

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Η Τ Ο Ι

ΛΟΓΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΓΛΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΩ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

Καὶ ἐτέρων Ἀγίων Πατέρων, παρὰ διαφόρων Διδασκάλων
πεζοδέρτες ὡς ἀπλῶ γλῶσσαι πρὸς κοιμὴ τῶν
ἀσεβῶν Σὺ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ὠφέλειαν.

Ἐκδοθέντες μὴ τὸ πρῶτον φῶς τῶ Ὀσιωτάτῃ ἐν Μοναχοῖς Κυρίῳ
Παχωμίῳ, τῷ ἐκ τῆς Πόλεως Τριτάτῃ, ἦτοι ἐκ τῆς Μητροπόλεως
Λαρίσης, τῷ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Ὁρει μονάζοντι.

Τανῷ δὲ μετατυπωθέντες μετ' ἀρίστου τάξεως, καί τινος Προδίκης,
καὶ ἀκριβῆς ἐπιδιορθώσεως πάντων,

αΨοδ. ΕΝ ΕΤΙ Η ΣΙΝ, 1774.

ΠΑΡΑ' ΝΙΚΟΛΑΨ ΓΑΤΚΕΙ ΤΩ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
CON LICENZA DE' SUPERIORI.

МАРТА

1801

1801

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

1801

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ,

Η' ΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΟΙ

ΤΟΥ' Ε'Ν Α'ΓΙ'ΟΙΣ ΠΑΤΡΟ'Σ Η' ΜΩ'Ν

Γ'ΩΑ'ΝΝΟΥ ΤΟΥ' ΧΡΗΣΤΟΣΤΟΜΟΥ.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Ὅ ὅποιον ἐρμυνάεται καὶ ἐν τοῖς Τυπικοῖς, εἰς τὴν πρώτην τῆ Σεπτεμβρίου, εἰς ταῖς Ἑρμυνάσις τῆς Ἀρχιμωσεως. Περιέχει δὲ ἡ Βίβλος αὕτη προσέτι καὶ ἐτόφωμ διαφόρων Ἀγίων Λόγων ψυχοφελῆς ἔσωτηριώδης. Σ ἀρχεται μὰ ἀγαγινώσκειται, καθάπερ ἀπομν, ἀπὸ τὴν πρώτην τῆ Σεπτεμβρίου, εἰς ταῖς Κυριακαῖς, καὶ εἰς ταῖς Ἑορταῖς, ὁποῦται δόξῃ τῆ Προεσῶτι. Μαλίστα δὲ ἀρμόδιον εἶναι, μὴ τὴν Θεῶν Λατρείαν, μὴ τὸ εἶπῃ ὁ Γερὺς τὴν ὀπιθάνωμον Εὐχὴν, ματίζεται ἡ Ἀρχιμωσις, καθὼς Σ εἰς διαφόρους τόπους ἐπικρατῇ ἡ τοιαύτη σιμνήσια, μὲ τὸ μὰ εἶναι ὁ λαὸς ἅπας τότε σωαγμένος, διὰ ψυχικῶν ὠφέλειαν ἢ ἀσεβῶν ἔ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Οὗτοι γὰρ οἱ Λόγοι, μέρος ἐμεταγλωττίσθησαν εἰς κοινὴν ἔ ἀπλὴν φράσιν παρὰ τῇ ἐν Γερομομάχοις Παρθενίῃ τῆ Πελοποννήσου, μέρος δὲ ὤκνησθησαν ἔ παρ' ἐτέρων Διδασκάλων καὶ διαφόρων καιρῶν, καθάπερ ἔ ὁ εἰς τὰ Ἀγία Θεοφάνεια Λόγος ὤκνησθη παρὰ τῆ Λογιωτάτῃ ἐν Γερομομάχοις Κυρίῃ Γρηγορίῃ τῆ Κορυθαί. Τὰ μὴ δὲ διὰ σιμνδρομῆς τῆ Ὁσισσάτῃ ἐν Μομαχοῖς Κυρίου Παχωμίου τοῦ ἐκ τῆς Πόλεως Τορναβῆ, ἦτοι ἐκ τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης, τῇ ἐν τῇ Ἀγίῳ Ὁρῇ μομάχοις, τοῖς τυποῖς ἐδόθησαν, διὰ ὠφέλειαν ψυχικῶν τῇ κατ' ἐπὶ Χριστιανῶν.

ΠΑΧΩΜΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ,

Ο ΕΝ ΤΩ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ,

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΤΕΘΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ἦ βαθύπλητος ἡ ἐπίσημοι παραγματοῦται, ὅταν τύχῃσιν εἴστι-
να Πανήγυρι, ὅπῃ παντὶ κατατὶνα διακρισμοῖν καιρὸν γενομένην,
δεὸ φροντίζουσιν ἄλλο, ἢ τι δηλαδὴ περὶ βροτῆς, ἢ περὶ ἄλλης
τινὸς αὐτῶν σωματικῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ μόνον ὅλως δι' ὅλης τῆς
ἐπιμέλειαν αὐτῶν βάνουσιν ἐξ ὅλης καρδίας, εἰς τὸ νὰ ἐρδυνώσιν
προσιχῶς, ἵνα εὕρωσι τὰ πλέον πολυτίμα, ἡ ἐξαίρετα περὶ ἀνάγκης τὰ ὅποια
δύσκολοις, παντοίῃς βροτῶν πᾶσιν νὰ τὰ ἀγοράσῃν, ἡ ἀγοράζοντες, ἐλπί-
ζον μὲν τὸ μέσον ἐκείνων, νὰ κερδήσιν τόσον χυσιόν, ὥστε νὰ γένωσιν ὑπὸ
τῆς πλέον πλεονεξίας τῷ Κοσμοῦ πλεονεξιώτεροι.

Ναὶ ἡ ἀλήθεια, φιλοφρονέσεται Χριστιανοί, ὁ παρὼν βίος, πότες ἡ πα-
ρῶσά μας ζωὴ, Πανήγυρις λέγεται, καθάπερ ὁ μέγας ἐν Θεολογίᾳ Γρηγόριος
τῷ ὀνομάζει εἰς τὰ Τετραστιχα αὐτῆς, λέγων. „ Πανήγυρι νομίζοντες δὲ τὴν
βίον. Εἰς τὴν ὅποιαν Πανήγυρι δεισκόμῃσι, ἀρῶσι νὰ ἐρδυνώσωμεν ἀνε-
βῶς πρὶν χαλάτῃ, διὰ νὰ εὕρωμεν τὰ πολυτίμα τῶν παραγμάτων, καὶ νὰ τὰ
ἀγοράσωμεν ἄλλως, ἀφ' ἧς ἡ Πανήγυρις χαλάσῃ, πότε ὅσα καὶ αὐτὴ ζητήσω-
μεν ἐπιμελῶς, πλέον δεὸ διδόνειν εὖρη ἢ δὲ τίποτα νὰ ἀγοράσωμεν, ἐπὶ νὰ
κερδήσωμεν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας. Οὕτως ἐποίησε ἡ Ὁρσῶ, ἀφ'
ἧς ἐπὶ τῆς Πανήγυρις τὰ φροντοκοκίᾳ εἰς τὴν Ἀδελφόντων τὸν Ἰα-
κώβ, ἐμετανόησε μὲν πάντα, καὶ ὑπέλπισε νὰ ἀγοράσῃ ἄλλα, ἀλλ' ὅμως δεὸ
κύριε παντελῶς, ὅτι ἡ Πανήγυρις εἶχε παρῆλθῃ. „ Εἰ γὰρ τῆς Ἀδελφῆς, φησὶν
ὁ Κυριακὸς λόγος, ἐκ ἑξῆς μετάνοια.

Ὅτοι λοιπὸν εἰς ταύτην τῇ τῷ βίῳ Πανήγυρι δεισκόμεθα, πότες τῆς
ζωῆς, ἂς κάμωμεν νὰ ἀγοράσωμεν τὰ πλέον πολυτίμητα τῶν παραγμάτων,

ἢ μίση τῶν ὁποίων νὰ κερδήσωμεν τὸν Θεσαυρὸν τὸν αἰθέρατον . Πολύτιμα
 δὲ πράγματα νὰ ἀγροάσωμεν, ἰδὲ ὅπῃ δρεῖσκόμεν πρὸς ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ
 ΤΟΥΤ' ΕΝ Λ'ΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ἡΜῶΝ ἸΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟ-
 ΜΟΥ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως . οἱ ὅποιοι τῶν ὄντι ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ,
 εἰσὶν , εἰπεὶ πολυπλάσιον τὸ κέρδος θείησι προξενήσκει εἰς ὅλης ἐκείνης ,
 ὅπῃ τὸς παραγματούθωσι . Τὸ μὲν γὰρ, νὰ εἴται ὅπως ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ, καί
 πᾶσιν ὑπάρχει δῆλον, ἢ ἐδεῖμιάς χηῖζει ὑποδείξας * διότι κοινῶς πῶτον τὸν
 μεγάλον Φωστῆρα ὅλη ἡ Οἰκὸμνη Χρυσορρήμονα τὸν ὁμολόγησεν, ἦγον, ἐπεὶ
 ὁμίλησι χρυσὸς πρὸς λόγους καὶ ὅλας πρὸς Οἰμιλίας . λοιπὸν, ἐὰν ὅλοι οἱ
 Λόγοι τοι, καθὼς εἰς τὰ λιγύρμια Χρυσοτομικά, ὑπάρχωσι χρυσὸν καθαρόν,
 βέβαια τῶτοι εἶναι ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ, ὡσὰν ὅπῃ ἐκλέχθησαν οἱ πλέον ἐκλεκ-
 τοὶ ὑπὸ ὅλης, ὅπῃ δρεῖσκονται εἰς τὰ συγχεάμματα τῶ ὅλα . οἱ τινὲς εἰς κοι-
 νῶν γλώσσῃ ἀπὸ ἡσφόραν Διδασκάλων ἐξηγηθέντες, παρ' ἐμῶν, Θεῷ βοη-
 θεία, εἰς τύπον ἐδόθησαν . Τὸ δὲ πάλιν νὰ μῶς δώται πολυπλάσιον τὸ
 κέρδος, τῶτο μόνον ὑποδείξω· μικρὰς χηῖζει * ὁμῶς θέλομεν φανερώσει αὐτὸ
 ἐκ τῶ ἱερῶ Εὐαγγελίου, εἰς τὰ μακαρίζει ὁ Κύριος πρὸς διὰ τῶ πέντε καὶ δύο
 πελαγῶν κερδήσαντας ἄλλα τοσαῦτα, ἢ ἀπτεκεῖναι τὸν ἔτερον, ὅπῃ δευ' ἐκέρ-
 θησεν ἑξῆς * ὃν προσάγει νὰ βαλὴν διδεδυμένον χεῖρας καὶ πόδας εἰς τὸ πῦρ το
 ὀξυώτερον . Τὸ λοιπὸν, Χερσιστοὶ καὶ Φιλοθεάμονες, τὴν ὑμετέραν ἀντίληψιν
 παρακαλῶ ἀδιαλείπτως, ὅσοι δηλαδὴ ἢ μόνον τῶ πέντε καὶ δύο παλαγῶν
 ἠζήθητε, ἀλλ' ἔτι καὶ τὸ σῶς, ἀποδέχεσθαι ἀποθύμιας, ἢ νὰ τὸ παραγματού-
 σιν εἰς τὸς παρόντας ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΟΥΤ' ΧΡΥΣΟΡΡΗΜΟΝΟΣ ἸΩΑΝ-
 ΝΟΥ . Διὰ μίσην τῶν ὁποίων ἄς εἴδῃ βέβαιοι, ὅτι θέλετε κερδήσει πρὸς Θεσαυ-
 ρὸς τῆς Οὐρανίου Βασιλείας, μὲν τὸ νὰ παραγματούθῃτε εἰς τὴν Πανήγυριν τῆς
 ζωῆς σας τοιαύτης σαρκεῶδους καὶ ψυχρωῆδους ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ . Εἴρωδι .

Π Ι Ν Α Ξ.

Τ Ο Υ Π Α Ρ Ο Ν Τ Ο Σ Β Ι Β Λ Ι Ο Υ.

ΛΟΓΟΣ, Α'. Τῷ ἐν Ἀγίοις Πατρὶ ἡμῶν Ἰωάννῃ τῷ Χρυσοστόμῳ. ΠΕΡΙ Παιδαν ἀναφορῆς, καὶ παιδο- στίας. Φύλλ. 1	καὶ μισθῶν, καὶ ὅτῃ κοίτῳ ἀνα- ξίως ἢ ἀρχαίων Μυστηρίων, καὶ μι- μνται τὸν Ἰησοῦ. 119
ΛΟΓΟΣ, Β'. Περὶ Καθαρῆς Γυναικ. 12	ΛΟΓΟΣ, ΙΣ'. Περὶ Προσδύχης. 129
ΛΟΓΟΣ, Γ'. Περὶ τοῦ, μὴ καταφρονεῖν τῆς Ἐκκλησίας τῷ Χριστῷ, καὶ ἢ Θείων Μυστηρίων, ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Ἀγίου Πέτρου καὶ Ἡλίας. 17	ΛΟΓΟΣ, ΙΖ'. Περὶ Ἀρετῆς, καὶ Κα- κίας. 140
ΛΟΓΟΣ, Δ'. Εἰς τὸ, μὴ φοβᾶ, ὅταν πληθὺς Ἄνθρωπος. 25	ΛΟΓΟΣ, ΙΗ'. Περὶ Ὁρκῶν. 150
ΛΟΓΟΣ, Ε'. Περὶ Πλεονεξίας. 42	ΛΟΓΟΣ, ΙΘ'. Περὶ Μετανοίας, καὶ πρὸς τὸν ἀπολειψθέντων ἐν ταῖς Συ- νήσεσι, καὶ περὶ τῆς ἱερᾶς Τραπέ- ζης, καὶ περὶ Κερίσας. 155
ΛΟΓΟΣ, ΣΤ'. Περὶ τῆς ἀκαθάρτου ὕ- πνου, καὶ Κοροδοξίας. 47	ΛΟΓΟΣ, Κ'. Περὶ Διδαχῆς ἀκατα- λκῆς. 158
ΛΟΓΟΣ, Ζ'. Εἰς τὸ Προφητικὸν Ρη- τὸν, τὸ λέγον· Πλὴν μόνον παρὰ στὴν πᾶς ἄνθρωπος ζῶν· καὶ περὶ Εὐλημοσύνης. 51	ΛΟΓΟΣ, ΚΑ'. Περὶ Θανάτου, καὶ τῆς Συντελείας τοῦ Κόσμου. 168
ΛΟΓΟΣ, Η'. Περὶ τῆς μελέτης Κε- ρίσας, καὶ ὅτι ἀπειλότης εἶναι ἡ Κόλασις τοῖς μὴ πισύουσιν, ὅτι δὲν εἶναι Κόλασις. 57	ΛΟΓΟΣ, ΚΒ'. Περὶ Ταπεινοφροσύ- νης, καὶ Δικαιοσύνης. 175
ΛΟΓΟΣ, Θ'. Περὶ Μετανοίας, καὶ Εὐσημοσύνης. 68	ΛΟΓΟΣ, ΚΓ'. Περὶ Φυχῆς, καὶ Εὐ- πίδος. 180
ΛΟΓΟΣ, Ι'. Περὶ Φθόνου, καὶ Μίσους. 78	ΛΟΓΟΣ, ΚΔ'. Περὶ τῆς αἰωνίου καὶ ἀτελείας Κολάσεως, καὶ φοβερῆς καὶ δικαίας Κερίσας. 183
ΛΟΓΟΣ, ΙΑ'. Περὶ Μνησικακίας, καὶ Εὐχθρας. 82	ΛΟΓΟΣ, ΚΕ'. Περὶ Πλῆτης, καὶ Πι- ρίας. 187
ΛΟΓΟΣ, ΙΒ'. Περὶ Μνησικακίας, καὶ Ἀκακίας. 86	ΛΟΓΟΣ, ΚΣ'. Περὶ Προνοίας, καὶ Προμειρίας Θεῶν. 194
ΛΟΓΟΣ, ΙΓ'. Περὶ Ἀγάπης, καὶ Φιλαδελφίας. 90	ΛΟΓΟΣ, ΚΖ'. Περὶ Μετανοίας, καὶ εἰς τὸν Δαυὶδ τὸν Βασιλεῖα, καὶ πε- ρὶ τῆς τοῦ Οὐρεῖν. 200
ΛΟΓΟΣ, ΙΔ'. Περὶ Εὐλημοσύνης. 97	ΛΟΓΟΣ, ΚΗ'. Περὶ Μετανοίας καὶ Νηστείας, καὶ εἰς τὸν Προφήτην Ἰσα- κὰν, καὶ Δαυὶδ, καὶ τὸς ἑξῆς Πα- δας. 205
ΛΟΓΟΣ, ΙΕ'. Εἰς τὰ Ἄγρια Θεοφα- νεῖα, καὶ περὶ ἐκείνων, ὅτῃ ἀφίεν ἀπελείων τὴν Θεῶν Λειτουργίαν, 213	ΛΟΓΟΣ, ΚΘ'. Περὶ Μετανοίας. 213
	ΛΟΓΟΣ, Λ'. Περὶ Εὐχῆς, καὶ Δι- στίας, 219

σεις, ἐκ τῶν ἀνδραγαθῶν λόγων. *
220

ΛΟΓΟΣ, ΔΑ' Περὶ Μετανοίας, καὶ
Ἐλεημοσύνης, ῥηθείς τῇ Κυριακῇ
τῆς Τυροφάνειας. 230

ΛΟΓΟΣ, ΔΒ'. Περὶ Ἀσθενείας, καὶ
Γάμων. 239

ΛΟΓΟΣ, ΔΓ'. Τῇ ἀγία καὶ μεγά-
λῃ Τετάρτῃ εἰς τὰς δέκα Παρθένους.
243

ΛΟΓΟΣ, ΔΔ'. Παρανυμφικός εἰς τὴν
ἐκδήσιν τῆς Ἀγίας Τσαταρακος. 249

ΛΟΓΟΣ, Α'. Τῇ Ἀγίᾳ Εφραίμ.
Λόγος μέγιστος, καὶ λίαν ψυχωφι-
λῆς. 258

ΛΟΓΟΣ, Β'. τῷ αὐτῷ Ὁσίῳ Εφραίμ,
εἰς τὸν Σταυρὸν, καὶ περὶ Μετανοίας,
καὶ περὶ τῆς δούτερας Παρθένιας.
267

ΛΟΓΟΣ, Γ'. Τῇ ἐν Ἀγίοις Πατρὶ
ἡμῶν Ἀναστασίᾳ τῇ Συναίτῃ, εἰς κοι-
μηθέντας ἐν Χρυσῷ Ἀδελφούς. Ἀ-
ναγιγνώσκεται τῇ Σαββάτῳ τῶν Ὑψι-
κῶν. 275

ΛΟΓΟΣ, Δ'. Περὶ Ὑποδομοφρονῶν καὶ
ἀδελφῶν Ἀρετικῶν, καὶ περὶ σημεῖαν
τῆς συμπελείας τῷ Αἰώνῳ τῆς. Ἐρ-
ρέθη, μέλλων ἐκδημῆν ἐκ τῷ σώ-
ματος ὁ Ἄγιος. 284

ΛΟΓΟΣ, Ε'. Τῇ Ἀγίᾳ Συμεῶν τῷ
Νέῳ Θεολόγῳ. Περὶ τῷ, Μηδεὶν λέ-
γειν, ὅτι ἀδυνατῶν νυνὶ εἰς ἄκρον Ἀ-
ρετῆς ἐλθεῖν πὺν βυλεόμενον, καὶ τοῖς
πάλαι ἐρωιδώμεν Ἀγίοις. καὶ ὅτι,

Πᾶς ὁ τὰ ἐναντία διδάσκων, νέαν
Ἀίρεσιν τοῖς πειστοῦσι αὐτοῦ δο-
ματίζει. 298

ΛΟΓΟΣ, Σ'. Τῇ Ἀγίᾳ Συμεῶν τοῦ
Νέου Θεολόγου. Περὶ τῷ μὴ παρέρ-
χων μόνη τῇ Πίστει ἀλλ' ἀγαθῶν ἐρ-
γῶν. 305

ΛΟΓΟΣ, Ζ'. Θεοφάνης Μοναχῆ τοῦ
Σοφωτάτου καὶ Λογιατάτου, Λόγος πι-
στὴν φράσει εἰς τὰ ιβ'. Ἀρδρα τῆς
Πίστειας. 310

ΛΟΓΟΣ, Η'. Ἀναστασίας Μοναχῆ,
τῇ Σινᾷ Ὁσῆς. Περὶ τῆς Ἀγίας
Συνάξεως, τῆς ἐκ τῆς Ἀπολυθίας,
καὶ περὶ τῷ μὴ κατακρίνειν, καὶ μνη-
σικακεῖν. 316

ΛΟΓΟΣ, Θ'. Εἰς τὸν, Ὁμοίαν ἐστὶν
ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν αὐτῶν
Οἰκοδεσπότη. 326

ΛΟΓΟΣ, Ι'. Εἰς τὴν Παραβολὴν τῷ
ἐμπιστόντος εἰς τὸς Ἀρσας. 332

ΛΟΓΟΣ, ΙΑ'. Δαμασκηνῷ Μοναχῷ
τῷ ὑποδιακόνῃ καὶ Ἐπισκόπῃ, περὶ
φράσει εἰς τὴν Δεκάλογον τῷ Μου-
σίῳ. 336

ΛΟΓΟΣ. Περὶ Ἀξίαν καὶ Ἀναξίαν
Γιέρων, τῷ Ἀγίῳ Μαξίμῳ τῷ Σο-
φῷ περιέχων δὲ καὶ ἑτέραν Ἀγίαν
Κεφάλαια ὁμοφώνη. 345

Ἐκ τῷ Γερωνίκῳ, Κεφάλαια διαφόρα,
καὶ πανὶ ἀφελίμα. 353

Γεωργίου Διονυσίου Γερομονάχου τῷ Ρη-
τορος, ἀσκήσιος ἐν τῇ Σκῆτῃ τῆς
Λαύρας. 362

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΛΟΓΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Περὶ Παίδων ἀμαρτοφῆς, καὶ παιδείσεως.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ἀνακαλῶ σας καὶ θροναί σας, ὃ ἀγαπητοὶ με Ἀδελφοί, πολλὰ προμήθειαν καὶ ἐπιμέλειαν ἔχοντες εἰς τὰ παιδείας καὶ εἰς τὰς ἐδύσεως, ἵνα γινώσκετε πάντες τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς αὐτῶν, καὶ ἵνα ἐνθυμῆσθε τὸν Μακάριον Γάβρ, ὅπῃ ἔκαμνε θυσίας καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑπὲρ τὰ παιδείαν, ὅτι φοβεῖτο ἵνα μὴ ἀμαρτάνῃ μὴ τὸν πᾶν τὸς εἰς τὸν Θεόν. Μιμήσθε τὸν Ἀβραάμ, ὅπῃ ἐπαθάρχευε, καὶ φυλάττον τὰ ἔγκονιά τε τῆς Νόμου καὶ Θεοῦ. ἑμοίως καὶ ὁ Προφῆτης καὶ Βασιλεὺς Δαυὶδ, ὅταν ἤθελε ἵνα δοξαίῃ αὐτὶς τὰ ἀφῆσθαι τὸ Τίς τε μετ' αὐτὸν κληρονομίαν, τὸν ἔκραξε καὶ τὸ ἐπαθάρχευε, λέγωντας τῶ ὡ παιδί μου, αἱ εἶναι καὶ θελήσεις ἵνα ζῆς καὶ τὸς νόμος τοῦ Θεοῦ, δεῖ θέλει σὺ ἔλθῃ τίποτε κακόν ποτε, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἀράγματα θέλει σὺ ἔλθῃ ἴσια, καθὼς ἐσὺ θέλεις, καὶ θέλεις δοξαλοῦσαι πολλὰ ἐνδοξασθῇ. Ἀλλ' αὖ εἶναι καὶ πῶς καὶ ἐκείνῳ τῷ βούθειαν, τίποτε δεῖ θέλει σὺ ἀφελῇσαι ἡ Βασιλεία, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τῇ δυνάμει, διότι,

ὅταν δὲ εἶναι εἰς καθ' ἑνὸς ἀνδρῶν ἡ Δικαιοσύνη, καὶ ἡ Εὐσέβεια, γινώσκται καὶ ἐκείνα τὰ ὑπάρχοντα ὅπου ἔχει, μὴ κινδυνῶν καὶ πολλῶν ἐξοπλῶν. ὁπό-
ταν ἔχει τινὰς τὴν Δικαιοσύνην καὶ τὴν Εὐσέβειαν, καὶ ἐκείνα, ὅτε δὲ ἔχει τὰ
κινδυνεύει. Πρέπει το λοιπόν, τὰ σκοπεῖν οἱ Γονεῖς, καὶ οἱ Πατέρες, καὶ αἱ Μη-
τέρες, ὅχι πῶς νὰ κάμνῃ τὰ Παιδιά τους μὲ ἅπαντα καὶ φλογισμὰ πλοῦσια, ἀλλὰ πῶς
νὰ ἡμπούρουν νὰ γένῃ πλουσιώτερα εἰς τὴν δόξαν, καὶ εἰς τὴν μάστισιν, καὶ εἰς
τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὴν φρόνησιν, φελοσώτερα ὅσο ὅλος, νὰ μὴ ἔχῃ χεῖραν
ὅσο πολλὰ, τὰ μὴ εἶναι δεσφύα εἰς τὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὰ βιωτικὰ ἀγαθὰ
τῆς νεότητος, ἀλλὰ τὰ εἶναι δόξα, νὰ εἶναι μαθηματικὰ, καὶ ἡ ἀρετὴ φρόνημα.
Πρέπει δὲ οἱ Γονεῖς νὰ ἐξετάζετε, ἢ γὰρ νὰ κοιτάζετε καὶ τὰ ἀγαθὰ μαθημάτων, καὶ
τὰ ἐμπασμάτων, καὶ τὰ ἀγαθὰ μαθημάτων καὶ ἀρετῶν καὶ μὴ ἀλλῶν ὁσῶν νὰ
βλέπετε τὰ ὀφειλόμενα, τὰς συμφορὰς, μὲ τίνα σμύγεται. Διότι ὅταν
τὰ ἀμελεῖτε αὐτὰ ὅλα, δὲ ἔχετε καμμίαν συγχώρησιν ὅσο τὸν Θεόν. Διότι, αἱ
εἶναι καὶ ὅσους δὲ ἔχοντες τὴν ἄλλαν ἀνδρῶν τὴν φροσύνην καὶ ἐπιμελείαν, ἔχει
ὁ Θεὸς νὰ μᾶς τιμωρήσῃ. Διότι λέγει ὁ Παῦλος, ὅτι μὴδὲν νὰ ζητῇ μόνον ὁ
λόγος, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀδελφόν τινος Χριστιανόν, πόσον φελοσώτερα θέλει μᾶς
τιμωρήσῃ αὐτὸν δὲ ἔχοντες τὴν εὐνοίαν τῶν παιδίων μας; Ἀλλὰ ἐν ἀνδρῶν, κα-
μμίαν εἶτι ἡμπούρουν, νὰ ἀποκρίσῃ τὸ παιδίον σου, ἢ καλὸν ἄλλογον, ἢ λα-
τῶν ὅσῃ, ἢ πολυτίμον χωράφι, καὶ ἀμπέλι, ἢ εἶναι πολλὴ καὶ ἀγαθὰ
πολλὰ. ἀλλὰ πῶς νὰ καμὲν καλὴν ἀρετὴν, καὶ καλὴν ψυχὴν καὶ δόξην, καὶ
καλὴν μάστισιν, καὶ φροσύνην, δὲ τὸ βλάπτῃ καθ' ὅλην εἰς τὸν νῦν σου. Ἀγκα-
λὰ καὶ τὰ ἔχει, αἱ εἶναι καὶ πολλὴ καὶ τίμια, ὅσους δὲ εἶναι καλὸς καὶ παιδὸς
ἐκείνος ὅσο τὰ ἔχει νὰ τὰ οἰκονομήσῃ, ὅλα χωροῦνται, καὶ φερείται
ὅσο μὲ αὐτὸν. ὅσο αἱ εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἀρετὴ, καὶ ἐνδοξία, καὶ καλὴ, αὐτὸ
δὲ ἔχει μέσα εἰς τὸ σπῆναι τὴν τύπον, θέλει ἡμπούρῃ νὰ κινδυνεύῃ τὰ πῶς
πολλὴν δόξαν. ἔμεις οἱ φελοσώτεροι Πατέρες τῶν καλῶν παιδίων, ὅσο
δὲ θέλῃ νὰ εἶναι τὰ παιδιά τους, καὶ νὰ τὰ μαλίσσῃ, καὶ νὰ τὰ διπλῶν μὲ
λόγον, καὶ νὰ τὰ λυπῶν καθ' ὅλην, ὅσο ζῶν ἀπικτα, καὶ κακὰ, καὶ παρῶμα.
Πολλὰς φορὰς εἶδα ἐγὼ, ὅσο τὰ ἐπῆραν καὶ εἰς Κεῖρον, ἐπὶ ἐπὶ ἀν-
καν εἰς τὴν τύπον ἐξοπαῖς καὶ πταίσιμον, καὶ ἐκοῦσαν τὴν κεφαλὴν τους, ὅσο νὰ μὴ
εἶναι παιδὸς μὲν ὅσο τῆς Γονεῖς τους. Διότι, ὅσους ἐν ὁ Πατέρας δὲ τὸ παι-
δίον τὸ παιδί σου, δὲ τὸ σωφρονισμός, δὲ τὸ ἐρμηνεύς, ἐκείνο σμύγεται
τὰ λόγους μὲ μιᾶς καὶ ἀτυχῆς ἀνδρῶν, καὶ γινώσκον συμφέρος τῆς πο-
ρείας, καὶ τῆς κακοσύνης τῆς καλῆς ἀνδρῶν, τὸ εἶναι εἰς τὴν κοινὴν Νό-
μῃ, ἢ γὰρ εἰς τὴν Κεῖρον καὶ τὸ τιμωρ καὶ τὸ παιδίον, βλέποντας το ὅλο, καὶ
ἐμπαρὸς εἰς ὅλην. καὶ αὐτὰ μὲ τὴν συμφέρον καὶ ζημίαν, ὅσο παθαίνει, τὸ
γίνεται καὶ μεγαλύτερη ἢ ἐξοπὴ καὶ τὸ Παῖδος καὶ τὸ παιδί. Καὶ εἶναι εἰς τὴν τὸν
Πατέρα μὲ τὸ δάκτυλον, ὅσο ἐνδοξία τὸ παιδί καλὸν θάνατον, ἢ παῖδ' ἄλ-
λῳ ἐξοπῶν. καὶ λέγει ὁ Πατέρας, ὅσο νὰ μὴ παιδίσκῃ τὸ παιδί.

ἐπαθεῖν ἐκεῖνο ὅπῃ ἐπαθεῖ, καὶ ὅλοι τὸν κατηγορεῖν. καὶ ὅτῳ τῷ ἐνθουσίῳ τοῦ ὁ Πατέρας ἐκεῖνος δὲν ἤμπορεῖ πλέον νὰ ὑπάρῃ ἢ εἰς τὸ παθεῖν, ἢ εἰς ἄλλῃ πύπτει· διότι μὲ ποῖα μάτια ἤμπορεῖ νὰ ἰδῇ ἐκεῖνος ὅπῃ τὸν ἀπαιτῇ, ὥστερα ὅτῳ τὸς αὐτοῦ συμφορὰν, καὶ ἐνθουσίῳ τὸ παιδεύειν; τί χειρότερον ἤμπορεῖ νὰ γένη ὅτῳ ἐπί τῳ τῷ ἀγλασίῳ τῷ Πατρὸς ἐκεῖνος; Δὲν ἐνθουσιᾷται, ἀλλ' ἐκκοκινίζει, εἰπέ με, ὅπῳ ταν παιδεύει τὸ παιδί σου ὁ Κεῖς, καὶ νὰ τὸ καμνὸν φρονιμώτερον, καὶ νὰ ἔχη τῷ διόρθωσιν τῷ ἐξωτερικῷ τὸ παιδί σου, καὶ ὅχι τῷ ἐδικῷ σου, ὅπῃ καθέται πόσον καιρὸν μὲ τὰ λόγια; Δὲν ἐνθουσιᾷται, ὅπῃ σὲ ἔρχεται νὰ κρηπῆς μέσα εἰς τῷ γλῶ; ὁποιοῦς κατ' ὅλην νὰ ὀνομάζονται Πατέρας πλέον, ὅπῃ ἐφοδῶντες τὸν Υἱόν σου, καὶ δὲν ἐκαμν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνο, ὅπῃ ἐκαμν χρεῖα, νὰ τὸν ἐρμηνεύσῃς καὶ νὰ τὸν παιδεύσῃς καὶ νὰ τὸν δειρῇς, ἀλλὰ τὸν ἀφικεῖς καὶ ἐγαλάθῃ παντελῶς ὅτῳ τῷ κακίῳ; Εἰσὺ, αὐτὸς καὶ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἄλλον, ὅπῃ νὰ δειρῇ τὸ παιδί σου, σὲ κακοποιεῖται, καὶ λυπάσθαι, καὶ ὀργίζεσθαι, καὶ πηδᾷ εἰς τὸ πρόσωπόν σου ἐκεῖνο, ὅπῃ τὸ δειρῇ, αἰσθᾷ ἀρειὸν θηρίον, καὶ χειρότερον· καὶ τὸν Διάβολον ὅπῃ τὸν βλέπεις καθεὶ ἡμέραν, ὅπῃ δειρῇ τὸ παιδί σου, καὶ τὸ φέρει εἰς τὴς Δαιμονίας, εἰσὺ κοιμάσαι, καὶ δὲν σὲ κακοποιεῖται, ἀλλὰ λυπάσθαι, ἀλλὰ θέλεις νὰ τὸ ἀρπάξῃς ὅτῳ τὸ κακὸν θηρίον τὸν Διάβολον; καὶ ποῖαν φιλανθρωπίαν θέλεις εὖρη σιμὰ εἰς τὸν Θεόν; Διότι, πῶς δὲν εἶναι ἀποπὸν κακὸν, ὅπῃ ταν δαιμονίζεται τὸ παιδί σου ὅτῳ τὸν Διάβολον, καὶ τὸ πίνει τὸ δαιμόνιον, νὰ ἔῃ, εἰς ὅλας τὴς Ἀγίας νὰ δυνηθῇ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ παιδί σου ὅτῳ τὸν δαιμονισμόν, καὶ ὅπῃ ταν οὐδέσκειται εἰς τῷ ἀμαρτίαν καὶ τὸ κακόν, ἢ ὅποια ἀμαρτία εἶναι χειρότερον ὅτῳ καθεὶ λογὴς δαιμονισμόν· ὅπῃ βλέπεις καὶ τὸ περάζει καθεὶ ἡμέραν, δὲν τὸ βανεις εἰς τὸν νῦν σου; Ἀρχαλὰ καὶ νὰ περάζεται τὸ παιδί σου ὅτῳ τὸν Διάβολον, νὰ τὸ πινῇ νὰ τὸ ρίχνῃ κάτω, δὲν εἶναι τίποτε κατ' ὅλην· διότι δὲν ἤμπορεῖ τὸ δαιμόνιον ὅπῃ τὸ πινῇ, νὰ τὸ βάλῃ καὶ εἰς τῷ κόλατιν ὅλας δι' ὅλην μάστιγα ὅτῳ τὸ ἤμπορεῖ νὰ σωθῇ, καὶ νὰ σφραγίσῃ τὴν, ὅπῃ ταν τὸ βατίζει τὸ πάθος αὐτὸ μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀναισθησίαν. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅπῃ οὐδέσκειται μέσα εἰς τῷ ἀμαρτίαν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῇ ποτὲ, ἀλλὰ εἶναι χρεῖα ὅλας δι' ὅλην νὰ εἶναι καὶ ἐδῶ ἀναισθησμός καὶ ἀτιμος, καὶ ὡσὺ πάγῃ καὶ ἐκεῖ εἰς τῷ μέλλουσιν ζωῇ, καὶ κολάζεται αἰωνίως.

Ἀλλὰ καὶ τί θέλεις εἰς τὸν Θεόν εἰσὺ ὅπῃ ἀμελεῖς τὸ παιδί σου νὰ τὸ παιδεύσῃς; Δὲν εἶχες τὸ παιδί κατεκνημμένον αἰταμασ; θέλεις εἰσὺ ὁ Θεὸς πρὸς ἐσένα τὸν Πατέρα· δὲν σὲ ἐκαμν Διδάσκαλον, καὶ Αὐθεντία, καὶ ἐπιμελητὴν ἀπὸς εἰς τὸ παιδί σου; δὲν σὲ ἐδῶκα ὅλην τῷ ἐξουσίαν εἰς τὴν χεῖρά σου; δὲν σὲ ἐφείλας νὰ τὸ ὀδηγῇς, καὶ νὰ τὸ ἀναπαύσῃς ἀκόμη, ὅταν εἶναι τὸ παιδί θυμὸν; Τί συγχώρησιν τὸ λοιπὸν θέλεις ἔχειν, αὐτὸ τὸ ἀφικεῖ τὸ παιδί σου νὰ ὑποταχῇ, καὶ νὰ ὑπομείνῃ ἀπ' ἀρχῆς ἀπὸ δόλου; Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ εἰπῇς; πῶς εἶναι τὸ παιδί σου ἄκακον, καὶ δὲν ἀφικεῖ λόγον;

ἀλλὰ ἐσπιπέσει ἀπ' ἀρχῆς, ὅπου τὸν τὸ παιδεύσει μικρόν, καὶ τὸ παιδεύει, καὶ καὶ τὸ συνηθίζῃς εἰς ἐκεῖνα ὅπου εἶναι ὀρίοντα, καὶ καὶ παιδεύει τὰ κινήματα τῆς ψυχῆς τῆς, καὶ σὲ φοβᾶται ὑπὸ μικρόθεν. Ὅπου τὸν εἶναι εὐκολὴ ἢ ἐργασία, τότε ὀρίει, αὐτὸν εὖ καλὸς γινώσκων, καὶ κόπῃς ταῖς ἀκινήταις, ἢ τῶν κακῶν τῶν συνηθικῶν. Ποῖαν λοιπὸν ὑποκρίσιν, καὶ τί λόγον ἔχομεν καὶ εἰπεῖν τῷ Θεῷ, ὅπου τὸν τὰ παιδία μας μᾶς ὑβρίζει; ὁ Θεὸς δὲ λυπᾶται ἐδὲ τὴν ζωὴν τῆς. διότι ὅποιος ὑβρίζει τὸν Πατέρα τῆς, ἢ τὴν Μητέρα τῆς, λέγει ὁ Νόμος καὶ θανατώνεται. καὶ ὁ Θεὸς καὶ ὑβρίζεται ὑπὸ τὰ παιδία μας, καὶ ἐδὲ καὶ δὲ μᾶς κακοφαίνεται; Ἐγὼ, λέγει ὁ Θεός, δὲ λέπω ἐδὲ καὶ φοιδοῦμαι τὸν παιδία, ὅπου τὸν σὲ ὑβρίζει; καὶ ἐδὲ καὶ λόγον δὲ θέλεις καὶ ληψίσης τὸν παιδία, ὅπου ὑβρίζει τῶν Νόμων μου, καὶ πατέρι; καὶ πῶς ἐλπίζεις καὶ εὐχῆς καμίας συγχώρησιν ὑπὸ ἐμῶν; Ἀς μὲν ἀμειψόμεν τὸ λοιπὸν καὶ παιδεύομεν τὰ παιδία μας, καὶ κάμῃν τὰ παραγόμενα τῷ Θεῷ, γνωρίζοντες καλὰ, ὅτι ὅταν εἴναι μὲ τὸν Θεὸν καλὰ, καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἐπὶ τὴν θέλῃ καλὰ καὶ τίμα; διότι ἐκεῖνον, ὅπου εἶναι καλός, καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, ὅλοι τῶν τιμῶν καὶ τὸν ἀλαβήνται, καὶ τῶν ἀτυχῶν καὶ ποικρῶν, ὅλοι τὸν μισοῦν καὶ τὸν φύγῃν, αὐτοὶ εἶναι καὶ πολλὰ πλῆθος. Ἐκεῖνοι ὅπου ἀμειψόμεν καὶ παιδεύομεν τὰ παιδία τῆς, ὅταν εἶναι μικρά, καὶ καὶ τὰ ἀποκόψῃν, μακάρι καὶ εἶναι καὶ καλοὶ εἰς τὰ ἄλλα τῆς καμώματα, μόνον ὅπου τὸ ἔχῃ καὶ κολαζοῦν μὴ χλα ὑπὸ τὸν Θεόν. Καὶ αὐτὸ θέλετε καὶ τὸ μαθεῖτε τὸ καλὰ, καὶ καὶ τὸ γνωρίσετε, ἀποστέχετε καλὰ καὶ τὸ γινώσκετε.

Ἦτον κάποιος Ἰερὸς εἰς τῆς Ἑβραίων τὸν παλαιὸν καιρὸν, ὅπου καὶ ἔλεγε ὁ Χεσιός; καὶ ἦτον ἐκεῖνος ὁ Γερέας καλὸς ἄνθρωπος, καὶ μετρημένος, καὶ ἐπιπείθους, καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, τὸ ὄνομα τῶν ἦτον Ἡλεί. Ἐπὶ τῶς εἶχε δύο παιδία, καὶ ἦταν ἀγαθὰ, καὶ βλεπόντας τῆς, ὅπου ἔκαμῃν κακὰ, δὲ τὰ ἐμάλυνε, καὶ δὲ τὰ ἐκράτειν, ἐδὲ τὰ ἐμπόδιζε; μάλιστα καὶ αὐτὸ ἐκράτειν, καὶ τὰ ἐμπόδιζε, ἀλλὰ δὲ τὸ ἔκαμῃν τὸ μὲ πολλὰ σπασίῃ καὶ ἀνάγκῃ, ἀλλὰ μείον μὲ λόγια τὰ ἐντέτα καὶ τὰ ἐρμύνει. καὶ δὲ τὰ ἐδίδνε, καὶ τὰ ἐγάλην ὑπὸ τὴν κακίαν ἐκείνῃ, τὴν ὅποιαν ἔκαμῃν, καὶ πάντοτε τὸς ἔλεγε τίποτα λόγια. Μὴ παιδία μου, μὴ κάμῃτε ἐτὶ, δὲ εἶναι καλὴ ἢ ἀκού, ὅπου ἀκού ὅπου λόγους σας. ἀγκυλὰ καὶ ἔσαν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὰ κρατήσιν εἰς τὸ καλὸν τὰ παιδία, αὐτοὶ εἶχαν ἡδὲ καλὴς γνώμης; ὅμως ἐπειδὴ ὁ Γερέας ἐκεῖνος δὲν ἐθέλει, καὶ δὲ ἔκαμῃν ὅλον ἐκεῖνο ὅπου ἐσπῆκε καὶ κάμῃ καὶ τὰ παιδεύει καλὰ, ἔκαμῃ τὸν Θεόν ἐχθρὸν θυμὸν καὶ εἰς τὸ λόγῳ, καὶ εἰς τὰ παιδία τῆς. Καὶ μὲ τὸ καὶ λυπῆθῃ καὶ καὶ οὐδέσῃ καὶ παιδεύει τὰ παιδία τῆς, ἔχασε καὶ τὴν ἐδιδότω σωτηρίαν, καὶ τὴν παιδεύει. διότι, μὲ τὸ καὶ κάμῃν τὰ παιδία ἐκεῖνα τὸ κακὸν, καὶ καὶ ἐξαπατῶν ἔξω ὑπὸ τῆς ἐντολῆς τῷ Θεῷ, ὁ Θεὸς ἐβαρύνει, καὶ ἔσειλε τὸς ἀποφύλας καὶ τὸς ἐφορᾶς; καὶ ἀκῶντας ὁ Πατέρας τῶν φόρον τὴν παιδεύειν, ἔπεισε καὶ αὐτὸς ὑπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἐκάθειν

ὅπως αἰσθάνηται τὸ πᾶν τὴν λύπην καὶ ἀπέθανε. καὶ ἔτι, ὅτε τὰ μὲν παιδίστρα
τὰ παιδία τα, ὑπερήσαν καὶ ἐπὶ τὴν τὴν ζωὴν, καὶ τὴν μελλομένην καὶ ὁ Πατήρ,
καὶ τὰ παιδία. ἀγαθὰ καὶ ἄλλο τίποτες δὲν εὖ εἰσενεῖ ὁ Θεὸς τὰ τὴν κατηγορήσῃ,
μόνον τὸ σφάλμα ὅπως δὲν ἐπαίδουσι τὰ παιδία τα, ὅπως ἦσαν αἰσθάνηται. Καὶ αὐ
αὐτὸν ὅπως ἦτον ὀλίγη ἡ ἀμαρτία τα, τὸν ἐχάλασεν ὁ Θεὸς τέτοιαις λόγοις με
ῶν τα τὸ σῶντι, ἀλλὰ ἐκείνας ὅπως σφάλαν χειρότερα, θέλει τὰς ἀφήσει ὁ
Θεὸς χάρις τὰ τὴν παιδίστρα; Διότι αἰσθάνηται καὶ τὸν Γερά ὅπως ἦτον γέρον
τας, ὅπως ἦτον τίμιος, ὅπως ἦτον Κεῖνης, καὶ ἐπιμελητὴς εἰς τὸ Εὐθύνος τῶ
Εὐβραίων εἰκοσι χρόνος, χάρις τὰ πύργῳ τίποτες εἰς ταῖς κείνας τα, καὶ ὅπως
ἦτον ἔτι ἀξίος εἰς πᾶσι, καὶ αὐτὰ δὲν ἠμπούρει τὰ τὸν ἐλευθερώσῃ
τὰ μὲν χαλαρῇ, καὶ τὰ κολαῶν με ὅλον τα τὸ σῶντι, με τὸ τὰ μὲν παιδίστρα
τὰ παιδία τὴν δουλειᾷ, καὶ αὐτὸς ἐπεριτε ποῖα τιμωρίας καὶ κολασίς θέλει μὲς πια
σει ἐμᾶς, ὅπως λείπομεν καὶ τὸ πᾶν ἀρετῶν καὶ ἐκείνῳ καὶ ποῖα; καὶ ὅπως ὅχι
μόνον δὲν ἐπιμελέμεθα καὶ ὅσον τὰ παιδία μας, ἀλλὰ τὰ παιδίστρα εἰς καὶ αὐτὰ
καλὸν, ἀλλὰ καὶ εἰμὶδε χειρότεροι τὸ καὶ Βάρβαρον πρὸς αὐτὰ; διότι κα
θὼς καὶ εἰς ὅτε τὰ ἐδικὰ τα ἀμαρτήματα, καὶ σφάλματα, δὲν ἠμπορεῖ τὰ εἰπεῖν
λόγον, καὶ τὰ φύγῃ εἰς ὑπολογίαν, τὰ τυχὴ συγχώρησιν, τέτοιαις λόγοις με
δὲ οἱ Γονεῖς ὅπως τὰ σφάλματα τῶν παιδίων τα δὲν ἔχαν τὰ ὑποκρίσθην, ὅτι
τὰ μὲν τὰς κολάσῃ, αὐτὸν δὲν τὰ παιδίστρα.

Διὰ τὸ τοῦτο, εὖ αἰσθάνηται τὰ παιδία με καλὰς συνειδήτας, δυσκόλως με
ταξέονται εἰς τὸ κακὸν, ὅταν γένηται νόμος ἡλικίας. διότι ἡ ψυχὴ τῶν πα
ιδων εἶναι ὡσανὺ τὸ καθαρόν καὶ ἄσπρον παῖον, τὸ ὅποιον εἰς εἴτι χρώμα
βαρὴ εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐκείνο φυλάττει καὶ εἰς τέλος. καὶ αὐτὸ θύλῃσιν τινὰς τὰ
τὸ μεταβάλλῃ εἰς ἕτερον χρώμα, πάντοτε φαίνεται ἡ ἀρχικὴ βαρὴ. ἔτι καὶ τὰ
μικρὰ παιδία, ὅταν συνειδήσιν εἰς τὸ καλὸν, δυσκόλως μεταξέονται εἰς τὸ
κακὸν. Διὰ τὸ τοῦτο λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὸ 4. Κεφάλαιον τῆς πρὸς
Κορινθίους πρῶτης Ἐπιστολῆς, λαβὼν τὴν παροιμίαν ἐκ τοῦ Πομπη Μεναδρῆ
„ φθείρασιν ἡμεῖς καὶ οὐκ αἰσθάνηται κακῇ, ἢ γὰρ αἱ κακῇ συνειδήται χαλᾶς τὰ
καλὰ ἡμεῖς τῶν Νέων. Καὶ μὴ θαυμάζωμεν, πῶς γίνονται τινὲς κλέπται, ἢ
πέρνοι, ἢ ἀρνηταὶ τῆς Πίστης τῶν Χριστιανῶν; διότι με τὸ τὰ μὲν ἀκούσι
τὰ παιδία διδάσκει τὸ μικρότερον, καὶ ὅτε τὰ μὲν τὰ παιδίστρα εἰς Πα
τὴρ ἐν παιδία καὶ κατὰ τὴν Κεῖνη, συνειδέσθην τὸ μικρὰ εἰς τὸ κακὸν, καὶ
ὅταν εὐρωσιν ὀλίγῳ ἀφορμῶν, παρὰ τοῦ ἐκείνωνται τῆς εὐθείας οὐδὲ. Διὰ
τὸ τοῦτο ἀκούγεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, εἰς τὸ 5. Κεφάλαιον τῆς πρὸς Ἐφε
σίων Ἐπιστολῆς, καὶ λέγει. „ Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς Γονεῦσιν ὑμῶν ἐν
„ Κυρίῳ. τὸ γὰρ ἐστὶ δίκαιον, τίμα τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν Μητέρα, ἡτις
„ ἐστὶν ἐντελὴ ἀρχὴ ἐν κυρίῳ, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ὅτι μακροχρόνιος
„ ἐστὶ τῆς γῆς. καὶ ὁ Σοφὸς Σολομὼν, εἰς τὸ 1. Κεφάλαιον τῶν Παροιμιῶν,
ἐπὶ λέγει. „ Τὸς πεπαιδευμένους, σοφὸς ἔσται. „ καὶ πάλιν. Ὁς φρονεῖται

Ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ παιδίον, δέλεαι τὰς Γοῦνις σα ὡσαύτως δούλος, διότι, τί ἡμπορεῖς νὰ πῶς ἀυτοποδῶς αὐτῶν τῶν Γοῦνις σα, νὰ ὁμοιάξῃ μὲ ἐκεῖνα ὅπῃ σὲ ἱκαμιν ἐσθία αὐτοί; Διότι δὲν ἡμπορεῖς νὰ πῶς θνήσκῃς καὶ ἐσὺ, ὡσαύτως ἐκνήσκῃς αὐτοὶ ἐσθία, ἔδῃ τὰ ἄλλα ὅπῃ σὲ ἱκαμιν μὲ πόσας κόπας καὶ μόχθους. Ἀλλὰ καὶ ὅπῃ οὗτος ὁ Πατήρ σε ὑβρίζῃ καὶ ὀργίζεται τὸν ἄλλον σε Ἀδελφόν, ὀργίζει καὶ ἐσὺ αὐτάμα μὲ τὸν Πατέρα σε, ἢ καὶ ἔξῃ τὴν δόρφωσιν τῇ Ἀδελφῷ σε, ἢ καὶ ἔξῃ τὴν ἀγάπην τῇ Πατρὶ σε, τάχα πῶς κάμνεις τὴν καρδίαν τῇ Πατρὶ σε. Διότι, αὐτὸν ὁ Ἀδελφός σε, ὅπῃ ἐσφαλῇ, πῶς τὸν ὕβρισεν ὁ Πατήρ, καὶ ἐσὺ τὸν ἐκολάκυσας, καὶ τὸν ὑποδέχθης, ἐκεῖνος γίνεται πλὴν αὐτοῦ, καὶ δὲν διορθώνεται. καὶ δὲν ζημιώνεται μόνον πόσον, ἀλλὰ κολάζεται καὶ ἐσὺ, ὅπῃ γίνεται αἷτιος τῆς αὐτοχίας τῆς. διότι ὅποιος ἐμποδίζει νὰ ἰαβῇ τὴν πληγὴν, δὲν ἔχει ὀλιγότερον κολασιν ἀπ' ἐκεῖνον ὅπῃ τὴν ἱκαμιν, ἀλλὰ σφαιροτέρην καὶ μεγαλύτερην. διότι δὲν εἶναι ὅμοιος, καὶ ἴσους νὰ κάμῃ τὴν τὴν πληγὴν, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ νὰ μὴν ὑγιαίνῃ ἡ πληγὴ; διότι ὁ ἐμποδιστὴς τῆς ἰαβείας, χωρὶς ἄλλο θνήσκει θανάτῳ· ἀμὴν ἡ πληγὴ δὲν κάμνει θανάτῳ. Ἀς μὴ καταφρονῶμεν λοιπὸν τὰς Γοῦνις μας· διότι, αὐτὸν δὲν καταφρονῶμεν τὰς Γοῦνις μας, φοβέμενοι τὰς Κελεύς, χωρὶς ἄλλο καὶ σαρκαῶς μας γινώσκοντες καλοὶ· καὶ αὐτοὶ εἶναι καὶ τὰς καταφρονῶμεν καὶ ἐκεῖνες, κάμνοντες κακά, δὲν θέλοντες ἡμπορέσει νὰ φύγῃ τὴν ὀπίστησιν τῇ σωτηρίᾳ μας, ἥσαν τὸ Νόμον τὸ φυσικὸν τὸν ἔλεγχον. Καὶ αὐτοὶ εἶναι καὶ τὸ πᾶν τὸ ἀτιμάσμεν καὶ τὸ καταφρονῶμεν, ἀλλὰ φοβέμενοι τὴν γνώμην τῶν πολλῶν, ἡμποροῦμεν νὰ θῶμεν καλῆτεροι. πάλιν, αὐτοὶ εἶναι καὶ ἐξιδανικάτοι καὶ ὑπὸ τὰς πολλὰς, ἀλλὰ ὁ φόβος τῶν Νομῶν καὶ σαρκαῶς μας ἡμπορεῖ νὰ μᾶς σωφρονίσῃ. διότι, κατὰ ὅπῃ παιδεύονται οἱ ἀντρεῖ, γίνονται πλείον ἐφρόνιμοι ἄλλοι, ἔτι καὶ ὅπῃ κάμνουν καλὰ τινὲς, ἔρχονται καὶ ἄλλοι ποῖοι εἰς τὸν ὅμοιος ζῆλον. Διὰ τὸ καὶ τὰ παιδία τὰ παιδῶν καὶ τὰ θέρων οἱ Διδάσκαλοι ἐμφορὸς εἰς τὰ ἄλλα ὅταν πταίσουν, ἔξῃ νὰ βλέπουν τὰ ἄλλα νὰ γίνονται καλῆτερα, καὶ νὰ πέρνουν φόβον, καὶ τὰ καλὰ πάλιν τὰ ἑπαινεῖν ἐμφορὸς εἰς τὰ ἄλλα, νὰ βλέπουν καὶ ἐκεῖνα νὰ κάμνουν καλὰ. Καὶ τὸ πᾶν τὸ κάμνουν οἱ Σοφοί, καὶ καλοὶ Διδάσκαλοι. ἔξῃ τὸ φρεῖν νὰ ζῇμεν καλῶς Διδασκάλους εἰς τὰ παιδία μας, ὅπῃ νὰ τὰ μαθαίνον καλὰ, φερωτότερον ὡς τῇ Πατρὶ τῆς. διότι ὑπὸ τῇ Πατρὶ γίνεται εἰς τὰ παιδία ἡ ζωὴ μόνον ἀπλῶς, ἀμὴν ὑπὸ τῇ καλῇ Διδασκάλῳ τῇ γίνεται τὸ καλῶς ζῆν.

Μὴ καυχᾶσαι, ἐσὺ τὸ παιδί, πῶς ἔχεις ἅγιον καὶ καλὸν Πατέρα, καὶ ἐσὺ νὰ εἶσαι κακός, καὶ νὰ πηρῇς κακά· διότι αὐτὸ μάλιστα σὲ καταδικάζει φερωτότερον, ὅταν ἔχῃς τὸ φερωτότερον ἐδικόν σε, ἥσαν Πατέρα καλόν, καὶ σὺ νὰ εἶσαι κακός. Μεγάλον καλὸν εἶναι, νὰ ἔχῃς τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας σε εἰς τὰ ἐδικὰ σε πατρώδεια, καὶ ὅχι εἰς ἑξῆς· διότι ἐκὶν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν ἐδικὰ σε φέλλας ἡμπορεῖ νὰ φερωθῇ. Οἱ ἑπαινοὶ τῶν Πατέρων καὶ αἱ τιμαί, ὅπῃ ταν καὶ ἡμεῖς κάμνομεν ἐκεῖνα, ὅπῃ ἱκαμιν ἐκεῖνο τὰ καλὰ, τότε εἶναι καὶ ἐδικὰ

μας. ἀμὴν ὅπουθεν δὲν κάμνωμεν ὡσαύτῃς, τίποτε δὲν μᾶς ἀφελὼν ἑμᾶς, ἀλλὰ πλεονάζοντάς μας κατακτείνῃ, αὐτὸ δὲν κάμνωμεν τὰ ὅμοια καὶ ὅτι πῶς εἶναι ἔτι, ἀκούτω. Ὁ Ἀβισσαλαὶμ ἦτον παιδί τῷ Δαυίδ, γόνυ, ξυδαρμῶν, καὶ πυνυτωδῶς διεφθαρμῶν εἰς τὰ κακά. ἔτις ἐσηκώθη εὖα καιρὸν, καὶ ἔγινεν ἀποστάτης καὶ ἐναστής τῷ Παβρόσῃ καὶ Βασιλεῶς Δαυίδ. καὶ μετὰ τὸ ἀπειθήσει καὶ τὸ σηκώσῃ κεφαλὴν, ἔμασε μεγάλου φροσάτον, καὶ ἐύγαλε τὸν Πατέρα τὸν Δαυίδ ὑπὸ τῷ Βασιλείῳ, καὶ ὑπὸ τῷ Παβρίδα τῃ, καὶ τὰ ἐπῆρεν αὐτὸς ὅλα. Ὁ ὅποιος δὲν ἐνέβριπτον, εἰδὲ ὀλαβεῖτον, ἔτε τῷ φύσιν, ἔτε τῷ ἡλικίᾳ τῷ Παβρόσῃ, ἔτε πῶς τὸν ἀνάθρεψε, ἔτε ἄλλο τίποτε ὑπὸ τῷ ἀπολαβόντῃ· ἀλλὰ τέτοις λογίς ἦτον ἀπαθάρωτος, καὶ σκληρὸς ὅλος δι' ὅλην, καὶ πλέον ἦτον θνητὸν, ἢ ἀθάρωτος, ὅπῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδῃ καταφρονῶντες τε, ἐσηκώθη ἐναστήν τῷ φυσικῷ Νόμῳ μετὰ πολλῷ ἀδιαφορίας, καὶ τὰ ἐπείραζεν ὅλα. διότι, αὐτὸ δὲν ἠθέλει εὖ ἐνέβαπτι καὶ τὸ ὀλαβεῖν τὸν Δαυίδ ὡσαύτῃ Πατέρα τῃ, ἀλλὰ καὶ ὡσαύτῃ ἦτον γέροντας, ἔπειτα εὖ τὸν ὀλαβεῖν. εἰδὲ πάλιν ἐκαταφρόνα τὰ γράμματα τῷ Δαυίδ, ἀλλὰ καὶ ὡσαύτῃ διεργένευσεν ἔπειτα εὖ τὸν ἐνέβριπται. εἰδὲ εἰδὲ πῶς δὲν τὸ ἐβριπτον εἰς ἐνέβριπτον, ἀλλὰ καὶ ὡσαύτῃ ὅπῃ δὲν τὸν ἀδίκουν ὁ Δαυίδ κατ' ὅλην τίποτε, ἔπειτα εὖ τὸν ἐνέβριπται. Ὅμως ἡ ἀγάπη τῆς ἐκείνης, ὅπῃ ἠθέλησε εὖ ὅλην Ἀφροῆς αὐτὸς, τὸν ἔκαμε καὶ ἔχατε τῷ ἐνέβριπτον αὐτῷ, καὶ ἔγινεν αὐτὸν ἀθάρωτος, θνητὸν. καὶ ὁ μὴ μακάριος Δαυίδ, ὁ Πατέρας, ὅπῃ ἐγνήσασκεν αὐτὸν τὸν Ἀβισσαλαὶμ, καὶ τὸν ἀνάθρεψε, ἐφόρει καὶ ἐπλανᾶτον εἰς τῷ ἔρμῳ, καὶ ἐπαιδύετον εἰς τῷ ἐξορίᾳ, καὶ εἰς τὰ ἄλλα κατὰ τῆς ἐξορίας. ὁ δὲ Ἀβισσαλαὶμ, ὁ Τίος τε, ἐχαίρειν εἰς τὰ κατὰ τῷ Παβρόσῃ. Ὅμως, ἀντισκόμῃς τὰ παράγματος καὶ τὸν ἔσπον ἔτατον, καὶ τὸ φροσάτον ὅλον μετὰ τὸν Ἀβισσαλαὶμ, καὶ ὅλας ἢ Χαίρας ὑποκάτω εἰς τὸν Τύραννον. Καὶ κάποιος ἀθάρωτος, τὸ ὄνομα τῷ Χυσί, καλὸς καὶ φίλος τῷ Δαυίδ, ἐφύλαγε πάντοτε τῷ φίλῳ τῷ Δαυίδ εἰς τῷ μεταβολῇ τῷ καιρῷ ἔτατον, καὶ βλέπωντας τὸν Δαυίδ ἐχαίρων εἰς τῷ ἔρμῳ, ὅπῃ ἐπλανᾶτον, ἔχισε τὰ ριζὰς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὸ κυρλί τῃ σάκτῳ, καὶ ἀσυνάξῃ, καὶ ἐφαναξῃ πικρὰ καὶ ἐλαινά. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμπορεῖ τὰ κάμν τίποτε, φέρει τὸ Δαυίδ τῷ παρηγορίας τῷ δακρύῳ· διότι δὲν ἦτον φίλος μόνον, ὅταν ἦτον ὁ Δαυίδ κατὰ καὶ Βασιλεῖς, ἀλλὰ ἦτον φίλος τῆς ἀρετῆς, ἦταν τῆς καλῆς τῆς. καὶ ἔτε πῶς ἀγκαλὰ καὶ ἄλλαζεν ἡ Βασιλεία τῷ Δαυίδ, καὶ τῷ ἐπῆρεν ὁ Τίος τῷ διωστικῶς, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἄλλαξε τῷ φίλῳ, ὅπῃ εἰς ἔπος τὸν Δαυίδ. Βλέπωντας τὸν λοιπὸν ὁ Δαυίδ, ὅπῃ ἔκαμνε αὐτὸν καὶ ἐλαινῃ, εἰπε· καὶ τὰ δακρυὰ φίλη σημάδι εἶναι, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀφελὼν τίποτε, ἀμὴν κάμνει χεῖρα εὖ συμβαλῶν, πῶς εὖ πείσῃ τὰ κακά, καὶ εὖ ἐλαιοθερῶν ὑπὸ τῷ βασίλει καὶ ταῖς συμφοραῖς. Καὶ ὡσαύτῃ εἰπεν ὁ Δαυίδ τὰ λόγια ἔπειτα πρὸς τὸν Χυσί τὸν φίλον, τὸν ἐρμύνοντα πιαύτῳ βασιλείᾳ. εὖ ὑπάγῃς πρὸς τὸν Τίον καὶ τὸν Ἀβισσαλαὶμ· καὶ βασιλεὺς προσωπίδα φίλου, γάλατα τῇ βελύματά τῃ, καὶ κάμει καὶ τῷ βυλῷ τῷ Ἀχιτοφίλ ἀκύν.

ρίω, ἢ γὰρ ἔξ' ἐδὲ τίποτε. Ἐ'τις ἑκαμὴν ὁ καλὸς καὶ πιστὸς φίλος, καὶ ἐπ' ἡγε-
καθὼς πρὸ παραγγέλων ὁ Δαυὶδ. καὶ τέλος πάντων ἐνίκησεν ὁ Δαυὶδ, καὶ ἐνι-
κῆθη ὁ Υἱὸς τοῦ ὑποτάτης Ἀβισαλαὼμ, διότι ὁ Θεὸς θέλει, ὅτι τὰ Παιδιά
νὰ ὑποτάσσονται εἰς τὰς Γονεῖς, καὶ αὐτοὶ δὲ ὑποτάσσονται, κακοθυμῶν.

Εἶναι χρεώσεις οἱ Γονεῖς, νὰ ἀναθρέψω τὰ Παιδιά τας καλὰ καὶ τὴν διδασκίαν
τας, καὶ νὰ τὰ μαθητεύσω τὴν ἐλάβεω, τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἀρετὴν, καὶ αὐ-
τοὶ δὲ τὸ κάμνω ἐπεὶ, δεῖ ἀρετὴν νὰ λήγουνται ἔτε Πατέρις, ἔτε ἐδὲ τίποτε. Εἴ-
ναι καὶ τὰ Παιδιά χρεώσεις, νὰ ὑπακούω, καὶ νὰ φοβῶνται τὰς Γονεῖς, καὶ νὰ μὴ
ἀγνοῶν καθ' ὅλην ὅλην τὴν λόγον τας, καὶ αὐτοὶ δὲ κάμνουν ἔτι, δεῖ εἶναι παιδία,
ἀλλὰ ὑποτάταις, ὡς αὐτὸν ὁ Ἀβισαλαὼμ πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ Δαυὶδ καὶ ἔτι
θέλην κακοθυμῶν, ὡς αὐτὸν ἐκακοθυμῶν καὶ ὁ Ἀβισαλαὼμ. Μὴ θάρρειτε
λοιπὸν ἐσεῖς οἱ Πατέρες, ὅτι μοι οὐ σῶναι, νὰ λέγετε Πατέρες, χωρὶς νὰ παι-
δεύετε τὰ Παιδιά σας, καὶ νὰ τὰ μαθητεύετε, νὰ ἔξωρῶν τί εἶναι ἐκεῖνο ὅπου τὰ
ἀφίλα, καὶ ψυχικά, καὶ σωματικά, καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο ὅπου τὰ βλάπτει, καὶ ἐσεῖς
θάρρειτε, μάλιστα τὸ ἔχει ἔξ' ἐπὶ πῶς τὰ ὠρεῖ ὁ πλῆθος, καὶ ἄλλα πράγ-
ματα αἰσθητὰ καὶ αὐτὰ ἔχει μόνον δεῖ τὰ ὠρεῖ, ἀλλὰ καὶ βλάπτει μεγάλα, διότι
εἶναι πράγματα πρόσκαιρα. Ἀμὴ τί τὰ ὠρεῖ; ἡ σοφία, ἡ μάθησις, ἡ ἀρετὴ,
καὶ ἡ παιδείσις. ἀλλὰ ἐσεῖς εἰς ἄλλο δεῖ τὰ ἀφ' ἧς τὰ Παιδιά σας, μόνον εἰς
ἐκεῖνα, ὅπου τὰ βλάπτει καὶ ψυχικά καὶ σωματικά. Καὶ πῶς ἔστι τὸ κάμνετε;
ἔξ' νὰ εἶδε καὶ ἐσεῖς ἀπαιδεύετε, καὶ καθὼς εἶδε ἐσεῖς, ἔτι θέλει νὰ μαθεύετε καὶ
τὰ Παιδιά σας, μάλιστα πλέον χειρότερα ὅπου τὰ λόγους τὰ κατασκύετε. διότι
τὸ κακὸν, ὅσον ὑπάγει, εἰς τὸ χειρότερον ἀποκόνει, καὶ γίνετε κακοὶ διδάσκα-
λοι, καὶ κακὸν ἐξόμνηται τὰ Παιδίων σας, καὶ ἀφίτε κακὸν ἀφ' ὁδοῦμα ὀπίσω
σας. Ἀνδραποῖ, τὰ παιδία σας αὐτὸν ἀδελφὸν καμμίαν ἀδελφὸν σωματικῶν, φέ-
ρετε Γαβρόν, κάμναι καθεὶς λογὴς ῥόπον νὰ τὸ ἐλευθερώσετε ὅπου τὴν ἀδελφὸν
ἐκεῖνον τὴν σωματικῶν, καὶ βλεπόντες το, ὅπου ἔχει ἀδελφὸν ψυχικῶν, ὅπου
εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ χειρότερη, δεῖ φέρετε Γαβρόν νὰ τὸ ἐλευθερώσετε, καὶ νὰ τὸ
ἐλευθερώσετε ὅπου τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν ἀδελφὸν; Καὶ πότε ἀδελφὸν ἡ ψυχὴ; ὅταν
ἁμαρτάνῃ, ὅταν πορεύῃ ἔξ' τὸ σώματος, ὅταν κλέπτῃ, ὅταν κάμνῃ τὰ κακά,
καὶ ἐκεῖνα ὅπου ἐμποδίζει ὁ Θεός. Καὶ ἡ ἀπαιδεύσις, ἀδελφὸν τὴν ψυχὴς εἶναι
ἀκόμη μεγάλη, διότι ὅπου τὴν ἀπαιδεύσις, καὶ ἀμάρταν γίνονται ἅλα τὰ κακά.

Διὰ τὸν ἀρετὴν τὰ Παιδιά μας νὰ τὰ παιδεύωμεν, καὶ νὰ τὰ μαθαίνομεν
τὴν σοφίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἡμπορῶν νὰ ἐγνωρίσω ὅσα καὶ αὐτοὶ εἶναι, καὶ νὰ γνω-
ρίσω καὶ τὸν Θεόν. Χωρὶς μάθησιν δεῖ εἶναι εὐκολον νὰ γνωρίσω τινὰς τὸν Θεόν,
μόνον τὸν γνωρίζει, ὡς αὐτὸν τὸν γνωρίζῃ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ ἔτι δεῖ ἁφίρει
τίποτε ὅπου τὰ ἄλογα ζῶα. καὶ νὰ θέλῃ τινὰς μὲ τὸ θέλημά τινὰ εἶναι ἑμοῖς μὲ
τὰ ἄλογα ζῶα, εἶναι μεγάλη παλαιωρία καὶ τύφλωσις. Θέλει εὐανδρὸς ὁ λο-
γικὸς νὰ εἶναι καὶ σοφός, καθὼς τὸν ἑκαμὴν ὁ Θεός ἀπ' ἀρχῆς, διότι ὁ λόγος χω-
ρὶς τὴν σοφίαν, ὁμοιάζει ὡς αὐτὸν εἶναι λήθος τίμιος, νὰ εἶναι μίση εἰς τὴν λέ-

πῶς, καὶ εἴς τινος παρῶμα νὰ εἶναι μέσα εἰς τὴν ἀτιμίαν, εἶναι πολὺ κα-
κόν. Ἄν εἴπῃς, ὅτι καὶ χωρὶς τῆς σοφίας ἡμπορεῖ νὰ περάσῃ τις, δὲν λέγεις
ἀλήθειαν, διότι χωρὶς τῆς σοφίας περιῖν καὶ τὰ ἄλλα ζῶα. ἀμὴ καθὼς εἴς
καρὰβι χωρὶς τιμῶνι, καὶ χωρὶς ταύταις δὲν ἡμπορεῖ νὰ περάσῃ τῆς θαλάσ-
σαν, ἔτι καὶ ὁ ἄσφορος ἀνθρώπος καρὰβι εἶναι χωρὶς τιμῶνι καὶ χωρὶς ταύταις
μέσα εἰς τὴν ζωὴν ἐπιτεῖν, καὶ δὲν ἡξέρει τί νὰ γένη· διὰ τοῦτο ἔλεγον εἰς
σοφὸς γνωμικός, ὃ ὁ γεγραμμένων ἀπειρος, ἢ βλέπει βλέπων. ἦσαν ὁ ἀρχάμ-
ματος καὶ ἄσφορος ἀνθρώπος αὐ καὶ βλέπει, ἀλλὰ δὲν βλέπει· τί φαίνεται πῶς
βλέπει, ἀλλὰ εἶναι τυφλός. Διότι ἐρώσται τὸν ἀρχάμματος καὶ ἄσφορος καὶ ἀπαί-
δωτον ἀνθρώπον, αὐ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς θνητῆς, ἢ εἶναι ἀθάνατος; αὐ κινῆται; ἢ
αὐ δὲν κινῆται; αὐ εἶναι ὁ Οὐρανός, ἢ αὐ κινῆται; αὐ εἶναι ἐξουσιώτατος ὁ
Θεός, ἢ αὐ δὲν εἶναι; αὐ εἶναι σῶμα, ἢ αὐ εἶναι ἀσώματος; αὐ εἶναι Ἀνά-
στασις, ἢ αὐ δὲν εἶναι; αὐ ἀνασταίνεται ὅλος, ἢ ὄχι; αὐ εἶναι ὁσφορὰ εἰς
πῆς Ἀγγέλους, ἢ ὄχι; τί καλὸν κάμνει τὸ Βάπτισμα, ἢ τί κακόν, αὐ δὲν
τὸ λάβῃ τις; τί εἶναι Λειτουργία; τί εἶναι Ἱερὰς; τί εἶναι Ἐπίσκοπος; δὲν
ἡξέρει ὑπὸ ποτὶ ὅλα ὁ ἀρχάμματος καὶ ἀπαίδωτος, καὶ ἄλλα πολλὰ ὥσαυ
τα νὰ ὑποκριθῇ ἐξὸ πωτός. καὶ ὥσαυ δὲν ἡξέρει, τί εἶναι ἔσπε, εἶναι τυ-
φλός εἰς ἔσπε. Εἰς πόσον ὅπῃ ὁ ἀπαίδωτος καὶ ἄσφορος εἶναι τυφλός εἰς τὰ
πάντα, καὶ αὐ βλέπει καὶ μὴ τὰ σωματικὰ μάτια, ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς
τυφλὰ εἶναι. διότι τὴν ἀμαθίαν καὶ ἀπαίδωτον τὰ μάτια τυφλὰ εἶναι, καὶ μάλι-
στα τῆς ψυχῆς· διότι ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νῦς εἶναι ὅπου βλέπει, καὶ ὥσαυ ὁ νῦς δὲν
νοᾷ ἐκεῖνα ὅπου εἶναι ἀσφαλῆ, τυφλός εἶναι παντελῶς.

Βλέπετε, Γονεῖς, ὅπου ἀφίητε τὰ Παιδιά σας ἀπαίδωτοι, τί κακὸν τὸς κά-
μντε; βλέπετε, πῶς τὰ ἀφίητε τυφλὰ, καὶ μὴτε καὶ ἐσεῖς τυφλοὶ, καὶ ὁδὸν ὁ
τυφλὸς τὸν τυφλόν, καὶ πέφτει καὶ οἱ δύο μέσα εἰς τὸν βόθρον; Ἄν ἔβλεπεν ὁ
εἰς τὸ πῶς δύο, ὁδὸν τὸν ἄλλον. ἀμὴ ὅταν εἴσῃ καὶ οἱ δύο τυφλοὶ, τί νὰ
ῥημῇ; Χριστέ μου ποῦκα, ὅτι νὰ παιδύσωμεν τὰ Παιδιά μας ἀπ' ἀρχῆς,
ὅταν εἶναι μικρά· διότι καθὼς τυπαῖ, ἀφ' ἑ εἶναι μικρόν, ἔτι ὑπομένει
καὶ αὐ ῥῆνι μόνον, καθὼς καὶ εἴς τὸ δένδρον, αὐ τὸ ἴσασθαι νῦν, ὅταν εἶ-
ναι ὑψηλόν καὶ μικρόν, μὴν ἴσῃ· αὐ τὸ ἀφῆκεν ἄριστον, ὥσαυ ἔραχυν, δὲν
ἴσασθαι, ἀλλὰ ἔραχυνται. Ὡς δὲ, λίγει ὁ Δαυὶδ, παιδείας, καὶ
ποπὶ ὁρῶν Κύριος. Ἀκούτε Πατέρες, ὅτι αὐ δὲν πιστεύει τῆς σοφίας,
καὶ τῆς παιδείας, ὁρῶνται ὁ Κύριος; παιδύσῃτε καὶ τὰ Παιδιά σας, διό-
τι ἔτι ῥησάτε. καὶ αὐ δὲν κάμντε ἔτι, ἔχετε νὰ καταδῆτε, μακάρι αὐ
ἔχετε ὅλους ταῖς ἀλλὰς καλῶν καὶ ἀρετῶν. Μάθετε τὰ Παιδιά σας
νὰ γνωρίζω τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. μάθετε τὰ τῆς δικαιοσύνης, καὶ
σωτηρίας, τῆς φρονήσεως, τῆς ἀνδρείας τῆς ψυχῆς. μάθετε τὰ τῆς γνω-
σεως τῆς λόγου, καὶ ὥσαυ γνωρίσῃ τὰ λόγους, ἡμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ καὶ
τὸν Θεόν. καὶ τὸτο ἀλλῶς δὲν γίνεται, ἀλλὰ καὶ τῆς παιδείας. Καὶ ἐσεῖς

αὐτὰ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς τὴν μάθησιν, καὶ τὰ ἀνήσκει ἀπαίδευτε καὶ βάρ-
 βαρη, πρῶτον ἐκτρέφετε καὶ τῆς γνωστῆς τοῦ Θεοῦ. καὶ ὡσαύτῃ δὲ γνωρίζω τὸν
 Θεόν, τί καλὸν ἔχων ἄλλο; δὲν ἀκούετε, ὅτι λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ Γε-
 ρον Εὐαγγέλιον, ὅτι αὐτὸν κηρύσσει τινὰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ἀπείκει χά-
 ριν τὴν ψυχὴν, τί τὸν ὠφελεῖ τὸ πόσον κέρδος, καὶ ἡ πόσις ἐξουσία; Παι-
 δεύετε λοιπὸν τὰ Παιδιά σας ἀνάμα μὲ τῆς λόγιαι, καὶ νὰ σώσετε καὶ
 τὰ λόγιαι, καὶ τὰ Παιδιά σας, καὶ νὰ τύχετε καὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Οὐ-
 ρανῶν ἐν Χειρὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα εἰς τὸς αἰῶνας τοῦ
 αἰῶνος. ΑΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Β΄.

Περὶ κλέους Γυναικῶν.

ΕΤΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Καὶ οὕτως, ὅτι εἶπεν νὰ πᾶν Γυναικὰ νομίμως, εἶναι χρεία
 ἑκείνων, νὰ ὑπακούω τῆς Νόμου, ὅτι ἔγραψεν ὁ Ἀπόστολος Παῦ-
 λος, καὶ νὰ μάθῃ, τί πρέπει νὰ κάμῃ. διότι, ὅταν τύχῃ ἡ Γυ-
 ναῖκα ὅτι πᾶν, ποιητὰ, ὑβρίστρα, καὶ μεθύστρα, καὶ γυμνὰ ἀ-
 γνιστίας, καὶ ἄλλα κακὰ νὰ ἔχῃ, καὶ μοῖον εἶναι κακὸν νὰ ἔχῃ ἀπ' αὐτὰ, μάλιστα
 μοιχαλίδες, ἀδελφὴ εἶναι νὰ τὴν χωρίσῃς, χωρὶς νὰ πάρῃς ἄλλον, καὶ ἔχεις
 πολλὰ ἔξοδα, καὶ κίνδυνα. καὶ τὸτο παντοῦ ἔστιν κάμναι, ὥστε νὰ πάρῃς κα-
 λὴν Γυναικὰ, ταπεινὴν, καὶ ἐρομένην, καὶ ὑποκείμεν. διότι ἐὰν εὐλόγησῃς νὰ ἀ-
 γνοῦσιν, στίσι καλὸν, ἢ σκληρὰς, ἐκτελεῖς ὀφειλὴν ἐκείνης ὅτι πᾶν
 καὶ ἐκείνης ὅτι πᾶν ἀποτίνα. καὶ τὸ μὲν στίσι τὴν κατασκευὴν,
 καὶ δὲ δὲ τὴν ὑγίαν, καὶ ἀνδρείαν, καὶ τὴν προαίρεσιν τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἐξε-
 ταλεῖς. καὶ οὕτως ἐκτελεῖς ἀρετὴν νὰ κάμῃς καὶ τὰς Γυναικας, διότι, ἐὰν
 πάρῃς στίσι κακὸν, διώσται νὰ τὸ δώσῃς ὀπίσω, ὁμοίως καὶ τὸς δούλους. Γυ-
 ναῖκα δὲ δὲ διώσται κατ' ὅλην νὰ τὴν δώσῃς ὀπίσω. Καὶ πάλιν ἐὰν πᾶν τι-
 νὰς Γυναικὰ πτωχὴν, εἶναι ὀλίγον τὸ κακόν· εἰ δὲ λάβῃς πτωχίαν, εἶναι μέγα
 καὶ διπλὸν τὸ κακόν· διότι τὸ μὲν, εἰς τὸν βίον ἐβλάψαι, τὸ δὲ εἰς αὐτοκτεσίαν, καὶ
 ἐκτελεῖς τὸν ὄψον κάμναι. Καὶ ἄλλοι πάλιν ὅτι ἀποτίνα ταῖς πόρνοις,
 καὶ μοῖον ἐκείναι κολάζονται αἰώνως, ἄλλα καὶ ἐὰν καλὴ κακῶς ἀπαλῇσιν.
 πολλὰς πτωχεύουσιν στασιαστικὰς ὑπὸ μείναν κατ' ὅλην πορνείαν Γυναικῶν. καὶ
 καὶ ἐκείνης πολλὰν ἔκαμαν μάγια, καὶ τῆς ὁγαπητικῆς τῆς, τῆς μὲν ἐπιδάβωσαν,
 ἄλλαι δὲ καὶ ἐκατέπωσαν. Καὶ ἐστὶν, ὅτι αὐτοῦ, πῶς δὲν φοβᾶται τὸν Θεόν, δὲ

αὐτὴν

κὺν τὴν τὴν κόλασιν τῆς Δαιμόνων, καὶ ταῖς μαγίαις τῆς Δαιμόνων φοβεῖσθαι; διότι, ὅταν ἰδῇς τὴν λόγισσα, πῶς τὸν ἑκαμὲς ἔρημον ὑπὸ τὴν βοήθειαν τῆς Θεοῦ καὶ τῆς παρνεσίας, καὶ γυναικὸς ὑπὸ τῆς αἰσῶν βοήθειας καὶ χάριτος, τότε μὴ πολλῆς ἀφοβίας σὲ πέρρει ἡ πόρνη, καὶ προσκαλεῖ τὰς Δαίμονας, καὶ σὲ ρεῖσθαι φυλακτὰ, καὶ σὲ ὑπογυμνῶναι τῆς σωτηρίας σου, καὶ σὲ κατασαιναι γέλωτος καὶ οὐκ εὐδοκίας εἰς ὅλην τὴν Πόλιν.

Λοιπὸν θέλεις εὐαγγέλιον παρηγορίαν εἰς τὴν ψυχλήν σου; μὴ πηγάζεις εἰς τὰ θεία, καὶ εἰς τὰ πνευματικά, μόνον πηγάζεις εἰς τὰ θεμέλια, εἰς τὰ ποταμούς, καὶ εἰς λίμνας, εἰς κήπους, καὶ φυτὰ, καὶ ἀνὰ τὰς τριχίνας, ὅπου φάλλουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν. Σύρε εἰς τῆς Ἀγίας Μαρτύρων τὰς Ἐκκλησίας, ὅπου δίδον ὑγείαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ οὐ καμνίαν βλάβην. Ἐχεις δάλον, ἔχεις Γυναικα, ἔχεις Παιδιά; τί ταύτης τῆς ἀφροσύνης καὶ χαρᾶς ἴσον; Ἐχεις ἀπὶ τὴν σωωδίαν, ἔχεις φίλους; αὐτὰ εἶναι πάντοτε, καὶ τὸ κέρδος σωπίειν καὶ μακάριον. Τί ἄλλο μακαριώτερον, καὶ γλυκυτέρον εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ὡς οἱ καλοὶ φίλοι καὶ ἡγαπημένοι; Τί δὲ πάντα σωωδιακάκην, καὶ φρόνην, καὶ ὑπόληψιν; Ὅταν γὰρ ἰδῇς Γυναικα ὡραία, καὶ αὐτῆς τὴν ἐπιθυμίαν σου ὑπὲρ αὐτῆς, ἐνοήσῃς, ὅτι γῆ εἶναι καὶ σάπη, καὶ θέλει παύσει ἡ λύσας τῆς ἐπιθυμίας. ἡ βλάβη μὲν τὸν νῦν σου, πῶς θέλει ἀλλὰ τὴν τὴν ὁμορφίαν αὐτῆς τὸ γῆρας, ἡ ἡ ἀρρώστια, καὶ θέλει ἰδῇ, πῶς βαθεύειν αὐτῆς τὰ μάτια, πῶς ζαλῶναι τὰ μάγουλα, καὶ ὅλον ὑποφθέρηται τὸ αἶμα ἐκείνου τῆς ἀρρωστίας καὶ νεκρῆς. Πόλον θαυμάζεις, καὶ κοῖν, καὶ σάκτιν, τὸ ὅποσον δὲ εἶναι ἄλλο, ὡς πῶς ἀσθενήσῃς ἡ ὁμορφία τοῦ κορμίου. καὶ αὐτὴ ἰδῇς τὰ μέσα τοῦ σώματος, εἶναι γεμάτην ἀκαθαρσίας, καὶ βρώμης πολλῆς. Πολλὰς δὲ καὶ ὡραίας Κόρην καταθανῶσαν, καὶ μὴ μίαν καὶ δολιτέραν ἡμέραν ἔβριθῃ ὁ πάρος αὐτῆς γεμάτος σκαλῶν καὶ δυσωδίας πολλῆς. Βλέπεις, ἀφθάρπεις, ποῖον κάλλος ὀρέγεται καὶ ἀσπάζεται; ὅς τὸ ἐμποδίσῃς ὁ Χεῖρς, καὶ μὴ ἐμμελῶσαις ὁμορφίαν τινός, καὶ λέγει. „ Ὁ ἐμβλέψας γυναῖκα, εἰς „ τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτὴν, ἡδὴ ἐμοιχέσῃ αὐτῇ. Διὰ τὸ ὅταν ἰδῇς τινός ἀφροσύνην, καὶ πάθῃς τιποτέ ψυχικὴν βλάβην, μὴδ' ὅμως ἐκ δολιτέρας τὰ τὸ ἰδῇς, καὶ ἀφθάρπης. Διότι καὶ οἱ ὑδροπικοί καὶ σπληνικοί ἔχον τὰ ἀφροσύνην λαμπρά, ἀλλὰ ὅταν ἐγνωρίσωμεν τὸν δρόμικον ὅπου ἔχουσιν εἰς τὴν κοιλίαν, πῶς μισέμεν. ἔτι καὶ τὸ ξένον κάλλος τὰ μισέμεν, καὶ τὴν ποικίραν σωωδίαν. Διότι λέγεται ὅς καποῖον Ἐλλῆνα Φιλόσοφον, πῶς εἶχε καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ ἔλεγον τὴν οἱ πάντες ὅς ποῖον ἀφροσύνην ἔχεις φλόρον γυναικα, καὶ δὲ τὴν διαφάνει; καὶ αὐτὸς τῆς ἔλεγον, ὅτι θεῖον τὰ εἶναι εἰς τὸ ἀπὶ τὴν παιδείαν, καὶ παιδῶν, ὅς τὰ εἶναι ἀφροσύνην εἰς τὴν ἀλλοίαν, ὅς τὸ ὑπομῶν τὴν ὑβρίν καὶ τὴν παιδείαν.

Ἀκούσατε ἀγαπῶν Θεὸν ἀφροσύνην τιμῇ, ὅπου ἔδειξεν ἀκρίτως τῆς ἑως κινδύνου θανάτου. διότι μὴ τὸ κατοικῆσαι τὸν Ἀβραάμ εἰς τόπον λεγομένην Γερά-

ρων, καὶ ὅταν τὸν ἐρώπουν οἱ ἄνθρωποι τῆς Πόλεως ἐκείνης περὶ Σάρρας τῆς
 γυναικὸς αὐτῆς, φοβηθεὶς εἶπεν, ὅτι Ἀδελφὴ μου εἶναι. Τότε ἀπέστειλεν ὁ Ἀ-
 βιμίλεχ Βασιλεὺς, καὶ ἐπῆρε τὴν Σάρραν, ὅτι πολλὰ αἰρεῖα ἦσαν. Τότε ὁ δι-
 κνικὸς Ἀβραάμ ὑπέμεινε διπλὸν τὸν πειρασμόν, τὴν τε ἐκτεταμένην καὶ τὴν ἀρ-
 παγίαν τῆς Γυναικὸς αὐτῆς· ὁ δὲ Θεὸς ἐπέστειλεν Ἀγγέλους τῇ νυκτὶ ἐκείνη εἰς
 τὸν Ἀβιμίλεχ, καὶ εἶπέ τινι, αὐτῇ νὰ δοῦσά τινι περὶ τῆς Γυναικὸς τῆς ἐξου-
 δρὸς ὅπως ἐπῆρες. ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶπεν, ὅτι αὐτὸς μὲν εἶπε, πῶς εἶναι Ἀ-
 δελφὴ τῆς, ἀλλὰ ἐγὼ δὲ ἀπλῶς τὸ χεῖρ μου εἰς αὐτὴν κατ' ὄλε, καὶ συμπάσῃ
 σόν μου, ὅτι ἀγνοῶν ἔκαμα τὸτο. Οἱ δὲ Θεὸς εἶπε, ἀπόστειχε, καὶ μὴ φοβῆσαι, ὅτι εἶ-
 ναι εἶπας καὶ αὐτὸς ὁ ἕως τοῦτο τῆς ἐκλεκτῆς μου φίλης, καὶ ἐκείνος τὴν Γυναικά
 τινι, ὅτι εἶναι Προφήτης, καὶ ὁ Θεὸς καλεῖ μὲς ἔξω τῶ λόγῳ σου, καὶ νὰ ζήσης πολ-
 λὰς γενεάς. εἰ δὲ καὶ δὲν δώσης τὴν γυναικά τινι, θείας δόξης σου, καὶ οἱ
 οἱ ἐδικοί σου· διότι αὐτὸς φοβηθεὶς τὸν θάνατον, εἶπε, πῶς δὲ εἶναι Γυναικά
 τινι καὶ νὰ τὸν φιλοδαμῇς, καὶ νὰ εὐχαίηται ἔξω τῶ λόγῳ σου. Σηκωθείς λοιπὸν τῶ ὕ-
 πνι ἐμφοβὸς ὁ Ἀβιμίλεχ, παρόντος ἡμεῖς τὸν Ἀβραάμ μὴ πολλῆς τῆς τῆ-
 μις, καὶ λέγει τῇ Ἀβραάμ· πῶς ἔκαμες ἐγὼ, ἄνθρωπε, καὶ ἡμεῖς τὸν θά-
 νατον εἰς ἡμᾶς, ὅπως δὲν σε ἐπταίσαμε τίποτε; ὁ δὲ Ἀβραάμ εἶπε τῇ Βα-
 σιλῇ, ὅτι φοβηθεὶς τὸν θάνατον, εἶπα, πῶς εἶναι Ἀδελφὴ μου ἐκ τῆ Πα-
 τρός μου, καὶ ὅχι ἐκ τῆς Μητρός μου, καὶ ἐπῆρα αὐτὴν Γυναικά καὶ Ἀδελφὴν.
 Τότε ὁ Βασιλεὺς ὤλασθη τὸν δίκνιν, καὶ τὴν πεπείνωσεν καὶ τὴν ἀπόσπασεν
 αὐτῇ, δίδει τὸν χίλιον φλαγίαν, καὶ ἀρόβρα, καὶ βόδια, καὶ δούλους, καὶ δελίδας
 καὶ τὴν Σάρραν τὴν Γυναικά αὐτοῦ, καὶ ὅχι πόσον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξουσίαν τῇ
 ἰδίᾳ· ὅτι ὅποιος τῷ περὶ τῇ ἀρετῇ νὰ καπνίσῃ. ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὅτι δὲ
 ἐκείνη τὰς δούδας ἐγαλῆθη ἡ ζωὴ αὐτῇ, καὶ εἶχε τὸν ἕως, ἀγνώριμον, ὡς
 μάστιγας ἐργαζέται.

Αὐτὴ ὅλα παρὰ τῷ Θεῷ εἰκονομήθησαν εἰς ἀφοσιώσιν πρὸς λυπηρὰ καὶ ἐγέ-
 νετο, ὅποτε καὶ ἡλθε εἰς βαθυ γῆρας ὁ Ἀβραάμ ἔτος, καὶ ἐβλήθη νὰ πά-
 ρῃ Νύμφην εἰς τὸν Γασάκ ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Χαναανίων. καὶ ἀποσκαλεῖ τὸν
 σπῶν τινι δόλον ἀπὸ τῆς αἵτης φρονιμώτερον καὶ ἐμπιστευμένον, διότι δούλος εἶχε
 βασιλικῆς δούλα καὶ ὀκνῶ. καὶ λέγεται, νὰ ὑπᾶς εἰς τὴν Μισοποταμίαν τὴν
 Παβιδάμ, νὰ πάρῃς ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Γυναικὸς τῆς ἡγαπητῆς μου Τῆς Γασάκ.
 Εἶδε, ἀγαπητέ, πῶς τὸν παλαιὸν καιρὸν δὲ ἐζητήσαν πλῆστον, χεῖματε, θεί-
 λος, ἀμπέλια, περὶ βόδια, δὲ ἐγύρσαν τὴν ἐξουσίαν ἐμφορίας, καὶ κάλλος,
 ἀλλὰ ψυχῆς ἐμφορίας, καὶ ἀγνώριαν γένος; Λαβὼν ὁ δούλος τὴν δούλῃν τῇ
 Παβιάρχη, καὶ πᾶς καμήλας, καὶ χεῖρματα, καὶ σελίδας τῆς Νύμφης, ἐπῆγεν
 εἰς τὴν Μισοποταμίαν τῆς Συρίας, εἰς τὴν Χωρὴν Νεχωρ, ὁ ὅποιος ἦσαν
 Ἀδελφὸς τῷ Ἀβραάμ, καὶ ἐσάθη ἔξω ἀπὸ τὴν Χωρὴν σιμὰ εἰς τὸ πηγᾶδι τῆς
 Χωρῆς, καὶ ἀρχισεν νὰ ἀποσκαλεῖται, λέγωντας ὅπως· Κύριε ὁ Θεὸς τῷ Ἀβ-
 ραάμ μου Ἀβραάμ, κατέδωκάν μου σήμερον, καὶ ποίησεν τὸ θέλημά τῷ Κυ-

εἰς με Αβραάμ. Καὶ ἰδὼ ἡλθεν ἡ Ρεβέκα καὶ πᾶν νερόν· καὶ ὁ Ἀρ-
χωὺν εἶπε τῇ Κόρη, εἰς δοκιμασίαν φιλοξενίας, καὶ λέγει· δός μοι, Κόρη μου,
νερόν να πίνω· καὶ παροδύς ἡ Κόρη μὲ πάσης χαρᾶς τὸ ἔδωκε καὶ εἶπε·
Καὶ πάλιν εἶπεν αὐτῇ· πότισαι, Κόρη, καὶ τὰ καμήλια μου· καὶ πάλιν ἔδρα-
με, καὶ εὐχαλε νερόν με τὴν καρδάρων ὑπὸ τὸ πηγάζει, καὶ ἐπότισεν ὅλα τὰ κα-
μήλια αὐτῇ· καὶ ἔθαύμασεν εἰς τὴν φιλόξενον γυνῆν. Τότε ὡσαύτῃ ἐκατι-
λαβον ὁ Ἀρχων τὴν χρυσὴν γυνῆν πῆς κοπέλλας, ἄρχισε να τὴν ἐρωτᾷ, τί-
νος θυγατέρα εἶναι, καὶ αὐτὴν ὁ Πατὴρ αὐτῆς τόπον εὐρυχωρόν, να μετὰ μὴν
ἐκείνη εἶπεν, ἐχωρὶν καλὸν τόπον, να μενέετε, εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκε καμήλι
ἐχάρετε, ἀλλὰ ὑπὸ τότε ἔδειχεν, πῶς μέλλει να γένη Νύμφη καὶ θυγατέρα τῇ
φιλοξενῇ Αβραάμ. Καὶ πάλιν τὴν ἐρώπησε, τίος ἦτον θυγατέρα· καὶ ἐκείνη
δὲν εἶπε μόνον τὸν Πατέρα της, ἀλλὰ καὶ τὸ Πατρὸς της τὸν Πατέρα Ναχωρ, καὶ
λέγει· θυγατέρα εἰμαι Βαθιὰ καὶ Μελχὰ, τὸν ὅποιον ἐγκύνησε ὁ Ναχωρ, καὶ
ὁ ὅποιος ἦτον Ἀδελφὸς τῷ Πατρί τῷ Αβραάμ. Εἶπε πάλιν τὴν ἐρώπησεν,
εἰς εἶναι καὶ ἔσθῃ ἔξω τὰς καμήλας· καὶ ἐκείνη εἶπε, καὶ τόπος· εἶναι ἔξω τὰ ζῶα,
καὶ φαινητὰ πολλὰ, μόνον κοπιᾶσθε. Εἶδε ταπεινοφροσύνης καὶ φιλοξενίας ἀκρί-
βειαν, καὶ μέγιστος πλῆθος· τίτος, πόσος πλῆθος εἶναι, πόσος θησαυρός· τῷ-
το εἶναι ἡ προίκα ἡ μεγάλη, τῷτο ἀποξενεῖ τὰ μυρία ἀγαθὰ, τῷτο εἶναι ὁ θη-
σαυρός ὅτε δὲν σώνεται ποτέ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ δαυλός, καὶ θαυμάσας τὴν μεγάλην καὶ ἀμείβον φιλοξε-
νίαν, ἐχάρη πολλὰ τὴν ἐλευθερίαν γυνῆν τῇ Καρασίᾳ, καὶ ἀγαπήσθη τῇ Κυ-
ρίᾳ, καὶ εἶπεν· Εὐλογητός ὁ Θεὸς τῷ Κυρίᾳ μου Αβραάμ. καὶ ἀρχισεν καὶ αὐ-
τὸς καὶ ἔλγε τῇ Κόρῃ, ποίος εἶναι, καὶ ὅτι Ἀδελφὸς τῷ Πατρί τῷ Ναχωρ
εἶναι ἐκεῖνος ὁ θαυμαστός καὶ φιλόξενος Αβραάμ, ὅπῃ τὸν ἔσειλεν ἐκεῖ. Ταῦ-
τα ἤκουσεν ἡ Κόρη, καὶ ἔδραμε μὲ πολλῆς χαρᾶς, καὶ εἶπε τὸς Γονεῖς αὐτῆς
τὰς λόγους τὰς ἐν ἐκείνῃ. καὶ ἔδραμε ὁ Λάβαν ἔξω πρὸς τὸν ἀνδραποῖ, καὶ εἶπεν
αὐτῷ· ὅστις ἐσθῆς πόσον ἄραν ἔξω, ἐπεὶ εἶσαι δαυλός ἐδικῇ μας ἀνδραποῖ·
κοπιᾶσαι εἰς τὸ σῶναι με, ὅτι ἐπίματα τόπον να ἀπαυαυθῇ καὶ ἐσθὶ καὶ τὰ ζῶα
σε. καὶ ὡσαύτῃ ἐπῆγον, ἐδέχθηκε τὴν ἀπασιάν, καὶ ἔδωκε τὰς καμήλας φάργιν,
καὶ αὐτὸν ἐνέειπε να ποδάρει τα, καὶ ὅσοι ἦσαν με τὸ λόγους, καὶ ἔβαλε ἔαπε-
ζον να τὰς ἀνέστη. Ἀλλὰ ὁ ἀπειθαλμὸς εἶπε, δὲν θέλω φάργιν, εἰς να
σῶς διηκώω· ὅστις με ἀπέσειλεν ὁ Αὐθεντὴς μου ἐδῶ εἰς ἐσθῆς, καὶ ἀκούσθε.
Εἰγὼ εἶμαι οὗτος δαυλός ὑπὸ τῆς θρασύτητος δικῆς καὶ ὁκνῶ δάμνην τῷ Πατρί τῷ
Αβραάμ, ὅπῃ τὸν ἐλόγησεν ὁ Θεός, ὅτι τὸν ἀγαπᾷ πολλὰ. καὶ ἔδωκε τὴν προ-
βάτα ἀμείβητον πλῆθος, καὶ ἀγέλας βοδίων, χρυσίον καὶ ἀργύριον ἄπειρον,
καὶ δαυλὸς πολλὸς, καὶ δαυλοὶ βουκαλῆς, καμήλας, καὶ οἰκίας, καὶ ἡμίονους, καὶ ἐγκύνη-
σεν ἡ Σάρρα ἡ Γυνὴ καὶ τὸν Υἱὸν ὠραίον ὃς ἐπαγγελίας, καὶ εἶναι Αὐθεν-
τὴς εἰς ὅλον τὸν τόπον τῷ Χαναανίαν ἐκείνῳ. καὶ ἔτι με τὴν ἐκείνη ἡλ-
θα πρὸς ἐσθῆς. καὶ αὐτὴν δέσσετε, να με δώσετε τὴν θυγατέρα σας Νύμφην, να

τὴν πάσαν τὴν Γεσὰν τῇ Τίῃ αὐτῇ, ὅτι ἔτι μὲ ἀείρων ἀπὸ τῆς Παφίδα
 καὶ τὸ γένος αὐτῆς ἐν πάσῃ Νύμφῃ εἰς τὸν οὐρανὸν Τίδον αὐτῆς. Τότε εἶ-
 πεν ὁ Πατὴρ τῆς Κορῆς, ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἦλθεν ὁ λόγος αὐτῆς, καὶ ἰδὼν
 ἡ Κορὴ μας εἰς τὰ χεῖρά σου εἶναι, καὶ ἐπαρῆν καὶ πάγκαλόν τινι εἰς τὸν Αὐ-
 θεότιμον σου, καθὼς σὲ ἐσφράξῃ, καὶ ὁ Θεὸς ἀείρῃ, καὶ ἂς εἶναι Γυναικὴ τῇ
 Τίῃ τῇ Αὐθεότῃ σου. Τότε εὐχαλε τὰ χυσά, καὶ πολυτίμα φορέματι, καὶ σο-
 λίδῃ, καὶ ἐσόλισε τὴν Ρεβέκκαν. ὁμοίως καὶ τὰς Γονεῖς αὐτῆς ἐδύσε λαμ-
 πρά φορέματα, καὶ δῶρον πολυτίμα τὰς ἐχάρισεν. τότε ἔφαγον καὶ ἔπιον, καθὼς
 ἦν τὸ ἀρέπον. Τὸ δὲ ταχὺ ἔκραξαν τὴν Κορὴν, καὶ εἶπαν τῇ, γὰρ πάρῃ εἰς
 τὸν ἀρραβωνιαστικόν της. ἡ δὲ Κορὴ εἶπεν· εἰδὼν δὲ ἔλθετε, γὰρ μὲ δώσετε τὴν οὐ-
 χύλῳ σας, ὑπάγω εἰς τὸν Αὐθεότιμον μὲ τὸ δέλημα τῇ Θεῷ. „ Τότε ἐλόγη-
 „ σαν, καὶ ἐχάρησαν τὴν Ρεβέκκαν, καὶ εἶπαν· Εὐλογητός ὁ Θεός, γυνὴ
 „ Οὐγάτηρ μετοχρῆς ἡμῶν εἰς χιλίας μυριάδων, καὶ κληρονομησάτω τὸ σπέρ-
 „ μας πατρὶν τῇ ἐχθρῶν σας. καὶ ἀσπασαμένη αὐτῆς ἡ Ρεβέκκα, αἶψα εἰς
 τὰς καμήλας μὲ τὰς δαυλίνας αὐτῆς, καὶ ἐπορεύθησαν μὲ τῇ Ἀρχηγῇ τῇ
 ἀπεσταλμένῃ.

Τίτις ἀρραβῶνας καὶ ὑπανδρείας ἐκέναν οἱ παλαιοὶ Ἀρχοντες, καὶ ὅσοι
 ἦν Αὐθεῖς, καὶ ὅχι ὡσαν τὸν νῦν καιρὸν μὲ ὑπερηφανίας καὶ χρημάτων πολ-
 λῶν. Πλὴν ὡσαν ἐσίμωσαν τὴν Κορὴν, λέγοντες, πῶς ἐλθῇ ὁ Γεσὰν, γὰρ
 ἀφελὲς εἰς τὸν κάμπον. ἐρώτησε δὲ ἡ Ρεβέκκα, τίς εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ἡ-
 λιομερρον παλικάει, ὅπως ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς; καὶ εἶπαν πῶς εἶναι ὁ Νυμφίος
 αὐτῆς, καὶ παρόντος ἐκατέβη, καὶ ἐπῆγε, καὶ τὸν ἐπροσκύνει. καὶ ἐπῆγον ὁ Γε-
 σαὴν εἰς τὸ σπῆν τῆς Μαρίας, καὶ ἐλόγηθη τὴν Ρεβέκκαν εἰς Γυναικὴ μετὰ
 τὴν οὐχὴν τῇ Παφίᾳ Ἀβραὰμ τῇ Παφίᾳ αὐτῇ, καὶ ἐκαμῶν ἐκεῖνον τὴν
 ἡμέραν πολλὴν ἐλεμοσύνην. Ἐπὶ τῇ σφίρει να κάμνει καὶ οἱ ἄλλοι ἀνδραποῖ
 κοσμικοὶ, μάλιστα οἱ Χειστικοὶ, καὶ ὅχι χορὴς καὶ παίγνια Διαβολικά. Μό-
 τον κάμει ἐλεμοσύνην εἰς τὰ πτωχὰ, καὶ τότε ἔρχεται ἡ χάρις τῇ Χεισῇ, καὶ
 ἐλόγηται ἐκείνο τὸ ὑδρογυμον, καὶ γοργὰ θίλει πάρῃ τὸν καρπὸν τῆς ἐλεμοσύ-
 νης. Καὶ ἐπὶ εἶναι ἀληθεῖς, ἀπὸ τῆς Κορῆς, Ταβιθά λεγομένης τῆς δε-
 Γόπης, μάρτυρας. διότι καὶ ταύτης ποτὲ νεκρὰς κειμένης, ἐκλήθησάντων ἐκε-
 ῖνοι οἱ πτωχοὶ, ὅπως ἐφέροντο ἀπ' αὐτῆς, καὶ κλαύσαντες μὲ πικρῶν δακρύων,
 τὴν ἀνίσταν, καὶ ζωὴν τὴν ἐχάρισαν ἐν Χεισῇ Ἰησοῦ τῇ Κυρίῳ ἡμῶν.
 Ως ἡ δόξα σου τῇ Παφίᾳ καὶ τῇ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ φέι, καὶ εἰς
 τὰς αἰῶνας τῇ αἰῶνι. Α' ΜΗΝ,

Λ Ο Γ Ο Σ, Γ.

Περὶ τῆ μὴ καταφρονεῖν τῆς Ἐκκλησίας τῶ Χειρῶ, καὶ τῶ
Θείων Μυστηρίων, ἐκ τῆ Λόγου τῆ Ἀγίου
Πέτρου, καὶ Ἡλίας.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ἡμερον ὀλίγοι Ἀδελφοὶ ἤλθαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. τίχα ποία
καὶ ἦεν ἡ ἀφορμή, ὅτῃ ἐμποδίσθηκαν; καὶ ἡμεῖς ὀπιτελόμεν μνήμην
Μαρτύρων, καὶ ἰδοὺς ἤλθετε πρὸς ἡμᾶς; Ἀλλὰ μήπως τὸ μακρὸς τῆς
στράτας ἔβαλον αὐτοὺς εἰς τὸς τὸς ὀκνησίας καὶ ἀμειλίχας; ὅχι, τὸ το δεῖ
πὺς ἐμποδίσαν, ἀλλ' ὅτι δεῖ ἔχον ἀγάπην θερμὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τοὺς αὐ-
τῶ Ἀγίους, διότι καθὰς τὸν σκεδαίον, καὶ ἐξυπνοὺς εἰς τὴν ἀποκρίσιν, ἰδοὺς ἀπαγ-
μα διώκεται καὶ τὸν ἐμποδίσαν, ἐπεὶ τὸν ἀμειλίχ, καὶ ὁκνὸν ὅλα διώκονται καὶ τὸν ἐμ-
ποδίσαν. Οἱ Μάρτυρες ἐχυσαν τὸ αἷμά τῶς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. καὶ ποία εἶναι ἡ
ἀληθεία; ὁ Χειρὸς. καὶ σὺ ὀλίγον ὁρόμον δεῖ ἐδωκῆς νὰ καταφρονήσεις; ἐκεί-
νοι τὴν κεφαλὴν ἐκοπῆσαν ὑπὲρ τῶν Χειρῶν. ὁ Χειρὸς ὅς σὺ ἀπέδωκε, καὶ ἐσὺ
δὲ αὐτὸν ὀκνῶν; μνήμη Μαρτύρων, καὶ σὺ ἀμειλίχ, καὶ ὀκνῶν; ἐπερίεσιν καὶ
ἐλθῶν καὶ ἰδὼς κλημῶν τὸν Διάβολον, καὶ Μάρτυρα νικῶντα, καὶ Θεὸν δοξαζόμε-
νον, καὶ Ἐκκλησίαν στεφανομένην. ἀλλὰ τί λέγει ὁ ἀγνωστος ἀνθρώπος; ἀμαρτω-
λὸς εἶμαι, καὶ δεῖ διώκεσθαι καὶ ἐλθῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ἐπειδὴ ἀμαρτωλὸς
εἶσαι, ἔρχε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ γινῆς δίκαιος. Τίς καὶ ποῖος λόγος τῶς ἀνθρώ-
πος εἶναι δίκαιος, καὶ χρεὶς ἀμαρτίας; ἡ δεῖ ἡδύρετος, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ Ἐκκλη-
σιαστικοί, ὅτῃ ὑπηρετῶν τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, με ἀμαρτίας εἶναι προσηλαμέ-
νοι; ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ σάρκα φορῶν, καὶ με κορμὶ πῆλινον εἶναι συμπεπλεγμένοι.
Καὶ ἡμεῖς ἀπίμας οἱ ἐπὶ θρόνῳ Ἀρχιερατικῶ καθεῖμενοι, καὶ διδάσκοντες ὑμᾶς,
ἀμαρτίας ἐμπεπλεγμένοι, ἀλλὰ δεῖ ὑπογινώσκοντες τῆς φιλανθρώπινης τῶ Θεῷ,
καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων δέχοντες ὅτι ὅς τὸ καὶ αὐτοὺς τῶς Γερεῖς πᾶσιν δαδῶν ἐκα-
μεν, ἵνα ἐκ τῶ ὁποῖον αὐτοὶ παθεύουσιν, τοῖς ἄλλοις συμπάσιον δίδωσιν. Πό-
σος ἀγνωσία εἶναι ἡ κολασία, ὅτι, αὐ εἶναι τινὰς καὶ λαλῶν, ἢ καὶ χορεύων, ἢ
ἄλλο παρῶν καὶ κάμνῃ, καὶ καλῶν ἡμᾶς, ὅλοι μὲ ποικίλης σκεδῆς ἐχόμεν,
ὥσθ' καὶ εἰχαμὸν πτερά, καὶ ὅποιος μᾶς κρᾶξῃ μεγάλῃ χάριν τὸν ἐχόμεν, καὶ
ὀλημῶν κάμνομεν, μοῖον ἐκείνῃ καὶ ἀνώμεν, καὶ καὶ βλάπτωμεν τῷ Θεῷ δι-
δάσκοντες ἡμᾶς ὅς τῷ Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, χασμώμεθα καὶ πτερόμεθα. καὶ
εἰς μὲν τὴν καρδίαν ἐχομεν εὐφραν, εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν σκοτίνισμὸν. Εἰς δὲ

τὰ ἵπποδρόμια, ὅπῃ δὲ εἶναι κανὼν σκίπασμα πόχη, εὐὰ καὶ τύχη καὶ βρέξῃ τίποτες ἀνιμολήν νὰ τὰς κτυπῇ εἰς τὸ ἀρῶσιν, αὐτοὶ ἀποσκατεροῦν ὥσαν Δαιμονισμῶι, καὶ ὑπομῶν, πότε ἴδωμεν, πότε καυμα καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ μακρὸς τῷ δρόμῳ δὲ τὰς κυράζει, καὶ δὲ τὰς κρατεῖ καμμία ἀνάγκη. εἰς δὲ τῷ Εὐκκλησίαν, ὅταν θέλωμεν νὰ ἐλθῶμεν, ὅλα μὰς γίνονται ἐμπόδῃ, καὶ ἡ βροχή καὶ ἡ σφαῖρα.

Εὐὰ δὲ ἐρωτηθῇ τινὰς λόγῳ ἐκείνης, ποῖος εἴηαι ὁ Πατὴρ τῷ Προφῆτῃ Ἡσαΐῃ; ἢ τῷ Προφῆτῃ Ἀβδῆ; ἢ ἄλλῳ τινὶ Προφῆτῃ; ἢ τῷ Ἀποστόλῳ; καθ' ὅλα δὲ ἡξοῖται νὰ σὲ δοκεῖται· ὅτ' δὲ τὰ ἀμάξια τῷ αἰλῶνι, ποῖα ὑπεβαίνον εἰς τῷ πηλάλῳ, μὴ πολλὰς ἀκλειβείας ἀπηλογοῦνται, ὅτ' τὰ ἄρματα Σοφιστῶν, Ἀβελότων, καὶ Ῥητόρων. Καὶ τίς νὰ τὰ ἀκνῇ, καὶ νὰ ὑπομῶν αὐτὰ, εἰπὶ μὲ; Πολύλακας, καὶ πολλὰς φορὰς ἐδίδαξα, καὶ ἐναθέπισα, νὰ μὴ πηροῦνται εἰς τὰ θεία ἔα, καὶ εἰς τὰ ἵπποδρόμια. ἐπαρήκασάς με τὸν λόγον; μὴ ἐνέβησαι, πάλιν ἔλα καὶ ἀκρῶν. Ἀλλὰ θέλεις εἰπῇ, ὅτι ἦκουσα καὶ δὲ ἐβλάστα, πῶρα πῶς δύνομαι νὰ ἐλθω καὶ νὰ ἀκῶ; ἀληθῶς ἐνέβησαι, ἀλλὰ ἀκόμ' τὸν λόγον μὲ ἔχεις εἰς τῷ καρδίᾳ σὺ ριζομῶν, καὶ τὸ παρὸν μὴ φαινόμενός με, ἀλλὰ πάλιν ἐνέβησαι, καὶ ἐκκοκκινίζεις, καὶ λοιπὸν μὴδὲν ἐλέγχοντός σε, ἀκόμ' ἔχεις τὸν δεισμὸν καὶ τὸν φόβον, ὅτι ἡ Διδασκαλία με καθαιρεῖται. Οὐκ ἐβλάστα, λέγεις; ἀληθῶς πότε χρωσθεὶς νὰ ἐλθῃς, καὶ νὰ ἀκῶς πάλιν, καὶ ἀβάλῃς βότανον, καὶ δὲ σὲ καθαστῇ, τῷ ἄλλῳ ἡμέραν πάλιν δὲ τὸ βεῖναι; Ὡς αὐθροῦν, σῶας ἑυλοκόπος θέλει νὰ κοίμῃ εὐὰ μὴ γὰρ δένδρον, καὶ αὐτὸ δόσῃ μὲ τὸν πέλεκυν μίαν πληγῇ, καὶ εὐὰ δὲ πῶς τὸ δένδρον, τὰχα δὲ δίδει καὶ ἄλλῳ πληγῇ; ἔπε πεπάρτω, ἢ πεμπτῶν, ἢ καὶ δεκάτω; ἔτ' ἐκίμε καὶ ἐσὺ. Καὶ ταῦτα λέγω, ὅχι νὰ σὲ κάμω ὀκνηροτέρως καὶ ἀμελεῖς, ἀλλ' ἵνα σπασμοτέρως καταστήσω. Ὡς αὐθροῦν, εἰσεὶς εἰς τῷ Εὐκκλησίαν, ἡξοῖται τῆς Ὁμιλίας τῆς Ἀγίας Γραφῆς, μαλιστα τῇ Χειρὶ ἀποσείχῃ, μὴ εὐγῆς, πρὶν τῆς ὑπολύσεως τῆς Γερίας, ὅτι ὡς πολυάτος δῶλος θέλεις κελθῇ ὑπὸ Θεῷ. Ὁ ἄλλῳ τὴν ἡμέραν παρῆς εἰς τὰ σωματικά ἔργα, καὶ δύο ὥρας εἰς τὰ πνευματικά δὲ ὑπομῶν; εἰς τὰ θεία πηγαίνεις, καὶ ὥς νὰ χαλάσῃ τὰ πηγνίξῃ δὲ ἀγνίεις, καὶ εἰς τῷ Εὐκκλησίαν ἔρχομαι, καὶ παρὸν τῆς Ἀγίας Λειτουργίας ἀγνίεις; φοβῆσαι τὸν λέγοντα. Ὁ καταφρονῶν τῇ θείᾳ Μυστηρίῳ, καταφρονήσεται ὑπὸ τῷ Χριστῷ. Καὶ εἰ Βασιλεία νὰ φθυσκίῃται, καὶ ἀπλῶς νὰ μετογλάσῃ δὲ ὑποκοπῇ; πῶς δὲ Διαιτοῦν Χειρὶ τῇ Βασιλεῖ τῇ ἀπαιτῶν παρισπῶν, δὲ ἴσασαι μὴ φόβῃ καὶ φόβῃ, ἀλλὰ συνιτυχῶν, καὶ γὰρ ἀπατα εἰς τὸν Νεὸν τὸ Θεῷ; καὶ μὲ τὸ πᾶν ἀδικητὴς αὐτὸν, καὶ σὲ ὀργίζεται, καὶ δὲ πῆρεις συγχώρησιν τῇ ἀμαρτιῶν σου. Διότι ὅχι τὸσον τὰς ἀμαρτανόντας μισᾷ ὁ Θεός, ὥσαν ἐκείνης, ὅπῃ δὲ κάμειν ὑποκλῆ τῆς ἀμαρτίας. ὅτ' πῶς πεινῶν ὑποκρίνεται ὁ Θεός, καὶ πᾶν χωρεῖ.

Τί ποιεῖς, ἀνθρώπε; εἰς τῷ Εὐκκλησίαν εἰσίσαι, καὶ κάλλος ἀλλοτρίον περιεργάζομαι; καὶ δὲ φοβῆσαι καὶ δὲ φοβεῖσαι, ἔτ' νὰ ὑβελέῃς τὸν Θεὸν μέσα εἰς τὴν

Εκκλησίαι αὐτῆς· καὶ ποιοῦσάσιον σὺ φαίνεται ὁ Ναός τῆς Θεᾶς, καὶ ἀτιμώτερον
 ὁπὸ τῆς ἀγορᾶς· Διότι εἰς τὸ πᾶσαι φοβεῖσθαι, καὶ ἐκτρέψαι καὶ φανεῖν, πῶς
 περιεργάζεσθαι κάλλος τινός, ἐν δὲ τῇ Ναῷ τῆς Θεᾶς ὅπου σὺ διδάσκεις, καὶ μά-
 λιστα σὺ φοβεῖσαι ἕως τὰς ἀμαρτίας καὶ ἀνομίας ὅπως κάμνεις, μάλιστα ὅπως ἀ-
 κείεις τότε, καὶ μὴ τὰ κάμνεις, καὶ ἐσύ κάμνεις ἐργασίῳ τῇ Διαβολῇ τῇ καρ-
 δίᾳ σου, καὶ διαβολαῖς μὲν τὰς ὀφθαλμούς σου· Καλλίτερον ἦσαν τέτοια μάτια νὰ εἴ-
 ραι τυφλά, ὡς νὰ βλέπων ἀδιάρηστα καὶ ἀβύσσιμα. Βάλλε, ἀνθρώπε, μὴ
 τὸν νῦν σου, εἰς τίτος σιμᾶ εἴσεις, καὶ σιμᾶνεις εἰς τὴν Γεράν καὶ φεικτὴν Λει-
 περγίαν, τάχα μὴ ποῖς μέλλεις νὰ ἀδικαλῶς τὸν Θεόν· μὴ τῇ Χειρὶ, μὴ
 τῇ Σιμαφίᾳ, μὴ τῇ ἄλλῳ Οὐρανίᾳ Δυναμίει, Ἀγγέλοις, καὶ Ἀρχαγγέλοις.
 Βάλλε μὲν τὸν νῦν σου, ποῖς ἔχεις συγχωρότας, καὶ συμφύλλοντας, καὶ τὸ
 σώνεις σε εἰς ἐρηγήρῃσιν, καὶ κατανοῇσιν. Ὅταν ἐνθυμηθῇς, ὅτι κομὶ φορεῖς γνί-
 ρον, καὶ εἶσαι συμπληγνύμιος μὴ τῇ Ἀγίᾳ Ἀγγέλοις, καὶ πασῶν τῶν ἐπαρ-
 τῶν Δυναμίειν ἀσωμάτων, καὶ ἐκαταξιώθης νὰ φάῃς καὶ νὰ ὑμῶς τὸν Δεσπότην
 Χειρὸν καὶ Θεόν τῇ ἀπάντων. Διὰ τὸ μὴ γίνεσθαι ὡς ἀβύσσιμος, ἀλλὰ ἀπό-
 θυμος εἰς τὴν ὑμνήδιαν τῇ Γεράν Λειπεργίαν· καὶ ἔχε βιατικὸν λογισμόν εἰς
 ἐκείνον τὸν καιρὸν, καὶ ἀπὸς τῆς Οὐρανῆς ὅλοι τὸν νῦν σου μετὰς, ὡσαύτῃ νὰ εἴ-
 κισαι σιμᾶ εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης τῆς μεγαλοσύνης, καὶ μὴ τῇ Σιμαφίᾳ πε-
 πώμῳ. Καὶ ἔπο τῇ Θεῷ τὸν πανάγιον ὕμνον ἀποσυναφῆς, καὶ ἕως τὸ εἶσε
 καλῶς εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἀγίας Λειπεργίας, ὡς ἀγγέλλοις, ἕως νὰ συκώσω-
 μῳ τῆς κάτω κειμῆς λογισμῶς. Διότι, καὶ τὸν καιρὸν τῆς Θεᾶς Ἀκαλασίας,
 Ἀδελφοί, ὅχι ἀνθρώποι μόνον βλάσκει τὴν φεικτὴν ἐκείνῳ βολῷ, ἀλλὰ καὶ
 οἱ Θεοὶ Ἀγγελοὶ ἀποσιμῶσι τῇ Δεσπότην Χειρὶ, ἀλλὰ καὶ Ἀρχαγγέλοις δέον-
 ται, καὶ ἀδικαλῶσι, μὲν τὸ νὰ ἔχον καὶ τὸν καιρὸν αὐτοῖς συμβοῦνται, καὶ μά-
 λιστα ἡ Ἀγία Λειπεργία τῇ ἀχαλῶν Μυστηρίων. Καὶ καθὼς οἱ ἀνθρώποι βα-
 ρύν, καὶ σείν κλάδους τῇ ἐλαίᾳ ἔμποδον τῇ Βασιλείᾳς, καὶ ἕως τῆς ἐλαίας
 τὸ φυτὸν, τὸν φέρουσι εἰς ἐνθύμῃν νὰ κάμῃ ἔλκος, καὶ φιλενθρώπιαν εἰς τὸν
 Κόσμον τε. ἔτι καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ τότε εἰς τὴν Συσταίν τῆς Γεράς Λειπερ-
 γίας, αὐτὴ κλάδων ἐλαίων, αὐτὸ τὸ πανάγιον Σῶμα, καὶ Δεσποτικὸν δείχ-
 νον ἀπὸς τὸν Δεσπότην ἡμῶν Γιστὴν Χειρὸν, καὶ ἀδικαλῶν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίν-
 ης φύσεως, μοναχὰ λιγόντες ἀπὸς τὸν Σωτῆρα Χειρὸν, ὅτι ὑπὲρ τῆς ἀνθρώ-
 πῳ τὸ γένος δόμοις, καὶ ἀδικαλῶν μῶς, φιλενθρώπῃ καὶ φιλαγαθῇ Δεσπο-
 τῇ τῆς ὑποῖς αὐτὸς ἀποφάσας, καὶ πολλὰ ἀγαπήσας, καὶ τὸσον ἐκαταδύχθης,
 ὡς τε καὶ τὴν πανάγιαν ψυχὴν ἔδωκας ὑπὲρ αὐτῶν. Διὰ τῆς καὶ ἡμεῖς ἐκχέομεν
 τὰς δεινὰς, ὑπὲρ τῆς ὁποῖον αὐτὸς ἐσύ, ὑπαγάγε, ἔχουσι τὸ πανάγιον σου
 Αἷμα· ὑπὲρ τῶν ἀδικαλῶν· ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἀχαλῶν σου Σῶμα ἔδωκας,
 καὶ κατέσφαξας ὑπὲρ τῆς παρανομίας Ἑβραίων.
 Διὰ τὸ ἀπῆκε κατ' ἐκείνους ὅσοι ἡμεῖς νὰ συλογίζεσθαι μὲν τὸν νῦν σου, τάχα
 ποῖον σφάλμα, ἢ ποῖον ἀμαρτήμα ἐξελίχθη, καὶ ποῖον κατὰθεῖμα ἀρετῆς ὁπὸ

κτισ, ποῖον ἁμάρτημα ἄφισεν, ἢ εἰς ποῖον μέτρον ἀρετῆς ἐφθάσε, καὶ καλ-
λίτερος ἀπ' ὅ, τι ἦτον ἐγενέτο. Καὶ αὐτὴ καὶ ἐγνωρίσῃ τὰ λόγια ταῦτα, πῶς γίνετο καλ-
λίτερος ὑπὸ τῆς νηστείας αὐτῆς, ἃς προσέειχε καλὰ. Ἐὰν δὲ ἀμελὴς γίνετο εἰς
τὰς ἄλλας ἀρετὰς, καὶ ἔχει μόνον νηστείαν νὰ δείξῃ, τῇ δὲ ἄλλων ἀρετῶν ὑδρόν
καταρθώσαντος, ἔξω μὲντω. Καὶ ὅταν ὅλα τὰ σμαρτῆματα καθαίρῃ ἀπερίοντος,
τότε ἃς ἔλθῃ μέσα, νὰ μεταλάβῃ τῇ ἀχρῶτων Μυστηρίων τῇ Χειρὶ. Διότι τὸν
μὴ νηστεύοντα, ἔχει καὶ συμπάσιον ἀπερίοντος νὰ τύχῃ, ἀποφασισμὸς ὑπὸ γῆ-
ρας, ἢ ἀδυναμίας σώματος, ἢ ἄλλο κανὼν ἐμπόδιον. ἐκείνου δὲ, τὸν μὴ διορ-
θώσαντα τὰ ἑαυτοῦ ἁμάρτηματα, ἀδυνατὸν εἶναι ὁποιοῦντος νὰ τύχῃ. Διότι,
ἐὰν ἐξετάσῃ ὁ Θεὸς τὰ πταισμάτα, τὰ σιωπύχηματα, ὅτε γίνονται εἰς τῆς
Εὐκκλησίας, τὰς ἀμελείας καὶ ὀκνησίας εἰς τὰς Ἀκολουθίας, τί θέλομεν κάμῃ;
πῶς νὰ τὸν ὁποιοῦντος; γίνεσθε καθολικὰ μόνον, ὅτι πολλὰς φορές, αὐτῶν
τῷ Θεῷ ἐμιμνήσκοντες καὶ τῷ Προφῆτῃ ἀπὸς ὅλης μας, ἡμεῖς δὲ πολλὰς καὶ μακρὰς λό-
γους σιωπύχουμεν εἰς ὑπὲρ τῶ ἄλλα, ὅτε δὲ μὴ κάμωμεν κρίσεις, μόνον τοῦ
κακῶ φλυαροῦμεν. Ἐὰν τὰ ἄλλα ὅλα νὰ ἀφίκῃ, μόνον ταύτης τῆς ἁμαρτίας νὰ
γυροῖσιν, καὶ νὰ κάμῃ κρίσεις εἰς ἡμᾶς, ποίας σωτηρίας ἐλπὶς ἡμῖν θέλει
εἶναι; ἡ δὲ μία, καὶ μὴ σὲ βῆναι ὁ λογισμὸς, ὅτι εἶναι ὀλίγον τὸ ἁμάρτημα. ἀλ-
λὰ ἐὰν θέλῃς νὰ ἴδῃς, καὶ νὰ καταλάβῃς τὸ μέγεθος τῆς πολλῆς ἁμαρτίας, καὶ
καταφρονήσῃς τῆς μεγάλης αὐτῆς, ὅτι πῶς ἀνθρώπου τῆς ἃς ἐξετάσωμεν, καὶ τότε
θέλεις ἐγνωρίσῃς τὸ μέγεθος τῆς ἀπυτίας, καὶ ἀπειρίας. Ἀποτόλμους εἰς Ἀρχον-
τα μέγαν, ἢ καὶ φίλον ὅτε νὰ σιωπύχῃ τακτικὰ μὲ τὸ λόγιον, καὶ νὰ ἀφίσῃς
αὐτὸν, νὰ γυρίσῃς ὀπίσσω, νὰ σιωπύχῃς μὲ τὸν διδασκάλον σου, καὶ τότε θέλεις
ἴδῃ πόσῳ καταφρονῇς τὴν ψυχὴν, καὶ κάμωμεν τὸ ὅτι τῷ Θεῷ; διότι, ἐὰν εἴχῃ
κάμῃ ὑποτὸ τὸ καταφρονῇς εἰς μέγαν Αὐξάντιον, πολλὰ ἠθελε τὸν τιμαρῶσιν ὅτε
τῆς ὑβριστείας ἐκείνης, ἢ τῶ κεφαλῶντα νὰ κόψῃ. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς, τόσα καὶ τόσα
φειδωλόπερα ὑπὸ τῆς, καὶ ἐκάστῳ ἡμέραν ὑβελλόμενος, ὅχι μόνον παρ' ἐσὸς,
ἢ δύο, καὶ ἑστὶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὑπὸ πολλὰς, ὅτε νὰ μὴ εἰπῶμεν ὑπὸ ὅλης
μας, καὶ ὁ Θεὸς ὑπομῖναι, καὶ μακροθυμεῖ.

Καὶ Βασιλεὺς μὴ ἐπιγείνῃ ὀργῇ καταφρονῇς θελήσαντες, ῥέχετε ὅλοι
καὶ Παῖδων, καὶ Γυναικῶν, καὶ Βασιλικῆς ὀργῆς τὸν κατάδικον ἐξαρπάξτε.
Ὁ δὲ Οὐράσιος Βασιλεὺς δὲν θέλομεν νὰ κάμωμεν ἴλιον καὶ συμπάσῃ, καὶ
ἐξαρπάσῃ τῆς ὀργῆς αὐτῆς, ὅχι εἴη καὶ δύο καὶ ἑτὶς καὶ ἑκατὸν, ἀλλὰ ὅλης τῆς
ἁμαρτωλὸς τῷ Κόσμῳ. Ἐξῆ κατέβηκεν, καὶ δὲν συνῆχτε ἀντάμα ὅλοι εἰς
τῶν Εὐκκλησίαν, ὅπως ὀφλαβηθεὶς ὁ Θεὸς τῶν συμφωνίαν ὑμῶν, ἐκείνων μὴ
ἀφίσῃ τῶν κόλασιν, καὶ ἡμῶν συγχωρήσῃ τὰ ἁμάρτηματα; διότι, τί ὑπὸ τῆς
Εὐκκλησίας τῷ Θεῷ διωκτώτερον νὰ γένῃ; καὶ μὴ μὲν λέγῃς τείχεα καὶ ἄρματα,
ὅτι αὐτὰ ὅλα ἢ πολυκακία τὰ παλαιαίνει, καὶ ἀφανίζει, ἀλλὰ ἡ Εὐκκλησία ὅτε
ποτε παλαιαίνει, ὅτε γηραίνει τῶν Εὐκκλησίαν ὅτε αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ μας δὲν
διδόται νὰ τῶν βλάψῃ, δηλονότι οἱ Δαίμονες. Καὶ αὐτὰ δὲν τὰ λεγομένην

εἰς ἑπαῖνον, ἐπεὶ μαρτυροῦσι μοναχὰς τὰς τὰς πράξεις. Ποσοὶ λοιπὸν Βασιλεῖς καὶ Τύρανοι ἐπολέμησαν τῷ Ἐκκλησίᾳ τῷ Χριστῷ, καὶ ὅσοι τῷ ἐπολέμησαν, ἀφανίσθησαν καὶ ἀπώλοντο, αὐτὴ δὲ ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν ἀναβέβηκε. Τέτοιον ὕψος ἔχει, καὶ μέγεθος ἡ Ἐκκλησία τῷ Χριστῷ. Πολεμὴ μὴν νικᾷ, ἐπιβελόμοσιν αὐξάνει, ὑβριζομένη λαμπροτέρα δέξεται.

Ἐγνωρίσατε λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅσα ἐκινήθησαν περὶ ἡμᾶς ὅπλα καὶ ἄρματα, καὶ θυμὸς στρατιωτῶν, καὶ φλογὸς δυνατῶν, καὶ ἡμεῖς ὅτι τὰς Βασιλικὰς αὐλὰς ἐπηγαίναμεν, καὶ θάλασσαν ἐξημέτημεν ἐν ὅλῃ τῇ Οἰκουμένῃ. Ἀλλὰ ὅτι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, κανὼν διὰ τοῦτο ἐκεῖνα δούμας ἐβόμαξε. Διὰ τί; ὅτι ἐδύνατο τῶν παρόντων κακῶν εἶναι πικρὸν. διότι τί εἶναι κακὸν εἰς τὸν Κόσμον; ἐδύνατο. Θάνατος; ἀλλὰ δούειναι κακὸς ὁ θάνατος, ὅτι γὰρ πηγαίνοντες ὅτι τὸν λιμὸν τὸν ἀχείμαστον. Ἀλλὰ ἀρπαγὴ τῶν ὑπαρχόντων; ἀλλὰ θυμὸς ἐξήλθεν, θυμὸς καὶ ἀπλόδοτος. Ἀλλὰ ἐξουσία; τῷ Κυρίῳ ἡ γῆ, καὶ τὸ πλῆρωμα αὐτῆς. Ἀλλὰ σοκοφαντία; Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ὅταν εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα κατ' ὑμῶν. Διότι ἐὰν καὶ ἐπιγαναῖ με, ἀλλὰ δούειν ὑβερσία τὸ γινώσκον. διότι μία ὑβερσία καὶ μόνη εἶναι ἡ ἁμαρτία, διότι ἐὰν καὶ ὁ Κόσμος ὅλος σε ὑβερσῇ, σὺ δὲ τῷ λόγῳ σου μὴ ὑβερσῇς, οὐκ ὑβερσῇς ποτέ. Προδοσία μόνον τῷ συνειδότι εἶναι ἡ αἰτία, διότι, ἐὰν μὴ ἀποδώσῃς τὸ συνειδὸς, καὶ ἐδύνατο θέλει διωθῇ νὰ σε ἀποδώσῃ. Ἐπὶ γὰρ αὐτῶν ἐβλάστη τὰ πράγματα, αὐτὰ δὲ τὰ δεδομένα λόγια, πράγματα ἡρώδη ὅτι τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἐθαύματα. Διὰ τὸ τοῦτο ἡ θέλα νὰ ἰδῶ, πᾶς περὶ παύσει, καὶ πᾶς δέξονται ἐκεῖνοι, ὅτι καταφρονῶν τῷ Ἀγίῳ Λειτουργίᾳ, καὶ ὁμιλῶν φροντίδες βιωτικαῖς, καὶ εἶναι ὑπερηφάνος διὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Διότι, ποῖος δούλος, εἰπέ με, ὅτι νὰ κάμῃ τὴν ὑπηρεσίαν τῷ Αὐθέντι, κάμνει τὴν δούλειαν τῇ ἀπείνῃ; ἀδύνατον εἶναι. Πῶς λοιπὸν, δούειναι ἀπορῶν ὅτι μὴ τῶν ἀδελφῶν, δούειναι ἡμῶν νὰ μὴ τὰς λέγωντες, καὶ νὰ τὰς κράζωντες Ἀυθεντίας, καὶ πολλὰν εὐλαβείαν, καὶ ὑπακοὴν δείχνοντες εἰς αὐτὴν, τὸν δὲ ἀληθινὸν Διαιτῶν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅχι μόνον ἐδικὸν μας Αὐθεντίαν, καὶ Πάτριαν τῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν αὐτῶν δυνάμεων Ποικίλῃ; Ἀμποτεῖς νὰ ἦτον δυνατὸν νὰ σὰς εἰδεῖν νὰ βλέπετε μετὰ ἐδικὰς μάτιας τὴν ψυχὴν ἐκεῖνην, καὶ ἡ θέλητε ἰδῇ αὐτὴν λαοβιασμένην καὶ καταφρονησμένην.

Διότι, καθὼς εἰς τὰς λέξεις ὅσα κορμὶα δούειν νὰ καθαριθῶν, εἶναι γὰρ μάταια λέρα, καὶ ῥύπον πολλόν, ἐπὶ καὶ ἡ ψυχὴ, ὅτι δούειν Διδασκαλίαν πνευματικῆς, πολλὴν ἔχει τὴν ἀκασιάν, καὶ τὴν δυσωδίαν τῶν ἁμαρτιῶν. καὶ ἡ θέλητε ἰδῇ πόσας πλῆγας, καὶ ἀκαθαρσίας εἶναι γιμᾶταις αἱ ψυχὰς αὐτῆς. διότι καθὼς ἡ γῆ, ὅτι δούειν γεωργεῖται, χερσώνει, καὶ ἀκαθαρσίας γιμίζει, καὶ ἡ ψυχὴ, ὅτι δούειν ἀρετὴν λόγον Θεοῦ, καὶ Διδασκαλίαν πνευματικῆν, ἀκαθαρσίας καὶ ἐβόλας βλάπτει. Ἦσαν πᾶσα λογὴς ἁμαρτία ἡνῶται εἰς τὴν καρδίαν μας. Διότι, ἐὰν ἡμεῖς, οἱ καθ' ἡμέραν τῆς ἀκαθαρσίας τῶν Γραφῶν ἀκούοντες τῶν Προ-

ρητῶν, καὶ Ἀποστόλων, καὶ συνεχῶς τῷ Θεῷ Κανόνας φάλλοντες, μόλις καὶ μὴ βίαι· πᾶσι μὲν ὑποφύγομεν, καὶ βίας τὸν θυμὸν καταφραδύομεν, μόλις τὴν λογίαν, τὸν ρυθμόν, μόλις τὴν κακίαν ὀπιθυμοῦμεν, μόλις καταπαύομεν τὰ ἀδελφώποτα θηρία, ἤγουν τὸς ποιητὰς λογισμὸς τῷ Δαιμόνι· ἐκεῖνοι δὲ οἱ μηδέποτε ὑποτασσάμενοι ταύτης τῆς διδασκαλικῆς ἰατρείας, ποῖον ἐλπίδα σωτηρίας θέλουν καὶ ἔχουσιν, διότι, καθὼς ἐκεῖνος, ἐπεὶ εὐγρη δὸτὸ τὸν λιμὴν, πῦρταχὲ πλανᾶται, ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος, ἐπεὶ χάνει τὸ φῶς τοῦ, εἰς πολλὰς τύπας σκοπιᾶται, καὶ κριννύζεται. ἔτι καὶ ἐκεῖνος, ἐπεὶ πέσῃ εἰς ἀλισμονίας τὰ φόβη τὰ Θεῷ, φροντίδας, καὶ μετρίμους, καὶ λυπῶντες ἔχει πῦρτα. διότι ὅταν εἴναι ὁ Θεὸς μετ' ἐμᾶς βουθός, ὅλα τὰ λυπηρὰ μακρὰ τὰ ὑποδίακει. ποιητὴς ὅπως πάλιν, ἀναχαρῶντες δὸτὸ ἐμᾶς, ἔξ' τῷ ἁμαρτιῶν, δὲ μᾶς θυμᾶται καθόλου, καὶ σῶμα καὶ ψυχὴ καὶ καρδίᾳ κόπτεται καὶ λυπᾶται, καὶ οἱ λυπητὲς Δαίμονες, καὶ ἀνδραποὶ ὀπιθυνοῦσιν, ὥς τε δὸτὸ ὅλας ἔχουσιν πείραξιν, ἵνα γένῃ ἀπαθείηροι οἱ ἀμειλίτεροι, ὥπως μετατρέψωσι δὸτὸ ἐκεῖ, ἐπεὶ ἐξέπισον. διότι λέγει ἡ Θεὰ Γραφή, Πατριᾶς, ὁλοσέει καὶ ὑποστύσιασε, καὶ ἡ κακία σε ἐλέγχεισι. Τόσον ὅτι ἡ ἀδελφώρησις τῷ Θεῷ, ἀπομυθίας εἶδος εἶναι εἰς τὴν ἁμαρτωλὸν. διότι ὅποτε φρονέουσιν, καὶ φρονιζῶν τῷ ἀνδράπο, ἀφίγη αὐτὸν ὀλίγον, ἔξ' εὐ καταφρονηθῇ, ἵνα τότε τῆς ἀμειλίας ὑποδισαχθείσης, ἀπαθείηροι γίνωνται οἱ ἀνθρωποι.

Πολλοὶ νομίζουσιν εἶναι, ἐπεὶ μᾶς ἀκούσας δὸτὸ πολλῶν, καὶ εἰς τὰ θεία, καὶ παιγνία τῆς ἀφροσύνης ἐπύγαν, καὶ σημεῖον ἦλθον. καὶ ἡθελα εὐ τὰς ἰδὼν ἡμεῖς, ἔξ' εὐ τὰς ὑποδισῶν δὸτὸ τὴν θυμὸν τῆς Ἐκκλησίας, ὅχι πῶς εὐ εἶναι ἔξω πάντες, ἀλλ' ἵνα διορθωθῶντες, καὶ πάλιν εὐ ἔλθωσι. ἐπειδὴ καὶ οἱ Πατέρες, ὅταν σφάλλων τὰ Παιδείας, τὰ κλείουσιν ἔξω τῷ αἰτίῳ, καὶ δὲ τὰς δίδωσι εὐ φωνὴν εὐ φῶν, ὅχι πῶς εὐ τὰς ὑποδισῶν παντελῶς, ἀλλ' ἵνα σωφρονισθῶσι, καὶ γένῃ καλῶντες, καὶ τότε μὴ τῆς ἀρετῆς τιμῆς, καὶ δόξης ἀπὸ τοῦ Πατρικίου κλήρου ἐπαυλῶσιν. Τότε λοιπὸν κάμνουν καὶ οἱ Πιστικοὶ εἰς τὰ φωτισμὸν ἀφάβατα. χωρίζουσιν αὐτὰ δὸτὸ τὰ γὰρ ἀφάβατα, ἵνα ὅταν ὕψαν δὸτὸ τὴν ἀφάβατα, πάλιν μὴ δοκιμῆς, καὶ ἀσφαλείας ἐπαυλῶν εἰς τὰ ὑψαίνονται ἀφάβατα, καὶ ὅχι ἀδυσκηνία, ἔξ' εὐ μὴ γεμίσῃ ὅλον τὸ κοπαδὶ τῆς ἀφάβατα ἐκινῶν. ἔξ' εὐ καὶ ἡμεῖς, θέλοντες πῶς εἰδέναι. ἀλλὰ εὐ καὶ πῶς εὐ θέλοντες εἰδέναι μὴ τὰ μάτια μας, ὁ λόγος αὐτῶς θέλει γνωρίσει ὅλας, καὶ τὸ πῶς εἰδέναι αὐτῶν, ἐπεὶ πῶς ἐλέγχει. ἤγουν, τί λέγω; ἐκεῖνος εἶναι μόνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπεὶ δίδει ἀξίαν τὴν γνωμίαν τῆς ἀφάβατα. ἐκεῖνος πάλιν, ἐπεὶ ἔχει τὴν πολιτείαν τῆς ἀφάβατα, καὶ εἶναι μὴ τῆς πολλῆς συνωδισμῶντος, ἀλλὰ εὐ καὶ τὸ κορμὶν εἶναι εὐ, καὶ ὁ ροστὴν ἔξω, ὅφιος δὲ ἔχει. διότι ἐκεῖνοι οἱ κακοισμῶντες καὶ τὰς Νόμους τῷ Θεῷ, καὶ μὴ ὁρῶντες ἔξω, ἀλλὰ εὐ ἔξω ἔχουσιν καλὰς· εὐ διορθῶσιν τὰ ἁμαρτήματα τῆς, δύνανται πάλιν, εὐ ἔλθωσι μὴ καθαρὰ συνειδήσεις. ἐκεῖνοι δὲ, ἐπεὶ ἐμόλυναν τὰ λόγους, καὶ ἀποσάχθησαν εὐ μὴ σέβειν ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἀφάβατα τῆς Ἀγίας Τραπέζης, ἔως εὐ καὶ κα

Θαυμάσι τὴν λήραν τὴν ὑπερβύου ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν, ὅστερα γίνονται αὐτὰς, καὶ ἀξιοῖται, καὶ κάμνει τὸ ψαῦμα τῆς πληγῆς χειρότερον, διότι τόσον κακὸν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, ὅσον εἶναι ἡ ἀξιοῖται μὴ τὴν ἀμαρτίαν.

Πολλοὶ τῶν ἀσφαίων μεταλαμβάνουν τῶν ἀρχαίων τῶν Χειρῶν Μυστήριον, μίαν φορὰν τὸν χρόνον. ἄλλοι πάλιν πολλὰς φορὰς τὸν χρόνον. τάχα ποῖος ἐπὶ τῆς νῆς ἵπαισι σὺν, καὶ τὰ μακαρίσιν; τὸς μίαν βοῶν, ἢ τὸς πολλὰς, ἢ τὸς ὀλιγάς; Ἐγὼ δὲ λέγω ὅτι ἐκείνος, ὅπῃ κοινωνῶν διὰ χρόνον εἰς χρόνον, ἐπὶ τὸς πολλὰς, ὅτι τὸς ὀλιγάς, ἀλλὰ μόνον ἐκείνος, ὅπῃ μὴ καθαρὰς καρδίας, καὶ συνειδήσεως. ἐκείνος ὅπῃ ἔχει τὴν ἀκατηγόρητον. Οἱ ἀμνηστῆρες, καὶ ὁφείδοντες, καὶ εἰρωτικοί, οἱ ποιοῦντες τὰς Δεσποτικὰς Ἐορταῖς, καὶ μεταλαμβάνοντες. ἐκεῖνοι δὲ, ὅπῃ εἶναι ἀδόκιμοι, καὶ ἀκαθάρτοι διὰ πάσης λογῆς ἀμαρτίας, εἰ μὴ μίαν φορὰν τὸν χρόνον εἶναι ἀξιοὶ καὶ μεταλαμβάνοντες. διότι πολλοὶ ἀδελφεοί, καὶ ἀρρώστοι Χριστιανισμοῦ μετὰ τὴν κοινωνίαν ἀνάστα, καὶ καλῶνται, Ὡς ἀσφαῖ, Τραπίζης προματιῆς ἐξέδης καὶ ὑποδαύσις, δέσποτα Βασιλικῆς ἡρώδης, καὶ πάλιν μετὰ κοσμίαν σμίχην τὴν λόγῳ; Τὸ κορμὶ σε χρεῖς μύρον, καὶ πάλιν γιμίζεις βρώμα, καὶ δυσωδίας, ὅλον τὸν χρόνον καθαρύσεις, καὶ μεταλαμβάνεις, καὶ πάλιν μίαν ἑβδομάδα δὲν ἐκίρας, καὶ πάλιν κάμνεις τὰ ἀσφαῖ σε ἀσφαῖματα; Γὰρ εἰπέ μοι· ἀνὴρ ὅστις εἰς σαρῆτα ἡμέρας, ὅπῃ εἶχες πολλὴν καιρὸν ἀσφαῖς, καὶ πάλιν δίδεις τὸν λόγον εἰς ἐκείνῃ τὴν ἀσφαῖ, δὲν ἀπάλισας, καὶ τὸν ἀσφαῖ κόποι; εἰ μὴ τὰ φυσικὰ μεταλλάσσωντας, πολλὴν ἀσφαῖ τὸν τὸς ἀσφαῖς, καὶ ἐν βρομῇ τὸ εἶμας, εἰ δὲ τὰ συνειδήσεως φαίνεται δὲν ἡμπορεῖς εἰ γὰρ θῆς, ἀμὴν πῶς ὑποπλημῆς νὰ κοινωνήσῃς, ὅπῃ ἔχει ἡ ψυχὴ σε πόσῃ δυσωδίας ἀμαρτιῶν; Καὶ ποῖας συγχωρήσεως εἶχες τύχη; ἀδελφεοί. διότι λέγει ὁ Θεὸς Ἀποστόλος· „Οἱ ἐδίδον καὶ πίνων ἀσφαῖς, εὐδοχοῦντες τὸν Σώματος, καὶ Αἵματος τὸ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὅπῃ ἦσαν, ὅσῃ τιμωρίαν εἶχον παρὰ οἱ Ἐβραῖοι, ὅπῃ ἐσαύρασαν τὸν Χριστόν· διότι, καθὼς ἐκείνοι οἱ φονεῖς, ἀντίδοκοι εἶναι τὸ αἷμας, ἐτὶ καὶ ἐπὶ οἱ ἀσφαῖς μεταλαμβάνοντες τὰ ἀρχαῖα Μυστήρια τῶν Χειρῶν. Καθὼς αὖτε τινὰς νὰ χρεῖς, ἢ μολύνῃ τὸ εἶμας τῶν Βασιλείας, τὸν Βασιλεῖα ὑβελλεῖ, ἐτὶ καὶ τὸ ἀρχαῖα Μυστήρια, ὥσῃ νὰ φονεύσῃ τὸν Διδόνον Χριστὸν τὸ κορμὶ, οἱ δεχομένη αὐτὸ μετὰ ἀσφαῖς ψυχῇ καὶ ἡρώδιον. Ὡς ἐπὶ ἐν τῇ ἀσφαῖ τὰς παρρησίας, ἀλλὰ τὰ τῆς ὑβελλείας ἴσται. Τέπος ὁ λόγος πολλῶν καρδίας κρύπτει. πῶς πολλὰς ἐσύχισε, καὶ ἐτάραξε. Ἐδάκρυσε τὸ συνειδὸς τῶν ἀσφαῖς, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ τὸν λέγοντες μάστις, καὶ ἀσφαῖς διὰ τὸ εἶδος τῆς ἀσφαῖς. διότι ὅταν ἡ Διδασκαλία εἶναι ἀσφαῖς, ἀσφαῖς καὶ τὰ ψαῦματα, ἐτὶ καὶ τὰ βρώμα ἀσφαῖς· καὶ τὸ τῆς φιλελευθρίας τὸ Θεὸν ἐγχεῖτο ἔρπον.

Ὡς ἐπὶ λοιπὸν καὶ τὸν λέγοντες, καὶ τὸν ἀσφαῖς ποῖς αὐτοῖς Νόμοις ἐποτασόμενοι, τῆς αὐτῆς φωνῆς μετέχον. ὁμοίως ἕκαστος καὶ καθ' ἑαυτὸν πᾶσις εἶναι, καὶ ἀσφαῖς τῶν ἐποτασῶν τὸ Θεὸν. Διατί; ἵνα ὅπως μὴ συμμείβῃς κάμῃ τὸν Χριστόν.

νότα, καὶ τὴν ἑπιμέλειν. ἵνα συγκαταβατικός θέλῃ νὰ γίνηται ὁ Πνευματικός εἰς τὰς ἀμαρτανόοντας, μὴ τὸ νὰ ἐδυμᾶται τῆς ἐδικῆς τῆς ἀδυναμίας καὶ ἀδυναμίας, ἥτις νὰ μὴ καυνοῖται αὐτὸς βαρέως. Διὰ τὸτο, ἐὰν ἴδῃς τινὰ, ὅπως πορεύεται, καὶ βιάζεται νὰ μεταλάβῃ ἔτι ἀναξίως, εἰπὲ τὸν Γερά μυστικά, ὅτι ὁ θεῖος ἀνθρώπος εἶναι ἀνάξιος, καὶ θέλει νὰ μεταλάβῃ, καὶ ἐμποδίσον τὸν ἀκαθάarton· εἰδὲ καὶ τὸν σκεπάζεις, ἴσως ἔχεις καὶ ἐσὺ τὸ πνεῦμα μὴ ἐκένον, διότι δὲν εἶπεν ὁ Προφήτης, καὶ ἐμοὶ χάρις, „ ἀλλὰ καὶ μὴ μοιχὴ τὴν μερίδα σου „, ἐτίθεις. Βαβαὶ καὶ ἀλοίμονον, πόσον κακὸν εἶναι νὰ κρύβῃ τῇ ἀφωγῶν τὰ ἀμαρτήματα, ἢ καὶ τὰ ἐδικὰ τὰ ὑπὸ τὸν Προεσῶτε, ἢ καὶ τὰ Πνευματικὰ αὐτοῦ; διότι κοινωνῶν σε λέγει εἶναι τῆς τιμωρίας, καὶ τῆς κολάσεως ἥτις τῇ ἀμαρτίαν ἐκείνη. καὶ μὴ ὅλον τὸ δίκαιον, ὅτι τῆς μὴ ἡδονῆς μὴ ὑπολαμβάνω, τῆς δὲ κολάσεως γίνονται κοινωνός, καὶ συμμειστής τῆς ἀμαρτίας ἐκείνη. Διότι μή με λόγους τὰ ἀγνώστα λόγια ἐκείνα, ὅπως σὲ κολάζει, ὅτι, τί με μελεῖ ἐμεῖα ἥτις ἐξέτα ἀμαρτήματα; μὴ βίας νὰ βλέπω τὰ ἐδικὰ με. Διότι τότε μάλιστα μεμίσγας τὰ ἐδικὰ σὰ ἀμαρτήματα, ὅποτε ἐσὺ γυρεύεις τὰ ἐδικὰ τὰ σφάλματα ἥτις τὸ συμμέριον τὰ Ἀδελφεῖς σου. καθὼς καὶ ὁ Παῦλος ἐλεγε, „ ὅτι μνησθὲς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἥτις νὰ κῦρη τὸ ἐδικόν τε. Διότι ὅταν ἴσῃ ὁ ἀμαρτανός, ὅτι ὅλοι αὐτὸν μισοῦν, καὶ παρῆκρυν ἀπ' αὐτοῦ, ὥστε μὴ κακὸν τὸ ἔχει ἐκεῖνο ὅπως ἔκαμε, καὶ πλέον δὲν τὸ κάμνει. εἰ δὲ καὶ ἴδῃ, πῶς δὲν τὸς κακοφρονεῖται ἐκεῖνο ὅπως κάμνει, χειρότερος γίνεται. Ὅμως πολὺ τὸ βάρος τῇ λογιᾷ εἰς ἡμᾶς, καὶ δὲν ἡμποροῦμε νὰ ὑποβληθῶμεν τὸς ἐλέγχους, μὴ τὴν ἀναγκασθῶν πάλιν ἐπαρνηθόντες, δεινοπαθόντες, ἀναισθητοί, καὶ λέγοντες „ ὑποδιδάσκεις ἡμᾶς ὁ Διδάσκει τῆς Ἀγίας Κοινωνίας, καὶ τῇ Δείπτῃ τῇ μουσικῇ, καὶ ἥτις τὸ τοῦ ἀναγκάδιον νὰ εἰπῶ πάντες, ἥτις νὰ μάθετε, ὅτι δὲν σὰς ὑποδιδάσκω, ἀλλὰ μάλιστα σὰς συμμαζώνω, καὶ ὅχι σὰς ἐμποδίζω, ἀλλὰ σὰς προσκαλῶ, καὶ σύρω ὑμᾶς πρὸς τὸ καλόν, ἥτις τῇ ἐλέγχων μάλιστα. διότι ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, καθὼς ἡ φλόγα ἀδελύει τὸ κρεῖ, ἔτι γίνεται καὶ εἰς τὸ συνειδὸς τῇ ἡμαρτηκό λυσι μὴ καὶ καίει τὰ ἀμαρτήματα ἡμῶν, καὶ καθάρων ποιεῖ τὸν νῦν ἡμῶν, καὶ ὅσοι ποιεῖν κάμνει τὴν παρησίαν, καὶ τὸ θάρρος.

Καθὰς ἐκείνος ὁ δοκιμὸς Γαβρός, ὅπως τινὸς ἀρράδην διδὲν πικρὰ βότωνα, ὅποτε δὲν χανόν τὸ φανὶ ὅπως φαίνει, καὶ ἀντὶ τῆς ταῖς χολαῖς, καὶ καθαρᾷ τὸ σωματι, καθάρινα τὴν ὀρεῖν τὴν κατακαρμυλίου, καὶ τότε μὴ ἀποδυμίας τιμᾷ τὴν σωτηρισμῶν φροῦν. Ἐτὶ λοιπὸν καὶ ἡ Διδασκαλία, ὅποτε λὲγεται πικρὰ λόγια, καὶ καθαρᾷ τῆς ποικίλης λογισμῆς τῆς νῦν, καὶ τῆς καρδίας, καὶ ἐφορτῶνται ὑπὸ τὸ βάρος τῇ ἀμαρτιῶν, καὶ τότε μὴ πολλῆς χαρᾶς, καὶ ἀφροσύνης μεταλαμβάνει τὰ Σαμαρῶν, καὶ Αἵματος τὰ Διὰ τὸ Χρῆσθ. ἥτις τὸ ἐλεγε ὁ Ἀποστόλος „ Ἀδελφοί, πείθεσθι, καὶ ὑπακούετε τῆς Ἠγεμῶν ὡς τῷ κυρίῳ. διότι αὐτοὶ ἀρχηγοὶ ὑπὲρ τῇ ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ὑποτάσσοντες. Ἀλλὰ ἐὰν ἐσὺ τὰ καὶ σὲ ἀμαρτήματα μεμίσγας, αὐ καλῶς τὰ οἰκονομῶν.

σης, ἐδίδας σοι τῇ ἄλλῃ ἔσαι λόγος· ὁ δὲ Γερὺς, αὐτῷ ἐδικύτω ζωὴν οἰ-
κονομήσῃ καλῶς, τῇ δὲ ἄλλῃ· Ἀδελφῶν μὴ μὲ ἀκριβείας ἐπιμελῆσθαι, μὲ τῇ
πονηρῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν γένεσιν τὰ πυρὸς θέλει ὑπάγει. διότι ποικαῖς φο-
ραῖς ὅπο τὰ ἐδικά τα σφάλματα δευ' ἀποδίδεται, ὅπο δὲ τῇ ἑσάν ἀμαρτιῶν
ἀπόλλυται, ἥ γὰρ κολάζεται. Ἀλλὰ ἐπειδὴ διωτὰ ἀναιδέστατον ἐκεῖνος ὅπο
εἶναι ἀάξιοι, καὶ μεταλαμβάνειν τὰ ἀρχαῖα Μυστήρια, ἀνάγκη εἶναι λοιπὸν νὰ
εἰπῶμεν, καὶ πρὸς ὑμᾶς πὺς Γερεῖς, καὶ ὑπερέτας πὺς Ἐκκλησίας, ὥς μὲ πολ-
λὴς πὺς ὀπιμείας, καὶ σωδὴς, καὶ ὀυλαβείας διαμένειν τὰ τίμια Δῶρα. διότι
ἐὰν ἐγνωρίζετε τινὰ ἐν πονηρίᾳ πολιτεύομενον, καὶ συγχαρίζετε αὐτὸν καὶ μετα-
λάβει, τὸ αἷμα αὐτὸ ἐκ τῇ χειρῶν σας ζητηθήσεται παρὰ Θεῷ. Ἐὰν καὶ Μπίς
εἶναι, καὶ ἄλλος τινὰς μέγας Ἀρχων, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς εἶναι, μὴ φοβη-
θῆς. ἐὰν ἀνάξιος ἔρχεται μεταλαβεῖν, ἐμπόδισται αὐτὸν, διότι πῶς οὐκ ἔστιν
ἐξουσίαν ἔχεις ἐστὶ ὁ Γερὺς, παρὰ ὁ Βασιλεὺς. Μὴ παρὰ αὐτὸν εἰς ὄργην τὸν
Δεσποτικὸν σου Χειρὸν, καὶ τὸν ἀποδίδης εἰς ἀπαστον κορμὶ, καὶ βραμυρὸν, μὴ
δίδης εἰς τὸς τοιάτους μαχίμει ἀντὶ ἑσθῆς. Ἐὰν καὶ ἀπὸ ἀδελφείας ἐκεῖνος ἔρχε-
ται νὰ μεταλάβει, κάλυσον, μὴ φοβηθῆς. φοβίσσε τὸν Θεόν, καὶ ὅχι τὸν ἀν-
θρώπου, καὶ θέλεις εἶσαι ἀδέσμιμος ἐν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἡ ἀπημύλος παρὰ
Θεῷ. Εἰ δὲ καὶ φοβάσαι, καὶ δευ' ὀποκοῖς, φέρε μὲ τὸν ἐλπίαν, καὶ δευ' θέλω
συγχαρίζει νὰ γένεσιν ταῦτα τὰ παρὰ Θεῷ. Καλῶν τὸ ἔχω νὰ ἐγγράψω τὴν
ψυχὴν μου πρῶτον, ἢ τὸ Δεσποτικὸν Σῶμα, καὶ Αἷμα νὰ ἀποδώσω τοῖς ἀνα-
ξίοις. καλῶν τὸ Αἷμα τὸ ἐδικόν μου νὰ χύσω πρῶτον, παρὰ νὰ δώσω τοῖς ἀνα-
ξίοις Αἷμα παρὰ τὸ ἑσθῆν· διότι μάλιστα νὰ σερπῶ πὺς ζωὴς ἔχει τὸν Θεόν,
ἢ ἔχει τὴν ζωὴν αὐτὴν τὸ Θεῷ. Ὡς, πρέπει δοξα, κράτος, τιμὴ, καὶ προσκυμή-
σις νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὸς αἰῶνας τῇ αἰῶνι. ΑἸ ΜΗ' Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ Δ.

Εἰς τὸ, Μὴ φοβῆ, ὅταν πλετήσῃ Ἀνθρώπος.

ΕΓ' ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Λοκὸν τίποτες εἶναι εἰς εἷα ἀνθρώπου γαργῶν, νὰ σύρῃ τὸ ἀλγὶν
καὶ νὰ καθάρσῃ τὸ χωράφι τι, καὶ νὰ κόψῃ τὴν αὐλαίαν, καὶ νὰ ἐκεί-
ναι τὰ ἀγκάθια, καὶ νὰ στείρῃ τὸν σπορόν, χωρεῖς νὰ ἔχη πᾶσι
ἀγκάθια, ὅπο καλὸν τὸν σπορόν. ἀμὴ καὶ ποικαῖς γλυκύσπον εἶναι
εἰς ἐκεῖνον, ὅπο δίδασκει, ὅποταν ρίχνῃ τὰ σπέρματα εἰς ἀκρόν, ὅτι εἶναι ἀτα-
ραχη. Διὰ τὸ λοιπὸν μὴ ποικαῖς χαρὴν πτωχοῖς τὴν διδασκίαν, ὅτι βλεπομένη τὸ
χωράφι ἐπὶ το, ἥ γὰρ τὴν ἀπολύσας καθαρὸν ἀβύσσον. διότι ἀρχαῖα καὶ τὸν νῦν σας δευ'

ἐλπίσῃ, ἀλλὰ βλέποιτε τὰ ὁμμάτιά σας, πῶς εἶναι ἀνοικτά, καὶ τὴν ἀκούσας, πῶς τὴν ἔχετε συκαμῶνιν νὰ ἀκούε, τὸ μὴ δίδει σημάδι, πῶς μέσα ὁ νῦν σας εἶναι πτωχός, καὶ ἕτοιμος νὰ ἀκούσῃ. Διότι εἰς τὴν καρδίαν σας δὲν ἤμπορᾷ νὰ ἔμπω, νὰ ἰδῶ, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ βλέπω πῶς γίνονται τὰ ὁμμάτιά σας συκαμῶνιν, καὶ ὑψηλά, μὴ δίδον φανῶν, ὅτι δὲν εἶναι εἰς τὸν νῦν σας καμμία σύγκυσις, ἀλλὰ λέγειν μὲ προθυμίαν, σπεῖρε τὰ σπέρματα. Σπέρουμι καὶ ἀποδεχόμενοι ὅτι καὶ αὐτοὶ σπείρης ἔσθ' τὴν ἐλπίδα τῶ καρπῷ, διότι καθε λογῆς φροντίδα κοσμικῶν ἐδιώξαμεν ὑπὸ τὸν νῦν μας. Διὰ τὸ τοιοῦτον καὶ ἐγὼ, βλέπωντάς σας ἔττε προθυμίας, πυνώ πάντες πλέον ὑψηλὰ τοῖματι, θαρρῶντας εἰς τὴν ἐλπίαν τῶ χωραφί, ἦσαν τῶ νοός σας. διότι ἡ Θεία Γραφή, ὅχι μόνον θέλει νὰ εἶναι ὁ Διδάσκαλος Σοφός, ἀλλὰ θέλει νὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνος ὅπῃ χρειαζέται φρονιμός. ἔσθ' ὅτι ἐγὼ σὰς μακαρίζω, καὶ μακαρίζω καὶ τὸ λόγιόν μου, διότι μακάριος, καὶ καλότηχος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ λέγει τὴν Διδαχὴν εἰς αὐτὰ ἐκείνων, ὅπῃ τὸν χρειαζέται. καὶ μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπῃ πενῶν, καὶ ἐλπίαν τὴν Δικαιοσύνην. Τὸ λοιπὸν εἰς ἑσάς, ὅπῃ ἤλθετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ ἔριον, καὶ ἐπιθυμίαν νὰ ἀκούσι, εἰρημον, καὶ ἀπειρομῶν τὰ νοήματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς. διότι οἱ ἄλλοι εἰς τὰ παζάρια, καὶ εἰς ταῖς κοσμικαῖς φροντίδεις καταστένεται τώρα, ἀμὴν ἑσείς, μὲ τὸ νὰ ὤντε πλέον ὑψηλότεροι ὑπὸ τὴν γῆν, δεχόμενοι τὰ τοιαῦτα νοήματα. Καὶ ἐκεῖνοι μὴ, ὅπῃ δὲν ἤλθαν, δαδῶσι τὴν δαλνύτην τὴν κοιλίαν, καὶ ἐπιμυλῶνται τὴν σάρκατες, ἀμὴν ἑσείς σολίζετε τὴν ψυχὴν σας τὴν κυρὰ καὶ ἐλπίαν, καὶ τὴν φυλάγετε ἀδελότητι ὑπὸ τὰ πᾶσι.

Πῶ θεμιπαίεις, ὁ ἀνδραπὴ τώρα; εἰς τὸ παζάρι; καὶ τί θέλεις νὰ μαζώξῃς ἐκεῖ; λῆσάνω καὶ πλοῦς; ἀλλὰ καλλίτερα ἔλα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔπαρε ὑπὸ τὴν εὐχρίαν μύρον. Τί συμάγεις καὶ μαζώνεις ἄσπρα ὅπῃ χάνονται; Τί θέλεις τὴν φιλαργυρίαν, ὅπῃ εἶναι ὡσὰν εἰς κακὸς θυμῶν; τί θέλεις ταῖς ἐξουσίαις, ὅπῃ χάνεται; τί μαζώνεις ποικίλῃ θεμισίαν, ὅπῃ εἶναι σήμερον, καὶ αὐριο δὲν εἶναι; τί θυγᾶς μόνον τὰ λευκά, καὶ ἀφίεις τὸν καρπὸν; τί θέλεις λαμπρότητα ὑπὸ τὸν Ἰσκιον, καὶ δὲν ρυθῆς τὰ πιάσῃς τὴν ἀλήθειαν; τί ἀκολούθεις τὰ φράγματα, ὅπῃ χάνεται, καὶ δὲν ζητᾷς ἐκεῖνα, ὅπῃ μόνον; Διότι καθε ἀνθρώπος εἶναι, ὡσὰν τὸ χλαρόν χορταί, ἀμὴν ὁ λόγος τῆ Θεοῦ πάντες δὲν χάνεται. Ἐκαμῇς ποικίλῃ ἄσπρα; καὶ τὸ τί ὄφιλος εἶναι τῆς ψυχῆς; ἔργους πλοῖος εἰς τὰ ἔργματα, καὶ πτωχός εἰς τὴν ψυχῇ. εἶσαι σολισμῶν μὲ τὰ φύλλα, καὶ πτωχός ὑπὸ τὸν καρπὸν. Τί τὸ ὄφιλος, εἶπέ με; ἐπῆρες ἄσπρα, τὰ ὅποια μέλλεις νὰ πᾶ ἀφῆσις ἐδῶ. ἐπῆρες ἐξουσίαν καὶ ἀφουσίαν, ὑπὸ τὴν ὅποιαν ἡμῶνται ἐπιβελή εἰς τὰ λόγισμα. Ἐλα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὑποτάσσαι λογικὰ ἐσάρτητα, σκόρπισαι τὰ ἀνοήματα σου, κατὰρῆσαι τὸν λογισμόν σου, κάμε ὑψηλὸν τὸν νῦν σου, ἡμῶν ἀνθρώπος, καὶ Ἀγγέλος. Ἀφῆσαι τὴν φύσιν τῆς σαρκός, καὶ ἔπαρε ἑλαφρὸν τὸ πτερόν τῆς ζωῆς. ἐλευθέρωσαι τὸ λόγιόν σου ὑπὸ τὰ βλεπόμενα, καὶ

κρέμασαι τὰ λόγια εἰς τὰ μὴ βλέπομενα. αἰετα εἰς τὰς Οὐρανούς, χορδοὶ με-
τὰς Ἀγγέλους, ἄφθαστος εἰς τὸ ἅπαντα Κελσίριον τὸ ὑψηλόν, ἀρῶσαι τὸν καπνὸν
ἐκ τῆς σκιάς, καὶ τὸ χορτάει, καὶ τὴν ἀράχην. διότι δεῖ ἡμεῖς τί ὄνομα ἀρε-
πέμενον εἰς βάλῳ εἰς τὴν ταπεινότητα, καὶ τὴν ἀτέλειαν τῆς προσομίας. Τότε
λέγω τὸ λοιπὸν, καὶ δεῖ θέλω παύσειν ἐν τῷ λόγῳ. ἔλα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ
ᾄδῃς αὐθροῦς, ὅτι ἐν μὲν εἶναι ἡ ὀνομασία σου Ἰησοῦς, ὅπου λέγουσι αὐθροῦς.
Τὰχα ἐγνωρίσατε αὐτὸ, ὅπου σὰς εἶπα; Ἀνθρώπος εἶναι, λέγει· τί τὸ
λέγεις ἐν ἑλθῇ ἐν ᾧ αὐθροῦς; Ναι αὐθροῦς εἶναι πολλὰκις μετὰ τὸ ὄνομα,
ἀλλ' οὐδὲν εἶναι ποτὲ μετὰ τὸ πρόσημα αὐθροῦς. διότι, ὅπου αὐθροῦς
πᾶς ἢ τὴν ζωὴν ἡσυχίας ἀλλογοῦν, πᾶς ἐν τὸν ὀνομασθῆς αὐθροῦς, καὶ
ὁχι βόδι; ὅπου αὐθροῦς, πᾶς ἀρπάζει, πᾶς ἐν τὸν ὀνομασθῆς αὐθροῦς,
καὶ ὁχι λύκος; ὅπου αὐθροῦς, ὅπου πορνύει, πᾶς ἐν τὸν ὀνομασθῆς αὐθροῦς,
καὶ ὁχι χοῖρον; ὅπου αὐθροῦς, πᾶς εἶναι δολιρὸς, πᾶς ἐν τὸν ὀνομασθῆς αὐθροῦς,
καὶ ὁχι ὄφιν; ὅπου αὐθροῦς, ὅπου ἔχει φαρμάκι, πᾶς ἐν τὸν ὀνομασθῆς αὐθροῦς,
καὶ ὁχι ἀσπίδα; ὅπου αὐθροῦς, πᾶς εἶναι ἀνέκτος, πᾶς ἐν τὸν ὀνομασθῆς αὐθροῦς,
καὶ ὁχι γαῖδαρον; ὅπου αὐθροῦς, ὅπου κληνγὰ ταῖς γυναῖκες, πᾶς ἐν τὸν ὀνομασθῆς αὐθροῦς,
πᾶς ἐν τὸν ὀνομασθῆς αὐθροῦς, καὶ ὁχι ἀλογον, ὅπου κληνγὰ ταῖς γυναῖκες,
ὅπου αὐθροῦς, πᾶς εἶναι ἀπειθὴς καὶ ἀνωστός, πᾶς ἐν τὸν ὀνομασθῆς αὐθροῦς,
καὶ ὁχι λίδος; Ἐπὶ αὐθροῦς αὐθροῦς ὅπου τὸν Θεὸν ἀγνοεῖ; ὅτι ἀπορίσεις τὸ
καλὸν τῆς φύσεως, ὅπου ἐπὶ αὐθροῦς; Γιατί εἰπέμεν, τί κάμνεις; ἄλλοι αὐθροῦς
ἔχον τὴν ψυχὴν ἐν φέρῳ, ὅσοι εἶναι δυνάμει, τὰ ἄλογα ζῶα εἰς τὴν αὐθροῦς
ἀγνοεῖται, καὶ παιδίζονται τὰς ψυχὰς, ἐν καλῶς φανῶ αὐθροῦς. ἀνα-
καίς μετὰ τὴν ψυχὴν τὴν ἀλογον φύσιν, ἐν γὰρ λογικῇ, ἡμερῶν τὰ λει-
πόμενα, καὶ τὰ σύμφωνα εἰς τὸ παρῶν. Τὸ λοιπὸν τὸ ἀρεῖον ἡμερῶν, αὐθροῦς,
καὶ τὴν λογιστὴν κάμνεις ἀρεῖον ὅπου τὸν λύκον; καὶ τὸ χειρότερον, ὅτι καὶ
εἴα ὅπου τὰ ἄλογα, εἴα ἐλαττωμα ἔχει. ὁ λύκος ἔχει ὀλίγον ἐλαττωμα εἰς
τὸ ἐν ἀρπάξῃ, ὁ ὄφιν εἰς τὸ ἐν εἶναι δολιρὸς, ἡ ἀσπίς εἰς τὸ ἐν εἶναι φαρ-
μακρὴ, ἀλλ' εἰς τὸν πορνῶν αὐθροῦς, καὶ αὐθροῦς δεῖ εἶναι τὸ. διότι ὁ κα-
κὸς αὐθροῦς δεῖ ἔχει εἴα κακὸν εἰς τὴν φύσιν, ἀλλὰ γίνεται καὶ αἰσὺ τὸν λύ-
κον ἀρπακτικὸς, καὶ αἰσὺ τὸν ὄφιν δολιρὸς, καὶ αἰσὺ τὴν ἀσπίδα φαρμακρὸς,
καὶ ταῖς κακίαις τῆς ἀλόγων ζώων ταῖς ἔχει μαζωμέναις εἰς τὴν ψυχὴν.

Πᾶς λοιπὸν ἐν σὲ εἶπα, καὶ ἐν σὲ ὀνομασθῆς αὐθροῦς, ὅπου δεῖ ἔχεις εἰς τὴν
λογιστὴν τὸ σημεῖον τὸ Βασιλικόν, ὅπου τὸ σημεῖον τὸ Βασιλικόν; Δεῖ ἔχεις τὴν
Βασιλικὴν φόρεμα· διότι ὁ Θεὸς λέγει, ἅς κάμνῃς αὐθροῦς, ἐν εἶναι καὶ
τὴν εἰκόνα τὴν ἐδικὴν μας, καὶ καὶ τὴν ὁμοιότητά μας, καὶ ἐν ἑρρίξῃ τὴν λόγον
εἰς τὴν ταπεινότητα τῆς ἀλόγων ζώων. Ἀν εἶναι καὶ ἰδὼς εἴα Βασιλεῖα, ὅπου
ἐν ῥίξῃ τὸ Βασιλικὴν φόρεμα, καὶ τὸ σημεῖον, καὶ ἐν σὲ εἶπα, καὶ ἐν ὀνομα-
σθῆς ἐρατεινῶς, καὶ ἐν ἀπορίδῃ τὴν Ἀφροδίταν, πᾶς ἐν εἶπα, καὶ ἐν ὀνομα-
σθῆς τὴν τοιαύτην Βασιλεῖα; Εἴσαι καὶ ἐν αὐθροῦς; μετὰ δὲ τὸ λοιπὸν,

πῶς ἔχεις ψυχὴν αἰθρώπην, ἀλλὰ δεῖξαι, αὐ εἶσαι αἰθρώπος καὶ τὸ φρόνημα. Εἶσαι Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἀλόγων ζώων, καὶ ἀπέκει εἶσαι δούλος τῆς ἀλόγων ζώων, καὶ εἰς τὰ ἐδικά σε πάθη; Καὶ θέλει μὲ ἐπὶ καθεὶ εἰς δόξαις. πῶς νὰ γένη αἰθρώπος; τότε γίνεσαι αἰθρώπος, αὐ εἶναι καὶ εὐχαλὺς δότ' αὐ λόγους τῶν πορνεύων, αὐ εὐχαλὺς τῶν ἀκαίρων ἐπιθυμιῶν τῶν ἀσπῶν, αὐ εὐχαλὺς τῶν κακῶν αὐτῶν τυραννίδων, αὐ ἔκαμες τὸ χαράσσει καθαρόν, ἦναι τῶν ψυχῶν σου. Πῶς γίνεσαι αἰθρώπος ζητῆς; αὐ εἶναι καὶ ἑλθὼς εἰδὼ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου γίνονται οἱ αἰθρώποι. αὐ σὲ πιάσω, ὅπου εἶσαι ἀλόγων, σὲ κάμνω αἰθρώπων· αὐ σὲ πιάσω, ὅπου εἶσαι λυκός, σὲ κάμνω αἰθρώπων· ὅχι νὰ σὲ ἀλλάξω τῶν φύσιν, ἀλλ' νὰ σὲ μεταφέρω τῶν κακῶν ἀπολείψω, καὶ τῶν ἀγαθῶν, καὶ τῶν καμῶν καλῶν. Ἀλλὰ τί λέγει καθεὶ εἰς; ἐγὼ ἔχω παιδιὰ, θέλω νὰ κυβερνήσω τὸ σπιτί μου, θέλω νὰ ἐπιμεληθῶ τῶν γυναικῶν μου. εἶμαι πτωχός, σιωπῶ νὰ σωθῶ τῶν ἀναγκαίων βροχῶν μου, καὶ δεῖ ἡμετέροις νὰ ἔλθω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ᾄδω αἰθρώπος, καθεὶς μου λέγεις τοῦτο. Αὐτὰ ὅλα εἶναι ἀποφάσις ἐδική σου, διότι, αὐ εἶναι καὶ ἐγὼ σὲ ἐκράτην ἐδῶ παντοῦ, καὶ δεῖ ἡμετέροις αὐτὰ, μάλιστα μὴτε πῶς ἐκρίνε νὰ τὰ λέγῃς αὐτὰ, διότι ἀξίος εἶναι ὁ Θεός σου, ὅπου νὰ δεῖσθῃς ὅλην τὴν ἡμέραν εἰδὼ, νὰ σιωπῶσιν τὰ ὑπάρχοντά σου, νὰ τὰ κάμῃ σιωπῶσιν.

Ὅμως ἐγὼ καὶ πῶς σὲ ἀναγκάζω, ἡδὲ σὺ λέγεις κατ' ἡμέραν ἔρχη, καὶ κάμω εἰδὼ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Δὸς φορεῖς τῶν Ἐβδόμηδων, τί βαρὺ εἶναι νὰ ἔρχῃσαι, ἢ τί φέρνυμα; καὶ δεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν σὲ λέγει νὰ κάθῃσαι εἰδὼ, ἀλλὰ ὀλίγην ὥραν τῆς ἡμέρας. Ἐλθε, αἰθρώπε, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δέξου τοπὶ τοῖς ῥήματι, ἥ νὰ μὴ δικτῇς πληγὰς. ἔπαυ ἄρμα, ὅχι νὰ καταρρίξῃς, καὶ νὰ φοβῇς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ κάμῃς τὸ παλαεὶ Ἐκκλησίαν. ἔλα ἔπαυ ἄρμα, ἥ νὰ σὲ φυλάξῃ, νὰ μὴ πάγῃς πληγῶν βλαπτικῶν. Στάσῃς εἰς τὸν πόλεμον, μόνον ὅς εἶσαι ἀρματωμένος· στάσῃς εἰς τὸν Ἄγιον Τόπον, μόνον ἥ καθεὶς ὁμμάτια. εὐχα δότ' αὐ λιμνίονα, μόνον κυβερνά τὸ καράβιον σου καλὰ. Ἐπῶτα ὅλα εἰδὼ ἡμετέροις νὰ τὰ μάθῃς, καὶ δεῖ θέλεις, ἀλλὰ δεῖ θέλεις εἰς τὸν κοσμικὸν πόλεμον θυμὸς δότ' αὐ ταῖς ἐπὶ ταῖς πῶς; Βάλῃς εἰς τὸν πόλεμον, πόσον καλὸν εἶναι, νὰ εὐχῇς δότ' αὐ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπου νὰ καταφρογῇς ὅλα τὰ αἰθρώπινα ἀφάρματα, καὶ νὰ παύῃς ὅλα τὰ λυπηρὰ ἀφάρματα, καὶ νὰ γίνῃται καὶ ὑψηλότερος δότ' αὐ καλὰ. καὶ μὴτε εἰς τὰ καλὰ νὰ ἐπαίρῃσαι, μὴτε εἰς τὰ κακὰ νὰ καταπίπτῃς, καθεὶς ἡμῶν ὁ Γάβρι, ὁ ὁποῖος μὴτε δότ' αὐ πτωχεύειν ἐκαταπίπτει, μὴτε δότ' αὐ πλεῖτε ἐπαίρειται, ἀλλὰ εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν τῆς ἀφάρματων ἐνύστα τῶν γυναικῶν σου ἴσως. Ἐλθε ἔπαυ ἄρμα ἡμῶν. καὶ ποῖον ἄρμα; τὸ ὁποῖον σὺ ἐγγυώσῃται νὰ σὲ σώσῃ. Εὐχαλὺς καμῶν σου, καὶ βλέπεις καθεὶς αἰθρώπων, ὅπου εἶναι βαβαλῶν ἀπαιῶν.

καὶ οὐκ ἄλλοιον χρυσοχαλινωμένων, καὶ βλέπεις καὶ πολλὰς ἄλλας, ὅπῃ τὸν πα-
ρασκευῶν· καὶ ὡς τὸ ἄλλο μέρος καὶ οὐκ ἄλλοιον πτωχὸν ῥιμμεύον, καὶ οὐ ἔρχεται νὰ
φθορήσῃ τὸν πλούσιον ἐκεῖνον· ἔρχεται σιμᾶσαι ὁ Προφήτης Δαυὶδ, καὶ εἰκεῖ
κοιτᾷ σε, καὶ σὺ λέγεις. „Μὴ φοβῆ, ὅταν πληθίσῃ αὐθρῶπος. Εὐχα αὐτά-
μα μὲ τὸν Προφήτην, καὶ μὴ φοβᾶσαι· ἀμὲν ἐκεῖ, ὅπῃ λέγω, μὲ τὸν Προ-
φήτην, μὲ τὸν Διδάσκαλον, μὲ τὴν Βακτηρίαν, μὲ τὸν Κύρικον, καὶ μὴ φο-
βᾶσαι. „Μὴ φοβῆ, ὅταν πληθίσῃ αὐθρῶπος.

Ἀλλὰ εἴσεις εἴπῃ. Εἴπῃτο, ὅπῃ λέγει ὁ Προφήτης, εἶναι νουθεσία, καὶ
συμβολή, καὶ ὑποφάσις ἱγὺ ἀριπτόνων. εἰπέ μου λοιπὸν, καὶ τὸν ἴσπερ, ἵνα
τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω χρεὸς, νὰ φοβῆται τὸν αὐθρῶπον, ὅταν πληθίσῃ· Δεὸ ἀρι-
ποι νὰ τὸν φοβῆθῃς, διότι ἡ φύσις τῆ πλῆτῃ ὁμοιάζει ὡς αὐτὴ τὴν αὐθρῶ-
πον. Πῶς; ἐγὼ νὰ σὺ τὸ εἰπῶ. τί ἀρᾶγμα εἶναι ὁ αὐθρῶπος; Ὁ αὐθρῶ-
πος εἶναι εἷς ὡς ταπεινὸν, φθαρτὸν, ὀλιγόχρονον. τέτοιος εἶμι καὶ ὁ πλῆτος,
μάστιγα ὄχι τέτοιος, ἀλλὰ καὶ πλεονάζοντις εἶναι ὁ πλῆτος, διότι πολλὰς
φορὰς δεὸ πλεονάζει αὐτάμα μὲ τὸν αὐθρῶπον ὁ πλῆτος. Καὶ ἡξοῦρτε εἰσέ-
εις τὴν Πολυτείαν ἐπὶ τὴν πολλὰ φθονοειδέα τῆς πολυτελείας τῆ πλῆτῃ τῆ αἰῶ-
νος, καὶ τὰ ἔχετε μαθημένα, πῶς ἐκεῖνος ὅπῃ τὸν εἶχε, ἀκόμι ἔρ, καὶ τὸ ἔχειν του
ἐχάσθηκε· διότι ὁ θάνατος, καὶ τὸ τέλος τῆ πλῆτῃ ἄλλο δὲν εἶναι, πῶς ὅπῃ
ταὺ ἐκεῖνος ὅπῃ τὸν ἔχει, γὰρ πῶς καὶ πτωχός. Βάλε λοιπὸν εἰς τὸν νῦν
σε, πῶς εἶμι ὀλιγόχρονος ὁ πλῆτος. διότι ἐκεῖνος ὅπῃ τὸν εἶχε, ἀκόμι
ἔρ, καὶ ὁ πλῆτος ἐχάσθη. καὶ μακάρι νὰ εἶχε χαθῇ μοναχός, καὶ νὰ μὴ ἦτο
χαλᾶσι αὐτάμα καὶ ἐκεῖνον, ὅπῃ τὸν εἶχε. Τὸ λοιπὸν δεὸ εἴσεις σφαλῇ,
αὐ εἰπῇ, καὶ νὰ ὁνομάσῃ τὸν πλῆτον, δολοφῶν κακόντρομος, δολοφῶν αἵμα-
τοφάγον, καὶ φονέα, δολοφῶν, ὅπῃ εἶδε αὐτομολοβίας τῆ Αφροσύνης, τὴν σφα-
γίαν. καὶ τὸ χειρότερον, ὅτι ὄχι μόνον ὁπότεν τὸν ἀφίστη αὐτὸν τὸν Αφροφῶν, ὁ
πλῆτος, τὸν βάσει εἰς κινδύνον, ἀλλὰ καὶ πλεονάζει νὰ τὸν ἀφίστη, τὸν συγχι-
ζει, καὶ τὸν παραάγει. Διότι, μὴ μὲ ἴδῃς ἐκεῖνον, ὅπῃ εἶμι φοιτητὸς τῆ μι-
ταξωπῆς ῥάχας, καὶ ὅπῃ εἶναι μυεμιστὸς ὡς τὰ μύρα, καὶ ὅπῃ εἶναι ἀπέξω δι-
ραποδύμνος. γὰρ ἔσονται ταῦτα τὴν καρδίαν, γίνονται τὴν διανοίαν, ἀκόμι,
ἐπὶ εἶναι πλεονέκτης, καὶ εἴσεις ἴδῃ μίσα θορύβους, καὶ παραχαῖς, καὶ φόβους. Ὁ
πότεν ἴδῃ ἄλλον, ὅπῃ πέφτει, εἰς τὸ πέτιμον ἐκεῖνον μαζάνει τὴν ἐδικὴν του
συμφορὰν, καὶ ἡμίαν. διότι, τί ἄλλο εἶναι σφαλτὸν ὡς αὐτὸ τὰ αὐθρῶπινα ἀρᾶ-
ματα, καὶ ὁποῖον πολλὰς φορὰς τὸ εἶπα. ὅτι ὡς αὐτὰ τὰ ἑξήματα τῆ ποταμῇ ὁμοιά-
ζον τὰ αὐθρῶπινα ἀρᾶματα, καὶ αὐτάμα μὲ τὸ ποτάμι φαίνεται καὶ ἔχειν, καὶ
δεὸ γινώσκονται πῶς ἔβησαν. αὐτάμα τὰ πιαίνει τινὰς, καὶ ἐκεῖνα ὑποπνέονται, καὶ
ὕπαζον. „Μὴ φοβῆ, ὅταν πληθίσῃ αὐθρῶπος. Εἴπῃτο τὸν λόγον τὸν Προφη-
τικὸν πιάσαι, ἐπὶ τὴν τὴν πνευματικὴν μετρίαν. Ὁπότεν ἐμὲ ὁ φθόρος
εἰς τὸν αὐθρῶπον, ὁ λόγος ἐπὶ τὸν φθόρον τὸ πάθος τῆ φθορῃ, ὡς αὐτὸ εἶς ἀπαθί.
„Μὴ φοβῆ, ὅταν πληθίσῃ αὐθρῶπος. Εἴπῃτο τὰ βοτάνια δεὸ χρεῖνται χρε-

ματα, ἀλλὰ χρεάζονται ἀνθρώπους. διότι δεῦ ἰαφ' ὧ κορυί, ἀλλὰ φυλῶ· ὅχι μόνον τῷ ἐδικνώσας φυλῶ, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐδικνώμῃ· διότι ἀγκυλὰ καὶ εἰμαι Διδάσκαλος, ἀλλὰ ἄνθρωπος εἰμαι καὶ ἐγὼ, ὡσὺ καὶ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους, καὶ ὅτε τὸ κοινῶν δίδω καὶ τῷ Διδασκαλίαν. „ Μὴ φοβῶ, ὅταν πληθίσῃ ἄνθρωπος. Πιάσαι τὸν εἶχον ὡσὺ μίαν ρίζαν πλῆτος, καὶ εὐτυχίας. διότι, ὅχι νὰ πλετῇ τινὰς, ἀλλὰ νὰ μὴ θείλῃ νὰ πλετῇ, τὸ εἶναι πλῆτος. Ἀράγε ἐγνωρίσατε αὐτὸ, ὅπῃ σὰς εἶπα; Ἐκεῖνος, ὅπῃ θείλει νὰ πλετῇ, χρεάζεται χρημάτα, καὶ εἶναι πτωχός, καὶ ἐνδεής. ἀμὴν ἐκεῖνος, ὅπῃ δεῦ θείλει νὰ πλετῇ, πάντοτε εἶναι εἰς τῷ εὐτυχίαν, καὶ πλέσιος. Μὴ φοβῶ, „ ὅταν πληθίσῃ ἄνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυσθῇ ἡ δόξα τῶ οἴκου αὐτοῦ. Μὴ φοβῶ. Διὰ τὸ, εἰπέ μου, νὰ μὴ φοβῶμαι; Διότι, ἐπειδὴ οἱ πλέσιοι εἶναι φοβεροί, διηγᾶται τῷ ζωῶντος ὁ Προφήτης. Τί φοβῶσαι ἄνθρωπον, ὅπῃ εἶναι γεμάτος φύλλα μόνον, καὶ ὅχι καρπὸν; τί φοβᾶσαι ἄνθρωπον, ὅπῃ παγαίνει εἰς πικρίαν; τί φοβᾶσαι ἄνθρωπον, ὅπῃ ζῇ με φόβον παντοτινόν; διότι ὁ δειλός τις, ὅταν λείπῃς, δεῦ σὲ φοβάται, ἀμὴν ἐσὺ ὁ πλέσιος πάντοτε μέισα σε ἔχεις τὸν Ἀφροίτῳσε, καὶ τὸν φοβάσαι, ὅτε καὶ αὐτὸς ὑπάγῃς. Ἡ ἀγάπη τῆς φιλαργυρίας σὲ ἀκολουθεῖ. Ὁ πλέσιος, καὶ τὰς πλεσίους, καὶ τὰς δευλόγους, καὶ τὰς φθοιρὰς, καὶ τὰς διργείας, ὅλας αὐτὰς ὁμῶς τὰς ἔχει ἐχθρός. διότι μεγάλον φθόνον συκαίνει εἰς ὅλας ὁ πλέσιος. διότι ὁ μὴ πτωχός ἄνθρωπος περὶ, ὡσὺ ὅπῃ δεῦ ἀδικεῖ κανεὶ, ἐπειδὴ εἶναι πλέσιος εἰς τῷ ἀρετῇ, καὶ εἰς τὴν ὑπομονῇ, ἀμὴν ὁ πλέσιος, ἐπειδὴ ζῇ αὐτάμα με τῷ πλεονεξίαν, ὅπο ὅλας μισᾷται. καὶ εἰς τὰς κοινὰς συλλόγους φερέχεται, καὶ τὸν κολακώσου ὅλοι εἰς τὸ ἀπόσωπον, καὶ ὅχι με τὸν λόγον, ἀμὴν με τὸν νῦν τὸν μισῶν ὅλοι.

Καὶ ὅτι πῶς ἐπὶ τῷ εἶναι ὁπόταν ὁ αἶμος ἔλθῃ, καὶ ρίξῃ τὰ φύλλα, ὅποταν γὰρ ἄλλαξῃ τῶ παραγμάτων, τότε δέσκεινται οἱ πλαστοί φίλοι, τότε γνωρίζεται ἡ προσωπίδα τῶ κολάκων, τότε φανερώνεται ὁ χορὸς καὶ τὸ πλῆθος τῶ ὑποκριτῶν, καὶ ἡ ἀποφασίς τῶ καμώματος. τότε αὐοίγαν τὰ στόματα ὁλοῶν, καὶ λέγουν ὅτε τὸν πλέσιον ἐκείνον, ὅπῃ ἐκολάκιδαν ἀποπότερα, ὁ μιανός, ὁ πονηρός, ὁ παμπόνηρος. Δεῦ τὸν ἐκολάκιδες ἐχθρὸς, καὶ τὸν ἐπαύνας; ἐφίλει τὰ χεῖράτω; Προσωπίδα ἦσαν ὅλα ἐκεῖνα, καὶ πλασά. ἦλθε τώρα ὁ κυρὸς, εὐχαλε τῷ προσωπίδα, καὶ ἀποφασίσαι, καὶ φανερωσάι με τῷ ὁλοῶν ἐκείνον, ὅπῃ εἶχες κλεισμένον εἰς τῷ διαόλου. Διὰ τὸ λοιπὸν φοβᾶσαι τὸν κατηγορούμενον ὅπο τίς τις πολλὰς πλέσιον; καὶ τὸ δεῦ εἶναι τίποτες πάλην, μακάρι αὐτοῖς ὁ πλέσιος νὰ μὴ ἐκπορᾷ τὰ λόγους. Ἐπὶ τὰ λέγων, ὅχι πῶς κληροῶ τὸν πλῆτον, καθὼς πολλὰς φορὰς εἶπα, ἀλλὰ κληροῶ ἐκεῖνος, ὅπῃ τὸν χρεάζονται, ὡσὺ τίποτε καλὸν παρᾶμα. διότι τὰ χρημάτα καλά εἶναι με ταῖς παρᾶξ, καὶ τὰ καμώματα, ὅπῃ κάμνεις, καλά εἶναι. Πῶς εἶναι καλά; παρηγορήσι τῷ πτωχείαν, διορθώσιν τῷ πεισίαν. Ἀκούσαι πῶς λέγει ὁ Γωβ. Ἐγὼ ἤμεν, λέγει, ὡσὺ ὁμμάτι τῶ τυφλῶν, καὶ

ποδάριον τῷ κατῶν, ἐγὼ ἤμην Πατέρας τῷ ἀδυνάτῳ. Νὰ πλῆτος, καὶ καμμία ἁμαρτία δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι μὲ τὸν πλῆτον φιλοπτωχία. Τὸ αὐτὸ με, λέγει ὁ Γῶβ, ἦτον αὐοικτὸν εἰς κατ' οἶα, ὅπῃ ἤρξατο. ἐπὶ τοῦ εἶναι ἡ ὑπηρεσία τῷ πλῆτι, ὅχι μόνον μὲ τὸ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πᾶρμα. Ἐπὶ τοῦ εἶναι πλῆτος εἶναι ὑπηρετίας ἐκείνῳ τῷ πλῆτι. διότι ἐπὶ τοῦ εἶναι πλῆτος, ὅπῃ ἔχον οἱ ἀνθρώποι μόνον ἔξ' λόγου τῆς, εἶναι ὄνομα χαλὴς πᾶρμα. ἀμὴν ἐκεῖνος ὁ πλῆτος, ὅπῃ ἔχον οἱ ἀνθρώποι καὶ ἔξ' λόγου τῆς, καὶ ἔξ' ἄλλης, ὅπῃ ἔχον ἡγεῖαν, ἔχει καὶ ὄνομα, ἔχει καὶ ἀλήθειαν, ἦσαν εἶναι ἀληθινὸς πλῆτης. Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός; ὁ πλῆτος τῷ ἀρετῶν, ὁ πλῆτος τῆς Ἐλεημοσύνης. Καὶ πῶς εἶναι τὸτο; Ἐγὼ τὸ λέγω. Εἶναι πλῆσιος, ὅπῃ ἀρπάζει τὰ ἅπαντα ἀπορῶν. καὶ εἶναι πλῆσιος, ὅπῃ δίδει τὰ ἐδικά τε τῷ πτωχῶν. Ἐκεῖνος πλετεῖ, μὲ τὸ νὰ σωάζῃ, καὶ ὁ ἄλλος πλετεῖ, μὲ τὸ νὰ ὀξοδιάζῃ. καὶ ὁ οὗτος γινώσκῃ, καὶ ὁ ἄλλος γινώσκῃ τὸν Οὐρανόν. ἔσονται ὁ Οὐρανὸς εἶναι καλλίτερος τοῦ τῷ γλῶ, τὸσον ἡ εὐτυχία τῆς γῆς εἶναι οὐτελεστέρα ἀπ' ἐκείνῳ τῷ Οὐρανῷ. ἐπὶ τοῦ εἶναι πλῆτος, ὅπῃ δίδεται καὶ εἰς ἄλλης, ἔχει πολλὰς, ἐπὶ τὸν ἀγαπᾶν, ἀμὴν ἐκεῖνος, ὅπῃ δὲν δίδεται εἰς κανένα, ἔχει μυρίας, ἐπὶ τὸν καταγορεῖν.

Καὶ τὸ θαυμαστότερον, ὅτι εἰς μὴν τὸν ἀρπαζα, καὶ τὸν πλεονέκτιον, ὅχι μόνον ἐκεῖνοι, ὅπῃ εἶναι ἀδικημένοι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, ὅπῃ δὲν ἔπαθον τίποτε κακόν, τὸν μισῶν ἐκεῖνον, μὲ τὸ νὰ συμπονεῖσι μὲ ἐκείνους, ὅπῃ ἔκακο πάθοντες. ἀμὴν εἰς τὸν ἐλεήμονα ὅχι μόνον ἐκεῖνος, ὅπῃ πάραν τῷ Ἐλεημοσύνῳ τὸν ἀγαπᾶσιν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, ὅπῃ δὲν πάρν, τὸν ἀγαπᾶν. Καλλίτερον εἶναι ἡ ἀρετὴ, ὡς ἡ κακία, Ἀδελφοί. ἡ κακία καὶ ἐκείνους, ὅπῃ δὲν ἀδικήκασι καθόλου, τὴν ἔχει πολέμιους, ἀμὴν ἡ Ἐλεημοσύνη καὶ ἐκείνους, ὅπῃ δὲν ὀργισθῇκασι τίποτε, τὴν ἔχει φίλους. διότι λέγει κατ' οἶα ἔξ' τὸν ἐλεήμονα, ὁ Θεὸς νὰ τῷ δώσῃ καλόν. Τὶ τὸν πολυχρονεῖς ἐσὺ, ὅπῃ δὲν σὰ ἔδωκε τίποτε; ὅπῃ δὲν ὀργισθῇς ἀπ' αὐτὸν τίποτε; καὶ, ἐγὼ δὲν ὀργισθῆκα, ἀλλὰ ὀργισθῆκα ὁ Ἀδελφός μου. ὅχι ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ μέλος μου, διότι ἡ καλωσύνη, ὅπῃ ἔγινεν εἰς ἐκεῖνον τὸν Ἀδελφόν μου, ἐγὼ τῷ μέρει εἰς τὰ λόγῳ μου. Εἰδες, τί πᾶρμα εἶναι ἡ καλωσύνη, καὶ ἡ Ἐλεημοσύνη; πῶς εἶναι ποθεινόν, πῶς εἶναι ἀγαπῶν; Καὶ πῶς εἶναι καλόν πᾶρμα; ὁ ἐλεήμων ἀνθρώπος εἶναι ὡσανύς Πατέρας ὁλονῶν, ὡσανύς μία βακτηρία καὶ ράβδι, ὅπῃ ἀνεμπίξον οἱ ἀδυνάτοι, καὶ οἱ γέροντες. καὶ ὁ μὴ ἐλεήμων, αὐτὸν λάχῃ νὰ πάθῃ τίποτε κακόν, ὅλοι τὸν εὐχεται, καὶ ὡς καλὸν τὸν Θεὸν ἔξ' τὰ λόγῳ μου, καὶ λέγουν ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσει, ὁ Θεὸς νὰ τῷ δώσῃ καλόν, ὁ Θεὸς νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἔχῃ τὰ καλὰ τὰ. Ἀμὴν αὐτὸν ἐλεήσει νὰ ἀκρίβης ἔξ' τὸν ἀρπαζα, καὶ λαίμαργον, θίλῃς ἀκρίβης, ὅπῃ λέγουν δι' αὐτὸν, ὁ πονηρὸς, καὶ μιαιφόνος, καὶ ἄτυχος. Διὰ τοῦτο ἐσὺ, ὅπῃ δὲν ἀδικήσῃς τίποτε, τέτοια κακὰ δι' αὐτόν; καὶ, ἐγὼ δὲν ἀδικήθηκα, ἀλλὰ ὁ Ἀδελφός μου ἀδικήθη. βοαῖς πολλὰς ἀκρίβηται κατ' ἡμέραν ἐναντίον τῷ ἄτυχῳ, καὶ ἀνελπίστον. Ἀντὶ τὴν καὶ ἐπὶ τῇ, ὅλοι τὸν οὐκ ἐδίδον, καὶ

τὸν ὑβρίζει, καὶ τὸν καταρῶνται. ζῶν λοιπὸν εἶναι αὐτή; πλῆτος εἶναι τὸτο; Δὲν εἶναι χειρότερον τὸτο ὅτ' οὐα κατὰδικον; ὁ κατὰδικος χάει τὸ κορμί τε, αἰμὴ ὁ ποιητὴς πλάσιος χάει τὴν ψυχὴν τε. Δὲν τὸν βλέπεις, πῶς εἶναι ἐμφύλιος ὅτ' οὐα φιλαρρυσίαν, τὸν πλάσιον; ἔχει δὴ τὸν λυτᾶσαι, αἰθρῶπι; Διὰ τὸτο τὸν μισῶ αὐτὸν τὸν ἐμφύλιον ὅτ' οὐα φιλαρρυσίαν τε, διότι δὲν εἶναι ἐμφύλιος συνικῶς τε, ἀλλὰ εἶναι ἐμφύλιος μὲ τὴν ἐδικλῶ τε προαίρεσιν, καὶ ἔβαλεν ἀπαῖναι τὴν ἀλυσον αὐτοῦ.

Ἀλλὰ θέλειν ὑποκείδῃ πρὸς ἐμὴν οἱ πλάσιοι, γὰρ μὲ εἶπεν, ὦ Χρυσόστομε, πάλιν πρὸς ἐμὰς τὰς πλάσιος ἡλθες γὰρ διδάσχεις, καὶ γὰρ εἶπες ἐναντία μας; ναὶ, πρὸς ἐσὰς ἡλθα, καὶ γὰρ εἶπα ἐναντίοις σας. ἐσεῖς δὲν χορταίνετε γὰρ καταδαγκάετε τὰς πτωχάς, καὶ ἐγὼ δὲν χορταίνα γὰρ σὰς διορθῶναι. ἐσύ, πλῆσιε, πῶποτε εἶσαι κολλημένος ἀπακα εἰς τὸν πτωχόν, καὶ πάντως τὸν καταβῶναι. λείπει ἐσύ ὅτ' οὐα πρὸβατά μου, λείπει δὲν τὸ κοπάδι μου, μὴν τὸ χαλᾶς τὸ κοπάδι μου. Αἰμὴ αὖ εἶναι καὶ χαλᾶς ἐσύ τὰ πρὸβατά μου, ἐμένα κατηγοῖς, ὅτ' εἶμαι βοσκός, ἔχει σὲ διώχνω, Ἄν δὲν ἡμεῖς βοσκός, ἡ-θελεις μὲ κατηγορήσῃ, αὐ δὲν εἶχα διώχῃ τὸν λύκον ὅτ' οὐα κοπάδι. Εἰγὼ εἶμαι βοσκός τῷ λογικῶν ἐπὶ τῶν πρὸβατῶν, καὶ ἐγὼ τὰς λύκους, ἡμεῖς τὰς βλάπτουσας τὰς πτωχάς, ὅχι μὲ λιθάειν, ἀλλὰ μὲ τὸν λόγον· μάστιγα ἐγὼ δὲν σὲ διώχνω, ἀλλὰ σὲ κράζω. Γενεὶ τὸ λοιπὸν καὶ σύ πρὸβατον, γενεὶ ὅτ' οὐα κοπάδι μου. Διὰ τὴν μὲ χαλᾶς τὸ κοπάδι μου, ὅτ' ἔχεις ῥήτος, γὰρ αὐθής τὸ κοπάδι; δὲν διώχνω ἐσά, ἀλλὰ διώχνω λύκον· αὐ ἐσύ δὲν εἶσαι λύκος, ἐγὼ δὲν σὲ διώχνω. ἐσύ κατηγοῖς τὸν λόγον, ὅτι ἐγίνηκες λύκος, καὶ ὅχι πρὸβατον, Εἰγὼ δὲν εἶμαι ἐναντίος τῷ πλάσιον, ἀλλὰ εἶμαι βοηθός τῷ πλάσιον. διότι αὐ τὰ λέγω, καὶ ἐπὶ ταῖς, ἀλλὰ ἐπὶ ταῖς εἶναι βοηθεία σου, καλὰ καὶ ἐσύ δὲν τὰ χρειάζεαι. Πῶς, λέγεις, ἐγὼ βοηθεῖν μου, ὅτ' μὲ διώχνεις, ὅτ' μὲ κατηγοῖς; ὅτ' μὲ ὑβρίζεις; Ἀλλὰ μὲ τίποτε σὲ ἐλεῶθεράνω ὅτ' οὐα ἁμαρτίαν, σὲ ἐλεῶθεράνω ὅτ' οὐα τὴν ἀρπαγὴν, σὲ κάμνω φίλον ὀλοῶν, σὲ κάμνω γὰρ σὲ ποθεῖν ὅλοι. Εἰγὼ σὲ λέγω πάντες, ἀρπαγῆς; ἐπὶ τῶν φθινόντων, πῶς ἐπὶ σὲ ἐτύχονε; ἔλα εἰς ἐμὴν, καὶ σὲ ἀλλάζω, γὰρ σὲ κάμνω καλόν. Ἀλλάζω τὴν ἔχθραν, ὅτ' σὲ ἐχθρόνουν ὅλοι, καὶ σὲ κάμνω φίλον ὀλοῶν. ἀλλάζω τὴν κίνδυνον, ὅτ' κίνδυνος, καὶ μὴν ἔχης κίνδυνον. καὶ τὰ σὲ δίδω ἐδῶ εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τῶν, ὅτ' ἔχεις, καὶ ἐκεῖ πάλιν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀλλήν μὲ τὴν θύρατιν, σὲ δίδω τὴν Βασιλείαν τῷ Οὐρανῶν, ἔλα γὰρ μὴν ὑπάγῃς εἰς τὰς βαρεῖας κόλασας· ἔλα γὰρ πάρος περ ἀγαθὰ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια μὴ ἐμμάτι ἀνδρώπῃ τὰ εἶδε, μὴ αὐτὴ τὰ ἤκουσε, μὴ νοῦς δύναται γὰρ τὰ κατανοῆσαι.

Ἐπὶ ταῖς διώκῃς καὶ ἐχθρῶν λόγια εἶναι, ἡ συμβάλα καλὰ, καὶ φίλα, ὦ πλῆσιε; ἀλλὰ σὺ μὲ μισῶς λήγοντάς σε τὸ καλόν σε, ἔμωσ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ. Πρόσσημα καὶ ἐρεσμένον ἔχω ὅτ' οὐα τὴν Δεσποτὴν Χεῖρην γὰρ ἀγαπῶ τὰς ἐχθρούς

ἐκατίβηκεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Μονογενὴς, ὃς ἂν μᾶς ἀνέβασθῃ ἐμὰς, καὶ
 ἂν μᾶς κάμῃ πλέον ὑψηλοτέρως ὑπὸ τὸν Οὐρανόν. Ἐὰν μόνον φοβῇ, τὴν ἀ-
 μαρτίαν, τὰ δὲ ἄλλα ὅλα αὐτὸν χαθεῖν, καὶ πλέοντος, καὶ τε πτωχείᾳ, καὶ τε δυ-
 νασείᾳ, καὶ τε ἄλλο τίποτε. Ἐποτα λέγω, καὶ δεῦ πάῃς ἂν τὰ λέγω, διότι δὲν
 θέλω νὰ χάσω κανεὶν ὑπὸ τὴν ἀνάστασίν μου. Εἶναι λοιπὸν δυνατὸν, νὰ σωθῇ
 πλῆσιος ὡς ἑαυτοῦ; καὶ ποῖα δύναμις εἶναι. Ὁ Γάβρ ἦν πλῆσιος, ἀλλὰ εἰ-
 δὲς τὸν πλεῖστον τὸν Γάβρ; ἰδὲ καὶ τὴν φιλοξενίαν αὐτοῦ τὸν Γάβρ. εἶδες τὴν τράπε-
 ζάν; ἰδὲ καὶ τὴν διζύωσιν ὅπως ἐκαμνὲν εἰς τὰς ἑσπρας. Ὁ Ἀβραάμ τί ἦτον;
 πλῆσιος* μὴπως ἐφιλονίκησε μετ' ἐσέως; Πλῆσιος ἦτον ὁ Ἀβραάμ, καὶ, πλῆ-
 σιος ἦτον* εἶδες τὸν πλεῖστον; καὶ, ἴδαντες* ἰδὲ καὶ τὴν πόρνευσίν τε, πῶς ἐπο-
 ροῦντο. Εἰς τὴν ὥραν, λέγει ἡ Θεία Γραφή, τὸ μισημένον ἐράνηκε τὸ Ἀβραάμ
 ὁ Κύριος, ὅπως ἐκάθετο σιμᾶ εἰς τὸ δένδρον τὴν Μαιβρὴν, καὶ ἐκείνῳ πῶς ὡ-
 ραν ἐράνησαν τρεῖς ἀδελφοί, καὶ ἑσπρας καὶ σκαθῇ, διότι δεῦ ἐλογιάζε, πῶς ἦτον
 παρὼν ὁ Θεός, (διότι πῶς νὰ τὸ λογιᾶσθαι;) ἐπροσκύνησε, καὶ εἶπεν* αὐτὸς εἶναι
 καὶ μὲ καταδέχεται ὃς ἄξιον, νὰ κοπιᾶσθε νὰ ἐμπήτε μέσα εἰς τὸ σπῆναι μου. ἰδὲ,
 τί ἔκαμνε τὸ μισημένον ὁ γέροντας ὁ Ἀβραάμ; δεῦ ἐκαθέζοντο εἰς τὸ σπῆναι μέ-
 σα* ἑσπρας αὐτῶν, καὶ σκαθόντες, ὅπως δεῦ τὰς ἡμέρας καθόλου, ὑπὸ πόθεν
 ἦλθαν, ἐσκαθίσθη καὶ τὰς ἐπροσκύνησαν. Ἐκεῖνος, ὅπως ἦτον πλῆσιος καὶ ἀγα-
 πῆς, ὅπως εἶχε πῶς χρήματα, ἀφίνωντας τὸ σπῆναι, τὴν γυναικᾶν, τὰ Παι-
 δία τε, τὰς δαδολῆδας τε, (ἀρχαλά καὶ εἶχε τετακτοῦς δέκα καὶ ὀκτὼ δαδολῆδες,)
 ἀφίνωντάς τε ὅλους αὐτοὺς, ὅπως νὰ φαρδύσθαι. ἀπλάσε τὸ δίκτυον πῶς φιλο-
 ξενίας, μὴπως ὀρεθῇ κανεὶν σκαθόντες, μὴπως περάσθαι κανεὶν ἑσπρας, καὶ
 δεῦ ἐμπή εἰς τὸ σπῆναι.

Βλέπε, τί κάμνει ὁ γέροντας ὁ Ἀβραάμ. δεῦ προσάγει κανεὶν τὰ δαδολῆ-
 τιν, μὲ ὅλον ὅπως εἶχε τετακτοῦς δέκα καὶ ὀκτὼ, νὰ φυλάξῃ τὴν σφάταν,
 ποῖος νὰ περάσθαι νὰ τὸν φέρῃ, διότι ἡξόρεν, ὅτι τὸ γένος τῶν δαδολῆδων εἶναι
 ὀκνηρὸν εἰς τὸ καλόν. ἐλογιάζε, μὴπως καὶ ὁ δαδολῆς νυαχῇ, καὶ περάσθαι ὁ ἑ-
 σπρας, καὶ χάσθαι τὸ κυλῆν. ἰδὲ τί ἔκαμνε ὁ πλῆσιος Ἀβραάμ. Θέλεις, καὶ κα-
 ταδέχασαι ἐν καὶ νὰ ἰδῇς σκαθόντες πτωχόν, ἢ νὰ τὸν ὀπηρεθῇ, ἢ νὰ τὸν λα-
 λήσῃ; ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ποτε σκαθόντες, δὲν τὸ δίδεις ἀπὸς μετὰ τὸ χεῖρσιν,
 μόνον τὸ δίδεις τὸ δαδολῆς νὰ τὸ δώσῃ. Ἀλλὰ δεῦ ἦτον ὁ Δίκαιος Ἀβραάμ
 ἔτι. ἀλλὰ ἐκαθέζοντο μέσα εἰς τὸν Ἡλίου τὸ μισημένον, καὶ τὸν ἔκαιεν ὁ Ἡ-
 λιος, καὶ εἶχε τὸ καῦμα ὃς ὀρεθίας, καὶ εἶχε ὃς ἴσκιον τὴν ἐπιθυμίαν πῶς φιλο-
 ξενίας. ἐκάθετο, καὶ ἐτρύγα τὸν καρπὸν πῶς φιλοξενίας. Τῆτος εἶναι ὁ πλῆσιος*
 τέτοιος πλῆσιος εἶναι ἀληθινός, καὶ σωμῆτος πλῆσιος. Σύνκεινέ μου, καὶ ἐξέτα-
 ξε τὰς πλεονεξίας τὰ κυρὰ ἔπαι, νὰ ἰδῇς, πῶς καθίσταται τὸ μισημένον; καθίστα-
 ται εἰς τὸν Ἀδὺν πῶς ἀμαρτίας, εἰς τὸν θάνατον πῶς μέθης. Πῶς καθίσταται;
 ὡς τὸ παῖδάς μεθυσμένοι, τυφλοὶ καὶ ἀπεγνωσμένοι εἰς τὴν καρδίαν, πλέον ἀλο-
 γωποῖ ὑπὸ τὰ ἄλογα ζῶα. ἀλλὰ δὲν ἦτον ὁ Δίκαιος Ἀβραάμ ἔτι. Θέλεις

ἡ φιλοσοφία τὸν Ἀβραάμ; Ἐτί τὸν ζήλει, καὶ κἀκεῖ, καθὼς ἔκαμινεν
 ἐκεῖνος, ἀγκαλιὰ θεολογώτερα μᾶς ζητᾷ, καὶ κἀκεῖνα μὲν ὁ Χεῖρος. Διότι αὐτὸν
 θεολογῶσα, λέγει, ἡ δικαιοσύνη σας θεολογώτερον ὅπο τὸς Γραμματεῖς, καὶ Φα-
 ρισαῖους, διὸ ἐμπνέετε εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ. ὅμως ἐσὺ τώρα καὶ
 φθάσαι τὸν Ἀβραάμ. Φιλόξενος ἦτον, καὶ ἐσυνώθη, καὶ ἐπροσκύνησε τὰς ξέ-
 νους, ὅπερ δὲν ἤξελε, ποῖοι ἦσαν οἱ ἐλθόντες ἐκεῖ. ὁρᾷ, αὐτὸν ἔχον ἤξελε,
 ποῖοι ἦσαν, δὲν ἦτον τίποτε θαυμαστὸν, ὅτι Θεὸν ἐδέχοντο. ἀλλὰ τότε, ὅπερ
 δὲν ἤξελε, ποῖοι ἦσαν, δέχεται τὴν πολλὴν ὄρεξιν τῆς φιλοξενίας, καὶ ἐκεί-
 το, καὶ ὑποδέχεται πολλὰ πλάσια.

Εὐσπαξε μοχάσει, καὶ κράζει τὴν Γυναικὰ τὴν τῶν Σάρρην, καὶ τὴν κάμνει
συῦφρον εἰς τὴν φιλοξενίαν. καὶ δὲν ἦτον κρυμμένη μέσα εἰς τὸ κεῖλός, ἀλλὰ
ἔσκεν ὀποκάτω εἰς τὸ δόνδρον· διότι ἐκείνη ἡ βράτεια, καὶ ἡ φιλοξενία τῆς ἀ-
νοιξὲς τῶν μήτῶν της, καὶ τῶν τυφλότητά της φύσεώς της τῶν ἐδιάρθρωτων. Εὐσπα-
ξε τὸ μοχάσει, καὶ ἐπῆρε τὸν Γασάκ. ἐζύμωσεν ἀλευρί, καὶ ἐπῆρε τὸ σπέρμα
τῆς νὰ πληθύνῃ ὥσων τὰ ἄσπρα τὰ Οὐρανὸς, καὶ ὥσων τῶν ἁμμοῦ τῆς θαλάσσης.
Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν, δέλεος εἶπῃ, δός με καὶ ἐμένα καρπὸν τέτιον γνήσιον, ἀλη-
θινόν, καθὼς ἐδωκε τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῆς Σάρρας; ὦ ἀδελφε καὶ ταχυπαρῇ
αὐθραπῇ, καὶ ταπεινότητι, τὰ παράγματα τὰ γνήσια ζητᾷς; ἐγὼ σὲ διδάσκω τὸν Οὐ-
ρανόν, τὸν τοῦτον τῆς Ἀγγέλου, νὰ χορδίσῃ με ἐκείνης, καὶ ζητᾷς θάνατον φθα-
τόν; ἐγὼ σὲ διδάσκω μίαν ζωὴν, ὅπως δὲν ἔχει τέλος. μεγάλη εἶναι ἡ αὐτα-
μοιβή, πλεονάζουσα εἶναι ἡ ἀνταπόδοσις. Πρόσθετι με ἀκρίβειαν ἐκεῖνο, ὅπως
σὲ λέγω ἐγὼ, ἵνα νὰ ἰδῇς ἀδιαγύλως παράγματα. Ὅποτε ἐκείνην χρεῖα, νὰ δέ-
ξῃ ὁ Ἀβραάμ φιλοξενίαν, τί λέγει τῆς Γυναικὸς τῆς ἀγωνίσου, καὶ ζύμωσαι
ῥία μέλα ἀλευρί καθαρὸν. Ἀς ἀπέσαν ἡ γυναικὲς τὰ λεγόμενα ἀγωνίσου,
ζύμωσαι τέτα μέτρα ἀλευρί καθαρὸν, διότι συμτροφικὴ εἶναι ἡ θεογία ἀνάμει-
σόν μας. τὸ διδασκαλεῖον εἶναι καὶ ἡ τῆς δύο. ἀγωνίσου, τῆς λέγει, ζύμωσαι
τέτα μέτρα ἀλευρί καθαρὸν, καὶ ἐκεῖνος ἔτριψεν εἰς τὸ κοπάδι τῆς βοῦδ' ἡν.
Μοι-
ράζων τὸν κόπον, ἵνα νὰ μοιράσων καὶ τὸ σίταν. συμτροφικὰ εἶναι τὰ παρά-
γματα τῶν ἁμμοῦ, ἵνα εἶναι λοιπὸν καὶ ἡ ἀρετὴ συμτροφικὴ. Εἰγὼ σὲ ἐπῆρα βο-
θόν, γὰρ λοιπὸν ἵνα βοηθῶς, Γυναικα, καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα παράγματα, ἀ-
γωνίσου, ἀγωνίσου.

Ἀνακάζει τὴν Γνωαῖκα, καὶ ἔτι νὰ μὴ βάλῃ τὰς ἑσῶς εἰς ἄρνητα εἰς τί-
 ποτε βαθυμίαν, τῆς λέγει· ἀγωνίσου, ζυμώσαι τετὰ μέτρα ἀδελφεῖ καὶ θάρσει.
 Καὶ δευτέρως ἡ Σάρρα, τί εἶναι ἐπὶ τοῦ; ἔτι πάσαις ταῖς ἐλπίδεις ἐπαποδομένη
 ἐγώ, ἔτι νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἀλῆθαι, καὶ νὰ ζυμώσω; μία Γνωαῖκα, ὅπου ἔχω τό-
 σον πλεον, ἐσὺ ἔχεις τριμυριάς δέκα καὶ ὀκτὼ δαυλιπίδες, καὶ δευτέρως νὰ
 προσέξῃς παντοῦ ἀπ' ἐκείνης, ἀλλὰ ἐμὴν ἀναγκάζεις εἰς τὴν ἐσθρομίαν αὐτῆς.
 Δευτέρως εἶπεν ὅτι· ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦτον Γνωαῖκα τὸ Ἀβραάμ, ἔτι μὲ τὴν σιμὴν
 τὴν σωματικὴν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀρετῆς, ἔτι τὸ τοῦ λέγει,

ἀγωνίσω· καὶ πιαθεὶ τὸν λόγον, ὅτ' αὐτὸς μὲ ὀρεῖται, καὶ προθυμία·
 διότι ἡ ἔδωκε τὸν καρπὸν γεμάτων τῆς φιλοξενίας. Σπένδαται, ζύμωσαι τῆς λέγει·
 διότι ἡ ἔδωκε τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τὴν ὀρεῖται τῆς Γυναικός. Πᾶ είναι τὸ καιρὸς
 ἐστὶ αἱ Γυναικες, καὶ ταῖς συγκενωμένοι αὐταῖς μὲ τὴν Σάρραν; Ἀράγε δέχον-
 ται πῶρα τέτοια παράγματα, καὶ προσάγεται καὶ κάμνει; τίποτα ἔργα εἰργάνει καὶ
 κάμνει τὰ κατὰ; εὐχαλεπὸν τὸ χεῖρ τῆς Γυναικὸς τὸ καιρὸς ἐστὶ, καὶ θέλεις τὸ ἰδί-
 ῳ, ὅτ' εἶναι χρυσωμένη ἀπέξω, καὶ ὅτ' μέσα ὅτ' ἔχει καρσιμὸν. Πόσων πτω-
 χῶν πλεονεξίαν ἔχει τὸ χεῖρ σου; εὐχαλέμει τὸ χεῖρ σου, δείκνυται, τί εἶναι ἐν-
 δυμήριον; εἶναι γεμάτων πλεονεξίαν. Εὐχαλεπὸν καὶ τὸ χεῖρ τῆς Σαρρᾶς, καὶ ἰδὲς,
 τί εἶναι γεμάτων, καὶ ἐνδυμήριον; εἶναι γεμάτων φιλοξενίαν, Ἐλεημοσύνην, ἀ-
 γάπην, φιλοπποχείαν. Ω' καλὴ δεξιὰ χεῖρα. καὶ ἡ μὲν καρπὸν καὶ ὁμοίότης τῆς
 δεξιᾶς, μία εἶναι καὶ τῆς μιᾶς, καὶ τῆς ἄλλης, ἀλλὰ ἡ δεξιοτέρα εἶναι πολλή. ἐκεῖ
 εἶναι πηγάδι τῆς δακρύων, ἀλλ' ἐδῶ εἶναι στεράνεια, καὶ χάρες. Τῆται τὰ λέγω,
 ὅτ' καὶ μὴν ζητοῖ παράγματα, μήτε αἱ Γυναικες ὅτ' ὡς ἄνδρες, μήτε οἱ ἄνδρες
 καὶ εἰργάνει, καὶ καὶ ὑπομνην ταῖς Γυναικες, ὅταν ζητοῖ τέτοια παράγματα. Ἰδὲ
 τὴν Σάρραν, ἰδὲ τὴν πτωσίαν τὴν ἀληθινήν. Ζύμωσαν ἐκείνη τὰ τεῖρα μέτρα
 τῶ καθαρᾷ ἀλευρί. πόσος κόπος εἶναι, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἀρροῖναι κόπον, ὅτ'
 τὴν ἐλπίδα, ὅτ' εἶχε τὸ κέρδος. ἀγωνίσω, ζύμωσαι τεῖρα μέτρα ἀλευρί κα-
 θάρων. Τί μὴ σολίζεσαι, ὡς ἐστὶ Γυναικα; τίος θέλεις καὶ ἀρέσσης; τὸ ἄνδρος
 σου θέλεις καὶ ἀρέσσης; κακὸς λογισμὸς εἶναι αὐτὸς, ὡς εἶναι καὶ θέλεις καὶ ἀρέσσης
 τὸ ἄνδρος σου μὲ τέτοιον τρόπον, καὶ ὡς εἶναι καὶ παιδὸς τοῦ ἄνδρος σου, καὶ τὸ ἀρέ-
 σσης μὲ τέτοιον τρόπον. Ἀλλ' ὡς λοιπὸν καὶ τὸ ἀρέσσης τὸ ἄνδρος σου; ἡδέεσαι,
 πῶς καὶ τὸ ἀρέσσης; μὲ τὴν σαφροσύνην, καὶ καθαρότητα, μὲ τὴν ἡμερότητα, μὲ
 τὴν ἀρετήν, μὲ τὴν ταπεινότητα, μὲ τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν ὁμόνοιαν, καὶ τὴν
 συμφωνίαν. Τῆται εἶναι ὁ σολισμός σου, ἐπὶ ταῖς αἰ ἀρεταῖς σὺ κάμνει τὴν ὁμό-
 νοιαν. Ἐπειτα καὶ ἄλλα σολίζεις δὲν σὲ κάμνει καὶ ἀρέσσης τὸ ἄνδρος σου, μόνον
 σὲ κάμνει, καὶ σὲ βαρύνει ὁ ἄνδρος σου. Ὅποτεν τὸ εἶπες, ἀρπάξει, καὶ φέ-
 ρει με, καὶ ὁλοῖται μὲ τὸ ἀρέσσης, ἀλλὰ μὴ ταῦτα σὺ γίνεσαι πολέμιος.

Καὶ ὅτ' ἐν μάθης, πῶς δὲν τὸ κάμνει, καὶ σολίζεσαι, ὅτ' καὶ ἀρέσσης τὸ ἄ-
 νδρος σου, ὅτ' ὅτ' εἶναι φανερόν. Ὅταν καθίσαι εἰς τὸ σῆμα μέσα, δὲν σολίζε-
 σαι, μόνον τὰ δαγμᾶς τὰ σολίζεις, καὶ ὅταν ὑπάγης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὰ
 βαλεῖς. Ἀν' τὸ ἔκαμνει ὅτ' καὶ ἀρέσσης τὸ ἄνδρος σου, εἰς τὸ σῆμα ἡ θέλεις τὰ φο-
 ρῇ. ἀλλὰ ἐμπαίνεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔχεις χρυσωμένη τὰ χεῖρά σου, καὶ
 τὸν λαίμαρκα σου. καὶ ὡς εἶναι καὶ ἔλθῃ ὁ Ἅγιος Πῦλος, ὁ φοβερός καὶ ποθητός,
 ἐκείνος ὅτ' εἶναι φοβερός εἰς ἐκείνους ὅτ' ἀμαρτάνει, καὶ ποθητός εἰς τῆς ὁσε-
 βῆς, κράζει καὶ λέγει· ὁμοίως καὶ αἱ Γυναικες καὶ μὴν σολίζονται μὲ χρυσωμένη,
 καὶ μαργαριτίζονται, καὶ καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μὴδὲ μὲν πολυτίμητον
 σολισμὸν. Καὶ ὡς εἶναι καὶ τύχη, καὶ ἔμνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κινώας Ἐλ-
 ληναι, ἡ ἀσθενής, καὶ ἰδὲ ταῖς Γυναικες χρυσοφορεῖταις ὅτ' ἀπὸ πάντων, καὶ καίτοι,

καὶ ὁ ἀκούσας τὸν Παῦλον, ὅπῃ λέγει, νὰ μὴ χυσοφορῶν, καὶ νὰ σορίζωνται, δὲν θέλει εἰπῇ, ὅτι εἶναι ὅλα φέματα τὰ Χριστιανικὰ πράγματα, ὅπῃ ἄλλο λέγει ὁ Διδάσκαλός τις ὁ Παῦλος, καὶ ἄλλο κἀμνην αὐτοῖ; Καὶ τὰ μὲν Χριστιανικὰ μὴν ἀληθινὰ, ἀμὴ ἐκεῖνοι, ὅπῃ τὰ βλέπεν, πῶς γίνονται ἀλλέως, βλάβονται καὶ ἐκεῖνοι ὁμοίως, ὅπῃ δὲν σέκην εἰς τὴν διδασχὴν τῆς Ἀγίας Ἀποστόλων. καὶ ὁ ἄπιστος ἐκεῖνος, καὶ ὁ Εὐκλῆας λέγει, ἐμπῆκα σήμερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χριστιανῶν, καὶ ἤκουσα, ὅπῃ ἔλεγον ὁ Διδάσκαλός τις ὁ Παῦλος, νὰ μὴ ἐμπαίην ἢ Γυναικὶς τις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σολισμῶν με χυσοφία, καὶ μαργαριτάρια, καὶ πολυτίμητα σολίζῃ, καὶ με πλέγματῃ καὶ ἀπ' ἄλλο μερος αὐταῖς ταῖς εἶδα, ὅπῃ ἔκαμναν ὅλον τὸ ἐναντίον, ὅπῃ ἔλεγον ὁ Παῦλος. Τίτε ὠφελᾷ τὸ χυσοφία, Γυναικα; τὸ βαίνει, ὅπῃ νὰ φαίνεται καλὴ; ἀλλὰ εἰς τὴν ὁμορφίαν τῆς ψυχῆς ἐπὶ δὲν σὲ ὠφελᾷ τίποτε. ζεῖς εἰς τὴν φυλὴν εὐμορφῇ, καὶ θέλεις γενῇ ἀγαπῆν, καὶ εἰς τὸ σῶμα.

Ἡ ἀρετὴ τῆς ἀδελφότητος φωτίζει τὸ πρόσωπόν τε. δὲν ὁρᾷ ἄλλο τὸν πόθον, αἰσᾷ ἡ ἀγάπη. Ἄν εἶναι, καὶ σὲ ἀγαπᾷ ὁ ἄνδρας σε, αὐ εἶσαι καὶ ἀξιωμα, τὰ φαίνεται ποθῆν. αὐ εἶναι πάλιν καὶ σὲ μισᾷ, δὲν θέλει νὰ σὲ ἴδῃ, αὐ εἶσαι καὶ εὐμορφῇ. διότι ἡ ἔχθρα, καὶ τὸ μῖσος τῆς ψυχῆς, ὅπῃ δὲν τὴν ἀγαπᾷ, δὲν ἀφίνει νὰ φαίνεται ἡ ὁμορφία τῆς προσώπου. διότι, ὅπῃ μὲν, νὰ τῆς ζητᾷς σολίζῃ, καὶ χυσοφία, μέλει ἐκεῖνος νὰ σὲ μισᾷ, καὶ νὰ σὲ φύγῃ. ὅτι ἐκεῖνον, ὅπῃ τὸν ζητᾷ εἰς τὸ παλάρι, ἡμπορεῖ νὰ τὸν φύγῃ, ἀμὴ ἔσται δὲν ἡμπορεῖ νὰ σὲ φύγῃ, μετὰ τὸ νὰ εἶσαι μετὰ εἰς τὸ σπῆτι πτωτοτε, καὶ ὅπῃ ζητᾷς δολοφία, ὅπῃ δὲν ἔχον κανὴν λογαριασμόν. Ἄς μὴ ἀκούῃ μόνον τὸ αὐτίσι, αὐ Γυναικα, τὰ λόγια ἐπὶ ταῖς, ἀλλὰ ἄς ἀλλάξῃ καὶ ὁ λογισμὸς σε. βοτανία εἶναι, ὅπῃ δαγκάνῃ, καὶ πορὴν εἰς ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἀφραίνῃ πάντοτε. Γὰρ ὅς εἶμαι, καὶ ἐγγίξω ταῖς πληγαῖς, ὅπῃ νὰ μὴ παλαιώσῃ, καὶ γενῇ χειρότερα. διότι ἐγὼ ἰατρῶν, δίδοντας τὴν ὑγίαν, ὅπῃ γίνεται μετὰ τὸν λόγον, ἀμὴ οἱ ἄλλοι Γὰρ οἱ ἰατροὶν τὸ σῶμα, ὅπῃ εἶναι πρόσκαιρον, καὶ σφαλτὸν, καὶ καταφρονέμενον. Ἀλλὰ ἄς ἔλθω νὰ εἰπῶ ἐκεῖνο, ὅπῃ ἔλεγα ὅτι τὸν Ἀβραάμ. διότι δὲν ἀλτισμονὸς τὴν ὑπεχέτιν.

Ἀγωνίσε, λέγει, τῆς Γυναικός τε, ζύμωσαι, τῆς καθε μίᾳ Γυναικῇ ἄς πὺρρῃ εἰς τὸν νῦν της. ἐπὶ τα κατ' εἰς ἄνδρας ἄς τὰ ἔχῃ εἰς τὸν λογισμόν τε. Τὴ μὲ φορεῖς μεταξὺ τῶν ῥῆχα, καὶ καθαδικῶς ἄλογα χυσοχαλίνωται, καὶ μαλάρια σολισμῶν; τὸ μαλάρια εἶναι κάποιον σολισμῶν, τὸ χυσοφία τὸ κρατεῖς εἰς τὸ σπῆτι μῖσα, τὰ μαλάρια, καὶ τὰ ἄλογα βατῶν χυσοφία σολισμῶν, καὶ σολίζονται, καὶ ὁ πτωχὸς κατακαύμῃς ὑπὸ τὴν πείναν, καθεταί εἰς τὴν πορτίαν σε, καὶ ὁ Χειρὸς καίεται μετὰ τὴν πείναν; Ὡς τῆς μεγάλης σε ἀποσπᾷς. ποῖαν ὑπολογίαν, καὶ ὑποκρίσιν ἔχεις νὰ δαῖσῃς ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως, καὶ ποῖαν συγχώρησιν ἔχεις, ὅπῃ τὸν Χειρὸς σέκῃ ἑμαρὸς εἰς τὴν πορτίαν σε εἰς ἡμέραν πτωχῶν; Εὐδακα, λήθεις, Ἐλεημοσύνην. ἀλλὰ μὴ δαῖσῃς, ὅσον θέλεις ὁ πτωχὸς,

ἀλλὰ ὅσον ἡμπορεῖς. Τί θέλεις εἰπῆν τότε, γὰρ ἐπὶ μὲν, ὅπταν θέλω
εἶσαι ἢ φλύγαις ἀβασκανταῖς; ὅπταν ἢ τιμωραῖς, ἢ οὐδαῖς, ἢ οἱ φοβεροί-
μοι, ἢ οἱ φόβοι, ἢ αἱ δυνάμεις; ὅπταν ὁ ποταμὸς ὁ πύρρος θέλει βράζει;
ὅπταν θέλει εἶσαι τὸ Κεῖπτερον τὸ φοβερόν, τὸ ἀπορωπόληπτον Κεῖπτερον; ὅ-
ταν ἡ αἰσχροῦ φύσις καθέται ἐκεῖ; ὅταν θέλει εἶσαι ἐρημία διὰ τὰ αἰσθράπινα
παράματα; ὅπταν μίτε Πατέρας, μίτε Μάνια, μίτε γένετας, μίτε Βασι-
λεὺς σὲ βοηθεῖν; ἀλλὰ σέκει μοναχὸς ὁ αἰσθραπὸς μὲ τὰ ἔργα τα, καὶ κείνεται.
Τί ἔχεις νὰ εἰπῇς τότε; θέλεις μὲ θυμῷ τὰ λόγια τότε. ἀλλὰ τί ὄφελος θέ-
λεις ἔχειν, αὐτὰ θυμῷ; ἐπειδὴ καὶ ὁ πλείσιος ἐκείνος αἰσθυμένηκε, καὶ ἐζη-
τεῖ καιρὸν νὰ μετανοήσῃ, ἀλλὰ δεὺ εἶχε τίποτε ὄφελος. Εἶλεγε, πρὸς τὸν Ἀ-
βραάμ, νὰ τὸ πέμψῃ τὸν Λάζαρον, νὰ βρέξῃ τὸ ἄκρον τῆς οὐκὸν τῆς νὰ τὸ δρο-
σίῳ τῶν γλῶσσά τα, ἀλλὰ δεὺ τὸν ἐπέμψα τὸν Λάζαρον. ὅχι πᾶς μία σαλα-
ματία νερὸν ἔκαμνε ζῆμιον εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ Παραδείσου βρύσιν,
ἀλλὰ ἡ σαλαματία τῆς Ἐλεημοσύνης δεὺ ἡμπορεῖ νὰ σμίξῃ μὲ τὴν ἀπαν-
θραπίαν. διότι, ἐπειδὴ εἰς τὸν καιρὸν τῶν δρόμων τῶν ἀρετῶν δεὺ ἐτιμῆθη ὁ
Ἀβραάμ, εἰς τὸν καιρὸν ὅτῃ δίδονται τὰ στεφάνια, δεὺ τὸν ἡζήσας καμμίαν πα-
ρηγορίαν εἰς πάντα τὰ λόγια, ὅχι νὰ μὴ καὶ μίτη μίτη ὁ πτωχὸς ὅτῃ τὴν πτω-
χείαν, μίτη ὁ πλείσιος νὰ χυρεται ὅτῃ τὸν πλεόντα. εἶσαι πλείσιος; εἶσαι χα-
λασμός; ὁ πλεόντας, αὐτὸν φέρεις εἰς τὴν μίσλιν τὸν ἀρετόντα πλεόντα. Σπένδα-
ξαι, ζυμῶσαι τέλα μέτρα ἀλάου καθάριον. Τέτα εἶπε τῆς Γυναικὸς ὁ Ἀ-
βραάμ, καὶ ἀπὶ αὐτὸς ἐπορεύετο εἰς τὴν γαλιλάθην, καὶ ἐσφοξέ τὸ μοχάει. Εὐ-
νεδρομὸς ὁ Γέραν, διότι δεὺ ἔδενε εἰς αὐτὸν ἡ δυνάμεις τὰ σώματός τα, ἀλλὰ
ἰδωμένοντο ὁ λογισμὸς τῆς ἀρετῆς τα ἐνίκησεν ἡ προθυμία τα τῶν φουσιν.
Εἰκένος, ὅτῃ ἦτον Ἀρετῆς τελακοσίαν δέκα καὶ οὐκὼ δαδολαδῶν, βεσάζαν-
τας ἀπαιῶντα τὸ μοχάει, δεὺ τὸ ἐβάρυνεν, ἀλλὰ ἐλάφρυνε μὲ τὴν διανοίαν,
καὶ τὴν ἐπιστήμην, ὅτῃ εἶχεν. Ὁ δρόμος, ὅτῃ ἦτον εἰς τὸν γέροντα, καὶ
πολλὴ ὑπερημία, καὶ εἰς τὴν Γυναικα κόπος, καὶ δαλεία. Ὅχι μόνον φιλοτί-
μιος ἀπαιῶν, καὶ πλεσιότης τῶν τραπέζων, ἀλλὰ καὶ μὲ δαλόνειν, καὶ ὑπερησίαν
περὶ τὴν ἐδιδάσκοντα τὸς ἑσέας. ὅχι μὲ δαδολαδῶν, ἀλλὰ μὲ τὰ ἐδικά τα
χέια, καὶ τὰ μέλη τα δαδόντες. Εἶπειτα ἐφθόγγεον ἡ Γυναικα, περὶ τὴν
καὶ εἰς τὸ λογίμης γῆμα δαδόντας, καὶ οἱ ἑσέοι ἐκαθέζοντο, ὅτῃ δεὺ τῆς ἑξέ-
λαι, ποῖοι ἦσαν. Καὶ δεὺ παύον νὰ το λῶν ἐπὶ το. διότι ἐλογιάζαν, πᾶς εἶ-
ναι αὐτοὶ τίποτες ἑσέοι. ἀλλὰ αὐτοὶ δεὺ ἐβύων εἰς τὸν νῦντας, πᾶς ἦσαν ποιῶ-
ντες ἐκεῖτον, τρυφῶντες τὸ σφύλι τῆς φιλοφρονίας μὲ τὴν γνώμην τῶν καλῶν,
μὲ τὴν ἀρετῶν, μὲ τὴν ὑπερησίαν, μὲ τὴν ἀποδοχίαν, μὲ τὸν κόπον, μὲ τὴν
δαλῶν, μὲ τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν οἰκονομίαν, μὲ τὴν ἀκρεβασίαν ἐπιμέ-
λειαν, μὲ τὸ ὅτῃ δεὺ ἀφίκασι τίποτε, ὅσα ἔκαμναν χεῖρα. Καὶ ἐσέπειτον

εἰς τὸ δένδρον σιμᾷ ἡ Γυνῆκα τῷ Ἀβραάμ, ἔχεσα τὸ δένδρον ἀντὶ τοῦ κα-
μάρων, καὶ ἀπὸ σκέπασμα τῶ φύλλα τῶ δένδρου, καὶ δὲν ἐστρέφεται, ὅπῃ ἔδειχ-
νε τῷ ἐδικλῆι της τιμωρίας, καὶ ἐτρώγα τὸν καρπὸν τῆς ὑπερησίας.

Τὸ λοιπὸν, τί ἐκαμν ἐκεῖνος, ὅπῃ ἤλθεν; εἰς τὸν καμρὸν ἐπὶ τὸν θάλασσαν ἔλ-
θει, καὶ θέλει ἔχει τότε ἡ Σάρρα, ὅπῃ εἶναι σείρα, Παιδί ἀρσενικόν. Ὡς ποῖον
καρπὸν ἐβλάστησεν ἡ ῥάπεξα ἐκεῖνη; πῶς τὸν ἐβλάστησε καλόν, πῶς ὀλίγω-
ρον, πῶς ὤλεμον. πῶς ἦτον τὸ σαφύλι, ἦγαν τὸ Παιδί τελειωμῆρον, καὶ ὤλε-
μον. διότι ὁ λόγος τῶ ἔχον ἐκεῖνα ἐμπήκεν εἰς τὴν μήτραν τῆς Σάρρας, καὶ ἐπ-
λείωσε τὸ Παιδί. Τέτοιοι ἦσαν οἱ καρποὶ τῆς φιλοζητίας. Πρόσθετε ἐκεῖνο,
ὅπῃ μέλλω νὰ εἰπῶ. Μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τὸ Παιδί ἐκεῖνο, ὅπῃ ἐγενήθηκα
ἀπὸ τῆς ῥάπεξας ἐκεῖνης, αὐξήσεν, ἐπειδὴ ἐγένον ἀνδρας ὁ καρπὸς τῆς φιλο-
ζητίας; διότι δὲν τὸν ἐγέννησεν αὐτὸν τὸσον ἡ μήτρα ἐκεῖνη ἡ σείρα, ὥσῳ τὸν
ἐγέννησεν ἡ ῥάπεξα τῆς φιλοζητίας; καὶ μέλλω ἀπὸ ταῦτα ὁ λόγος τῶ Θεοῦ.
ἐπειδὴ λοιπὸν αὐξήσῃ, καὶ ἐγένον ἀνδρας, καὶ ἦτον ἡ ὥρα τῶ γάμου, (πρόσθετε καὶ
ἀκρίβειαν ἐκεῖνο ὅπῃ λέγω) ἐμελλε νὰ τελωπύσῃ ὁ γερωνίας ὁ Ἀβραάμ ὁ Πα-
τριάρχης, ἐκεῖνος ὁ μακάριος, καὶ ἐκατόικα εἰς Γυνῆκα ἀφθαρμῆναι, καὶ εἰς
Εὐνοίας ποιηρότατον. ἔσαντας καὶ νὰ κράξῃ τὸν θεολόγον, τὰ λέγει· ἐδῶ εἶναι
κακῆς ἡ Γυνῆκα τῶ Χαναανίου. τί λοιπὸν θέλεις αὐτῷ Ἀβραάμ; ἄμει εἰς τὴν
Γῆν, ἐκεῖ ὅπῃ ἐβλήθηκα, καὶ φέρε ἀπ' ἐκεῖ Γυνῆκα τῶ Τίμμε. Θυμασά
καὶ κινεργία παύματα κάμνει ὁ Ἀβραάμ. Ἠξούρει ἐσθῆς, καὶ καλὰ γνω-
ρίζετε. ὅπῃ τὸν θέλῃ τιὰς νὰ πάρῃ Γυνῆκα εἰς τὸν Τίον, καὶ ὁ Πατέρας
λαλεῖ, καὶ ἡ Μητέρα· καὶ ὑπᾶν καὶ εἰς ἕνα σπῆμα, καὶ ἄλλον κολακίζον, καὶ
ἄλλον πέρων μετὰ τὸ καλόν, καὶ εἶναι ἀφθαρμῆς πολλαῖς, καὶ γίνονται καὶ ἀφ-
θαρμῆς πολλοὶ, καὶ ταξίμματα ἀσπαρῶν, καὶ καθε λογῆς σπῆμα εἰς τὸν Πατέρα,
καὶ εἰς τὴν Μητέρα νὰ λαλήσῃ ἀπατοῦς· καὶ δὲν ἐνβέπνται ἀποίτης νὰ τὸ
κάμνῃν αὐτὸ, ἐδὲ προσάσεν θεολόγῳ νὰ τὸ κάμῃ. Ἀμὲ, ὅπῃ τὸν ἔλθῃ κα-
νούας ἕνος εἰς τὸ σπῆμα, λέγων ἐπὶ καὶ ἐκεῖνο, σύρε, φέρετον, δεξέτον,
καὶ βάλλετον νὰ καθίσῃ κάτω. Ἀλλὰ ὁ Ἀβραάμ δὲν κάμνει ἐτῆ, ἀλλὰ κά-
μνει τὸ ἐναντίον, διότι ὅπῃ τὸν ἔκαμνε χεῖρα, νὰ κάμῃ τίποτε παύμα, καὶ ἐ-
φίλῳ, καὶ ἐναρίτον, τὸ ἔκαμνε ἀπὸς τῶ. ἦγαν τῷ φιλοζητίαν δὲν εἶπε τῶ δου-
λοῦ τῶ, ἀλλὰ ἐπρόσθετε τῷ Γυναικά τῶ, καὶ τῶ λόγῳ τῶ· ἀμὲ ὅπῃ τὸν ἔκα-
μνε γάμον, καὶ ἠθέλει νὰ πάρῃ Γυνῆκα εἰς τὸ Παιδί τῶ, τότε λέγει τῶ
θεολόγῳ, ἄμει ἐσύ. Εἰδὼ κάμνει τὸ ἐναντίον ἡ Γυνῆκα· αὐτὴ εἶναι καὶ θέλει
νὰ λαλήσῃ τῶ χρυσοῦ, δὲν ἐνβέπνται, ἀλλὰ διαγίναν ἀταξίας, καὶ ἐ-
στῆται κοντὰ εἰς τὸν χρυσοῦ, καὶ νὰ μὴ κλεφτῇ τὸ χρυσοῦ, καὶ ἡ ἐπὶ
Ἀβραάμ δὲν ἔκαμνε ἐτῆ, ἀλλὰ τὸν μὴ ἕνον ἀπὸς τῶ τὸν ἐδέχετο, καὶ τὸν ὑπε-
ρίτε, ἀμὲ τὸν γάμον, τὸ θεολόγῳ λέγει νὰ τὸν ὑπερίτε· τὸ λοιπὸν τῶ δου-
λοῦ τῶ Ἀβραάμ; ἦτον πλεόσιος, καὶ ἔκαμνε καὶ αὐτὰ, ὅπῃ ἔκαμνε τὰ δου-

αρετῇ ἔργα. Τὰτα βάνε καὶ σὺ, πλάσι, εἰς τὸν νῦν σε, τὰ ἔργα τῷ Ἀβραάμ, καὶ ποτέ σε δὴν θέλεις καταφρονήσει τινά.

Ἀλλὰ δὸτὸ πᾶ ὀργήκα, νὰ τὰ εἰπῶ ἐτάτα; πινάνωντας τὸν Προφήτην Δα
 ὡδ, καὶ τὸ ραβδί ἐκείνο. Μὴ φοβῆ, ὅταν πληθίσῃ ἀνθρώπος. Διότι ἐκεῖνος
 ὁ εἰχος τὰ ἐργήνησεν ὅλα ἐτάτα. καὶ νὰ, ὅπῃ δύρηκαμῃ εἷα θησαυρὸν, ὅπῃ εἰ-
 ναι γεμάτος χρυσάφι. Μὴ φοβῆ, ὅταν πληθίσῃ ἀνθρώπος. Πιάσαι τὸ ραβ-
 δὶ ἐτάτο, ὅπῃ ἡμπορεῖ νὰ συκώσῃ τὰ σώματα, ὁπόταν εἶναι ἔξέμοντα, διό-
 τι τὸ ραβδί δὴν ἡμπορεῖ τύσον νὰ συκώσῃ, καὶ νὰ βασάσῃ τὰ κορμιά, ὅταν
 ἔξέμεν, καθὼς ἡμπορεῖ ὁ εἰχος ἐτάτος νὰ περιώσῃ τὰ σώματα τῶ Νέων,
 καὶ τῶ γερόντων, ὅπῃ εἶναι πισμῆα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ νὰ συκώσῃ τὴν
 διάνοιαν, ὅπῃ εἶναι τρομασμένη δὸτὸ τὴν ἀμαρτίαν. „ Μὴ φοβῆ, ὅταν πλε-
 τίσῃ ἀνθρώπος. Τί φοβάσαι ἀνθρώπον, ὅπῃ δὴν εἶναι ἀνθρώπος, ἀλλὰ λύ-
 κος; τί φοβάσαι ἀνθρώπον, ὅπῃ εἶναι γεμάτος ἀσεβήματα, καὶ ὅπῃ κερσόεσται
 μετὰ τὸ χρυσάφι; τί φοβάσαι ἀνθρώπον, ὅπῃ ἐπρόδωκεν δὸτὸ τὴν ἀδικίαν τὰ
 εὐδικά τῃ, καὶ ὅπῃ ἔχει δὸτὸ μέσα τῷ ἐκέρῳ; Ἦ θέλα φοβάσαι καὶ ἐγὼ τὸν
 ἀνθρώπον, ὅταν ἤθελε πληθίσῃ, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπάσισεν ὁ Προφήτης. „ Μὴ
 φοβῆ, ὅταν πληθίσῃ ἀνθρώπος. Εἰπέ με τὸν τρόπον, ἔχτι νὰ μὴν τὸν φο-
 βῶμαι; ἢ ὅταν πληθυσθῇ ἡ δόξα τῷ οἴκῳ αὐτῷ. Ὁ δύνειος τῆς λέξεως ἐτάτος,
 πῶς εἰς τρόπον διηγήσεις, καὶ Διδασκαλὸς ἔφερε μεγάλῃ ἀρετῇ. „ Μὴ φο-
 βῆ, ὅταν πληθίσῃ ἀνθρώπος, ἢ ὅταν πληθυσθῇ ἡ δόξα τῷ οἴκῳ αὐτῷ. Δὴ
 εἶπες, ἢ ὅταν πληθυσθῇ ἡ δόξα αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀλλὰ ἡ δόξα, καὶ ἡ λαμ-
 πόρος τῷ σπείνῃ. Διότι, ὁποῦν ἔμπης εἰς σπῆτι πλωσίη, καὶ ἰδῆς κολώναις
 ὑψηλαῖς, καὶ μεγάλαις, καὶ τὰ κεφάλαια τῆς χρυσῆς, καὶ μάρμαρα ἐμπηγμένα εἰς
 τὸν πύχον, καὶ βρυσεῖς, ὅπῃ τρέχον μέσα, καὶ περπατῶν, καὶ ἄλλα τρεῖμα-
 τα τῶ νερῶν, καὶ δένδρα, ὅπῃ ὑποσκιπάζονται μετὰ τὸν αἶμον, καὶ τὸ πάτω-
 μα, ὅπῃ εἶναι γεμάτον μετὰ τὰ ψηφία, καὶ ὀνέχας χρυσοφόρος, καὶ πολλὰς δε-
 λατάδες, καὶ πύκναι σφαιρίαι εἰς τὸ πάτωμα, καὶ τραπέζι, ὅπῃ λάμπει μετὰ τὸ
 χρυσάφι, καὶ κλίμας σφαιρίαις· τὰτα ὅλα εἶναι δόξα, καὶ λαμπρότης τῷ σπείνῃ,
 καὶ ὅχι δόξα τῷ ἀνθρώπῳ. Διότι δόξα ἀνθρώπῳ εἶναι, νὰ εἶναι διλαβής, νὰ εἶ-
 ναι ἡμιος, καὶ ταπεινός, καὶ νὰ εἶναι ἐλεῆμων, τὰτα ὅλα εἶναι ἡ δόξα τῷ ἀνθρώ-
 πῳ. Τί φοβάσαι; τὸν πλάσιον; τὸ λοιπὸν τὸ σπῆτι τῷ φοβῆ, διότι τὸ σπῆτι τῷ
 εἶναι πλάσιον, καὶ ὅχι αὐτός, ὅπῃ κατοικῇ μέσα. ἀλλὰ δὴν φοβῶμαι λέγει τὸ
 χρυσάφι. Διατί; διότι τὰ φλογία εἶναι μία ὕλη ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἀλλὰ τὸν ἀνθρώ-
 πον φοβάσαι; νὰ λέγει. Καὶ ἔχτι τὸν φοβάσαι καὶ αὐτὸν; μὴ ἦν ὁ πλε-
 τὸς εἶναι ἰδικτός; τὸ σπῆτι εἶναι ἡ ὑπερηβολή· ὁ πύχος ἔχει μάρμαρα, καὶ
 ἀπῆκε τί ὄφελος ἔχει ἐκεῖνος, ὅπῃ κατοικῇ μέσα; εἶναι χρυσὸν τὸ σκεπασμα,
 καὶ ἀπῆκε τὸ λοιπὸν τί ὄφελος εἶναι εἰς ἐκεῖνον, ὅπῃ τὸ ἔχει; τὰ κεφάλια
 τῶ κολωνῶν εἶναι χρυσά, καὶ ἀπῆκε λοιπὸν τί ὄφελος ἔχει ἡ κεφαλὴ ἐκεῖνη τῷ πλε-
 σίῳ, ὅπῃ εἶναι ἡ κεφαλὴ τῷ βαρυνθῇ μετὰ τὰς ἀμαρτίας; Ἀλλὰ τὸ πάτωμα

εἶναι καθάρειον, καὶ λαμπρόν; ἀλλὰ τὸ συνειδὸς τὸ πλατὶν καὶ ἡ καρδία ταῦτα εἶναι ἀκαθάρτα. Ἀλλὰ φορεῖ ὁ πλείσιος ῥῆχα μπαζωτά; καὶ ἀπέκει ἡ ψυχὴ τε φορεῖ, καὶ εἶναι ἐνδυμένη παλαιόρῆχα. Εἶναι τὸ σῆτι τὸ πλατὶν πλείσιον; ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι πρὶν, καὶ πτωχὸς, ὥσπερ δὲν εἶλεν.

Ἦ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τῶ οἴκῳ αὐτῷ. καὶ ἔξ νὰ μάθῃτε, ὅτι τὸ σῆτι εἶναι ἡ δόξα, καὶ ὅχι τὸ ἀνθρώπου, ἀπὸ τῶ λογισμοῦ σας σὰς ἐλεγχῶ. ἐμπνέετε εἰς τὸ σῆτι. πῶ εἴσε; εἰς τὸ σῆτι ἐπῆτο. καὶ τί βλέπετε; εὐμορφα μάρμαρα. Μήπως καὶ λέγεις, εἶδα εὐμορφον ἀνθρώπον; ἀμὴ θαυμασταῖς κολώναις, θαυμασταῖς ᾠδαῖς. μήπως καὶ λέγεις, θαυμαστὸς εἶναι αὐτὸς, ὅτῃ κατοικεῖ μέσα εἰς τὸ σῆτι; ἀλλὰ πολὺ τὸ χρυσάφι εἰς τὸ σκέπασμα. μήπως καὶ λέγεις, πολλὴ ἡ Ἐλεημοσύνη. ἀμὴ πολλαῖς βρῦσε, καὶ πολλὴ πλοσιότης. μήπως καὶ λέγεις πολλὴ ἡ πλοσιότης ἐκεῖνα, ὅτῃ ἔχει τὸ σῆτι; πανταχῶ ἔξ τὰς τοῖχος λέγεις, ἔξ τῶ μάρμαρα, ἔξ τῶ βρῦσε. Πάλιν βλέπεις εἷα ἀλογον, ὅτῃ ἔχει χρυσὸν χαλινάρι, καὶ λέγεις, ὦ τί καλὸν χαλινάρι. τὸ λοιπὸν τῶ χρυσοῦ εἶναι τὸ ἐγκώμιον καὶ ὁ ἔπαινος. θαυμαστὸν ῥῆχον. τὸ λοιπὸν τῶ ὑφαντῷ ὁ πόνος. θαυμαστοὶ δαδωτάδες. τὸ λοιπὸν ἐκεῖνα, ὅπου τὰς ἐπῆλυσεν εἶναι ὁ ἔπαινος. καὶ ἔτι δπομένει αὐτὸς ὁ οἰκουμένης ἀσφαίνωτος, καὶ ἐκεῖνα, ὅτῃ εἶναι ὁλόγυρά τε ἔπαινῶνται. Ὅπῃ τὸν ἴδης ἀνθρώπον καλὸν, λέγεις, ὦ καλὸς ἀνθρώπος, εὐμορφος, ἡμερος, θαυμαστὸς, ἐλεήμων, καλόγνωμος, δὺλαβής. πάντοτε εἶναι εἰς τῶς προσώχαις, πάντοτε ᾠδαίμῃ εἰς τῶς νησιείας, πάντοτε εἰς τῶς Ἐκκλησίαις ἀναπνέεται, πάντοτε εἶναι ἀχώριστος. ὅτῃ τῶς διδαχαῖς. τῶτα εἶναι τὰ ἐπαινήματα τὰ καλὰ ἀνθρώπου. Μάθε τὸ λοιπὸν, τί εἶναι ὁ πλείτος τῶ ἀνθρώπου, καὶ τί εἶναι ὁ πλείτος τῶ σῆτι, καὶ μὴ φοβᾶσαι. Ἄν εἶναι καὶ μάθῃς, νὰ μοιράζῃς τὸν πλείτον τῶ ἀνθρώπου, καὶ τὸ σῆτι, πλείον δὲν φοβᾶσαι. Βλέπεις τὸν πλείτον, ὅτῃ τὸν λογιᾶται ἔξ πλείτον, ὅτῃ εἶναι εἰς ἐσθῆτα τὸν πτωχὸν καὶ πρῖντα; ,, Μὴ φοβῶ, ὅταν ,, πλυσίτη ἀνθρώπος. Καὶ ἔξ νὰ μάθῃς, ὅτι ἔτι εἶναι τῶτα τὰ παράγματα, ἀγαθὰ καὶ ἐδῶ τὰ ἔχει ἔλα, ἰδὲ τὸν αὐτὸν εἰς τὸν καιρὸν τῶ θανάτου. μήπως καὶ πῖρῃς τίποτε ἀπ' ἐκεῖνα, καὶ παρῶν; ἀπέθανον ὁ πλείσιος ἐκεῖνος, κείται γυμνός, καὶ ἄθλιος. Ἐκεῖνος ὅτῃ ἦτον ἐνδυμένος τὰ μεταξωτά, κείται εἰς τὸν λάκκον, καὶ οἱ δῶλοι τε ὑπάρχον, καὶ ἔρχονται ἀπανακάτω. εἰδὼς τὸν ἐνοιαίεται, εἰσι εἰς τὸν δῶλον καὶ ἀλῆθειαν. ἐμίσθωσε, καὶ πλείον τίποτε δὲν εἶναι ἐδιδόντες. κείται αὐτός. Ἦ γυναικά τε κατεκόπτεται, λύει τὰ μελῆα τῆς, καὶ ἐπιλέκεται. ὅλοι τῶν παρηγορῶσι νὰ σιωπήσῃ, καὶ ἐκεῖνη δὲν ὑπακούει. τὰ Παιδῆα τε εἶναι ὀρφανὰ. ἡ γυναικά τε εἶναι χηρὰ. τὰ μελῆα τῆς, οἱ κεριατοῖς τε, τὰ κροτηλά τε, ἐκεῖνοι ὅτῃ ἔβρωσαν, καὶ ἔπαιον μετ' ἐκεῖνον, ἐκεῖνοι ὅτῃ τὸν ἐκολάκιδαν, οἱ δὲν ἔχον τὸ σῆτι ἐκεῖ, καὶ αὐτὸς ἀπ' αὐτὰ ἔλα δὲν ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ τίποτε.

Ἀμὴ τί γίνεται; τὸν συναινεῖν μοναχόν, καὶ τὸν πῖρῃν εἰς τὸ μεῖμα. τὸν

εἶπαι.

ἐπαινῶν, ἀλλ' τί τὸν ὠφελὼν τὰ ἐπαινήματα; καὶ αὐτὰ τὰ ἐγκώμια ἄλλη μία κεκοδοξία εἶναι. Τί τὸν ἐπαινῶν; μήπως καὶ ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ τίποτε; δεῖ ἡμπορεῖ κανεὶν ἀπ' αὐτὰ, νὰ τὸν παρὰβῇ, καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Κεκοδοξίας. Ὑπάρχει εἰς τὸν τάφον ὁ πλεσίος, ὅτε ἀρπάζει ὅλα. Σάπνεται ἐκεῖ τρεῖς πῆχαις τόπον, καὶ ὄχι ἄλλο· καὶ ἀπάνω εἰς τὸ πρόσωπόν τε ῥίχνην χῶμα, καὶ τὸ σκέπασμα βαίνει ἀπάνω εἰς τὴν θήκη, καὶ αὐτὸ χωρεῖ ἀπ' ἐκεῖ ἡ Γαλαϊκά τε. Πᾶ εἶναι ὁ πλεστός σε πλέσει, πᾶ εἶναι οἱ δολοῖ σε; σὲ ἀφῆκαν, ἀφῆκε σε καὶ ἡ γυναικά σε, ἀγκαλὰ καὶ δὴ θέλει, διότι ὁ βρώμος τὴν διαώκει, τὰ πλήθη δὲ σκαλῆκαν τὴν διαώκει. Τέτοιο εἶναι ὅλον τὸ πλεῖον τὸ καλόν; καὶ αὐτὸ εἶναι· διότι ὑπάρχει ὁ πλεσίος, μὴ ἔχωντας ἐδὲ τίποτε. Καὶ ἔξω νὰ μάθῃς πῶς ἐπῆγε, μὴ ἔχωντας τίποτε, ἐδὲ το ὑπὸ τῷ ο. Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ἐπειδὴ πέρασαν τὰ καλά τας, δεῖ ἀναχωρῆν ἀπὸ τὸν τάφον τας ὅλοι. ἀλλ' ἐδὴ εἰς τὸν πλεσίον, ἐδὲ ἡ γυναικά τε δεῖ ἡμπορεῖ νὰ βασιλῇ. Ἐκεῖ εἰς τὰς Μάρτυρας, ὁ Βασιλεὺς ῥίχνην τὸ σφῶν τε, καὶ κάθεται εἰς τὸν τάφον τῶ Μάρτυρος· τὸ λοιπὸν, μὴ φοβᾶσαι, ὅταν πληθίσῃ ἄνθρωπος. Τέτοιον τὸν εἶχον πέραντες ὅλοι, ἃς ἀρχίσωμεν, νὰ δοξάσωμεν τὸν Κύριον, ἀχρευσέντες τὸν αἵματι μὲ τὸν Τύον, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅτι τὸ ἀρετὴν κάθε λογῆς δοξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. Α' ΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ, Ε.

Περὶ Πλεονεξίας.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Εἰς μὲς λέγεις, Ἀδελφε, ἔξω ποῖαν ἀφορμὴν ὁπθῶμεν νὰ πλητῶμεν ὑπὸ πλεονεξίαν, καὶ ἀρπαγῇ; Ἡ ἀγαπᾶς, νὰ εὕρῃ ἄλλοι τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον, ὅτε ἐσιμῶμεν αἰδικῶς, καὶ ἐσὺ νὰ ἔχῃς μόνον ταῦς κατάρμεις, καὶ τὰς ἀσάφειματισμὸς ὑπὸ ἐκείνης, ὅτε ἀδίκησες; ἐκεῖνοι δὲ ὅτε τὰ ἡῶν χωρὶς κόπον, βάλαν, καὶ πίναν, καὶ χέριανται, καὶ σὺ θέλεις νὰ δώσῃς λόγον εἰς τὸ Κρίματι τῷ Θεῷ ἔξω ἐκείνης, ὅτε ἀδίκησες, καὶ τιὰ ποτε δεῖ ἔχεις νὰ σὲ βοηθήσῃ. διότι, ἐὰν καὶ αὐτὸς ὁ ἀδίκηθεὶς εἶναι αἰδέσιος, ἀλλὰ ἐπειδὴ τῷ Θεῷ δεῖ τὸ ἀρίσκει τὸ ἀδικον, πάντως ἔχει τὸν βοηθῶντα. Καὶ μῆτις λέγεις, πῶς ὁ δεινὸς ἀνιμερεῖ, καὶ πληττεῖ, ἀλλὰ καὶ ὄχι ἕως τέλους. διότι λέγει καὶ

Θία Γραφή, Μὴ παροξύνῃς ἐν ποιητοῖς, ὅτι αἰστέ λάραν χλόης, παρὸν ὑποπίσονται. Ἡ πλεονεξία εἶναι οὐα φροῦμι παλαιόν, καὶ εἰς ὅποιον αἰτί πύγ, ἀκάθαρτον τὸ κάμει καὶ ἔρημον. ἔαν καὶ ὀλίγον ἀδικήμα κερδήσῃ, ὄλονται τὸν βίον ἐξύμωσεν καὶ ἔφθερε· ἔξ τὸ καὶ πολλὰς φορὰς τὰ συναχθεῖντα ὀλίγα κακῶς, τὰ καλῶς ἀποσκομίζα ὑπάρχοντα ἐφθάραν, καὶ ἀφάνισαν. Τί γὰρ λέγει ὁ πλεονεξίας; ἀλλὰ πῶς πολλοὶ εἶναι, ὅτε πλεονῶντὸς ἐξ ἑνὸς κόπης, καὶ τίποτες κακὸν δὲν παθαίνον; Ἀλλὰ ἔαν καὶ δὲν πάθων τῶρα, καὶ φῶσι τὴν παιδείαν, τότε κολάζονται μεγάλως· καὶ ἂ μόνον τὸτο, ἀλλὰ καὶ οἱ κληρονομήσαντες αὐτὰ, ἔτι θάλλων κολαδῇ καὶ ἐκεῖνοι. Τὸτο κάμει καὶ οἱ Κεῖταιδες. διότι, ὅχι μόνον ἐκεῖνας, ὅτε κλέπτων, καὶ φονδῶν, κερμὲν καὶ φερκίζων, ἀλλὰ καὶ πῶς κλεπταπαδόχως ὁμοίως θανάτων. Εἰ δὲ καὶ ἐργαζόμενος τὸς ἀδικημάτων, ὑπόδος αὐτοῖς μὴ προσθήκης πολλῆς, καθὼς ἑκαμὴ ἐκεῖνος ὁ Ζαχαρίας· ἔαν δὲ καὶ δὲν πῶς ἐξούρης τὸς ἀδικηθῆσας, μοῖραταί τε εἰς τὸς πτωχῶς, καὶ θάλλεις ἔχει ὀλίγην παρηγορίαν, ὅτι ἔχουσι κέρδος ἀπὸ τῆς ἐξέως Ἐλημοσυλῶν. Καὶ τὸτο μάξιτο ἀπὸ τὸν Ζαχαρίαν, ὅτε ἔδωκε τῷ ἀδικίαν τερπασπασίονα, καὶ τότε ὑπὲρ συμπάσιον ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἀλλὰ ἡμεῖς μέγα ἀρπαζόμεν, καὶ ὡσαύτῃ Ἐλημοσυλῶν ὀλίγον τίποτα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς νομίζομεν, ὅτι ἡμεῖς αὐτὸν τὸν Θεόν. Ἀλλὰ ὅχι· διότι τὰ δούτερα ἤφρασε ὁ Καῖν εἰς τὸν Θεόν, καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη, ὅτε ἦσαν καὶ ἀπὸ τὸν κόπον τε, καὶ πάλιν ἐτιμωρήθη μεγάλως. Οὔτω λοιπὸν καὶ ἡμεῖς προσφέρωμεν τῷ Θεῷ Λειτουργίας ἀπὸ ἀδικίας, καὶ πλεονεξίας, πῶς νὰ μὴ πάθωμεν καὶ ἡμεῖς χειρότερα ἀπὸ τὸν Καῖν;

Τί ὑβρίζεις τὸν Κύριον, καὶ φέρεις αὐτῷ ἀκάθαρτα δῶρα καὶ κακίστια; δὲν θέλει ὁ Χεῖσος νὰ βεῖται ἀπὸ ἀδικίαν, διότι κάλλιον τὸ ἔχει, νὰ περῇ, καὶ νὰ δέεται ἀπὸ τῆς θύρας τῆς πτωχῶν, καὶ νὰ τὸν οὐρεῖται, καὶ νὰ θριβεῖται ἀπὸ τῆς Πλεονεξίας. Καὶ μὴ θαρρῇς, ὅτι μόνον οἱ ἀρπαγῆς εἶναι Πλεονεξία, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, ὅτε πλεονεκτῶν εἰς τὰ ἐργόχερα, ἦσαν εἰς ταῖς τέχναις καὶ ὁπισθίμω τὰ κατ' οἶκός, καὶ δὲν δίδων εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐξοχολογίας εἰς τὸν Θεόν. Κάλλιον εἶναι, νὰ μὴ ἐκδύης ἄλλως, ἔξ νὰ ἐκδύης ἄλλως. Τάχα δὲν ἔκαμες ἀδικίαν εἰς ἐκεῖνας ὅτε πῶς ἐκδυσας; φανερόν εἶναι, ὅτι πῶς ἀδίκησας· μακαρὶ καὶ ἐκεῖνο, ὅτε ἐπῆρες, τὸ ἔδωκας ἄλλω, καὶ ὅχι ἡλίσσας. εἰδὲ καὶ ὀλίγον μέρος δὲν δίδεις Ἐλημοσυλῶν ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅτε ἀδίκησας, ποῖαν κόλασιν βαρύνει δὲν θέλεις ὑπομείνει; Ἐὰν ὁ Λάζαρος ἐκεῖνος, εἰ ὁποῖος δὲν ἀδικήσῃ ὑπὸ τῆς πλεονεξίας, μόνον ἔξ νὰ μὴ ὑπολαύσῃ καμμία δεινότητα, ἔση δυνάτος κακίχρος πικρὸς καὶ τῆς πλεονεξίας ἐκεῖνο, ποῖαν ὑπολαύσῃ θέλων δώσει ἐκεῖνοι, ὅτε δὲν ἔλεῖν πῶς πτωχῶς ἔξ οἰκίαν πόνον καὶ κόπον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑξῆς ἀρπάξῃ; Ἐὰν ἐκεῖνοι, ὅτε δὲν ἔθρεψαν τὸν Χεῖσόν περῶντα, μὴ τὰ Σατανα κολάζονται εἰς τὸ ἀσβεστον πῦρ, οἱ δὲ ἐκεῖνοι, ὅτε τὸν ἐφάνη νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνας, καὶ δὲν τὸ δίδων ἡδὲ ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅτε ἀρπάξῃ

καὶ κλέπτει· ἀλλὰ καὶ ἐκείνον τὸν ἐνδυμῶνα, τὸν ἐκδύει, καὶ γυμνῶντες αὐτὸν, μάλιστα καὶ ἑσέον ὑπάρχοντα, ὅχι μόνον ἐὰν τὸν συμμαζώξωμεν ὡς ἑσέον, ἀλλὰ καὶ ἐὰν τὸν ὑποδιώξωμεν· Ἀλλὰ καὶ ἀρρώσθηται, ὅχι μόνον δὲν ἦλθετε ἐὰν μὲ ἰδῇτε, ἀλλὰ καὶ τὴν καταφρόνησίν σας μὲ ἐκατασωξίψατε; καὶ ἐὰν μόνον δεδωμῶνται εἰς φυλακὴν, δὲν ἦλθαν ἐὰν τὸν ἴδωμεν, ἀλλὰ καὶ λελυμῶνται, εἰς τὸ δεισματοῦσθαι μὴ δόλῃ ἐβάλατε; Οἱ ποιῶσι πόσῳ κόλασιν, πόσῳ τιμωρίᾳ θέλουν πάθῃ; ἐπεὶ δὲ ὁ τὸς ἀγαπῶντας ἀγαπᾷ, δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῶν Εὐθῆ, οἱ δὲ τοῖς μηδὲν ἀδικήσαντι πειράζοντες, ποῖον συμπάδιον ἔχουσιν; ἴδετέα. Ἐὰν οἱ μὴ ἐξέψαντες πεινῶνται τὸν Χεῖρόν, πᾶντο δὴ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἀναφαν φατῖαν, οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἡρῶ ὀφθαλμῶν, καὶ ἡρῶ χειρῶν χαλῶντες, ἀράγε ποῖαν συγχαίρουν ἔχουσιν οἱ ποιῶντες; Διὰ τὸτο ἄς φύγωμεν τὴν φούλῳ ἀμαρτίας, ἄς φύγωμεν τὴν ἀδικίαν, καὶ τὴν πλεονεξίαν. Καὶ πῶς δὲν ἐνδυμασθε τὸς σφαίῳ ἀδικητῶν, καὶ Πλεονέκτας, οἱ ὅποιοι ὑπάρχον ἐὰν δώσωμεν ὑπολογίαν τῇ Κεῖτῃ ὅτι τὰς σφαίρας; καὶ τὰ μὲν χημάτα, καὶ τὰς κόπας αὐτῶν ὑπολαύσαν ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν κόλασιν κατῶς τιμωρῶνται.

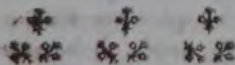
Δὲν εἶναι τὸτο μεγάλης ἀγνωσίας, καὶ τυφλότητας; ἡμεῖς ἐὰν κοπιᾷμεν, καὶ ἐὰν κακοπαθῶμεν εἰς ὄλῳ μας τὴν ζωὴν, καὶ μὴ τὸν θάνατον ἐὰν παιδιδώμεθον εἰς τὴν κόλασιν; Ὡς κακὸν τὸ ἐπαθῶμεν. Ἀράγε τί ἐὰν εἶναι χειρότερον ἄλλο εἶναι τὸν Κόσμον, ἅπαν τὸς Πλεονέκτας; ὅτι ἡ ζωὴ τις εἶναι χειρότερον ἀπὸ τὸν θάνατον, ὅτι ὀλιγοσύνῃ ἀπὸ ταῖς φροντίδεις καὶ μέλειται, καὶ αὐτοὶ περιῶν τὴν ζωὴν τὴν ὄλῳ, καὶ καμμία χαρὰ, καὶ ἀφροσύνη δὲν ἔχον ποτὲ. Εἰδὲ καὶ ἀπὸ τύχῃ καὶ ζημιωθῇ καμμία φορὰ, τὰ φαίνεται ὅλα τὰ ἔχασε, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τὴν. Οἱ δὲ φιλάργυροι, καὶ ἐδικὸς ἔχον, καὶ φίλος, ἐὰν δὲν ἔχον ἀπὸ αὐτοῦ τίποτε κέρδος, ὅλῳ τὸς μισᾷ, καὶ τὸς ἐχθρόνεται. Δικίως ἐὰν εἴπῃ τις τὸν φιλάργυρον ἀθέλειται, καὶ ἀπαύθρωπον, ὁ ὅποιος, καὶ τὸ λόγον τὸν φραδίει ὅτι ὀλίγον τίποτε κέρδος, καὶ εἰς ὄλῳ γίνεται ἐχθρός, καὶ πολὺ βάρος ἔχει τῇ γῇ, πῶς δὲν φυλάττει αὐτὴ σαχύαν, χρυσίον, καὶ αὐτὴ τὸ νερόν, καὶ ἑρσις, καὶ τὰ ὅρη ἡρῶ λίθαι, ἀργύριον, καὶ εἰς τὰς ἄλλας ὑγείας, καὶ ὀλιγοσύνῃ, πικραίνεται καὶ χολοσκάσει. Ὅλῳ τὸς ἀφάρπας μισᾷ καὶ ὑποφύεται, μάλιστα τὸς πτωχὸς καὶ πένιτος, ἐὰν μὲν τὸς ἰδῇ πένιτος· καὶ ὅταν τὸς ἴδῃ, ἐὰν ἔρχονται ὅτι Ἐλεημοσύνην, θυμῶνται, καὶ μὲ ἀρεῖον βλέμματα τὸς λογιᾶται, καὶ τὸς οἰκιδίξει ὡς ἀδελφὸς καὶ ἐπιθῆται· τὸς πλεσίς, τὸς φθονεῖ, καὶ τὸς ἐχθρόνεται, πῶς δὲν ἔχει τὸν βίοντες, καὶ τὰ ἅπαντα τὸς· καὶ νομίζει, πῶς εἶναι ἀπὸ ὄλῳ ἀδικημῶν, καὶ ἔχει λύπην πολλήν, καὶ μεγάλην ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος. Διότι ἀπὸ τὸν Ἀχάβ Βασιλεῖα ἡρῶ Ἐβραίων, ποῖος ἄλλος πονηρότερος ἦεν; Ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνος, ἐπιθυμίας τὸ ἀμπελὶ τὸ Ναβυζεδ, βάλλε μὲν τὸν ἰουδαῖον, πόσῳ πικρίαν, καὶ πόσῳ λύπην εἶχε; ἀλλὰ τὸ σμεινόμενον τὸν ἠλεγχε. καὶ ἐπεὶ δὲ εἶδε καὶ τὸν Ἡλίου, ὅτι ἔρχετο ἐὰν τὸν ἐλέγξῃ, ἐγύμνασεν ὅπως σκυθρωπάσων,

κάπο κύπτων εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ σκότος πολὺ εἶχον τὰ μάτια ταῦτα διὰ τὴν πολλὴν λύπην.

Θέλετε νὰ μάθετε φανερώτερα, πῶς δὲν ἀρίνει ὁ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων νὰ εἶναι αἰσθητοί, ἀλλὰ θνητοὶ καὶ δαίμονες; Ἀβροχία ποτὲ ἔγινεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὅμως ἐδείχθησαν ὅλοι τὸν φιλανθρώπου Θεοῦ, καὶ ἀπάντηεν πολλὴν βροχίαν. ἔβρεξε τόσον, ὅτι ἐμέθυσε, καὶ ἐχόρτασεν ὅλην τὴν γλῶσσαν, καὶ ὅλος ὁ Κόσμος δ' ἠγαθέα τὸν Θεόν, αἰσθὼν ὅτι εἶχε τὴν ἀνάσθησιν διὰ τῶν πόρτας τῆς θανάτου, καὶ ὅλοι ἐχαίρονταν, καὶ ἐπανηγύριζαν. Ἀλλὰ κάποιος διὰ τῶν πλυσίως ἐπεμύαται λυπημένος μέσα εἰς τὸ Κάστρον, καὶ ποῖοι τὸν ἐρωτῶσαν νὰ μάθωσιν τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, καὶ αὐτὸς κεντημένος διὰ τῆς τυραννίδος τὰ πάθος, εἶπεν ὅτι δέκα μυριάδες, ἤσαν ἑκατὸν χιλιάδες μόλις σιτίζεσθαι εἶχα, καὶ τώρα τίς τὰ ἀγοράζει; καὶ πῶς νὰ τὸ οἰκονομήσω; Τί λέγεις ἀνθρώπε; λυπεῖσαι πῶς δὲν ἀπέθανον οἱ ἀνθρώποι τῆς πείνης; ἔχῃ νὰ σωμαθροῖσθαι τῆς ἀπωλείας τὸ ἀργύριον; καὶ πῶς δὲν ἦκυσεν τὸ Σολομῶντος, ὅτι λέγει; „Ὁ „ τιμιολογῶν σίτον δημοκατάρατος ἦεν ὅτε σωμαθροῖται τὸ σίταρον, καὶ τὸ πωλήσῃ ἀκριβώτερον, ἢ ἄλλον εἶδος, εἶναι καταραμένος διὰ ὅλης τῆς ἀνθρώπου“ ὁ ὁποῖος γίνεται φίλος, καὶ ὁ ἄλλος τῷ Διαβόλῳ, διότι δεῖται νὰ γένηται πείνα, καὶ πωλήσῃ τὰ σπληνικάτα, ἔχῃ νὰ μαζώξῃ τὴν ἀέμην τὸ ἀργύριον. Τὰ θνητοὶ, αἰσθὼν φάνην, καὶ χορτάσων, ἀναχαρῶσιν, ὁ δὲ Πλεονεκτής, καὶ φιλόπορος δὲν ἔχει χορτασμέν ποτὲ. καὶ μὴτὲ Θεὸς ἀγαπῶν, ἔτε πρὸς κοιλίας, ἔτε ἐν ὄψει ἀνθρώπων, καὶ ἔτε παιδίσκῃν λογιᾶται. Ἀλλὰ εἰς ὅλα εἶναι ἀδιαύροτος, καὶ μάλιστα ἀπάνθρωπος, καὶ τῷ Θεῷ τὰ λόγια μύθος νὰ εἶναι νομίζει, καὶ δὲν φοβεῖται τὴν μέλλουσαν Κρίσιν, ὅτι μέλλει νὰ τὸν κείνῃ διὰ τῶν ἀδικιών ὅτι κἀκεῖ, αἰσθὼν ὅτι ἦτον θνητὸν ἄνθρωπον, μάλιστα εἰδὲ καὶ τὰ θνητὰ μιμεῖται. Περὶ τῶν ὁμοπίστους τῶν Ἀδελφῶν ἀδικοῦν, καὶ κατεβώγει τῶν, καὶ πῶς δύναιται νὰ δάσῃ λόγον τῷ Θεῷ; Κἀν τὴν Μέλισσαν δὲ βλέπεις πῶς ἀποθνήσκει, αἰσθὼν κενρώσῃ τινα; διὰ τούτης παιδούσης καὶ ἐσὺ, καὶ μὲν ἐν μὲν ἡμεῶν, καὶ λυπῆς τὸν Ἀδελφόν σου, διότι πρότερον ἔρχεται ὁ θάνατος πρὸς ἐμᾶς, καὶ ὕστερον εἰς τῶν ἀδικησάντων. διὰ τὸ τοῦ χήματα λέγονται, διὰ νὰ τὰ χρειάζομεν εἰς τὴν χρείαν μας, καὶ ὅχι νὰ τὰ φυλάζομεν. Ὁ δὲ ἐκεῖνος ὅτι ἀγαπᾷ τὰ πάντα, ὅχι μόνοι τῶν ἐχθρῶν μισᾷ, ἀλλὰ καὶ τῶν φίλων, μάλιστα τῶν πτωχῶν μισᾷ τὸν ἐχθρότερον· ἀλλὰ ὁ δὲ φίλος ἔχει τινα, ἀμὴν εἰς ὅλης βαριπύου ἀδικοῦται, καὶ ὁ μόνον τὴν ψυχὴν ἔχει χαϊνῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ παλαίπαρον τὸ κορμὶ διὰ τῶν πολλῶν φροντίδων τὸ ἐκατέσθαιρε, καὶ μισερὸν τὸ ἐκατέσθην.

Εἰς τοῦτο, ὅτι καταφρονεῖ τὰ χήματα, ἐσαμάτισεν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀσπράων· ὁ δὲ πλετεῖν βελούρος, ὁ ἐχθρότερον αἰσθὼν τὴν φαντασίαν τῆς ἐπιθυμίας εἰς τὴν ψυχὴν τῶν· διότι, ἐὰν ἀποκτήσῃ μύρια ἀργύρια, ἀλλὰ τόσα ἐπιθυμεῖ. ἐὰν καὶ ἐκεῖνα ἐπιτύχῃ, πάλιν δύο τόσα ἐπιθυμεῖ, καὶ ὁ ἕτερος

διδάται να σβύσῃ τὴν ὀψιθυμίαν τὴν ποιητὴν τῆς πλεονεξίας. Ἐὰν τὸν πει-
 νασμὸν δὲν ἔθρῃφας, σὲ κολάζει ὁ Κύριος, ἀλλ' αὐτὸν ἐνδύσεις τὸν ἐνδύμε-
 νον, πῶς νὰ φύγῃς τὸ φοβερὸν Κελπῆλον; ἀδύνατον εἶναι, διότι γυρδύαν οἱ
 ἀδικημένοι τὸ ἐδικονεύει. Εἰπέ μου, ἐὰν ἤθελε σὲ ὑπάγγειναι εἰς τὴν Περ-
 σίαν χάριν Ἰσορίας, καὶ νὰ σὲ ἐπαρόσσει νὰ κτίσῃς οἴκον τε, καὶ αὐλαίς,
 τάχα δὲν ἤθελεις γελάσῃ εἰς τὴν ἀγνωσίαν σου, πῶς ἀγνώστως παροξύνεται
 νὰ ἐξοδιᾶς ἀναφύλακτα; πῶς λοιπὸν ἐπὶ τῆς γῆς τὰτο κάμνεις, ἐπειδὴ εἰς
 ὀλίγον καιρὸν μέλλεις νὰ τὴν ἀφήσῃς; Ἀλλὰ λέγεις, ὅτι διὰ τὰ Παιδιά
 μου θέλω νὰ τὰ ἀφήσω· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα εἰς ὀλίγον θάλλουσι καὶ θάνατον, καὶ
 ἀποπύρετα πολλάκις ὑπὸ τοῦτο. καὶ διὰ τὰτο πλεονεξίας, καὶ χρυσῶν τὰ
 σαλιβάριον τὰ ἀλόγησα, καὶ τὰς σύλῃς τὰ σπινθίσκας; Καὶ ποῦ τὴν κολάσας
 αὐτὰ σὲ εἶναι ἄξια; ὅτι τὸν μὲν σκύλον τὸν ἔχεις ἐν ἐπιμελείᾳ πολλῇ,
 ὁ δὲ πτωχὸς, μάλιστα δὲ ὁ Χειρὸς, ὑποθνήσκει τῆς πέρας, καὶ τὰ ὅποιον
 πρὸς ἐκείνην ὁ Χειρὸς ὑπὸ τῆς Οὐρανῶς, ἐδὲ τῆς ἀναγκαίας τροφῆς ἀ-
 πολαύει· ἀλλὰ ὑπὸ ὀλασε τὰ τίμια ἐγίνοντο ἐπὶ λόγους ὁ Χειρὸς ἀτιμώ-
 τερος, ὅταν τῆς πόρεως, καὶ τὰ πόρεως δίδεις, καὶ τὸν πτωχὸν ὠλεσθῇς.
 Ὅταν δὲ καὶ ὀφθαλμοὺς, καὶ χίρας ἀδικῶν, ποσοὶ ποταμοὶ πυρὸς φθάνουν νὰ
 καύσωσι ἐκείνους τὴν ψυχὴν, τὴν ἀσέλγη, καὶ πόρεως; Φοβηθῆτε, ὅσοι
 τῆς πτωχείας καταφρονεῖτε, καὶ ἀδικεῖτε. Ἐχέτε ἐσεῖς οἱ πλείστοι πλάτων,
 καὶ χρήματα, ἀλλὰ ἔχου καὶ οἱ πτωχοὶ ἄρματα τῆς σφαγμῆς, καὶ τῆς
 θρῆνης· ἐν ταῖς εἰσέρχεται εἰς αὐτοὺς ἡ βοήθεια ἐκ τοῦ Οὐρανῶν. Αὐτὰ
 τὰ ἄρματα σκάπτουσι τοῦ ἀδικῶν τῆς οἴκας. Πόλεις καὶ Κασρὶ ἐκ θεμε-
 λίων ἀφανίσθησαν, ὀλοήθησαν. Ἐθνη ἐκαταπόντισε· ποσάυτ' εἶναι τοῦ πει-
 ραζομένου ὡς τὸ Θεὸς ἡ βοήθεια. Μέγα ἄρμα εἶναι ὁ σφαγμὸς τοῦ πει-
 νῶντος, καὶ τοῦ ἀδικητῶν· διότι ὁ Θεὸς ἀλαβεῖται τὴν καλίαντες, καὶ
 ὑπομονητικῶς τοὺς προκρίσιν, ὅταν κακὸν ὑπομῶσι, καὶ δὲ βλασφημῶν,
 μόνον σπένδουσιν, ὑποκλαιόμενοι τὰ ἐδικά σου κακὰ. καὶ εἰς μὴ τῆς ἀδικημέ-
 νων, συμπάθης γίνεται, τιμαρῆ δὲ τῆς πειραζομένης αὐτῆς. Ἀς φύγωμι
 λοιπὸν, Ἀδελφοί, τὰ ἀδικεῖν, ἵνα ἡμερον, καὶ συμπάθῃ ἡμεῖς τὸν Θεόν,
 χάριτι καὶ μελετῶμεν τὰ Κεῖν ἡμῶν Ἰσοῦ Χειρῶν. Ως ἡ δόξα, καὶ τὸ
 κράτος εἰς τὰς αἰῶνας τοῦ αἰῶνος. Α' ΜΗ' Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ, ς.

Πεὶ τῆς ἀκαθάρτου ὑπερηφανίας, καὶ
Κερδοξίας.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Οὐκ ὑπερήφανον ἄνθρωπον, ἐὰν θέλῃς, Ἀγαπῆτε, καὶ ταπεινώ-
σῃς, μὴ μὲ πολυλογίαν αὐτὸν ναθεύξῃς, καὶ δίδασκε, ἀλλὰ ὀλί-
γα, καὶ γνωστικά. μόνον ἀνάφερον εἰς αὐτὸν τὴν ἀδωσίαν τῆς αὐ-
θραπίνης φύσεως, καὶ εἰπέτε· Ἀνθρώπε, τί κερδοξῆς, καὶ ὑπε-
ρηφανόεσαι, ὅπως εἶσαι, καὶ ἐσύ γῆ καὶ σάνκη ὡσαύτῃ καὶ ἡμᾶς; Εἶδεν καὶ εἶπεν,
ὅτι ὡσαύτῃ ὅπου δαίμων, ἐξί γίνεται· ἀλλὰ καὶ τότε, ὅτε ζῇ ὁ ἄνθρωπος, γῆ
καὶ χῶμα εἶναι, ὅμως δὲ ἐγνωρίζει πῶς εἶναι τοῦτος, ἐπειδὴ βλέπει τὴν ἀ-
ραιότητα τῆς κορμιῶν του, βλέπει τὴν ἐξουσίαν, καὶ τὴν τιμὴν, βλέπει
τὴν φειδολογίαν τῶν ἐπαίνων, τῶν ἀδασκόμενων εἰς τὰ βασίλεια, καὶ
μυθολογῶν. Αὕτη λοιπὸν ἡ φαντασία τῶν φορεμάτων, καὶ πολυτίμων τῶν
πλυντῶν, καὶ κάμνει τὸν να ἀλλομονεῖ τὴν φύσιν. Δὲν πάχει ποτὲ εἰς
μνήματα, καὶ βλέπει τὰ κινεῖα γεμάτα βρώμῃ, καὶ δυσωδίας, ἀλλὰ μό-
νον πρὸς τὰ πρόσκειρα βλέπει, καὶ ὅχι πρὸς τὰ μέλλοντα. Καὶ πάλιν
εἰπέ αὐτόν· τί ὑπερηφανόεσαι, ἄνθρωπε, ὅπως εἶσαι γῆ, καὶ σποδὸς,
καὶ σαπίνα; βλέπε τὸ διπλὸν, καὶ ὀλιγοχρόνιον τῆς φθαρτικῆς ζωῆς τῶν ἁ-
νθρώπων· μὴ καρτερῇς τὴν ἡμέραν τῶν θανάτου να μετανοήσῃς, διότι ὁ
θάνατος ἔρχεται ἀνέμεν, καὶ δὲν ἡξάρεῖς τότε ἔρχεται. Εἰδὼν ὁ ἁ-
νθρωπος εἶναι γῆ, καὶ καπνὸς, καὶ πάλιν ὑποκόπισε καὶ εἶπεν, ὅτι να αἰετῶ
εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ γαίῳ καὶ ἐγὼ Θεός. καὶ ἐὰν δὲν εἶχε ὡσαύτῃ σαλιβα-
ει τῆς φύσεως τὴν διπλοῦσαν, τί δὲν ἠθέλων εἶπεν, αὐτὸς ἐπέσει τῇ θανάτῳ;
Ὅταν γὰρ εἶδεν τινὰ ὑπερήφανον, καὶ φηλαίνει τὸν λαίμον ὡσαύτῃ πύργος, καὶ
ἔχει τὰ ἐνδοῦς συκαμῖνα φηλα, εἰπέ πρὸς αὐτόν· τί ὑπερηφανόεσαι ἡ γῆ,
καὶ ὁ κορμιοκτός; ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῆς ἐκαστάται, καὶ τὰ ἐντόδια αὐτῆς, αὐτὰ
εἰπέ καὶ τὸν Βασιλέα, καὶ μὴ φοβηθῇς τὴν κοράϊαν, καὶ τὰ χυτὰ φορε-
,, ματι ὅπως βασιλῆα. διότι λέγει ἡ Θεία Γραφή· Πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς
,, αὐτοῦ χόρται. Ἀμὴν ἐσύ, κερδοξῇς ἄνθρωπε, ἐπεὶ μεγαλοῦσαι; μὴ να
ἐκαμῇς τὸν Οὐρανόν; κατέβα δὲ τὸ ὕψος τῶ κρημνῶν, καὶ σαχῆς τῆς φύ-
σεως τὴν διπλοῦσαν, καὶ τὸ πρόσκειρον, διότι εἶσαι κορμιοκτός, καὶ ἰσκιός, καὶ

καπνός,

καπνός, χόρτος, καὶ αὐτὸς χόρτος. Τί μέγα φρονεῖς, καὶ κροδοῖς; τί ἄλλο εἶναι καταγέλαστον ὑπὸ τούτου; πῶς οὐδεὶς αὐθρώπων; καὶ τί φίλος ἔχεις; κάλλιον νὰ σὲ οὐδεὶς, ὥστε νὰ οὐδεὶς, καὶ νὰ ἀρχόμενος. Καὶ τί φίλος εἶναι ὑπὸ τούτου; ὅταν μὴ αὐθροῦν ἀρχόμενος, εἰς δὲ τὰς ἀμαρτίας, καὶ τὰ πάθη εἶσαι δόλος σκλάβοι μὴτος. ὥσαν νὰ εἶναι τινὰς Ἀφέντης καὶ ὀξυσιασθῆς, ἔπειτα νὰ τὸν δέρουν οἱ σκλάβοι, καὶ νὰ εἶναι ὅλον τὸ κορμὶ γεμάτον πληγαῖς, καὶ ὥσαν πηγαίνῃ εἰς τὸ παζάρι, νὰ κροδοῖς, ὅτι πῶς οὐδεὶς τὸ πλῆθος τῶν αὐθρώπων. Καλλίτερα ἦν νὰ ὀξυσίαζες τὰ πάθη, καὶ νὰ μὴ ἦσεν δόλος τῶν ἀμαρτιῶν. Διότι, ἐὰν ἐπὶ τοῖς ἀληθινοῖς, καὶ καλοῖς ἔργοις ὁ Θεοφειδόμενος, εἶναι ἄξιός σου κατηγόρου, καὶ ἔλας ἐκείνης τῆς κήρας τῆς ἀρετῆς τὴν χάρι, πόσω μάλλον ἐν ἐκείνοις, ὅτε δὲ εἶναι καλά, νὰ ὑπερφανόσῃται, καὶ ὅτε τὴν ὑπερφανίαν δόξαν ὀφείλει τὴν λόγῳ, ὁ τοῦτο πῶς δὲν εἶναι ὑπὸ ὅλης γελοιοσύνης, καὶ καταφρονησμοῦ;

Αὐθροῖ καὶ παλαίωρε αὐθροῖ, ἡ ψυχὴ σου εἶναι κακὰ διεφθαρμένη, καὶ κολλασμένη ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ εὖ μεγάλας δοξάζεις, πῶς ἔχεις πῶσα φλογεῖα, καὶ πῶσα γερόσια; ἡ πῶς ἔχεις δόλους πολλούς; ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι ἐδικά σου, μόνον εἶναι ἀλλοτρίων. καὶ ἐὰν δὲν μὴ πιστὸς, ὑπὸ δοκιμῆς μάστι τῶν προσηπτόμενων Ἀρχόντων. Εἰ δὲ μήτε ὑπὸ τῶν Γραφῶν, μήτε ὑπὸ τῶν ἄλλων αὐθρώπων, ὅτε ἐπαθῶν ταῦτα, δὲν παιδίδεσαι, κατερεῖς ὀλίγον καιρὸν, καὶ θέλεις τὸ ἐγνωσέσθαι ἀπατόσθαι. Πότε; ὅταν δὲ θέλεις ἔχεις ὑπὸ τὸν βίον σου κανὴν φίλος, ἡ βοήθειαν. ὅποτε θέλεις ψυχομαχῇ, καὶ τότε δὲν εἶσαι Ἀποκρίτης ἐδὲ μιᾶς ἄρας, ἐδὲ καὶ συγμῆς ὀλίγης. τότε χωρεῖς τὸ θέλημα σου αὐτὰ παθεῖς καὶ εἰς ἐκείνας, ὅτε δὲν ἡθέλεις ἐδὲ νὰ τὴν ἰδῇς. διότι ἡ κατὰστασις, καὶ ἡ προκοπὴ τῶν αὐθροῖων παραγμάτων δὲν εἶναι ἄλλο, ὥστε κοινοτός, καὶ καπνός, καὶ ἴσκιος, καὶ ἀέρι, καὶ ὑπὸ τούτου φθαρτικότερος ὁ αὐθροῖς. διότι μεγάλως νομίζεις πῶς εἶσαι εἰς τὸ ἀξίωμα τῶν Ὑπάρχων, καὶ φορεῖς λαμπρὰ φορέματα, καὶ εὖ ὑποτιμήσεις ὥσαν καὶ εὖ πτωχόν. Τούτο καὶ εἰς τὰ ὄνειρα γίνεται. διότι, καθὼς τὰ ὄνειρα, τῆς ἡμέρας ἐλθούσης, ἐλέγχονται, ὥσαν νὰ μὴ εἶναι, ἐξί πάντων τῶν νυκτῶν ἐλθούσης, καὶ αὐτὰ ὅτε δὲν εἶναι ἀληθινὰ, ἐλέγχονται, καὶ καταφρονηνται. Εἰ γινῆς λοιπὸν Ὑπάτος, ἢ γινῆς Ἐπίσκοπος τῆς Βασιλείας; καὶ ἐγὼ ἐγίνα εἰς τὸν ὕπνον μὴ Ὑπάτος; καὶ ἐκεῖνος λέγει, ὅτι ἐγὼ τὴν ἡμέραν, καὶ εὖ τὴν νύκτα. Καὶ τί πρὸς τούτο, ἐὰν καὶ ἐγὼ τὴν νύκτα; καὶ εἰς τούτο δὲν ἔχεις τίποτε θελοτότερον, ὥστε μόνον τὸ ὄνομα, ὅτι ὁ δέστας ἐγὼν Ὑπάτος, ἡ Πατριάρχης, καὶ μόνον ὁ λόγος ἔχει τὴν χάριν, καὶ πόρρωτος ἀπὸ τῆς μετὰ τὸ σκεπτικῆς. Εἰ γὰρ εἶναι καὶ ὅλα τὰ πράγματα τῶν Κόσμων, ὡς εἰπῇ μὴ εἰς χρόνους ἔρεις, ἡ τέσσαρες, ἀλλὰ πᾶς εἶναι οἱ δέκα χρόνοι, ὅτε ἐγὼν Ὑπάτος; περὶ τούτου δὲ φαίνεται. Ἀλλὰ ὁ Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὅχι ἐπὶ τούτο, διότι ἦν, καὶ εἰς τὸ ζῶντες λαμπρός, καὶ φερόμενος, εἰς χρόνους πολλούς καὶ

ἐτελεύτησε, καὶ χρόνοι περὶ ἑκατόσιοι ἐπέρασαν, καὶ ἀκόμη, καὶ τώρα εἶναι λαμπαρός, καὶ φωδισμένος, καὶ ἀκόμη ὅταν ἔζησεν ἐν τῇ γῇ. Τὴν δὲ λαμπρότητα ὅπως ἔχει εἰς τὸν Οὐρανόν, ποῖος λόγος ἀνθρώπου δύναται νὰ τὴν φανερῇ; ὁδούς. πλὴν καθὰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, ποτὲ μὴ ὑψόμενα, ποτὲ δὲ ταπεινόμενα, ἐπὶ λοιπὸν βλέπομεν, καὶ τὰς υπερηφάνους, πῶς καμαρώνει, καὶ συκάνει ὑψηλὰ πρὸς ὀφρυῶντας. ἔξ τῶν ὁποίας λέγει ὁ Προφήτης Δαυὶδ. „Μὴ φοβῆ, ὅταν πληθύνῃ ἄνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τῶν οἴκων αὐτῶν. Καλὰ εἶπεν ὁ δίκαιος Προφήτης· μὴ φοβῆ, ἦν μὴ σὲ συγχύσῃ, λέγει, ἢ τῶν πλεόντων φαντασία, καὶ ἡ δόξα τῆς υπερηφάνειας, διότι θέλεις τὸν ἰδὲν εἰς ὀλίγον καιρὸν, κατακειμένοι νεκρὸν, γυμνόν, σκαλῆκαν φαγὸν, καὶ δὲν ἐδωκῆν νὰ πάρῃ τίποτες ἀπὸ τὸν βίοντες. Ἀλλὰ ὅλα ἐδῶ πρὸς ἀφίκομεν, μόνον πηγνόμεν μὲ πρὸς φορτία τῶν ἀμαρτημάτων, ὅπως ἐσυνάξαμεν, καὶ τὴν κακίαν ἐνεδυμένοι.

Μὰ τὴν ἀλύθειαν περιπόντως εἶπαν οἱ παλαιοὶ Διδάσκαλοι τὴν ἔπαρσιν, κερδοξίαν. διότι ὁ κερδοξὸς δὲν ἔχει κανένα καλὸν μέσα εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ ὡσὰν τὰ προσώπια φαίνονται λαμπρά, ἀμὴ μέσα εἶναι κενά. ἔτι, μάλιστα ἀθλιώτερον, τῶν πολλῶν ἡ δόξα· διότι δὲν εἶναι ἄλλο, ὅπως ὑποθέτουμεν ἀπὸ τῶ Θεῶ τὴν φιλευστροφίαν, ὡσὰν ἡ τυραννὶς τῆς υπερηφάνειας. καὶ τῇ πυλὶ τῆς κολάσεως φθιδύδεται, ἐὰν ἔχῃ τινὰς αὐτῷ, καὶ παρθεσίαν ἔχῃ, καὶ ἡσέαν, καὶ προσέχῃ, καὶ Ἐλεημοσύνην, καὶ εἶτι καλόν, καὶ αὐτὸν κάμωμεν. Ὅλη λοιπὸν ἡ ζωὴ μας ἀκαθαρτος γίνεται. διότι λέγει ἡ Θεία Γραφή. „Ἀκαθαρτος πᾶς ὑψηλοκαρδὸς. Καὶ πόσον πολλὰ κακὸν εἶναι ἡ κερδοξία, ὅτι, ὅχι πρὸς κακίαν ἀπρόχρηται τὰς ἡμέρας αὐτῶν εἰς τὸν κηρὸν τῆς ἀπωλείας, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἀρεταῖς φθαρύεται. καὶ ὅταν δὲν δυνάτῃ νὰ μᾶς διδάξῃ μὲ ἄλλον τρόπον, ἐν αὐτῇ τῇ ἀρετῇ πολλὴν τὴν ζημίαν ἐργάζεται. καὶ τὰς μὴ πόνας υπομένει ἀναγκάσσει, τῶν δὲ καρπῶν ὑπερβάλλει. διότι ἀδύνατον εἶναι, νὰ ἔχῃ τινὰς τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινώσεως, καὶ τὴν κερδοξίαν. Ἀλλὰ νὰ ἐπιθυμῶμεν ἐκείνης, λέγω, τῆς ἔπαρσιν, καὶ μακαρίας ταπεινώσεως. διότι ὅπως ζητεῖ τὴν δόξαν, καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τῶν ἀνθρώπων, εἶτι καλόν καὶ αὐτὸν κάμω, χαμῶν τὸ ἔχει, ὅτι ἐπῆρσεν ἐδῶ τὴν πληρωμὴν, ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Κεῖσιν τῶ Θεῶ δὲν πέρνει ἀδελφίαν ἀφελείαν. Διὰ τί; διότι ἐφορτίμωσεν τὴν δόξαν τῶ ἀνθρώπων, καὶ τὴν δόξαν τῶ Θεῶ· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅπως δαδύει τὸν Θεόν, καὶ ἀρεταί, ποτε πλεονάζει ὑπολαμβάνει τὰς ἀταποδόσεις· Πᾶς, καὶ τὴν ἑώρα; ὅταν τῆς δόξης τῶ ἀνθρώπων καταφρονῶμεν, ὅταν αὐτὴν δὲν ζητοῦμεν, διότι ἐκεῖνοι ὅπως πηλαῶσιν εἰς τὰ Ἰπποδρόμια, πολλοὶ εἶναι ὅπως τὰς ἐπαίνοι, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν γυρίζουν νὰ πάρουν καμμίαν ἀφελείαν καὶ ἐκεῖνος, ἀλλὰ μόνον τὸν Βασιλεῖα βλέπουν καθήμενον εἰς τὸν Ὄρειον, καὶ ὅταν τὰς σεφανάσῃ, ποτε μίγα φρονῶσι καὶ χαίρουσι, καὶ ὅχι εἰς τὰς ἐπαίνας τῶ ἀλλοτῶν. Τί λοιπὸν χειρότερον, ἢ ἀθλιώτερον εἰς ἐκεῖνος, ὅπως κάμωμεν τὰς ἀρετὰς εἰς

ὁπδεῖξιν τῶν ἀνθρώπων; ὅταν ἠνδύων, χαλῶν τὰ πρόσωπά της, καὶ προσδέχανται εἰς τὰς δόμους, καὶ τὰς κόπας ὑπομῆναι, τὰς δὲ μισθὸς ὑποσφύονται. Τί κάμνεις μάρτυρα τῶν θροῦλων; ἄλλοι ἔχεις Κετυλὴν, καὶ ἄλλοι καδίζεις νὰ σὲ βλέπῃ, καὶ τὸν Βασιλεῖα τῶν Ἀγγέλων, ὅπῃ βλέπει τὰς κόπας τῆς ἀρεῖας, καὶ τῆς ἀσκήσεώς σου, ἐκείνον ἀφίνεις, καὶ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἐμοδύων, ὅπῃ σὲ βλέπῃ, ῥέχεις νὰ σὲ ἴδῃ; ἔξω τὸ το, καὶ μὲ τὰς πολλὰς κόπας, καὶ ἰδρώτας τῶν ἀρετῶν ἀναχωρεῖς καὶ ἀσεφάτως, καὶ ἀφρακτὸς διὰ τὸν ἀγνωστὸν τῶν.

Αἷς μάθωμεν τὴ δόλῃ τῶν ἀγνωστομῶν, ὅτι, ὅταν δαλῶν τὴν δαλείαν τῆς Αὐθιότητος, δὲν εἶλε νὰ ἀρέσῃ τινὸς ἢ δαλείας, μόνον τῇ Αὐθιότητι νὰ ἀρέσῃ, καὶ ὅχι ἀλλῶτις τινός. Ἀλλὰ ἡμεῖς ποιῶμεν Αὐθιότητι ἔχομεν, πὺν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Θεόν, καὶ γυροῦμεν ἄλλως νὰ μᾶς βλέπῃ, οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται νὰ μᾶς ἀφελίσκῃ καδὸλῃ; καὶ ἐμὲ ὅπῃ τῶς κατρωμάσι νὰ κροδοῖται τινὰς, ὅλοντε τὸν κόπον ἔχασεν, ἐκείνος ὅτῃ μὴ ἀμαρτιῶν κροδοῖται, πῶς τιμωρεῖται, καὶ κολάσεως δὲν εἶναι ἄξιος; καὶ ἐκείνος ὅτῃ ἀμαρτάνει, καὶ πάλιν μεγάλως καυχᾶται; Τὸ το πόλιν εἶναι χειρότερον διὰ ὅλα, καὶ ἀγνωσία μεγάλη, διότι ὁδὸν ἔπο παρανόμως ποιεῖ, καὶ αἰοήτας, ὡσαύτῃ ἐκείνος ὅτῃ ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, καὶ τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων. καὶ πάλιν δὲν κάμνει ἄλλο μακαρίως ἀνδρας ὡς ὁ Γίγνης, ὡσαύτῃ νὰ καταφρονῇ, καὶ νὰ μισῇ τὴν κροὺ δόξαν τῶν πολλῶν. Ἀμὴ σὺ λοιπὸν, Ἀγαπητέ, τί συκαίνεις τὸν αυχένα σου ὑψηλά; Για εἰπέ μου, τί θεληματὶς εἰς νὰ ἀκρόνυχαι; τί τὰ ὀφρῦξαι συ συκαίνεις συνεχῶς, καὶ τὸ τὸ σῆθος φυσᾷς; ἐνὶ δὲν δύνῃσαι νὰ κάμῃς μίαν ῥίχα ἀσπῶν, ἢ μαύρῳ, καὶ ὡσαύτῃ νὰ θεληματὶς ἀπαύῃ εἰς τὸν αἶρα, καὶ αὐτὸ ἡμῶς νὰ σὲ φυβῶσιν περὰ, ἔξω νὰ μὴ πατῇς τὴν γλῶ; Τώρα τί νὰ ἐγκωμιάσω; σὲ εἶπα σάκτῳ, κορριοκόν, καπνόν, καὶ σκονιν. ἀκόμι δὲν εἶπα ὅλῳ τῶν ἀσίων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ κατῆσαν τῆς εἰκόνος. Ἐγὼ δὲ λέγω, πῶς τὸ σάπιον ὁμοιάζει ὁ ὑπερφανὸς ἀνθρώπος, διότι ἐκεῖνο ὡσαύτῃ ἀνάψῃ, φανεράναι τὴν φλόγα μόνον, καὶ ὅχι ἄλλο τίποτε. ὁμοίως, καὶ ἡ φροκαλίδες εὐκολα συκαίνεται, καὶ πάλιν εὐκολα σκάζει, καὶ γίνεται νερόν. ἔτσι γίνονται καὶ οἱ κροδοῖται ὅπῃ εὐκολα ὑπόλλυται.

Λοιπὸν ἄλλο κακὸν δὲν εἶναι χειρότερον ὡσαύτῃ ἢ κροδοῖται, καὶ ὑπερφανεία, διότι καὶ ὁ Διάβολος τὸ πρῶτον δὲν ἦτον ποιήτας. πρῶτον νὰ ὑπερφανῶθῃ, ἦτον Ἀγγέλος, ἀλλὰ ὡσαύτῃ ὑπερφανῶθῃ, ἐγίνε Διάβολος, καὶ διὰ τῶς ἐγίνε σκότος. Αὐτὸς ἔβαλε καὶ τὸν Ἀδὰμ εἰς φασμασίαν, καὶ ὑπερφανῶθῃ νὰ γινῇ Θεός, καὶ ἔχασε τὴν ἀθανασίαν, ὅπῃ εἶχε, καὶ ἐγίνε θνητός. εἰς τὸ ὅποιον καὶ ὁ Θεός, ὁνειδίζων τὴν ἀγνωσίαν τε, καμωδῶντες ἔλεγον αὐτῷ. Ἰδοὺ Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἰς ὅξ ἡμῶν. ἦγαν εἶπεν ὁ Θεός πρὸς τὸν Ἀδὰμ. Ἰδοὺ ἐπὶ ἐγίνε ὡσαύτῃ εἰς ὅξ διὰ ἐμᾶς, δηλονότι τῆς ζωαρχικῆς Τελέδος. ἐπειδὴ ὁ Ἀναρχὸς με τίς μέλει νὰ γινῇ ἀνθρώπος ὡσαύτῃ ἔσεν, καὶ νὰ ὀνομαδῇ ἢ ὁμοίως αὐτῷ νέος Ἀδὰμ, καὶ ἐνὶ νὰ γινῇ καὶ χάριν Θεός, καδὸς ἐπιδύμματος.

ἀνέμοσφύλας ὑφάνεται, καὶ ὡς κοινορτὸς ἀφανίζεται· ὡς φλόγα πυρὸς ὑφά-
 ται, καὶ ὡς καπνὸς διαλύεται καὶ ἀφανίζεται· ὡς αὐθὸς σολίζεται, καὶ ὡς χόρ-
 πος ξηραίνεται· ὥσαν τὸ σπινθέρων ἀπλάνεται καὶ μεγαλύνεται, καὶ ὡς σαλα-
 ματία βροχῆς κατασίνεται ὥσαν τὴν ψαγκαλὶδα ὅπῃ γίνεται εἰς τὰ νερά·
 φυσάται καὶ ὑπερφηανύεται, καὶ ὡς σπινθὴρ ὀδοτρεφύεται. Ταράσσεται, καὶ
 ὅπῃ τὴν πλεονεξίαν κερδαίνει τὴν δυσωδίαν· παρασέεται, καὶ τίποτες μὴ λαμ-
 βάνων ὅπῃ τὰ κέρδη τῆς παραχῆς, παγώνει. Αὐτὸς μὲν ἔχει ταῖς παραχαῖς,
 καὶ ἄλλοι ταῖς χαρμῖς· αὐτὸς τὰς κόπας, καὶ ἄλλοι τὰς θησαυρὰς· αὐτὸς τὰς
 φροντίδας, καὶ ἄλλοι τὰς εὐφροσύνας· αὐτὸς τὰς θλίψεις, καὶ ἄλλοι τὰς ὀδο-
 λαύσεις· αὐτὸς τὰς κατάρτας, καὶ ἄλλοι τὰς θεραπείας· αὐτὸς αἰ ἀρπαγαί, καὶ
 ἄλλων αἱ χαραὶ· εἰς αὐτὸν οἱ ἀνασκαρμοὶ, καὶ εἰς ἄλλους τὰ θελήματα· πλε-
 ον· εἰς αὐτὸν τὰ δάκρυα, καὶ εἰς ἄλλους τὰ χεῖματα· αὐτὸς εἰς τὸν Ἀΐδιον
 κολάζεται, καὶ ἄλλοι ποικίλως βιώνοντες, καὶ πίνοντες τὰ ἑδικά τε, χαίρουσιν
 καὶ ἑτέροις· „ Πλὴν μάτῳ παρασέεται πᾶς ἄνθρωπος ζῶν. Ἀνθρώπος, τὸ
 ἀποικειώσεως ἀνυπότακτον ζῶον, τὸ ἀδίδακτον πανόρμητον, ὁ ὁποῖος ὅπῃ λόγῳ τε
 ἔμαθε τὴν ἐπιβουλὴν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς κακίαν, ὁ ἐπιβέξιος εἰς ἀδικίαν, ὁ
 ἔτοιμος εἰς πλεονεξίαν, ὁ ἀχόρτατος εἰς καταιμαγίαν, ὁ ἐπιβέξιος εἰς ἀπι-
 στίαν· τὸ ὑπερήφανον πνεῦμα, τὸ κενόδοξον θράσος, τὸ εὐκολοβήλυτον ὕψι-
 μα, καὶ εὐκολογχερίμενον· ὁ πηλὸς ὁ αὐθάδης, ἡ σάκη ἡ συγχυστική, ὁ κοι-
 νορτὸς ὁ κενόδοξος, ἡ σάκη ἡ ὑπερήφανος, ἡ στίβα ἡ εὐκολόσβυτος, ἡ φλό-
 γα ἡ εὐκολομάραντος, ὁ εὐκολόσβυτος λύχνος, τὸ ξύλον ὅπῃ φθείρεται ἐν
 εὐκολίᾳ, ὁ χορτὸς ὅπῃ ἐν εὐκολίᾳ ξηραίνεται, ἡ χλοὴ ὅπῃ νεκρώνεται ἐν εὐ-
 κολίᾳ, ἡ φύσις ὅπῃ ἐν εὐκολίᾳ διαφθείρεται, ὅπῃ σήμερον φοβερίζεται, καὶ αὔ-
 ριον ὀδοθαίνει, ὅπῃ σήμερον εἶναι πλούσιος, καὶ αὔριον βανύται εἰς τὸν τάφον.
 Σήμερον ἐν ἐξέδηματι, καὶ αὔριον ἐν μνήματι· σήμερον ἐν πορφύρᾳ, καὶ αὔριον
 ἐν φθορᾷ· σήμερον ἐν θησαυροῖς, καὶ αὔριον ἐν σπορίῃς, ἦναι εἰς τὰ μνήματα·
 σήμερον μετὰ τὰς κόλακας, καὶ αὔριον εἰς τὰς σκώληκας. Ἀνθρώπος, ὅπῃ σή-
 μερον εἶναι, καὶ αὔριον δεῦν εἶναι· ὁ ὁποῖος τώρα ὑπερφηανύεται, καὶ εἰς ὀλί-
 γον θλίβεται, ὁ ἐν εὐτυχίᾳ χαλεπὸς, καὶ ἀβάστατος, καὶ ἐν δυστυχίᾳ ἀπα-
 νογάρτος· ὁ ὁποῖος τὰ λόγια δεῦν καταλαμβάνει, καὶ ἐκεῖνα ὅπῃ εἶναι ὑπὲρ τῆς
 δυνάμεως ἐξετάζει· ὅπῃ τὰ παρόντα δεῦν ἠξιάζει, καὶ οὐδὲν ἢ μὴ μιλόντων ραι-
 νάται· ὅπῃ φυσικῶς μὲν εἶναι θνητὸς, καὶ μετὰ τὴν ὑψηλοφροσύνην, ὡς νο-
 μίζει, αἰώνιος· τὸ πάργον πάσης ἀρρώστιας, τὸ κατοικητήριον παντὸς πεί-
 ρας, τὸ καθημερινὸν γυμνάσιον, καὶ ὁ ἀξέφορος πόλεμος ἡδὲ πυρετὸν, καὶ
 θερμασίαν· τὸ πανδοχεῖον, ὅπῃ δέχεται πᾶσαι λύπαι. Ὡς πόσις ἡ παλαι-
 πωγία τῆς ἐδικῆς μας διπλείας· ὡς πόσις ὁ παλαισμός τῆς ἀνθρωπίνης πε-
 λαιπωγίας. Ὡς πόσις εἶπα, καὶ κυκνία δεῦν ἦσαν ἀρρωδιώτερον τῆς Προσηγι-
 κῆς φωνῆς, τῆς λεγούσης. „ Πλὴν μάτῳ παρασέεται πᾶς ἄνθρωπος ζῶν.

Τέλος πάντων, βλέπε, Ἀγαπῆ, ἐὰν δὲν ὁμοιάζω μὲ τὴν θάλασσαν τὰ ἀνθρώπινα παθήματα, εἴμῃ τῆς ἐκείθεν παραχῆς ἐμπλέκεται ἡ ζωὴ μας· ἐὰν δὲν κινδυνεύωμεν χειρότερα ἢ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν· ἐὰν δὲν συμπίπτωμεν εἰς αὐτὴν πρὸς τὸν ἄλλον χειρότερα ἢ τὴν ἀνέμους. ἐὰν δὲν μᾶς συγκρατοῦν τὰ χρέματα ἀλλήλων μας χειρότερα ἢ τὴν ἀπλησίαν, καὶ μεγάλας φορτίνας· ἐὰν δὲν θεωρησώμεθα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὡς αὐτὴν εἰς τὸ σκοπὸς τῆς θαλάσσης. Οἱ εἰς αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἐκείνην τὸ ζῶλονατεῖον, ἄλλος δὲ τὴν δεινὸς τὰς σκλάβους ἄρπαξε· καὶ ἕτερος μὴ μάχεται μὲ τὸν γεινῶντα ἢ τὸν νερόν, ἄλλος δὲ πρὸς αἶρος πολεμεῖ μὲ τὸν συγκρατοῦν αὐτὸν· καὶ ἄλλοι μὴ κείνεται ἢ μὲν γῆς, ἕτεροι δὲ ἐλπίαν ἀλλήλων ἢ κτίρια· καὶ ἕτερος μὴ ἐπιθυμῇ νὰ πάρῃ ἐκεῖνα ὅτῃ δὲν ἔδωκεν, ἐκεῖνος δὲ δικάζεται νὰ μὴ δώσῃ ἐκεῖνα ὅτῃ ἔλαβε· καὶ εἰς αὐτὴν πλεονεκτεῖ εἰς τόκους, καὶ ἄφρονα, ἄλλος δὲ ἀποδίδει νὰ κοψῇ καὶ τὸ κεφάλαιον. ἕτερος ἢ νὰ εἶναι πτωχὸς λυπᾶται, καὶ ἐκεῖνος πλούσιος ὧν συγχίζεται. ἐκεῖνος, ὅτῃ ἔχει ἀρχοντίαν, φθονεῖται, καὶ ἐκεῖνος ὅτῃ ἔχει ἐξουσίαν, μισεῖται, καὶ ἐκεῖνος ὅτῃ εἶναι δυναστεύς, ἀτιμάζεται. Οἱ πόλεμοι πληθαίνουν, οἱ φθόνοι ἐξασθενῶν, ἡ ἀχορτασία ἐξασιάζει, ἡ πλεονεξία καταδυναστεύει, τὸ ψεύδος ὑψαίνεται, ἡ πίστις πρὸς ἀλλήλους ἐφυγῇ, ἡ ἀλήθεια ἐλείψῃ παντελῶς ὑπὸ τῇ γλῶσσῃ, ἡ φιλία ἕως τῇ ῥαπίδι ἔχει τὰ σωῖρα· ἡ γῆ λοιπὸν δὲν δύναται νὰ βασθῇ ποταυτοῦ κακὰ· ὁ αἶρας μολύνεται ἕως τὴν Οὐρανὴν. ἢ τὰ χρέματα πλεονῶν τὰ ἐλπίδα σοιχεῖα, αἱ ἐράταις κερματίζονται, ἡ γῆ μοιράζεται, τὰ νερά ἐξασιάζονται, ὁ αἶρας ἀγοράζεται· δεκατριάδες καὶ χαρατῆρας βασιῶν τὰς πόλεις. οἱ πλείστοι καταφθείρονται ὑπὸ τὰς φροντίδας· οἱ δυνεῖσαι καταμαραινόμεναι ὑπὸ τὰς μέλειταις· οἱ ἀρπαγῆς συγχίζον τὸν Κόσμον· οἱ φυλάγγοι καταφθίνουσι τὰ Δικαστήρια· οἱ παραμαρτυαὶς παραμαρτυοῦνται τὰς συμφορὰς τῶν ἀνθρώπων· οἱ συκοφαντοῦντες πλεονῶν τὸ ψεύδος· ἡ δόξα μόνον εἰς αὐτὸν πρὸς τὸν ἄλλον, ἐσώσασιν τὴν ὁρμήν, καὶ ἄλλο πλεονῶν δὲν ἡξόρομεν, μόνον νὰ ὁμολώσωμεν τὸν Θεόν. Ἐν τῇ λοιπὴν βλέπωντας ὁ Προφήτης πάντας, πᾶς ἐξέκλιναν εἰς τὸ κακόν, καὶ παλανίζοντας τὴν ζωὴν μας, ἔλεγε. „ Πλὴν μόνον παρασέταται πᾶς ἀνθρώπος ζῶν.

Οἱ ἀνθρώποι μόνον, ὁ Προφήτης, παρασέταται· μόνον ἡ λογικὴ ἡ ἀπληστία κατηγορεῖται· καὶ λέγει· Δὲν ἦν κακὸν ὑπὸ τὰ ζῶα, ἢ ὑπὸ τὰ σοιχεῖα, ὅτῃ νὰ παρασέταται. παρασέταται, λέγει, καὶ τὰ νερά, ἀλλὰ πάλιν σαματίζονται καὶ ἡ γῆ, ἀλλὰ πάλιν περιώνεται· κινεῖται οἱ αἵμοι, καὶ πάλιν ἡσυχάζονται· συγχίζονται ὅλα τὰ θνητὰ, ἀμὴν ὡς αὐτὴν χορταῖσιν παύσιν· ὑψαίνεται ἡ φλόγα, ἀμὴν ὅταν κατακαύσῃ πᾶσαν τὴν ὕλην ὅτῃ εὖρη, σβέννεται. Οἱ δὲ ἀνθρώποι, παρασώμενος ἢ τὰ χρέματα, δὲν παύει ποτε· ἔλαβε πῶς, καὶ πρὸς ἐκεῖνο ἀπληστίασιν. ἐκράτησεν ἐκεῖνο, καὶ πρὸς ἄλλο ἀποδίδει· τὰ ἐκατόν φιλονικῶν νὰ τὰ διπλασιάσῃ, καὶ ἐπὶ αὐτὴν εἰς τῆτα ἀποδίδει νὰ σωθῇ ἄλλα· καὶ ποτε δὲν παύει νὰ σωθῇ, ἕως αὐτὸ τέλος αὐτὴ φθάσῃ, καὶ ὑπὸ τῇ δίψῃ τῆς

φιλαργυρίας σκοχωαρέμους, γίνεται κυξινώτερος ὑπὸ τὸ χρυσίον. Διὰ τὸν πολυπόθητον πλῆτον, τὸν φίλον τὸν ψεύδη, καὶ ἀβέβαιο, τὸν πόθον τὸν ἐπὶ βελόν, τὸν ἐμπαικτικὸν τὸν πολυθέαστον, τὸν πολυέραστον πλῆτον, τὸν δέσμιον τὸν περωτόν, τὸν πολέμιον νεκρὸν, τὸν πετέμνητον εἰς τὸν Κόσμον αἵματον. Πλῆτον, τὸν θνητότατον πάσης φθαρτικῆς, τὸν ἐρετικὸν πάσης κακίας, τὸν σιωπηρὸν τῆς ψυχροφθορῆς γαστριμαργίας, καὶ ἀντίπαλον τῆς ἐγκρατείας, τὸν πολέμιον τῆς σωφροσύνης, τὸν πάσης ἀρετῆς κρυπτόν κλεπτικόν. Ἀλλὰ τί ἐξβαλέτω τὸν πλῆτον, καὶ ἀφῇσιν ἐκεῖνος, ὅπως τὸν ἔχων; ἀδικεῖται γὰρ καὶ αὐτός, δεισμέμνητος, καὶ βασιλεύς ἐκείνος μὲ ἀνυπόδικος; καὶ μὴ φαίνεται πῶς νὰ κρατῇ, καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτὸς, καὶ νὰ λέγῃ; Διὰ τὴν, ὡ φιλάργυροι, μὲ δοῦτε ἑμῖν τὸν πλῆτον; ὅτι μὲ ἀπιστοφίγητε μὲ μύρια δισμὰ, ὡς δόλον φλογόντος; ὅτι μὲ ἀγκαλιζέσθε, καὶ μὲ φιλεῖτε ὡς φίλον, καὶ ὡς κακῆρον καταδεσμεύετε; ἐὰν θέλετε, νὰ μὲ ἀναπαύσετε ὁλίγον τίποτε, καὶ τῷ ὄνειρῳ ἐλαφρότερον, ἀφήσατε νὰ πηχῶν καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῷ πτωχῶν.

Ἀλλὰ λέγει, διὰ τὰ Παιδιά μου συνάξω τὸν πλῆτον, ὅτι νὰ μὴ γένῃ κληρονόμοι τῆς πτωχείας; καλῶς ὁ πολυφάνιστος πλάσιος, τὰ παρόντα δὲν ἤξούρει, καὶ θελὶ τῷ μελλόντων φροντίζει, ὅτι τὰ λόγους δὲν ἤξούρει, καὶ ὅτι τὰ Παιδιά φροντίζει. δὲν ἤξούρει, ἐὰν θάπτεται, καὶ θελὶ κληρονόμιον βαλῆται. Ὡς ἄφρον, εἰπέ μοι τὸ ἐδικόν σου τέλος, καὶ τότε ἀσφαλίζω θελὶ τῷ τέκνῳ. εἰπέ μοι τὰ σημεῖνά, καὶ τότε νὰ σὺ πιστέω καὶ ὅτι τὰ αὐτὰ. Τί πτωχὸς τὸ λόγους καὶ μὴ θάνατος; ὅτι θέλεις νὰ εἶσαι νεκρός, καὶ πτωχὸς; ὅτι διορίζεις, καὶ προσάσεις ἐσὺ τὸν Θεόν, τί νὰ κάμῃ; ὅτι νομοθετεῖς τῷ παρόντι τῷ Θεῷ, πῶς νὰ κυβερνήσῃ ἐκεῖνα, ὅτι σὺ ἐδόθηκα; δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς τίποτε μετ' ἐκείνης ὅτι ἐπομῆν κατόπισιν, ἔτι οὐκ εἶς, ἔτι ἐξουσιάζεις τίποτε ἀπ' ἐκείνα ὅτι ἀφίνεις μὴ τὸν θάνατόν σου. Δὲν δύνασαι νὰ εἶσαι καὶ νεκρός, καὶ κληρονόμος τῷ ζώντι, καὶ τῷ νεκρῷ Κεῖται, νὰ δίδῃς τῷ κατ' ἐνός τῷ δικαίῳ. Τί ματαιοπονεῖς λοιπόν, ὡ πλάσιε, καὶ ἀρπάζεις τὰ τίποτες τῷ πτωχῶν, καὶ τὰ θησαυρίζεις εἰς τὰ ἐδικά σου; δὲν ἤξούρεις τίποτα τὰ συνάξεις αὐτά. Διὰ τὴν κρατεῖς τῷ ὄφρα τὸν τὰ τίποτες; δὲν ἤξούρεις τίποτα τὰ συνάξεις σὺ ζῶν τὰ ἐδικά σου, ὥσπερ νὰ ἤθελες ἐξοδύξῃ ὑπὸ τὰ ἐδικά σου; τὰ ἐδικά σου ζῶν, ὅχι τὰ ἐδικά σου. ἐκεῖνα, ὅτι σὺ ἐδόθηκα ὅτι λόγους; δὲν σὺ ζῶν ἐκεῖνα, ὅτι ἐδόθηκα μὲ τὸ λόγους. ἐκεῖνα, ὅτι ἐλαβες, δὲς, καὶ κληρονόμον τῷ γῆσιν, ὅτι νὰ τὰ δώσῃς ἐποσάχθης, καὶ ὅχι νὰ λαμβάνῃς. Σώμας, ὅτι ὅτι τὸ πτωχὸς σὺ ἀπλώνει ὁ Δεσπότης τῷ δέξῃ, καὶ λαμβάνει τὸ δέξῃ. ἐκεῖνος ὅτι βρέχει, ζητᾷ ὑπὸ λόγους μίαν φύλας. ἐκεῖνος ὅτι ἀσπᾷ καὶ βροντᾷ, σὺ λέγει, ἐλέησον. ἐκεῖνος ὅτι σκεπάζει τὸν Οὐρανὸν μετὰ τὰ σύννεφα, ζητᾷ ὑπὸ λόγους παλαιότερον. Σάνεις, ὅτι σὺ ἀδικαλῶν οἱ πρῶτος ὡς Θεόν. δὲς, λυπήσῃ, ἐλέησον, ὅτι νὰ ἐλεήσῃ; καὶ ἐσὺ δὲν θέλεις, ἐδὲ καὶ τὰ ματιά σου νὰ σηκώσῃς νὰ πᾶς ἰδῇς, καὶ ἀδικαλῶν δὲν

λυτᾶσαι. Δὸς αὐτοῖς τὰ ἐδικά τες, πρὶν νὰ ἐπαναστῇ τὸ λογοθέσιον, νὰ σὲ
 ὀρεῖται· δὸς αὐτοῖς τὰ ἐδικά τες, τὰ ὅποια μέλλεις νὰ τὰ δοτῇς πάλιν
 εἰς ὀλίγον καιρὸν. Βασιλεία ἔχεις Πατέρα. „ Δὸς αὐτοῖς τὰ ἐδικά τες, καὶ λά-
 „ βε δὴ τὸν Ποτέρα τες τὴν ἀμεριμίαν. Ποίαν; ταύτην. Εἴ ποτε ἐποίη-
 „ σατε εὐὶ τῶν τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μα, ἐμοὶ ἐποίησατε· διότι ἐκεῖνος,
 ὅπως ἐλεῖ πτωχὸν καὶ πένιτον, δὴν λύει μόνον τὸ χειρόγραφον τῆς ἀμαρτιῶν αὐ-
 τῶ, ἀλλὰ λαμβάνει, καὶ ὁμολογίαν, ἣ ὅποια ὁμολογᾷ, καὶ λέγει· „ Οἱ ἑλεῶν
 „ πτωχὸν, δανείζει Θεῷ. Ἀς δανείσωμεν λοιπὸν τῷ Θεῷ τὴν Εὐλημοσύνην,
 ἥτις νὰ λάβωμεν παρ' αὐτοῦ τῆς φιλανθρωπίας τὴν ἀντίδοσιν.

„ Ἀλλ' ὦ τὰ σοφώτατα ῥήματα· Οἱ ἑλεῶν πτωχὸν, δανείζει Θεῷ. Καὶ
 ἕκαστος λοιπὸν δὴν εἶπεν, ὅτι, ὁ ἑλεῶν πτωχὸν, δίδει Θεῷ, ἀλλ' εἶπε, δανεί-
 ζει; Ἡξόρυσσα ἡ Γραφή τὴν ἐδικήν μας πλεονεξίαν, ἐκατάλαβε, ὅτι ἡ ἀχορ-
 τασία ἡμῶν πάντοτε πρὸς τὴν πλεονεξίαν ὑποβλέπεσα, τὸν πλεονασμὸν ζητεῖ·
 καὶ ἕκαστος δὴν εἶπεν ἀπλῶς, ὁ ἑλεῶν πτωχὸν, δίδει Θεῷ, ἥτις νὰ μὴ νομίσῃς
 ἀπλῶς τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἀντιμισθίαν· ἀλλ' εἶπεν· „ Οἱ ἑλεῶν πτωχὸν,
 „ δανείζει Θεῷ. ἥτις νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τῶ δανείσματος ὁ φιλοκερδὴς, καὶ
 „ δώσει τὴν λόγην πρὸς Εὐλημοσύνην. Οἱ ἑλεῶν πτωχὸν, δανείζει Θεῷ.
 Ἐπειδὴ δανείζεται ὁ Θεὸς ὑπὸ λόγην μας, τὸ λοιπὸν εἶναι χρεώσις μας· τί
 θέλεις λοιπὸν, νὰ ἔχῃς τὸν Θεὸν χρεώσιον, ἢ Κεῖνόν; ὁ χρεώσις ἀλαβεῖ-
 ται ἐκεῖνον, ὅπως τὰ ἐδάμεν, ὁ δὲ Κεῖνός δὴν ἐξέπεται τὸν κενόμηνον.
 „ Οἷμος κάμνει χρεῖα, Ἀδελφοί νὰ ἰδῶμεν, ἥτις ποῖαν ἀφορμὴν εἶπεν ὁ
 „ Θεός, ὅτι· Οἱ ἑλεῶν πτωχὸν, ἑμῖς δανείζει;

Ἐπειδὴ ἡξόρε τὴν πλεονεξίαν μας, πῶς πάντοτε κλίνει εἰς τὸν πλεονασ-
 μόν, καθὼς τὸ ἐπαρῆπα, καὶ πῶς δὴν ἐργεῖται κανεὶς, ὅπως νὰ ἔχῃ χρήματα
 νὰ τὰ δανείσῃ χωρὶς ἀσφάλειαν, καὶ σιγεραισμὸν· διότι ἐκεῖνος, ὅπως δα-
 νείσῃ, ζητᾷ ὁμολογίαν, ἢ ἀμαρτίαν, ἢ ἐγγυητήν· καὶ μὴ πῶς ἑὶς ταύτης
 ἀσφαλείας ἐμπιστεύεται τὰ χρήματά τας, ἢ ἐγγυητὰς λαμβάνων, καθὼς τὸ ἐ-
 παρῆπα, ἢ ἀμαρτίαν, ἢ ἐνέχειρον. Καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν ἡξόρεν ὁ Θεός, ὅτι
 χωρὶς τῆς ἑξίως τῶν, δὴν δανείζει κανεὶς τινα, ἕδὲ εἰς φιλανθρωπίαν βλέ-
 πει, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ κέρδος ὅρι· ὁ δὲ πτωχὸς πάντων τῶν ἐρημώσεων
 ἔτε ἀμαρτίαν ἔχει, διότι εἶναι γυμνὸς παντελῶς, ἔτε ἔχει κανὴν νὰ τὴν
 ἐγγυητῇ, διότι δὴν τὸν πιστεύει κανεὶς ἥτις τὴν πτωχείαν, καὶ τὴν πολλὴν
 ὑποταγήν· καὶ ἐκεῖνος ὅπως ἔχει τὰ χρήματα ἥτις τὴν ἀπανθρωπίαν, ἔβαλεν
 εἰς τὸ μέσον τῶ λόγων, καὶ ἔγινεν ἐγγυητὴς μὴ τῶ πτωχῷ, ἐνέχειρος δὴ τῶ
 δανείζοντος, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν· ἀπιστεῖς τῶν ἥτις τὴν ὑποταγήν, πιστεύουσιν
 ἑμῖς, ὅπως εἶμαι πολλὰ πλάσιος. Εἶδε τὸν πτωχόν, καὶ τὸν ἐλυπήθη, εἶ-
 δε τὸν πτωχόν, καὶ δὴν τὸν ἐπαρῆδεν, ἀλλ' ἔδωκε τὴν λόγην τῶ ἐνέχειρον, ἐ-
 κείνον ὅπως δὴν εἶχε τίποτε, καὶ ἐβοήθησε τὴν ἀπὸ τῶν ἥτις τὴν πολλὴν αὐτὴν
 ἀγαθότητα. „ Οἱ ἑλεῶν πτωχόν, δανείζει Θεῷ. Ἐχὶ θάρρος, λέγει, μὴ

ροβαῖσαι, ἐμὴν δανείζεις. Καὶ τί ποῦτον κερδαίω, ἐπεὶ ἐσὶν ἑσὶν δανείζω; ἐκαπιταπλασίονα σὺ δίδω, καὶ ζωὴν τῷ αἰώνιον. Καὶ πότε νὰ μὲ τὰ δώσῃς αὐτά; ζητῶ τὴν συμφωνίαν, βεβλόμενος νὰ σφραγίσω τὸ σωματικόν ἄγαθον· ὁὗτοι μοι τὸν καιρὸν τῆς ἀναποδόσεως; ὑποτάσσισον τὴν προθεσίμην, ὅπως μὲν λαβῶ τὰυτά; Ἄκου σιωπῶς.

Πότε, καὶ πῶς θέλει σὺ ὑποδώσῃς τὸ χρέος ἐκεῖνος, ὅπως ἐδανείσθῃ ἔτι τὸν πτωχόν; Ὅταν καθήσῃ ὁ Υἱὸς τῆς Ἀνθρώπου ὅτι Ὁρόνῃ δόξης αὐτῆς, καὶ ἔσῃσι τὰ μὴ ἀρόβαρα ἐκ δεξιῶν, τὰ δὲ ἐρρίψῃς εἰς ὠκεανόν, καὶ ἔρῃ τοῖς ἐκ δεξιῶν. „Δεῦτε οἱ δόλοισι μὲν τῆς Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτίαν, μασμύλῳ ὑμῖν Βασιλείαν ὑπὸ καταβολῆς Κόσμου. Διὰ τοῦτον ἀφορμῶν, ὅτι ἐπεινάσα, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με, γυμνὸς ἦμην, καὶ ἤλθετε πρὸς με. τότε ἐκεῖνοι ὅπως καλῶς δικαίον αὐτὸν εἰς καιρὸν, βλέποντες εἰς τὴν ἀδυσκηνίαν, καὶ εἰς τὴν ἀξίαν ἐκεῖνην, ὅπως ἐδανείσθῃ, λέγουσι· Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν πεινῶντα, καὶ ἐσθρέψαμεν, ἢ διψῶντα, καὶ ἐποτίσαμεν, εἰς τὸν ὅποιον οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων ἐλπίσαν; ἢ πότε σὲ εἶδαμεν εἰς πτωχείαν ἀπορίαν, καὶ ἐσθρέψαμεν; καὶ πότε τὰ ἐκαμάμεν, αὐτά; Ἐφ' ὅσον λέγει ἐποίησατε εἰς πάντα τῶν ἔργων ἐλάττωσαν, ἐμοὶ ἐποίησατε. Μὴ νὰ δεῖ εἶναι ἀληθινὸς ὁ λόγος, ὅτι Ὁ ἑλὼν πτωχὸν δανείζει Θεῷ; Ἀλλὰ καθὼς τοῖς ἐκ δεξιῶν ἔδειξε κεχρησμένον τῇ Βασιλείᾳ, καὶ τὴν φιλικὴν ἀνθρώπων, „Δεῦτε οἱ δόλοισι μὲν τῆς Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτίαν, μασμύλῳ ὑμῖν Βασιλείαν ὑπὸ καταβολῆς Κόσμου. Ἐν τῇ καὶ τοῖς εἰς ἀρετῶν, καὶ τὴν ἀκαρτίαν, καὶ ἀπανθρωπίαν, ἐφοβήσετο τὴν τιμωρίαν, πορεύεσθε ἀπ' ἐμὲ οἱ κατηργημένοι εἰς τὸ σκότος τοῦ σκότους, τὸ ἡτοίμασμά μου τῇ Διαβολῇ, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῆς. „Διὰ τοῦτον ἐπεινάσα, καὶ ἐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν. Δεῦτε εἰπὲν, ὅτι ἐπορεύσατε, ὅτι ἐμοιχεύσατε, ὅτι ἐκλέψατε, ὅτι ἐφύδομαρτύρησατε, ὅτι ἐπαρνήσατε, ἀγκαλὰ φανερόν εἶναι, πᾶς καὶ αὐτὰ κακὰ, καὶ ἐλέειν εἶναι, ἀλλὰ πάλιν κατώτερα εἰς τῆς ἀπανθρωπίας, καὶ τῆς ἀσπλαγχνίας. Διὰ τοῦτον, ὦ Κύριε, δεῦτε φέρετε ἄλλο τίποτε εἰς ἐνθύμησιν, διότι δεῦτε κείνω, λέγει, τὴν ἀμαρτίαν, ἀλλὰ τὴν ἀπανθρωπίαν, δεῦτε κείνω τὰς ἀμαρτίας, ἀλλὰ τὴν μὴ μετανοήσαντας. Διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν σὰς καταδικάζω, ὅτι ἐχόντες τοῦτον, καὶ ποῦτον βόταν ἀρετῆς. Τὸ λοιπὸν τὴν ἀπανθρωπίαν σας διειδίξω, ὡς ρίζαν καὶ πηγὴν πάσης κακίας, καὶ πάσης ἀσβεβείας. ἐπαινῶ δὲ καὶ τὴν φιλικὴν ἀνθρώπων, ὡς ρίζαν πάντων ἔργων ἀγαθῶν καὶ τὴν μὴ ἀπανθρωπίας, καὶ ἀειλήμονας φοβερίζω πῦρ αἰώνιον, καὶ κλάσιν ἀπελπίστον. τὴν δὲ φιλικὴν ἀνθρώπων, καὶ ἐλεήμονας τὴν χαρίζω τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐν Χρυσῷ Γνωστῇ τῇ Κυρίᾳ ἡμῶν. Ως, ἢ δεῦτε, καὶ τὸ κράτος εἰς τὴν αἰῶνα τῶν αἰώνων. Αἴ· ΜΗ· Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ Η.

Περὶ τῆς μελέτης Κείσεως, ἥ ὅτι ἀτελεύτητος εἶναι
ἡ Κόλασις τοῖς μὴ πιστέουσιν, ὅτι δὲν
εἶναι Κόλασις.

ΕΓ' ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Οἱ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἡμᾶς τὰς Χριστιανὰς, εἶ-
ναι τὴν σήμερον προσηλαλήσοι, καὶ παρὰδεδωμένοι εἰς τὰ βίαια
καρὰματα, καὶ παθήματα τὰ τὰ Κόσμου, καὶ κάμναι καθε-
λόντες ἡμᾶς ἀμαρτίαν καὶ φθονομίαν, καὶ νομίζοντες, ὅτι μὴ τὸν θάνατον
δὲν εἶναι Κείσις καὶ ἀπαπόδοσις, ἀλλὰ κόλασις, καὶ τιμωρία αἰώνιος· ἀλλὰ
προφασίζονται καὶ λέγουν· φιλήνθρωπος εἶναι ὁ Θεός, καὶ δὲν κολάζει τὰς κα-
κὰς ἀνθρώπων, καὶ ἀμαρτωλούς. Καὶ εἰς εἶναι ὁ Θεός φιλήνθρωπος, ὥσπερ
καὶ ὅπως εἶναι, ἀλλὰ εἶναι καὶ Δικαιοκράτης. καὶ οὕτως ὅπως ἀπόλαυσεν ἀπὸ
τὸν Θεὸν πολλὰ ἀγαθὰ, ἦγεν ὑγείαν, τιμὴν, πλεον, καὶ διημερίαν εἰς ὁ-
λὴν τὴν ζωὴν, ἔπειτα νὰ εἶναι ἀπληγχνός, καὶ ἀνέλεμνος, καὶ νὰ ἀδικῇ,
καὶ νὰ ἀρπάξῃ τὰ ἔξω, καὶ νὰ κάμῃ πᾶσαν λογίαν ἀμαρτίαν, καὶ νὰ μὴ
μετανοῇ, μήτε ἀπὸ τὸν φοβερισμὸν τοῦ Γραφῶν, μήτε ἀπὸ τὴν διεργασίαν
τῶν Θεῶν, δὲν εἶναι ὁ ταῦτος ἄξιος κολάσεως, καὶ τιμωρίας, εἰπέ με; Διότι,
εἰς γινώσκωμεν τὴν δικαιοκρασίαν τῶν Θεῶν, ἀπὸ πολλοῦ καιρὸν ἔσπερε νὰ μᾶς
δοπέσῃ καὶ τὸν λόγον τῶν δικαίων. Διότι, ὅταν τινὰς τὸν μὴ ἀδικήσαντα ὑβρι-
ζῇ, καὶ πᾶσαν ἀσκήνῃ θέλει ἀποδώσῃ λόγον τῷ Θεῷ· ὁμοίως καὶ ἄλλος
ὑβρίζει, καὶ ἀτιμᾶζει τὸν διεργέτην ὅπως ἔκαμε μυρίας διεργασίας, καὶ ἡ
αἰτία εἶναι πῶς τὸν ἔκαμε καλόν. Ποίας πυμπαθείας εἶναι ἄξιος ἔπος; ἀδελ-
φίαις. Πᾶς δὲν φοβεῖται τὸν Θεόν, ὅταν λέγῃς, φιλήνθρωπος εἶναι ὁ Θεός,
καὶ δὲν κολάζει τὰς πεινῶν ἀχαρίστας; καὶ αὐτὸς δὲν τὰς κολάζει πάντας, καθὼς λέ-
γεις, δὲν εἶναι φιλήνθρωπος. ἔχεις καμίας ἀπόφασιν, πᾶς ἀμαρτάνεις; Δὲν
σε νὰ εἶπες ὅλα ἀποπτερά; δὲν ἐφοβέρισε; δὲν σε ἐβοήθησε εἰς τὰς ἀνάγκαις
σε, εἰς τὰς κινδύνους σε; δὲν ἔκαμε μυρίας οἰκονομίας ὑπὲρ σε; δὲν ἔσωρα-
θη ὑπὲρ τὴν σωτηρίαν σε; Καὶ εἰς οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, κλέπται, καὶ φονεῖς δὲν κολα-
ζέονται, ἀλλὰ οἱ καλοὶ, καὶ Ἄγιοι δὲν στεφανώνονται· ἀλλὰ πᾶς εἶναι ἡ φιλήν-
θρωπία, καὶ ἡ Δικαιοκρασία τῶν Θεῶν; ὅπως τὸ μὴ πλανᾶτε τὸν λόγον σας, ἄνθρωποι,
ἀκούοντες τὸν Διάβολον, διότι ἐκεῖνος εἶναι ὅλα αὐτὰ ἔργα καὶ νοήματα.

ΟΤΙ,

Ὅτι, εὐὼ οἱ Κεῖται, καὶ Νομοῖται τὰς μὴ καλὰς ἀνθρώπων ἀγαπᾶν, καὶ τιμᾶν, τὰς δὲ κακὰς τιμᾶν καὶ θανατώνουσιν, ἀμὴν ὁ Θεὸς, πῶς εἶναι νὰ μὴ κάμῃ καὶ αὐτὰς αὐταί; Ἀμὴν πότε νὰ ἐλδοθεῖν, καὶ νὰ ἀφῇσιν τὴν ἀμαρτίαν οἱ πονηροὶ ἀνθρώποι; διότι καὶ κόλασιν ἀπαντοχρῆαν αἰώνιον, καὶ πάλιν δὲν ἀφῆκιν τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἀδικίαν. Εὐὼ καὶ τὸν φόβον τῶν θείων ἀποδείξῃ ὑπὸ τῶ λόγου, καὶ ὅχι μόνον εἰς κόλασιν νὰ σέβων, ἀλλὰ καὶ Βασιλείαν Οὐρανῶν νὰ τύχων, ἀμὴν πότε νὰ παύσων τὰ κακὰ ὅπῃ κάμουν; Ἦνιστα τινῶν φιλαμαρτημόνων ἀνθρώπων, ὅπῃ ἔλεγαν, ὅτι μόνον πρὸς φόβον τοῦ ἀνθρώπου εἶπεν ὁ Θεός, ὅτι εἶναι κόλασις νὰ κολάζωνται οἱ ἀμαρτωλοὶ, ὅτι εἶναι ἐλεημῶν. λέγετέ με, εἰσὶν, ὅπῃ δὲν πιστεύετε, πῶς εἶναι κόλασις; ἀμὴν τίς ἔκαμν τὸν Κατακλυσμὸν τὸν φοβερόν ἐκεῖνον εἰς τὰ Νῶε τὸν καιρὸν, καὶ ἐπὶ γῆκεν ὅλος ὁ Κόσμος ὑπὸ τῶ Θεῷ τὴν ὀργήν; ποῖος ἔσειε τὰς ἀσραπαῖς, καὶ τὰς περὶ ἡμᾶς εἰς τὴν Γῆν τοῦ Σοδόμων, καὶ Γομόρρων, καὶ ἐκατακαύσεν ἐπὶ τῶ Κασρὶ μετὰ τὰς φοβεῖς ἐκεῖνας, καὶ ἀρσενικοῖτας μετὰ τὴν βρωμερὰν τιάφῃ, καὶ ἀφανίστηκαν ὅλοι ὑπὸ τῶ πνέοντος πνεύματος τῆς γῆς; ποῖος ἐκαταπότισεν τὸν Φαραῶν, καὶ ὅλον τὸ στρατόμα αὐτοῦ εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν; τίς τὰς ἐξακοσίας χιλιάδας τοῦ Εἰβραίων εἰς τὴν ἔρημον ἀφάνισεν; τίς τὸν σαλαζῶν τοῦ Αἰβυρῶν ἐκατέκαυσεν; τίς ἐφόρμασεν τὸν Κόρε, καὶ Αἰβυρῶν, καὶ Λαδαν νὰ ἀνοίξῃ ἡ γῆ τὸ σῶμα τῶν νὰ τὰς καταπίῃ ζωντανὰς; τίς ἐφόνόσεν εἰς τὸν καιρὸν τῶ Βασιλείας Δαυὶδ, ἐβδουμάς χιλιάδας Κόσμον; τίς τὰς ὀρθόκοιτας πρὶν χιλιάδας ἐφόνόσεν ἐν μιᾷ νυκτὶ τὰς Ἀσσυρίους, εἰς τὸν καιρὸν τῶ Προφήτου Ἠσαΐα; Ἦ δὲν βλέπομεν τὰς καθημερινὰς συμφορὰς, ὅπῃ παθαίνομεν ἕκαστος ἀμαρτίας ἡμῶν, ὅπῃ κάμνομεν πάντοτε; τὰς ἐμφορὰς, τὰς ἀβροχίας, τὰ χαλάζια, τὰ θανατικὰ, τὰς αἰχμαλωσίας, καὶ ἐπαναστάσεις τοῦ πολέμου Ἐθνῶν; ἐσὺ πῶς ἔχεις λόγον νὰ ἀπολογηθῇς εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ τὰς μὴ κολάζεσθαι, τὰς δὲ μὴ κολάζεσθαι; διότι, εὐὼ δὲν εἶναι ἀδικος ὁ Θεός, ὡσαν καὶ ὅπῃ δὲν εἶναι, καὶ πᾶσαν ἀνάγκην θέλεις εἰσεῖν δικῆς κρίσεως καὶ τιμωρίας, ἀμαρτανώνας. Καὶ ἐπειδὴ, εὐὼ εἶναι ὁ Θεός φιλανθρώπος, καὶ δὲν κολάζει, εὐὼ τῶτοι πρέπει νὰ κολάζεσθαι. Καὶ ἕκαστος τὰ μαρὰ, καὶ ἀγνωστα λόγια, καὶ τὰ κολάζει ὁ Θεός, ἵνα ὅταν τὰ λόγια τῆς Ἀγίας Γραφῆς δὲν πιστεύετε, τῆς φοβερᾶς ὀργῆς τῶ Θεοῦ καὶ τοῖς πρᾶγμασι τῆς τιμωρίας πιστεύετε.

Τὰχα κάμνομεν τὰς ἀτιμολογίας, ὅτι δὲν εἶναι μῦθος ὁ τῆς Κολάσεως λόγος, καὶ ὅτι πᾶς εἶναι ἀληθής, ὅτι ὅχι μόνον ἡμεῖς τὰ λέγομεν ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Ποιῖται, καὶ Φιλόσοφοι τοῦ Εἰλικίου, ὅπῃ τῆς μελλόνσης Κολάσεως πολλὰ ἐρησιόφουν καὶ εἰς τὸν Ἀδῶν εἶπαν, ὅτι κολάζονται οἱ πονηροὶ, καὶ κακοὶ ἀνθρώποι; διότι εὐὼ καὶ δὲν ἐδιδόθησαν νὰ εἰπῶν φανερά τὴν ἀλήθειαν, καθὼς ἡμεῖς, ἀλλ' ἔρωσιν ἐκατάλαβαν πῶς εἶναι Κρίσις, καὶ ἀπαπόδοσις, καὶ πῶς ἡμῶν ἐρῶν καὶ οὐδὲν, καὶ πνεύματι ποταμῶν, καὶ κρυπτόν, καὶ πᾶσαν, καὶ τὰ ἄλλα, καὶ ἄλλας πολλὰς πῶς τοῦ κολάσεως εἶπαν, πῶς εἶναι ὑποκρίσις

πῆς γῆς. Καὶ πάλιν εἶπαν κάποιες τόπες καλῆς, ἡ Νησὶα τῆς Μακάραν, ἡ
 Θεβόλαια ἀφισυρία μὲ δωδὶαν ποταμῷ, ἡ χορὰς Ἀγρίαν ἐκεῖ ἀέρισκομέ-
 νης, ὅπῃ πολλοὶ λαμπρὰ ἐνεδυμένοι, ἔβαλλον ὕμνος θαυμαστές. ὅτ' αὖτο ἄς
 μὴ ἀπιστέμει, πῶς δὲ εἶναι Κόλασις, ὅτ' αὖ μὴ πιστέμει εἰς αὐτὴν.
 Ἐκεῖνος ὅπῃ δὲ πείθει, πῶς εἶναι Κόλασις, ἀμελὴς γίνεται, ὅτ' αὖ μὴ φο-
 βᾶται, ἡ κολάζεται. Ἀλλ' ἡμεῖς ἄς πιστέωμεν ἀδισάκτως, ἡ χαρὶς ἀμφοβο-
 λίαν, ἡ ἄς διηγέμεθα αὐτῷ συνεχῶς, ἡ δὲ θέλομεν ἀμαρτήσῃ ποτὶ. διό-
 τι ὁ θάνατος, ἡ ἡ ἐνθυμήσις τῆς Κολάσεως, εἶναι ὡσαύτ' εἷα βοτάνη πικρὴν,
 ὅπῃ καθαρίζει καθε λογὴς κακίαν, ἡ πορνείαν, συνεχῶς διδόμενοι τῇ ἀνυ-
 ἡμῶν· διότι αὐ εἶσαι ἀκρεβός, ἡ ἀνελήμων, ἐνθυμήσῃ τῆς δέκα Παρθένων
 τῆς μαρῶν, τῆς ὁποῖαν αἱ λαμπάδες ἐσβύθησαν, ἡ ὅτ' αὖ μὴ ἔχει αἱ ἀπο-
 κατῷ Ἐλεημοσύνῃ, τῷ Νυμφῶνος ὀξέπισσον· ἡ ἔτι θέλει γίνεσθαι ἐλε-
 μων· εἰδὼ εἶσαι ἄδικος, καὶ ἀρπαγῆς πᾶς ἔσται, ἀκρεβὸς τῷ Χρυσῷ λέγοντος·
 „ Δίδοτε αὐτὸν χεῖρας, ἡ πόδας, ἡ βάλτε αὐτὸν εἰς τὸ σκότος τὸ ὀξέπτερον.
 „ ἡ θέλει διώξῃ τῷ κακῷ ἐπιθυμίαν αὐτῷ. Εἰδὼ εἶσαι μεθύσης, ἡ γαστρί-
 „ μαργος, ἀκρεβὸς τῷ πλεῖστῳ λέγοντος πρὸς τὸν Ἀβραάμ. Πάτερ, πέμψον
 „ Λάζαρον τὸ μὲ καταφυχόν τῷ γλῶσσαν μὲ δόξον νερόν, ὅτι τυγανίζομαι
 „ εἰς ταῖς φλόγας τῷ Ἀδᾶ. Εἰδὼ ἡ ὁ ἐπιθυμία τῆς πορνείας σὲ πολεμήσῃ,
 ἐνθυμήσῃ τὸ πῦρ τῆς Κολάσεως, ἡ θέλει σβύσῃ τὴν πορνὴν ἐπιθυμίαν.

Καὶ τί λέγω πῦρ ἡ Κόλασιν, ὅπῃ μόνον ὁ χαρισμός τῷ Θεῷ εἶναι χειρό-
 τερος ὅπῃ ὅλαις ταῖς Κόλασις; ὅταν δὲ μᾶς ἀφίνῃ, νὰ ἰδῶμεν τὸν Χρυσόν,
 πόση Κόλασις εἶναι τῷ; δὲ εἶναι ἄλλη χειρότερη, ὡσαύτ' αὐτοπεριτρεμῶν
 τῷ φωτὶ ἐκεῖνα τῷ Θεῷ. Ἀμὴν τί θέλομεν νὰ ζῶμεν, ἡ νὰ εἰμῶμεν εἰς τὸν
 Κόσμον; εἰδὼ δὲ τινὰς δὲ ἀρκαδὸς ἐμπῇ εἰς δεσμοπέριον, καὶ νὰ κείτῃται εἰς
 τῷ βράμῃ τῆς φυλακῆς, καὶ εἰς τὸ σκότος, καὶ νὰ εἶναι μὲ τῆς λησάδες,
 καὶ ἀνδρόφονος δαίμονος, ὅπῃ ὅλες τῆς θανάτου φαίνεται καὶ εἶναι χειρότερον.
 Ἀμὴν ὡσαύτ' μᾶς ὑπάρ' ἐκεῖ εἰς τῷ φυλακῇ τῆς Κολάσεως, νὰ καίμεσθαι
 μὲ τῆς ἀνδρόφονος τῆς Οἰκιστρῆς, μήτε νὰ βλέπαμεν, μήτε νὰ μᾶς βλέ-
 πον· ἀλλὰ εἰς πόσον πλήθος κολαζομένων, οἱ ὁποῖοι δέξονται ἐρμιοὶ καὶ
 μοναχοί, ὅπῃ καμῖαν παρηγορίαν τινός, διότι ὅπῃ τὸ πολὺ σκότος δὲ ἡμ-
 πορῶν νὰ ἰδῶν ὅτ' ἐκεῖνος, ὅπῃ εἶναι σιμά τῆς, ἡ νὰ γνωρίσῃ, ἀλλὰ μόνον
 κατ' ὅρας μοναχὸς τῆς κολάζεται· εἰδὼ καὶ πῦρ, ἡ φωτὶα λέγεται, ἀλλὰ
 εἶναι σκοτεινὴ· μόνον κίει, ἀμὴν δὲ φωτίζει, ἡ μήτε φέγγει, μήτε σβύ-
 νει. Καὶ ὅχι μόνον τῶσον, ἀλλὰ καὶ πόνοι πολλοί, ὅπῃ θλίβῃ τῆς ψυχῆς
 ἡμῶν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅπῃ πᾶσιν, τῆς κίει πάντοτε, ὅπῃ πᾶν λέγ-
 εται ἡ πῦρ ἄσβεστον· ἡ ἐνδύονται οἱ ἁμαρτωλοί, ὅχι εἰς τιμὴν, ἀλλὰ εἰς
 τιμωρίαν πάντοτε νὰ ἔχῃ τῷ Κόλασιν, ἡ πᾶ ἐκεῖθεν πικρότερα. τῆς δὲ
 ἀγαθῶν ἡ ὑποτυχία πόσω ἔχει τῷ ὀδυμῷ καὶ τὸν πόνον, ποσά τῷ ἔχει
 τῷ θλίβῃ, ἡ τῷ ενοχολῶν, ὡς εἰδὼ μία τιμωρία καὶ πικρὸς εἶναι

εἰς ὅλοι τὸν Κόσμον, ὥσπερ ἔχον ἐκεῖ οἱ ἀμαρτολοὶ, οἱ ὅποιοι δὲν μετανοοῦσιν ἰδοὺ, ὅταν εἶναι ζῶνταυοί. Καὶ καθὼς ἔταν σέβη τινὰς εἰς φυλακὴν, καὶ τὰς μὲν βλίπεις ξηρὰς, καὶ κύβινες ὥσπερ ὑποδαμνῆες, τὰς δὲ σιδηροδεσμίας, καὶ ἄλλους εἰς τὰς βραχύνους αὐτῶν, καὶ ἄλλους σφαλισμένους εἰς τὰ ξύλα τὰ ποδάρια τὰς, καὶ ἑτέρας εἰς σκοτεινῷ, καὶ βρωμερίῳ φυλακῇ φυλακωμένους, τάχα δὲ φομάζουσι, καὶ φέτπουσι, καὶ παντοῖον ἔσπον κάμνουσι καὶ μὴ πείσωμεν εἰς τέτοιαν ἀνάγκην καὶ ἐλπίαν; ὅταν δὲ ἡμεῖς θέλωμεν ὑπάγει δεδεμένοι εἰς τὰ δεσμά τῃς Κολάσεως, τί θέλωμεν κάμνι τότε; καὶ καὶ ἀλοίμονον εἰς ἡμᾶς, ὅτι τὰ δεσμά ἐκεῖνα δὲ εἶναι ὑπὸ σίδηρα, ἀλλὰ εἶναι ὑπὸ φατίων, ὅτε ποτὲ δὲν σβύσκει. Ἀλλὰ καὶ οἱ τυραννεύτες ἡμᾶς δὲν εἶναι ἀνθρώποι, ὥσπερ ἡμᾶς, ὅτε λυπέμεσθαι σῶας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ εἶναι Ἀγγελοὶ φοβεροὶ, καὶ ἀσυμπαθεῖς, τὰς ὁποίας ὡς νὰ τὰς κοιτάξῃ τινὰς δυνάται.

Πολλὰ κακὰ μᾶς ὀργίζονται, ὅτε ὑβρίσαμεν τὸν Δεσποτὴν τῆς μετὰ τὰ κακὰ μας ἔργα. διότι ἐκεῖναις ἢ φυλακαῖς δὲν εἶναι ὥσπερ ἐτάταις, ὅτε πηγαίνον εἰς τὰς φυλακωμένους, ὁ μὲν ἀργύριον, ὁ δὲ σκέπασμα, ὁ δὲ φορὰς, ἄλλοι λόγους παρηγορητικὰς, ὅτε νὰ τὰς παρηγορῶν καὶ ὑπομῶν. Ἀλλὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ δεσμά τῆς Κολάσεως, εἶναι ἀσυμπαθέστα, καὶ ἀπαρηγορητὰ· ἐὰν καὶ Νῶε καὶ Ὀδυσσεύς, ἢ Γαλιῶν, ἢ Ἀβραάμ, καὶ Δαυὶδ, καὶ τὰς ἑδίδεσκας καὶ ἰδοὺ κολάζουμένους, δὲν ὑποτολμῶσι καὶ ἀπλῶσθαι τὸ χεῖρ τῆς καὶ τὰς ἐνθάδε ὑπὸ τῷ Κόλασιν, διότι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τῆς Κρίσεως, καὶ ἡ συμπαθέστα τῆς φύσεως ἀναιρέται· συμβαίνει, ὅτι τότε οἱ δίκαιοι, ὅτε ἔχον ἀμαρτολόγα Παιδιά, καὶ πάλιν Ἀγία Παιδιά ἔχον Γονεῖς ἀμαρτολῶδες, δὲν τὰς λυπῶνται, διότι ἀρτῶναι τῶν Ἀγίων καὶ μὴ ἔχον καμίαν λύπην, μετὰ τὸ νὰ ἀπολαύσων τῶν Οὐρανίων ἀγαθῶν· ὅτε τὰ ἀβελόνται, λέγω, ἡ συμπαθέστα, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ συναρμυνοῦσιν μετὰ τὸ Κρεῖν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν συγγενῶν αὐτῶν. Διὰ τὰ τοιαῦτα νὰ θάρσῃ κακοὶα καλὸν καὶ εὖρη, ἐὰν δὲν κάμνι κατὰ ἔργα, ἐὰν καὶ μυεῖς ἀπορροῶντες ἔχῃ δικαίους· διότι, ὅποταν τὸν δοθέντα καιρὸν τὸν ἐπεράσασιν κακῶν κακῶς, ὥσπερ ὑπᾶμεν ἐκεῖ, θέλωμεν καὶ δώσωμεν δόλοκερσιν, ὅτε τὸν καιρὸν ὅτε ἐξήσαμεν μετὰ ἀμείλιαν, καὶ ἀμεινιμῶν τῶ καλῶ. Καθὼς ἐκεῖνος ὅτε ἐπῆρε δανεικὰ ἄσπρα, καὶ τὰ ἔφαγε, καὶ τὰ ἔπιε, εἶπε ἐκεῖνος ὅτε τὰ ἐδούλεσε, τὸ τὰ γυρῶν, καὶ αὐτὸν δὲν τὰ τὰ δώσῃ, τὸν βάνει εἰς τὴν φυλακὴν· ἐτὶ καὶ ὅστις ἐφείρε τὴν ζωὴν εἰς τὰ κακὰ τὰ θελήματα· πόση περισσότερον θέλωμεν ζηταχθῇ ἡμεῖς, ὅτε ἐχαλάσαμεν τὰ χαρίσματα, ὅτε μᾶς ἐδώκεν ὁ Θεὸς, ὥσπερ ἐκεῖνον τὸν Ἀσῶτον Τίδον; ἤγουν τὸ Θεῖον Βάπτισμα ἐμολυμάμεν, τὴν Παρθενίαν ἐφθείραμεν, καὶ ἐρρύπαώσαμεν. Καὶ καθὼς ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι γυρῶμεν λογαριασμὸν ὑπὸ τῆς βασιλείας τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὰ ἐξοδα τῶν ζηρημάτων, ἐτὶ λοιπόν, καὶ ὁ Θεὸς ἐξετάζει, καὶ πτωχὸς, καὶ πτωχὸς, ἐὰν ἐκ δικαίων πόρων, ἢ ἐξ ἀρπαγῆς, καὶ πλεονεξίας ἐσωμάξαμεν τὸν πλοῦτον, ἢ εἰς πορνείας, ἢ εἰς πτωχεύειν τὰ ζηρηματα ἐξομάξαμεν, ἢ εἰς θυφῶν, καὶ ἀσω-

τείαν, καὶ μέθην, ἢ εἰς τὴν τῆς ἀδικουμένην βοήθειαν. Τὸν δὲ πτωχὸν πάλιν
 ὀξυτάζει, ἐὰν ἀνδρειομυρία ὑπομῆν, καὶ ἀχαριστῇ τῷ Θεῷ, πῶς εἶναι πτωχός,
 καὶ τὰς ἄλλας βλέπει, πῶς εἶναι δυνήμενοι, καὶ ἔχεν τὸ πᾶν ἀγαθόν, καὶ δού-
 γογγύζει εἰς τὴν προμήθειαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ μὴν θαυρῆς, ὅτι μόνον οἱ πλε-
 σιοὶ, καὶ οἱ πτωχοὶ ὀξυτάζονται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ Κεῖταιδες, καὶ Βασιλεῖς με-
 πολλῆς ἀκρίβειας ὀξυτάζονται· ἦσαν, ἐὰν κείναι ἀδικα, ἢ εἰς πρόσωπον καὶ χα-
 εῖν, καὶ φθείρουν τὸ δίκαιον, ἢ ἔξω ἔχθραν καταδικάζον τινά, ἢ ἔξω ἀδικαλῶν
 ἔκαμαν τὴν ἀδικον ψῆφον. Καὶ μάλιστα οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ Πατριάρχαι, διότι
 ὅσον εἶναι μέγας εἰς τὸ ἀξίωμα, καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς ἀρχῆς, καὶ τῆς ἐξουσίας,
 τόσον καὶ φελαστότερον θέλουν ζητηθῆναι νὰ δώσιν λόγον τῷ Θεῷ. Καὶ αὖτε ὅλα
 τὰ ὀφεικτὰ δὲν ἀφαιρῶν τίποτες ὑπὸ τὰς ἰσχυίας, καὶ τὰ ὀνειράται. διότι ἀπὸ τῶ
 νὰ τελειωθῶν τὰ ἁμαρτήματα, σβέννεται τῆς ἡδονῆς ἡ ἐπιθυμία, ἀλλὰ ἡ παι-
 δούσις ἔξω τῶτε τέλος δὲν ἔχει. καὶ τὸ μὲν γλυκύ ἐστιν ἀπόσκιρον, τὸ δὲ πικρὸν
 αἰώνιον. ἔξω τῶτε ὁ Θεὸς συμμέσως, καὶ ἔξω παντὸς συντυχόντος πρὸς ἡμᾶς πρὸς
 τῆς αἰωνίης Κολάσεως, ἵνα ὑπὸ τὸν φόβον τῆς Κολάσεως ἀφελιθῶμεν. ἐὰν δὲν
 τὰς τὸ ἐπαρῆκε μετὰ τὴν φοβερὰν, πολλοὶ ἠθέλουν πύρρως εἰς αὐτὴν· διότι ἐὰν καὶ
 πύρα ὑπὸ τῶ φόβου παράσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ πάλιν εἶναι τινες, ὅπως ἔτι
 ἀδύνατον, καὶ ἀφοβα κάμνουν ἁμαρτίας, ὥσπερ νὰ μὴ εἶναι Κόλασις· διό-
 τι, ἐὰν δὲν μάς ἐπαρῇ γὰρ, καὶ αὐτὸν ἐφοβήσῃ ἔξω τῆς Κολάσεως, τί κα-
 κὸν δὲν ἠθέλωμεν κάμναι; οὐκ εἰ ἄλλο τίποτες, ἀλλὰ μόνον ἔξω φιλανθρωπίαν
 Θεοῦ· διότι, ἐὰν δὲν ἠθέλει φοβηθῇ τὴν Νινύην ἔξω τῶ Γαβᾶ, δὲν ἠθέλει σα-
 ρῇ ἡ Νινύη ὑπὸ τὴν καταστροφὴν. Εὐὸ δὲν ἐμῆκε τὸν Θεόν, μήτε ἔξω ταῖς
 ἁμαρτίαις μας, μήτε ἔξω ταῖς ἀρεταῖς μας, εἶχε τινὰς κερδοφασίαν νὰ λέγῃ, ὅτι
 δὲν εἶναι Κόλασις· ἀλλ' ἐπειδὴ ποσάυτη σκεδὴ κάμνει, ὥστε νὰ μὴ ἁμαρτά-
 νωμεν, μόνον νὰ κάμνωμεν ἀρετὰς, φανερόν ἐστιν, ὅτι καὶ ἁμαρτανόντας κολά-
 ζει, καὶ καταρτίζοντας σωτῆρι· Βλέπε, πῶς οἱ πολλοὶ κατηγοροῦσι τὸν Θεόν,
 πῶς πολλὰς φορὰς μακροθυμεῖ τὰς μαρὰς, τὰς πόρνους, τὰς φονεῖς, τὰς κλέ-
 πτας, τὰς πλεονέκτας, καὶ Αἰριστάρχας, μὴ παιδεύων αὐτοὺς ἐδῶ· καὶ πάλιν
 ἐκεῖ, ἐὰν φοβίσῃ κολάζειν αὐτοὺς, δυνατώτεροι κατήγοροι γίνονται· ὁμῶς ἐὰν
 καὶ τὸ πᾶν μάς λείπῃ, ἐκεῖνο ὑποδέχεται, καὶ ἀρέπει νὰ θαυμάζεται. Ὡς τῆς
 ἀγνωσίας, καὶ τῆς φιλαμαρτήμορος ψυχῆς, ὅτι τῆς φοβερῶν λόγων καταρτίζον-
 σι, καὶ ὑπὸ τῆς πραγμάτων θέλει μάθῃ τὴν Κόλασιν. Οὐδὲν λοιπὸν
 θέλει φύγῃ τὴν Κόλασιν, καὶ τιμωρίαν, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐδῶ λύσῃ τὰς ἁ-
 μαρτίας, εἰ Εὐχομολογήσεως, καὶ γνῶσις Μετανοίας· διότι, καθὼς τὰς κα-
 κοποιεῖς ἀνθρώπων τὰς ὑπᾶν μετὰ τὴν ἄλυσον διηλθὺς εἰς τὸ Κεῖταιον, ἐξῆ καὶ
 τὰς ἁμαρτωλὰς οἱ Δαιμόνες τὰς ὑπᾶν εἰς τὴν Κόλασιν μετὰ τῶν ἁμαρτιῶν τὰς τῆς
 δεσμῶν, ὅπως τὸ φεῖκτον, καὶ φοβερὸν Κεῖταιον τῷ Θεῷ. Καὶ αὐτὸς ἔτι, καὶ ἐπὶ
 γὰρ εἰς λαβὸν ἀφρακαῖνον, ἢ ἐπίσας καμίαν φορὰν ἐλθούσης θέρμα-
 τία, τότε ἐνθυμήσῃ ἐκείνῃ τὴν φλόγα τῆς Κολάσεως, καὶ τότε θέλῃς σκεῶ-

Ἐν τῇ φύγῃ τῶν ἀμαρτιῶν. Ἐκεῖνος, ὅπῃ ἔχει ἔργα καλὰ καὶ κακὰ, ἔχει καί ποιναν ὀλίγην παρηγορίαν ὑπὸ τῶν Κόλασιν.

Διὰ τὸ τοῦ λέγωσε, ἀμαρτωλὲ, μὴ πέφθῃς εἰς δόξωσιν, καὶ λέγῃς, ὡς καμὼ ἔλας ταῖς ἀμαρτίαις, ἐπειδὴ κολάζομαι. Ἔγινες πόρος; μὴ γίνεσαι ἀρσενικοῦ. Ἔγινες κλέπτης; μὴ γίνεσαι φονδύς, καὶ θέλεις ἔχει ὀλίγην τῶν Κόλασιν. Οἱ δὲ ἐκεῖνος, ὅπῃ εἶναι παντελῶς ἥρμος ὑπὸ καθεστῆτος ἀρετῆς, δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅσα κακὰ θέλει πάσῃ, ὡς αὐτὸς ὑπάγει εἰς τὴν ἀθάνατον Κόλασιν· διότι ἐκεῖ γίνεται μεγάλη ἐξέτασις τῆς πονηρίας ἀφ' ἧς, ὅτι ἐὰν δὲν εἴναι ὅλαι αἱ ἀρεταί, καὶ ὀλίγαι αὐτὴν εἶναι, δὲν ἀφ' ἧς βλεπόμεναι ὑπὸ τῆς δικαίας Κεφαλῆς, ἐπειδὴ ἐὰν τὰ ἀμαρτήματα ἐξετάζονται, καὶ τὰ ἔργα, καὶ τὰ λόγια, καὶ τὰ ἐνθυμηματα, καὶ ἔξ' αὐτῶν μὴδὲν νὰ κολαδῶμεν· πολὺ φεικώτερον τὰ καλὰ ἔργα, καὶ ἀς κάμωμεν τὰ καλὰ, ἵνα ἐλθῶμεν εὐαγγέλιον ὑπὸ τῶν γένων τῆς αἰωνίας πυρός. Λοιπὸν ἀς ἀπέχωμεν τῆς πονηρίας, καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἀς κάμωμεν τὴν ἀρετὴν, καὶ νὰ τυχώμεν τῆς Βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ. Ἀλλὰ ὁ Κόσμος ἔχει συνήθειαν νὰ ἀπειρῇ τὸν αἰσθητὸν τὸν καλόν, ὅπῃ δὲν κάμνει κακόν· καὶ τὸν τοῦτον λέγει καὶ ὁ Προφήτης Δαυὶδ· „Καὶ οὐκ ἐπίστανται οἱ ἄνθρωποι ἐν ἡμέρᾳ αὐτῆς· ὅτι ἐὰν δὲν ἐγγύστηται καμία φωνὴ οἱ γένοντες αὐτῆς ἐν αὐτῇ. Καὶ τὸ ποιεῖ φανερόν, διότι, ὅταν τὸν ἀγαπῶν οἱ ἀνθρώποι, τὸν ἀγαπᾷ καὶ ὁ Θεός· καὶ ἅπαν τὸν μισῶν, τὸν μισᾷ καὶ ὁ Θεός· καὶ δὲ τὸς ἀντιπαρὸν λέγει ὁ Χεῖλος· „Εἰπάσα, καὶ ἐκ ἑδωκατέ μοι φαγεῖν· διότι οἱ μὴ ἐλεῶντες τὸς φονεῖς ὑπὸ ἐκείνα, ὅπῃ τὸς ἐδωκεν ὁ Θεός, δὲν ὑπερέττει τῆς αἰωνίου ἀγαθῶν μόνον, ἀλλὰ πέμπονται εἰς τὸ πῦρ τοῦ αἰωνίου. οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες, τῶν Οὐρανοῦ ἀγαθῶν ὑπολαύονται· διότι, ἐὰν οἱ ἐπὶ τῆς Ἀρχῆς ἐκείνοι, ὅπῃ φημιβαίνοντες τὸς Νόμους τῆς Κείσεως, πολλὴν παιδείαν καὶ τιμωρίαν παθαίνουν, πολὺ φεικώτερον θέλει βασιλεῦσθαι ἐκεῖνος ὅπῃ καταφρονεῖ τὰ προσάγματα τῶν Θεῶν. Λοιπὸν ἐγνωρίζω καλὰ, ὅτι βαρύνοντες ὡς φαίνεται, νὰ σᾶς λέγω περὶ Κολάσεως, καὶ Κείσεως, καὶ πολλὴν σᾶς κάμνει τὴν λύπην. Ἀλλὰ ὅσον λυπᾶται τὸ συνειδὸς, τόσον φεικώτερον ὀφείλει τὸν νῦν τῶν ἐλπιζομένων, καθὼς ἐλεῖται ὅπῃ τὸ πτωχὸν Λαζάρου καὶ τὰ πλοῖα. Ἐτὶς ἀρετῇ νὰ κλαίωμεν, καὶ νὰ θρηνῶμεν μὴ πικρῶν δακρύων, ὅτι ἐκεῖ μετανοίας καιρὸς δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς πλέον. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον εἰμῶτε, καὶ ἀκύνωμεν ταῦτα, ὅπῃ διωρόμετε νὰ μετανοήσωμεν, καὶ τὰ ἀμαρτήματά μας ἐξαλείψαι, καὶ θέλωμεν ἔχει πολλὴν παρηγορίαν, καὶ θάρρος πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἀς γυρίσωμεν ὑπὸ τὸ κακόν εἰς τὸ καλόν, καὶ ἀς συχαίωμεν τὸν φιλεῖς Θεόν Χεῖλον, ὅπῃ καὶ τῆς παιδείας τῆς μὴ μετανοοῦσάντων, τὴν ἐδικὴν μας ἀμείλιαν ἀφελήσεως εἰς αὐτὴν, καὶ ἐξυπνήσωμεν ὑπὸ τὸν ὕπνον τῆς ἀμαρτίας.

Ἀλλὰ θέλωμεν νὰ μάθωμεν, καὶ ποῖαν αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν ὁ Θεός, τὸς

μὴ ἐδῶ κολάζει, τὸς δὲ ἐκεῖ παιδεύει, καὶ ὅχι ἄλλος ἐδῶ; Διατί; ὁρῶντες, εὐὰ ἦτον τὸτο, ὅλοι μας ἠθέλαμεν χαρῇ, ὅτι εἰμεθεν ὅλοι εἰς τὸ ἐπιγίμνον τῆς ἀμαρτιῶν. Πάλιν, εὐὰ καὶ ἐδῶ μηδέναις νὰ ἐπαιδεύετον, ἠθέλων γὰρ οἱ φερασώτεροι ἀμελέτεροι, καὶ πολλοὶ ἠθέλων λέγειν, πῶς δὲ εἶναι καμία φορημένη δὸτὸ τὸν Θεόν; διότι, εὐὰ καὶ τῶρα βλέπομεν πολλὰς πονηρὰς κολαζόμεναι, καὶ πάλιν βλασφημῶμεν, εὐὰ δὲ ἦτον νὰ παιδεύονται οἱ κακοὶ, τί δὲ ἠθέλων εἰπῇ κακόν; ὅτ' τὸτο ὁ Θεὸς τὸς μὴ ἐδῶ κολάζει, καὶ ἄλλος δὲ κολάζει. Εἶναι τινὰς πόριος, ἢ καὶ ἄλλω ἀμαρτίαν κάμνει, καὶ εἶδει τον ὁ Θεὸς μίαν κακὴν ἀδικίαν, καὶ κόπτει τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἔχει ἐκεῖ ἐλαφροτέρην τὴν Κόλασιν, ἢ μετανοῶν, καὶ σῶνεται, καὶ γίνεται σωφρονέστερος δὸτὸ τὴν παιδείαν; τὸς δὲ πάλιν δὲν παιδεύει, καὶ βλέποντες τὴν μακροθυμίαν τῷ Θεῷ, ἐλαφροτέρη, καὶ τῆς ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ τιμωρίας ἐλαφρώμενται. Εὐὰ δὲ πάλιν ἐλυσκομένης εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ δὲν μετανοῶμεν, δὲν θέλομεν ἀφελῆθαι δὸτὸ τὴν ἀνεξικακίαν τῷ Θεῷ, ἀλλὰ μεγαλήτερον θέλομεν ὑπομείναι τὴν Κόλασιν, ὅτ' τὴν πολλὴν ἡμῶν καταφρόνησιν ὅτ' κάμνομεν εἰς τὸν Θεόν; ἦγαν, ὅταν ἀμαρτάνωμεν, τιμώμεσθαι φερε τῷ Θεῷ, τῷ τῆς μᾶς σκιπάζει, νὰ μὴ πάθωμεν κακόν, ἐκ τῆς ὁποίαν ἐφίετο νὰ τιμωρηθῶμεν. ὅταν καὶ τῆς διεργασίας καὶ μακροθυμίας τῷ Θεῷ, πάλιν μὴ ὠμῶς εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ποῖος δυνάται νὰ μᾶς ἐλαφρώσῃ δὸτὸ τὴν Κόλασιν; Ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος ὅτ' δὲν πάθῃ καμίας ζημίας, ἢ ἀρρώσας, ἢ ἄλλω καμίας παιδεύσιν ὅτ' τὴν ἀμαρτηματὶ τῷ ὡσαύτως καὶ ἐκεῖνος, ὅτ' ἔχει πολλὴν τιμὴν, καὶ ἀπάυσιν, μὴ ἄλλος ἐκεῖ ἔχει τὴν τιμωρίαν. Διὰ τὸτο, ὅταν ἴδῃς τινὰ ὅτ' πλῆτται δὸτὸ ἀδικίας, καὶ πλεονεξίας, μὴ τὸν ἐπαινεῖς, ἀλλὰ κλαῖσαι αὐτόν, ὅτι ὁ πλεῖτος αὐγατίζει τὴν Κόλασιν ἐκεῖ, μὲ τὸ νὰ θυσανέξῃ εἰς τὸ λόγῳ τὸ ὀργῶν, καὶ κατάραι δὸτὸ ἐκεῖνος ὅτ' ἀδικῇ. Καὶ πολλὰν λογίαν εἶναι αἱ Κόλασις τῆς ἀμαρτιῶν, καὶ δὸτὸ τῆς χρόνων, καὶ δὸτὸ τῆς προσώπων, καὶ δὸτὸ τῆς ἀξιομάτων, καὶ δὸτὸ τῆς γνωσῶν καὶ ἀγνώσων. Εἶναι λοιπὸν δύο ἀνθρώποι πονηροὶ, ὁ εὖας εἶναι πλεῖσιος, καὶ ὁ ἄλλος πτωχός, καὶ ὁ πλεῖσιος κολάζεται φερασώτεροι φερε τὸν πτωχόν. Ὅταν εὖον δὲν φονέσῃς τὸν Ἀδελφόν σου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν πνευματικόν σου Ἀδελφόν, ὡσαύτ' ὁ Κάιν, ὅχι μὲ μαχαῖει, ἀλλὰ μὲ τὸν φθόνον, καὶ τὴν ἀποδοσίαν, καὶ ζημίαν, τάχα θέλεις φύγει τὴν Κόλασιν; ὅχι. Ἀλλὰ καὶ τῷ Γερέας τῷ Παιδίᾳ δὸτὸ τί ἐκολάσθηκα; μὲ τὸ νὰ ἔβρωγαι τὰς θυτίδας, καὶ τὰς ἀποφράδας, ἀπὸ τῆς Λεπτογίας, καὶ τῆς θυμιάματος; ὁμοίως καὶ ὁ Πατέρας τὸς ἐκολάσθη, ὅτ' εἰς τὸς ἐπαιδεύσει.

Τί δὲ ἡμεῖς; ἡδέναις ἔγινε Πατέρας ἀμελὴς εἰς τὰ Παιδιά αὐτῶ, καὶ ἔβρωγαι κακὰ τὰ παιδιά δὸτὸ τὴν ἀπαιδεύσιν, καὶ πολλὰ ὑπᾶν καὶ ἀλλοτριότης, καὶ θέλων κολαδῇ καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνα. Τί σὲ φαίνεται ὁ Ἀναγίας, καὶ ὁ Σαπορεῖρα, ἐπειδὴ ἐκράτησαν δὸτὸ ἐκεῖνα τὰ ἐδικά τῶς ὅτ' ἀφίρῳσαν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅτ' νὰ τὸς ἐλέγξῃ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐπισαυ καὶ ἀπείσαν; ὁλίγα κάμνομεν

αὐτῶν αὐτὴ χεῖρότερα· Τάχα κάμνησέ σε τὰ πειδύσας, πῶς κείσῃς τε, καὶ ἀπαποδοῖς δὲ εἶναι; Ἡ δὲ εἰς ἐγὼ τὰ μὲν ἦσαν Κόλασις, καὶ δὲ ὅλως αὐτὸς ἐγὼ ἔσθ' ἐπὶ τῆς εἰσῆς ὑπὲρ τῆς εἰσῆς ψυχῆς ἔχει φόβον τὰ μὲν κολαφῇ, ἀλλὰ ἐγὼ ὡς Προσώρ, ὅτ' εἶμαι τῆς Ποίμενης ταύτης, καὶ δὲ τὸ δῶσω δὲ ὅλως λόγον τῇ Θεῷ, δὲ τὰτο εἶναι ἀδύνατον τὰ φύγω δὲ τῷ Κόλασιν. Καὶ ἐ μόνον ὁ Θεὸς, ἀλλὰ καὶ κολάζων, ἀληθῶς ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλανθρώπου· ὁ Θεὸς, καὶ αἱ κολάσεις αὐτῆς, καὶ αἱ τιμωραὶ μεγάλῃ ὁδωσάντων εἰς τὰς ἀνθρώπων ἐργάζονται, καὶ κάμνουν. ἐπειδὴ καὶ ὁ Γὰρ, ὅχι μόνον διγάζει τὰς ἀρρώστας εἰς τὰ φελιβολία, καὶ εἰς τὸν αἶρα, καὶ εἰς τὰ λαβὰ, καὶ τὰς λῆει, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμποδίζει τὰ μὲν φάσιν καὶ λογίς φανήσιν, καὶ μάλιστα τὰ ἐπὶ τῶν πάλιν ἀλλῶν φορὰ κόπτει τὰ κρείας τὸ σῶμα, καὶ ἀλλῶν τὰς ποτίζει πικρὰ βότανα τὰ διγάζει τὰς χολαῖς. Αὐτὸ τὸ ὅριον γίνεται, καὶ δὲ τὰς πνευματικὰς Γὰρ εἰς τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀμαρτωλῶν ὅταν ἴδῃς τινὰ ἐν ἀρετῇ, ὅτ' ἀδύναται τῶν ἀρετῶν, καὶ ὑποφέρει μόνον πειρασμὸς καὶ θλίψις, μακάριτοι, καὶ ζήλοισιν αὐτὸν, καὶ μνήσιν τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, ὥστε καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν ὅλων ἐδὼ συγχωρηθῶν, καὶ πολλῶν ἐκεί τῶν μισθῶν συναρμύων, καὶ δὲ τῶν ὑπομονῶν ἐτοιμασθῶν. καί τινες μὲν ἐδὼ παιδίζονται, ἄλλοι ἐκεί, καὶ ἐπεροὶ καὶ ἐδὼ καὶ ἐκεί κολάζονται. Ἀπὸ τὰς φεῖς τὰς ποιοὶ μακαρίζονται, ἐκείνοι ὅτ' ἀκακοπαθῶν ἐδὼ δὲ τὸν Κόλον, καὶ ἀφίενται τὰς ἀμαρτίας, εἴτε δὲ ἀσκήσιος, καὶ νηστίας, καὶ ὑποταγῆς, πτωχείας, καὶ γυμνείας, ἐκεί ἑλαφρότεραν ἔχει τὴν παιδίσκην· ἐκείνος δὲ ὅτ' ἀκαμνεῖ τὰς ἀμαρτίας ὅπμιλως, ἐκεί ἔχει μεγάλῃ Κόλασιν.

Ὅμως δὲ ποῖαν ἀφορμὴν ὁ Θεὸς ἀπολέγει ἐκείνα, ὅτ' αἱ μὲν τὰ κάμνουν καὶ τὰ μὲν κάμνουν ἐκείνα τὰ ἀτυχεῖ, ὅτ' αἱ μὲν ἀπολέγει, δὲ τὰτο μὲν φοβερίζει μὲν τὴν γένεσιν τῶν πυρῶν, δὲ τὰ μὲν σεβῶμεν εἰς αὐτὴν, καὶ φοβερίζει μὲν τὰ λόγια, καὶ ὅχι τὰ λυτῇ μὲν τὰ παράγματα. Καλὰ σὺ, ὦ Δέσποτα, καὶ τὰ ταξίματα, καὶ αὐτὴ καὶ ἡ Βασιλεία, ὅτ' ἀπαντῶμεν τὰ μὲν δώσας, καὶ ὁ φοβερίζων τὰς γενεάς· καὶ ἡ μὲν Βασιλεία μὲν ἀφαιρῇ, ἡ δὲ Κόλασις φοβερίζει τὰς ἀμαρτίας χρησίμως· διότι φοβεῖ ὁ Θεὸς τὰς ἀμαρτωλούς, ὅχι δὲ τὰς βαλὼν εἰς τὴν γένεσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν γενεῶν τὰς ἐλευθερώσιν· φοβεῖ τῇ λόγῳ, ὥστε μὴ τῇ ἔργῳ κολάζει. Διότι ἐκείνος ὅτ' ἐν παντὶ τυχόντι τὰ ἀνασπῶν, ἐδὲ παιδίσκιν ἔχει ἐδὼ δὲ τὰ ἀμαρτήματά τε, ὅτι νομίζει, πῶς ἐδὼ ὥστε τὴν ἀμαρτίαν παύει· δὲ τὰτο καὶ ἡ Κόλασις αὐτῆς τέλος δὲν ἔχει. Ἀλλὰ ἐκείνος ὅτ' ἀφαιρῇ τὴν Κόλασιν, καὶ τὸ φοβερὸν Κελπίον ὅτ' αἱ μὲν τὰ κελάρη, καὶ τὴν φεγίλιν ἐκείνῃ δόφασιν, παντὶ τὸν ἔσπον κάμνει τὰ φύγη πορνεύων, μαλακίαν, πονηρίαν, καὶ πᾶν ἄλλο εἶδος ἀμαρτίας· μόνον γίνεται ἡμῶν, σῶφρονος, ταπεινός, ἐλεεινός, ἡταπημένος, δὲ ὅλως, καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Θεὸν, ὅχι πόσον διύεται τὰ κάμνουν ὁ λόγος, ὅσον κάμνει ὁ φόβος, καὶ ἀπο-

ἔσται τὸν σέφανον ἡμῖν τῆς Βασιλείας τῷ Θεῷ. Ἐγνωρίζω, ὅτι πολλοὶ διὰ
ἡμᾶς φοβῶνται τὴν Κόλασιν τῆς γενένης, ἀλλὰ ἐγὼ φοβέμαι νὰ μὴ ξηπέσω
τῆς Βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι πικρότερον διὰ τὴν γενένην τῆς
πυρὸς, διότι δὲν ἡξέδρομεν τὴν μακαριότητα τοῦ αἰωνίου ἀγαθοῦ, ἀλλὰ τὴν ἐ-
ρησιν τοῦ καλῶν ἰδοῦν. Μόνον ὁ μακάριος Παῦλος εἶδε ταῦτα φανερά, ὅταν
ὑπῆρχε εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ ἠκούσεν ἄρρητα ῥήματα· ἐπὶ τοῦ μόνου γνωρίζει
ὅτι, ὅποιος ἐκπέσει διὰ τὴν δόξαν τῶν Χειρῶν, ἐκεῖνος εἶναι τελείως κολασμέ-
νος διὰ ὅλας τὰς ἀμαρτίας. καὶ τὸτο ὅτι λέγω πάρα, τότε τὸ θέλωμεν γνω-
ρίσει, ὡσαύτῃ τὸ πάθωμεν. Ἀμποτεῖς τὸτο νὰ μὴ γινῇ εἰς ἡμᾶς, ὡς Τίς μοι-
νοῦν τῷ Θεῷ· δέομεθάσιν νὰ μὴ ἀκούσωμεν τὸ, ἔκ οἷδα ὑμᾶς· τὸ οὐκ ἐπιθυ-
ναι, ὅτι πενῶντα αὐτὸν εἶδαμεν, καὶ δὲν τὸν ἐδρίξαμεν. διότι καὶ ἄλλοι ἔχον
μοῖαις ὑπομένειν ἀσραπαῖς, ὡς τὸ πανάγιον πρῶτον ἐκεῖνα τῶν Χειρῶν νὰ
μὴ ἰδοῦμεν. διότι, εἰαὶ αὐτὸς ἐχθρὸς ἡμᾶς ὄντας, ἐσαυράθη ὁ ἡμᾶς, καὶ
ἡμεῖς νὰ τὸν μισῶμεν, καὶ νὰ φθύνωμεν ἀπ' αὐτὸν, καὶ νὰ ἐχθώμεν κατὰ τὴν
δυσβολίαν· ἀλλὰ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐδραμε καὶ ἐκοπίασεν νὰ μᾶς
γυρίσῃ διὰ τὸν γκρεμισμὸν τῆς δυσβολίας, πῶσον ὅτι δὲν ἐλυπήθη τῷ λόγῳ, ἀλλὰ
ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν εἰς θάνατον. Ὅταν δὲ μὲ ὅλα ἐκεῖνα ὅτι ἐπαθε
διὰ τ' ἐμᾶς, καὶ ἡμεῖς κἀν ἄρην ξηρὸν δὲν τῶν ἐδώσαμεν, βλέποντες αὐτὸν πε-
νασμένον, τότε εἰς τὴν Κερίον μὴ ποῖα μάτια νὰ τὸν ἰδοῦμεν;

Εἰπέ μοι, εἴως ὅπου νὰ ἡθέλῃ σὲ ἰδεῖν γέροντα καὶ πρῶτον, νὰ ἐδυάτο νὰ
σὲ κάμῃ νέον, καὶ διωκτὴν, καὶ αἰρετὴν, καὶ νὰ σὲ δάσῃ καὶ Βασιλείαν τὸν Κόσμον
ὅλον, καὶ νὰ ζῇς ἀθάνατος, τί ἄλλω γίνῃ, καὶ ὁφθαλμοὶ ἡθέλῃς διὰ πύλιν;
ὅχι ἄλλω. ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅχι μόνον αὐτὰ μᾶς ταῖς, ἀλ-
λά καὶ θεωροῦμεν διὰ τὰ, καὶ ὁποῖα ἔχει ἐπομασμένα διὰ ἐκείνους ὅτι τὸν
ἀγαπᾷ καὶ κάμνουν τὸ θέλωμα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ μὲ αἰσθητὰ μάτια ἀδύνατον εἶναι
νὰ τὰ ἰδεῖν τινὰς ἐκεῖνα τῶν Οὐρανίων ἀγαθῶν, μόνον τὸν νῦν σε ἀνέβασαι, καὶ εἰσεῖν
ἐπὶ τῶν Οὐρανῶν· ἀνάβλεψαι, καὶ ἰδεῖ ἐκεῖνον τὸν ὑψηλότερον Οὐρανὸν ὅτι εἶδεν
ὁ μέγας Ἠσαΐας, εἰς τὸ φαῖς τὸ ἀπειρον ἐκεῖνο, καὶ ἀπρόσιτον, εἰς τὰ πάγματα τοῦ
Ἀρχαγγέλου, καὶ Ἀγγέλου· καὶ πάλιν κατέβασαι τὸν νῦν σε διὰ τὸν Οὐρανὸν,
καὶ βλέπε τῶν Βασιλείας τῆς γῆς μετὰ τῶν δορυφόρων αὐτῶν, ἄνδρας χρυσοφορητάς,
ἀλογα ἄπαντα χρυσοχαλινώματα, καὶ ἀμύξια χρυσοπολισμένα, τὰ φορέματα τῆς
ἀσπίδας, καὶ ὁφθαλμοὶ ζωοποιώματα. Καὶ ταῦτα καταλαβὲ ὅτι μετὰ, καὶ πάλιν
ἀνέβασαι τὸν λογισμὸν, καὶ ἐνθυμήσιν τὴν ἡμέραν τὴν φοβεράν ἐκεῖνην, εἰς
τὴν ὁποῖαν θέλει νὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς μετὰ τῆς δόξης πολλῆς, ὅχι μετὰ εἰκοσι, ἀλλὰ μετὰ
ἐκατὸν δορυφόρων, ἀλλὰ μετὰ χιλιάδας Ἀγγέλων, καὶ μυριάδας Ἀρχαγγέλων· καὶ
πῶσον εἶναι φόβος μέγας εἰς τὴν ἀνθρώπων, ὅτι ποτὲ δὲν ἔγνω, ἀλλὰ ἔσται
ὁ Κόσμος· καὶ ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῆς δόξης αὐτοῦ, τὸ φαῖς τῶν ἡλίου, καὶ τῶν
σελήνης θέλει κρυφθῇ, καὶ ποτὲ θέλει ὑποδώσιν κατὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν.

Πολλοὶ ἀγνοοῦσι λέγουσι ψυχὰ λόγια, ὅτι, εἰαὶ κολαζώμεν καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ κο-

λαθῶν καὶ ἐγὼ. Βάλε εἰς τὸν νῦν σου ἐσὺ, ὅπῃ τὰ λόγους αὐτὰ, πόσοι κείνται ὑπὸ τῆς ποδολγίας, καὶ ἔχον πολλὰς, καὶ δρυμεῖς πόνας; ἐὰν καὶ μυρίας ἄλλους ἀδελφεοὺς τῆς δειξῆς, χειρότερα ποιῶντες, τὸ το δὲν τὸ βάλλειν εἰς τὸν νῦν τῶς, ἐὰν καὶ ποῦν ἄλλος, ὅτι ὁ πολὺς πόνος δὲν ἡμπορεῖ νὰ παρηγορηθῇ ὑπὸ τῆς ἄλλου τῶν πόνου· διὰ τὸ το δὲν ὁφείπει νὰ λέγωμεν ψυχραῖς ἐλπίδες, νὰ παρηγορημεσθον· ὅταν δὲ ὑπάρχη ὁ πόνος, εἰδὲ αὐτὴ ἡ ψυχὴ ἔχει καμμίαν παρηγορίαν ὑπὸ τινά. Ἐὰν ἡθέλων ὑπάγῃ τινὰς ἐν μέσῳ πολλῶν Ἀρχόντων, ὅπῃ νὰ φορῶσι χρυσαῖς, καὶ λαμπραῖς φορεσίαις, καὶ εἰς τὸ μέσον τῶ πλήθους τῆς Ἀρχόντων, καὶ εἰς ἄλλον τινὰ μεγαλοπρεπέσασον, καὶ ἡλιόμορφον ἀνδρα, ὅπῃ νὰ εἶχον εἰς τὰ φορέματα τὰ πολυτίμως λίθους, καὶ μαργαριτάρια, ὁμοίως καὶ τὸν σέφανον ὅπῃ ἐφῶρει εἰς τὸ κεφάλι τῆς, ἔπειτα νὰ σὲ πῶν νὰ εἶσαι καὶ ἐσὺ μὲν ἐκείνον εἰς τὸν Κόσμον, καὶ μὲ ὅλους τὰς Ἀρχοντας καὶ Βασιλεῖς ἐκείνους, τὰς καὶ ἡθέλεις κάμῃ νὰ ἐπὶ τύχης ἐκείνους τῶ ἀξιάματος, καὶ ταξίματος; τὸ το δὲν εἶναι ὑπὸ τῆς φαινομένης παραμάτης τῆς γῆς, ἀλλὰ εἶναι ὑπὸ ἐκείνῳ τῆς ἀνερμυδύτων ἀγαθῶν. Ποῖον τὸ το; τῆς Οὐρανίων λέγω, καὶ μακαρίων Δυναμίων. Περὶ δὲ τῶ Βασιλεῖος εἰδὲ εἰπεῖν εἶναι δυνατὸν, ἵνα μὴ ὀλίγον καιρὸν κοπιᾶσαι, ὅπως μὴ ὑπερήσωνται τῶ λόγῳ μας τῆς μεγάλων καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν. Διότι μυρίας θανάτους, καὶ αὐτῶν τῶν γένωναν ἡθέλωμεν ὑπομείνῃ, μόνον νὰ ἰδῶμεν τὸν Υἱὸν τῶ Θεοῦ ἐρχόμενον μετ' ἐσθῆς αὐτῶ, καὶ εἰς τὸν χορὸν τῆς Ἀγίας νὰ συναρτυρηθῶμεν. Ἀλλὰ οἱ πολλοὶ τῆς ἀνηρώσαν ἀνθρώπων λέγουν, ὅτι δὲν θέλωμεν ἄλλο, πλὴν μόνον νὰ μὴν κολασθῶμεν. Ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἔχω θεωρησάμενον ὑπὸ τῶ Κόλασιν, τὸ μὴ ὀρεσθῆναι ἐν τῇ δολέρᾳ τῶ Χειρὸς παρυσία, καὶ ἐκείνον ὅπῃ δὲν θέλει ἀξιαθῇ τῆς δόξης τῶ Κυρίου. ἐπειδὴ εἶναι φοβερώτερον ὑπὸ πᾶσαν πικρὰν Κόλασιν ὁ χωρισμὸς τῶ Χειρὸς. Διὰ τὸ το κλαίω καὶ θρήνω, διότι, ἐὰν ἦτον ἀνθρώπος ἐκείνος ὅπῃ μᾶς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ εἶναι Βασιλεὺς μέγας, καὶ δὲν ἐνθετόμεσθον τὸ μέγας τῆς ἀγάπης. Πῶς γάρ; τῶ μὴδὲν ἡμῶν προτιμῶντες· διότι εὖα εἶχον Υἱὸν μετ' ἐσθῆς, καὶ δὲν τὸν ἐλυπήθη εἶχε ἐμᾶς, ἀλλὰ τὸν ἔδωκε, καὶ τὸν ἐθανάτωσαν διὰ τῶ ἀγάπῃ, ὅπῃ ἔχει εἰς ἡμᾶς. Ἡμεῖς δὲ, ὅχι πᾶς δὲν τὸν ἀγαπῶμεν, καὶ δὲν τὸν εὐχαριστοῦμεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀτιμάζομεν, μὲ τὸ νὰ κάμωμεν τὰ ἔργα τῶ εὐχολοῦ, καὶ ὅχι τῶ Θεοῦ τὸ θέλημα. Τὰς δὲν θέλωμεν κολαθῇ δικαίως; διὰ τὸ το θρήνω, καὶ οὐδύρομαι, ὅτι θέλω μόνον νὰ μὴν κολαθῇς, καὶ δὲν κλαίω· θέλω νὰ μὴν σέβης εἰς τῶν γένωναν τῶ πυρός, καὶ δὲν θρήνω, διότι καλλίτερον εἶναι τώρα νὰ σὰς λυπήσω, πλὴν ἐκείνον τὸν καιρὸν τῶς Κείσεως νὰ σὰς βλείπω βασανίζομεν.

Ὡς ἀνθρώπε, ἐσὺ, ὅταν ἀδελφὴ τὸ κορμίσω, ὅλους ἀγαπᾷς νὰ σὲ παρηγορῶν, καὶ νὰ σὲ λυπῶνται· ἐκείνους δὲ ὅπῃ δὲν σὲ λυπῶνται, τῶς κατηγορεῖς ὡς ἀσυμπαθεῖς· τῶν δὲ ψυχλῶς βλείπεις κολασθῆναι, καὶ μὲ λέγεις νὰ μὴν κλαῖναι; ἀλλὰ δὲν δύνομαι, ὅτι εἶμαι Πατέρας φιλότεκνος. Ἀμποτε νὰ ἡθέλητε ἰδῇ τῶν φλόγα ὅπῃ ἔχει ἡ καρδιά μου, καὶ ἡθέλετε γνωρίσῃ τὸν πόνον

ὅπῃ ἔχω θῆτ' ἐσᾶς, καθὼς μία χίρα, ὅταν χάσῃ τὸν Υἱόν της. Περισσότερον
καίνομαι ἐγὼ θῆτ' ἐσᾶς, τῇ Χειρανομίᾳ λαῶ, καὶ ποιμνίᾳ, μὲ τὸ νὰ σᾶς βλέ-
πω ὅλος εἰς ἀβυσσὸς, καὶ κατηγορίας εἰς ὑπὲρ τῶ ἀλλῶ, καὶ ὅλος ὁ καιρὸς νὰ
περιῇ εἰς κακίαν, καὶ ὄχι εἰς ἀρετὴν. Εὐὼ ἰδετε τινὰς κακοποιούς, ὅπῃ ὑπᾶν νὰ
τὸς κρεμάσῃ, πῶς εἶναι τὸ παρόσῳπόν της χαϊμῶνον, καὶ ἡ ψυχὴ των ὁμοίως. ἐγὼ
πολλὰς ὑπὸ ἐκείνης ἤκουσα ὅπῃ ἔλεγαν, ὅσοι ἐλάττωθησαν τῇ θανάτῳ, ὅτι
ἐδὲ ὡσαν αὐθιρῶπας ἔβλεπαν τὸς αὐθιρῶπας, μὲ τὸ νὰ εἶχαν τὴν ψυχὴν της
συγχυσμῆναι, καὶ ἔξω ὑπὸ τὸν νεύτης. Εὐὼ δὲ ὁ σωματικὸς θάνατος ἔτ' ἰ με-
γάλα φοβῇ, ὅταν δὲ ὁ αἰώνιος θάνατος ἔλθῃ, τί θείλομεν κάμῃ τότε, ὅταν
θείλομεν ἰδῇ τὴν γλῶττάν σαλδομῆναι, τὸν Οὐρανὸν τυλιατόμενον ὡσαν χαρτίον;
ὅταν ἰδῶμεν τὸν Χεῖρον ἐρχόμενον μὲ φοβερὰς, καὶ πολλὰς δόξης; ἀραγε, ποῖον
φόβον τότε ἔχει ὁ ἀμαρτωλὸς, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς, βλέπωντας τὸς ἄλλας βασανι-
ζομένους, καὶ θανατομένους; καὶ ὡσαν παλαιωτικῶς νὰ ἔχῃ τὴν ψυχὴν της ὑπὸ
τὸν φόβον, καὶ τὴν λύπην; Ἀμὴ ὅταν πέσωμεν ἡμεῖς εἰς μεγαλῆτερας τιμω-
ρίαις καὶ θανάτους, τότε τί θείλομεν γινῇ; Πιστάσατέ με, Ἀδελφοί, δεῦ εἶναι
μὲ λόγον τὸ πάθος ἀξιοῦσθαι, δεῦ εἶναι. Ἀληθῶς λέγεις, Διδάσκαλε,
ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶναι εὐσπλαγχνος, καὶ φιλήδωτος, καὶ ἐδὲ μόνον τὰ κακὰ ἐρε-
φισαὶν τὰ λόγια τῶ Θεοῦ; ὄχι, ἀλλὰ μόνον πρὸς φόβον ἐρεφισαὶν, ἔξω νὰ σω-
φρονίζαίμεθα. Εὐὼ λοιπὸν δεῦ σωφρονέμεθα, ἀμὴ μὴ ὡμεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν,
ταῖχα θείλομεν φύγῃ τὴν Κόλασιν; ὄχι. Λοιπὸν ἐδὲ τὸς καλὰς, καὶ ἐναρέτας
αὐθιρῶπας, νὰ μὴ πληρώσῃ τὸν κόπον της ὁ Θεός; καὶ λέγεις· τέτο εἶναι τὸ
ἀρέπον, ἀμὴ ὄχι τὰ τῆς Κόλασεως, μόνον εἰς φόβον ἐρεφισαὶν. Ἀμὴ τί
ἤκουσας πρὸ τῶ Κατακλυσμῶ, καὶ πρὸ τῶ Σοδόμων καὶ Γομορρᾶν, μὴ καὶ ἐκεῖ-
να ἔξω φόβον τὰ ἐρεφισαὶν; δεῦ ἔγιναν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον φανερὰ. αὐτὰ ὅπῃ
λέγεις ἐσὺ τώρα, ἔλεγαν καὶ ἐκεῖνοι πολλὰς φορὰς. Καὶ ὁ δίκαιος Νῶε, κά-
μνωντας τὴν Κιβωτὸν χρόνος ἑκατὸν, καὶ ἐβόα, καὶ ἔλεγε νὰ μετανοήσῃ, καὶ δεῦ
ἠθέλον ἐδούας νὰ πειθῶν· καὶ πάλιν τὸς ἔλεγε· δεῦ βλέπετε καὶ νὰ ἀρετα
ἔγρη, πῶς κάμνω καὶ τὸν δεσμὸν τῶ Θεοῦ, καὶ ἔχῃ ὁμοίαν τὰ ἀρετα μὲ τὰ
ἡμεῖς; ἦσαν τὸ ληστέα μὲ τὸ μοχαίει, τὸ ἀρκέει μὲ τὸ ἀρόβατον, ὁ λύκος
μὲ τὸ ἀρεῖ, ὁ ὄφις μὲ τὸ πτερόει· καὶ τὸ βράδυ ἐσήμανε τὸ ξύλον, καὶ ἤρχον-
το εἰς τὴν Κιβωτὸν, καὶ ἐκδέχοντα, πότε νὰ τὰ σεβάσῃ εἰς τὴν Κιβωτὸν ὁ
δίκαιος, καὶ ἔξω τέτο καὶ ἡμεῖς σημαίνομεν τὸ ξύλον, καὶ σωματόμεθα εἰς τὴν νῆα
Κιβωτὸν, δηλοῦντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Χεῖτος. Καὶ καθὼς ἐκεῖνοι ἐπὶ
γῆρας, ἔξω νὰ μὴ σέβῃ εἰς τὴν Κιβωτὸν, ἔτ' ἰ δέλεον πάθῃ καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ
δεῦ σεβόμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. ἔξω τέτο καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἐπὶ τοῖς, ὅταν ἐπείγουτο
ὑπὸ τῶ ὕδατος τῶ Κατακλυσμῶ σαρώτα ἡμέρας, καὶ σαρώτα νύκτας ἐβόη·
καὶ τὰ ἐπεία, καὶ ὅλα τὰ ἐπεία δεῦ ἐπείγαν, διότι ἐσέβηκαν εἰς τὴν Κιβω-
τὴν· οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὅταν ἐπείγουτο, τότε ἐπείσταν, καὶ μὴ θείλοντες. Τὴν
ὁποῖαν δοκίμῳ ἄς σπιδάσωμεν νὰ φύγωμεν, ἵνα καὶ ἐδὲ τὴν ἐπὶ ληστικὴν ζώην

ἐν ὑγείᾳ, καὶ σωτηρίᾳ ὑπερασώμεθα, καὶ ἐκεῖ τῷ μέλλοντι ἀγαθῶν ἐπιτύχω-
μεν, χάριτι καὶ φιλευσθερίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ω, ἡ δόξα, καὶ
τὸ κράτος νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῷ αἰῶνι. Α' ΜΗ' Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ Θ.

Περὶ Μετανοίας, καὶ Ἐξομολογήσεως.

ΕΓ' ΛΟΓΗΣΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡ.

ΕΡΩΤΩ ἡμᾶς, Ἀδελφοί, εἰς ἐπὶ τινὰς ἀπὸ ἐσθῆς εἰς τὴν Παλαιστί-
νῃν, ἤγουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὰ πέρα μέρη τοῦ Γορδάνου πο-
ταμῆ· ἐγὼ νομίζω νὰ ὑπῆλθετε. Εἰπότε καὶ ἡμᾶς ἐκεῖνα ὅπῃ ἴδετε
εἰς τὰς τόπους ἐκεῖνας· εἶναι λοιπὸν ἐκεῖ τόπος πολὺς, καὶ καρποφόρος, καὶ ποτε
ἦτον πολλὰ καλὸς, τώρα δὲ εἶναι καλὸς ὡσαύτως ὡς τότε διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.
Οὗτος λοιπὸν ὁ τόπος ὁ πολὺκαρπος, καὶ τὰ Κάσρη ἐκεῖνα ἐφθάρσαν εἰς τὴν
ἀραιότητα τὰ Κάσρη, καὶ τὰς Χωρὰς ὅλας τὰ Κόσμος, ἡ ὁποία ἐφθάρσεν εἰς τὴν
ἀδελφίαν τοῦ Θεοῦ τὸν Παράδεισον, τώρα δὲ εἶναι πασάν τῇ ἐρήμῳ ἐρημότερον,
καὶ ἀδελιωτέρον· ὅμως καὶ τώρα ἕως τῆς σήμερον σέκονται τὰ καρποφόρα δένδρα με-
τὰ τὰς καρπύων, ὁ δὲ καρπὸς αὐτῶν εἶναι ἐνδύμνους τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ φαί-
νεται μὴ αἰ ρογδιῶς καὶ μελιῶς, καὶ ὁ καρπὸς τὸν λαμπαρὸν ἔχει τὴν θρασυῖαν.
καὶ ἐκείνος ὅπῃ δὲν ἤξῃ τὴν ὑπόθεσιν, ὡσαν ἰδῇ ἔτι εὐμορρα καὶ λαμπαρὰ
τὰ παλαιὰ, πολλὴν χαρὰν ἔχει, ἀλλὰ ὡσαν παρὴν τὸ παλαιὸν εἰς τὸ χεῖρ τῶ
νὰ τὸ κόψῃ, καρπὸν δὲν δύνειται μέσα, μόνον καπνόν, καὶ βράμον πολὺν. Τέ-
τοια λοιπὸν εἶναι ὅλη ἡ γῆ ἐκείνη, ἤγουν τὰ ξύλα, οἱ λίθοι, ὁ αἶρας, καὶ τὰ
νερά ὅλα μετέχον τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, διότι γῆ εἶναι ὅπῃ βλέπεις, ἀλλὰ δὲν
εἶναι γῆ, ὅπῃ νὰ βλαστήσῃ. Ο'μοίως καὶ τὰ δένδρα μετὰ τὰς καρπύων, ὅλα σάντι
εἶναι· αἶρα καὶ νερόν βλέπεις, ἀλλὰ δὲν εἶναι τῆς χρείας· ἡ θάλασσα ἐκείνη
εἶναι νεκρά, διότι δὲν ἔχει καυρία ἐρπετῶν ζωντανῶν μέσα. Καὶ καθὼς εἷα
κορμὶ, ὅταν τὸ κάψῃ ἡ ἀστραπή, τὸ μὴ ἀνέματος τὸ κορμὶν σέκει ὁ τύπος ἐν
τῷ ὅφει τῶ πυρός, ἡ δὲ δυνάμις ὄχι· Ἐτὶ λοιπὸν καὶ ἐκεῖνα· μὴ καὶ αὐτὰ
ὅπῃ εἴπαμεν, ἡ τὰ καὶ αὐτὰ κτύπος φωτὸς εἶναι· βαρὺτα φαίνονται αὐτὰ παρὸς
τὰ λόγια τὰ καθ' ὧς· δὲν εἶναι αὐτὰ βαρὺτα, ἀλλὰ ἐκεῖνα ὅπῃ λέγεις, πῶς
δὲν εἶναι Κόλασις, δὲν εἶναι γέννα τῶ πυρός. Εὐσὺ, Ἀδελφοί μου, ἀναγκά-
ζεις νὰ λέγῃς αὐτὰ, ὅπῃ ἔχεις ἀπιστίαν, καὶ λέγεις δὲν εἶναι Κόλασις, μόνον
τὰ λέγεις αὐτὰ διὰ φοβερισμόν· διότι εἰς ὅπῃ δὲν εἶναι τὰς λόγους τοῦ Χριστοῦ,
δὲν ἔστι φέρῃ ἀπὸ τῷ παραμύθῳ βεβαίαν πίσιν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς διὰ εἷα

ἀμάρτημα πόσω μεγάλῳ ὀργῇ ἔδωκεν εἰς ἐκεῖνα τὰ Σόδομα, καὶ τὰ Γόμορ-
 ρά, μὴ τὸ νὰ σείλη φωτίαν διὰ τῆς τῆς ἐκατέκαστος, καὶ μήτε τὸ Ἀβραάμ
 τῷ ἀδικήσαντι ἀκούσας, μήτε τὸ δίκαιον Λώτ. Ἀλλ' ἡμίτις μὴδε νὰ γένη εἰς
 ἡμᾶς; πῶς νὰ φύγωμεν τῷ μέλλοντι ὀργῇ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῷ φλόγα τοῦ Κο-
 λασσεως, ὅς τῃ πολλῶν ἡμῶν ἀμαρτιῶν, ὅπως κάμνομεν; τάχα μᾶς θέλει λυ-
 πηθῆ; ὅχι· καὶ τότε γέλωτος εἶναι καὶ ψάσματα, καὶ πλάνη δαιμονική καὶ μῦθος.
 Εἶδεν καὶ θέλεις νὰ μάθῃς καὶ διὰ τὴν πίσυν, ὅπως ἔκανον τὰς ἀδικηγέλιας τοῦ
 Θεοῦ νὰ ἰδῇς τιμωρῆσθαι, μὴ τὸ νὰ μὴ ἔχον πολιτείαν καλῶν, ἀκούσον Παυ-
 λὸν τὸ Ἀποστόλου λέγοντος, μηδὲ νὰ πορνέωμεν καθὼς τινὲς ἐπόρνεον, καὶ
 ἀπέθανον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες ἄνδρες Ἑβραῖοι, μὴ τὸ νὰ πορ-
 νέωσαν τῇ Μαδυνταῶν νεαν τὰ Κορίτζια. Εὐὰ δὲ τὸσον φόνον ἐδωκεν ἡ πορ-
 νεῖα νὰ κάμῃ, τί θέλει κάμῃ εἰς ἡμᾶς τὰς κάμνοντας πολλῶν λογίων ἀμαρ-
 τήματα, ὡς μόνον πορνείας, καὶ μαλακίας, ἀλλὰ καὶ φόνους, καὶ κλεψίας, καὶ ἄλ-
 λα μύετα κακά; Εὐὰ δὲ καὶ πόρα δὲν θέλεις κειθῆ, νὰ παιδευθῇς εἰς τὸτον
 τὸν Κόσμον, τῷ μὴ τὸ θαυμάσιον, διότι ἐκεῖνοι δὲν ἔξοσαν, ὅτι εἶπαι
 Κόλασις, καὶ γένηται, ὅς τὸτο ἐκολάσθησαν, καὶ εἶδεν καὶ ἐκεῖ, καὶ μάστιγας, ὅπως
 ἦσαν Ἐβραῖοι, καὶ Εἰδωλολάτραι. Εὐὰ δὲ, Χετταῖοι, ὅσας ἀμαρτίας, καὶ
 αὐτὰς κάμῃ, εὐὰ δὲν παιδευθῇς εἶδεν, ἐκεῖ καὶ πᾶσαν ἀνάγκην, ὅλα ἐκεῖνα θέ-
 λεις τὰ πληρώσει· εὐὰ δὲ καὶ ἀμαρτίσων, καθὼς ἐκεῖνοι οἱ Σοδοῖται, καὶ
 Γομορρίται, ὡς ὁσὸν τὸν θέλοντι κολάσθαι, ὡς ἐκεῖνος. Διὰ τὴν ὅτι ἡμεῖς
 ὡς ὁσὸν τὸν θέλοντι κολάσθαι, ὡς ἐκεῖνος. Ὅταν δὲ ἀμαρτάνωμεν ὡς ὁ-
 σὸν τὸν θέλοντι κολάσθαι, καὶ βαρύνωμεν τὴν Κόλασιν, καὶ τιμωρίαν θέλοντι πα-
 ρεῖ; διότι εὐὰ ἀμαρτάνοντες, ὡς ὁσὸν τὸν θέλοντι κολάσθαι, νὰ θρῆναι χειροτε-
 ροι, εὐὰ καὶ ἀφῇκεν ἡμᾶς τῷ Κόλασιν ὁ Θεός. Ἀλλὰ ἰδὲ αὐτὸ φανερώμεν·
 ὅς τὸτο βάνει τῷ πᾶσι, καὶ ὅχι μόνον τῇ ἀπειρασμένων ἀμαρτιῶν ζῆτι
 κείσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέλλοντι διορθώσιν. Καὶ ὅτι πῶς τὸτο εἶναι ἀληθές,
 ἀκούσον τί λέγει ὁ Θεός πρὸς τὸν Μωϋσῆ· ἀφῇκεν με νὰ θυμωθῶ, νὰ ἀφανίσω
 τὸ γένος τῇ Ἑβραίων· ἀφῇκεν με, ἔλεγχω, ὅτι ὅχι ὁ Μωϋσῆς ἐκράτει τὸν Θεόν,
 ἀλλ' ἐδίδον αὐτῷ ἀφῇκεν νὰ τὸν ἀδικήσῃ ὅς τὸν Ἑβραίων. Τῷτο ἐνεκὸν
 καὶ ὡς τὸ Προφήτη Γανᾶ· διότι λέγει· Ἐγὼ νὰ λόγος Κυρίου πρὸς Γανᾶν τὸν
 Προφήτην λέγων· συνέσω, καὶ πῆγαντες εἰς τῷ Νινὼτ τῷ μεγάλῳ Πόλει, καὶ
 ὅς ἔλασσαν μέσα εἰς αὐτὴν, ὅτι ἀκόμη ἔτις ἡμεῖς καὶ ἡ Νινὼτ θέλει κατα-
 πολεθῆ. Καὶ ὡς ἡκούον ὁ Γανᾶς, ἐκατέβη εἰς τῷ Γόππῳ, ὅς νὰ φύγῃ ἐκ
 θαλάσσης νὰ ὑπάγῃ εἰς Ὀαρσεῖς, διὰ προσώπῃ τοῦ Θεοῦ. Πᾶς θέλεις νὰ φύγῃς
 ἀνθρώπε; διὰ τὸν Θεόν σε φύγεις, εἰπέ με; ἀλλ' ἡ καρτερία σου ὀλίγη, καὶ θέ-
 λεις μάθῃ, ὅτι εὐὰ διὰ τῆς θέλης τῆς θαλάσσης τὰς χεῖρας δὲν θέλεις διαμ-
 νῆν νὰ φύγῃς· καὶ μόνον ὅτι ἐσῆβη εἰς τὸ κατέβη ὁ Γανᾶς, κλύδωνος μεγάλῃ γε-
 νομένη, πόσον ὅτι ἔρριξαν τὸ φορτίον, καὶ τὰ ῥῆχά της ὅλα εἰς τῷ θαλάσσης·
 τὸ δὲ κάραβι δὲν ἐλαφρώμεν, ὅτι τὸ φορτίον τὸ βαρὺ ἦτον ἀκόμη μέσα, ἡ γὰρ

τῶ Προφήτῃ τὸ κορμὶ, ὅπῃ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας, διότι δὲ εἶναι ἄλλο βαρύτερον, ὥσπερ ἡ ἁμαρτία, καὶ ἡ ψυχικὴ. Ἐτί λοιπόν, ὡς ἐν Κεκληρίῃ, ὅπῃ τῶ ναυτῶν, καὶ τῶ Προφήτῃ εἶναι τὰ ἴδρις· διότι, λέγει, πῶς ἐβαλον κλήρες, καὶ παρεδόκουν ὁ κλήρος τὸν πταίσιν καὶ παρήκουσαν Γανῶ. οἱ δὲ ναῦται ἐδὲ τότε δὲν ἠθέλησαν τὰ τὸν ῥίξιν εἰς τὴν θάλασσαν. Πόθεν λοιπόν ἡ τοσαύτη οἰκονομία τῶ Θεοῦ, διότι συνεισφέρει ταῦτα τὰ γυνῶν; παιδῶν τὸν Προφήτῃ τὰ εἶναι φιλήθρωνος καὶ ἡμερος, καὶ ὥσπερ καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν· μιμήσθε τὰς ναῦτας, τὰς ἀπλῆς ἀνθρώπων, ὅτι αὐτοὶ ἐδὲ μίας ψυχῆς καταφρονῶσι, σὺ δὲ ὁλόκληρον Πόλιν, καὶ τὰς μυριάδας ἀνθρώπων δὲν ἐλυπήθης τὰ χαθῆν ὅπῃ λόγους; Καὶ οἱ ναῦται, ὁρόντες τὸν πταίσιν, δὲν ἠθέλησαν τὰ τὸν καταδικάσαν, καὶ ἐσὺ, μὴ ἔχων καμίαν καταγορίαν εἰς τὴς Νινυβίτας, καταδικάσας αὐτὰς, καὶ ἀπαίεσας.

Ἀλλὰ οἱ πολλοὶ τῶ ἀνθρώπων, τὰ μὴ ἐδικά τῆς ἁμαρτίας συμπαθεῖσι, τὰ δὲ ξείνα κατηγορεῖσι, καθὼς καὶ ἡ ὀχλοσύνη ἐδὲ τῶ ἀσεβῶν καὶ τῶ ἀσεβῶν, ὅς τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, διότι ἡ ἁμαρτία εἶναι, ὅπῃ κάμνει τὰ αὐτὰ κατὰ. Αὐτὴ ἤφερν ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ὅχι ὅπῃ ἄλλας συμφορὰς τὸ πλῆθος τῶ κακῶν, ὅπῃ μᾶς ἐπατίβη· καὶ τε θανατικὰ, καὶ τε ἐπαναστάσεις τῶ Ἐθνῶν, καὶ τε ἄλλα κακὰ, ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ πρώτη αἰτία. Ὡς τε, εἰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀβραάμ τὰ εἶναι ὅπῃ μᾶς ὁρίζει, καὶ Μαυθῆς, καὶ Δαυὶδ ὁ σφερότατος, καὶ ὁ Σολομὼν ὁ σοφώτατος, καὶ ὁ πάντων ἀμειψιότερος τῶ ἀνθρώπων, ἡμεῖς δὲ τὰ κάμνωμεν, ἀλλὰ φορὸν ἔχομεν τὴν αἰτίαν πρὸς τὰ κακὰ· διότι καὶ τὰς καρδίας τὰ λαὸν δίδει ὁ Θεὸς καὶ Τυράννης τὰ παιδῶν, καὶ τὰ μᾶς ὁρίζει, διότι δὲν εἶναι ἄλλο ὅπῃ ἐτάτο, ὅτι καὶ τὴν πολιτείαν μας τινεὶς Προφῆτης ἔχομεν. Εὐὼ καὶ πολλὰ δίκαιος εἶναι ὁ Ἐξουσιαστὴς, ὥσπερ τὸν Μαυθῆ, τὰ φθάσει εἰς τὴν ἀρετὴν, δὲν ἡμπορεῖ τὰ σκεπάσει τὰ πολλὰ μᾶς ἁμαρτήματα. Καὶ αὐτὸ θέλετε τὰ σὰς πληροφορήσω, πῶς καὶ ἡ τὰς εὐδὲς ἁμαρτία πολλὰς φορεῖς, καὶ τὰς καλὰς καὶ ἐναρτίους παρρησία καταδικάζει, ἀκύνετε.

Ὁ Ἰησοῦς τῶ Ναυὶ ἐπήγε ποτὲ τὰ πολέμησιν τὸ Κάστρον τῆς Γερχῶ, καὶ μὲ τὸν πάλιν πολέμου ὅπῃ ἔκαμν, ἔποιμα εἶχε τὰ πύειν τὰ τείχη τοῦ Κάστρου, καὶ εἶπε πρὸς τὸ φησὶν αὐτῶ· τὰ ἠθέλητε ὅλος ὁ λαὸς τὰ πολέμους, ὅτι τὸ Κάστρον αὐτὸ εἶναι ἀφιερωμένον Κυρίῳ Σαβαώθ, καὶ ὅσα εἶναι εἰς αὐτό. Φυλάγετε λοιπόν τὰ μὴν πάρετε τίποτε ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀφιερωμένον ἄρπῳ, καὶ θανάτῳ ἡμᾶς ὁ Θεός. μὴ δὲ τὸ κατέπεισον τὰ τείχη, καὶ εἰς τὰ χεῖρα τῶ πολέμων ἵσαν ὅλα τὰς Πόλιν τὰ κέρση. Ὁ λαὸς λοιπόν ὁ λαὸς ἐφύλαξε τὴν ἐπαγγελίαν τῶ Βασιλέως, ἀλλὰ ἡ τὰς εὐδὲς ψυχικὴ εἰς ὅλον τὸ πλῆθος τὴν ὀργὴν τῶ Θεοῦ ἀνῆψεν. ἡμαρτον, λέγει, τίσι τῶ Γερχῶ, ἁμαρτίαν μεγάλην· ὅμως εἷς ἦτον ὁ ἁμαρτήσας, ἐνόματι Ἀ'χαρ. Ἀπέστειλε δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀνδρας ἀδρείους ὅπῃ Γερχῶ, εἰς Πόλιν λογομήνους.

μεγαλύτερα ἁμαρτήματα, μᾶς ἔρχονται, καὶ αἱ μεγάλαι πληγαί· διότι τὰ μικρὰ ἁμαρτήματα ὅπως κάμνομεν, δεῦν διορθώνομεν, καὶ ἔτι τὸτο ἔρχονται ἐξ ἄφρονος αἱ ἡμίαι· ἔτι τὸτο οἱ ἄωροι καὶ ἀπὸ καρπῶ θανατοὶ, ἐπεὶδὴ ἡ πολλήμους ὑπερηφανία εἰς αὐτὸν ὀφθαλμὸν τὸν Οὐρανόν. Καὶ αὐτὰ ποτὲ νὰ μὴ θέλωμεν ὑποθῆναι, ἔτι ἀρπάζωμεν καὶ πλεονεκτῶμεν· καὶ μήτε οἱ λόγοι τῶ Θεοῦ μᾶς παιδεύουν, εἰδὲ ἡ Κόλασις μᾶς σωτρνεῖ. Οὐδεὶας καταφρονεῖ τῆς γνῆων φροντίδων, εἰδὲας γυρίζει νὰ κοιτάξῃ ἀπὸς τὸν Οὐρανόν, ὅπως θέλωμεν νὰ ἀνέβωμεν, καὶ πόσον φόβον θέλωμεν ἔχει ὑπὸ τῷ αἵματι τῶ Δαιμόνι· καὶ δεῦν φέκτομεν, ἀλλὰ ὡσαν οἱ χοῖροι, ὅπως βλέπεσι κάτω εἰς τὴν γλῶν, καὶ κολλοῦνται εἰς τὰ κόπρανα, ἔτι καὶ τινὲς τῶ ἀνθρώπων, χειρότερα ὑπὸ τῶς χοῖρας μολύνουσι τὰ λόγια τῶς, καὶ δεῦν τὸ χροικῶσι, διότι κάλλιον ἦτον μὲ πῶλον ἀκάθαρτον νὰ μολυνθῆναι, ὥστε μὲ ἁμαρτήματα· ὅτι ἐκεῖνος ὅπως μολυνθῇ ὑπὸ τῷ λάσσῳ, νίβεται ὀλίγῳ ὥραν, καὶ γίνεται ὡς τὸ σφόδρον. ὁ δὲ ἐκεῖνος ὅπως πέσῃ εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἁμαρτίας, ἐδέχθη πολὺ μολυσμὸν, ὁ ὁποῖος δεῦν καταλείπεται μὲ νερόν, ἀλλὰ μὲ πολλῶν δακρύων, καὶ θρῦλῶν θρῦλῶν.

Καὶ καθὼς εἷας Βασιλεὺς νὰ φορῇ τὸ Βασιλικὸν σέμμα, καὶ νὰ ἔχῃ, καὶ ἁρματα δυνατὰ, καὶ νὰ μὴ ἔχῃ τινὰ νὰ τὸν ἀπέσῃ, εἰδὲας ὁφίλος ἔχει ὑπὸ ἐκείνα ὅπως φορεῖ, ἀλλὰ ὅλοι τὸν ὑβρίζουν, καὶ τὸν ἀναμπαίζουν, ἔτι καὶ ὁ Χρῆστῃς δεῦν τὸν ὠφελὰ τὸ Βάπτισμα, καὶ ἡ Πίστις, καὶ νὰ εἶναι παύνην ὑπὸ τῷ πάθει, καὶ ταῖς ἁμαρτίαις, καὶ νὰ ζῇ ζῶν διαφθαρεύων· ὅχι ὅτι μόνον δεῦν εἶναι σῶτμος ὑπὸ τῷτο, ἀλλὰ σφόδρότερον εἶναι καταγέλαστος ὑπὸ πᾶτων. Μὴ γὰρ κατακροπιάζωμεν τὴν ζῶν μας, μηδὲ μολύνωμεν τὸ κορμίμας μὲ τῷ περνεῖαν, καὶ τῷ ἀκαθαρσίαι, ἐπεὶδὴ εἶναι Νὰς Θεῷ, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος· διότι, πῶς ἡμπορεῖς νὰ σέβῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὕψα ὑπὸ τῷ στυγίαν τῆς πορνείας, πῶς καὶ χέμας θέλεις νὰ συγκώσῃς εἰς τὸν Οὐρανόν νὰ δευθῇς τῷ Θεῷ, μὲ τὰ ὁποῖα ἐφελπλέκασαν τὴν πόρνην, καὶ τὸν πόρνον; πῶς νὰ προσεύχῃς μὲ τῷ γλώσσῳ, ὅπως ἐφίλῃς τῶς ἐρασάς; μὲ ποῖα μάτια νὰ ἰδῇς τῶς ἀγαπῶντας, μὲ πόσον ἀχρημοσύνην, ὅπως κάμνεις; Καὶ τί λέγω τῶς φίλας καὶ Παιδικαί; εἰ καὶ μὴδενας σὲ ἰδῇ ὑπὸ τῶς ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸ σκευδός σε ἐκείνη, καὶ μισῶς ἀκόμη καὶ τὸ ἐδικόν σε κορμί, καὶ τὸ συγχάινουσι. διότι, εἰ δεῦν ἦτον τῷτο, δεῦν ἦσαν ἔχῃ οἱ πόρνοι εἰς τῶς ἀνθρώπων, ἐπεὶδὴ βορβόρα, καὶ βρώμα ἀκαθάρτορον τῶς λογίως νομίζαν παντός. Τί προσδοκᾷς ποῖαν εἶναι ὑπὸ τὸν Θεόν, ὅταν εἶσαι τέτοιας λογίως ἁμαρτωλός; ἐπεὶδὴ τῷ φυλάσῃς κατεμύλωνας, καὶ ἀκάθαρτον ὅλον σε τὸ κορμί ἐποίησας; τοῦτο καθάρσιν ζῆσαι, ὅπως νὰ διωθῇ νὰ σὲ καθαρίσῃ. Εἰ δεῦν κάμωμεν ἔτι, αὐ καὶ ὅλος τῶς ποταμῶς, καὶ ταῖς βρύσις τῶ Κόσμου ὅλας πληθύνωμεν, δεῦν θέλωμεν διωθῇ ἐκκαλεῖται εἰδὲ ὀλίγον μέρος τῶς ἁμαρτίας.

Καὶ τῷτο ὁμοιάζει, ὡσαν εἷας δέλος, ὅπως νὰ ἦθελε βάλῃ τὰ ῥῶχα τὰ τὰ ψαριὰ εἰς τὰ Ἀφροντὸς τὰ ῥῶχα, τίχα ἦθελε τὸ ὑπομένειν τῷτο; ὕχι· ἡ

εἰς ἀγγεῖον χρυσῶν καὶ βαυγῆς μύρον, καὶ ἄλλος καὶ βάλλῃ ἀναθαλάσσαν, δευτὴρ ἡ δὲ
 λειψὸν ὑβρίσῃ, καὶ τὸν τιμωρήσῃ; Τὴν δὲ ψυχὴν μας ὑπὸ ὅλα ἐτίθει νομί-
 ζομεν ὀυτελεσίαν, καὶ ἀτιμοτέραν; ὅτῃ εἰς αὐτὴν ἐχύθη τὸ μύρον τὸ Πνο-
 τικόν, τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, λέγω, καὶ ὑπὸ ὅλα ἡ Ἁγία Κοινωνία, καὶ καὶ
 βεβαίωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἡγιασμένην ψυχὴν Διαβολικὰ ἄσματα, καὶ Σατανικὰ
 ἀκίσματα, γυμνάτια πορνείας; Καὶ πῶς αὐτὰ τὰ κακὰ θέλει ὑπομένῃ ὁ Θεός,
 εἰπέ μας; διότι, καθὼς ἐκεῖνοι, ὅτῃ εἶναι ὑπὸ τῆς μέθης σκοτισμῶν, καὶ ζα-
 λισμῶν, παρπατῆν καὶ σκοποντάβην ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ, καὶ κἂν λάκκον, καὶ κρημνόν,
 καὶ εἴτι καὶ αὐτὸν ἀπορρίπτει, καταγκρεμνίζονται, ἐτὶ καὶ ἐκεῖνοι, ὅτῃ κά-
 μνεν τὴν ἁμαρτίαν, ὡσαύτῃ μέθῃ κακῇ, τῇ ὀπιθυμίᾳ τῆς παρὰ τῆς δεδουλευμένης,
 δευτὴρ γινώσκον ἐκεῖνο ὅτῃ κάμνεν· καὶ μὴτε τὴν πρόσκαιρον ἐνδοκίαν τῆς ἀν-
 θρώπων ἔχον, μὴτε τὰς μελλούσας κολάσεις προβλέπων, διότι ἡ ἁμαρτία εἶ-
 ναι τυφλή, καὶ δευτὴρ βλέπει. Διότι, ὅταν κάμῃ τὴν ἁμαρτίαν, τότε ὅλη πόνος
 πικρὰ τῇ πενήσι ψυχῇ, ὅτι τότε μὴ τὴν ἁμαρτίαν, σβεσθείσης τῆς ἡδονῆς, τὸ
 πικρόν τῆς μετανοίας ἔρχεται κούφον, καὶ γίνεται δίψουσαν μαχαίρῃ εἰς τὴν καρ-
 δίαν τῆς ἁμαρτήσαντος, καὶ τότε γίνεται δυνατὸς κατήγορος τὸ συνειδὸς ἡμῶν.
 τέτοιαν συνείδησιν ἔχον οἱ ἁμαρτωλοὶ, μάλιστα οἱ πόροι, καὶ οἱ κλέπται, ὅλας
 τὰς φοβῶνται, καὶ ὑπὸ τὸν ἰσκιόν τῆς, καὶ αὐτὸν ἐδῶ καὶ συντυχόναν ἄλλοι καὶ ἄλλας
 ὑποδείξεις, αὐτοὶ νομίζον πᾶς καὶ λόγους συντυχόναν. Τοιοῦτο δεινὸν κακὸν
 εἶναι ἡ ἁμαρτία· μηδὲν καὶ τὸς ἐλέγχῃ, αὐτοὶ ἀποτὺς προδιδόνται, καὶ κα-
 τὰ δίκον κάμνει τὸν ἁμαρτωλὸν ἡ ἁμαρτία. Εἴτι πάλιν ἡ δικαιοσύνη κάμνει
 τὴν ἀρεσίαν τῆς δικαίας καὶ παρρησίας. Λέγει ἡ Γραφή, πῶς φάσκει ὁ ἀσεβὴς,
 μηδὲν δίκαιος, διότι ἔχει μέσα τὸν κατήγορον, ἦσαν τὸ συνειδὸς, ὅτῃ
 τὸν τύπτει. καὶ πᾶς φάσκει ὑπὸ ὅλον τὸν τόπον, ὡσαύτῃ τὸν διώχῃ τινάς.
 Ἀλλὰ ὅχι ὁ δίκαιος ἐτὶ· ἀλλὰ ὡς λέων πεποιθὼς, καὶ παρρητὼς εἶναι. Τέ-
 πιος ἦτον ὁ Προφήτης Ηλίας, ὅποτεν εἶδε τὸν Βασιλέα Ἀχσαβ πρὸς αὐτὸν
 ἐρχόμενον, καὶ λέγει ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Ηλίαν· καὶ ἐσὺ ὁ ἀσεβὴς, καὶ
 χαλᾷς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν; ὁ δὲ Προφήτης εἶπεν αὐτῷ· ὅχι ἐγὼ ἀσεβέ-
 σω, καὶ χαλῶ τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, ἀλλὰ ἐσὺ καὶ ὁ λαὸς ὁ οἶκος τῆς Πα-
 τέρους· Ἀλλὰ ὡς ὁ δίκαιος, ὡς λέων παρρητὼς· ἐτὶ καὶ ὁ Προφήτης ἀπεσά-
 ρην τῆς Βασιλείας. Ὁ Βασιλεὺς με ἄρματα, καὶ με στρατιώταις, ὁ δὲ Ηλίας
 ἐφόρει τὴν παλαιότητα, καὶ ἦτον τιμιωτέρα τῆς ἀληγρίδος τῆς Βασιλείας· διό-
 τι ἡ ἀληγρίς τῆς Βασιλείας ἔκαμε τὴν πείναν, καὶ τὴς θανάτους εἰς τὸν Κοσ-
 μόν, ἡ δὲ μνηστὴρ τῆς Ηλίας ἔλυσε πᾶς κακὰ ὅλα, ταῖς πείναις, καὶ τὴς θά-
 νάτος· Αὐτὴ ἡ μνηστὴρ τὸν Γορδύϊον ποταμὸν ἔχρισε, καὶ ἐπέρασεν· αὐτὴ τὸν
 Ἐλισαῖον Προφήτην, καὶ δευτὸν Ηλίαν ἔκαμεν.

Ὅτι μὴ ἀκαθάρτης τῆς λόγου τοῦ νομίζουσιν οἱ τῇ πορνείᾳ μολυσμένοι,
 ἐπανῶ αὐτῆς, καὶ τὴς δέχομαι. ὅταν δευτὴρ μετανοῇ, καὶ καθαρῶν, τὴς κατ-
 ἡγορᾷ, διότι μὴ τὸν καθαρῶν τῆς ἐξομολογήσεως πάλιν, καὶ κληρονομῇ εἰς τὴν

ῥόρβορα, ὥσαυτὰ νὰ κρημνίσῃ ἐκεῖνο, ὅπῃ ἔκτισε, καὶ πάλιν νὰ τὸ οἰκοδομή, καὶ
 νὰ τὸ κατακρημνίσῃ. ὥστὸ τὸ δοῦν κερδαίνει ἄλλο, ὡς αὐτὸν μόνον πολλὰς κόπας,
 καὶ τιμωρίας. Διότι ἐὰν καὶ καθ' ἡμέραν ἁμαρτανώμεν, πάλιν καθ' ἡμέραν νὰ
 μετανοήσωμεν. Δοῦν εἶναι ἄλλο χειρότερον κακὸν, ὅπῃ νὰ κολάζῃ τὸν ἄνθρωπον,
 ὥσαυτὸν ὅπῃ φεβάζεται τὸν Θεόν. διότι, λέγει, Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυ-
 ρίου· ὥσαυτὸν δοῦν ἔχει φόβον ὁ ἄνθρωπος, κἀμνη εἶτι κακὸν δίδει. Καὶ πάλιν
 ἄλλο δοῦν σώζει τὸν ἄνθρωπον, ὥσαυτὸν νὰ βλέπῃ πάντοτε τὸν Θεόν μετὰ τὸν νοῦν
 τῶν. διότι λέγει ἡ Θεία Γραφή, Προσώρμην τὸν Κύριον, ἐνώπιόν μου καὶ πάν-
 τος, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου εἰσίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ· διότι ἐὰν καὶ ἄνθρωπον βλέπω-
 μεν, ἐν ἐπιπόμῳ νὰ κἀμεν ἁμαρτίαν, πόσον τοῦτο κακότερον, ὅταν ἀλαβή-
 μεθα τὸν Θεόν ἀπὸ ὀφθαλμῶν; Πολλὰ καλὸν εἶναι τὸ ἄνθρωπον, μηδὲν ἁ-
 μαρτανεῖν· εἰδὲ καὶ ἁμαρτήσῃ, πεχεῖως μετανοῆσαι, καὶ ἀφῇ τῇ ἁμαρτίᾳ ζη-
 τῆσαι ὡς τὸ Θεῷ. Ὅταν πάλιν τινὰς χαίρειται, πῶς κἀμνη τὰ ἁμαρτήμα-
 τα, τὸ εἶναι πάλιν μεγάλη ἀγνωσία, καὶ ἀπαθροπία. διότι ἐκεῖνος, ὅπῃ
 νὰ πείσῃ εἰς ἁμαρτίαν ἐξ ἀποροχίας, ἔπειτα νὰ τὴν μισήσῃ, καθὼς λέγει ὁ
 Δαυὶδ, ἁμαρτίαν ἐμίσησα, καὶ ἐβδελύξαμην, ἐκεῖνος γοργὰ θίλει μετανοή-
 σει. Οἱ δὲ ἐκεῖνος, ὅπῃ ἔπειται τὴν ἁμαρτίαν, ὅταν τὴν κἀμνη, ὥστὸ τὸ λό-
 γος τοῦ ἐδιδόκε τὴν λαβείαν τῆς σωτηρίας, καὶ νὰ μὴ μετανοή καθόλου. διότι
 οἱ μόνον ἐκεῖνοι, ὅπῃ κἀμνη τὰ κακὰ κολάζονται, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, ὅπῃ τὰς
 ἐπαυρῶν, αὐτοὶ τοῦτο κακότερον κολάζονται. Ἐπὶ πάλιν, καὶ οἱ τὰς καλὰς, καὶ
 ἐπαυρῶν αὐτὰς θαυμάζοντες, καὶ ἐκπαινεῖν, καὶ μακαρίζοντες, συμμετοχοὶ εἶ-
 ναι τῇ ἐκείνων εὐφροσύνῃ. Ἐπειὴ δὲν χροικᾷς τὴν ὁδὸν, καὶ τὸν πόρον τῇ ἁ-
 μαρτιᾷ σου, καὶ τὸ τοῦτο εὐφροσύνη, καὶ κλαῦσον, ὅτι οἱ καὶ τὸ μὴ λυπεῖσθαι τὴν
 ἁμαρτίαν γίνεται τὸ τοῦτο, ἀλλὰ ἔχεις ἀνάσθαι, καὶ φιλαμαρτήμονα ψυχὴν· διό-
 τι ἐὰν ὅπῃ τῇ ἁμαρτίᾳ, τῇ ἄλλῃ ὁ μὴ ποιεῖν εἶναι κατηγορίας ἄξιος, πόσον
 τοῦτο κακότερον φαίνεται ὅπῃ τὰ ἐδικὰ τὰ ἁμαρτήματα κλαίειν, καὶ θρηνεῖν; καὶ ἀπο-
 νος οὐδὲν κἀμνη, καὶ ἀμείλις, ποῖας σωτηρίας εἶναι ἄξιος; εἰδὲ μῖα. Ἐὰν ὁ
 Παῦλος τὸ συμφέρον τὸ ἐδικόν τε δοῦν τὸν μέλει, ἵνα εὖ τὸ συμφέρον τῇ ἀλ-
 λων, πάσης καλᾶς δοῦν εἰμῶν ἄξιος, ὅπῃ εἰδὲ τῆς ἐδικῆς μᾶς βλάβης
 ὅπῃ κληρονομήσῃ. Διὰ τὸ πτερά ἐδόθη τῇ παλιν, ἵνα φύγῃσι ὥστὸ
 τὰς κακὰς τῇ ἐκείνων, τῇ δὲ ἄνθρωπον ἐδόθησαν ὡς Θεῷ λογισμοί,
 καὶ νὰ φύγῃσι ὥστὸ τὰ ἁμαρτήματα, ὅπῃ φαίνεται οἱ Δαίμονες.
 Ἀλλὰ λέγεις, πῶς δοῦν ἐγνωρίζεις τὰ ἁμαρτήματά σου; καὶ πῶς νὰ σὺ πι-
 στεύσωμεν; ὅπῃ καὶ τῇ ἄλλων ἁνθρώπων τὰ ἁμαρτήματα, καὶ Νόμος γρά-
 φεις, καὶ τιμωρίας δίδεις, καὶ Κεῖς, καὶ ἔξωθεν γίνεται φοβερὸς; Ποῖαν ἔχεις
 ὑπολογίαν εἰς ἐκεῖνα, ὅπῃ αὐτοὶ ἐσὺ ἁμαρτανῶς, καὶ λέγεις, πῶς δοῦν ἡ ἐ-
 κείνων τὰ ἁμαρτήματα; Ἐμοίχιδας ἐσὺ, καὶ ἐκεῖνοι, ὅπῃ κείνους ἐμοίχιδας· καὶ
 ἐκεῖνοι τιμωρεῖς, καὶ τὸ λόγος σου συγχώρησιν ἁγίων; διότι ἐὰν ἐγνωρίζεις
 πῶς δοῦν εἶναι κακὸν ἡ μοιχεία, ἔσπετι δὲ ὅτι εἰδὲ ἄλλον μοιχὸν νὰ τιμωρήσῃς.

εἶδ' ἢ ἄλλον τεμαρῆς καὶ παιδούης, σὺ δὲ πᾶς νομίζεις νὰ φύγῃς τὴν κόλασιν; καὶ πᾶς αὐτὸν ἔχῃ λόγον, ὅτι καὶ ἐσὺ αὐτὰ τὰ ἀμαρτήματα ἔκαμες, διότι ὅτ' οὐκ ἐδικύσῃς κείσῃς, καὶ ὁπορεύσῃς τῷ ἐτέρῳ, θέλεις νὰ σὲ κενῇ ὁ Θεός.

„ Ἀγὰρ τὸ Παῦλος λέγοντος, Νομίζεις τὸ πρὸς αὐτῶν. ὁ κείνων τὸς κακῶς, κάμνοντας, καὶ ποιῶν αὐτὰ. ἐσὺ νὰ φύγῃς τὴν κείσιν τῷ Θεῷ; τὸ ἐδικόν σου κέσμα δὲν ἐφυγῇς, καὶ τὸ τῷ Θεῷ θέλεις νὰ φύγῃς; καὶ πᾶς νὰ γνήσῃ πᾶς; Εἰ δὲ καὶ πάλιν λέγῃς, ὅτι ἡσδύρω καλὰ, ὅτι εἶμαι ἄξιός σου κολάσεως, ἢ δὲ τὴν μακροθυμίαν τῷ Θεῷ καταφρονεῖς, καὶ ἢ τὸ μὴ σβῆσθαι παράτῃς τὴν παιδούσιν θάρρῃς. φοβᾶσαι λοιπὸν καὶ ἐγώ, ἢ τὸ πρὸς αὐτοὺς εἶσαι δίκαιος, ἐγὼ εἰς τὸ μὴ δῶναι κείσιν, ἀλλὰ πικροτέρως, ἐὰν ἀδιόρθωτος μὴν. Καὶ πάλιν ἐκεῖνος ὅτι κάμνεις μεγάλα ἀμαρτήματα κρυπτῶς, καὶ μηδὲν σκανδαλίζεις, ἐλαφρότερα ἔχει τὴν κόλασιν, καὶ μετὰ τὸ νὰ εἶναι ὁπλῆς, καὶ πτατοῦς ἀνθρώπος, δὲν δίδει πᾶσι βλάβην εἰς τὴν πομπήν. Ὁ δὲ ἐκεῖνος, ὅτι εἶναι μέγας, καὶ ἀκέραιος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς παιδούσιν, καὶ εἶναι ἐν ὕψει τῆς ὑπερηφανίας, καὶ νὰ εἶναι ὅτ' οὐκ ἐθαυμάζομαι, ὅταν ὑποκλιθῇ, καὶ πᾶσι εἰς καμίαν ἀμαρτίαν, μέγαλυν ζῆμιαν ἐργάζεται, καὶ πολλὰς ἀνθρώπων ἀμελείας ἔκαμε· μὴ λοιπὸν φοβῇς ἐπιβελῶν Κετῶ, ἀλλὰ φοβῇς τὴν βλάβην τῆς ἀμαρτίας. ἀνθρώπος ποτε δὲν σὲ βλάπτει, ἐὰν μὴ ἐσὺ βλάβῃς τὸ λόγισμα. Εἰ μὴ πταίῃς, καὶ μύρια σπαθία εἶναι, ὁ Θεὸς σὲ ἐλευθερώσει· εἶδ' ἢ ἔχεις ἀμαρτίαν, ἐὰν καὶ εἰς τὸν Παράδεισον εἶσαι, καὶ ὅτ' ἐκεῖ πύλεις, διότι καὶ ὁ Ἀδὰμ εἰς τὸν Παράδεισον ἦτον, καὶ ἔπειτα. ὁ Γάβρ ἐν κορυφῇ ἦτον, καὶ ἐσφραγίσθη ἢ ὑπομονῇς. Τί τὸν ἀφείλκεν τὸν Ἀδὰμ ὁ Παράδεισος; ἢ τί τὸν ἐβλάψεν ἢ κορυφῇ τὸν Γάβρ; ἐκεῖνος ἀδύνατος τὸν ἐπιβόλῃς, καὶ ὑποκλιθῇ, καὶ τὸν ἐπείραζεν ὁ Διάβολος, καὶ ἐσφραγίσθη. Δὲν ἐπὶ τῷ ὅλῳ τὰ χεῖματα, καὶ σπράγματα; ἀλλὰ τὴν δόξιν αὐτοῦ, ὅτι εἶχε παρὰ τὸν Θεόν, δὲν ἠμπόρει νὰ τὴν κλέψῃ. δὲν ἐφόνόσεν ὅλα τὰ Παιδιά; ἀλλὰ τὴν Πίσιν αὐτὴ δὲν ἐδυνάμην νὰ τὴν σπείρῃ. δὲν ἐξέλασεν μετὰ τὸ πλῆθος τῶν σκωλίκων τὸ κορμὶν; ἀλλὰ τὸν σκοτεινὸν τῆς ψυχῆς τὸ δὲν ἦτο.

Τὸν μὲν τὸν λόγον, καὶ Νόμον φυλάξετε, φθῆκαλῶ· καὶ πιαῖα τὴν τιμίαν σας πόδας, ὅχι μετὰ τὰ χεῖρα, ἀλλὰ μετὰ τὴν γνώμην, καὶ δακρυά χύω, καὶ λέγω πάλιν· τὸν μὲν τὸν Νόμον φυλάξετε, φθῆκαλῶ, καὶ ἐδόξας θέλει διωχθῇ νὰ σὲ ἀδικήσῃ. Ἰδετε λοιπὸν τὸν Προφῆτὴν Δαυὶδ καὶ Βασιλέα, πολέμῳ καὶ πίπτῳ, καὶ ἐνερμήθῳ, καὶ ὑκνῆτα; ἴδετε τὴν ἀμαρτίαν, ὅτι ἔκαμε μοιχείαν, καὶ φόνον, καὶ συμπαιδοσύνην ἢ τῆς μετανόας; Βλέπετε τώρα αὐτὸν, καὶ μὴ τὴν χάριν τῷ Πνύματος, μὴ τὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν, μὴ τὸ πλῆθος τῶν κατεργαμάτων, μὴ πολλὰ νικῆματα τῶν πολεμῶν, ἀλλὰ τὴν λέγουσιν· „ Εὐλόγησον με ὁ Θεὸς καὶ τὸ μέγα ἔλεός σου· Εἶπες μέγα, ἐπὶ καὶ πόσον· ὅτι μὴ τὸ μέγα οἶδα, μετῴησαι δὲ ἐν δυνάμει, ὅτι πᾶσι τὸν λόγον ἀπλάσας τῆς φιλανθρωπίας τῷ Δεσπότῳ με· Καὶ τώρα, τί τὸν γυροῖς,

„ εἶπέ μοι· ἐσύ ἠκαστος τῶ Προφήτῃ Νάθαν λέγοντός σοι, καὶ Κύριος ἀφείλε το
 „ ἀμαρτημά σου· Τί πλέον ζητεῖς; ὅχι τὸ μόνον ζῆναι, ἀλλὰ τὸ καλῶς με
 ζῆναι τὸ πρῶτον, τὴν παρρησίαν, καὶ τὸ πολὺ θάρρος, ὅπως εἶχα σιμᾶ εἰς τὸν
 Θεόν· „ Ἐπὶ πλέον πλυνόν με ὑπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας μου
 „ καθάρισόν με· Βλέπεις τί ζητεῖ; ἀκόμι περαιοτέρην λαμπροποίησιν ζητεῖ,
 „ καὶ μεγαλιωτέρην καθαρότητα· Καὶ τί δίδεις, ὦ μακάριε Δαυὶδ, ὅτι ταῦτα
 „ ὅπως ζητεῖς; τί δὲ λέγεις; ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω· Τὸ τοῦτο δίδεις;
 „ καὶ ποῖος ἀνθρώπος εἶναι, ὅπως δὲ ἐγνωρίζῃ τὴν ἀμαρτίαν τε; Ἀλλ' οὐδὲν λέ-
 „ γω· πόσοι εἶναι, ὅπως κάμνουν ἀμαρτίαις, καὶ καυχώνται; πόσοι εἶναι, ὅπως
 „ λυπεῖν, καὶ πικραίνειν τὰς Ἀδελφάς των, καὶ δὲ κλαῖουσιν ἐν ἑσθλαῖσιν; ἀλλὰ
 „ ἐγὼ τὴν ἀνομίαν μου γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ ὅπως παντός.
 „ Ὡς οὖν οὐκ ἐστὶν φυχῆς καὶ χρησιμωτάτης τὴν ἐνθυμήσιν τῆς ἀμαρτίας δὲ τὴν ἀ-
 „ λησιμνήσκειν, ἀλλὰ καὶ συγχωρηθεῖσα αὐτῇ ὑπὸ τῷ Θεῷ, ὅπως μέσος τῶ Προφήτῃ
 Νάθαν, αὐτὸς αὐτὴν πάλιν ἔγραψεν, ὥσπερ μὲν εἰκόνα εἰς τὴν καρδίαν τε
 „ μέσος, ὅπως νὰ τὴν ἐνδυμᾶται πάντοτε· Καὶ βλέπε καὶ σὺ τί γίνεται, ὅτι,
 „ ἐὰν ἐσύ ἐνδυμᾶσαι τὴν ἀμαρτίαν σου, ὁ Θεὸς αὐτὴν δὲ ἐνδυμᾶται· ἐὰν δὲ
 „ ἐσύ τὴν ἀλησιμνήσῃς, ὁ Θεὸς αὐτῆς ἐνδυμᾶται· Ἐκκεῖς τίποτε κανόν; ἐν-
 „ θυμήσῃς το, ὅπως ὁ Θεὸς σου ἀλησιμνήσῃ αὐτό· Ἐκκεῖς κανόν; ἀλησιμνήσῃ
 „ το, ἵνα ὁ Θεοδότης σου Χεῖρς αὐτὴ θέλῃ εἰπεῖ μετ' ἐγκωμίων, διότι ὅχι ἔτι
 „ ἐσύ λέγεις τὰ καλὰ σου ἔργα· Καὶ πῶς; ἀλλ' ἐὰν δώσης πτωχῷ Ἐλεημοσύ-
 „ νην, ἐρωτώμενος, λέγεις· Ἴδα τὸν πτωχόν, ὅπως ἐπέμειν, καὶ ἔδωκα αὐτῷ καὶ
 „ ἔφαθον· Ὁ δὲ Χεῖρς ὅχι ἔτι λέγει, ἀλλὰ πεινῶντά με ἴδετε, καὶ ἐθρεψάτε
 „ με, διψῶντά, καὶ ἐποτίσατε· ὅπως τὸ ἐσύ, ὅταν ἀμαρτησῇς μὴ καρτερῇς ὑπὸ
 „ αἰσῇ νὰ ἀκίσῃς τὴν κατηγορήσασα, ἀλλὰ παρὰ τὴ νὰ κατηγορηθῇς, καὶ νὰ ἐγκα-
 „ λῇς, ἐσύ πρῶτα κατηγόρει τῇ ἀμαρτίᾳ σου, ὅπως ἐξομολογήσῃς· Εἰ δὲ
 „ καὶ ὑπὸ αἰσῇ ἐλεῖ, καὶ δὲ γίνεται ἐδικόν σου τὸ κατόρθωμα, ἀλλὰ ἐκείνη τῆς
 „ κατηγορήσεως τὸ κατόρθωμα· διότι καὶ ὁ Πέτρος, ὕστερα ἀφ' ἑ ἀρνήθη τὸν Χε-
 „ ρσον, ἐπειδὴ γοργὰ ἐμετανόησε, καὶ ἔκλαυσε πικρᾶς, καὶ ἔτι τὴν ἀρνήσιν ἰά-
 „ βωσεν, ὥστε καὶ πρῶτος πάλιν ἔγινε τῇ Ἀποστόλῃ, καὶ ἐδύθη αὐτῇ περὶ
 „ Χεῖρς ἐξουσία τὴν λύειν, καὶ δεῖναι τὰς ἀμαρτίας τῇ ἀνθρώπων, ὥς καὶ τοῖς
 „ λοιποῖς Ἀποστόλοις· Αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν ἔλαβαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, δε-
 „ μναι, καὶ λύειν τῇ ἀνθρώπων τὰ ἀμαρτήματα.

Ἀρχων εἶναι καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ Ἀρχων τῶ Βασιλέως τιμωρέτης, διότι
 „ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν, καὶ Βασιλικὴν κεφαλὴν οἱ Ἱεροὶ Νόμοι, εἰς τὰς χεῖρας
 „ τῶ φέροντες, ἐπαρσάξαν· Καὶ ὅταν κάμνῃ χρεία νὰ γινῇ κανὼν ἔργον κα-
 „ λῶν, ὁ Βασιλεὺς ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀρχιερέα· ὅπως τὸ δὲ ἐσκελεν ὁ Θεὸς Ἀγ-
 „ γέλους ἐκ τῇ Οὐρανῶν, νὰ διορθῶναι τὰ ἀμαρτήματα τῇ ἀνθρώπων, ἀλλ'
 „ ἔκαμε Διδασκάλους ἐκ τῆς φύσεως τῇ ἀνθρώπων, ὅπως νὰ μὴ ὁπτιμῶν τῆς
 „ ἀνθρώπου βαρέως οἱ Ἀγγέλοι· ὅπως τὸ ἀνθρώπου θνητὸς ἔδωκε Διδασκά-

λας, καὶ Ἰερίας, ὅπῃ ἔχον καὶ αὐτοὶ ἀδύναμις ὡς καὶ τὰς ἄλλας. Τίνος λοιπὸν εἵκεν εἶπα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς; ἵνα μὴ λέγετε, ὅτι ἐσὺ εἶσαι καθαρὸς ὑπὸ ἀμαρτίας, καὶ δὲν λυπᾶσαι τὰς ἀμαρτανύοντας, ἀλλὰ βαρίως, καὶ μὴ πολλῆς ἐξουσίας δίδεις τὰ ἐπιτίμια, καὶ τὰς κανόνας τῶν ἀμαρτιῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πρῶτος γνωρίζω τὴν λύπην, καὶ τὴν θλίψιν τῶν μετανοήτων, διότι καὶ ἐγὼ ὑποβήνω εἶμαι τῶν ἀμωρτιῶν· διότι ὅλοι μας εἰμὲν ὑπὸ κανόνος, καὶ ἐπιτιμίαις, καὶ ἐδύνας δυνάται νὰ καυχῶνται, ὅτι ἔχει καθαρὰν καρδίαν. Ὡς τε δὲν λέγω τὰ ξένα ἀμαρτήματα, ἐδὲ ἐξ ἀπανθρωπίας λέγω ταῦτα, ἀλλὰ ὑπὸ κηδεμονίαν, ἥγην ἐπημελῆμαι, καὶ φροντίζω τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, καὶ κάμνω πάς τὰς πολλὰς ἐλέγχους. διότι οἱ Γαβροὶ, ὅταν ἰαβῶν τὰ κορμιά, ἐκείνα ἔχον τὸν πόνον, ὁ δὲ Διδάσκαλος ὅπῃ διδάσκει, καὶ ἰαβῶν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, αὐτὸς ἔχει τὸν πόνον, καὶ τὴν λύπην, φοβέμενος μήπως, καὶ δὲν πείσῃ ὁ πόρος τῶ λόγῳ εἰς γλῶσσαν ἀγαθὴν, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀκαθάρτους, καὶ δὲν φυγῶσιν νὰ φέρῃ καρπὸν ψυχικόν. Εἰ δὲ βάλῃτε μαθεῖν ὅσον κατάρθωμα εἶναι, ὥσων νὰ ἐνδυμαῖται τιναὶ τὰ ἐδικὰ τὰ ἀμαρτήματα, ἐνδυμῶσιν τί κάμνουν οἱ Ἀρχόντες, ὅταν ἐξομῶσιν τὰ ἁσάρτως εἰς ταῖς δαλείαις τας. παρὸς τοῦς, ὅταν συκαθῶν ὑπὸ τὸν ὕπνον, κράζει τὸν ἐξομῶν ὑπὲρ τὴν, καὶ γυρῶν λογασμὸν τί ἐξομῶσιν τὴν χθιστὴν ἡμέραν· τί ἐξομῶσιν, λέγει, σελ κακῶς; τί δὲ εἰς τὴν χεῖρ μας; καὶ τί μας ἐπόμενον καὶ ἔξ τὴν σήμερον; Εἴ τι ἀρέπει νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς λογασμὸν τῶν πράξεών μας. Ἀς ἐξομῶμεν ὡς δαλὸν τὸν νῦν μας, ἔξ τὸς λόγους, ἔξ τὰς πράξεις, ἔξ τὰ ἐνδυμήματα, ποῖα ἦσαν χρεαζόμενα, ποῖα δὲ ἔξ βλάβην ἐδικὴν μας· ποῖα λόγια ἐσωτύχαμεν κακῶς, ἢ ὑβρίσαμεν τινα, ἢ ἐκατακρίναμεν, καὶ αἰχρολογήσαμεν, καὶ ἀργολογήσαμεν, ἢ ἰδομεν κάλλος ἑσόν, καὶ ἐκομπώθημεν, ἢ ἔξ χειρῶν, ἢ ἔξ γλώσσης ἐκλασφημήσαμεν, ἢ ἐκνοδοξήσαμεν, ἢ ὑπὸ φθόνου, καὶ γέλωτος ἀκαίρως αἰχμαλωτίζομεν. Καὶ αὐτὴ τῶν κακῶν ὅπῃ ἐπταίσσαμεν, καὶ ἐπάθαμεν καρμίαν ἀμαρτίαν, ἃς ὑποχωρήσαμεν ἀπ' αὐτῶν. καὶ αὐτὴ τῶν ἐξομῶν κακῶς, ἄλλων ἐσόδων ὑποθέσαμεν καλῶς, ἥγην ἔξ τὰς κακὰς λόγους, καὶ βλαπτικὰς ὅπῃ ἐσωτύχαμεν, νὰ κάμωμεν Ἐλεημοσύνην, ἡσείαν, καὶ προσευχὴν. Καὶ ἐὰν θησαυρίζωμεν καλὸν εἰς τὸς λόγους μας, θέλομεν κατανύσσει εἰς μεγάλην πτωχείαν πνευματικῶν, καὶ θέλομεν πεμφθῇ πρὸς τὴν ἀθάτον τῶ αἰώνι πύρος Κόλασιν.

Πόσον λοιπὸν καλλίτερον εἶναι πρὸςκαρμὶν κατανύξιν, καὶ ὀδυρμόν, ἀθανάτων ἀλλ' ἀθάτοι καλὸν, καὶ χαρὰς τέλος μηδὲν ἐχέσιν, εἰς τὸν ὀλίγον τῶν πρὸςκαρμὶν Κόσμον; καὶ αὐτὸν ὑπολαύσαμεν ἐδῶ, θέλομεν ὑπάγειν ἐκεῖ νὰ κολαζώμεν ἀθάνατα. Εἰ δὲ ὁ Παῦλος ὁ ποταπὸς καὶ μέγας Ἀπόστολος, ὅπῃ ἐσφραγίσαι, καὶ ἐγύρισεν ὅλῳ τὴν Οἰκουμενὴν, ὥσων νὰ ἔχῃ πτερὰ, διδάσκων, καὶ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τῶ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὸν Παράδεισον ἀειδῶν, καὶ ἤκουσε μεγάλα καὶ φοβερά Μυστήρια, τὰ ὁποῖα δὲν τὰ ἤκουσεν ἄλλος

Ἀπόστολος, ἕως καὶ τὴν σήμερον, αὐτὸς γραφῶν ἔλεγχ'· „ Ὑποτιάζωμε τὸ
 „ σῶμα, καὶ δελαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γινώμαι.
 Εἰς τῆτα τὰ ἔργα τὰ Ἀποστόλου τὰ κοπιαστικά, τί νὰ ὑποκειθεῖν ἡμεῖς οἱ
 βαρυφορτωμένοι μετὰ ταῖς ἀμαρτίαις; διότι ὁ πόλεμος ἐπέτος τῆ κορμίσμας δού
 ἔχει ἀπάυσιν ποτέ. Ἐξ τὸτο πάντοτε χρεώσῃμι νὰ κοπιάζωμι, καὶ νὰ ἀρυ-
 πνῇμι, καὶ εἰδέποτε νὰ ἐμείδω ἀμέλειμοι, ἐπειδὴ δού εἶναι καιρὸς ὀρεσμεί-
 νος πῶς ἐπιθέσταις τὰ πολεμῶντος ἡμᾶς. Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν εἴη δόξα εἰς τοὺς
 αἰῶνας τοῦ αἰῶνος. Α' ΜΗ' Ν.

Λ Ο' Γ Ο Σ Ι'.

Περὶ Φθόνου, καὶ Μίσους.

Ε' Τ' Λ Ο' Γ Η Σ Ο Ν Π Α' Τ Ε Ρ.

Εν εἶναι ἄλλο ἀμάρτημα χειρότερον, ὅπ' νὰ χωρῇ τὸν ἀνθρώπου
 Δ ὑπὸ τὸν Θεόν, καὶ ὑπὸ τὴν ἀνθρώπου, ὥσπερ ὁ Φθόνος, ἢ γὰρ ἡ
 ζηλία. Τέτι ἡ κακὴ ἀρρώστια εἶναι ἀκόμι χειρότερον ὑπὸ τῶν ρι-
 λαργυρίων, διότι ὁ μὴ φιλάργυρος τότε χαίρειται, ὅταν κερδήσῃ
 ἄσπρα· ὁ δὲ φθονεὺς τότε χεῖρεται, ὅταν ἄλλος ζημιοῦσθῃ, καὶ χάσῃ τὸν κόπον
 τα, καὶ διεργασίαν νομίζει τοῦ ἄλλον τὴν δυστυχίαν, καὶ ζημίαν. Καὶ τί ἄλλο
 ὑπὸ τῷ χειρότερον; ὅτι πῶς εἰδικά τε κακὰ δού ἐξετάζει, μόνον εἰς τὰ καλὰ τοῦ
 ἄλλον κατακαίεται, καὶ σπρώχει τὰ λόγια τε, καὶ δού ὑπάγει εἰς τὴν Παράδεισον,
 ἄλλα εἰς ἐπὶ τὸν Κόσμον ἔχει καυσία καλόν. Καὶ καθὼς ἔσθαι τὸ ξύ-
 λον τὸ σκελετὸν, καὶ τὸ μάλ' ἢ μόλιτ' α, ἔτι καὶ ὁ φθόνος καταφλογίζει τὰ κόκ-
 καλα, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτάμα τοῦ φθονεῶν ἀνθρώπου· οἱ ὅποιοι εἶναι ὑπὸ τὰ
 θνητά, καὶ ὑπὸ τὴν Δαίμονας ἀκόμι κακότεροι. καὶ τὰ μὴ θνητά, ἢ φοφῆς χρεα-
 ζόμενα, ἢ ὑπὸ ἡμῶν πῶδακινέμενα, τότε καὶ ἐκεῖνα μετὰ τὸν θυμὸν ἀρματώνονται.
 ἄλλα οἱ φθονεῖς ἀνθρώποι, ἐν τῶν διεργεσίῃ τινάς, εἶναι ὥσπερ νὰ τὴν ἀδύ-
 κητον. Καὶ οἱ μὴ Δαίμονες πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀνθρώπου εἶναι ὥσπερ νὰ τὴν ἀδύ-
 κητον ἔχθροι, πρὸς δὲ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν Δαίμονας, ἔχον ἀγάπην· οἱ δὲ
 φθονεῖς πού γινονται ὑπὸ τῶν συνομίλιαν πῶς φύσας, ἔχον ἀγάπην· οἱ δὲ
 αὐτῶν ἀγαπῶν. διότι λέγει, Φθόνος τοῦ ἐκ οὐδὲ ποιοῦμεν τὸ συμφέρον. Οἱ
 ποιεῖται πάντοτε συγχυσμένοι, καὶ λυπημένοι πολλὰ δού σκοπονται, καὶ κολάζονται τὰς
 αὐτῶν ψυχὰς· καὶ δού εἶναι ἄλλη χειρότερον ἀμαρτία ὑπὸ τὸν Φθόνον, ἢ γὰρ ὑπὸ
 τῶν ζηλίαν· διότι ὁ μὴ μοιχὸς καρπώνεται κάποιαν ἡδονὴν, καὶ εἰς ὀλίγον και-
 ρὸν παύει τὴν ἀμαρτίαν, διότι γινάσκει ἡ ἀρρώστια, καὶ τὸν ἐμποδίζει, καὶ με-

τανοῖ, καὶ σώνεται· ὁ δὲ βάσκανος, ἀπὸ τῆ φθορᾶς, τὰ λόγια τιμωρεῖ, καὶ κολάζει, καὶ ἔδωκε παύει τὴν ἁμαρτίαν, καὶ γίνεται ὥσπερ ὁ χοῖρος ὅπως κυλίεται εἰς ταῖς κοπρίαις, καὶ ὁμοιάζει τὸν Δαίμονα. Διότι καθὼς ὁ δαίβολος χαίρειται εἰς τὴν ἐδικτὴν μας ἀπόλειαν, καὶ βλαβῆν, ἐτὶ καὶ ὁ φθὼν τῆς ἀλλοτρίας, ὅταν πάθῃ τίποτες ζημίαν, ἢ ἄλλο κακὸν οἱ γειτόνες τῶν, τότε χαίρειται, καὶ ἀναπαύεται εἰς ταῖς ἐξουσίας συμφοραῖς, καὶ ἰδικόν τε κακὸν ἔχει τὰ κατὰ τῶν ἀλλοτρίων. Καὶ καθὼς οἱ κύνες οἱ φέρονται ὑπὸ ταῖς κοπρίαις, ἐτὶ καὶ ἐπὶ τοῖς οἱ φθονεῖοι μὲ ταῖς δυστυχίαις τῶν ἀλλοτρίων ἀνθρώπων· καὶ εἶναι αὐτάμα καὶ ἐχθροί, καὶ πολέμιοι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. διότι, οἱ μὴ ἄλλοι ἀνθρώποι, ἀλλοτρίων ζῶν ἐὰν ἴδῃν σφαζόμενον, λυπῆνται καὶ πικραίνονται, οἱ δὲ φθονεῖοι, ὅταν ἴδῃσι τινὰ ἀεργετήμενον, θλίβονται, καὶ ὑπὸ τὸ κακὸν τῆ φθορᾶς χαίρειται τὴν ὀφειλὴν, καὶ κύνειζεν τὰ προσώπια, καὶ ἔμεν ὥσπερ τὸν Καῖν. Τί ἄλλο χειρότερον νὰ γένη ὑπὸ ταύτης τῆς ζήλης, καὶ τῆς μισίας; εἰπέ μοι, Ἀγαπίε, τί ἔμεν ἐτὶ, καὶ κοκκινίζεις; τί κακὸν ἔγινεν εἰς ἐσένα, παλαίπαρος; ἐπὶ ἔγινεν ὁ Ἀδελφός σου εὐδόξος, καὶ Θεοφάνης; ἔσπερσε τὰ χαίρειται, καὶ τὸν Θεὸν νὰ δοξάζῃς, ὅτι βλεῖπεις τὸ ὁμοίον σε κορμὶ καὶ μένος, λαμπρὸν καὶ Θεοφάνης. Ἀλλὰ λέγει, δι' ἐμὲ τὸν Θεὸν ἐβολόμην τὸν Χριστὸν δοξάζειν. χαίρειται λοιπὸν, ἀνήμερος καὶ πλεῖντος τῆς Ἀδελφῆς, καὶ δοξάζεται πάλιν διὰ σὲ ὁ Θεός· διότι, ἐὰν καὶ πολέμιος ἦν καὶ ἐχθρός, ἀλλὰ ὁ Θεὸς δι' αὐτὸν ἐδοξάζετο. Ἐσπερσε δὲ τὸ νὰ κάμῃς τὸν ἐχθρὸν φίλον, καὶ ἐσὺ τὸν φίλον κάμεις ἐχθρὸν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δοξάζεται διὰ ταῖς ἀτυχίαις ἐκείνου. καὶ πῶς; αὐτὸ μὲ ἄλλον ἔσπερσε ἰδεῖν τὸν Θεὸν πολέμιον, ἢ τὴν ἀεργεσίαν ἐκείνου· διὰ τὸ λέγει ὁ μὲν, ὅτι, ἐὰν καὶ τινὰς ὑπὸ ἐμῶς κάμῃ σημεῖα, καὶ θαύματα, καὶ παρθεσίαν, καὶ ἡσυχίαν ἔχῃ, καὶ τὰ χεῖρά τινι ἀπλώῃ εἰς τὴν Ἐλεημοσύνην, καὶ κατὰ γῆς κοιμάται, καὶ δὲ πᾶντας τὰς ἀρετὰς φθάσῃ τῆς Ἀγγέλου εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ τὰ ἔχῃ τὸ πάθος τῆς φθορᾶς, ὑπὸ ἑλπίδος τῆς ἁμαρτολῆς, εἶναι ἁμαρτωλότερος, καὶ μιαιώτερος· διότι, ἐὰν μὲ τὸ ἀγαπᾷ τῆς ἀγαπῶντος, δὲν ἔχομεν Θεωροῦμεν μισὸν ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς, ὁ δὲ ἐκεῖνος ὅπως μισᾷ τῆς ἀγαπῶντος αὐτόν, καὶ φθονεῖ, πᾶς θέλει σαθεῖ ὁ παλαίπαρος; διότι καὶ ὑπὸ τὸν πολέμιον χειρότερος εἶναι ὁ φθονεῖς· ἔσπερ ὁ μὴ πολέμιος, τῆς αἰτίας λυσιτελεῖ τῆς ἐχθρίας, ἔπαινον ὁ πόλεμος, ὁ δὲ φθονεῖς ἔδωκε γίνεται φίλος τινός· καὶ καθὼς ὁ ἀδικῶν δὲν ἀδικεῖ, ἀλλὰ ἀδικεῖται· ἐτὶ καὶ ἐκεῖνος ὅπως ἐπιβλαβεῖ τὸν γειτόνα, τὰ λόγια ἀποδίδει, καὶ φονεῖ.

Εἰ δὲ καὶ εἰς ὅλας κάμνωμεν καλὸν, τὰ λόγια μας κάμνωμεν κακόν. διότι, ἐὰν εἰπώμεν τινὰ, ψεύδης, πῶς εἶναι κακός, ὅχι πῶς δὲν ἀδικήσῃ τίποτε, ἀλλὰ καὶ μισὸν πολλὸν ἔχει τῶν Θεῶν, διότι ὅχι ὁ κακοπαθὼν, ἀλλὰ ὁ ποιῶν τὸ κακόν, ὁ τοιοῦτος εἶναι ἄξιός τιμωρίας, καὶ κολάσεως, ἐὰν μὴ διῶν ἀφορμὰς τῆς κατηγορίας ἀρεπῶντος εἰς ἐκείνους· ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν ποτε νὰ ἀκείται κακός ὑπὸ ὅλης, ἐὰν μὴ αὐτὸς προεξνήσῃ τὰς ἀφορμὰς κατ' αὐτὸν. Πολλοὶ

λοιπόν ὁποῦ τῆς πέφτισιν εἰς ὀπύγωνσιν, καὶ ἀδιανόησιαν. Καλὰ ἐὰν καὶ ἀδικήσῃς ἀπὸ ἐκείνης, ὅτι ἐσύ τῷ λόγῳ σε ἀδικεῖς; καὶ δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ὁ αὐτοποδίδων κακὸν ἀντὶ κακοῦ, εἰς τὸ λόγῳ σε ἀπρόχειν τὸ μαχαῖρει; ὅτι τὸ τοῦ ἐλπίς νὰ ὠφελησῇς τὸ λόγῳ σε, καὶ ἐκείνον νὰ διεργηθῇς, εἰπεῖς πρὸς τὸν ἀδικήσαντά σε· ἐὰν καὶ κακῶς λέγῃς, ἀλλὰ ἐπιστεύθῃς τῆς ἐχθρας. Διὰ τὸ τοῦ μὴ λέγει κακὸν ὅτι ἄλλοι ποτὲ, ἵνα μὴ καὶ τὸ λόγῳ σε μολυμῇς, καὶ τὴν ψυχὴν σε κολάσῃς. μὴδὲ κόσρια μὴ πηλὸν μὴν ἀνακαπνύεις νὰ κάμνῃς πλίνθας, ἀλλὰ πλέκει σφαῖρας ἀπὸ γαρόφαλα, καὶ ἄλλα αὐτῇ μυρωδικά· μὴδὲ εὐγνώμη κόσρια ἀπὸ τὸ εἶμασε, ὥσῳ οἱ καὶ θάρσοι, διότι ἐκείνοι ὅπῃ ὑβρίζουν, καὶ ἀτιμάζουσιν τὰς ἄλλας, αὐτοὶ πρῶτον ὀπολαμβάνουσι τῆς δυσωδίας, καὶ τὸ βρώμικον. ὅτι τὸ τὸν ὑβρίζον, καὶ βρωμολόγον ὅλοι τὸν μισοῦν, ὅλοι τὸν κατασφύγγουσι ὡς καὶ θάρσοι, καὶ ἀβδέλλαν ἐν κοσμίᾳ ξεφελόμενοι, ἐν ταῖς δυστυχίαις, καὶ ἀρρώστιας τῶν ἄλλων αὐθράπων. Ἀλλὰ τὸν καλὸν αὐθράπον, ὅτι ἔχει εἰς τὸν σῶμα καθαρόν, ὥσῳ μέλος ἐδικόν τες, καὶ ὡς Ἀδελφόν τες γινώσκον τὸν ἔχον ὅλοι οἱ Ἀδελφοί. διότι, τί τὸν δίκαιον Ἀβελ ἀδίκησεν; ὁ Φθόνος τὸ Καῖν· δὲν τὸν ἔκαμε τὸ γλιγορώτερον, καὶ μὴ Σέλαν τὸν ἐπεμψεν εἰς τὰ χεῖρα τῷ Θεῷ, καὶ εἰς τὸ λόγῳ σε εἶχε μύετα κακά, καὶ ἀδικοθανάτους; Τί τὸν Γακὼβ ἐβλάψεν ὁ Ησαὺ ὁ Ἀδελφὸς αὐτοῦ, φθονῶντας αὐτόν; ἔχι, ὁ Γακὼβ εἶχε τὸ πῦρ ἀγαθόν, καὶ ὁ Ησαὺ ἐδιώχθη καὶ ἀπὸ τῆς Πατρὸς, καὶ ἐπεριπάτει εἰς τὰ ξένα, ἔχων μόνον τὸν φθόνον, καὶ τὴν ὀπίσθησιν συνέφερον. Τί δὲ πάλιν τὰ Παιδιά τῷ Γακὼβ ἔκαμαν εἰς τὸν Γωσὴφ τὸν Πατέρα αὐτοῦ, καὶ ἕως αἵματος, καὶ θανάτου ἤλθαν; δὲν ἀδικήσαντες ἐκείνοι ἀπὸ τῆς πείνης, καὶ ἀπὸ ἄλλων κινδύνων, ὁ δὲ φθονέμενος Γωσὴφ ἔγινε Βασιλεὺς ὅλης τῆς Αἰγύπτου.

Διὰ τὸ καὶ ἐσύ, ὅποιος καὶ αὐ εἶσαι, ὅσον καὶ αὐ φθονῇς, τοσούτων μεγάλων ἀγαθῶν ἀρξέμενος; γίνεσθαι ἐκείνη ὅπῃ φθονεῖς, καὶ τὸ λόγῳ σε μεγάλων κολάσεων ἀξιώμενος μὴ τῷ Διδασκάλῳ σε ὁμολογῇ· διότι ὁ Θεὸς εἶναι καρδιογνώστης, καὶ βλέπει ὅσα τὰ ἔργα μας ὅλα, καὶ νὰ καλὰ εἶναι, καὶ νὰ κακά. Καὶ ὅταν βλέπει ἐκείνον ὅπῃ τὸν ἀδικῶν, καὶ ὑπομένει μὴ ὀλέθρου, τὸν κάμνει καλῶτερον ἀπὸ τῆς ἄλλης, τῆς δὲ ἀδίκης κολάζει. διότι αὐτὸς τὸν ἀπειθεῖς, καὶ ἀπειθήμονας κολάζει, πολὺ κατεσφύγγον Σέλει τιμωρήσει τὸν φθονεῖς, καὶ ἀδίκης. Τὸν ἀγαπῶντά σε ἀγαπᾷ; αὐτὸ κάμνει καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ, καὶ τελῶναι· ἐκείνον ὅπῃ σε ἀγαπᾷ μίση; ποῖαν συγγνώμην ἀπὸ Θεοῦ Σέλεις ἔχει; ἡδονή. Τί λυπῶσαι, Ἀδελφε, ὅτι τὸ καλὸν ὅπῃ ἔχει ὁ Ἀδελφός σου; ἔκαρτε νὰ λυτῶμεν ὅτι ἐκείνης ὅπῃ κακοπαθεῖν, καὶ ὅχι τὸν ἀμαρτωλόν. διότι ὁ μὴ Πόρνος ἔχει κάποιαν ἡδονήν, καὶ ὅτι τὸ ἀμαρτανεῖ, ὁμοίως καὶ ὁ Κλέπτης ἔχει ἀφορμὴν τὴν πτωχείαν. Σὺ δὲ ὁ φθονῶν ποῖαν ὀπολογίαν ἔχεις εἰπεῖν; ἡδονή, μόνον ζημίαν, καὶ ποινὴν μεγάλην. Καὶ ἐὰν τὸν ἐχθρὸς ἡμῶν οὐκ ἔχει ὁ Χεῖρος νὰ ἀγαπῶμεν, καὶ ἡμεῖς νὰ μισῶμεν τὸν ἀγαπῶντάς ἡμᾶς, τί λόγον νὰ δώσωμεν τῷ Θεῷ; μόνον ὁ ὁμολογῶν ὅτι φθονεῖ τὸν αὐ-

θρώπων, καὶ οὐκ ἔστιν αὐθράπων, καὶ φθονεὺς πρὸς αὐθρά-
πων. Μεγάλον ἀμάρτημα εἶναι ὁ φθόνος, Ἀδελφοί, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον,
ὅπῃ τὸν πειράζει τέτοιον ἀνάθαρτον Δαιμόνιον, καὶ πόσον τὸν κάμνει, ὅτι ἐδ' ἔ-
νας καλὸν νὰ ἔχη εἰς τὸ λόγιόν τε, διότι λέγει· „ Φθόνος ὃν οὐκ οἶδε ἀποτιμᾶν
τὸ συμφέρον. Τετὸν τὸ πάθος τὸ φθόνον τὸ εἶχεν ὁ Βασιλεὺς Σαὺλ καὶ τὸ
Προφῆτῃ Δαυὶδ, καὶ ὁ Σαὺλ εἶχε Δαιμόνιον, καὶ ὅταν τὸν ἔπιανεν, ἐκάλεσε τὸν
Δαυὶδ, καὶ ἐξάβαζε τὸν Ψαλτήριον, καὶ ἐφύγε τὸ Δαιμόνιον· καὶ ὅταν βαρύνετο,
πάλιν ἐζήτη νὰ φονεύσῃ τὸν Δαυὶδ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ ἐὰν θέλητε νὰ σᾶς διηγηθῶ πό-
σας Διεργασίας μυεῖας ἐκάμψῃ ὁ Δαυὶδ εἰς τὸν Σαὺλ, καὶ πόσα κακὰ πάλιν ἐκα-
μεν ὁ Σαὺλ εἰς τὸν Δαυὶδ, ἀκούσατε.

Πόλεμον διωκτὸν εἶχαν ποτὲ οἱ Εἰσραῖοι, μὲ τὸν ἀλλόφυλον Ἀ'μαλὴν· καὶ
εἶχαν φόβον μέγαν καὶ πολὺν, καὶ ἐδούνας ὑποκόπτε νὰ σέβῃ εἰς τὸν πόλεμον, καὶ
καθ' ὅσας ἐπαντύχον τὸν θάνατον καθ' ἐκάστην ἡμέραν· Τότε γὰρ καὶ ὁ Δαυὶδ
ὑπῆλθον ὅσοι τὰ ἀποβάτα εἰς τὸ φασάτον νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὸς πρὸς πολέμους, καὶ νὰ πο-
λεμισθῇ· καὶ πολλοὶ τὸν ἐμπόδιζαν, μάλιστα οἱ Ἀδελφοί τε, καὶ αὐτὸς ὁ Βασι-
λεὺς Σαὺλ, βλέπωντας τὸ νέον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, διότι ἀκόμιν εἴκοσι χρονῶν
δού ἦν. Οἱ δὲ Δαυὶδ, βλέπωντας τὸν Βάρβαρον πολέμαρχον Γολιάθ νὰ ὑ-
περφανεύεται εἰς τὴν ἀνδρείαν τε, καὶ εἰς τὰς φόνας ὅπῃ ἔκαμνεν, ἀναψεν ἡ
καρδία τοῦ Δαυὶδ, ἔδραμε καταπάνω τὸ πολέμαρχον, ἐδείξεν εἰς τὸν Βασιλέα
θάρρος πολὺ, καὶ πρὶν τὰ πολέμους, καὶ τῆς νίκης· καὶ εἶπε τῷ Βασιλεῶς, μὴ πι-
κραίνεσαι, Αὐθρότα μου, ἐξαι τὸν πολέμῳ. ἐξώ πηγαίνω νὰ κόψω τὸ κεφάλι
τε, καθὼς καὶ τὸ ἔκοψεν. Διὰ τὴν τὴν νίκην, καὶ μέγα κατόρθωμα, δού ἦτον
δίκαιον νὰ πάρῃ τινὰς τὸν σέφανον ὅσοι τὴν κεφαλὴν τοῦ Σαὺλ, καὶ νὰ τὸν βάλῃ
εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Δαυὶδ· καὶ ἀκόμιν δού ἦσαν κάμν τὴν ἀπέπασσαν τιμὴν
ἀλλὰ ὁ Δαυὶδ καὶ ζῶν, καὶ Βασιλεὺς τῷ Σαὺλ ἐχαρίσατο. Πλὴν ὡς ἰδοῦμεν
αὐτὸς ταῖς Διεργασίαις, καὶ τὰ χαρίσματα· ἐπειδὴ τὸ ἀνδρειομύθον τὴν κεφαλὴν ἔ-
κοψεν, καὶ ἐπῆρε τὴν νίκην, καὶ τὰ κατόρθματα ἔχων ἐξύψωσε, καὶ ὑπῆλθον εἰς τὰ
ἀποβάτα τε, ὅπῃ ἐφύλαγε. τότε ἐγῆκον τὰ Κοράσια ὅσοι τὸ Κάστρον τῆς Γε-
ρσαλημ, καὶ ἐφρουρούνησαν τὸν Βασιλέα μὲ τὸ φασάτον αὐτοῦ· καὶ χορεύοντες ἔ-
λεγον· Σαὺλ ἐν χιτῶσι, καὶ Δαυὶδ ἐν μυεῖαις· ἦσαν ὁ Σαὺλ νὰ ἔχη χι-
τῶνας, καὶ ὁ Δαυὶδ μυεῖας. Τῆτος πρὸς ἐπαίνους ἡβ' ἐγκωμίων τῷ Δαυὶδ ὡς πρὸς
ἡκιστον ὁ Σαὺλ, ἐφθόνησε, καὶ μεγάλως ὠργίσθη κατὰ τὸν Δαυὶδ, καὶ ὅσοι πο-
τε ἐζήτη νὰ τὸν φονεύσῃ. Τέτοιον κακὸν εἶναι ὁ φθόνος, ὅτι πολλὰς φορὰς κάμνει
καὶ φόνον· δού θέλει νὰ βλέπῃ μὲ ἡμιόρτια ἡβ' χειτόνων τε καὶ καλοσυνῶν,
καὶ τὴν ἀνδρείαν, ἡ ὑγίαν, καὶ καίεται ὅσοι τὸν φθόνον, βλέπωντας πρὸς κα-
λὰ, ὅπῃ ἔχον οἱ ἄλλοι Ἀδελφοί. Καὶ ἀκούσαν καὶ ἄλλοι παλαιὸν Γεωργίαν,
πῶς ὁ Βασιλεὺς ἡβ' Γεράρων ὑπέμενε πολὺν καιρὸν φθονοῦντας, ὅτι ἐβλεπε
τὸν Τῖον τὸν Ἀβραάμ καθ' ἐκάστην ἡμέραν αὐξανομένην τὴν γαργαρίαν τε, καὶ τὰ
σπέρματά τε, καὶ ἐροβείτο, καὶ πάντοτε τὸν ἐδίωχεν ὅσοι τὸν τοποῦν τε. Λέγει

δὲ ἡ Γραφή, ὅτι ἔσπειρον ὁ Ἰσαὰκ ἐν τῇ γῇ ἐκείνῃ, καὶ ἔκαμψεν ἑκατὸν φορὰ ματα κελδάρι. Εἶδες φιλοτιμίαν τὸ Θεὸς πρὸς τὸν δούλον αὐτοῦ; εἶδες μετ' αὐτοῦ δι' ἐργασίαν, ὅπως ἔκαμψεν εἰς τὸν ἐδικόν τε φίλον; ἀλλὰ ἄς ἰδῶμεν καὶ τὸ Βασιλεύως τὸν φθόνον, καὶ τὴν ζηλίαν, ποταπὸς ἐγένετο. Ἀπελθε, λέγει, ἔδοξέν μοι, εὐχα ἔδοξέν μοι σὺ ἐμὴν, ὅτι ἐγίνες ἐσὺ διωκτώτερος ἐξ ἐμῶν, καὶ ἀλλοθὺς διωκτώτερος ἦν, ὅτι εἶχε τὸ Θεὸς τὴν βοήθειαν. Πᾶς λοιπὸν ὑποδιώκει τὸν δίκαιον; δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ὅπως καὶ αὐτὴν ὑπάγει, ἐκεῖ εἶναι καὶ ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ; διότι καὶ εἰς τὴν ἔρημον, ἐκ τὸν διώξῃς νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἐκεῖ πλέον ἀφ' ἑαυτοῦ σὺ σε θέλει φανῇ, διότι ὁ Θεὸς οἰκονομεῖ ἅλα τῇ ἐναντίαν τὰ ἐναντία πολλὰκις. Αὐτὸς ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῇ αἰῶν. Α' ΜΗ'Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Α.

Περὶ Μνησικαχίας, καὶ Ἐχθρας.

ΕΤ' Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ.

Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, Ἀδελφοί, ὅπως μισᾶται ἐξ ἄλλου, ἢ ἀδικεῖται. **Ο** ται, ἄς ἐνθυμηθῇ τὸν Προφήτην Δαυὶδ, τὰ ὅσα ὑπέμεινεν ἐκ τὸν Σαὺλ, νὰ παρηγορηθῇ καὶ ἐκεῖνος ἐκ τῆς λύπης· ὅτι πᾶς σὺ ἐγίνεν ἐχθρὸς ὁ Ἀδελφός σου, μόνον πᾶς σὺ ὕβρισται; ἀλλὰ δὲν ἀδικήσῃ, ἔτε χρεμάται, καὶ χρεμάται σὺ ὑπέρβησιν, καὶ ἅλα τὰ τοῦ ἐχθροῦ σου; Μὴ ἐτὶ κάμνῃς πᾶσι καλῶς· μὴ βαρύνῃς νὰ κόψῃς τὰ δέματα τῆς ἐχθρας, διότι ἡ ἀμέλεια θνήσκει τὸν θυμὸν· καὶ ἐὰν σήμερον περᾶσιν, καὶ δὲν κάμῃς ἀγάπην, περισσοτέρον ἐνέβησιν. ἐὰν δὲ καὶ αὐτεῖον ἐδομεῖν ἀδελφικῶς, περισσοτέρα ἐνέβησιν σὺ ἔρχεται. ἐὰν δὲ καὶ τὴν τέλει ἡμέραν ἐδομεῖν τῇ ἐχθρῷ, περισσοτέρον μακρύνῃς ἐκ τῆς ἀγάπης. ἐὰν λοιπὸν ὑπάγῃ τινας εἰς ἐχθρὸν νὰ κάμῃ ἀγάπην, καὶ ἔπειτα εἰς τὰ ποδάριά σου, ἀγκάλιασέ τον, κατεφίλησεν, καὶ δάκρυσεν, καὶ ἔκλεισεν, ἐκεῖνος ἐὰν ἦν καὶ θνητὸν, ὑπὸ τῆς φιλοφροσύνης πάντως ἤθελεν ἡμερώσῃ· καὶ τὸ μὴ λόγισαι ἀδελφικῶς τῇ σφαλμάτῳ, ἐκεῖνον δὲ πρὸς φίλον μεταχειρίζεις, τότε ἐκέρησας αὐτόν, καὶ τὸ λόγισαι. Καὶ μὴ με λέγῃς, ὅτι ἀτυχὸς ἀνθρώπος εἶναι, πονηρὸς, καὶ δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸν κάμω ἀγάπην, ὡς ἀδιδόξωτον, καὶ διεφθαρμένον. ἔτι καὶ αὐτὸς εἶπες, δὲν εἶναι πάλιν αἰσᾶν τὸν Σαὺλ χειρότερος, ὁ ὁποῖος καὶ μίαν, καὶ δύο, καὶ πολλάκις ἔλασσε τὸν Δαυὶδ, ἐκεῖνος δὲ πάλιν μυριάκις τὸν ἐπιβελούτο νὰ τὸν φονέσῃ. Ἀλλὰ ἐσὺ θέλεις εἰπῇ, ὅτι ἐπῆρε τὸ χαράρι μου, καὶ τὸ ἀμπελί μου, καὶ ἄλλας ζημίας μὲ ἔκαμνεν, καὶ μὲ κατέστη πτωχόν, καὶ πένοντα· ἀλλὰ ἀκομὴ τὴν ψυχὴν σου δὲν ἔπαυεν, ὡσαν ὁ Σαὺλ τὸ Δαυὶδ.

Τί εἶναι λοιπὸν τὸ κακόν, ὅπῃ σὺ ἔκαμψς ὁ ἐχθρός; ἔκλειψεν τὰ ἄσπρα σε, ἢ τὰ ῥυτίδια; ἀλλὰ ἐὰν ὑπομείνης ἀδρεϊνωμένα, καὶ τὸν Θεὸν νὰ ἐλθαι ἐκείνης καὶ τὴν ἀρπαγῇ τῷ ὑπαρχόντων σε, τὸσον θέλεις λάβῃ μισθὸν παρὰ Θεοῦ, ὥσπερ νὰ τὰ εἶχες δόσῃ Ἐλεημοσύνη τῷ πτωχῷ. Ἀλλὰ καὶ θάνατον παροξενεῖ; καὶ αὐτὸ μαρτυρεῖον λογίζεται σοι ὁ Θεός. Οὐλοῦν, Ἀδελφε, νὰ μάθῃς, ὅτι διωκτὸν εἶναι, ἐὰν θέλωμεν καθεὶς ἀνθρώπων, ἢ καὶ ἐχθρὸν νὰ τὸν εἰρυνόσῃς; Τί ἀρειώτερον ζῶον εἶναι διὰ τὸ λειοντάει; ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τὸ ἡμερώσαν, καὶ γίνεται διὰ τὸ παρόβατον ἡμερώτερον. καὶ μέσα τὸ πάζει παλατεῖ, καὶ τὴν αἰὲς δὲν φοβεῖται ἀπ' αὐτό. καὶ τὰ μὲν θηρία ἡμερώσονται, καὶ τὰς ἀνθρώπους λέγομεν, πῶς δὲν διωκόμεθα ἡμερώσαι; Τί δὲ ποῦτον μέγα ἥμαρτες τῷ ἐχθρῷ, ὅτι δὲν σὲ δέχεται πρὸς τὴν ἐκείνου ἀγκαλίαν; σὲ εἶπεν ἐχθρικῶς Πόρνον, καὶ κλέπτῃν, καὶ τί πρὸς αὐτό; ἐὰν ἀληθῆ λέγῃ, διόρθωσαι τὰ λόγια σε, εἰδὲ καὶ ψαύδῃ λέγῃ, καταγέλαστον αὐτόν. Γίνε λοιπὸν διὰ τὴν σωφροσύνην, καὶ καλός. Εἰδὲ καὶ δὲν ἤσούρεις τίποτε διὰ ὅσα σὺ καταλάττῃ, ὅχι μόνος καταφρονῇς τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ καὶ χαίρει, καὶ ἀγαπᾷ καὶ τὸν λόγον τῆς Κυρίας, ὅπῃ λέγει· „Ὅταν οὐκ ἐδῶσαν ἡμᾶς, καὶ εἶπωσι παρὰ πονηρὸν ῥῆμα, χαίρει, τε, ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πολὺς ὕμνων ὁ μισθὸς ἐν τῷ Οὐρανῷ. Εἰδὲ καὶ ἀληθῶς, σὺ δὲ μὴ παρόχρητος ὑπομείνῃς τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ αὐτ' ὑβρίσῃς αὐτόν, ἀλλὰ σέβασον, καὶ δακρύσαι πικρὰ καὶ τὰς ἀμαρτίας σε, καὶ ὀρίσεις συγχώρησιν· διότι ἐκεῖνον, ὅπῃ δὲν κάμνῃ οἱ φίλοι, τὸ ἔκαμαν οἱ ἐχθροὶ κακῶς λέγοντες, ἐὰν καὶ τὴν ἀλήθειαν λέγῃς· διότι οἱ μὲν φίλοι καὶ τὸ παρόσιτον χαρίζονται τὰς κοιλίας, πρὸς μετ' ἀλλήλων πρῶτον τὴν ἀφροσύνην σκιασμένην, οἱ δὲ ἐχθροὶ ἀπὸ τῶν μίσους κινέμενοι, καὶ τὰ ἀμαρτήματα οὐκ ἐκδίδοντες, εἰς ἀνὰ γὰρ ἔβαλον διορθώσεως, καὶ γίνεται εἰς ἡμᾶς ἡ ἐχθρὰ μεγάλης ὠφελείας ὑποθέσεις. Καὶ καὶ τὸ αὖ μὴ λέγωμεν, ὅτι ὁ δεινὸς μὲ πολεμεῖ, καὶ μὲ παροξενεῖ νὰ εἰπῶ σχῆμα λόγου, καὶ ὑβριστικόν· ἀλλὰ ἡμεῖς τῶν πταίσαι πανταχῶς εἴμεθα, διότι, ἐὰν θέλωμεν προσέχειν, ἐδὲ αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς δὲν θέλει διωγθῇ νὰ μᾶς κινήσῃ εἰς ὀργὴν καὶ θυμόν. καὶ τὸ μάστιγι διὰ τῆς ἰσχυρίας τῆς Δαυὶδ, καὶ τῆς Σαβλ. διότι ὁ Δαυὶδ ἦν μίαν φορὰν, ὅπῃ ἐκοιμήτο ὁ Σαβλ, καὶ ἐκοιμῶν ὁ Δαυὶδ κοιμάτι διὰ τὴν ποδίαν τῆς ῥέχῃς τῆς καὶ σάφεις εἶπε τῷ Βασιλεῖ, ὅτι ἰδὲ ὅπῃ ἔχω εἰς τὰ χεῖρά με τὴν διπλοῖδά σε, καὶ ἡ ζωὴ σε εἰς τὸ τέλειμα με ἦτον· ὁ δὲ Σαβλ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν, ἐσὺ εἶσαι τέκνον μου Δαυὶδ, Ὡς πόσῃς παρόχρητος ἔγινε τὸ θνητόν· ὁ δὲ φωνὴ ἡ μεταβολὴ, ὅπῃ ἐδὲ τὸ δοῦμα τὸ ἡθέλει νὰ ἀκούσῃ, καὶ τώρα τὸ λέγει, ἡ φωνὴ σε εἶναι αὐτὴ, τέκνον Δαυὶδ; ἔλυσεν παρὰ τοῦ τὴν ἐχθρὰν τῆς Σαβλ, ἡ παρόχρητος τῆς Δαυὶδ. τί τὸ Δαυὶδ μακαριώτερον, ὅτι τὸν φονέα ἔκαμε Πατέρα, καὶ τὸν λύκον παρόβατον;

Τὴν λοιπὸν μόνον νὰ σαχαζώμεθα, ὅχι μόνον πῶς νὰ μὴ παθῶμεν κακὰ κακόν διὰ τὰς ἐχθρὰς μας, ἀλλὰ ἐδὲ ἡμεῖς νὰ κάμωμεν κακίαν ἐκδικήσιν κακῶς εἰς αὐτὰς, ἐὰν καὶ μυσία κακὰ παθῶμεν ἀπ' αὐτῶν· καὶ τὸ Δαυὶδ διὰ

τὸν Σαὺλ φόνωντας, καὶ διώκοντας, καὶ ἕως θανάτου ὀπιβελδύοντας, καὶ μηδὲν
κακὸν ἔπαθεν, ἀλλὰ ἔζητε λαμπρότερος ὅπῃ τὸν πολὺν πόλεμον, καὶ ἡγαπη-
μύος ὅχι μόνον ὅπῃ τὰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ θεμιχότερον ὅπῃ τὸν Θεόν. Δὲν ὑ-
μνεῖτε τὸ ὄνομά τι ἕως τῆς σήμερον μετὰ τὰ ποροφρητικά τε μελῶδηματα καὶ τὰ
Ψαλμῶν, καὶ λαμπρὸς μὲν ἦτον ἐν τῇ γῇ, λαμπρότερος δὲ ἐν τῇ Οὐρανῷ. Τί
δὲ ὠφέλησεν ὁ φόβος ἐκείνον τὸν ταλαιπῶρον; ἔτι καὶ τῆς Βασιλείας ἐξέπεσε,
καὶ κακὸν θάνατον ἔδωκε μὲν τῷ Παιδὸς αὐτοῦ, καὶ τῷ ὅλῳ ἀπαντυχεῖ τὰς ἀθανά-
τους τιμωρίας τῆς κολάσεως; Σὺ δὲ, ὅταν ἴδῃς τὸν ἐχθρόν σου, ἢ καὶ ὅταν τὸν
ἐνθυμηθῇς, μὴ λέγε, ὅτι τόσα καὶ τόσα μετέκαμε, καὶ ἀνέβης τὸν θυμόν σου,
ἀλλὰ ὅλα τὰ ἀληθιμότησε, καὶ εἰπὲ, ὁ Διάβολος πταίει, καὶ ὅχι ἐκείνος· καὶ ἐν-
θυμηθεὶς, αὐτὸς εἰπὲ κανὼν καλὸν λόγον ποτὲ, καὶ γοργὰ θέλεις καταλύσεις
τὴν ἐχθρὰν· εἰδὲ καὶ θέλεις δικαιολογηθῇ, ἁπλοῦς διώξεις τὴν ἐχθρὰν, καὶ
πότε ἔλεγε μὲν ἀγάπης, καὶ ζήτει καὶ δικαιωθῇς. Ὅταν δὲ οὐκ εἰδῇς ὁ ἐχ-
θρός σου εἰς κανὼν ἀμαρτίαν, εὐὰ καὶ ἐσὺ τὸ ἡμέτερον, μὴ τὸν ὑβρείας· ἀλλὰ
καὶ ἐὰν σεαυτοῦ, καὶ κλαύσης πικρῶς, ὥσπερ τὸν Ἀποστόλον Πέτρον, καὶ τὸν Θεὸν
ὡδονακλίσης καὶ συγχωρήσῃ, παρόλῳ ἐλευθέρωθῃς ἀπὸ ὅλων σου τὰ ἀμαρ-
τήματα. Καὶ εἰ καὶ μὴ νομίσῃς ἡμᾶς πῶς σε παρηγορεῖται, ὅπῃ τὰς Θεοῖας
Γραφὰς μαρτυρεῖται ὡς φέρωμεν.

Ἦτον κάποιος Φαρισαῖος, καὶ εἶας Τελώνης· καὶ ὁ μὲν Τελώνης, ὡς κεμε-
κίρης, ὅπῃ ἦτον, ἐκατάνυπτον εἰς μεγάλῃ ἀμαρτίαν, καὶ ἀπώλειαν· ὁ δὲ
Φαρισαῖος, ὥσπερ ὅπῃ ἐκατάνυπτον τὴν δικαιοσύνην ἐσάθη. Ἐπῆγαν, καὶ οἱ
δύο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προσδύχνηθον. καὶ ὁ μὲν Φαρισαῖος ἐσάθη εἰς ὑψη-
λὸν τόπον, καὶ προσδύχόμενος ἔλεγε ἔτι· ὁ Θεὸς ἀφαιρῶ σοι, ὅτι δεὸς εἰμαι
ὥσπερ τὰς ἄλλας ἀνθρώπων, ἄρπαγες, καὶ πλεονέκται, ἢ καὶ ὥσπερ ἐταπὸν τὸν Τε-
λώνην. ὁ δὲ Τελώνης, χαμηλὰ ἐσάθη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δεὸς τὸν ἀντιλογη-
θῇ, εἰδὲ εἰπε πικρὸν λόγον πρὸς τὸν Φαρισαῖον, ἀλλὰ σεαυτοῦ, καὶ κτυπήσας
τὸ σῆθος, καὶ δακρύσας, ἔλεγε· ὁ Θεὸς ἰλασθῆνί μοι τῇ ἀμαρτωλῷ καὶ ἔτι
ἐπῆγναι εἰς τὸ αὐτὶ τι δεδικαιωμένος· Εἶδες γνηγορότητα; ἐκαταδέχθη τὸ θυε-
δος, καὶ ἐξέλεξεν τὰ ἀμαρτήματά τι· καὶ ὁ ἐχθρός, καὶ μὴ θέλων, ἔγινον ὡρ-
γένης. Τάχα τί ὅπῃ τὸ γέννηται μακαριώτερον; τί δὲ δικολώτερον, ὅπῃ καὶ
συγχωρήθῃ τινὰς ὅπῃ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν; διότι, πόσα ἡθελε καὶ κοπιᾶσθαι ὁ
Τελώνης, καὶ καμνὴ ἀρετῆς, ἡσέας, καὶ ἀρετῆς ἐν πολλοῖς χρόνοις; ἀκόμι
καὶ δαίτη, καὶ τὸν βίον τι Ἐλεημοσύνην, ὥστε καὶ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς τὰ ἀμαρ-
τήματά τι· καὶ αὐτὸς μόνον εἰς φιλὴ λόγῳ, ὅλῳ ἔρριξε τὴν κακίαν κατὰ, καὶ
ἐφάρκον δικαιοσύνης ἡσέας τῷ Θεῷ. Διὰ τὸ ἐπὶ ἀρετῆς ὁ Θεὸς καὶ ἀφαι-
ρῶμεθα ὑπὲρ τὰς ἐχθρὰς ἡμῶν, καὶ ὅχι μόνον καὶ ἀφαιρῶμεν τὰ ὀφειλόμενα αὐτῶν,
καὶ τὰ κακὰ, ὅπῃ σὺ ἔκαμναι, ἀλλὰ καὶ πρῶτος φίλος καὶ τὰς ἐχθρας.

Εὐὰ ἀδίκους τινὰς, καὶ δεὸς δίδεις τὴν ἀδικίαν, δεὸς βλέπεις καλὰ, ὅτι ἡ
πληγὴ εἶναι ζωντανὴ εἰς τὴν ψυχὴν σου; Ἀκόμι τὴν ἐπιτολὴν τῷ Θεῷ δεὸς ἐκα-

μεις, πῶς ἐσὺ νὰ εὕρης συμπάσιον, ὅταν πῶς καλῆς τὸν Θεόν; Ἀκόμη ἐσὺ
 δὲν ἔγινες συμπαθὴς εἰς τὰ λόγους, ἐπειδὴ δὲν ἐσυμπάθεις ἐκείνους, ὅπῃ
 σὺ ἔκαμαν κακόν, καὶ πῶς νὰ συμπαθήσῃ ὁ Θεὸς τὰ ἐδικὰ σε ἁμαρτήματα; διό-
 τι, εἰ καὶ ἡμεῖς συγχαρήσασθαι τὰς ἀδικήσαντας, καὶ ὑβρίζοντας ἡμᾶς, ἀλλὰ ὁ
 Θεὸς δὲν ἀφίνει τὸ δίκαιον νὰ χαθῇ. Καὶ ἄκουσαι νὰ σὺ εἰπῶ Ἰσορίας. Κά-
 ποτε ἢ Ἀδελφὴ τῆ Προφῆτι Μωϋσῆ Μαρία, ἀνείδισε καὶ ἐκατηγόρησε τὸν Μωϋ-
 σῆν, πῶς εἶχε παρὶ Γυναικα τῷ Οὐγατέρᾳ τῇ Γωθῶρ Ἰερίας, ὅπῃ ἦτον τὸ παρ-
 τον Εὐκλῆως. Τί γὰρ ὁ Θεός; τίς ἐλέησας, καὶ ἀκάθαρτῳ τῷ ἔκαμε δὲ
 τῷ κατηγόρειαν ἐκεῖνῳ τῇ Ἀδελφῇ τῇ; ὁ δὲ μακάριος Μωϋσῆς ἐπαυχάλετο τὸν
 Θεὸν νὰ διῶξῃ τῷ λέειν ἀπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἤκουσε, μόνον εἰπὶ
 τῷ ἐδικῷ σε παρῶντι, καὶ ἀνέξικαίαν ὁποδέχομαι, καὶ αὐτὴ ἀς παιδευθῇ ἕως
 τέλους τῆς ζωῆς αὐτῆς, καὶ ὅχι εἰς τῷ αὐτῷ ζωῷ. Δὲ τὰ καὶ ἐσὺ ἐθυμίσῃ τῆς
 φοβερᾶς Κρίσεως τῇ Θεῷ, καὶ νόησαι πᾶς εἶναι ἐκεῖ ὅλα γυναικᾶ, καὶ ἀσκέπασα,
 καὶ κανένα κρυπτόν δὲν κρύβεται. Διὰ τὰτο, εἰς ἀφήσης τῇ Ἀδελφῇ σε τὰ ἁμαρ-
 τήματα ὅπῃ μέλλαν ἐκεῖ νὰ φανερωθῶν, ἐδῶ ἀφανίζονται ὅλα σε τὰ ἁμαρ-
 τήματα, καὶ ὑπάγεις εἰς κρίσιν ἐλπίστος· ὥς θελαστέρα πέρνεις, πῶς ὅπῃ
 δίδεις. Καὶ ἄκουσον τῆς Ἐντολῆς τῷ δυνάμει. διότι λέγει ὁ Θεός, ὅτι εἰς τῇ
 εἰς παυχάλεσιν Μωϋσῆς, καὶ Σαμὴλ, δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ μὲ εἰς αὐτὰς. τὰς
 ὁποίας δὲν ἐδωκῆν Μωϋσῆς, καὶ Σαμὴλ ἀρπάσσει τῆς ὀργῆς τῇ Θεῷ. Αὕτη
 μόνη ἢ Ἐντολὴ, ἥν καὶ ἀνέξικαίαν, δυνάται ὁκαρπάζει ἐκ τῆς ὀργῆς τῇ Θεῷ.
 Εἰς γὰρ τὰς ἐχθρὰς ἡμῶν ἀγαπᾷ προσαγαγόμεθα, ὅταν δὲ καὶ τὰς ἀγαπῶντας
 ἡμᾶς μισῶμεν, ποίαν συγγνώμην νὰ ἔχωμεν; ἐδεμίαν. Οἱ μὴ ἀγαπῶν τὸν
 Ἀδελφόν αὐτό, εἰ καὶ τὸν βίον τὸ ὅλοι δάσῃ τῷ πτωχῶν, καὶ μαρτυρήσῃ, δὲν
 θέλει κατεργάσθαι τίποτες· καὶ ὁ πολεμῶν ἐκείνον τὸν μὴ ἀδικήσαντα αὐτόν, πό-
 σος τιμωρίας εἶναι ἄξιος, καὶ κολάσεως; Τί γὰρ μαχοίμεθα τῇ κακῇ εἰς ὑπὲρ
 τῇ ἀλλῇ; τί πολεμῶμεν πρὸς ἀλλήλους μας, καὶ κάμνομεν τὸν ἐχθρόν καὶ χαίρε-
 ται, ὅπῃ εἰμὲν παρὶ τῇ ἀλλῇ, καὶ τὰς μισῶντας ἡμᾶς νὰ ἀγαπῶμεν; Τί
 λέγεις, ἀνθρώπε; ἐχθρὸν ἔχεις ἀνθρώπον, καὶ δὲν ἐνέπεις; καὶ δὲν μᾶς
 φθαίει ὁ ἐχθρὸς ὅπῃ εἶναι ἐχθρὸς μας, ἀφ' οὗ καὶ ἔκαμν ὁ Θεὸς τὸν Κόσ-
 μον; ὁ ὁποῖος μᾶς εὐχάλετο ἀπὸ τὸν Παράδεισον, καὶ πᾶντι μᾶς δυνάει,
 καὶ μᾶς ὑπάγει εἰς τῷ Κόλασιν, δὲ τῷ ἐχθρῷ ὅπῃ ἔχομεν οὐκας μὴ
 τὸν ἄλλον; ἄμποτε νὰ μὴ ἦται ἢ ἐχθρὸς εἰς τὸ μέσον μας, καὶ ὁ ἐχθρὸς
 δὲν ἤθελε χαρὴ ποτὶ. ἢ δὲν ἤθελεις πόση χαρὰ, πόση εὐφροσύνη γίνεται
 εἰς τὰς Ἀγγέλους, ὅταν κάμνομεν δὲ καλῶν, ὅταν μετανοήσῃ ὁ ἁμαρτωλός;
 Οἱ Εὐκλῆες ἐδύνα μέγα καλὸν ἐπυντύχσαν νὰ ἔχῃ μὴ τὸν θάνατον, καὶ πολ-
 λαὶ φορὰς ἐσώδαζαν νὰ ὁποκίσεν τῷ ἀνέξικαίαν. καὶ ἐσὺ Χριστὸς, καὶ
 παρῶν νὰ κληρονομήσῃ τῷ Βασιλείαν τῇ Οὐρανῶν, μὴ τὸ νὰ ἔχῃς ἐχθρὸν;
 ὁ Χριστὸς δὲ τὰ λόγους ἐσφάζει, ὅπῃ εἴσιν ἐχθρὸς τῇ Θεῷ, ὅπῃ ἔκαμν τὸ θε-
 λημα τῇ θεῷ, καὶ ὅχι τὸ ἐδικόν τε, καὶ πάλιν, εἰς μετανοήσαντι, μὴ χα-

ρᾶς μᾶς δέχεται· οἱ ληστές ἔχον καμπόσους φίλους, καὶ βόαν, καὶ πίνον εἰς
 μίαν βράβειαν, καὶ μεταβάλλον τὸν ἔσπον, καὶ γίνονται προβάτων ἡμερώτεροι,
 ὅπως εἶναι ἀρεσιώτεροι τῆς θείας, ἀλλὰ ἡ βράβειά τοις ἡμερώσιν. καὶ ἡμεῖς ταυ-
 τῆς βράβειας, καὶ ἔσθης ἀδυνατε μετέχοντες, καὶ κοιανῶμεν, καὶ πάλιν κατ' ἀλ-
 λήλων πολέμιμοι, καὶ κάμνομεν τὸν πολέμιόν μας ὑβόλον θυμῶν, καὶ τὸ λόγος
 μας ἀδυνατε, καὶ ἀσθενεῖς· διότι μετ' ἀλλήλων μαχόμεθα καθ' ἑκάστῳ ἡμέ-
 ραν, καὶ μὴ τὰ ὑβόλοις ἱσάμεθα κατ' ἀλλήλων, καὶ αὐτὸν χρεαζόμεθα βοηθόν,
 καὶ πολέμαρχον. Τί λοιπὸν τότε χειρότερον, καὶ πῶς νομώτερον; τὸ ὅποι' αὐτῷ στρα-
 τηγίαν ἄς φυγῶμεν, Ἀδελφοί, μετ' ὅσῳ δυνάμιν καὶ αὐτὸν ἔχωμεν, καὶ ἄς δράμω-
 μεν πρὸς τὸν φιλαέθρον Θεὸν ἡμῶν, καὶ Σωτῆρα τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἐν Χρ-
 στῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, πῶς τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ
 Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνος. ἈΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Β.

Περὶ Μνησικακίας, καὶ Ἀκακίας.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Οἷον ἄλλον δίκαιον κρίνει νὰ φέρωμεν εἰς τὸ μέσον, Ἀδελφοί,
 εἰς ὑπόδειγμα κακότητος, καὶ ἀνῆλικακίας, θέλοντας νὰ συντύ-
 χωμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην; ὅχι ἄλλον, πλὴν μόνον ἐ-
 κείνον ὅπως ἐδέχθηκε τὴν μαρτυρίαν αὐθιχῶς παρὰ Θεοῦ, ἐπει-
 δι καὶ εἰς τὴν τὸν Ἁγίον ἐθαυμάσῃν ὁ Θεός, καὶ ἔλεγον, εὖρον
 „ Δαυὶδ τὸν δούλόν μου, τὸν Υἱὸν τῆς Γεσσαι, ἄνδρα καὶ τὴν καρδίαν μου. Αὐτὸς
 λοιπὸν ὁ Προφήτης Δαυὶδ καὶ Βασιλεὺς, ὅχι μόνον ἐπότισε, καὶ ἔφερε τὰς ἐχθράς
 τας, ἀλλὰ καὶ κινδυνύοντας πολλὰς φορὰς καὶ εἰς θάνατον, ὀξήραζε καὶ ἐλδοθέ-
 ρωνέτας. Διοὶ ὁ Σαὺλ ὁ Βασιλεὺς τῆς Εβραίων τὸν ἐμίσα, καὶ τὸν ἐχθρόν το,
 καὶ ἠθέλει νὰ τὸν φοιδίσῃ· μετὰ τὸ νὰ κάμῃ ὁ Δαυὶδ πολλὰς καὶ μεγάλας ἀεργασίας
 τῷ Σαὺλ μετὰ τὴν λαμπράν, καὶ περικνηνίαν ἐκείνην τῶ ἀνδρείω μὲν Γολιάθ
 ὅπως ἐνίκη καὶ ἐφόδισε τὰς στρατιώτας αὐτῆ· καὶ ἔτα τὴν Σωτηρίαν, καὶ ἐλδοθερίαν
 αὐτῷ, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ τῆς Εβραίων, ἐμίσα αὐτὸν καὶ ἐδίωκεν, ἔτα τὴν καλο-
 συνίαν ὅπως τῷ ἔτακε. Καὶ ποτε Ἐσθέρ, ἡρωίδης, ἔλεγε πρὸς τὰς Ἀρχοντας
 αὐτῶν, ἄρα πῶς νὰ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Γεσσαι; καὶ μετὰ τὴν κατηγορίαν τῶ γυναικός, ἐ-
 θάρρει νὰ καταφρονέσῃ τὴν λαμπρότητα τοῦ Δαυὶδ. Οἱ δὲ περικνημὸς καὶ περ-
 βλεπτοὺς Δαυὶδ, ἤκουσαν αὐτὸν τὸν ἐχθρόν τοῦ Σαὺλ εἰς αὐτὰ ἀπὸ λαοῦ μίσα,
 ὅπως ἐκοιμάτο. ὁ δὲ ἀνδρείος καὶ ἡρωίδης Δαυὶδ δού ἠθέλησε νὰ τὸν εἰπῇ Υἱὸν
 τοῦ Κίσα, ὅτι ἔτα ἔλεγον τὴν Μητέρα αὐτῶν, Κίσα. Ἀλλὰ ὁ Δαυὶδ τὸ

τιμιμύθρον ὄνομα ἔλεγον, ὅτι νὰ μὴ βάλῃω τὸ χεῖρ μου ἐπὶ τὸν χρυσὸν Κυρίου· ἵτις ἦτον ὁ δίκαιος καθαρὸς ὑπὸ ὀργῆς καὶ ἔχθρας.

Καλὸν αὐθραυτον τὸ Θεὸς λέγει τὸν Σαὺλ, τὸν πολλαῖς φοραῖς ἀδικήσαντα, καὶ διψῶντα τὸ αἷμα αὐτοῦ νὰ πῇ, μὴ ταῖς μυρίαις θύργεσις ἐκείναις ὅπως εἶδον· ὁ ὁποῖος ἦν ἀξίος θανάτου ὁ ἀχάριστος Σαὺλ, καὶ ἐν δυσκολίᾳ. Τὸν ὁποῖον πύρρον ὁ Δαυὶδ εἰς τὸ σπῆλαιον, ὥσπερ εἰς μίαν φυλακὴν, καὶ ἡ βοήθεια τῆς ἐρήμης, καὶ ἡ ἀνάγκη τῶ ὕπνῳ ἐβोधέει, ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξαδικηθῇ, ἀλλὰ μὴ τί λέγει; νὰ μὴ βάλῃω τὸ χεῖρ μου ἐπὶ τὸν χρυσὸν Κυρίου. Τότετον εἶπαι, ὦ δίκαιε, ἀνέξικτος, καὶ μακροθυμος; καὶ λέγει· διότι ἐὰν δὲν πάθῃ τινὰς κακὸν, καὶ νὰ ὑπομείνῃ, δὲν λέγεται δίκαιος· Ἀλλὰ ἐγὼ ἄλλο θέλω νὰ εἰπῶ. ὅχι μόνον ἐκεῖνα τὰ κακὰ ὅπως ἔπαθεν ὑπὸ ἐκείνου, δὲν ἐνθυμῆθῃ, θαυμάζε-
τε; ἀλλὰ καὶ δὲ ὁ φόβος ὁ ὑπεικνός, ὅτι αὐτὸς ἤθελε νὰ τὸν πολεμῇ. Ἀλλὰ ὁ μα-
καριὸς Δαυὶδ καλλίτερα ἤθελε νὰ κινδυνεύῃ ὡς νὰ φοβόσθῃ αὐτὸς τὸν πολε-
μὸν τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ ὡς πρὸς θύργεσις τινὸς πολλῶν ἀγαθῶν. ἔτι λοιπὸν
τὸν ἐχθρὸν τοῦ, ὅπως τὸ ἔκαμε τόσα καὶ τόσα κακὰ, ἐλυπήθῃ· μόνον τὴν ποδίαν
τὴν ῥάχην τοῦ ἔκαμ, καὶ τὸ νεροδοχεῖον ἐπῆρε, καὶ ἐπῆγε μακρὰν, καὶ σαθεῖς, ἐκρά-
ξε μεγάλως, καὶ τὸν ἐξύπνισε, καὶ ἐδείξε τὰ σημάδια, ὅπως τὸ ἐπῆρεν, ὅχι
κροδοδείας ἔργον, ἀλλὰ καταπαρῆναι αὐτὸν βελόνης· καὶ ὅτι πῶς δὲν εἶναι
ἐχθρὸς τοῦ, καθὼς ἐνομιζεν ἐκεῖνος, καὶ ἔλα τὸ πάντοτε ἐσπένδαε νὰ τὸν φέρῃ
εἰς ἀγάπην καὶ φιλίαν, καὶ ταῦτα πάλιν αὐτὸς τὰ ἐναντία ἐπιχειροῦτο. Τίνα λοι-
πὸν ἄλλη πονηρία, ὑπερβολὴν τὴν ὡς τὸ Σαὺλ πρὸς τὸν Δαυὶδ φανερώμεθα
κακὰ, ὑπὲρ τῆς θύργεσις τοῦ Δαυὶδ, δὲν ἐδυσώπησε τὸν φρονόλητον καὶ ἐ-
χαῖμύθρον Σαὺλ; ὅχι μίαν καὶ δύο, καὶ πολλαῖς ἔρριξε τὸ κοντάρι ἑπᾶς εἰς τὸν
Δαυὶδ νὰ τὸν φοβόσθῃ, καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸν τοῖχον; τί, νὰ μὴ σκανδαλίσῃ
τὸτο ὅλας; ἀλλὰ ὁ Δαυὶδ καλλίτερα εἶχε νὰ φύγῃ, καὶ νὰ ὑποξενωθῇ ὑπὸ
τῇ Παβίδα, καὶ νὰ κακοπαθῇ, ὑπερέμμενος καὶ αὐτὸς τῆς ἀναγκῆς ἑο-
φῆς, ὡς νὰ φοβόσθῃ ὁ Βασιλεὺς, καὶ γινῇ αὐτὸς αἰτίας τῆς σφαγῆς· μόνον
εἶνα ἔπαχε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ τὴν πάθους τῆς ζηλίας, καὶ τὴν φθόνου, καὶ μὴ
αὐτὴν τὴν πεπείσασιν ἐλγῆκαν τὰ μάτια τῶ θειοβόλου. Τί ἄλλο ὑπὸ τῷ
καλλίτερον τῆς ψυχῆς ἡρεῖσαι τὰ δίκαια; ὅτι ἔλα τὴν ἀγάπην ὑπέμεινε τὴν
πτοχίαν, ἀπὲρ πλάτῃ, τὴν ἐρημίαν, ἀπὲρ Παβίδος, πόνας καὶ κινδύνους,
ἀπὲρ θύργεσις, καὶ δόξης, καὶ τιμῆς, ἔπαγε νὰ κακοπαθῇ, μόνον νὰ ἐλευθερω-
σῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦ ὑπὸ τῆς ἔχθρας ὅπως εἶχε εἰς αὐτὸν. Ἀλλὰ μὴ τὸ νὰ
ἦτον σκληρὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀπαιθραυτος, ποσῶς δὲν ἐγύρισεν εἰς φιλίαν καὶ
ἀγάπην, ἀλλὰ πάντοτε τὸν ἐδίωκεν ὑπὸ τὸπον εἰς τὸπον, μήπως καὶ τὸν θανα-
τώσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἠξέβουλον πῶς ἀκονόμισεν ὁ Θεός· ἔπεισεν εἰς τὴν δίκτυα τὸ
Δαυὶδ, διότι λέγει, πῶς ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημον ἦσαν δύο σπῆλαια, καὶ εἰς μὴν
τὸ ἔξω ἐσέβη ὁ Σαὺλ, εἰς τὸ ἔσω ἦτον ὁ Δαυὶδ μὴ τὰς στρατιώτας αὐτοῦ· καὶ
τότε εἶπαν οἱ στρατιῶται τὸ Δαυὶδ, ἰδὲ ἡμέρα, ὅπως εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι θέλω

δώσει τὸν ἐχθρόν σου εἰς τὰ χεῖρά σου· καὶ ἐπὶ ἅρ' ἡσύχως, καὶ ὀπιπίδεια, καὶ ἐπὶ ῥε τὸ χρυσόν τε φόρεμα, ὅπῃ ἦτον σκεπασμένος, εἰς τὸν ὕπνον τα. Τῇ σελήνῃ ἔλυθη δὲ Δαυὶδ πῶς ἐπὶ ῥε τὸ Βασιλικόν τε φόρεμα, καὶ ἔλεγε πρὸς τὰς σωζόμενας· νὰ μὲ συμπαθήσῃ ὁ Θεὸς εἰς τὸ ὅτι ἐκαμα, αὐτὴ καὶ θέλει ὁ Θεὸς, ἀμή ἐγὼ ποτὲ τὸ νὰ μὴ τὸ κάμω, νὰ μὴ αὐτὸ χεῖμα εἰς τὸν Αὐτσίτῳ Βασιλεῖ. Τῶν νὰ τὸν εἰπῇ τινὰς Ἀγγέλων δὲ σφάλλει. νὰ εἴται τὸ κυνὴν πιασμένον μέσα εἰς τὸ δίκτυον, καὶ τὸν κυνὸν νὰ τὸν παρὰ κινῶν ὅλοιτε οἱ στρατιῶται νὰ βάλλῃ τὸ σπαθίτε εἰς τὰ πολεμικά· τὸ σπῆδος. Βλέπε τώρα τί τὴν ὑπομονῇ, τί τὴν νίκῃ, τὸν σέβειν, ὅτι παρὰ σφῶν ἐποίησε πῶς νίκῃς τὸ ῥόπαιον, συμπαθήσας ποτὲ τὸν Σαὺλ ὁ Δαυὶδ, παρὰ ὅταν ἐνίκησε τὸν Γολιάθ. Αὕτη γὰρ ἡ νίκη λαμπροτέρα ἔγενεν ὅτι ἐνίκησεν, καὶ χωρὶς αἵμα ἴσατο, καὶ θαυμαστὴ ἐκατορθώθη.

Εὐκατέθη λοιπὸν ὁ Σαὺλ ὅτι τὸν ὕπνον, διγῆκε καὶ ὁ Δαυὶδ κατόπιν αὐτῶ, διαχειζόμενος τὸν Θεόν, ὅτι δὲν ἐβόα τὴν κεφαλὴν τῶν ἐχθρῶν αὐτῶ, ἀλλὰ θυμὸν νεκρωμένον· καὶ τὸν μὲν Σαὺλ ἀφῆκε, τὸν δὲ ἐχθρὸν ἀφῆκε βολὴν πολλὰς μαχαίραις τῶν ἰδῶν. Καθὼς οἱ ῥε Παιδὲς ὅσοι πῶς καμῖνα ἔμεναν ἀκαιοὶ ὅσοι τὴν φωτίαν, ἔττι καὶ τῶν ὁ θυμὸς, καὶ ἡ ὀργὴ πῶς καμῖνα ἔμεναν ἐκατάκασεν. Ἐξελθὼν λοιπὸν Δαυὶδ, ἐβόησε πρὸς τὸν Σαὺλ λέγων· Κυεῖμα Βασιλεῦ· καὶ ὁ Σαὺλ ἐγύρετο, καὶ βλέπει τὸν Δαυὶδ. καὶ παρὰ τὸν Δαυὶδ ἔπεισε, καὶ τὸν ἐπαινεῖ, καὶ εἶπεν· ἵνα τί ἀπέχεσθαι, Κυεῖμα, τὰς ἐχθράς μας ὅτι σὺ λέγων· αὐτὸ ὁ Δαυὶδ, ὅτι ζητεῖ τὴν ψυχὴν σου; αὐτὸ ὅτι σὺ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ χεῖρά σου σήμερον, καὶ εἶπα, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ βάλλω τὸ χεῖμα ἐπὶ τὴν Αὐτσίτῳ μου· καὶ ἰδὼ τὸ φόρεμά σου ὅτι τὸ κρατῶ, καὶ δὲν σὲ ἐφόνόσα. καὶ ἐσὺ πολλὰς βολαῖς ἐπεχείρισας νὰ μὲ φονέσῃς· καὶ γνώρισαι σήμερον, πῶς δὲν ἔχω ἐχθρὰν εἰς τὰ λόγους. Καὶ ἐσὺ, ὅποιος καὶ μὴ εἴσαι, ὅταν πιάσῃς τὸν ἐχθρόν σου, μὴ θελήσῃς ὀδοῦναι αὐτὸν κακὸν αὐτῷ· καὶ ἐὰν καὶ μυῖαις ὑβρισταῖς ἀπέχεσθαι ὅτι αὐτῶ, ἐσὺ πάχισαι νὰ τὸν ἡμερώσῃς, καθὼς ἔκαμε καὶ ὁ Δαυὶδ εἰς τὸν ἐχθρόν σου· καὶ ὅχι μόνον τὸν ἡμερώσῃς, ἀλλὰ καὶ ἐδάκρυσε, ἐπειδὴ ἤκουσεν αὐτὸν, ὅτι τῶν ἔλεγε, Κυεῖμα Βασιλεῦ· ποτὲ ὁ Σαὺλ μὴ μεγάλη θυμὴ ἔλεγε πρὸς τὸν Δαυὶδ· ἐσὺ εἴσαι δικαίος ὅσοι ἐμὲν, ὅτι ἐσὺ μὴ ἔκαμες πολλὰς ὀργιστάς, καὶ τώρα ἐχάρισται, καὶ τὴν ζωὴν μου, αὐτὴ τῶν μυῖων κακῶν ὅτι σὺ ἀπαπέδωκα, καὶ δὲν μὲ ἐφόνόσας. Τί ἄλλο μακαριώτερον τῶν παρὰ τὸν Δαυὶδ; ὁ ὁποῖος, εἰς μίαν ὥραν ἐπαύω, ἡμερώσῃς τὸν ἐχθρόν σου; Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅχι μόνον πῶς σωτηρίας τῶν ἐχθρῶν τὰς ἀποτρέφονται, ἀλλὰ ἐδὲ νὰ τὰς ἀκίσσωσι θέλουν· ἀλλὰ ὅχι ἔττι ὁ Δαυὶδ, ἀμή καὶ τὸν ἐχθρόν σου ἔσωσε, καὶ ἐτίμησε, καὶ εἶπε, Κυεῖμα Βασιλεῦ, παρὰ κινῶν αὐτόν. Καὶ ὁ Σαὺλ ὡς αὐτὸν τὴν πολλὰν τα ταπεινώσιν, καὶ παρὰ κινῶν, ἐδάκρυσε καὶ εἶπεν αὐτῷ· τώρα, Παιδί μου, ἐγνώρισαι σήμερον, ὅτι ἔγωγε τὴν ταπεινώσιν σου ὁ Θεὸς θέλει σὺ δάσῃ τὴν Βασιλείαν

τῷ Εβραίων εἰς τὸ χεῖρ σε, καὶ εἰς ὅλας τὰς Βασιλεῖς θέλει σαθῇ ἡ Βασιλεία σου· τὸ τοῦ μόνου παθκαλῶ σε, Παιδί μου, ὅτι τὸ ὄνομα τῆ Θεοῦ νὰ μὴ ὀλοθρεύσῃς τὸ σπέρμα μέ ἐκ τῶ οἴκου τῶ Παθόρ μου, ὡσαύτο ὑποδαῖω. Τί γὰρ ὁ Δαυὶδ; μὴ νὰ ἐκκοδοξήσῃς εἰς ταῦτα; ὅχι· ἀλλὰ παρὸντος ἔστρεψε, καὶ τὴν χάριν ἐπλήρωσε· καὶ τελειώσαντος τῶ Σαὺλ, ὅχι μόνον δὲν ἀτίμησε τὰ Παιδιά σου, ἀλλὰ ἐτίμησε μεγάλως, καὶ πῆς ἑαπίσης αὐτῆ πῆς Βασιλικῆς ἡξίωσεν. ὅτι καὶ πιστοῦτα ἀκέσας εἰς τὸν πόλεμον, ἔχισε τὸ φόρεμά σου τὸ Βασιλικόν, καὶ ἔβαλε χάμα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῆ, καὶ ἔκλειε πικρῶς, λέγων· Σαὺλ, Σαὺλ, καὶ Γωάδαμ, ἡγαπημένοι μου Αὐθενταί, καὶ ἀραιοτάτοι μου Βασιλεῖς.

Τὰ νυνὶ καὶ πάντοτε καθ' ὅτις ὑπὸ ἡμῶν ἀς ἐνδυμάται, καὶ ἀς μνημονεύῃ τὸν ἐχθρόν σου, καὶ ζῶντας, καὶ μὴ θανάτου νὰ εὐχεται ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἀνὰ καμὴν χρεῖαν νὰ κλαύσῃ ὑπὲρ ἐκείνου, μάλιστα εὖ καὶ ἔπαθεν ἐξ ἐκείνου ζημίαν μεγάλην· ἵνα μὴ πολλῆς πῆς παρρησίας ἀπαντήσῃ τῶ Θεῷ τὴν ἀνταπόδοσιν, καθὼς καὶ ὁ Δαυὶδ μὴ τῶ Σαὺλ εἶναι νὰ ἰδῇ. Ποίαν γὰρ συγχωρήσει θελομένη ἔχη ἡμεῖς. ἀπερασπόμενα σφάλματα, καὶ λυομένα νὰ ἐνδυμέμεθον, καὶ ἐκείνας, ὅτε μᾶς ἐλύπισαν νὰ τὰς κακοδόμησαν; διότι καλὸν εἶναι νὰ μὴ ἀδικῇ τινὰς ἄλλον, ἀλλὰ καλλίτερος εἶναι ἐκεῖνος ὅτε ἀδικῇ, καὶ μὴ ὑποδάσῃ κακὸν ἀπὸ κακῆ. Εἴλεγε δὲ ὁ Νόμος τότε, ὀφθαλμὸν ἀπὸ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδόντι ἀπὸ τῆ ὀδόντος ἐκκόπτεται· ἀλλὰ ἔγωγε Φιλόσοφος ἦτον ὁ Δαυὶδ, καὶ ὑπερέβη τὸ Νόμον τῶ παλαιῦ, καὶ αὐτῶ τῶ νέου. ἀλλὰ ἡμεῖς ὅχι μόνον χρεώμεθα νὰ μὴ ὑποδίδωμεν κακὸν ἀπὸ κακῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνταποδίδωμεν τὰς ἐχθράς μας, διότι λέγει ὁ Χριστός· Εὐχισθε ὑπὲρ τῶν ἐπιβλασάντων ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς. Ποίαν λοιπὸν ὑπολογίαν ἔχομεν, καὶ συγχωρήσιν μὴ τὴν τῶ Χριστοῦ, μὴ φθαρόντες εἰς τὴν μέτραν τῶ παλαιῶν Ἀγγίων, πρὶν τῶ Χριστοῦ; διότι λέγει ὁ Χριστός, εὖ καὶ μὴ φελασθῇ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν, φελαστότερον δὲ τῷ Γραμματέων, καὶ Φαρισαίων, καὶ μὴ εἰσέλθετε εἰς τὴν Βασιλείαν τῷ Οὐρανῶν. διότι ἀκούσονται λέγει ὁ Παθός σου Χριστός· πόσαι φορεῖς νὰ μὴ πταίσῃ ὁ Ἀδελφός μου, καὶ νὰ τὸν συγχωρήσω; τάχα γίνεται ἕως ἐπτά; καὶ τομίζοντας μεγάλα φιλοτιμεῖσθαι καὶ πολλὰ, ὁ Χριστός τῶ λέγει· δὲν σὲ λέγω ἕως ἐπτά, ἀλλ' ἕως ἐβδομηκονταίης ἐπτά, ὅτε εἶναι ὁ αἰετός περὶ ἀκούσιαι ἐννεονῶτα φορεῖς νὰ συγχωρήσῃς τὸν πταίσαντά σε. ἤγουν πάντοτε διλοῖ τὸ τοῦ νὰ συγχωρήσῃς τὸν ἀμαρτάνοντα εἰς ἡμᾶς, διότι ἄλλο δὲν ἀφραίνεται ὁ Θεός ἔτι διωπνέει, ὡσαύτο ὅταν δὲν ὑποδίδῃ τινὰς τῶ ζημιώσαντι αὐτὸν, κακὸν ἀπὸ κακῆ. Καὶ θέλει εἰπῇ ἐκεῖνος, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἀδύνατος, καὶ δὲν δύνομαι νὰ κάμω κακὸν εἰς τὸν ἀδικήσαντά με. ἐγὼ λέγω σε, πῶς δύναται, ὅταν τὸν ἐργάζῃ, καὶ τὸν καταράσῃ, καὶ τὸν ἀφοεῖς, τὸν κατηγορή, καὶ τὸν κατακρίνῃ πάντοτε, καὶ εἰς ὅλας. Δὲν εἶναι αὐτὸ ἀνταπόδωμα, ὅταν τὸν ῥίχνης εἰς τὸν Οἶον; διότι αὐτὰ ὅλα εἰς τὴν ὀφθαλμὸν τὴν ἐδικήν μας εἰσίνονται. Λοιπὸν ἐκεῖνος ὅτε δὲν κάμνει αὐτὰ, δὲν ὑποδίδει κακὸν ἀπὸ κακῆ, καὶ ἔγωγε λαμβάνει μισθὸν τοῦ

λέγει, ὅταν ἐμίλῃς νὰ σέβῃς νὰ κειθῇ εἰς ἄπιστον Κεῖπλον, λέγων· καλότη-
χος εἶμαι ἐγὼ, ὅπῃ μέλω νὰ κειθῶ ὑπὸ σὲ τῷ Φύσῃ, ὅχι ὅτι τὸν ἐκαλόπια-
σκον, ὅχι, ἀλλὰ διὰ τῆς ἡμερότητας καὶ τῆς ἀγάπης, θέλωντας νὰ κερδίσῃ τινας,
διότι καὶ ὑπὸ μέρας ἐκέρδανεν, καὶ αὐτὸν τὸν Κεῖπλιν ἔσυρε πρὸς τὰ λόγια, ὃ
παρὶν κατὰδικος. Καὶ νικηθεὶς ὁ Κεῖπλος, ὁμολόγηε λαμπρὰ τῇ φωνῇ, ἔμπο-
δον πάντων τῶ Κεῖπλων, λέγων· ἐν ὀλίγῃ κάμνεις με, Παῦλε, νὰ γινῶ
Χρειαῖνός· Καὶ ὁ Παῦλος λέγει, καὶ ἐγὼ ἐτίμι θάρρῳ εἰς τὸν Χρειαῖνόν με, ὅτι
ὅχι μόνον ἐσὺ νὰ γίνῃς Χρειαῖνός, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἐρεθιστοὶ ἐδῶ νὰ γίνῃ
ὡσαύτῃ ἐμὴν. Ὅταν γὰρ ἐκεῖνος πῶσον πολὺ ζητεῖ μέτρον, καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ ὀλί-
γον δίδομεν, ποίας συγχωρήσεως εἰμεθον ἄξιοι; εἰδὲ μᾶς.

Διὰ τὸ μὴ νομίζετε, πῶς εἶναι κακὸν νὰ χρειάζεταιαι εἰς τὸν ἄλλον, διό-
τι τῆς ἀνερμηνεύτου Σοφίας τῷ Θεῷ ἔγινε τὸ θεῖον ἔργον τῶτο εἰς ἀνάγκην, καὶ ὁμο-
νοιαν τῶν ἀνθρώπων. Εἰὰ ἀλλήλους δὲν χρειάζομεθον, εἰδὲ τῆς ἀνάγκης ἡ χρεία
δὲν μᾶς φέρνει εἰς φιλίαν, πόσῳ μάλλον, εἰὰ εἰμεθον εἰς καθεὶ πρᾶγμα τέ-
λειοι; καὶ τῶτο εἶναι φανερόν, ὅτι ἡδέλαμεν εἰς τὴν θῆραν αὐτὴν, νὰ ἔσῃ εἰς
τὸν ἄλλον. Διὰ τὸτο ὁ τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς Θεὸς, εἰς ἀνάγκης καὶ βίας ἐπρό-
εσχεον ὅλους τὰς ἀνθρώπους, νὰ χρειάζεταιαι, καὶ νὰ δέχεται ὡς τὸν ἄλλον, καὶ καθ'
ἐκάστην ἡμέραν νὰ χαιρετῶμεν εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὴν συνωπαμίαν ἡμῶν. Εἰὰ
δὲ καὶ τῶτον τὸν θεσμόν τῆς ἀγάπης ἡθέλει παρῇ ἐπὶ ἡμᾶς, τάχα τίς, καὶ ποῖος
ἡθέλει ἀγαπήσῃ τὸν γείτονά τιν' ἐπὶ εὐκολᾷ; διὰ τὸτο μίαν κατοικίαν, καὶ σπῆτι
μᾶς ἔδωκεν ὁ Θεὸς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ὅσα λυχρᾶσειον ἀναίσχον εἰς ὅλους, τὸν
Ἡ'λιον, νὰ φωτίζῃ, καὶ μίαν σκεπὴν ἀπλώσει, τὸν Οὐρανόν, καὶ μᾶς ἐσκεπά-
σῃ, καὶ μίαν βῆπιζαν, τὴν γῆν· καὶ δὲν ἔδωκε τὴν πλεονεξίαν φθισιότατον, καὶ τὴν
πιοχα ὀλιγοτέρον, ὅχι· ἀλλὰ ἴσα εἰς ὅλους, διὰ νὰ μὴ λέγῃ τις, ὅτι ἐγὼ
δὲν ἔχω τινὰ φίλον, μήτε συγγῆν, μήτε γείτονα, καὶ διὰ τὸτο πῶς νὰ πάγω
νὰ τὴν σωτύξω, ὅπῃ δὲν ἔχω καμμίαν ἱσμιζῖν μετ' αὐτὸν; Ἀκροστον νὰ τὸ μά-
θῃς, ὅτι δὲν ἀρτεῖ μόνον φίλος πρὸς φίλον νὰ δείχῃμεν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν
γυναιμίαν, ἀλλὰ ὅσῳ ἔχει μέλος πρὸς μέλος· διότι δὲν διωκόμεθον νὰ εἰπα-
μεν, ὅτι χρεία δὲν ἔχομεν τῆς χειρὸς, ἢ τῆς ποδός. ἔτι καὶ ἐκεῖνος ὅπῃ λέ-
γει, πῶς δὲν ἔχει ἐδικόν, ἢ φίλον καὶ γείτονα, καὶ τὸτο εἶναι μόνον νὰ γινῇ τι-
νάς. εἰὰ καὶ δὲν εἶναι συγγήνησις, καὶ φίλος τις, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπος τῆς
ἐδικῆς σου οὐσίας, καὶ τὸν αὐτὸν Δεσπότην Θεὸν ἔχων, καὶ εἰς πάντων τὸν Κόσμον
ἐξῆρμησεν. Καὶ ὅπῃ μὴ τῶ ἀρρυεῖαν, ἐκεῖνος ὅπῃ δὲν χρεώσῃ ἐπαυῖμεν, ὅπῃ
δὲ τῆς ἀγάπης, τὰς ἀπαυῖτας χρεώσῃτας ἀγαπῶμεν, καὶ θαυμάζομεν· διὰ τὸτο
ἀς θέλωμεν νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγάπην με ὅλους. Εἰδὲ καὶ θέλει τις νὰ
χωρίσῃς ὑπὸ τὰ λόγια, ἐσὺ μὴ χωρίσῃς ἀπὸ ἐκείνου, μηδὲ νὰ εἰπῇς τὸν φε-
ροῦν λόγον ἐκείνου, ὅτι, εἰὰ με ἀγαπᾷ ἐκεῖνος, ἀγαπᾷ τὸν καὶ ἐγώ. Εἰδὲ καὶ
δὲν θέλει ἐκεῖνος ποσὸς νὰ ἀγαπᾷ, τότε ἐσὺ νὰ δείχῃς εἰς ἐκεῖνον τὴν ἀγά-
πην, ὅπως γινέσῃς αὐτὸν πρὸς τὰ λόγια, διότι μέλος ἐδικόν σου εἶναι καθε-

Χειρισμός. τὸ δὲ μέλος, ὅταν ὑπότινος συμφορᾶς καὶ ἀνάγκης μέλλει νὰ χω-
 ρισθῇ ἀπὸ τῶ λοιπῷ σώματος τῷ ἀνθρώπῳ, παντοῦν ἔσονται κάμνουμεν, ὥστε πᾶ-
 λιν νὰ τὸ φέρωμεν εἰς τὸν τόπον τε. Ἐπὶ τῇ περὶ νὰ ποιῶμεν, καὶ ὑπὲρ τῶ
 Ἀδελφῶν ἐκείνῳ ὅπῃ δὲν ἔχει τὴν ἀγάπην, καὶ ἔχεις θελασώτερον τὸν μισθὸν
 ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅταν σύνης αὐτὸν εἰς τὴν ἀγάπην σου. διότι δεῖξαι ὁ Κύριος,
 νὰ καλέσῃ εἰς φιλίαν ἐκείνας, ὅπῃ δὲν διωκόνται νὰ τὸ ἀπαποδώσῃ, ἵνα αὐ-
 ξιωθῇ ὁ μισθὸς τῆς ἀπαποδόσεως. Πολὺ θελασώτερον περὶ νὰ κάμνουμεν ὅπῃ
 τῆς φιλίας καὶ ἀγάπης τῶ Ἀδελφῶν μας· διότι, εἰς ἀγάπης τινά, καὶ ἀγαπᾷ καὶ
 ἐκείνος ἐσσεῖα, ἀπιδάκεσαι τῆς φιλίας τὴν ἀπαπόδοσιν· ὁ δὲ ἐκείνος ὅπῃ
 ἀγαπᾷ, καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷ, τὸν Θεὸν αὐτὸν ἐκείνον χρεώσῃ ἐκπέσεσθαι. Ὅπο-
 τες δὲν σὲ ἀγαπᾷ, δὲν χρειάζεται πολλῆς· ὅταν δὲν σὲ ἀγαπᾷ, τότε σὺ ἔχει
 χάριτα τῆς ἀντίληψης, καὶ βοηθείας.

Διὰ τὸ λοιπὸν, μὴ τὴν ἀμέλειαν, ἀφορμὴν τῆς σωθῆς, αἰτίαν ποιῆς,
 μὴδὲ λέγε, ὅτι ἐπειδὴ ἐκρύωσεν ἡ ἀγάπη, ὅπῃ εἶχε εἰς ἐμὴν, δεῖ τὸ
 ἀμελῶ αὐτὸν, διότι κακὴ ἀδελφεία εἶναι ὡσαύτως καὶ ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ ἐσὺ ζέ-
 σαι τὸ ψυχραθὲν μέλος ἐκεῖνο· διότι, ὅποιος θέλει νὰ πρὸ ἀγαπᾷ, ἄς ἀγα-
 πᾷ καὶ ἐκείνος τὸν ἀγαπᾷ. Εἰς δὲ Ἀδελφῶν καὶ φίλον δὲν ἡμπορεῖς νὰ ἔχῃς,
 πότε θέλεις διωκθῇ νὰ ὑποκρίσης μὴ ἰλαρόνται; εἰς τὸ μέλος τὸ ἐδικόν σου
 δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ κυβεῖς, πότε τὸν ἐξόν θέλεις διωκθῇ νὰ τὸν φέρῃς εἰς τὴν
 λόγῳ σου; καὶ πῶς γίνεται τὸ; ὅποτε θέλεις νὰ μὴ ἀκούεται τὸ ὄνομα σου κα-
 κόν· τὸ λοιπὸν εἰς ἐσὺ λέγε τινὰ κακόν· Ἀγαπᾷς νὰ σὲ ἐπανῶν ἄλλοι; ἐπαί-
 να καὶ σὺ ἐκείνους. Θέλεις νὰ μὴ σὲ κατακρίναι; μὴδὲ ἐσὺ κατακρίναι τινά.
 Θέλεις νὰ σὺ δίδῃς Ἐλεμυσταίῳ; γίνε καὶ ἐσὺ ἐλεῖμων. Θέλεις νὰ συγχαρῶν
 τὰ σφάλματά σου; συμπάσθῃ καὶ ἐσὺ πᾶσι πταίνοντάς σου. Θέλεις νὰ μὴ σὲ ἀδι-
 κῶν; μὴδὲ ἐσὺ ἀδικεῖς τὰ ἑσέα. Ἀς ἡγῶμεν τέτοιον εἰς πᾶς γείτονάς μας, κα-
 θὼς θέλομεν νὰ εἶναι ἐκεῖνοι πρὸς ἡμᾶς· διότι, καθὼς τὸ κορμὶ χωρὶς τὴν
 ψυχὴν δὲν λέγεται ἄνθρωπος, εἰς ψυχὴ χωρὶς τὸ κορμὶ, ἐπὶ καὶ ἡ ἀγάπη
 εἰς τὸν Θεόν, εἰς δὲν ἔχει καὶ τὴν ἀγάπην εἰς τὸν πλησίον αὐτῶν τὸν ὁμόπιστον. Θέ-
 λεις νὰ ἀπακούσῃς τινά; δὲν σὲ ἐμποδίζω, μόνον νὰ μὴ γοῇ εἰς ἄλλαν ἀ-
 γῶν. καὶ ὅχι μόνον ὑπὸ τῆς Διδασκαλῆς νὰ ἀφελόμεθα μετὰ τὰς νεθεσῖαις αὐτῆς,
 ἀλλ' ἵνα ὅλοι ἀλλήλους διδάσκοντες συναπτάμεθα. δεῖ νὰ εἶσαι ἐσὺ εὖ καὶ μό-
 νος; δεῖ δὲν ἐργάζεσθαι νὰ ἔχῃς πολλὰς φίλως, καὶ ἡγαπημένους; δεῖ δὲν γίνε-
 σθαι ποιητὴς ἀγάπης; δεῖ δὲν ὑποκρίσεις φίλον, καὶ φίλῳ, ὅπῃ εἶναι τῆς ἀρε-
 τῆς μέγα ἐγκώμιον; διότι, καθὼς ἐκεῖνοι ὅπῃ συμφωνοῦν, καὶ κάμνουν κακόν,
 τὰς λέγομεν κακὰς, ὅτι καὶ τὸν Θεὸν παροργίζον, ἐπὶ πάλιν λέγομεν καλὰς ἐκεῖ-
 νας, ὅπῃ εἶναι ἐν ἑμοίῳ καὶ ἀγάπῃ, καὶ ἀφραίνεται ὁ Θεὸς ὑπ' αὐτῶν. δεῖ τὸ
 ἐσὺ μὴ γίνεσθαι μετὰ τῶν πολλῶν ὅπῃ κακία. Κάμε φίλως, καὶ ποσὶμα αὐτῶν ὡσαύτῃ
 τὰς ἐδικὰς σου· καὶ πρὸ πάντων τῶν ἄλλων πρὸς Γερεῖς, καὶ Προεῖς τῆς Ἐκκλησίας.
 διότι ὁ ἐρίσωπος ἄνθρωπος λέγεται Υἱὸς Θεοῦ, καὶ πολὺ θελασώτερον ὁ φίλος

ποιῶν. Ἐὰν δὲ κάμνη δὴλαγῶν μὲ ἐκείνης, ὅτῃ ἔχον μάχην, ὅχι μόνον Τίος εἰρήνης καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Τίος Θεῷ. διότι λέγει· „Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι Τίος Θεῷ κληθήσονται· καὶ ὁ τὸς ἐχθρὸς ποιῶν, ποτὲ ἐγκωμίων δὲ εἶναι ἄξιος. Καὶ ὁ μὴ Διάβολος προσάσκει ἡμᾶς, νὰ γινώσκωμεν ἐχθροὶ ἀλλήλων μας, δὴ νὰ μᾶς κολάσῃ. ὁ δὲ Θεὸς ὅλως τὸς ἀνθρώπου ἀγαπᾷ νὰ σωθῇ δὴ τῆς ἀκτινοβολίας.

Ὁ Διάβολος σμίγει τὸς ἀνθρώπου μὲ τὴν λάσπην τῆς πλῆτης, καὶ δὲ τὸς ἀφίνει μὴτε νύκτα, μὴτε ἡμέραν νὰ ἀναπαυθῇ. ὁ δὲ Θεὸς τῆς αὐοῦται φροντίδος, καὶ θελωτὸς ἐμποδίζει τὸς ἀνθρώπου, καὶ προσάσκει αὐτὸς νὰ θησαυρίσῃ θησαυρὸς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ὅχι ὑπο ἀδίκου πλῆτης, ἀλλὰ ἐν δικαίῳ κόπῳ. Ὁ δὲ Διάβολος μὲ τὸς κόπῳ, καὶ παλαιωσίας, ὅχι μόνον δὲ διώκεται νὰ βοηθήσῃ ἐκείνης, ὅτῃ ἔκαμνω τὰ τέτα θελήματα εἰς τὴν κολάσιν βασιλευσάντων, ἀλλὰ ἀνάπτει τὴν φλόγα, καὶ καίει θελωτότερον ἐκείνης, ὅτῃ τὸν ἤκουον, καὶ ἐσωάζαν τὸν ἀδικον πλῆτον τῶν ἁμαρτιῶν· ὁ δὲ Χρῆστος ἐπὶ προσάσκει μᾶς, καὶ εὖα ποτὲ κρύβῃ νὰ δώσωμεν τῶν διουμένων, καὶ ἀδὲ τὸ τοῦ χαλεπὸς μισθὸν δὲ ἀφίγει νὰ χαθῇ. Πῶς, δὲ εἶναι τὸ τοῦ μεγάλῃς ἀγνωσίας, νὰ μὴν ἀγαπᾷμεν τοὺς τὸν Αὐθρότῳ, καὶ Δεσπότην ἡμερον καὶ γλυκύ, καὶ τοῦ τὸν γέμοντε ἀγαθῶν νὰ ἀφίσωμεν, καὶ νὰ δολώσωμεν ἀγνώμονα τύραννον Διάβολον; ὁ ὅποιος, μὴτε ἐδῶ, μὴτε ἐκεῖ διώκεται βοηθήσαι. Μὴ γὰρ σὰς κακοφαίνεται, Ἀδελφοί, εἰς τὰ λόγια, ὅτῃ εἴπαμεν, διότι καὶ ἐγὼ ἐκείνον, ὅτῃ μὲ ἀγαπᾷ ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ ὅταν μὲ κατηγορῇ καὶ ἐλέγχῃ ὅταν πταίῃ, εἰς δόρυθωσιν, τότε μάλιστα φαίνεται, ὅτι πᾶς μὲ ἀγαπᾷ. διότι ἐκείνος, ὅτῃ ἐπαυῖ τὸν φίλον τε, καὶ τε καλὰ κάμνη, καὶ τε κακὰ, ἐκείνος δὲ εἶναι φίλος ἀληθινός, ἀλλὰ εἶναι πλά-νος, καὶ ὑποκριτής· τὸ νὰ ἐπαυῖ τινα, ὅποτες κάμνη ἔργα καλὰ, καὶ πάλιν, ὅταν κάμνη ἔργα κακὰ, νὰ κατηγορῇ, καὶ νὰ ἐλέγχῃ καταμόνας, ἡ γὰρ χωρὶς οἱ δύο, τὸ τοῦ εἶναι ἔργον φίλος πιστὸς, καὶ ἀγαπητὸς. καὶ ὅταν ὁ ἐχθρὸς μὲ ἐπαυῖ, καθόλου δὲ τὸ δέχομαι τὸν δὲ φίλον, ὅταν μὲ ἐλέγχῃ, ἀγαπῶ, καὶ ἀγαπητὰ μὲ εἶναι τὰ ἐξουμῃα αὐτῶ. Καθώς λέγει καὶ τὸ Γνωμικόν, ὅτι ἀξιοπιστότερα εἶναι τὰ ψαύματα τῶ φίλου, ὅτῃ τὰ ἐκείνου φιλήματα τῶ ἐχθροῦ. διότι ὁ μὴ ἐχθρὸς, καὶ δικαίως, καὶ ἀδίκως κατηγορῇ, καὶ ἐλέγχῃ, ὅχι νὰ διορθώσῃ, καὶ νὰ ἀφελήσῃ, ἀλλὰ μόνον νὰ τὸν ἐνξοπιάσῃ. Ὡς πε, Ἀδελφοί μὲ, δὲ εἶναι ἄλλο καλῶτερον εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ἴσον, ὥσαυτὲ τὴν ὁμόνοιας, καὶ τὴν ἀγάπην, διότι ὁ εὖας πολλοσὸς εἶναι, ἡ γὰρ πολλὸς δηλοῖ δια τῆς ἀγά-πης· ὅτι αὐ εἶναι δύο ὁμόφυχοι, καὶ ἡ ἀγαπημῶν εἰς δέκα, δὲ εἶναι εἷς, ἀλ-λά δεκαπλάσιον πᾶσα εὖας ὑπ' αὐτῶν γίνεται, καὶ δεικνύει ἐν τοῖς δέκα τὸν εὖα, καὶ εἰς τὸν εὖα δεικνύει τὸς δέκα· διότι, ἐὰν καὶ ἐχθρὸν ἔχον, ὅτι ὁ τὸν εὖα προσελθῶν, ὥς τὸς δέκα ἀποβαλὼν πολεμήσῃ, ὅτι κατ' εὖας δὲ τὸς εἵκοσι χεῖρά ἔχει, καὶ εἵκοσι μάτια, καὶ ποδάρια εἵκοσι, καὶ μυκὰς ἔχον δέκα· ἐὰν δὲ καὶ ἐκατὸν γονοίτο, τὸ αὐτὸ εἶναι πάλιν. Ὁ αὐτὸς ἐκείνος, ὅτῃ εἶναι εἰς

τῷ Περσίῳ, καὶ εἰς τὴν Ρ' αἰῶνι δυνάται νὰ εἶναι· καὶ ἐκεῖνο ὅπῃ δὲν δυνάται ἢ φῶς τῷ αὐθιγῶν νὰ τὸ κάμῃ, ἢ ἀγάπῃ δυνάται, καὶ τὸ κάμνῃ. Εἰ δὲ καὶ ἔχῃ χιλιάς φίλους, ἢ δύο χιλιάδες, βάλε μὲ τὸν νῦν σε πόσον πάλιν ὑπερβαίνει τὰ ἔργα τῆς δουλείας, καὶ βοηθείας. καὶ τὰτο εἶναι ὑπὸ ὅλα θαυμασιώτερον, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ γίνωνται χίλιοι.

Καὶ ἐπειδὴ τοῖσιν καλὸν εἶναι ἡ ἀγάπη, διὰ τὴν καὶ ἡμεῖς δὲν ὑποκρινόμεθα τὴν δουλείαν, καὶ τὴν βοήθειαν τῆς ἀγάπης; μακάρι καὶ πτωχοὶ εἶναι οἱ φίλοι σε, πάλιν φελοσιώτερον βοήθειαν ἔχεις ἐξ ἐκείνων, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς πλετίας· διότι ἐκεῖνα, ὅπῃ θέλεις νὰ εἰπῇς ἐστὶν ὅτι τὸ λόγισμα, τὰ λέγει ὁ φίλος σου, ὅτι τὸ ἐκεῖνος, ὅπῃ ἔχει τὴν ἀγάπην μὲ ὅλως, δὲν παθαίνει κακὸν ποτέ τι, διὰ τὸ εἶναι φυλαγμένος ὑπὸ τὸν πόσον εργασιῶν, ὡς καὶ ὁ Βασιλεὺς. καὶ ἔτι γίνονται λαμπρὰ τὰ νικητήρια τῆς ἀγάπης ὑπὸ τῷ ποταμῷ. Καὶ καθὰς αἱ χορδαὶ τῆς λύρας ποταμὸν μὴ εἶναι, ἀλλὰ εἰς μίαν συμφωνίαν τὰ ἦεν τὴν μελωδίαν ἀναπέμπουσι πάντερον καὶ αἰραίαν, ἔτι εἶναι καὶ ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἔχῃ τὴν ἀγάπην εἰς τὸ μέσον τας, εἰς μίαν γνώμην ἀνταναγκάζει μὲ τὴν ἀγάπην· διότι, τί δὲν κάμνῃ ἡ ἀγάπη τὰ ἀληθινὰ φίλα; πόσον χαρὰν κάμνῃ ὁ φίλος πρὸς τὸν φίλον; πόσον ἀφίλειαν; πόσον φιλίαν; εἰ καὶ μυστὶς θυσταυρὸς θέλεις εἰπῇ, ἐδὲν ἀντάξιόν φίλε πιστὸ καὶ γνησίον. Καὶ καθὰς τὰ λαμπρὰ κένα, καὶ βιαντάφικα μοχομουρίζον, καὶ δὲν ἔχῃ ὅλον τὸν τύπον μὲ τὸ ἄσος τῆς ὠραιότητος αὐτῶν, ἔτι καὶ οἱ φίλοι, εἰς ὅποιον τόπον καὶ αὐτὸς ὑπᾶν, τὴν χάριν τῆς ἀγάπης χαρίζονται. Καλλίτερον εἶναι νὰ φεληπατῇ τινὰς εἰς τὸ σκοπὸς, ὡς καὶ νὰ εἶναι χωρὶς φίλος· διότι δὲν καίει ἔτι δυνάται ἡ θερμασία τὰ κορμιά, καθὰς καίει, καὶ φλογίζει τὰς ψυχὰς τῶν φίλων, ὅταν ὑποχωρεῖται ὑπὸ ἀλλήλων τας· διότι τέτοιος εἶναι ὁ πόθος τῆς γνησίας ἀγάπης, ὅχι μόνον εἰς τὰς παρόντας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνας, ὅπῃ λέπεν, ἔχει φελοσιώτερον πόθον. Πολλὰς φορὰς καὶ εἰς τὰς ὑπὲρ τὰς φελοσιώτων, καὶ σιωπηλῶν, καὶ ἀσπάζομεθα ἀχόρταστα, καὶ μόνον μὲ τὴν ἐνθύμωσιν τῆς φίλης χαίρεται τινὰς καὶ ὀφθαλμίζονται. Ἐκεῖνος δὲ, ὅπῃ ἀγαπᾷ τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν φίλον, καὶ ἀντιγέτω, ὅπῃ ἐκκαταδέχεται καὶ ἡγάπησεν ἡμᾶς, καὶ τὸν ἔχομεν εἰς τὸν νῦν μας, καὶ εἰς τὴν ἐνθύμωσιν μας, ὁ τοιοῦτος ποτὲ καμίας λύπης, ἢ κίνδυνον δὲν ἔχει, ἐδὲ φόβον ἔχει ὑπὸ τινά· διότι, εἰ καὶ αὐθιγῶν ἐχθισιασῶν εἰμότες ἡγαπημένοι, εἰς ὅλως φελοσιώτων φοβεροί, πόσον μάλις αὐτὸν ἔχωμεν ἀγάπην μὲ τὸν Θεόν; Εἰ καὶ ἡμέτεροι κάμνῃν χρεῖα, καὶ τὰ σώματα, εἰ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν ὑπὲρ ταύτης τῆς δεικνῆς ἀγάπης νὰ φελοσιώσωμεν, νὰ μὴν λυπηθῶμεν· διότι δὲν φεθαίνει μόνον μὲ λόγια μοναχὰ νὰ δείχνομεν τὴν ἀγάπην ὡς ὑπὲρ τῆς αἰῶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι τῶν ἔργων νὰ φαίνεται ἡ ἀγάπη· διότι καὶ ὁ Χριστὸς ὅχι μόνον μὲ λόγια καὶ ἐδιδάξεν, ἀλλὰ καὶ ὅτι τῶν ἔργων ἐδείξε τὴν ἀγάπην εἰς ἡμᾶς. Διὰ τὰτο αἱ καταφρονέμεν τὰ λόγια μας ὅτι νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς τὴν ἐνοσίχμησιν ἐκεῖνοι δὲ, ὅπῃ ἐθμελίζονται μόνον τὰ λόγια τας, ὁ Θεὸς θέλει τὰς καταφρονήσεις.

Οἱ ποιοι λοιπὸν θέλει καὶ μάθῃ, πῶς νὰ ἀγαπᾷ γνησίως τὸν φίλον τε, καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν διανοίαν τῆς ἀγάπης, ὅπῃ τὸν αὐτὸς ποιητὴν, τὸν Μακάριον Παῦλον ἀς ὁράμῃ νὰ μάθῃ, καὶ ἐκεῖνος τὸν θέλει διδάξῃ, ποταπὸς ἀγῶνας εἶναι νὰ ὑπομείνῃ τινὰς φίλον πιστὸν χωρισμὸν, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἔχῃ ἀνδρείαν ψυχῇ. διότι ἐκείνος ὁ μέγας τῶ Χριστοῦ Ἀπόστολος, ὁ διδάξας ὅλῳ τῷ Οἰκουμενῷ, καὶ καθὲς λογῆς πάθος διώξας διὰ τὸν νέον τε, καὶ συνωσιθεύς, καὶ ἀποκησας τῷ Ἀγγέλῳ τῷ ἀπαδείῳ, τὰ μὴ ἄλλα πάθη τῷ ἀνθρώπῳ εὐκολὰ τὰ ὑπερμενῶν, αἰσὺν εἰς ἕξον κορμὶ, ἦσαν τὰ δασμώτεια, ταῖς φυλακαῖς, τὰς ἐλπίσεις, τὰς ἀγῶνας, τὰς ραβδισμῶς, τὰς θανάτους, καὶ πῶς εἶδος κακοπαθείας· μίας δὲ ψυχῆς ἡγαπημένης ἀποχωριθείσης ὑπ' αὐτῶν, κατεπαλὰ ἐλυπήθη, καὶ σελιάσως ἐπαράχθη, ὅτι ἐπ' αὐτῷ χρεὶ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ Κάστρον τῆς Τρωάδος τὸν ἡγαπημὸν τῶ Ἀπόστολον Τίτον, καὶ δοῦν τὸν ἦρε καὶ παρόλ' αὐτὸν ἐδράμῃ, καὶ εὐγῆκεν διὰ τὸ Κάστρον τῆς Τρωάδος. Ὁ Μακάριε Παῦλε καὶ εὐμακάριε, τί εἶναι αὐτὸ ὅπῃ ἔκαμες; εἰς τὸ ξύλον ἦσαν διδμῶς, καὶ εἰς τὴν φυλακὴν φυλακωμῶς, καὶ πληγαῖς καὶ ραβδισμῶς ἔλαβες, καὶ διὰ ὅλον σου τὸ κορμὶ ἔσχεν τὰ αἵματα. Ὅπως λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦλθε, καὶ εἰς τὴν σελιανὴν Πόλιν τῆς Τρωάδος, καὶ ἦρε διδμῶς, καὶ κατηκμῶς, τῆς Τρωάδας εἰς τὸ κήρυγμα τῶ Χριστοῦ διὰ τὸν Ἀπόστολον Τίτον, καὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ δεχθῶν τὸ Βαπτισμῶν· καὶ πόσον κέρδος ἔρριξας διὰ τὰς χεῖρας σου; Ναί, λέγει, ὅτι πολλὴ ἀθυμία, καὶ λύπη μὲ ἔπιασε, καὶ τὸν νέον με ἐπάραιξε ὁ χωρισμὸς τῶ Ἀποστόλου Τίτου. Εἶδες πόσος κόπος εἶναι νὰ θυμῶν τινὰς νὰ ὑπομείνῃ φίλον ἡγαπημὸν χωρισμὸν; πῶς χρειάζεται ἀνδρείας ψυχῆς; διότι δοῦσάναι μόνον νὰ εἶναι εἰς τὴν ψυχῇ ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ θέλει, καὶ παρηγορία σωματικὴ, καὶ οὐκ ὀλίγα παρρησιαστικὴ. Βαβὴ τῆς ἀγαπῆς φιλίας, καὶ ἀγάπης· ὁ Παῦλος ὁ ἀνίκητος ἐν τοῖς πειρασμοῖς, ὁ ἀσάλοτος πύργος, ὅπῃ ἔλεγε, τίς νὰ μὲ χωρήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην τῶ Χριστοῦ; Φίλιψ, ἡ διώγμος, ἡ χωρισμὸς τῆς ζωῆς, ὅλα τὰ ὑπομῖα μὲ χωρῶς· καὶ ποτὲ ἰδοὺν τὰ δάκρυα τῶ ἡγαπημῶν τῶ φίλων, ἔχῃ τὴν ἀναχώρησιν τε, ἔχῃ τὸ πῶς ἔλεγε ἀπὸς αὐτοὺς, τί ποιεῖτε, Ἀδελφοί, κλαίοντες, καὶ ἔριβοντες τὴν καρδίαν; Ὁ τῶ θάνατος· τί λέγεις, Μακάριε Παῦλε; ἐκεῖνος τὴν ἀνίκητον ψυχῇ εἰς τὰς πειρασμῶς, συνῆλθεν ἐδωκένθηκεν τὰ δάκρυα; καὶ λέγει, ὅτι πολλὴ εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης. Αὕτη λοιπὸν ἡ ἀγάπη μὲν καὶ κρατεῖ, διότι ὅλα τὰ λυπηρὰ χωρὶς τῆς ἀγάπης τὰ ὑπομῖα. Ἀλλὰ τίς νὰ μὴ θάμνησῃ, ποῖος νὰ μὴ ἐκπλαγῇ εἰς τὴν ἀνδρείαν ψυχῇ τῶ Παύλου τῷ θρανητικῷ, ὅτι διδμῶς καὶ φυλακωμῶς, διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ῥώμου ἔστειλεν. Ἐπιστάς εἰς τὰς Φιλιππησίους τῆς Μακεδονίας· γνωρίζουσιν ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἐπῆσαν διὰ τὸν οὐα πόπον εἰς τὸν ἄλλον, πόσον μακρὸς εἶναι ἀναμίσθον τῆς Μακεδονίας, καὶ τῆς Ρώμης. Κακοὶ ἐμπόδιον δοῦν ἔγνωσαν εἰς τὴν ἐνθύμνησιν τῆς ἀγάπης οὕκα τῶ μαθητῶν αὐτοῦ· συνεκῶς ἔπαιψαν τὰ χεῖμα τὰ παντ' ἔχοντες εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶ Χριστοῦ. Τὸ αὐτὸ εἶναι τῆς ἀγάπης ἡ

δυνάμεις· τίσον ὅτι, ὅχι μόνον τὰς παρόντας σμίγει, ἀλλὰ καὶ τὰς μακρὰν ἐρισκομένης συμπλέκεται, καὶ αὐταμαίνας· καὶ ἔτι ἀπρέπει τὸν ἀγαπῶντα νὰ ἀγαπᾷ, ἕως αὐτῇ αὐτῷ τῷ ψυχῷ νὰ βάλῃ ὑπὲρ τὸν φίλον τε· ὅθεν τὸ δοῦν εἶναι αὐτάξιον φίλος πιστῶ. ἐὰν πάλιν βλέπῃ αὐτὸν, χαίρεται, καὶ ἀφραίνεται, καὶ εὐχεται ὑπὲρ αὐτῆς ἄπειρ εὐχεται καὶ ὅθεν λόγος τε.

Οἶδα ἐγὼ κάποιον, ὅπως ἐποδηκάζει τὸν Θεόν, καὶ τὰς Ἀγίας νὰ βοηθήσων τὸν φίλον τε, καὶ ὑπερον ὅθεν τὸ λόγος τε· οἶδα καὶ τὸν Μακάριον Παῦλον, ὅπως ἐδίδε τῷ ψυχῷ τε μὲ πολλὴν προθυμίαν καὶ ὀλίγῳ, νὰ ἔμπῃ εἰς τὴν κόλασιν ὑπὲρ τῶ φίλων αὐτῶ. Οἱ ἀγαπῶν λοιπὸν δοῦν θέλει νὰ δείξῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν δείξῃν ἄλλοι. ὁ ἀγαπῶν θέλει νὰ χαρίζῃ, καὶ ὅχι νὰ τὴν χαρίζῃ, διότι θέλει νὰ ἔχῃ τὸν φίλον τε χεῖρῶν, καὶ νὰ τὸν δείξῃ ὁ φίλος τε, καὶ νὰ τὸν ἔχῃ ὅθεν τῷ μεγάλῳ διεργασίᾳ καὶ χάριν. Καὶ μὴ βαῖναι μὲ τὸν νῦν σου, πῶς λέγω ὅθεν τὸς φίλος καὶ ἑαυτῶν· ὅποιος ἔχει φίλον, καθὰς λέγω, ἐγνωρίζῃ τί λέγω, ὅτι ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ ζωῇ, ὁ φίλος εἶναι γλυκύτερος. πολλοὶ τινὲς μὲ τὸν θανάτον τὴν φίλος τας, δοῦν θέλουν πλέον νὰ ζήσῃν εἰς τὸν Κόσμον ἐπὶ τὸν, διότι καλλίτερον ἔχον τὸν φίλον πος, ὅθεν τὸ φῶς καὶ ὁματιῶν πος· καλλίτερον εἶναι εἰς ἡμᾶς νὰ μᾶς φέρῃ ὁ Ἡγίος, ὅθεν τὸν χαρίζῃ τινὰς ὑπὸ τὸς φίλος τε· ὅταν δὲ ἔχῃ φίλος ὁ ἀνθρώπος, καμίας λύτῃς δοῦν ἔχει. Εἶδε καὶ ἔχεις φίλον, καὶ ἔχεις βλάβην ψυχῇ, κόψῃ ὑπὸ τὸν λόγος σου τὸν φίλον ἐκείνον. ἐὰν μᾶς βλάβη κατεῖα ὑπὸ τὴν μέλῃ μας, τὸ κόπῃ, ὅθεν τὸν μὲν φέρῃ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη, πολλὸν ὅθεν τὸν ἀπὸ τῶν ὑπὲρ πῶς ψυχῆς ἡμῶν, ὅτι δοῦν εἶναι ἄλλο χειρότερον, ὥσπερ σιωπῆς, καὶ ἀγάπῃ ποιητῶ. διότι ὅσα δοῦν δύναιται νὰ κάμῃ ἡ ἀγάπη, δύναιται ἡ φιλία νὰ βλάψῃ. Ἐκείνος ὅπως ἔχει φίλος τὸς ἐχθρὸς τὴν Βασιλείας, δοῦν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ φίλος τὴν Βασιλείας, διότι, ὅταν ἀγαπάμεν δοῦν ὅθεν τὸν Θεόν, ἡμεῖς εἰμὲν χεῖρῶν πῶς τιμῆς αὐτῶ· ὅταν δὲ μᾶς μισῶν, αὐτὸς εἶναι χεῖρῶν τῆς τιμῆς ἡμῶν. ὅθεν τὸν λοιπὸν, ὅσοι δοῦν καταφρονέμεν ὅθεν τὸν Χριστὸν καὶ φειρόμεν χεῖρῶν, καλίστα δὲ ὅθεν τὸν λόγος μας, ὡς θαυμάσωμεν τῷ ἀγαπῶν τὴν Παύλῳ, ὅθεν τὸν Χριστὸν ἐν τῇ διανοίᾳ λαμβανόντες, διότι ἐδὲ τὸν Χριστὸν τίσον ἡγάπα ὅσον τὰ ὅθεν τὸν Χριστῶ, ἀλλὰ δὲ αὐτὸν τὰ ἐκείνῃ· καὶ μόνον ἐὰν ἐφοβέτο, ἵνα μὴ πέσῃ τῆς εἰς αὐτὴν ἀγάπης· αὐτὸ εἶχε φοβερώτερον, ὅθεν τὸν κόλασιν. Ὅταν γὰρ ἐκείνος διὰ τῷ ἀγαπῶν τὴν Χριστῶ ἔσπερ νὰ ἔμπῃ εἰς τῷ γένον τὴν πυρὸς νὰ κολάζεται, καὶ τῆς Βασιλείας καὶ οὐρανῶν σερνέτω, καὶ ἡμεῖς ἐδὲ τὴν παρόντος Κόσμου καταφρονέμεν, τίχα δοῦν εἰμὲν ἀξιοὶ κατακρίσεως; καὶ ἐδὲ καὶ τῶν ὑποδημάτων αὐτῶ ἀπτεσθαι, ποσὸν μακρὰν ἀπέχοντες τῆς μεγαλωσύνης αὐτῶ; Πολλὰ εἶχαμεν νὰ εἰπῶμεν ἀκόμῃ, ἀλλὰ ἡ ὥρα ἀπέρασται, καὶ ἄλλῳ φορὰν θέλωμεν τὰ εἰπῇ, πλὴν τὸ μόνον λόγους πῶρα· ὅτι, ὥσπερ εἶχαμεν τῷ πῶς τῷ καλῷ καὶ Ἀγίᾳ, ἔτι νὰ εἶχαμεν καὶ τῷ ἀγαπῶν εἰς ὅλους, καὶ εἰς φίλος καὶ εἰς ἐχθρὸς, καὶ φιλοξενίαν, τῷ ὑπομῶν εἰς τὴν πειρασμῶν, ὅπως μᾶς ἔρχονται, τῷ ὑπακούειν εἰς τὴν λόγος τὴν Χριστῶ,

τὴν ἀπάξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν φύλαξιν τῶν ὀμματίων μας. Νὰ προσέχω-
μεν ὑπὸ πύς κακοὺς λογισμοὺς, νὰ μὴ μεθῶμεν, νὰ μὴ ἐχθροποιώμεθα οὐδὲν
τὸν ἄλλον, νὰ μὴ πολυφώλωμεν ὡσαύτῃ τὰ ἄρεα ζωᾶς καὶ θνητῆς, νὰ μὴ καλῶ-
μεν οὐδὲν τὸν ἄλλον μὲ τὰς διαβαλμύς, καὶ ταῖς ἐγκαλεισίαις, ὡσαύτῃ ἀγαπᾷ καὶ
θέλει ὁ Διάβολος, ὁ ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς μας· ἀλλὰ νὰ σπασθῶμεν νὰ ἀρίσω-
μεν τὸν Χριστὸν, νὰ εὐφρανῶμεν τὰς Ἀγγέλους, καὶ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν ἄλλον,
ὡς νὰ τυχώμεν καὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.
Ω, ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ΑἸΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ ΙΔ.

Περὶ Ἐλεημοσιύης.

ΕὐΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ὡς Ἐλεημοσιύης ὁ λόγος, Ἀδελφοί, δεῦν εἶναι ἀρμόδιος μόνον
εἰς τὰς πλεσίους καὶ Ἀρχοντας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς πτωχοὺς καὶ πένι-
τας εἶναι καταπολλὰ ὠφελίμος καὶ σωτήριος. εὖν εἶναι καὶ τινὰς,
ὅπως νὰ βρεῖται ὑπὸ τῆς ἐντιμίας, καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι ὁ λόγος
ἐκείνος τῆς Ἐλεημοσιύης ἀρμοδιαίματος, ὅτι ἔδωκεν εἶναι ποσὸν
πολλὰ πτωχὸς καὶ ἄπορος, ὅπως νὰ μὴ ἔχη καὶ δύο εἴματα· διότι δυνατὸν
εἶναι καὶ ὑπὸ ὀλίγων ὀλίγων δίδωκεν τινὰς Ἐλεημοσιύην νὰ ὑπερίβη ἐκείνας,
ὅπως δίδει πολλὰ, καθὼς ἐκεῖνη ἡ χήρα. διότι ὁ Θεὸς δεῦν μετὰ τὸν ἀει-
μόν τοῦ διδομένου ἀργυρίου, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν προαίρεσιν τοῦ διδόντος μετᾷται
τῆς Ἐλεημοσιύης τὸ μέγεθος. Καὶ τὸτο εἶναι νὰ χορηγήσωμεν τὴν ἀλήθειαν,
πῶς μόνον δύο ὀφθαλμοὶ ἔδωκεν ἡ χήρα ἐκεῖνη Ἐλεημοσιύην, ἥσαν δύο φαίλαις,
ἡ ὁποία καὶ τῆς μόνος εἶχε, ἀλλὰ δεῦν τὰς ἐλυτρήθη· ὅπως τὸτο καὶ ὁ Χριστὸς
τὴν ἐπαύει, διότι δεῦν ἐσοχάθη τὴν πλῆτη τὴν χρεῖαν, ἀλλὰ τὴν προθυμίαν
καὶ σπασθῶν· ὅτι αὐτὸς ἔχωμεν προθυμίαν καὶ συμπάθειαν εἰς τὰς διωκτάς, δεῦν μὴ
ἐμποδίζῃ ἡ πτωχεία. Ἐντὶ πάλιν, ὅταν δεῦν ἔχωμεν προθυμίαν καὶ ἰλαρότη-
τα, δεῦν γίνονται καμμία ὠφέλεια ὑπὸ τῆς διμμερείας τῆς πλῆτης, ὅπως ἔχομεν· ὅπως
τὸτο οἱ ἀνελήμονες πλεῖστοι φθισοτέρην κόλασιν ἔχουσιν, ὑπὸ τῆς πτωχείας
διότι ὁ δὲ ἡ διμμερεία τῆς πλῆτης τὰς ἐκαταπαύει νὰ εἶναι ἡμίονοι, καὶ ἀμνη-
στῆται εἰς τὰς πτωχάς· Καὶ μὴ μὴ λέγῃς, ὅτι ἔδωκεν τινὰς πολλὰ Ἐλεημοσι-
ύην, διότι αὐτὸς καὶ ἔδωκεν, ἀλλὰ δεῦν ἔδωκεν καὶ τὸ ἀπείρον, καθὼς λέγει ὁ Ἀπα-
στολος, „Ὁ ἐλεῶν ἐν ἰλαρότητι. καὶ ὅπως τὸτο δεῦν θέλει φύγει ἀπὸ τὴν Κό-
λασιν. Καὶ ἐπειδὴ ἔπος ἔχει, εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῇ πλεῖστοι;

Καὶ ἡ πολλὰ διώεται, διότι καὶ ὁ Ἀβραάμ ἦν πλείσιος ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων· Εἶδες αὐτὸν τὸν πλεόντα; Βλέπε τώρα καὶ τὸ κέρδος τῆς φιλοξενίας αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, ἔφην εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, ἐν χηματι τεινῶν ἀνδρῶν ὁδοιπόρων, καθημένους αὐτῷ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ τῷ μελανῷ, καὶ παρδούδους, ὡς πὺς εἶδεν, ἔδραμε, καὶ προσπαύσεν αὐτὸς, καὶ ἐδέχθη ἀσπασίας, καὶ πειχαρῶς καὶ πολλῆς τῆς δεξιότητος, καὶ πειχαρίας· καὶ πάλιν δὲν ἤξελε πῶς ἦτον ὁ Θεός, ὅπως ἦλθε πρὸς αὐτόν. Καὶ πῶς μὴ ἔπος; ἐπροσκύνησεν αὐτὸς, καὶ λέγει, ἐάν με καθεδέχῃς, αὐθιγίται με, τὸν ἀνάξιον, κοτιάσετε εἰς τὴν πρόσκαιρῶν κατωκίαν. Εἶδες, τί ἐκατέρωθεν ὁ τίμιος γέρον τὸ μισήμελ; ἔχι ὑπὸ σκέπῃ τινος καθημένος, ἀλλὰ ὡσαύτως καὶ στρατοκόπος, ὁ πλείσιος, ὁ δόξων, ὁ μέγας Πατριάρχης Ἀβραάμ. Ἀφῆσε λοιπὸν ἅν ἀπὸ τίς, τὴν γυναῖκα, τὰ παιδία, τὸς δούλους, ὡς ἔμελλε νὰ κυνηγήσῃ, καὶ ἀπλῶς τὸ δίκτυον τῆς φιλοξενίας, μήπως ἕξνος, ἡ στρατοκόπος ἀφαιρῇ καὶ φεγγὶ ἀφελῶς ἀπὸ τοῦ σπιτί αὐτοῦ. Καὶ βλέπε τί κάμνει· δὲν ἔπειλε δούλους, ὅπως εἴχῃ βριακοτῆς δέκα καὶ ὀκτὼ, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι τὸ γένος τῶν δουλοπιδῶν εἶναι ἀνάμελον καὶ ὀκνηρὸν, μήπως θέλει συζῆν ὁ δούλος, καὶ ἀφαιρῇ ὁ ἕξνος, καὶ χάσῃ τὸ κυνήγι, ἀλλὰ αὐτὸς ἀπόστει ἐπήγαγε, καὶ ἐκατέπε εἰς τὸν δρόμον, καὶ εἰς τὴν καύσιν τῆς Ἡλίας. Βλέπε τὸν Ἀβραάμ. Ἰδε τὸν πλεόντα καὶ ἀληθέστατον. Για εἰπέ με ὁ πλείσιος, κατεδέχεται ἐσὺ καὶ νὰ ἴδῃς πτωχόν, ἢ νὰ τὸν δοκεῖς εἶς, ἢ νὰ συντύχῃς μετ' αὐτόν, ἢ καὶ νὰ τὸν παρηγορήσῃς, ἐάν καὶ δὲν τοῦ δαίσης; „ Καὶ ἐσκηώθη λέγει ὁ Ἀβραάμ, καὶ ἐπροσκύνησεν αὐτὸς, ἀλλὰ δὲν τὸς ἐγνώριζε. Δὲν ἦτον πόσον θαυμαστόν, ὅτι τὸν Θεὸν ὑπερέστηεν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνγνωρίαν αὐτοῦ τοῦ ἐξωστέρου ἐφάνη αὐτῷ ἡ ἀποθυμία τῆς φιλοξενίας. Προσκαλεῖ καὶ τὴν Σάρραν τὴν Γυναῖκα αὐτοῦ, ὅπως νὰ κάμνῃ μαζί πὺν φιλοξενίαν, διότι ἔτι ἀπὸ τῆς συνοδίας, καὶ τὸν Ἀνδρόζυμον ἀντάμα νὰ κάμνῃ τὴν φιλοξενίαν, ἢ νοσείαν, ἢ Ἐλεημοσύνην, ἢ ἄλλου τινος ἀριτύ. καὶ λέγει αὐτῇ· πῶσαι γοργὰ καὶ ζύμωσαι μετὰ τὴν σίταν καλὸν ψωμὶ νὰ φιλοῦσῶ μετὰ τὸς φίλους, ὅπως μὰς ἔπειλεν ὁ Θεός. Ἡ δὲ φιλόξενος Σάρρα δὲν ἐπαρήκασε τὸν λόγον αὐτῷ, δὲν ἀντιλογηθῇ αὐτῷ, δὲν εἶπεν, ὡσαύτως πολλὰς Γυναῖκες τὰ νῦν καιρὸς· γὰρ ἴδεις, τί τιπο, ὅπως με ὡρῆκε ἐμὴν ἀπὸ τὸν ἄνδρα με; ἢ μὴ νὰ εἶμαι ἐγὼ μυλωνά, ἢ ψωμὰ Γυναῖκα, νὰ σὲ ζυμῶναι ψωμὶ; ἐγὼ ἔχω τὸν πλεόντα με καὶ τὴν ἀποκαύ με, καὶ πόσαι σκλάβαις, καὶ δὲν λέγεις ἐκεῖναις, ἀλλὰ ἐμὴν; Δὲν εἶπεν ἔτι ἡ ὄντως Ἀρχόντισσα, ἀλλὰ παρδούδους ἔκαμε τὸ ἀπόσταγμα τῷ Ἀνδρόζυμῳ. Πᾶς νὰ ὡρῇς τέτοιαις Γυναῖκαις τὴν σήμερον ἡμέραν; καὶ τίχα καταδέχονται νὰ κάμνῃ τὸν λόγον τῷ ἀνδρός πως; ἔχι· μόνον πᾶς χεῖρά τῆς βλεπέας περιεπερυσμένη· καὶ τίχα πόσων πενήτων πλεονεξία βατάζω; Δεῖξαι τὸ χεῖρ τῆς Σάρρας; τί φορεῖ, καὶ τί εἶναι ἐνδεδημένη; Ἐλεημοσύνην, καὶ φιλοξενίαν, ὅσα πᾶν καὶ φιλοπρωχίαν. Λέγει τῆς ὁ Ἀβραάμ· σπᾶδασαι γοργὰ, καὶ ζύμωσαι τρία μέτρα σιμιθάλι μετὰ τὴν λεπτὴν σίταν, καὶ αὐτὸς

ἔδραμε εἰς τὴν ἀγέλην τῆς βοῶν. ἐμοίρασαν τὸν κόπον, ὥστε νὰ μοιράσων καὶ τὰς
 φαφίνας αὐτῆς Θεῷ. Εἶπα ἑσφαξέτω τὸ μοχάριον ἐν τῇ ἀμῇ· ὡς νέος ἔδραμυ ὁ
 γέρον, ὅτι τὸν ἐδυνάμωσεν ὁ νῆς πρὸς τὴν ἀγάπην τῆς φιλοξενίας· καὶ ἡ θέλας
 ἰδὼν τὸν Αὐθιγὴν πούστων δέλων, ὅπως ἐβάστα τὸ μοχάρι, καὶ τὸ βάρος δὲν τὸν
 ἐβάρυνε, διότι ἡ ἀποθυμία τὸν ἐλάφρυνε. Τί γὰρ εἶπεν ὁ ἀφθιγενόμηνος εἰς
 αὐταπόδοσιν τῆς φιλοξενίας τῇ Ἀβραάμ; ὡς τὸν καιρὸν τῶτον πάλιν θίλω ἐλ-
 θει, καὶ θέλει ἔχει ἡ Σάρρα Υἱόν. Εἶδες, ποῖον καρπὸν ἐβλάψισεν ἡ φιλοξενία
 καὶ ἡ ἑσπέζα; πῶς παχυν, πῶς ὥραιον; πῶς τὸ σαφύλι ἐμαύρισε πρὶν τῇ κη-
 ρῇ; Τέτοιον εἶναι οἱ καρποὶ τῆς ἑλεημοσύνης· ὥστε τὸ αἶς μὴ νομίζωμεν ἡμεῖς,
 πῶς ὀλιγοσέει ὁ βίος μας, ὅτεταιν διδωμεν ἑλεημοσύνην, ἀλλὰ πληθαίνει,
 καὶ αὐξάνει· δὲν σῶνται τὰ ἐλεήμονος ὁ βίος, ἀλλὰ ἐξελίσσεται, διότι εἶναι κα-
 ποια ἀπαρχματαία μετὰ κέρδους τὸ ἡρόμηνον, καὶ ὁ ἀπὸρος, μάστις καὶ τὰ δύο,
 κέρδος καὶ ἑσφορον φυλαγμῶν εἰσίσταται. διότι ἐκεῖνος, ὅπως περὶ δίδει μετὰ κα-
 ραβι, πολλὰς κινδύνους ὑποφέρει. Ομοίως καὶ ὁ Γεωργὸς εἰς τὰ σπέρματα αὐτοῦ
 πολλὰς κινδύνους ἔχει, ὑπὸ ἀβροχίαις, καὶ πολυσμβρίαις· τὰ δὲ βαλλόμενα εἰς
 τὰ χεῖρα τῇ Χεῖρ καὶ χεῖματι, πάσης ἐπιβελίης εἶναι ἀσάλευτα. διότι οὐδένως
 δυνάται νὰ τὰ ἀρπάξῃ ὑπὸ τὰς χεῖρας τῇ Χεῖρ, ἀλλὰ μένει εἰς αἰῶνα αἰῶ-
 νος, καὶ πολὺν καρπὸν ἡμᾶς ἐργάζονται· καὶ ὥστε νὰ βλέπῃ ὁ Θεὸς, ὅτι ἐδῶ δὲν
 καρποφορῶν, τὰ φυλάγει νὰ τὰ πάρει μετὰ τὸν θάνατον πησιόπαρόχως. Καὶ
 εἰς ὁ ἀνθρώπος πᾶρη τίποτες τινα, δὲν τὸ κατάρρονη, ἀλλὰ ἀντιποδίδει τὴν
 χεῖρα εἰς ἐκείνον, ὅπως τὸ ἑλᾶτω· πολὺ περὶ μισοῦμεν ὁ Χεῖρ θέλει τὸ δώσει,
 διότι αὐτὸς ὁ Χεῖρ, καὶ χωρὶς νὰ πᾶρη, δίδει, ἀλλὰ πῶς νὰ πᾶρη, καὶ νὰ μὴ
 δώσει; Ἀλλὰ τί λέγει ὁ Σολομών; „Οἱ ἐλεῶν πτωχὸν, δανείζει Θεῷ. Εἶδες
 δανεικόν, θαυμαστὸν καὶ ἀφάριστον; ἄλλος εἶναι ὅπως πέρνει τὸ δόσιμον, καὶ ἔτε-
 ρος γίνεται χρεώτης νὰ πληρώσῃ τὸ δανεικόν. ὥστε τὸ δὲν εἶπεν ὁ σοφὸς, ὅτι ὁ
 ἐλεῶν πτωχόν, δίδει τῷ Θεῷ, ἀλλὰ δανείζει, ἵνα μὴ ἀπλῶν, καὶ χωρὶς ἑσφο-
 ρον νομίσῃ τὴν ἀντιμισθίαν. Γινώσκει λοιπὸν ὁ Θεὸς τὴν ἐδικίαν μας πλεονε-
 ξίαν, ὅτι ἡ ἀχρηστία ἡμῶν γυρᾷ πάλιν τὸ πολὺ· ὥστε τὸ ἐκεῖνος, ὅπου
 ἔχει τὰ χεῖματα, δὲν θέλει νὰ δανείσῃ τὸν πτωχὸν χωρὶς ἐγγυητῆς, χωρὶς
 ἐνέχειρον, καὶ ἀσφαλισμένην. Καὶ ἐπειδὴ βλέπει ὁ Θεὸς, ὅτι ἡ δὲν δανεί-
 ζει τὸν πτωχὸν χωρὶς ἐγγυητῆ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ κέρδος ὑποβλέπει, ἡ δὲν
 γίνεται εὐσπλαγχνος, καὶ φίλος τῷ πτωχῷ· ὁ δὲ πτωχὸς ὑπὸ ὅλα πάντα εἶναι
 παντέρημος, καὶ μήτε σημάδι ἔχει νὰ βάλῃ ἐνέχειρον, ἢ ἐγγυητῆ, ὥστε τὸν
 ὁ δὲν θέλει νὰ τὸν δανείσῃ. τὸν βλέπωντας ὁ Θεὸς, πῶς κινδυνεύει ὑπὸ τῆς
 ἀπαιθροπίας τῆς Ἀρχόντων, ἔβαλε τὰ λόγια εἰς τὸ μέσον, καὶ εἰς αὐτὸν
 πτωχὸν ἔγινεν ἐγγυητῆς, καὶ ἐνέχειρον εἰς τὸν δανείζοντα. ὥστε τὸν λέγει ὁ Σο-
 φός, „Οἱ ἐλεῶν πτωχόν, δανείζει Θεῷ. Δανείζων καὶ οἱ πλεῖστοι πολλὰς φο-
 ραῖς, ἀλλὰ ἐκείνων, ὅπως τὰς δίδου ἑσφορον πολὺ, ταῖχα πῶς ἔχον καλὴν γνῶ-
 μὴν· ἢ δὲ πτωχῶν δὲν δανείζων, ταῖχα πῶς εἶναι αἰς κακοπλῆραται. Καὶ τὸν

μὴ Θεὸν τὸν δυνάμει, ὅπῃ μᾶς δίδει ἅ τὰ εἰς ἑκάτον, καὶ συγχωρήσιν τῇ
 ἁμαρτιῶν μας, τὸν ἀφίνον· ἐκείνος δὲ ὅπῃ δὸν μᾶς δίδει, εἰδὲ αὐτὸ τὸ κε-
 φαλαῖον ἅπὸ ὅσα πρὸς δίδου, ἡμεῖς αὐτῶν δανείζομεν πλεῖστον ἀπορίας. Διό-
 τι, εἰπέ μοι, τί ἄφρονον μᾶς δίδει ἡ κοιλία, ὅπῃ δαυλόμεν καὶ κοτιάζομεν
 μόνον δι' αὐτῷ, καὶ φθείρει τὸν βίον μας ὅλον, εἰς σπείαν καὶ φθορὰν; τί φι-
 λοτιμίαν μᾶς δίδει ἡ κενοδοξία, καὶ ἡ ὑπερηφάνια; μόνον φθόρον, καὶ λύπην,
 καὶ ἔχθραν. τί μᾶς δίδει ἡ ἀκρίβεια; φροντίδες καὶ μεριμναί· τὴν καρδινομένην
 ἅπὸ τῷ πορνείῳ, ὅπῃ ἐποιμάζει τῷ γένον τὰ πυρὸς, τὸν ἀκοίμητον σκώλη-
 κα; Τίνας λοιπὸν ἡμεῖς νὰ ἔχωμεν χρεωφειλίτας, καὶ ἔχι τὸν Θεόν; ἅ τὰ
 θέλομεν χάσκει ὅχι μόνον τὸ ἄφρονον, ἀλλὰ καὶ τὸ κεφάλαιον, καὶ ἀκόμι ἀπαντε-
 χρομένην νὰ κερδήσωμεν, καὶ τῷ αἰώνιον κόλασιν. Διατί λοιπὸν, Ἀδελφε, δὸν
 δίδεις ἐκεῖνα, ὅπῃ σὺ τὰ δίδεις σῶα, ἀκόμι καὶ φεικνότερα; Ἡ λέγεις τὰ χα-
 πῶς θέλει ἀργήσει νὰ σὲ τὰ δώσῃ; Πολλαῖς φορὰς δίδει ὁ Κύριος, καὶ εἰς
 πέτλῳ τῷ ζωῷ, διότι ἀφύδης εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ λέγει· „Ζητεῖτε πρώτον
 „ τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ προσκυρεῖς θέλιν σὰς δοθῇ.
 „ εἰδὲ καὶ ἀργήσει νὰ σὲ τὰ δώσῃ, θέλεις ἔχι φεικνότερον τὸ ἄφρονον. Καὶ
 τῷ τὸ βλέπομεν ἅπὸ ἐκείνους ὅπῃ δανείζον, ὅπῃ ἀγαπῶν ἐκείνους, ὅπῃ ἀργῶν
 νὰ τὰ δώσῃ, ὅτι φεικνότερον τὸ ἄφρονον· ἐκεῖνος δὲ ὅπῃ δίδει γοργὰ τὸ δανε-
 κόν, ἔκοψε τὰ δρόμους τὸ ἄφρονον. Καὶ εἰς μὴν πρὸς ἀνθρώπους, ὅπῃ δανείζομεν,
 δὸν μᾶς φαίνεται βαρὺ, εἰδὲ ἀργῶν τὰ ἄσπρα μας, ἐπειδὴ σοφίζομεθον, ἅ
 νὰ πληθύνῃ τὸ ἄφρονον, ὅπῃ δὲ τὸ Θεὸν νὰ εἰμῶμεν ἔτι ὀλιγόφυχοι;
 „ Ὁ ἐλθὼν πτωχόν, δανείζει Θεὸν· ὃ πρὸς πολλῆς σε ἀσπλαγχνίας, καὶ φι-
 λαφροφίας· ὅτι δανείζονται καὶ ἐσὺ, Κύριε μοι, ἅπὸ ἡμᾶς πρὸς δάσῃς σε ἅ
 τῷ Ἐλεημοσύνῳ τῇ πτωχῶν, ἀμὴ ποῖον καιρὸν νὰ μᾶς τὰ ἀποδώσῃς; Ζη-
 τεῖς, πότε, καὶ πᾶν καὶ ἀποδώσω τὸ χρέος μὲ τὸ ἄφρονον; ὅταν καθίσῃ ὁ
 Τίος τῷ Ἀνθρώπῳ ἐπὶ θρόνον δόξης αὐτοῦ, καὶ ἐσθῇ τὰ μὴ πρόβατα ἐκ δεξιῶν,
 τὰ δὲ εἰσὶν ἐξ ἀριστερῶν· καὶ θέλει εἶπῃ πρὸς ἐκ δεξιῶν αὐτῶν· „ Δεῦτε οἱ ὀ-
 „ λογημένοι τῷ Πατρὶ μου, κληρονομήσατε τῷ ἐποικιστῇ σας Βασιλείαν,
 „ ἀπὸ τῶν καμῶν τὸν Κόσμον. Διὰ ποίους τὸ λέγει τῷ; ἅ τὰς ἐλεήμονας
 τῷ Χριστιανῶν· ὅτι ἐπεινάσα, καὶ ἔδωκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσα-
 τέ με, γυμνὸς ἦμην, καὶ ἐνδύσατέ με. Καὶ διὰ αὐτοῦ Χειρὸς, δὸν ἐνδυ-
 μᾶσαι ἀλλὰς ἀρεταῖς, ἀλλὰ μόνον τῷ Ἐλεημοσύνῳ; Καὶ ὁ Κύριος λέγει,
 ὅσα κέρνω τῷ ἁμαρτίῳ, ἀλλὰ τῷ ἀπανθροπιάσας καταδικάζω· ὅτι, με-
 καὶ νὰ ἔχετε πέποιον πολὺτιμον βότανον ἰαβωδικόν, τῷ Σωτηρίᾳ πρὸς ψυχῆς
 σας, ἢ γὰρ τῷ Ἐλεημοσύνῳ, ἡ ὅποια ἐξαλείφει τὰ ἁμαρτήματά σας, καὶ
 ἀφήκετε τὸν πτωχόν καὶ ἀνταπόδοσιν. ἔχι ἅ τὰ ἐδάκε σε ὁ Θεὸς πλεόντων
 καὶ χημάτων, νὰ τὰ ἐξοδάξῃς εἰς φαγοπότια, καὶ εἰς ἔργα φθοροῦ, ἀλλὰ νὰ
 τὰ ἀπαρίσῃς εἰς Ἐλεημοσύνας, καὶ εἰς καλὰ καὶ θεάριστα ἔργα. Καὶ μὴ νὰ δι-
 δῇς τὰ ἐδάκα σε; ἀλλὰ ἐκεῖνα, ὅπῃ ἐμεμπισθείης ἅ τὰς πτωχῆς, μακάρι αὐ-

εἶναι, καὶ ὅπο ἔσθ' δικαίον σε κόπων καὶ πόνων, ἢ καὶ ὅπο κληρονομίαν Πατρι-
κῶν. Διότι μήπως καὶ ὅπο πολλῆς φιλανθρωπίας τὸ Θεῶ, ὅπο τὰ ἰδικά σε ἐπο-
σάχθης νὰ δώσῃς Ἐλεημοσύνην; καὶ νομίζεις αὐτὰ εἶναι ἰδικά σε, καὶ τὴν
φιλανθρωπίαν τῷ Θεῷ ὑποθέσιν ἀγνωμοσύνης ποιῆς. Διότι, μὴ νὰ δὴ ἐδυνά-
το ὁ Θεὸς νὰ πᾶρῃ ὅπο λόγου σε, νὰ τὰ δώσῃ ἐκείνῃ; ἀλλὰ δὴ τὸ κάμνει
ἐπὶ πο, μόνον σε ἀφίνει ἐξουσιάζω νὰ κάμνῃς φιλοτιμίαν εἰς τὰς πτωχάς. Δια-
τί λοιπὸν δὴ δίδεις τινὸς Ἐλεημοσύνην; ἢ ἔχεις ἀπιστίαν πῶς δὴ θέλεις τὰ
πάρῃ πάλιν; καὶ πῶς βολεῖ νὰ γένη τὸ ποτε; διότι, εὐ εἶναι καὶ δίδει καὶ
ἐκεῖν᾽, ὅπῃ δὴ δίδει, πολὺ ὀφειλότερον, μὲ τὸ νὰ τὸ πάρῃ, θέλει δώσει
ὅτι ἔσθ' ὅπο ἐσυνεχώρησεν ὁ Θεὸς, καὶ ἔδωκεν ἐς σὲ ὀφειλότερον πλεόν ὡς
τὰς ἄλλας, ὅχι νὰ τὰ ἐξομολόγῃς κακῶς κακῶς εἰς πορείαις καὶ ἀσάτιαις, εἰς μι-
δαίς, καὶ γαστριμαργίας, εἰς ἀκρίβειά φορέματα, καὶ ἄλλα φθειρόμενα πράγμα-
τα, ἀλλ' ἵνα τοῖς πτωχοῖς μοιράσῃς αὐτὰ. Διότι, εὐ ὀφειλότερον κρατήσῃς εἰς
τὰ λόγου σε ὅπο τῆς ἀναγκαίας σε χρείας, καὶ τὰ ἀφαιρήσῃς κακῶς, ἡξέρετο κα-
λὰ, ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν Κόλασιν κακῶς, καὶ πολλὰς τιμωρίας θείας ἔχει.

Εἶδα πολλὰς, ὅπῃ ἤλθασιν εἰς τέτιαν ἀπανθρωπίαν, μὲ ὀλίγην οὐκίσιν
νὰ ὡς βλέπῃν τὸν πενησμίσιον πτωχόν, καὶ λέγαν πρὸς ἐκείνους, ὅτι εἴμαι μα-
κρὰ ὅπο τὸ σπῆτι, πτωχὲ, καὶ ὁ δέλος με δὴ εἶναι ἔδω νὰ τὸν στείλω νὰ σὲ
ἐξορκίσῃ. ὡ πῆς ἀσπλαγχνίας καὶ ἀπανθρωπίας, ὡ πῆς ἀμότητος καὶ οὐκίσσεως;
ὅπῃ ὅσον ἔαρετε καὶ δέκα μίλια τόπα αὐ ἦτον, ἔδε τότε δὴ ἔαρετε νὰ οὐκίσῃ,
ἐπειδὴ ἦτον καὶ ὀφειλότερος ὁ μισθός τε. Διότι, ὅταν δίδῃς, ὑπὲρ τὰ δειδόμενα
πέρνεις μόνον σὺ μισθόν, ἀλλὰ ὅταν καὶ ἐσὺ κοπιήσῃς, καὶ ὑπὲρ ταῦτα πάλιν
λαμβάνεις ἔπειτα μισθόν καὶ τὸν κοπιήσῃς.

Ἐπειδὴ τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ καὶ τὸν μάλισα τὸν Θαυμάζομεν, ὅπῃ
εἶχε τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ οὐκιστοὺς, καὶ ἐδόνα ὅπο τῆς ἐποσάχθῃ νὰ ὑπά-
γῃ εἰς τὴν Ἀγγέλιον, ἀλλὰ αὐτὸς ἀπόστῃ, καὶ ὅπῃ ἦτον γέρον καὶ ἀδυνάτος, ἔ-
δραμε παρὸς τοὺς εἰς τὰ βόδια καὶ ἀρπάξῃ τὸ μοχάριον. καὶ τὸ καὶ ἐσὺ μὲν ἐνβα-
πῆς, αὐ εἶσαι καὶ Ἀρχὸν μεγας, με τὰ ἰδικά σε χεῖρα νὰ ὑπερηπάσῃς τὸν πτω-
χόν. Ὁ Χεῖρς δὴ ἐξορκίζεται νὰ ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ τε νὰ πάρῃ Ἐλεημοσύνην
τὰ πτωχῶν, καὶ ἐσὺ ἐξορκίζεται νὰ ἀπλώσῃς τὸ χεῖρ σε νὰ τὰ δώσῃς ὀλίγον ἀρ-
γύριον, ἢ καὶ ἄρτον; Καὶ πῶς δὴ εἶναι τὸ πᾶσις ἐνδοπῆς; διότι, εὐ καὶ πο
πλεον ὕδατος ἴσως δώσῃς τὰ ἀδυνάτους, Βασιλείαν Οὐρανῶ σὲ ἀποξενεῖ. εὐ
ὅ καὶ εἰς τὸ σπῆτι σε τὸν προσκαλεσῇς νὰ ἔλθῃ, καὶ ποιήσῃς αὐτὸν εὐοδῆσαι
τὸν πτωχόν, καὶ ἀπαύσῃς αὐτὸν, τάχα πόσον καρπὸν θείας κερδέσει; ἴπῃ
με; Διὰ τὸ πο αὐ μὲν ἐνδοπώμεθον νὰ ὑπερηπάμεν, καὶ νὰ διαπραγμαθῇ
πτωχῶς, διότι ἀγιάζονται τὰ χεῖρά μας καὶ τῆς ποιότητος ὑπερηπάσῃς. καὶ ποτε, εὐ
εἰς ὀλίγον συνώστωμεν αὐτὰ, παρὸς τοὺς βλέπει αὐτὰ ὁ Θεὸς καὶ ἀλαβεῖται, καὶ
τὴν αἰψὸν ἡμῖν δίδει καὶ πληροῖ. διότι τὰ μὲν χεῖματα εἰδέναι, εἶναι τῷ πολ-
λῶν, τὸ δὲ καὶ τὰ λόγου τῆς ὑπερηπάσῃς τῶν πτωχῶν, καὶ μὲν ἀποθυμίας νὰ τὸ κάμῃ

ταῦτο, χρεάζεται μεγάλης καὶ ἀνδρείας ψυχῆς. Εὐὰ λοιπὸν τινὰ θέλεις ἰδῆ εἰς τὰ τὴν Κόσμον ἀνάγκματα καὶ σὲ βοηθήσῃ, ἢ εἰς Κελεύμα, ἢ εἰς ἄλλα κινδυνώσα καὶ συγκοπιὰ, τάχα ὥσων τὸν ἰδῆς, δὲν τὸν ἀποῦπαντᾶς, δὲν τὸν χαίρισκες μὲν πολλῆς ἀγάπης, καὶ δίδεις τὴν καλίσματα, καὶ γίνεσαι ὥσων δῶλος ἀγοράστῃς αὐτῶ; εὐὰ δὲ τὸν Χερσὸν ἰδῆς, ὅπως καὶ ἔλθῃ, οὐκ οὐκ εἶναι καὶ τὸν ἀποῦπαντᾶς, καὶ ἀμελεῖς καὶ τὸν ὑπηρετήσῃς; καὶ εὐὰ δὲν δέχεται τὸν ἑσόν, ὥσων τὸν Χερσὸν, μὴ τὸν δέχεται κίολας. διότι, εὐὰ ποτίειον ψυχῆς ὕδατος ἔχει μισθόν, ὅπως δώσει, εἰδὲ χημάτα, καὶ φορέματα, ὅπως δώσει, τάχα δὲν ἔχει μισθόν; Αἰδύνατον εἶναι καὶ μὴ ἔχει, διότι ἐκεῖ, ὅπως εἶναι ἡ δόσις τῆς ἀντιδοχίας, καὶ Εὐλημοσύνης, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ χάρις τῶ Θεοῦ, καὶ δὲν ὀλιγοσύνῃ ποτε ὅπως δὲ εἶναι καὶ ἡ ἐματίων δόσις καὶ χημάτων πληθὺς, καὶ ἡ ἄλλαν ἀγαθῶν ἡ φερεσιὰ, πόσον θέλει ὑποδεχθῆ τὸν μισθὸν ὅπως τὸ Δικαίον Κελεῖ; πάλιν γινώσκω, ὅτι αὐτὰ καὶ ἄλλα, ὥσων αὐτὰ, πολλὰν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἐμάθετε, ἵνα καὶ πολλὰ ὀλίγον τὸ καλὸν καὶ κάμνεται. Ἀμποτες καὶ δώσει ὁ Θεός, ὅτι ἀκούει καὶ φερεσιὰ καὶ καπορθώσετ'· διότι πολλῆς ἀγνοίας καὶ ἀπειθείας εἶναι, ὅτι, ὅπως θέλοι καὶ ἀγοράσωμεν ἀμπελία καὶ χωράφια, καὶ πολλὰ ὅπως ἐμελεῖαν γυμνασμοὺν καὶ εἶναι καλὴ ἡ γῆ καὶ καρποφόρος καὶ κατὰ τῆς γῆς Οὐρανὸν ἀμφοτέρω ἡμῶν βλέπομεν, καὶ καὶ μὴ δὲν ἀγοράσωμεν ἐκεῖ χωρίον καὶ κατοικίαν, καὶ ὑπο ταύτης καὶ ἀπαντᾶσωμεν τὰς πόνας ἡμῶν καρπῶν.

Γιὰ εἰπέ με· εὐὰ σὲ ἔλεγε τινὰς, ὅτι μὲν εἴα χρόνον θέλει καὶ χαλάσῃ τὸ κάστρον ταῦτο, τάχα ἡ θέλεις κτίσῃ κατοικίαν εἰς ἐκεῖνον τὴν Χώραν, ὅπως μέλλει καὶ πύξ; ὅχι· ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ Κάστρον τὸ Οὐρανὸν δὲν φοβεῖται καὶ χαλάσῃ· ὅχι τὸτο καὶ μὴ κτίσωμεν εἰς τὸν Κόσμον ἐπὶ τὸν, ὅπως μέλλει καὶ χαλάσῃ, ὅχι μόνον Κάστρον καὶ σπιτία, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ Κόσμος. Καὶ τί λέγω, πῶς μέλλει καὶ πύξ; ἀλλὰ καὶ πύξ καὶ πύξ, ἡμῖς ὑποδαίνομεν· ὅχι τὸτο καλλίτερα εἶναι καὶ κτίσωμεν κατοικίαν εἰς τὸν Οὐρανόν, διότι ἐκεῖ δὲν χρεάζεται μισθὸν πύξ, ἀλλὰ ἡμῶν πύξων τὰ χεῖρα οἰκοδομῶσιν ὁ μόνον τῆς σπιτίας, ἀλλὰ καὶ Βασιλείαν ἡμῶν Οὐρανὸν κληρονομήσιν, καὶ παρρησίαν πολλὰν προξενῶσιν εἰς τὸν Θεόν· εἰς πόσον ὕψος ἀνέβαλει τὸν ἀνθρώπον ἡ Εὐλημοσύνη. Καὶ καθὼς μία Βασιλισσα, ὅταν θέλῃ καὶ σέβῃ εἰς τὴν Βασιλείαν, ἀδυνατᾷ πορτάρης ὑποπλῆξ καὶ ἔξεσθῃ αὐτῇ, ποῖα εἶναι, ἡ πῶ θέλει καὶ ὑπάγῃ, ἀλλὰ ὅλοι τὸ Παλατίον οἱ Ἀρχόντες τῇ ὑποδέχονται μὲν χαρὰς. Ἐπὶ λοιπὸν καὶ τὰς ποιῶντας τῇ Εὐλημοσίᾳ, ἀντιδοχίας τὰς φερεσιὰν εἰς τὸν Θεόν τὸν Βασιλικόν. διότι μεγάλως ἀγαπᾷ ὁ Θεός τῇ Εὐλημοσίᾳ, καὶ σίμα τὴν ἴσται. ὅχι τὸτο λέγει ἡ Θεῖα Γραφή· „Παρεῖν ἡ Βασιλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Πρῶτον Οὐγάπῃ τῇ Θεῷ εἶναι ἡ Εὐλημοσύνη· αὐτὴ ἡ Εὐλημοσύνη ἐκατάπεσε τὸν Θεόν, καὶ ἔγνω ἀνθρώπος καὶ σῶσῃ τὸν ἀνθρώπον· ὅχι τὸτο καὶ εἶτι ζήτημα αἰτίσῃ τῇ Θεῷ καὶ Πατρίδι ὑπὲρ ἐκείνων, ὅπως κάμνουν τῇ Εὐλημοσίᾳ, παρὰ τοῦ λαμβάνει τῇ χάριτι τῇ ζήτηματος. τοσαύτῃ μεγάλῃ τιμῇ καὶ παρρησίᾳ ἔχει ἡ Εὐλημοσύνη

ἀμάρτας εἰς τὸν Θεόν, διότι, ὅχι μόνον τὰ ἁμαρτήματα τῷ ἐλεήμονος ἀνδράτι
ἐξαλείφει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν θανάτου ὑποδιώκει. καὶ τίς τὸ βεβαιώνει, ὅτι ἡ
Εὐλημοσύνη κυριεύει εἰς ὅλα, καὶ νικᾷ καὶ τὸν θάνατον; ἀλλὰ πῶς βλεπομένη ἡμεῖς,
παῖς ὅλοι οἱ ἀνθρώποι ὑποτίσκειν, καὶ ἐδούλας δύναιται νὰ φύγῃ τῷ τυραννίδῃ
τῷ θανάτῳ; Μὴ ἀπίστῃς, Ἀδελφε, ἀλλὰ μάθανε, τῇ γυναικί σου παραγμάτων
παρ' αὐτῆς, πόσῳ δύναιμι ἔχει ἡ Εὐλημοσύνη, καὶ νικᾷ τὸν θάνατον καὶ ἀνα-
στει. Εἰς τὴν Γόππῳ ἦτον μία Κόρη παρθένος, καὶ ἔκαμε πολλὴν Εὐλημοσύ-
νην εἰς ὅλους, καὶ ἀνομάζετο Ταβηθά* ἡ ὅποια εὖ ἔργον εἶχεν ἀκατάπαυστον,
κατ' ἐκάστῳ ἡμέραν νὰ κάμῃ Εὐλημοσύνας, καὶ εὐδυνε τὰς χήρας, καὶ τὰ ὀρ-
φανά, καὶ τῷ ἄλλῳ θεραπείαν ἔκαμνεν εἰς ὅλους τὰς πτωχάς* ἀπέθανε ἡ Κό-
ρη βάρεια, καὶ ἀπέθανε. Τί γὰρ κάμνεν αἱ χήραι καὶ οἱ ἄλλοι πτωχοὶ, ὅπῃ
εἶχαν τὰς ἐργασίας ἀπ' αὐτῆς; δεῦν ἄφισαν νὰ τῷ θάψῃ, ἀλλὰ ἐξελθὼν,
καὶ ἴδωσαν τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, καὶ ἔδραμαν, καὶ τὸν ἐκρούπαυσαν αἱ χήραι
κλαίονσαι, καὶ δεικνύσαι αὐτὰς τὰς ἐργασίας, καὶ Εὐλημοσύνας, ὅσα ἐποίει ἡ
Κόρη εἰς ἐκείνας. ἡ μὲν μία ἔδειχεν τὸ ῥῆχον, ὅπῃ πῆς ἔδασεν, ἡ δὲ ἄλλη
ἀποκάμισον, καὶ ἄλλα μασηθῆναι, καὶ ἐπὶ ἄλλα ὑποδήματα. Ὡστε, ὡς εἶδεν ὁ Πέ-
τρος τῷ πόσῳ Εὐλημοσύνην, μάλιστα καὶ τὰ δάκρυα τῇ πτωχῶν καὶ ὀρφανῶν,
ἐκλίπε τὰ γόνατά τε εἰς τὴν Γῆν, καὶ ἔκαμε δεξιὴν ὑπὲρ τῆς χειρὸς αὐτῆς,
εἶπε γρα-
φεὶς πρὸς τὸ νεκρὸν σῶμα, εἶπε* Ταβηθά, σῖκα. Ἐκείνη δὲ ἀνοῖξε τὰ μά-
τιας, καὶ ὡς εἶδε τὸν Πέτρον, ἀνέκλινεν* ὁ δὲ Πέτρος ὀπίστέ τῳ δότῳ τὸ
χεῖρ, καὶ τῷ ἐσήκωσεν. ἔπειτα ἔκραξε τὰς χήρας, καὶ τὰς παρθεῖνας, καὶ πα-
ρέδωκεν αὐτῷ ζωτικῷ. Βλέπεις, πόση εἶναι ἡ ἐργασία τῆς Εὐλημοσύνης,
καὶ ἡ τῇ χηρῇ αἰταμοιβή; Διότι, τί ποτε τὸν δωρεῶν ἔδωκεν αὐτῇ τὰς χήρας,
ὅσον αὐταῖς ἀντεπέδωκεν αὐτῇ; ὅτι τὸ μέγεθος τῆς Εὐλημοσύνης, ὅχι δότῳ τὸ
πλῆθος τῇ χρημάτων κείται, ἀλλὰ ἐν τῇ κορυφαίᾳ τῇ διδόντων.

Ὅπως μὲν τῷ ἀλήθειαν, μεγάλα δύνονται οἱ πόδες τῇ Ἀγίῳ, ὅταν σε-
βαίνεν εἰς σπῆτι τινός, ὅτι ὅχι μόνον τὰς ἀνθρώπους ὀλογοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ
τὸ ἔδαφος, ὅπῃ παύσιν, ἀγιάζουσιν, πολλὰ καὶ μεγάλα ἀγαθὰ φέροντες τοῖς
πιστοῖς. τῷ φυσικῷ τυφλότιτι διορθῶσι, τῷ ἀδελφείῳ, καὶ πείναν λύσει,
καὶ πολλὰ φέρει τῷ δούλῳ καὶ πλεῖτον. ἔχῃ τῶτο, καὶ οἱ πόδες τῆς Προφήτις
Ἡλίας, ἐπιστρώσαντες εἰς τὸ σπῆτι τῆς χήρας ἐκείνης, ὅπῃ ἀνάστη τὸν Υἱόν της,
θαυμασῶν, καὶ ἀποδοῦναι ἐργασίαν ἔδειξεν τὰ ποδάρεα τῆς Προφήτις* ὅτι τὸ
σπῆτι τῆς χήρας, τὸ ἐκαὶ ἄλλαν γεμάτων σιτᾶει, καὶ τὸ πιτᾶει ὑποπλύνει.
Κανέως ἔβλεπον ἔγινε τότε ἐν τῇ ἅμα σόφῃ καὶ θέρει. μὲ ποῖον ἔβλεπον; διό-
τι ἐφιλοξένησε τὸν δίκαιον μὲ μίαν φάκταν ἀλευεῖ. Ἐσσεῖρεν ἄλλορον, καὶ
ἐθέρειρεν ἄλλορον, καὶ τὸ λαδικὸν πλῆθος λάδι ἀνέβλυξε* δεῦν ἔδειξεν ζῶν-
των, καὶ ἀλέξει νὰ σύρῃ αὐλάκι, εὐδὲ βροχῶν, καὶ ἀνέειρεν ἄλλορον, καὶ ἀνέ-
παυσε χεῖρας, εὐδὲ ἄλλαν νὰ φέρῃ τὰ χερσὶν ὅλα, εὐδὲ νὰ τὰ ἀλάνισῃ, εὐδὲ ἀνέ-
μου νὰ τὰ λυγίσῃ, εὐδὲ μύλον νὰ τὰ ἀλέσῃ, ἀλλὰ εἰς μίαν ὥραν ἐπαύω, τῶτε

ὅλα ἀνέσθικαν εἰς τὸ αὐτὶ τῆς χάρας. Τέτοιαις λογῇς εἶναι τὰ δῶρα τῆς Ἀγίας πνεύματος χαρίσματα χαρίζονται οἱ πόδες τῆς Ἀγίας, καὶ ἀκόμη καὶ τοσούτον ἀπὸ τῶν δίδωσιν. Ἀλλὰ ὅτι νὰ μὴ μακρυνῇ ὁ λόγος, τόσον ἔχει ἐν ὀλίγῳ ὑπὲρ τῆς δωρεάν τῆς Ἀγίας. καὶ καθὼς τὰς τιμῶν, τοιαῦτα δῶρα φέρει παρὸς ἡμᾶς. ἔτι πάλιν, ὡσαύτως ἀτιμάζοντες, μεγάλῳ κολασιν μᾶς προσέχουσιν, καὶ πῦρ ἐξώτερον καὶ αἰώνιον. Ἀλλὰ τί λέγει ὁ ἀντιλέγων; ἐκεῖνος ἦτον Πέτρος, καὶ ἐκεῖνος ἦτον Ἡλίας. Τί λέγεις ἄνθρωπε; καὶ ἐὰν ἦτον Πέτρος καὶ Ἡλίας, δὲν εἶχαν καὶ ἐκεῖνοι αὐτῶν τῶν φύσιν, ὅπως ἔχομεν καὶ ἡμεῖς; δὲν ἐξηγήθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τῶν ὡσὺν καὶ ἡμεῖς; δὲν ἐξάρησαν καὶ αὐτοὶ μετέτοιαις φοβῆς; δὲν ἐξήσαν μετὰ τὰς πράξεις τῶν Κόσμων ὡσὺν καὶ ἡμεῖς; μάλιστα καὶ τινες τῆς Ἀγίας δὲν ἐπῆραν Γυναικες καὶ ἔκαμαν καὶ Παιδιά; καὶ καμπόσοι δὲν ἔμαθαν καὶ τέχναις βιωτικαῖς; καὶ ἄλλοι πάλιν δὲν ἐκατέστησαν εἰς τὸ βάρβαρον τῆς κακίας καὶ τὸν βυθόν; ἦσαν ἄλλοι μὲν κυμνικαὶ φρονεῖς, καὶ ἄλλοι διώκται τῆς τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας; ἀλλὰ ὡσαύτως ἐμετανόησαν, πολλὰς χαρίτας δόξαυσιν ἔλαβον παρὰ Θεοῦ. ἀλλὰ οἱ μὲν ὑπὸ αὐτὰς τὰς Ἀποστόλους νεκρὰς ἀνέστησαν, τυφλὰν μάτια ἀνοίξαν, λεπρὰς ἐκαθάριζαν, χαλῶς ἀνόρθωσαν, Δαίμονας ἐξήσαν, ὑποὺν δὲν τὰς ἀνθρώπων καὶ ἐδίδωσαν, καὶ ἄλλαι πολλαὶ λαβείαις ἔκαμαν εἰς τὰς ἀρρώστιας. Καὶ ὅταν αὐτὸς τῆς δόξαυσης ἦμῶν, εἶδε πολιτείαν καὶ ἐξαγωγὴν ἐξουσίας, εἰσέρχεται τοῖς θέλει καὶ πόρα, καὶ ἡ δόξαυσις τῆς κακίας, καὶ τῆς ὑπακοῆς ἡ ἐπίδειξις. Ποία εἶναι αὐτά; παρὸς ἐκεῖνο αὐτὸς ἔχει λόγον. διότι καὶ ὁ Χριστός, ὅχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, εἶδει τὰ νικητήρια καὶ τὰς σεφάνες, ἐκείνων ὅπως ἐκοπίσαν, καὶ ἔκαμαν τὰς πράξεις αὐτῶν. ὅτι τὸ λέγει. „ Δεῦτε οἱ „ ὁλοκληρῶντες τὴν Παύλου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν „ ὑποκαταβολῆς Κόσμου, ἦσαν, παρὰ τὸ νὰ κάμω τὸν Κόσμον. ὅχι πῶς ἐκάμετε θαύματα, ἀλλὰ ὅτι ἐπένασαν, καὶ ἐδωκάτε μοι φαγεῖν, ἐδέχθησαν, καὶ ἐκεῖνα σιωπῶντες ἢ χάρις τῶ Θεοῦ, δὲν θέλει διωχθῇ νὰ μᾶς ἀποβλάψῃ τὰ „ ἀλλ' εἰς λόγον δόξαυσης ζητεῖ παρ' ἡμῶν, ὅταν θέλῃ νὰ μᾶς ἐξετάσῃ ὅτι τὰς ἀμαρτίας, ὅπως ἐκάμαμεν, ἀλλὰ μόνον με πολιτείαν Θεοσεβῆ, καὶ χαρὶς θαυμάτων, θέλετε λάβῃ τὰς σεφάνες. ἀλλὰ ἡ κακὴ πολιτεία, καὶ ἀπονομὸς δὲν θέλει διωχθῇ νὰ φύγῃ ὑποὺν τῶν Κόσμων.

Διὰ τὸ αὐτὸς κάμνωμεν ἀρετὰς, καὶ ὅχι θαύματα, αἱ ὁποῖαι ἀρεταὶ διωκόμεναι ἀφελήσαν καὶ ἡμᾶς καὶ τὸν πλησίον μας. ἦσαν, Ἐλεημοσύνη, εὐχὴ, νηστεία, καὶ πάντα ἄλλη ἀρετή. Μετὰ ταῦτα ἔχει δυνάμιν ἡ Ἐλεημοσύνη, διότι ἐὰν καὶ νηστεύῃς χωρὶς Ἐλεημοσύνης, εἰς νηστεία τὸ πρᾶγμα τὸ κόπος λογίζεται, ἀλλὰ χειρότερα γίνεται, ὑποὺν τὴν γαστρίδα καὶ μεθύσει, ὅσον βουλή σκληρότης καὶ ἀπαθροπία χαλεπωτέρη. Καὶ τί λέγω νηστεία; ὅτι ἐὰν καὶ παρθεναίς, ἔξω θέλῃς εὐαγγεῖον τὸ νυμφαῖον, μὴ ἔχοντος Ἐλεημοσύνης. Καὶ μάλιστα, τί ἄλλο ὅσον ὡσαύτως παρθεναίς; εἰς μία ἄλλη ἀρετή, διότι ὁμοιάζει τῇ Ἀγγέ-

λων εἰς τὴν καθαρότητα, οἱ ὅποιοι μὲν ὅζ' ἀνάγκης ἤλθαν ἐπὶ τὰ νόμους, ὅζ' τὸ ὑπερέχον τῆς φύσεως. Εἶδεν καὶ οἱ παρθενοὶ ἐκβαλλόντων, καὶ διώκοντα ἐκ τῆς νυμφῶνος, ἐπειδὴ δὴν ἔχον τὴν Ἐλεημοσύνην, καθὰς ἔπρεπε μὴ καλῆς γνώμης· λοιπὸν χαλεπὴς τῆς Ἐλεημοσύνης, τίς, καὶ ποῖος διώκεται νὰ εὕρῃ συγκαρῆσιν τῇ ἀμαρτιῶν ταῖς· ἑδράς. Ἀλλὰ ἑδὲ ἐν τοῖς βιωτικοῖς ἡμπορεῖ τινας νὰ ζῇ μοναχός τε· ἀμὴ καὶ Τεχνίτης, καὶ Σφαγιάτης, καὶ Γεωργός, καὶ Πραγματευτής, πρὸς τὸ συμφέρον τῇ πολλῶν κοπιᾶν, καὶ μάλιστα τῷ γειτόνῃ. Περισσότερον τῶν ὧν τῇ πνευματικῶν ἔργων ἀρέπει νὰ κάμνωμεν, διότι τὸ εἶναι καλὸν ὅσο ὅλα νὰ εἴη ὁ ἀνθρώπος, καὶ ὅχι μόνον εἰς τὰ λόγια νὰ εἴη, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας νὰ ἀφωβλήσῃ· ὁ τοῖς ἀνθρώπος, δὴν εἶναι ἀνθρώπος, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπος, ὅτι μόνον θησαυρίζει ὅζ' τὰ λόγια. Ἐκεῖνος ὁμοιάζει εἰς τὴν παντὴρ τυφλόν, ὅπῃ συνάνει τὴν Γῆν ἀπὸ καὶ κάποιον καὶ ὁμοιάζει τὸ πλεονέκτη, ὅπῃ φαίνεται, ὅτι δὴν θέλει χορτάσῃ, ἀν δὴν γυμνῇ ὅλῃ τὴν γῆν· ἔτι εἶναι καὶ ἐκεῖνος, ὅπῃ πλεονεκτᾷ πάντοτε ὅζ' νὰ πισταῖν, καὶ αὐτὸς πάλιν πτωχὸς εἶναι εἰς ὅλῃ τὴν γῆν, καὶ ζητήσῃ. Διὰ τὸ, ὅποιος θέλει νὰ γένῃ πλῆσιος, ὅς γένῃ πτωχὸς ὅζ' τῆς Ἐλεημοσύνης, καὶ τότε γίνεται πλῆσιος καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ὅς μοιράζῃ τὸ πλεονέκτην ὅσο τὴν χρείαν ταῖς πτωχοῖς, ἵνα συναῇ πλεονέκτην ἀφ' αὐτὸν καὶ πολλὸν εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἐὰν δὲ σὺ φαίνεται αὐτὴ βαρὺ καὶ ἀφωβήσῃ, βλέπει τὸν Γεωργόν, πῶς ἑδὲ ἐκεῖνος ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ γέννημα πολὺ, ἐὰν δὴν σπεῖρῃ ὅσον καὶ αὐτὸς ἔχῃ, καὶ καμῶν φανερὰ δαμνέται καὶ ἀπέρνει, καὶ σκορπίζει τὸν σῖτον. Ἀμὴ ἐσύ, Ἀδελφε, ὅζ' δὴν δίδεις τοῖς φερόμενοις, νὰ σπεῖρῃς, ὅζ' νὰ στείρῃς καρπὸν πνευματικὸν πολλὸν καὶ ἀθανάτον; Ἀλλὰ ἐκεῖνος λέγει· καὶ πῶς ἡμπορῶ νὰ κάμω τὸ, ὅπῃ ἐγὼ ἔχω Παιδιά, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὰς ἀφίσω ὀπίσω με πλεσίους καὶ Ἀρχοντας; καὶ ὅζ' λοιπὸν κάμνεις αὐτὰς πτωχοὺς καὶ ζητιῶνας; διότι ἀγκαλὰ καὶ τὰς ἀφίσας ὅλας με τὰ ὑπάρχοντα, πάλιν εἰς σφληνῶν, καὶ ἀκλειστῶν φυλακῶν τὰ ἑβάζεις νὰ φυλάγανται· ἀλλὰ ἐὰν τὸν Θεὸν ἡθέλεις ἀφίσω συγκαληροτόμον καὶ Ἐπίτροπον, ἡθέλει τὰς ἀφίσω εἰς μυρίας θησαυροὺς.

Διὰ τὸ, ἐὰν θέλῃς νὰ ἀφίσας εἰς τὰ Παιδιά σου πλεονέκτην πολλὸν, ἀφίσας εἰς τὸν Θεόν τὴν κομῆσαι καὶ ἀφίσας. Καὶ μήπως ὁ Θεὸς δὴν σὲ ἐκκαμῇ ἐσθλὰ καὶ καὶ ψυχῇ καὶ σώματι ἑδωκέσῃ καὶ σὲ ἐπλασῃ, καὶ γῆν καὶ ὑγίαν σὲ ἐχάρισται. ὅταν δὲ σὺ ἴδῃ καὶ αὐτὸς, ὅπῃ δείχνεις πρὸς αὐτὸν τόσῃ πολλὴν φιλοτιμίαν, καὶ φιλοξενίαν εἰς τὰς πτωχοὺς, μάλιστα δὲ εἰς αὐτὸν, πῶς δὴν θέλεις ἀνοίξῃ πλεονέκτην νὰ δώσῃ τῇ Παιδίᾳ σου; Ὁ Ἡλίας μὲ ὀλίγον ἀλευεῖ ἑσθλὰ ὅσο τὴν χίμαι· καὶ ἐπειδὴ εἶδε τὴν Γυναικᾶ ἐκείνην τὴν ἐλεήμονα, ὅτι ἐποτίμωσεν αὐτὸν, ὅσο τὰ Παιδιά της, καὶ ἐκείνην, ὅτι καλὴν καὶ ἡσυχῆν τῆς πένης, ἀφωβᾷ νὰ ἀφωβλήσῃ τὸν ξένον· ἀλὼν καὶ παμπύει ἑδῶ παρθενοῦς τὸ σπῆναι τῆς χήρας. Βάλε μὲ τὸν νῦν σου, πόσῃ φιλοτιμίαν, καὶ πόσῃ φιλοφροσύνῃ θέλεις σὲ δείξῃ ὁ Διὰ τὸς τῆς Ἡλίας. Ἐὰν βάλῃς νὰ ἀφίσας τὰ Παιδιά

σε πλεσίως, ἀφιστάμενος χρεώσιν τὸν Θεόν. Διότι οἱ Παῖδες σε, εὖ καὶ πάρῃ ταῖς ἁμαρτίαις, δὲν γνωρίζεις πῶς νὰ τὰ φυλάξῃς, ἢ πῶς νὰ τὰ δώσεις. ἀλλὰ εὖ τοῦ ἀπολάβῃς, καὶ δανείσῃς αὐτὰ τῷ Θεῷ, ἥτις τῷ πτωχῶν, ἀκλείπτος μὴν εἰς αὐτὰ τὴν πλῆξιν ὁ θνητὸς, καὶ θέλει εἶναι μὴ πολλῆς ἀπολαύσεως ἢ ἀνταπόδοσης, μάλιστα καὶ χάριν σὲ ἔχει. Χρεώσης γίνεται εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ καλλίτερα ἀγαπᾷ ἐκεῖνος, ὅπῃ τὸν ἐδάνεισαν, καὶ πῶς χρεώσῃ, ὡς ἐκεῖνος, ὅπῃ δὲν πῶς χρεώσῃ. ὥστε καὶ θέλῃς νὰ ἔχῃς φίλον τὸν Θεόν, καί μετ' αὐτὸν νὰ σὺ χρεώσῃ, διότι ἔτι δὲν χαίρεται τόσον ὁ δανείζων πῶς χρεωφειλέτης, ὡς ὁ Θεός ἀφραίνεται δανεισθῆναι ἔχον. καὶ εἰς ἐκεῖνος πῶς ἀνθρώπου, ὅπῃ δὲν πῶς χρεώσῃ, φάσκει ὁ Θεός ὅτι ἐκεῖνος, μάλιστα καὶ πῶς μισᾷ· ἀλλὰ ἐκεῖνος, ὅπῃ χρεώσῃ, ἐπιμελεῖται καὶ ἀγαπᾷ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν δίδεις ταῖς ψευδαισθητικαῖς τῷ πλεσίως; αὐτὴ λοιπὸν ὁ Χεῖρς, ἦγεν οἱ πτωχοί, ὅπῃ ψευδαισθητικαῖς ἐτοιμοὶ νὰ τὰ ὑποδίσκῃ, καὶ νὰ τὰ φυλάξῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ ἀναπαύσῃ, καὶ μὴ πολλῆς τῆς ἀνταποδοτικῆς νὰ σὲ ἀνταποδώσῃ, διότι ὅτι τὸ χεῖρ τῷ Χεῖρς ἐδόντας ἡμπορεῖ νὰ τὰ ἀρπάξῃ. Οὐ μόνον φυλάγει αὐτὰ, ὅπῃ τὰ δίδεις, ἀλλὰ ἔχει αὐτὰ, σὲ λυτῶναι ὅτι πῶς κινδυνεύει, ὅπῃ σὺ ἔρχονται ψυχικῆς, καὶ σωματικῆς· διότι ἐπὶ μὴ πῶς ἀνθρώπου, ἐκεῖνοι ὅπῃ δέχονται τὰς ψευδαισθητικὰς, χάριν πῶς νὰ μᾶς κάμνουν νομίζον, ἥτις τὰ φυλάξῃ, ἐπὶ δὲ τὸν Χεῖρς δὲν γίνεται ἔτι, ὅτι δὲν ἐδόντας χάριν, ἀλλὰ ἐπὶ χάριν, καὶ ὁμολογεῖ ὅταν τὰ πάρῃ ὅτι ἐσέ-
να. Καὶ ὅτι ἐκεῖνος ὅπῃ σὺ φυλάξῃς τὴν ψευδαισθητικὴν, μισθὸς γινώσκει ὅτι λόγους, ὁ δὲ Χεῖρς μάλιστα καὶ μισθὸν ὑπὲρ τῶτο σὺ δίδεις· ὅτι, ἥτις τὸ σὺ ἐδόντας τὰ χεῖματα ὁ Θεός, ἥτις νὰ τὰ δώσῃς καὶ ἐσὺ ἄλλαν ἀνθρώπου, ἥτις νὰ τὰ ἔχῃς σιγῶν· διότι ἔως ὅπῃ ἐσὺ μόνος τὰ ἔχεις, εὖ ἐσὺ τὰ ἔχεις, ἀλλὰ ὅταν δίδῃς καὶ ἄλλαν, τότε καὶ ἐσὺ ἐπὶ πῶς ὅτι τὸν βίον σου. Καὶ καθὼς τινὰς Πατὴρ δίδει τῷ Παιδί τὴν ὀλίγα ἁμαρτία, καὶ τὴν λέγει νὰ τὰ φυλάξῃ διωκτὰ, νὰ μὴ τὰ τὰ πάρῃ τινὰς, εἴτε πάλιν δίδει καὶ δέλον εἰς ψευδαισθητικὴν φυλά-
ξῃ, ἔτι κάμνει καὶ ὁ Θεός, καὶ σὲ λέγει, δὲς τῷ διωκτῶν, ἵνα μὴ τὰ ἀρπάξῃ αὐτὰ ἄλλος τινὰς, ἦγεν ἡ συκοφαντίας, ἡ κλέπτῃς, ἡ ὁ Διάβολος, ὡσαν ποτε τὸ Παῖς, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος. Ἐως μὴ αὐτὸς ἐσὺ κρατεῖς αὐτὰ, δὲν τὰ κρατεῖς καλὰ, εὖ δὲ ἐμὴν τὸν Θεόν σε τὰ δώσῃς ἥτις τῷ πτωχῶν, ἐγὼ θέλω σὺ τὰ φυλάξῃ σῶν, καὶ ἀλλοτρίᾳ ἁπάντα μὴ πολλῆς ἀσφαλείας· διότι, ὅχι ἥτις νὰ τὰ παρῶ νὰ τὰ χαλάσω, τὰ πέρω, ἀλλὰ ἥτις νὰ τὰ κάμω ψευδαισθη-
τικὰ, ἵνα κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τῆς Κρίσεως νὰ σὲ τὰ φυλάξω, ὅτι, εἰς ἐκεῖ-
νον τὸν καιρὸν, ἐδόντας τότε εἶναι, ὅπῃ νὰ σὲ δανείξῃ, εὖ νὰ σὲ ἐλθῇ.

Ὡς πλεσίως, τί κοπιᾷς μόνον τὴν κακίαν, καὶ κρυπτεῖς τὸν βίον σου νὰ μὴ πάρῃ ἀπ' αὐτοῦ οἱ πτωχοί; τί ἀγανακτεῖς, ὅταν σὲ ἔπῃ οἱ πόντοι; μὴ νὰ ἐξομῇς ὅτι ἐδικὰ σε; τὸ Θεὸς καὶ Παῖς αὐτῷ γινώσκων, καὶ ὅχι τὰ ἐδικὰ σε, διότι μὴ ἐσένα αὐτὰ δὲν ἐγνώσθη ὁ πλεσίως. Ἐκεῖνα ὅπῃ ἐπὶ πῶς, δὲς τὰ δὲν ἐπὶ πῶς μόνον νὰ πέρω, ἀλλὰ καὶ νὰ δίδῃς. τί εἰς τὴν γλῶσσαν ψευδαισθη-
τικὴν

δεις τὸν θησαυρὸν, δὲς λέγαι σε εἰς τὸ ἔδικόν μου χεῖρ τὸν βίον σε. δὲν ἔχεις ἀξιοπιστότερον τὴν Ποντιῶν τῆς γῆς, ἢ τὸ τῶν ἀψυχῶν γῆν; Εἴδομαι, λέγει· ἀλλὰ δὲν ἔδωκεν αὐτῶν ἑσπέρη, διότι λέγει ὁ Ἀπόστολος. „Γὰρ ὃν δότω „ ἀγαπᾷ ὁ Θεός· ὅτι τότε θέλεις ἀπολογισθῆναι, ὅταν δὲν ἔχῃς, καὶ ὅποτες μηδὲν φίλον, καὶ βοηθὸν ἡμπορεῖς εἰς ἀποκρίσεις, αὐτὸ καὶ εἰς μελέτης ἔδωκεν, διότι εἶναι καὶ ἄλλοι, ὅπως πενήσοι, καὶ ἐδεῖα ἀπολογία εἶναι καὶ ἔχῃς. Διὰ τὸ τοῦ μὴτε ὁ πλούσιος μέγα φρονεῖτω, μηδὲ καθυφραδύνετω, πῶς δίδει πολλῶν. Εὐλεμοσύνην, μήτε ὁ πτωχὸς πῶς δίδει ὀλίγην, ὅτι πολλαῖς φοραῖς ὁ πτωχὸς ἐδωκεν ὡς ὁ θαλασπέραν Εὐλεμοσύνην, ὡς τὸν πλούσιον. διότι τὸ πολὺ, καὶ τὸ ὀλίγον, δὲν κενεῖται εἰς τὸ μέτρον τῆς διδουμένης· ἀλλὰ τῇ περιστάσει, καὶ καὶ τῇ διωκτικῇ τῇ πλῆθει, καὶ ἐξουσίᾳ τῆς διδούσης. Ἀλλὰ ἐσύ, πλούσιε, ἔχεις ἐκείνην, ὅπως σὲ ἐπαυῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ σὺ ἐξομᾷς αὐτὴν ὡς πηγάδι, ὅπως ἔχεις μεγάλας, μόνον καὶ ἐπαυῶν τὸ ὄνομα σε εὐκαίρα· καὶ ἐσύ χαίρεις καὶ ἀφραίνεσαι, ἀλλὰ αὐτῶν ἴδως πτωχόν, τότε φοβᾷται πολλὰ καὶ καὶ μὴ πτωχίτης. Δὲς ἀνθρώπε, τῷ πτωχῷ, καὶ μὴ τῷ χορδῷ, ἵνα μὴ μετὰ χεῖράς σε, καὶ τῇ ψυχῇ ἐκείνης καὶ τῇ ἐδικῇ σε κολάσῃ, διότι ἐσύ γίνεσαι αἴτιος τῆς ἐκείνης ἀπώλειας, καὶ τῆς ἀμέλει φιλότητος· διότι, ἐὰν ἡξάρων οἱ παιγνιώται, ὅτι δὲν τὰς χεῖράς σου, καὶ εἶναι χωρὶς κέρους ἢ περητῆς, ἢ ἐλάν ἀνήσῃ καὶ ἐκείνοι τὸ σαταϊκὸν ἔργον, καὶ καὶ μὴ κολάζονται ἀπὸ λογισμῶν. Ὁ τυφλός, ὅταν ἐλεημονῇ, τότε βλέπει, καὶ σὺρρει ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν ἐλεῶντα αὐτὸν, καὶ τὸν ὑπάγει εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν· καὶ ἐκεῖνος ὅπως σκοπεῖται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ πάλαι εἰς τὰς λαύκας, ἐκείνος σὲ γίνεται ὁδηγός εἰς τὴν ἀνάβασιν τῆς Οὐρανῶν. διότι, ὅποτες δὲν καμνῇς τῇ Εὐλεμοσίᾳ εἰς φανέρωσιν εἰς τὰς ἀνθρώπων, ἐὰν καὶ ὁλος ὁ Κόσμος σὲ ἴδῃ, ἐδείας σὲ εἶδε, ὅτι δὲν τῇ ἐκαμνῇ καὶ καὶ σὲ ἐπαυῶσεν· διότι δὲν εἶπεν ὁ Χεῖρς, μὴ κάμνετε τῇ Εὐλεμοσίᾳ σας ἀπλῶς ἐμπαροῦν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πρὸς τὸ μὴ θιασύναι αὐτοῖς.

Ὡς καὶ τί μέγα ἀξίωμα ὅπως ἔχει ἡ πτωχεία· τὸ Θεὸς γίνεται προσωπεῖον, καὶ κρύβεται εἰς τὴν πτωχείαν ὁ Θεός· καὶ ὁ πτωχὸς ἀπλάνει τὸ χεῖρ, καὶ ὁ Θεός εἶναι, ὅπως τὸ δέχεται. Ὅταν σὺ σιωπῇς τίποτες ζημίαι, ἢ λύπη, ἢ ἀρρώστια, ἢ κλεψία καὶ ἀδικία, ἢ ἄλλη καμία συμφορὰ, δὲς Εὐλεμοσίᾳ, καὶ ἐκχαρίσῃ τὸν Θεόν, ὅτι ἐσυνέβη σοι τίς τις πειρασμός, καὶ θέλεις ἰδῆ πόσῳ χάριτι θέλει σὺ ἔλθῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ· καὶ πᾶσι εἶναι τὸ κέρδος τὸ πνευματικόν, καὶ καὶ ὁλίγον εἶναι, καὶ τὸ ὠφέλιμον εἶναι. ὥς εἰς ὅλλω τῇ ζωῇ, καὶ ζημίαν διωπότες ἀποκρύπτει σωματικῶν. Καὶ ἐὰν ἀπιστῇτε, δοκιμάσατε, καὶ θέλετε ἰδῆ τῇ δόξῃ καὶ τῇ ἀφρόνῳ τῶ Θεοῦ. ἀλλ' ὡς τῆς ἀμελείας, καὶ τῆς ἀγνοίας καὶ ἀπειθαρχίας· διότι εἰς ὅλλω μας τῇ ζωῇ ἐν ἀμαρτίας καὶ πονηρίαις ζωῶν· ἐὰν δὲ καὶ καμῶν φορὰν κάμωμεν κακὰ καλόν, καὶ ἐκείνο τὸ κάμωμεν, αὐτῶν τῶ ἀγνώσεως, καὶ ἀχαρίσεως δέλης μὴ πολλῆς τῆς ἀμαρτίας καὶ κατηφείας, διότι ἐξέτιζομεν, καὶ ἀκρεβολουμένω ὡς εἰς αὐτοδυσίας τῇ κέρους·

ἦγον βιώνοντες εἰς τὸν νῦν μας, ὅτι τάχα να ἔχαμεν τίποτες μισθὸν ὑπὸ ἐκείνα, ὅπερ κάμνομεν; καὶ ὅμως πολὺς ὁ μισθός, εἰ μὴ τὸ κάμνης ἔξ τῆς ἐλπίδα τῆς μισθῶν. διότι πρέπει, πάντα ὅλα, ὅσα καὶ αὐ κάμνης, ἔξ τὸν Χειρὸν να τὸ κάμνης, καὶ μὴ ποιῇς ἔξ τῆς ἐλπίδα τῶ μισθῶ. ὅτι, ἐπεὶ ὁ Θεός, ὅπερ ἐποίησαν ἡμᾶς ἔξ ἀρχῆς, εὐδία καλὸν εἶχαμεν μετὰ λόγους μας, καὶ ὁ Θεὸς παρὸς τοῦτο ἔχαρισεν ἡμᾶς τόσα καὶ τόσα ἀγαθά. Ἐκεῖνοι δὲ ὅπερ κοπιᾶσαι, καὶ ὑπομῆσαι ἔξ τὸν Θεόν, τάχα τί δὲν θέλει πῶς χαρίσει, καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἦγον μουροπλάσιοι; Ἡμεῖς ἔξ τῶ λόγους μας μετὰ πολλῆς ἀνάγκης ὀλίγον χρυσίον καταφρονῶμεν, αὐτὸς δὲ ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν τῶ καταδικῶν, καὶ τὸν ὕδον αὐτῶ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν. ὅμως πολλὰς φορὰς καὶ ἡμεῖς ἔξ τῆς ἀγάπης τῶ φίλων μας κινδυνόομεν, καὶ σέβουμεν, καὶ ζημίας, καὶ ἄλλου τινα κακοπάθειαν να ὑπομείνωμεν. ὑπὲρ δὲ τῆς ἀγάπης τῶ Θεῷ, καὶ ἀργύριον ὀλίγον καὶ δὲν δίδωμεν. Καὶ πῶς δὲν εἶναι τὸτο κακὴ ἀπανθρωπία, καὶ ἀγνωσία; ὅτι ὁ δὲν Χειρὸς, καὶ τῶ ψυχῆς τῶ ἔβαλεν εἰς θάνατον ἔξ ἡμᾶς, καὶ τὸ Αἷμα τῶ τῶ τιμιον ἔχουσε ἔξ λόγους μας πῶς ἀχαρίσει, καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν να χύσωμεν τὰ φθαρτὰ χρήματα ἔξ τὸν Χειρὸν, ἀλλὰ ἀποβλέπομεν αὐτὸν θυμὸν, καὶ ἔχον, καὶ πενασμένον; καὶ ποῖος θέλει θυμῶ να μᾶς δώσῃ ὑπὸ τῶ μέλλωντος νόλου; εὐδίας ἄλλος, εἰ μὴ ὁ Θεός, ἀλλὰ ἡμεῖς ἀπαυτοὶ μας καλαζόμεσθα. Ἐὰν ἡθέλαμεν φέρῃ κατ' εἰς εἰς τῶ λόγους τῆς Κρίσεως τῶ ψῆφον, καὶ τῶ δόξασι, δὲν ἡθέλαμεν καταδικάσῃ τῶ λόγους μας εἰς τὸ πῶς γεννῆς πυρ; Ὁ Χειρὸς ἔβαλε τὸν ἑαυτὸν εἰς θάνατον ἔξ ἡμᾶς, καὶ ὁ πτωχὸς ὑποτάσσῃ τῶς πείνας, καὶ ἡμεῖς τὸν ἀποβλέπομεν, καὶ ἀποφύγομεν ἀπ' αὐτόν. Καὶ τί λέγω χρήματα καὶ ἀργύρια, ὅπερ εἰς εἶχαμεν καὶ μυρίας ψυχὰς, ἔπρεπε να ταῖς βάλωμεν ὅλας ἔξ τὸν Θεόν; εἰ μὴ τινὰ ὑπὸ ἡμᾶς τὸν σύμπαν, αἷς κατάδικον να ὑπὸ τὸν φερύσῃ, τάχα δὲν ἡθέλε ἀποκρίνῃ να δώσῃ ὅσα καὶ αὐ εἶχε, μόνον να χυτῶσῃ ὑπὸ τὸν θάνατον; καὶ χάσῃ τὸ πῶς ἡθέλε τὸ νομίσῃ; Τώρα δὲ καταλάβωμεν, ὅτι καὶ ἡμεῖς συννόμιθα εἰς τῶ σφάται τῆς καταδίκης, να μᾶς πᾶν εἰς τῶ γεννητῶ τῶ ἀσβέστου πυρός, καὶ τὰ ἡμῶν ἡθέλαμεν δώσῃ, να ἐλευθερωθῶμεν ὑπὸ τῶ Κόλασιν καὶ ἡμεῖς κρατῶμεν μόνον τῶ κακῶ τὸν ἀδικον πλάτον; καὶ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι ἡδὲ ἐδικὰ μας να δώσωμεν; Καὶ ποῖαν δόξασιαν θέλομεν ἔχει, καὶ συμπάθειαν, καὶ εἰς τῶν τῶν Κόσμων, καὶ εἰς ἐκείτων, να δώσωμεν τῆς αἰωνίης ζωῆς;

Ἐὰν δὲ τινὰς, ἔξ ἀξιώματι, καὶ ὀφείκια ἀποσκαίρα καὶ ὀπολυμῖα, πολλὰς δίδει καὶ ὀλοντες τὸν βίον, ὅπερ μέλλει να ἀφήσῃ ἐδῶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, καὶ πάλιν ἡδὲ ἐδῶ εἰσεται πολὺν καιρὸν, διότι πολλοὶ, καὶ ὅτιν να ὑποτάσσῃ, χάσῃ τῶ τιμῆς καὶ τῶ ἐξουσίαν. ἄλλοι πάλιν, ἔξ τῶ ἀποσκαίρον τιμῆς χάσῃ καὶ τῶ ζωῆς τῶς, ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὰ τὰ εἶδαμεν, καὶ τὰ ἐπάδαμεν, καὶ πάλιν πᾶσι καὶ ὑπὲρ τῆς κενῆς, καὶ ματαίας δόξης καὶ τιμῆς. Καὶ ἐπεὶ λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἔξ ταύτης πσαῦτα κακὰ ὑπομῶμεν, ἔξ δὲ ἐκείνης τῆς με-

νέσης δόξης καὶ αἰωνίᾳ, τί θέλει νὰ εἶναι χειρότερον καὶ ἀθλιώτερον, μὴδὲ καὶ
 ὀλίγα χηνηματὶ νὰ δάσασθαι νὰ τῷ δοκῇ σάσασθαι; μὴδὲ αὐτὰ θέλοντες
 κησέειν, τὰ ὅποια, εἰς τὸ πᾶν ὕστερον, ἐκασίως, ἢ ἀκασίως θέλοντες τὰ ἀφή-
 σει ἐδῶ, καὶ χωρὶς τὸ θέλημά μας, νὰ τὰ ἔχον ἄλλοι νὰ καυχῶνται. Δὲν εἶ-
 ναι αὐτὰ λοιπὸν ἀγνασίας καὶ μέθης, τὰ ὅποια, καὶ μὴ θέλοντες, μᾶς τὰ πέρ-
 νυσιν ἄλλοι; Διατί νὰ μὴ τὰ δίδωμεν τῷ πτωχῶν, ἕως ὅτῃ ζωὴν, καὶ εἶναι
 ἀνοικτὰ τὰ μάτια μας, καὶ μὴ τὸν θάνατον νὰ τὰ ἔχωμεν σιγῶρα μὲ τὸ λόγον
 μας, καὶ μὴ βελόμβοι; Ἀλλὰ ἡμεῖς μόνον δάλως ἀγοράζομεν, καὶ μαλάκεια, καὶ
 καλὰ ἄλογα, καὶ σολίζομεν αὐτὰ μὲ χρυσὰ σαλιβάκια, καὶ τὸν Χριστὸν βλέπο-
 μεν Θεραπεύοντα γυμνὸν καὶ πενασμένον, καὶ κράζει δὴ τὰς θύρας μας, καὶ
 ἀπλάνει τὸ χεῖρ, καὶ εὐδίας τὸν ἐλθμονεῖται· καὶ ἔμὸν ἔστο, εἰλα καὶ με-
 ἄρειον βλέμμα τὸν δοκιδιάχομον. Τί δὴ τὸ ταῦτην τῷ ἀπανθρωπῶν χειροτε-
 ρὸν εἶναι; καὶ μία. ὁ Θεὸς σέλλει τὰς πτωχὰς πρὸς ἡμᾶς, καὶ λέγει πρὸς, σύρτε
 νὰ σὰς δώσω· οἱ Ἀδελφοί σας δὴ τὸ τὰ ἐδικὰ μὲ πλοῦτι ὅτῃ τὰς ἐδῶσα, καὶ
 ἡμεῖς ὄχι μόνον δὲν τὰς ἐδώσαμεν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑβρίζομεν, καὶ ἀναιδισμένως τὰς
 δοκιδιάζομεν. Βάλλει μὲ τὸν νῦν σε ὅλα πόσαις βρονταῖς, καὶ ἀστραπαῖς εἶναι ἁ-
 ξία αὐτὰ, ὅτῃ κάνομεν· διότι, ἐὰν ὁ ἐδικὸς σε δάλως νὰ τὸν προσάξῃς νὰ
 πάρῃ εἰς ἄλλον σε δέλον, νὰ πάρῃ δὴ ἐκείνον ἀργύρεα ἐδικὰ σε νὰ τὰ δώσῃ,
 καὶ ὄχι μόνον δὲν τὰ τὰ ἐδῶσεν, ἀλλὰ καὶ σε ὑβρίσει, τάχα πόσω ἐκδίκισιν
 ἡθέλεις τὰ κάμῃ ἐσὺ ἐκείνῃ τὰ ὑβρίσει, ὅτῃ τὸν ἐδάσσεις; ἐὰν δὲ δὴ τῷ ἀ-
 θρώπων ἔστο, ὅταν συμβῇ τὸ φράγμα, βαρέως τὸ λαοποιήσῃ, ὅτῃ δὲ Θεοῦ,
 πόσον μάλιστα θέλει ἀνακατήσει πρὸς ἡμᾶς; Εἰ δὲ θέλεις νὰ δώσῃς τῷ
 πτωχῷ, ὅτῃ σε ζητεῖ Ἐλεημοσύνην, καὶ τί τὸν οὐκ εἰδίζεις καὶ φαρμακαίνεις τὸν
 ψυχλὴν; διότι καὶ ἡξοῦε πῶς ἡθέλεις νὰ τὸν οὐκ εἰδίζεις καὶ νὰ τὸν ὑβρίσεις, δὲν
 ἡθέλεις ἔλθῃ ὁ πελαίπαρος. Ἀλλὰ ὁ πλάσιος δοκιδιεύεται, καὶ λέγει· ἀδιάν-
 ῥωπος εἶναι, καὶ καταξέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ βοᾷ. τί λέγεις, ἀθρώπε; ἐσὺ
 πολλὰς φορὰς, ὅταν κάθῃσαι εἰς τὸ ξαπίζει, καὶ τὸν ὑπηρετῶν σε Θεωροῦντος,
 ἵνα γοργὰ Θεραπευτὴν νὰ σε φέρῃ τὰ φαρμάκα· αὐτίσας καὶ Θεραπευτὴν ἀργά, ἢ ἀρ-
 γήσῃ ὀλίγον, αὐτὸ καὶ κάτω κάμνεις τὸν τόπον, ὅτῃ ἐσὺ ἐγνωρίζεις καλά, ὅτι
 ἐὰν καὶ ἀργήσῃ, ἀλλὰ δὲν ὑπερτί σε πρὸς ἡδονὴν τῷ φαρμάκῳ· καὶ ἐσὺ ὅτῃ τὸ ἐδιδί-
 ποτας γίνεσαι, αὐτὰν ἄρειον θείον, καὶ δὲν λέγεις τὰ λόγους ἀδιάνῥωπον, ἀλλὰ
 λέγεις τὸν πτωχὸν ἀδιάνῥωπον, ὅτῃ φοβεῖται καὶ ῥέμει δὴ ὅλως, πῶς νὰ ἰα-
 τῇ τὴν πεινῶντα; καὶ πῶς δὲν εἶναι τὸ μεγάλο ἀπανθρωπία καὶ ἀκαταδέξια;
 Εἰ καὶ ἡθέλεις ἰδῇ μικρὰν σαλαματίαν, ὅτῃ νὰ εἰδῇ δὴ τὸ σπῆναι, παρὰ τοῦ
 φερνέως Τεχνίτης, ὅτῃ νὰ μὴ εἰδῇ ἢ ἐροχὴ ἐπ᾽ αὐτῷ· ἀλλὰ τὸν πτωχόν, πῶς
 τὸν Θεωροῦντος, καὶ κείνεται ὅτῃ πρὸς ἀχυρῶνας, καὶ πολλὰς βρονταῖς εἰς
 τὰς λαοπάτας; καὶ ποῖον θείον δὲν ἡθέλε λυπηθῇ, βλέπωντας εἰς πόσω ἀσπλα-
 χίαν καὶ ἀπανθρωπίαν, νὰ μὴ γονῇ ἡμερον; Ἄλλος δὲ πάλιν, ὄχι μόνον,
 ὅτι δὲν ἐλεεῖ δακρύοιτα τὸν πτωχόν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑβρίζει, καὶ λέγει τὸν ἀκακίαν

τῶν καὶ ἀδελφῶν. Μόνον ἐσὺ δαδύεις, ὅπῃ κάθισαι ὅλῳ τῷ ἡμέραν καὶ θά-
 γεις, καὶ πίνεις ἔξω ὑπὸ τὸ σκῆπτρον; καὶ ἐργασίαν κάμνεις τῷ ἀδελφῷ, γὰρ ἀρ-
 πάγης τῆς ξένης κόπης μὲ πολλῶν βίαν καὶ πλεονεξίαν; καλλίτερον ἦτον καὶ ἐσὺ
 νὰ μὴ ἐργάζουσαι τοιαύτῃ ἐργασίᾳ τῆς πλεονεξίας, καὶ ἀδικίας. Ὁ τὰν γοῦν
 ἰδὼς πτωχόν, καὶ εἰπὼς, ὅτι τῶς ὁ νέος εἶναι γερὸς καὶ χωρὶς ἀδυνάτου, καὶ θέ-
 λει νὰ μὴ δαδύῃ, καὶ νὰ βέβηται χωρὶς κόπον, αὐτὰ εἶπε καὶ πρὸς τὰ λόγια σου,
 καὶ εἶπε, πῶς κινδυνῶ, ὅτι εἶμαι γερὸς, καὶ δὲν ἐργάζομαι, καὶ δὲν κάμνω
 ἐκεῖνα, ὅπῃ ἄριστον ὁ Θεός· καὶ ἐσὺ κατακρίνεις τὸν πτωχόν πᾶς δὲν δαδύει;
 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς θέλει σὲ κρίνῃ διὰ τὰ ποιήσασα ἔργα, ὅτι ἀρπάγεις καὶ χαλᾷς
 τὰ σπῆματα τῶν πτωχῶν. Ἀλλὰ ποῖα φέρεται, καὶ καμῶνται τῶς εἶναι πόνος·
 ἀλλὰ διὰ τὸ εἶναι ἄξιός νὰ τὸν ἐλεήσῃς, ὅτι εἰς τέτοιαν ἀνέγκλῃ ἐπίσταν, ὥστε
 καὶ ποιᾷται καμώματα νὰ κάμῃ ὁ πόνος. Ἡμεῖς δὲ, ὅχι πᾶς δὲν τὸν κυβεῖν-
 μῃ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄσπερα ἐκεῖνα λόγια τὰ λεγομένη, ὅτι, δὲν σὲ ἐκυβεῖν-
 σαι καὶ μίαν καὶ δύο φοαῖς, καὶ ἔφαγες; Ἀμὴν ἔχῃ καὶ ἐσὺ δὲν λέγεις τῆς κοιλίας σου,
 ὅτι ἐχθεὶς σὲ ἐχόρτασα, σήμερον μὴ μὲ γυροῦναι ἄλλο φαγόν; ἀλλὰ ἐσὺ τῷ
 κοιλίᾳ σου τῷ χορταίνεις ὑπὲρ τὸ μέτρον, τέτοιον ὅτι κινδυνῶναι νὰ χιθῇ τὸν
 δὲ πτωχόν, ὅπῃ ζητᾷ σύμμιξιν, ὑποδύχνης; καὶ πῶς ἐσὺ θέλεις νὰ σὲ ἀνά-
 σῃ ὁ Θεός, ὅταν τὸν ἀποκαλῇς νὰ σὲ συχαρήσῃ τῆς ἀμαρτίας σου, ἐπὶ ἀπο-
 βλέπεις τὸν θλιβόμενον, καὶ δὲν τὰ δίδεις ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τῶν δοθέντων σοι πα-
 ρὰ Θεοῦ; καὶ πῶς ἐσὺ ζητᾷς τὰ πάρος ὑπὸ ἐκεῖνα, ὅπῃ δὲν εἶναι ἐδικὰ σου; Τά-
 χα δὲν εἶναι αὐτὰ ἄξια κατηγορίας; καὶ πῶς μὴ κολακωδιᾷς, ὅπῃ σὲ ἐπαυῶν
 φεύδεις, τῶς φέρεται, καὶ ζημίαν τὸ πρᾶγμα δὲν νομίζεις νὰ εἶναι· ἀλλὰ ἐν ἰδῶς
 πτωχόν, ὅπῃ νὰ ἔλθῃ πέντασμα, κρυμμένον, καὶ παλαιπωρημένον, ὅχι μόνον
 καμῶνται πᾶς δὲν τὸ βλέπεις, ἀλλὰ ἀρχίζεις νὰ τὸν κατηγορήσῃς καὶ νὰ τὰ λέγῃς,
 ἔχῃ δὲν θέλεις καὶ ἐσὺ νὰ δαδύῃς, μόνον χωρὶς κόπον νὰ βέβηται; Ἀμὴν ἐσὺ,
 αὐτὰ ὅπῃ ἔχεις, ὑπὸ τῷ δαδύσίν σου τὰ ἔχεις; ὅχι· ἀμὴν ὑπὸ πᾶ; ὑπὸ Πα-
 τερίῳ σε κληρονομίαν; ἔχει· μόνον ὑπὸ τὸν κόπον μου, καὶ τῷ δαδύσίν μου.
 Καὶ λοιπὸν ἔχῃ τὸ οὐκ εἰδὼς τὸν πτωχόν, ὅπῃ εἶναι Ἀδελφός σου; ὅχι διὰ τὸ
 τα, ἀμὴν εἶναι ἀδελφός, καὶ ὁπθέτης, καὶ καμῶνται πᾶς ζητᾷ. Τί λέγεις, ἀν-
 θρώπῃ; διὰ κομμάτι φαμί, ὅπῃ ἠθέλεις νὰ τὰ δώσῃς, τὸν λέγεις ὁπθέτῳ;
 Καὶ ὅχι μόνον ταῦτα, ἀλλὰ ὥσαυτὰ τὰ δώσῃ τινὰς φόρεμα, παρδύδης ὑπάγει καὶ
 τὸ πελεῖ· ἀμὴν ἐσὺ ἡμπερεῖς νὰ ἔχῃς ὅλα σου τὰ πρᾶγματα; ἔχῃ λέγεις ἐπὶ;
 Ὅλοι ζητῶντες, ἀδελφές, καὶ ὁπθέται εἶναι; δὲν εἶναι τινὰς ὑπὸ κινδύνῳ θα-
 λάσσης; δὲν εἶναι τινὰς ἀδικημένος ὑπὸ ἀδικον Κριτήριον; δὲν εἶναι ὑπὸ κλο-
 πῆς καὶ ἀχρηματοσίας; δὲν εἶναι κατεῖς ὑπὸ ἐμφορημὸν φωτίας, ἢ καὶ πολλῆς ἀρ-
 ρασίας; καὶ ὑδένως ὑπὸ αἵματος κινδυνῶς;

Ἀλλὰ ἡμεῖς, ἐν ἀκρόσῳ τινὰ πτωχόν γυμνὸν θρῆνῶντα καὶ βοῶντα, καὶ
 εἰς τὸν Οὐρανὸν ἀναβλέποντα, ἡμεῖς παρδύδης λέγομεν, γὰρ ἰδὲ πᾶς βοᾷ ὁ
 ἀποκεκλις καὶ λύσης. Δὲν ἐνβέβηται; τίνα λέγεις ὁπθέτῳ καὶ ἀποκεκλι;

λιον ἦτον νὰ μὴ τῷ δώσῃς τὸ πτωχὲν, ὡς νὰ τὸν κατηγορήσῃς, καὶ νὰ τὸν κατα-
 πάρῃς. Ἀλλὰ πάλιν λέγεις· αὐτὸς ἔχει, μόνον καμάνεται, πῶς δὲν ἔχει.
 Καὶ πῶς ἐδικήσῃ κατηγορία εἶναι, καὶ ὅχι ἐκείνη, διότι ἐγνωρίζει ὁ ταλαίπω-
 ρος, ὅτι πρὸς ἀνελεήμονας ἀνθρώπους ἔχει νὰ ζητήσῃ· ἐὰν καὶ καὶ σὺ λόγον ἔλκει-
 νόν σου τυχῇ, εὐδύνει σὺν τῷ πρὸς ἑλπίαν καὶ συμπάθειαν, ὅτε τὸ ἀναγκάζεται,
 καὶ μὲ τὸ ζῆμα τὸ ταπεινόν, νὰ καταπαύῃ τὴν ἀνελεήμονα σε φυλὴν. ὡς τῆς
 ἀσπλαγχνίας, ὡς τῆς ἀπανθρωπίας. Εὐὰν ἰδῇς καὶ σὺ πτωχόν, μὴτε χαρ-
 ποῖς ῥήματος, ὅπως νὰ μᾶς ζητῇ Ἐλεημοσύνην, λέγουμε δι' αὐτόν· ὅπως εἶ-
 ναι ὑποκριτὴς ἀληθινός, ὅτι ὅτε νὰ φαῖν, πῶς εἶναι τάχα διὰ τὸν νότον ὀφειλόμεν,
 ἢ ληθεύει τοιαυτοῦτως. Εὐὰν ἰδῇς ἄλλον πτωχόν γυμνόν καὶ ταλαίπωρον, καὶ αὐτὸν
 κακίζοντα ὡς τῆς χονδρότητος καὶ ἀδυσχεροῦς ἡμῶν. Ἀνθρώπε, εὐὰν θέλῃς,
 δὸς αὐτῷ, εἰδὲ καὶ σὺ θέλῃς νὰ τῷ δώσῃς, δίδωκαί του, καὶ μὴ τὸν θεατεῖ-
 ζης. Εὐὰν δὲν δῶν ἑλπίαν, καὶ πῶς θέλοις αὐτὸν εἶναι ὑποκριτὴς, διότι,
 ὅταν ἀκούσῃ ἄλλος τινὰς διὰ τὸ εἶναι, ὅτι ἐκεῖνος εἶναι φάσις καὶ ὑποκριτὴς, ποτε
 εἰδὲ ἐπέτι δίδω, εἰδὲ ἄλλος πτωχὲν, ὅτι νομίζον, ὅτι τοιοῦτος εἶναι καὶ οἱ ἄλ-
 λοι. Ἀλλὰ διὰ τὴν γυμνότητα τὰ μέλητα, τὰ κομμάτια καὶ μιστὰ, ὅτε τὸ λόγισμα·
 ὅτι, αὐτὸς ἡδέλαμην ὅλην πρὸς αὐτὸς ἐλεημονες, εἰδὲ αὐτοὶ δὲν ἡδέλαν κάμνη τέ-
 ποιαις τέχναις· ἐὰν ἡδέλαμην πῶς πιστῇ, πῶς εἶναι πτωχοὶ, ἢ ἀδικημένοι,
 δὲν ἡδέλαν κάμνη τόσαις τέχναις καὶ αὐτοὶ. Ἀλλὰ τίς, καὶ ποῖος θέλει νὰ εἶναι
 ἔτι ἀθλιός καὶ ταλαίπωρος, ὅπως νὰ θέλῃ καὶ εὐφρανῇ καὶ νὰ κλαίῃ εἰς τὴν μέσῃ
 τῇ παλαιᾷ, εἰς τόσον πληθὺς ἀνθρώπων, καὶ γυναικῶν, καὶ παιδίων γυνυ-
 μαιμένων; Τί διὰ τὴν τῆς πτωχείας χειρότεροι; καὶ ὅχι μόνον δὲν ἐλεῶν-
 ται, ἀλλὰ καὶ τὸς κατηγοροῦμεν ὡς ἀδυσχεροῦς. Εὐὰν ἀρπάξῃς τὰ ξένα, καὶ δὲν
 εἶσαι ἀδυσχερὸς, καὶ λέγεις ἐκεῖνος ἀδυσχερὸς, ὅτε ὀλίγον ἄρτον δευρήσῃς;
 „ Δὲν ἦκουσας τὸ Χεῖρ, ὅπως λέγει· Παντὶ τῷ ἀπέναντί σε δίδω, καὶ τὸν θέ-
 λοντα διὰ σὲ δαείσασθαι μὴ κατασφῆς; διότι, πῶς δὲν εἶναι ἄριστον,
 ὅτι εὐὰν νὰ γαστριμαργήσῃς, καὶ νὰ παραινῇς ὡς ἄλλος Ἐθνικός, καὶ νὰ καθε-
 σαι ἕως βαθεῖαν νύκτα εἰς τὰ φαγοπότια, ὅπως σὺν τῇ νύκτι νὰ σὲ λαλῇ καὶ νὰ σὲ
 φάλλῃ, καὶ νὰ κοιμᾷσαι εἰς ἀπαλὰ σπώματα, καὶ χρυσὰ προσκεφάλαια εἰς
 ὅλην σε τὴν ζωὴν, καὶ τὸν πτωχόν καὶ ἀδύνατον νὰ θεωρῇς γυμνόν, ἔξομνον,
 καὶ πενῶντα, καὶ νὰ τὸν ὠλεσθῇς;

Καὶ τί λέγα γυμνῶσιν καὶ φορέαν; ὅπως καμπόσοι διὰ τὸς πτωχὲς ἀνα-
 κάθισαν διὰ τὴν πολλὴν τῶν πενιῶν καὶ δυοῖαν, καὶ ἐτύφλωσαν τὰ Παιδία τῶν
 ὅτε τὴν ἐδικήν μας ἀσπλαγχνίαν καὶ ἀπανθρωπείαν, μὲ τὸ νὰ μὴ λυπηθῶμεν
 καὶ νὰ γενομένη ἀσπλαγχνοὶ καὶ ἐλεημονες· διότι, ἐπεὶ βλέποντες παῖς καὶ γυ-
 μνοὶ ὠλεσθῆναι, ὅτε διὰ τῆς ἡλικίας ἐλυπηθίκων, ὅτε διὰ τῆς συμφορᾶς
 τῆς ἐδυηθησαν νὰ φέρῃ ἀνελεήμονας πρὸς συμπάθειαν, καὶ τῶν ἡμετέρων
 ὅτε τὸ κατακόψαν νὰ κάμῃ τόσον μέγα κακόν, ἢ καὶ νὰ τυφλώσῃ τὰ Παι-
 δία τῆς, ὅτε νὰ λύσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς πείνης τῆς, καὶ εὐδύνῃ καλλίτερα καὶ

περηθῆν τὸ φῶς τῷ Κόσμῳ, ὡς νὰ ἴδοθαμεν ἄδικα τὸν κακὸν θάνατον τῆς
 πείνας. Ὁ ἄνθρωπος μέγας ἄνθρωπος καὶ τίμιος ἀνὴρ ὁ ἐλεήμων, ὅταν κάμῃ τὴν
 Ἐλεημοσύνην μετὰ προθυμίας, ὅταν γίνεται χωρὶς λύπην, κατὰ λέγει ὁ
 Ἀπόστολος, „ Ἰλαρὸν ὃν δοτὴν ἀγαπᾷ ὁ Θεός, καὶ πλεσίως, καὶ ἀγογγύσας.
 ὅταν δὲν νομίζῃ, πῶς δίδει, ἀλλὰ πῶς πέρνει· ὅταν αἰς κερδαίνων αἰς ἐνερ-
 γητικὸς, καὶ μὴ χάνων μηδὲ ζημιῶν· ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον εἶναι χάρις εἶναι, διότι
 ἐκεῖνος, ὅπῃ ἐλεῖ τὸν ἄλλον, ἀρέσκει νὰ χαίρῃται, καὶ ὅχι νὰ λυπᾷται. Καὶ
 πῶς δὲν εἶναι τὸ τοιοῦτον ἀρετὴν, καὶ ἀνάμνησιν, ὅπως θέλῃς νὰ λύσῃς τὴν ἀλλοτρίαν
 τὴν λύπην νὰ μὴ πικραίνεται, ἐστὶ λυπᾶσαι, διότι, ἐὰν ἐστὶ πικραίνεται, ὅτι
 ἐλδοθέρας ἄλλον ἴδῃ τὴν λύπην, τὸ εἶναι μεγάλης ἀποθραύσεως, καὶ
 σκληροκαρδίας σημεῖον, ὅτι ἐφανερώσῃς εἰς τὴν λόγῳ σου, τί λογῆς ἀσπλαγχνίαν
 ἔχεις πρὸς τὴν πτωχὴν. διότι καλλίτερον ἢτον ἀκούει νὰ μὴ τὴν ἐδωχῇς τὴν
 λύπην, ὡς νὰ τὴν ἐδίδῃς ἐλδοθέρας. Ὡς ἀνθρώπε, τί εἶσαι ἐτὶ ὀλιγόψυ-
 χος; μὴ νὰ φοβᾷσαι ὅτι ὀλιγοσύνῃς ὁ βίος σου, καὶ τὸ ἀργυρόν σου; καὶ ἐὰν ἔχῃς
 τέτοιαν ὑπόληψιν, καὶ φοβήσῃς, ὅτι ὁπόταν δώσῃς Ἐλεημοσύνην, λυπᾷσαι,
 καὶ πικραίνῃσαι, λοιπὸν μὴ δίδῃς. ἐὰν δὲν θάρρῃς, πῶς πολυπλασιάζεται ἐν
 τοῖς Οὐρανοῖς, μὴ δίδῃς. Ἀμὴν πάρα, καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Γῆν νὰ γυρᾷς τὴν
 ἀναπόδοσιν; ἀρετὴ τὴν Ἐλεημοσύνην νὰ εἶναι Ἐλεημοσύνη, καὶ ὅχι παραγ-
 ματεία· καὶ ἐδῶ πολλοὶ ἐλεήμονες ἀπέλαβον τὴν ἀνταποδοσίαν ὡς Θεοῦ, ἀλλὰ
 ὅχι τὴν δατέλαυσαν ἐτὶ ἀπλῶς αἰς πλεονεξίαν αὐτῶν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὴν λαμ-
 βάνει. διότι ἐκεῖνοι, ὅπῃ ζῆκον ἐδῶ νὰ πάρων, ὀλιγότερον μισθὸν πέρνουν, πα-
 ρὰ ἴδῃ ἐκεῖ. ὅς τὸ τοιοῦτον αἰς μὴν λέγωμεν, ὅτι ὁ δέσας πτωχὸς εἶναι ποιητὴς καὶ
 ἐπιβλητός, καὶ δὲν ἀρέσκει νὰ τὴν κάμῃ τινὰς καλόν, καὶ ἄλλος εἶναι καταβεβητοσ-
 τής, καὶ καταγενομένης. Ἐστὶν μὴ βλέπει τὴν πτωχὴν τὴν κατηγόριαν, ἀλλὰ
 βλέπει μόνον πῶς εἶναι ἀναγκασιμὸς καὶ χρειάζομενος θεραπείας ὅποιος καὶ αὐ-
 εἶναι, μακάρι αἰς εἶναι ἄξιος θανάτου, καὶ ἴδῃς, ὅπῃ τὸν ὑπᾶν νὰ τὸν φερῇσιν,
 καὶ νὰ τὸν κρεμάσῃ, καὶ σὺ ζήτῃς Ἐλεημοσύνην, δόσαι τὴν μετὰ προθυμίαν·
 διότι ὁ Χρῆστος ἐτὶ σὺ λογίζεται τὸν μισθόν, ὥσπερ νὰ ἦτον αὐτός, ὅπῃ ἐδέ-
 χθη ἐκείνο τὸ καλόν, ὅπῃ ἔκαμῃς εἰς ἐκεῖνον τὸν κατὰ δίκον. Ὡς ἀνθρώπε, μὴ
 νὰ ἐδιδάχῃς ὅς τὸ τοιοῦτον ὑπὸ τῆς Θεῆς Γραφῆς, νὰ κατηγόρῃς τὴν πτωχὴν; Δὲν
 ἐφορᾷς αὐτῆς νὰ τὴν κατηγόρῃς, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐλεῇ; καὶ ὅχι πῶς διατὶ κάθον-
 ται ἀνέργοι, ἐδῶ νὰ ὀξετάζῃς τὴν ἀμελείαν τῆς, καὶ τὴν κακίαν τῆς, ἀλλὰ τὴν
 ἐσπερίαν τῆς πνεύματος νὰ διορθώσῃς, καὶ τὴν συμφορὰν τῆς νὰ ἰαφθῇς, καὶ νὰ
 τὴν παρηγορήσῃς, καὶ μετὰ τὸ χέειν σου νὰ τὴν συκώσῃς, καὶ νὰ ὑπηρετήσῃς ἐκεῖνην,
 ὅπῃ κείνεται. Μὴ ζητᾷς λοιπὸν ἴδῃ ἐκεῖνος, ἀκατηγόρητὴν ζωὴν, καὶ ἔργα
 καλὰ νὰ πολυεπέαζῃς ἀπ' αὐτῆς, ὅταν θέλῃς νὰ κάμῃς εἰς αὐτὴν Ἐλεημοσύνην.
 Καὶ τὸ τοιοῦτον μεγάλης ἀγνωσίας εἶναι εἰς ἡμᾶς· ὅτι ὅς κομμάτι ζωῆς ὅπῃ θέ-
 λῃς νὰ δώσῃς τὴν πτωχῇ, νὰ ὀξετάζωμεν ὅλην τὴν ζωὴν πῶς τὴν περνοῦ·
 διότι αὐτὴ εἶναι καὶ φονεύς, καὶ ληστὴς, καὶ κλέπτης, καὶ ἄλλον κακὸν καὶ αὐτὴν καὶ ἐκεῖ-

νος, ὅτι σὺ ζητᾷς ἱεροῦ, ἢ γὰρ ἄρτον, καὶ ὀλίγον ἀργύριον, δὲν σὺ φαίνεται
ἔχει ταῦτα νὰ εἶναι ἄξιος, ὡς πλάσμα Θεοῦ καὶ αὐτός; ἀλλὰ ὁ Διαπότης σου Χρυσὸς
ἔχει τὸν ἀνθρώπον ἐπλασε τὸν ἥλιον, καὶ δι' αὐτὸν ἀστέρες, σὺ δὲ
καὶ πῶς ἐφημέριε ἱεροῦ ἀνάξιον κρίνεις.

Δὲν ἔξοφεις, πῶς καὶ τὴ μεγάλη Πατριάρχῃ Ἀβραὰμ ἔχει πῶς φιλοξενίας με-
γάλως ἐφημέριε τὸ ὄνομα Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων; καὶ μάλιστα ὅτι δὲν ἐγνώρι-
σε, ποῖοι ἦσαν, ὅπῃ ἦλθαν εἰς αὐτόν· οἱ ὅποιοι ἦσαν Ἀνδρες ἐκεῖνοι, ἦν ὁ
Τεισυπόσατος Θεός. ἀμὴν μόνον ὅτι πῶς εἶδε, παράπας ἔδραμε καὶ πῶς ἐπαυ-
πάτησε, καὶ πῶς ἐπροσκύνησε, καὶ εἶπεν· Αὐθιόντις, οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς ἡ Ἀγία
Τεὶας εἶναι εἷας Θεός, Πατήρ, Υἱός, καὶ Ἄγιον Πνεῦμα, καὶ ἔπειτα δὲν
εἶπεν, Αὐθιόντις. Ἐὰν εὗρηκα χάριν ἐμπροσθεν σου, μὴ ὑποχωρήσεις τῷ Πα-
τρί σου. Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐν ἡμῶν ἐξέταξις πολλὰ, ὅτι ἔχει τὸν Χρυσόν, τὸν ξέ-
νον δεχέσθαι. Διότι, εἰς ὁλονόα ἐξέταξις καὶ θεμεριάζεται, πολλὰς φορὰς, καὶ
ἐνάρτεον ἀνθρώπον θέλεις ἀγαθὸν, καὶ θέλεις σὺ λείψῃ ὁ μισθός πῶς φιλο-
ξενίας. Καὶ ὅχι μόνον χρυσὸν νὰ εἴδῃς, καὶ νὰ θεωροῦνται ἡ δμοσί-
αν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀπίστῳ νὰ μὴ ἀγαθὸν. Ἀλλὰ εἰς ἡμῶν καὶ
αὐτὸς, ὅπῃ νὰ κινδυνεύει κακῶς, μὴδὲν ἄλλο νὰ θεωροῦνται, μόνον πῶς
νὰ πῶς ἐλθῶν, διότι θέλει ἔχει τὸ δικαίωμα τῷ μισθῷ πῶς βοήθειας. Ἀλλὰ
δὲν ἔξοφας, ὅπῃ πᾶς ἐπιάθη αὐτῇ ἡ συνήθεια ἡ διαπόσωπη, ὅτι εἰς ἡμῶν
ἀνδρὰ κοσμικόν ἐν πολλῇ ταπεινώσει καὶ ἀδυναμίᾳ, δὲν ἀπλωτῶνται τὸ χεῖρ μας
καθ' ὅλην νὰ τὸν βοηθήσωμεν· ἀλλὰ εἰς ἡμῶν τινὰ Μοναχόν ἐρχόμενον ὑπὸ
τῷ ἔρημον, γινόμενον ἀσκήσιμος καὶ ἀσκήσιμος νὰ τὸν φιλοξενήσωμεν, καὶ νὰ τὸν
θεωροῦμεν, τάχα πῶς εἶναι Ἄγιος. Ἀλλὰ εἰς ἡμῶν καὶ Ἐβραίων, καὶ Ἐ-
βραίων, καὶ ἄλλων τινὰ ἀπίστον ἰδὲς, ἐν συμφωρᾷ καὶ ἀνάγκῃ, πρέπει νὰ κάμῃς,
καὶ ἐκεῖνα καλόν, διότι ἐκεῖνος, ὅπῃ ζητᾷ, καὶ ἐκτελεῖ μόνον πῶς Καλογέρας
νὰ πῶς κάμῃ καλόν, εἰς τὸ ὕστερον καὶ ἐκεῖνος θέλει πῶς θεωροῦνται, καὶ νὰ
πῶς κατηγορή, ἢ πῶς δὲν εἶναι δίκαιοι, ἢ πῶς δὲν κάμνουν θαύματα· καὶ ὑπὸ
τῷ θεωροῦνται δὲν κυβερνᾶν τινὰ. ἔχει τὸ λείπει τὸ πλεονεκτήει πῶς Εὐλαμνο-
σύνης, καὶ αὐτὴ ἡ ὀλίγη Εὐλαμνοσύνη θέλει κοπῇ ὑπὸ ὀλίγον ὀλίγον τῷ χρόνῳ.
Καὶ ὁνάειον εἰς ἰδὲς, ὅπῃ νὰ πνίγεται, ἔχεις καὶ τὸ δύναται, καὶ δὲν θεωροῦ-
νται τίς εἶναι· πολὺ θεωροῦνται δὲν πρέπει νὰ ἐξέταξις τὸν ἀνθρώπον,
ὅπῃ πᾶς εἶναι, καὶ τίς. Τὸ Θεὸς εἶναι πλάσμα, καὶ Ἐβραίων εἶναι, καὶ Ἐ-
βραίων καὶ ἀπίστοις εἶναι, καὶ βοήθειας χρειάζεται ὑπὸ ἑσένα. Ἀλλὰ εἰς, ὅταν
ἰδὲς τινὰ ἐν δυνάμει καὶ πλεονεκτήει ἔχοντα, λίγους, καλὸς εἶναι αὐτός, ὅτι
ἔχει γνώσιν, καὶ κυβερνᾷ τὰ λόγια· εἰδὲ καὶ ἰδὲς αὐτὸν κακῶς ἔχοντα, λίγους,
ὅτι ἔχει νὰ εἶναι κακὸς ἀνθρώπος τὰ παθαίνει αὐτὰ τὰ κακὰ. Τὸ εἶναι πολ-
λὴς ἀγνοίας καὶ ὑπερηφάνιας σημεῖον. Εὐλαμνοσύνη ἔχει τὸ πνίγεται, ἵνα καὶ
ἀξίως καὶ ἀναξίως ἐλθῶν, διότι, εἰς πῶς ἀναξίως πολυεταξίαν καὶ καταφρονο-
ν, εἰδὲ πῶς ἀξίως, καὶ δίκαιος θέλωμεν ἐλκύσει ἀπὸς τὴν λόγῳ μας νὰ ἐλθῶν.

Εάν λοιπόν δίδαμναι καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας ὅλον σῶα, καὶ πᾶσαν ἀνάγκην, μὴ πάν-
τες καὶ οἱ ἀξιοὶ θέλουν ἔλθῃ εἰς τὰ χεῖρά μας. διότι, εἰὰν θέλωμεν νὰ ζητήσω-
μεν τιμὴν καὶ τὴν παροικίαν τῆς δόξης μας, νὰ τὰς φθάρωμεν ὡς δαιμόνια, αὐτὸ
θέλει κάμνῃ καὶ ὁ Θεὸς εἰς ἡμᾶς· καὶ ζητῶντες οἱ ὁμοῦλοι ἡμῶν νὰ δοσιώσω-
μεν δοσιώσιν τῷ Θεῷ, τότε ἡμεῖς θέλωμεν ἐρηθῇ τῆς συμπαθείας, καὶ φιλι-
θρωπίας τῷ Θεῷ. διότι τὸν κάμνοντα φιλοξενῶν, καὶ ἑλεημοσύνην, δὲν κά-
μνει χρεὶα νὰ γυρῇ ἀρετῇ, καὶ πολιτείαν ὑπὸ τὸν πτωχόν, ἀλλὰ μόνον τὴν
πτωχείαν τε νὰ διορθώσῃ, καὶ τὴν χρεὶαν τῆς πείνης τε νὰ πληρώσῃ.

Λοιπὸν, ὅταν ἴδῃς πτωχόν, μὴ φύγῃς ἀπ' αὐτόν, μηδὲ νὰ γυρῇς τὸ βλέμ-
μα σε ἄλλῃ· ἀλλὰ εἰπέ μὲ τὸν τὰν σε τὴν ῥῆσιν τῷ Προφῆτῃ Δαυὶδ, ὅπῃ
λέγει, „ Μακάριος ὁ σιωπῶν ἐπὶ πτωχόν καὶ πένιτον, ἐν ἡμέρᾳ πονηρῶν ῥύσε-
ται αὐτὸν ὁ Κύριος· ἦνεν, ὡς ἂν νὰ σὲ λέγῃ, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ ἐγὼ ὡς ἂν
αὐτὸν τὸν τυφλόν, ἢ χωλόν, ἢ ἀδικηφόρον, τί ἡμελεῖται ὁ πελάγιος; ἔτ' ἐ-
πὶ θεῶν νὰ ζητῶ καὶ ἐγὼ, καὶ νὰ μὲ ὀνειδίσῃν. Ἐγνώστον, ὅτι ὁμοίος εἶναι καὶ αὐ-
τὸς ὡς ἂν καὶ ἐσένα, ἐλδύθερος, καὶ αὐτῆς τῆς φύσεως, καὶ κοινωνίας, καὶ ὅλα
κοινὰ τὰ ἔδωκεν ὁ Θεός, καὶ τὴν πλῆθον, καὶ τὴν πτωχείαν. Εὐὸν δὲ τὸν πτω-
χόν διὰ ἔχεις ὡς ἂν τὰς σκύλης σε, ὅτι ἐκεῖνος χορταίνεται, ὁ δὲ πτωχὸς πολ-
λαὶ φορὰς κοιμᾶται ὑπὸ τὸν σκύλιν, καὶ ὁ ἐλδύθερος ἐγίνεν ἀτιμώτερος ὑπὸ τὰς σκυλά-
βους σε. Ἀλλὰ θέλεις εἰπῇ, ὅτι ἐκεῖνοι κάμνουν ταῖς δαλείαις με ὅλας. Εἰγὼ
νὰ σὲ δέξω, πῶς καὶ ὁ πτωχὸς ὑπεριστάῃ σε κάμνει φθονώτερον ὑπὸ τὰς δα-
λῆς σε, διότι θέλει σε φθονώσῃ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ φοβερῇ τῆς Κρίσεως τοῦ Κυρίου
χωρὶς κατακρίσεως, καὶ θέλει σε ἐλδύθερωσιν ὑπὸ τὸν πύεινον ποταμὸν ἐκείνου
τὸν φοβερόν. Τί τοῦτον κλονοῦνται οἱ δαλοὶ σε νὰ σε κάμνῃ; Δὲν ἀκούεις,
ὅτι ἡ Κορὴ ἡ ἐλεῶν Γαβριῆλ, ὅταν ἀπέθανε, τίς τὴν ἀνάστησεν; Οἱ δαλοὶ
τῆς, ὅπῃ τὴν ἐφύλαττον, καὶ τὴν ὑπερεῖσαν; ὅχι, ἀλλὰ οἱ πτωχοί. Σὺ δὲ
τὸν δαλὸν τῷ Θεῷ τὸν ἐλδύθερον δὲν καταδέχεται νὰ τὸν ἔχῃς καὶ ἴσα με τὰς
δαλῆς σε; ὁ ὁποῖος πτωχός, ὑπὸ μόνον τῷ γήματι, φθαίνει μόνον νὰ σε κάμνῃ
νὰ τὸν ὑπερῖος. Ἀλλ' ἐὺν πῶς φθονώεις τὸν Θεόν νὰ σε βοιωθήσῃ, καὶ νὰ
σε ἀκούσῃ, ὅπως σὺ ἔλθῃς καμῖα συμφορὰ καὶ ζημίαν; καὶ ἐπειδὴ ἐὺν ἐκεῖνον,
ὅπῃ δὲν σὺ ἔπαισεν, καὶ σὺ ἐζημίωσεν ποτὲ, φθονώεις, πονεῖντα, καὶ κο-
πιώντα, καὶ βασανιζόμενον ὑπὸ πένιτον καὶ γυμνότητι εἰς τὸν πάγον τῷ χειμῶνι·
ὁ Θεός, ὅπῃ κάμνεις εἰς αὐτὸν ἀμαρτίας κατ' ἐκείνην ἡμέραν, πῶς θέλεις νὰ
σε ἀφίσῃ ἐστὶν ἀτιμώρητον, καὶ ἀκούσῃ; διότι λέγει, ὅποιος κλείσῃ τὰ αὐ-
τίαν τε, καὶ νὰ μὴ ἀκούσῃ τὰ πτωχῶν τὴν φθονώειαν, καὶ ὁ Θεὸς ἀκούει τῆς
δύσεως αὐτῶν. λοιπὸν κατὰ γινόμενον ἡμεῖς εἰς τὰς πτωχάς, ἢ ἐλεήμονες, ἢ
ἀσπείρους, ἔτ' ἐγίνετο καὶ εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός. Ὁμοῦς ἡ ἑλεημοσύνη, ἢ Προσέ-
χῃ, ἢ Νηστείᾳ, καὶ ἄλλαις ἀρεταῖς, ὅπῃ ὁ Χριστιανὸς κάμνει, μεγάλη θυσιᾶ
εἶναι πρὸς τὸν Θεόν, ἀληθῶς μόνον νὰ εἶναι ἐκ τῶν ἰδίων πόρων, καὶ κόπων, καὶ
νὰ εἶναι καθαρὰ ὑπὸ πᾶσαι λογῆς πλεονεξίας, καὶ ἀρπαγῆς. Αὐτὰς γὰρ τὰς

θυσίας, καὶ ἀποφορὰς ἀποσδέχεται ὁ Θεός· τὰς δὲ ἐξ ἀδικίας, μισθῶ, καὶ ὀπο-
 ρεῖται, διότι ἀκάθαρτος, καὶ βέβηλος εἶναι ἡ τοιαύτη θυσία· μάλιστα πᾶσι
 καὶ τὸν Θεὸν εἰς ὄργην, ὡς εἶναι τὸν καταπαύειν. Ἐλεημοσύνη δὲ τὸ τοιοῦτον
 καὶ ἐλεῖται, καὶ ὅχι τὸ κακοποιεῖν τὰς ὁμοψύχους μας Ἀδελφούς. Ἐκεῖνος
 δὲ ὅπως πένει τὸν κόπον τῶν ἀλλοτρίων, καὶ τὸν δίδει ἑτέρων, ὅχι μόνοι δὲ τὰς
 ἐλεῖται, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τὰς ἐβλάψαι, καὶ ἀδικίας μεγάλῃ τὰς ἐκαλεῖ. Ὅποιος
 θέλει τὴν πλεῖστην πτωχότητι, ἐνδεὲς χρημάτων εἶναι· ἐκεῖνος δὲ ὅπως δὲ θέλει
 τὴν πλεῖστην, πάντοτε εἶναι ἐν ἀνθυμείᾳ, καὶ χαρῇ· διότι δὲ εἶναι πλεῖστος, τὸ
 πλεῖστος, ἀλλὰ τὸ, μὴ θέλει πλεῖστος. Τὸ εἶναι πλεῖστος ἀληθινός, ὡς
 θέλω τὴν εἰπῶ πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀγάπην, εἶναι πλεῖστος ὅπως πάντοτε ἀρπάζει
 τὰ ἑξῆς, καὶ εἶναι πλεῖστος, ὅπως δίδει Ἐλεημοσύνην ὅπως τὰς ἐδικὰς τὰς κοπὰς
 τῶν πτωχῶν· καὶ ὁ μὴ οὕτως συναγεί, ὁ δὲ ἄλλος σκορπίζει, καὶ πλεῖται. καὶ
 ὁ μὴ ἀπένει εἰς τὴν Γλῶσσαν, ὁ δὲ γὰρ τὸν Οὐρανόν. Ἀλλὰ ὅσον εἶναι καλ-
 λίτερος, καὶ αἰσιότερος ὁ Οὐρανός· ὅπως τὴν Γλῶσσαν, τὸσον εἶναι πᾶσι ἡ εὐφροσύνη
 πλεονεκτήει ὅπως ἐκείνης τῆς ἀδυναμίας· καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ὅτι ὅπως μὴ τὸ
 ἀρπαγῶν, καὶ πλεονέκτης, ὅχι μόνοι οἱ ἀδικημένοι τὸν βλάπτειν, καὶ τὸν κα-
 ταπαύειν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, ὅπως δὲ ἀδικήσονται ἀπ' αὐτὸν, τὰ καταπαύειν, καὶ
 τὸν μισθῶ. διότι συλλυπῶνται μὲ τὰς ἀδικησάντας.

Εὖν δὲ τύχη καὶ πείρῃ αὐτὸς ὅπως τῆς Αὐθιγίας τὸ ἀξίωμα, καὶ τὴν τιμὴν,
 ὅπως εἶχεν· ἡ δὲ ἄλλῃ καμῖαν συμφορὰν, ὅπως τὴν ἔλθῃ, βοῆς μυρίας
 ἀκούεις ὅπως ὅλης τῆς ἀνθρώπου τὴν λέγει· καλὰ ἐπαθεῖν ὁ παμμίανος, καὶ αἰε-
 λήμων· καὶ ὅλοι μικροὶ τὸν ἐπιταλοῦσιν ὡς ἀδικησάντας. Ἐπὶ δὲ τῇ
 ἐλεῖται Χειρί, ὅχι μόνοι οἱ ἐλεῖται τὸν ἀδικησάντα, καὶ τὸν εὐχονται,
 ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ ἐλεῖται, ἀναπαύειν αὐτὸν, καὶ δύνανται τὸν Θεόν, τὴν μὴ πᾶσι
 ποτὲ κακόν, καὶ τὴν εἰς ἐκείνας ἡγουμένην Ἐλεημοσύνην, εἰς τὴν λόγους τοῦ
 μῦθου ὅτι τὴν ἐκαλεῖ. Εἶδεν καὶ πᾶσι τίποτε ἀφαιρῶν, καὶ ζημίαν, ὅλοι συλ-
 λυπῶνται, καὶ ὡς καλεῖ τὸν Θεόν, καὶ εὐχονται ὑπὲρ ἐκείνου τὴν τὸν βοηθῶν,
 καὶ τὴν τὸν λυθῶν ὅπως καθε κακόν. Εἶδες, πῶς ἡ κακία, καὶ τὰς μὴ ἀδικη-
 σάντας ὅπως τὸν ἀδικῶν, καὶ φιλάργυρον ἔχει πολεμικὴς· ἡ δὲ Ἐλεημοσύνη, καὶ
 τὰς μὴ ἐλεῖται ἔχει φίλους· Πρῶτον καὶ ἀρχὴς ἐλεῖται τὸν λόγους τὸν
 τὸ ἀρπάζειν, καὶ τότε καμῖαν τὴν Ἐλεημοσύνην· κράτες τὴν χεῖρα τὴν
 πλεονέκτην, καὶ παῦσαι τὴν ἀδικεῖν, καὶ τότε πᾶσι, καὶ ἀρχισαί τὴν καμῖαν
 τὴν Ἐλεημοσύνην. Εὖν δὲ ἐκδύωμι τὰς πτωχὰς μὲ τὰ χεῖράς μας, καὶ ὅπως
 ἐκείνας τὴν ἐκδύωμι ἄλλας, ἐδὲ τότε δὲ θέλωμεν φύγειν ὅπως τὴν αἰώνιον Κό-
 λασιν, διότι ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ πάσης ἀμαρτίας ἀρχὴς γίνεται· διότι, τὴν
 καμῖαν τὴν Ἐλεημοσύνην, καλλίτερα εἶναι τὴν μὴ τὴν καμῖαν· διότι καὶ ὁ
 Κόλιν, ὅπως τὴν φέρῃ εἰς θυτίαν τὴν σκύβαλα τὴν ἡρώματος, ἐπιδεικνύει τὸν Θεόν
 καὶ τὸν ἀργίαν. Ἐντὶ καὶ ἐκεῖνος, ὅπως δίδει ὅπως ἐκείνους κοπῶν Ἐλεημοσύνην,
 πᾶσι τὴν μὴ παροργιστῇ τὸν Θεόν τὴν τὸν ὀργισθῇ· Ἡ Ἐλεημοσύνη εἶναι μίαν

τέχνη πολλὰ καλὴ, καὶ βοηθὸς εἰς ἐκείνας, ὅπῃ τὴν κάμνον αὐτῷ, διότι εἶναι ἀγαπητὴν, καὶ πρώτη θυγάτηρ τῆ Θεᾶ, ἐὰν μὴ ἀδικῇται ἢ Ἐλεημοσύνη ὑπὸ ἡμᾶς. Καὶ ἀδικεῖται, ὅταν τὴν κάμνον ὑπὸ ἀρπαγῆς, καὶ ἀδικίας ποσὸν ὅτι, αὐ εἶναι καθαρὰ, πολλὴν παρρησίαν δίδει ἐκείνῳ, ὅπῃ τὴν ἐλέησιν, καὶ παρέχει ὁ Θεὸς αὐτοῖς τὴν συγχώρησιν, διότι ποσὴ πολλὴ εἶναι αὐτῆς ἡ δύναμις. Αὕτη λοιπὸν ἡ Ἐλεημοσύνη λύει τὰ δεισμά, καὶ δίδωκε τὸ σκοπὸς. σβύκει τὸ πῦρ τῆς γενένης, καὶ ὁμοίως τῷ Θεῷ ἀξιώνει τὰς κάμνοντας αὐτῷ· διότι λέγει ὁ Χρῆστος, „Γίνεσθε οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν „ ὁ Οὐράνιος οἰκτίρων ἐστίν.

Διὰ τὸ αὖ μὴ ἀποδῶσθαι τὴν ἀγανάκτησιν καὶ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, διότι πολλοὶ ἔροποι εἶναι νὰ ἀρέσωμεν τῇ Θεῷ ἕως καὶ εἰς τὸν θάνατον μας, ὅσα τι εἶναι, καὶ ὑπὸ ἡθελήνης ψυχῆς ἀφελιδύσαι καὶ σωθῆναι, ἀλλὰ ὅχι αἰσῶν ζῶντας τὸ ὁ ἀνθρώπος, ἀμὴ γίνεται καὶ τὸ ὅχι ἀνέχνης. Πῶς καὶ τί τινος ἔροπος; Ἀκούσαν· ὅταν ῥέψῃς εἰς τὸν θάνατον σε τὴν ἡθελήν σου, ῥέψῃ καὶ τὸν Χρῆστον συγκαληροῦμένον εἰς μερτικόν, ἐπειδὴ ζῶντός σε δὲν ἔθρεψας αὐτόν· καὶ πόρα, ὅπῃ ὑποθήσκεις, ὅπῃ δὲν δυνῆσαι νὰ τὸ ὅχι ὅχι ἀνέχνης ἀναφύλως. μὴτάδες ἐκ τῆς ἐδικῆς σου κόπων, ἢ καὶ ἔξωσαν, διότι, ἐὰν τὸ ἐδίδες ζῶντος, ἢ θέλεις ἔχει καὶ ἡθελωότερον μισθὸν ὑπὸ τὸν Θεόν. ἐὰν δὲ καὶ τὸ δὲν ἐκάμεις, καὶ ὅπῃ τὸ δὲν ἐλάττω. εἰδὲ καὶ τὸ δὲν κάμεις, γίνωσκε καλὰ, ὅτι ὁ Πατὴρ Θεὸς δὲν σὲ κάμνει συγκαληροῦμένον τῷ Χρῆστῳ. Διὰ τὸ δὲν θέλεις εὖρη συμπαράθεια οὐδὲ συγχώρησιν, ἐπειδὴ μὴ ὅταν ἔχῃς τὸν ἔθρεψας, μὴ πόρα, ὅπῃ θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς αὐτόν· ἢ καὶ ὑπὸ τὰ χρέματα τῶτα, εἰς τὰ ὅποια δὲν εἶσαι Κύριος, ἀλλὰ ἄλλοι θέλουν παρὴν ἐμμενῶν σου, καὶ μὴ θέλοντες. Θέλῃσαι λοιπὸν νὰ χαρίσῃς αὐτῷ καὶ ὅλῳ τῶν τίποτες ἡθελήν σου· καὶ μὴ εἶσαι ἐξ ἡθελῶς εἰς τὰ λόγῳ σου, ἀνθρώποι, ὥστε μὴδὲ ἐκεῖνα, ὅπῃ δὲν χρεάζεται, εἰ δίδεις. Δὲν βλέπεις, πόσοι ἀνθρώποι δὲν ἀξιώθηκαν νὰ ἡθελῇ, καὶ νὰ διορθωθῇ εἰς τὸν θάνατον τῆς, ἀλλὰ ἐβαβάθην, διότι ἡλθας φοβεροὶ Ἀγγελοὶ, καὶ τὸς ἀρπαξάν, καὶ ὑπὸ τὸν φόβον τῆς δὲν ἡμπόρουν νὰ σωπύχουν κατ' ὅλῳ. Καὶ ἐσέ- ναι ὁ Θεὸς σὲ ἀρῆσας εἰς τὸν νῦν σε, ἡθελ νὰ διορθώσῃς τὰ τίποτέ σε, καὶ ἐσὺ μὴτε ἡθελήν σου ψυχῆς σου, μὴτε ἡθελ τὸ ἀπὶ τὴν σε, μὴτε ἡθελ τὸ κορμὶ σου κάμνεις κάμνεις διορθωσιν; Ποῖον λοιπὸν ἀπολογίαν ἔχεις νὰ δῶσῃς τῷ Θεῷ; ἐδεμίαν, ὅπῃ ὁ Θεὸς σὲ ἔδωκε ποιαύτῳ χάριν, καὶ ἐσὺ ἀφελιδύσεις τὴν ἀνέχνης σου τῷ Θεῷ, καὶ μὴδὲ ὑπὸ τῆς ἀνέχνης ἡθελήσας νὰ γνῇς φιλήθρως πρὸς τὸς δεομέ- νους· διότι τὸ καλλίτερον ἦτον, νὰ ἡθέλεις κάμῃ τὴν Ἐλεημοσύνην σου εἰς τὸ ζῶν- τας σε. Εἰδὲ ἐκεῖνο δὲν ἡθέλῃσας νὰ κάμεις, καὶ εἰς τὸν θάνατόν σου κάμῃ τί- ποτες καλὸν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς σου· διότι, εἰ καὶ μὴ τὴν ἀνέχνης καὶ ἀξίαν ἔχῃς, καὶ τιμῶν μὴ ἡθελ ἀρεῖαν ἐν δεξιότης ἀποβάσεις, ἀλλὰ ὅχι ὅλῳ τὸ, καὶ μὴ ἐκε- ῖνας ἀνέχνης, καὶ μὴ σαφῆς ἀρεῖαν μὴ ἡθελ εἶδων. Εὰν μὴ καὶ τὸ ποιήσῃς, ποῖος ἄλλος λόγος διδασκῇ νὰ σὲ ἐλθῇ θρωσῇ; διότι, ὅταν μὴ ἔχῃς, αἰσῶν ἀνά- κτῃς.

πος ἔτι ἐφύλαγες τὸν βίον σου, νὰ μὴ ἐγγίξῃ ἄλλος τινὰς ἐξ αὐτῶ· τώρα δὲ ἐπειδὴ ἔμαθες, ὅτι θνητὸς ἔγινες, καὶ νῦν χάλασαι τὴν καρδίαν σου ῥαί-
ρισιν, ὅπως εἶχες εἰς τὴν πτωχείαν, καὶ ὥσπερ θνητὸς, ὅπως εἶσαι, καὶ μέλλεις νὰ
ἀποθάνῃς, ὥστε τὰ λόγισμα συμβαλόντα· διότι ἐκεῖνο, ὅπερ εἶπὼ νὰ εἰπῶ,
εἶναι πολλὰ βαρὺ, καὶ γιμνάσιον φόβου καὶ ἐξομῶ πολλῶν, ἀλλ' ὅμως ἀναγκαῖον εἶναι
νὰ τὸ εἰπῶμεν· Συναρτίθμισον τὸν Δεσπότην Χεῖρόν σου ἢ τῶν δούλων σου· ἐλευ-
θεράνεις τὸς δούλους σου; ἐλευθερώσων καὶ τὸν Δεσπότην σου, ὁπότε τῆς σκοχωρίας,
τῆς πείρας, καὶ τῆς γυμνότητος, ὁπότε τῆς φυλακῆς, καὶ τῆς δεσμωτηρίου.

Εὐφραίνας, ὡσὺν τὰ ἥκεις αὐτά; ἀλλὰ μηδὲ τὸ εἶλεις ποιῆσαι· καὶ εἰδὲ
μόνον μὲ τὰ λόγια, ἔκαμά σε καὶ ἐφελξῃ· ἀκόμει φεικωδέστερον, ὡσὺν ὑπαγῇς
ἐκεῖ, καὶ ἀκρίως πολλὰ φοβερώτερα, καὶ ἰδὼς τὰ φεικτὰ κολαστήρια, τί εἶλεις
ἀπολογηθῇ; πρὸς ποῖον νὰ δράμῃς νὰ σὲ γλυτώσῃ; ποῖον νὰ παρακαλέσῃς νὰ
σὲ βοηθήσῃ; τὸν Ἀβραάμ; ἀλλ' οὐδὲ εἶλεις σὲ ἀκῶσαι, ὅτι δούλος ἔγινες φιλόξε-
νος, εἰδὲ ἐλευθέρων. ἀλλὰ τὸν Πατέρα σου; εἰδὲ ὁπότε τὸν ἔχεις καμίας βοήθειαν,
διότι, ἐκεῖ ἡδοναίαι εἶναι Κύριος, εἰδὲ ἐξουσιαστὴς· μακάρι αὐτὸν εἶναι καὶ μέγας
Ἄγιος, εἰ δυνάται νὰ λύσῃ ἐκείνῳ τὴν φοβερὰν ἀπώτασιν. Εἰδὲ καὶ εἶσαι τὸ-
σον ἀνελήμων, σκληρὸς, καὶ ἀπαύθυντος, καὶ ἀλαβήσας τὸ ἀξίωμα τῆς ζήτη-
τός σου· εἰδὲ δὸν φοβᾶσαι, εἰδὲ ἐνέβησαι τὸ ἀξίωμα, καὶ εἰς τὴν συμφορὰν
λυπήσῃ. εἰδὲ ἢ συμφορὰ δὸν σὲ ἤφικεν εἰς συμπάθειαν, ἥτις τὸ εὐκολὸν τῆς ζη-
τήματος. εἰδὲ ὅτε τὸ ἀξίωμα, ὅτε τὸ ἀναγκαῖον τῆς χρείας, ὅτε τὸ εὐκολὸν τῆς
δόσεως δὸν ἐδυνήθη νὰ σὲ καμῇ ἐλεήμονα, καὶ ἥτις τὸ μέγιστος ἢ ἐπηγγελμέ-
νων ἀγαθῶν. Οὐδὲ ἐπὶ το ποιῇς; ποῖον συγγνώμην λοιπὸν εἶλεις λάβῃ παρὰ
Θεοῦ; εἰδὲ μίαν, ἐπειδὴ μὲ πσάυταις παραινέσεις παρὰβλέπεις τὴν πτωχείαν.
Λοιπὸν ἄς ἀκῶσιν ἐκεῖνοι οἱ διδασκάλου τῆς Μουσικῆς, ὅτι αὐτοὺς ὁ Χεῖρὸς δὸν
λυπᾶται τὴν ἐδικλήν τῃ Σάρκα, ὅταν τὸν μεταλαμβάνῃς, καὶ ὅταν χρειάζεσαι νὰ
ποτιθῇς, εἰδὲ τὸ Αἷμα τῆς ἐκράτησεν· ἐσὺ δὲ αὐτὸ καὶ δίδεις εἰδὲ ποτίσεις
φυγεῖς ὕδατος; καὶ ποῖον συγχαίρῃς νὰ λάβῃς; Μετὰ πολλῆς τιμῆς λαμβά-
νεις παρὰ Θεοῦ τὰ φάρμακα, καὶ τὰ φάρμακα λυπᾶσαι νὰ δώσῃς; Ταῦτα βέλο-
μαι νὰ ποιῇς, καὶ συγγνώμην εἶλεις τύχῃ ἢ ἀμαρτιῶν σου· τὰ ὅποια φέ-
ρει καὶ ἐξ ἀνάγκης ποιῆσαι, καὶ καὶ πᾶσαν ἀνάγκην νὰ τὰ πάθῃς, ἥτις ἐμὴν
τὸν Δεσπότην σου· τὸ καὶ μόνον νὰ εἶναι, φθαίει νὰ ἔχωμεν τὴν ὑπακοήν.
Τάχα βαρύνει δὸν εἶναι καὶ αὐτὰ, ὅτι ὁ μὲν Θεὸς καὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς
θανάτον ἡμεῖς ἔσομα, καὶ ἐσὺ εἰδὲ καὶ κομμάτι λαμοῖ δὸν δίδεις αὐτοῖς, τῇ δὲ
σὲ παρὰδοθέντι, τῇ δὲ σὲ σφαιρῶντι, καὶ θανατοῦσιν; καὶ δὸν τὸν ἐλυτρώθη,
ὅχι μόνον γνήσιον, ἀλλὰ καὶ μοιροῦντι ὅπτε. Σὺ δὲ αὐτὸν βλίπεις ἀπεσταλμένον,
καὶ φειρόμενον ὁπότε τῆς πείρας, καὶ τῆς γυμνότητος, καὶ σὲ γυμνῶν νὰ ἐκωλύ-
σῃς ὁπότε τὰ ἐδικά σου, καὶ ἐσὺ εἰς τὰ λόγισμα τὰ ἀφαιρέσεις, καὶ τὰ σκορπι-
ζεις κακῶς, καὶ ἀναφιλῶς; Καὶ τί ὁπότε ταύτης τῆς ἀγνωσίας εἶναι ἄλλη ἀχα-
ριστία χειρότερη;

Ο Χειρὸς ἐφοδοῖται, καὶ ἐσφίγη δὲ ἑστέρα, καὶ φερέσθαι πειρασμῶς, καὶ κἂν ὑπὸ τῶ ἐδικάτε δυνάμει δίδεις, ἵνα καὶ ἐσὺ ὠφεληθῇς; καὶ εἰδὲ μὲ τι-
 πα ὅλα δυνάμει δίδεις, καὶ ἔγινες αὐαδητότερος, καὶ ἀπ' αὐτῶς τὸς λιπῆς; ὅτι τό-
 σων καὶ τούτων παραγμάτων παραίνεσις νὰ σὲ σύραν δυνάμει ἐδωλήθησαν ὑπὸ τῆς ἀν-
 βολικῆς ταύτης ἀπανθρωπίας, καὶ σκληροκαρδίας; διότι λίγαι, μὲν μίαν ἀν-
 ταπόδοσιν ὑπὲρ σὺ ἔπαθε. Κἂν δὲ τῷ πολλῷ πτωχείᾳ ἐλέησον τὸν πτωχόν.
 εἰδὲ δὲ τῷ πτωχείᾳ ἐλεῖς; κἂν δὲ τῷ ἀδυνατεῖν τε λυπήσῃς τον, ἢ δὲ τῷ
 φυλακῇ καὶ τῷ δισμασίᾳ γίνῃ συμπαθῆς, καὶ ἐλεήμων· ἀλλὰ εἰδὲ πῶς σὲ
 κάμνουν φιλήθρων; κἂν δὲ τὸ ἐλαφρὸν τῆς αἰσίσιας, ὁπίσθας, δέσῃ δυνάμει
 γυροῦναι ἑαυτὸν πτωχόν, καὶ πολυτελῇ, ἀλλὰ μόνον ἑκρόν· καὶ σκί-
 πῳ, καὶ λόγους παρηγορητικῆς. Εἰδὲ καὶ ὑπὸ πᾶσι ὅλοις ἀγέρας ἀγέρας, ὡς
 θηρίον, κἂν δὲ τῷ Βασιλείᾳ τῷ Οὐρανῶν, θρῶ συμπαθῆς, καὶ ἐλεήμων.
 εἰδὲ ἐκείνης δυνάμει δίδεις; κἂν ἀπὸ τῷ ὅσῳ τῷ ἀδυνατεῖν τε λυπήσῃς, βλέ-
 πωντὶς τον γυμνόν, καὶ ἐνθυμήσῃ τον Χειρὸν, ὅτι ἐγυμνώθη δυνάμει ἑστέρα εἰς
 τὸν Σταυρόν. Δυνάμει λέγω, ἐλδοθεῖσά με ὑπὸ τῷ πτωχείᾳ, ὅπως ἔχω,
 εἰδὲ λέγω, χεῖραί με πᾶσι, ἀλλὰ ἄρτον μόνον, καὶ παλαιὸν οἶδμα εἰς
 μικρὰν παρηγορίαν. Εἰδὲ καὶ εἰς φυλακῇ, καὶ δισμῇ πῶς, δυνάμει λέγω,
 λύσαι με, ἢ νὰ δώσῃς τὸ χεῖραί με, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔλθῃς νὰ μὲ ἴδῃς, πῶς
 εἶμαι διδωμένος δυνάμει ἑστέρα· καὶ φανείναι πᾶσι εἰς τὸν ἄλλον, ὅπως ἔλαβα, διό-
 τι λέγει ὁ Θεὸς, ὅτι δύνωμαι χωρὶς τῆς ἑλκυστικῆς νὰ σὲ σεφιασῶ, ἀλλὰ
 θέλω νὰ εἶμαι, καὶ χεῖραί σε, δυνάμει νὰ σὲ ἀποξενώσω μεγάλον μῶδον, καὶ ὑπὸ
 παρηγορίας νὰ εἶναι ὁ σεφιασμός. Καὶ εἰς ταῖς θύραις φερέσθαι, καὶ ἀπλώ-
 ναι τὸ χεῖραί με, καὶ ἀγαπᾶν καὶ ὑπὸ ἑστέρα νὰ τραφῶ· καὶ χαίρομαι πᾶσι πολ-
 λὰ, ἵνα ὅταν συνανθῇ ὅλη ἡ Οἰκουμένη ἐν τῇ φοβερῇ Κεῖσει, νὰ σὲ ἀνακ-
 ρύξῃ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ πάντων βλέπόντων, καὶ ἀκούοντων, νὰ σὲ δεῖξω
 εἰς ὅλους τὸς κενώμας, καὶ νὰ λέγω, ἐπὶ τοῦ εἶναι ὅπως μὲ ἔβρισε, καὶ μὲ
 ἔδωκε. Οὐ μὲν εἶπες, ὅποτε ὑπότινος φιλοδωτῆς, καὶ φανήτε, ἐνφανεῖτε νὰ
 τὸ εἰπῇτε πᾶσι, μόνον τὸ σκεπάζετε. ἀλλὰ ἐγὼ μὲ τὸ νὰ σᾶς ἀγαπᾶν φερί-
 σα, ἐγὼ καὶ εἰς σιωπᾶτε, ἀλλὰ ἐγὼ ἀνδραγατεύω, καὶ ἀνακρῶ τὸ γυμνόν,
 καὶ μὲ ἐνδύετε, καὶ πειρασμῶν μὲ ἐβρίσκει· καὶ μὲ καλοφρονεῖται ὅτι τῶς
 με τοῖς ἀγγέλτοις, δυνάμει νὰ ἤνῃτε κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῷ Οὐρανῶν. Ταῦ-
 τε λοιπόν, Ἀδελφοί, βασιτεῖς εἰς τὸν νῦν σας, ὡς ἔχαμεν μὲ πολλῆς τῆς δι-
 νάμεις τῷ ὅπῃ ἡμεῖς τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, ἵνα καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀγαθῶν ὅπῃ
 τὸν Χειρὸν τῷ Γνωστῇ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω· ἡ δυνάμει, καὶ τὸ κράτος, ἅμα
 τῷ Πατρὶ σὺν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὸς αἰῶνας τῷ αἰ-
 ὶων. ἈΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ ΙΕ΄.

Εἰς τὰ Ἀγία Θεοφάνεια· ἔπερ ἐκείνων, ὅπῃ ἀφίνεν ἀτελείω-
τον τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, καὶ μισάειν, ἔπῃ κοινωνεῖν αἰα-
ξίως τῇ ἀχραΐτων Μυστηρίων, καὶ μιμῆνται τὸν Ἰῶδαν.

ΕΓ΄ ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Αἴτες ἑσείς, Ἀδελφοί, σήμερον ἐν χαρᾷ, ἔγὰρ δὲ μόνος ἀείτσκομαι ἐν
λύπῃ· ὅτι, ὁπόταν θάλω σοχαδῆ εἰς πῦρ τὸ πέλαγος τὸ πνευματι-
κόν, πέσιν εἰς τὴν τῷ Θεῷ ἀσπλαγχνίαν, καὶ θάλω ἐνταρίσει τὸν ἀ-
πειρον πλάτον τῆς Ἐκκλησίας τῷ Χριστῷ, ἥγυν τὸ πλῆθος τῆς αὐθεντίας σας,
ὅπῃ ἐσωσάχητε εἰς τὸν θεῖον Νάον, εἴτε θάλω λογίσαι, ὅτι ἀπερνώτας ἡ
Ἐορτὴ, καὶ τὸ πλῆθος αὐτὸ πάλιν ἔρχονται, θάλει ἀλλοσιμονήσει τὴν Ἐκκλη-
σίαν, δάσκωμαι καὶ τίθωσκομαι τὴν καρδίαν· ἐπεὶδὴ ποσαῦτα τέκνα ἔχουσα ἡ τῷ
Θεῷ Ἐκκλησία, δὲν δύναται νὰ τὴν ἀπολαμβάνῃ καθημερινῶς, ἀλλὰ μόνον,
ὁπόταν Ἐορτὴ τύχῃ. Ὡς πόση ἀγαλλίασις πνευματικὴ, ὡς πόση εὐφροσύνη, ὡς
πόση Θεῷ δόξα, καὶ πόση ψυχῶν ἀφέλεια ἦτον, αἰσας καὶ ἐβλέπαμεν καθημε-
ρινῶς τῆς χορᾶς τῆς Ἐκκλησίας γεμένῃς ὑπὸ τῷ συνάθροισιν τῷ Χριστιανῷ,
βέβαια πολλὴν πέρφιν ἡθάλαμεν λαβεῖν. Λοιπὸν ἂς σοχαδῶμεν τὰς ναύτας, καὶ
κυβερνήτας, καὶ τὰς τῷ θάλασσον πλείους, πῶς ἀγωνίζονται περὶ τῶν τῷ Θε-
ῷ, ἵνα φθάσωσιν εἰς τὸν λιμένα, ἀπερνώτας τὸ κυματὶδες πέλαγος· ἡμεῖς
δὲ πάντοτε, ὡσαύτιστα εἰς εἰς πέλαγος ὄντες, φιλοεικελῶς, σιλοδόμοιροι ὑπὸ
ταῖς φροντίδεις, καὶ μέμεναις τῷ βίῳ, ὡσαύτιστα μεγάλαις φορτίταις, καὶ κύμα-
ται, καὶ νῦν μὲν βυθίζομεν ἐν ταῖς ἀγοραῖς, νῦν δὲ ἐν ταῖς δικαστηρίοις, καὶ εἰς
ἄλλαις μύμαις φροντίδεις. Εἶναι πολλοὶ, ὅπῃ μὲν βίας νὰ ὑπάγουν μίαν, ἡ δύο
φοραῖς τὸν καθὲρ χρόνον. Ἡ· τάχα δὲ ἡξούρατε, ὅτι καθὼς εἰς τὸ πέλαγος ἡ-
καμῶν ὁ Θεὸς τὸν λιμένα, ὥπως ἔκαμε καὶ εἰς τὰς Πόλεις καὶ Χάρας τῷ Ἐκκλη-
σίαν, ὅτῃ νὰ καταφύγωμεν πρὸς αὐτὸν ἐλδοφρέμενοι ὑπὸ τῇ βιωτικῶν φρο-
ντίδων, νὰ ἀπολαμβάνωμεν χαλλυῖον ἀτάραχον; διότι εἰς πῦρ τὸν Ἰερὸν τῆς
Ἐκκλησίας λιμένα ἔτε πολυκίνδυνα κύματα φοβέμεν, ἔτε κορσάρων αἰχμα-
λωτισμῶν, καὶ κακοποιῶν ἀνθρώπων ζημίας, ἔτε θηρίων ἐπιβουλὰς, ἀλλ' ὅτε
μεγάλαν αἰεμαν συγχύσεις· ἐπεὶδὴ αὐτὸς μόνος εἶναι ὁ ἀληθινὸς λιμὴν, καὶ
ὑπὸ πάντων τῶν εἰρημῶν ἐλδοφρεος, τῇ λεγομένην ῥήματων. Λοιπὸν ὅχι ἐ-
γὼ, ἀλλ' ἡ αὐθεντία σας πολλῶν μάλλον ὑπάρχετε μάρτυρες. διότι αἰσας καὶ
ἐβλέψαμεν τινὰς τῷ συνείδωσιν τῆς καρδίας σας, πολλὴν ἡσυχίαν βέβαια θάλει

εὐρὴν αὐδὸν, ἐπειδὴ τώρα εἰδὲ θυμὸς τῷ ἐνοχλεῖ, ἕτε σωματικὴ ὀπιθυμία τῷ φλέγει, ἕτε φθόρος τῷ ἀναλεῖ, ἕτε ὑπερηφάνεια τῷ καταχαλὰ, ἕτε κρυοδυσία τῷ καταφροσύνη· ἀλλὰ πάντα ταῦτα τὰ θεία ἐπαπεινώθησαν, ἱστώντας τὰ τὰ ἀπεκρίμωσεν ἡ τοῦ Θεῖου Γραφῶν διήγησις, ἥτις εἰσελθῶσα εἰς τὴν ἐκάστη ψυχὴν διὰ μέσων τῆς ἀκοῆς ἡμῶν, ὥσπερ θεῖα φωνὴ ἐχαλίνωσεν ὅλα τὰ ἄλογα πάθη. Τὸ λοιπὸν, πόσω ἀρροσιύην, πόσω αἰσῶν θέλεις ἔχει, καὶ πόσω κατακρίσιν ἐσὺ, ὅπως δὲ θέλεις τὰ πλεονάζοντα συνελθῶς, καὶ τὰ ἐρχόμενα εἰς τὴν κοινὴν ἀπάντων Μητέρα ἡμῶν, τῇ Ἐκκλησίᾳ λέγω; ποῖαν διὰ βίβλιν, καὶ διὰ βίβλιν θέλεις ἔχει ἀπὸ ταύτης ἀναγκαιοτέρων; ποῖαν χρησιωτέρων συλλυμναστροφῶν θέλεις εὐρεῖ;

Τί ἐστὶν τὸ ἐμπόδιον τῆς Ἐκκλησίας; Βέβαια θέλεις εἶπῃ, πῶς ἡ πενία γίνεται σοὶ ἐμπόδιον ταύτης τῆς καλῆς συνοδίας. ὁμοίως δὲ εἶναι εὐλογος ἡ πρόφασις, ὅτις εἰς τὸ μέσον ἤφαιρος, διότι ἡ ἐβδομάδα ἔχει ἑπτὰ ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἐμοίρασεν ὁ Θεὸς μετ' ἡμᾶς, καὶ ὅχι τὰ ἐκράτισσε μὴ διὰ λόγους τὸ πλέον μερικὸν, ἡμᾶς δὲ τὰ μᾶς ἔδωκε τὸ πληναιτερον, μᾶλλον δὲ ἕτε εἰς τὴν μιστὴν τῶν ἐμοίρασεν; ἀλλ' ὅτι βεῖς ἔλαβον αὐτὸς, καὶ ἡμᾶς ἄλλας βεῖς ἄφισεν. ἀλλ' ἐσὺ μὴ, ὦ Χρυστομῆ, ἐχάρησεν ἔξ, διὰ δὲ τὰ λόγους μίαν καὶ μόνον κατέλιπε. Καὶ σὺ πάλιν ἕτε ἐν ταύτῃ εἶσαι εὐκαρὶς, τὰ ἐλδοθεράδης ἀπὸ τοῦ βιωτικῶν πραγμάτων, διὰ τὰ χαλεπὸν ἐλδοθεράδων τῷ ἀκούσῃ εἰς τὰς θείας Γραφάς, ἀλλὰ ποιεῖς ἐκεῖνα, ὅπως ποιεῖς καὶ ὅλοι οἱ ἱερόσυλοι, ἡγὼν ὅτις κλειπὴν τὰ ἱερὰ σκέλη, ἐπειδὴ πολλὰς αὐτῶν τῶν ἱερῶν ἡμέρων, ἡ ὁποία εἶναι ἀφαιρεμένη εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Θεῖου Γραφῶν, τὰ τὴν ἀρπάξῃς, καὶ τὰ τὴν δαπανῇς εἰς βιωτικὰς φροντίδας, καὶ ματαιάς; Τί λέγω διὰ ἡμέρας ὀλοκλήρας; Ὅτις ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ διὰ Ἐλεημοσύνην, ποίησον καὶ ἐσὺ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας ταύτης, καὶ καθάπερ ἐκεῖνη δύο ἔδωκεν ὀβολούς, ταύτης ἀργύρια, καὶ πολλὰ ἐκέρδιον ἀπὸ τὸν Θεὸν τῶν ἀγαθῶν, ἕτε καὶ σὺ δύο αἶρας δάνησον τῷ Θεῷ, καὶ θέλει φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου μεγάλων ἀγαθῶν κέρδος. Εἰ δὲ καὶ δὲ θέλεις τὰ ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὰ βιωτικὰ πράγματα καθόλου, καὶ τὰ δαπανήσῃς ὀλίγον μέρος τῆς ἡμέρας, σοφά καὶ μὴ πᾶσι δοσολέσῃς τὰ κέρδη σου, καὶ τὰς κερὰς τῆς ζωῆς σου ὅλης· διὰ τὴν ἡμέραν ὁ καρδιογενῶν Θεὸς τὰ διὰ σκορπίσῃ εἰς μίαν στιγμὴν τὰ ἀπὸ πολλὰς χρόνους συλλυμναστροφῶν καὶ καὶ καὶ ὅταν ὅταν ἡμᾶς καταφρονῇται, καθάπερ ἔλεγε φοβερίζοντας τὰς Ἰουδαίους, ὅταν ἐκαταμάτα ἐκλεκτὰ, καὶ τὰ ἐλυσίνα ὡς αἷμος, καὶ ἀφανίσθησαν, λέγει Κύριος. Ποῖον γὰρ θέλωμεν διωκτῆν, ὦ Ἀδελφοί, τὰ σὲ διδάσκωμεν πρότερον ἀπὸ ὅλων, ὅπως κάμνουν τὰ Χρυστομῆ καὶ, ἐρχόμενος εἰδὼ μίαν, ἡ δύο φορεῖς τὸν χρόνον; διὰ τὴν Ψυχῆς τὰ σὲ διδάσκωμεν; διὰ τὴν Σώματος; διὰ τὴν Ἀθανασίας; διὰ τὴν Βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ; διὰ τὴν ἀτελείτης Κολάσεως; διὰ τὴν Γενένης; διὰ τὴν Μεσσηνίας τοῦ Θεοῦ; διὰ τὴν Συγγράμης; διὰ τὴν Μετανοίας; διὰ τὴν Βαπτίσματος; πε-

ἐλ Α' μαρτυμάτων ἀρεσίας; ὦρ' ἡς Κτίσεως τῆς αἰῶν, καὶ κάτω; ὦρ' Ἀνθρώπου φύσεως; ὦρ' Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων; περὶ τῆς ἱερᾶς Δαιμόνων κακουργίας; περὶ τῆς μεθοδιῶν τῆ Διαβολῆς; περὶ Πολιτείας; περὶ Δογματων; περὶ τῆς ὁρθῆς Πίστεως; περὶ τῆς διεφθαρμένης Ἀρέσεως; διότι ταῦτα καὶ μᾶλλον σφαιροτέρα ὕπο ταῦτα περιπεῖ νὰ τὰ ἡξήρησεν ὁ Χρυσόστομος, καὶ νὰ διδῇ ὑποκρίσιν εἰς ὅλους, ὅπως τὸν ἐρωτῶσι περὶ πάντων. Ἐσεῖς δὲ εἴτε τὸ ἔλαττον μέρος ὑπο ταῦτα δεῖν διώκετε νὰ μάθετε, ἔσονται νὰ συνάξεσθε ἐνταῦθα ὀλιγάκις· καὶ τότε πάλιν, ὅχι ὅχι βλάβειαν ψυχικὴν, ἀλλὰ μάλιστα ὅχι ἑορταστικὴν συνήθειαν. Ἐγὼ δὲ λέγω, πῶς εἰδὼ ἐπόθει κατ' ἑκάστος τὰ αἰῶθεν εἰρημνία, πάντα ἐκρίτε σωπικῶς, καὶ κατ' ἑκάστῳ νὰ συνάγεται ἐδῶ, καὶ νὰ ἀκροάζεται μὴ πολλὰς ἀκροβείας τὰς ἀαγνώστους ἱερᾶς Γραφῶν, καὶ τότε ἀναμφισβότως ἡθέλησεν ὑποκρίσιν τὰ πάντα.

Ἐχετε πολλὰς ἡγῆς καὶ οἰκίας, τὰς ὁποίας βεβόημοι νὰ τὰς βάλετε εἰς τεχνίτας ἀνθρώπους νὰ μάθωσιν καμίαν τέχνην μηχανικὴν, δεῖν τὰς συγκατατε νὰ ἔρχονται εἰς τὸν οἶκόν σας πλέον καθόλου, ἀλλὰ καὶ φορὰς, καὶ ὑπόματα ἐκεῖ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Διδασκαλίας, καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τὰς φέρντε, ἵνα ἡ παντοτινὴ διατελεθῇ τῆς Διδασκαλίας τὰς προεξέστη τὴν Διδασκαλίαν ἀκρεβέστεραν, καὶ ἀφέλιμον, ὥσπερ ὅπως νὰ μὴν καθύλη τὴν σπουδὴν τὰς καμίας φροντίδας τῶ οἴκου. Νυνὶ δὲ ἐσεῖς, ὅπως μέλλει νὰ μάθετε, ὅχι καμίαν τέχνην ποταπὴν, ἀλλὰ μάλιστα τὴν πλέον μεγαλήτερον ὑπο ὅλαις ταῖς Ἐπιτήμειαις, τὸ πῶς νὰ ἀρέσῃτε διὰ λαὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ὑπολαύσετε τῆς Οὐρανίου Βασιλείας, νομίζετε νὰ τὸ κατηρθώσετε χωρὶς τὴν καθημερινὴν ἐπιμέλειαν; αὐτῆς τῆς μεγάλης αἰσίας. Διὰ τὸ πῶς νὰ ἔχη χρειαν ὑπο μὲν ἀλλὰ προσηλὴ καὶ ἐπιμέλειαν ἢ ὑποκρίσεις ταύτης τῆς Θεοσοφίας ἀρετῆς, ἀκρῶς τί λέγει ἐν Εὐαγγελίοις ὁ Κύριος. „Μάθετε „ ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραῖος εἰμι, καὶ κατενός τῇ καρδίᾳ. καὶ πάλιν ὅχι τῆ Προφῆτι „ Διούτε, τέκνα, ἀκούσατέ μου, πόσον Κυρίως διδάσκει ὑμᾶς. καὶ πάλιν. Σχολάσατε καὶ γράψτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός. ὥστε ὅπως ἔχει χρειαν ὑπο μὲν ἀλλὰ σχολῆν, ὅπως βέλτεται νὰ ὑπολαύσῃ ταύτῃ τὴν φιλόδοξον ἀρετὴν καὶ μάθησιν. Ἀμὴν πάλιν ὅχι νὰ μὴν δαπανήσωμεν ὅλον μας τὸν καιρὸν σήμερον, εἰς τὸ νὰ ἐλέγχωμεν τὰς μὴ θέλοντας καθημερινῶς νὰ εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως φέρωμεν τὸν λόγον ἐπάνω εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς, καὶ ἀρκεῖ ὅσα εἰπομεν ἂν ᾤμεν, ἵνα θεραπεύσωσιν τὴν πολλὴν αὐτῶν ραθυμίαν· ἐπειδὴ πολλοὶ μὲν ἑορταῖς, καὶ πανηγυρίζουσι τὰς ἑορτάς, καὶ τὰ ὀνόματα προσέτι ἱερᾶς ἑορτῶν γινώσκουσι, τὰς δὲ ὑποθέσεις, ὅχι τὰς ὁποίας ἐγιναν, ἀπαντες ἀγνοοῦσιν. ἤγειν, ὅτι μὴν λέγεται, Ἐπιφάνεια ἡ σιμερὴν ἑορτὴ, φανερόν εἶναι εἰς ὅλους. Ποῖα δὲ εἶναι αὐτὴ ἡ Ἐπιφάνεια, καὶ τί θέλει νὰ εἴπῃ Ἐπιφάνεια, καὶ αὐτὴ εἶναι μία, ἢ δύο, τὴν ἑορτάς τὸ γινώσκει· τὸ ὁποῖον θέλει εἶναι γέλωτος πολλῶν ἀξίων, διὰ λαὸν τὸ νὰ μὴν τὸ ἡξήρησεν, ἐπειδὴ καθεὶς χρόνον νὰ ἑορτάζουσι παντὶ τὴν ἑορτήν, καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς νὰ μὴν γινώσκουσι καθόλου.

Λοιπὸν πρῶτον μὴ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἰπῶμεν πρὸς τὸν ἡμετέραν ἀγάπην,

ὅτι πῶς δὲν εἶναι μόνη καὶ μία ἡ Ἐπιφάνεια, ἀλλὰ μάλιστα δύο. μία δηλαδὴ
 αὐτὴ, ὅση ἐορτάζομεν σήμερον, καὶ καθεὶ χρόνον τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καὶ δεύτερη ἡ
 μέλλουσα, ὅπῃ ἔχει τὰ γὰρ εἰς τὴν συντελείαν τῆς Κόσμου. ὅθεν θελὶ ἀμφο-
 τέραν ἀκούσατε τῆς Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος. Καὶ πρῶτον μὴ λέγει θελὶ πῶς
 παύσης. „Ἐπεφάνη ἡ τῷ Θεῷ χάρις, ἡ σωτηρίας πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδού-
 σα ἡμᾶς, ἵνα ἀριστάμοι τὴν ἀσέβειαν, καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σω-
 φρόνας, καὶ δικαίως, καὶ δικαιοῶς ζήσωμεν ἐν τῇ νυν αἰῶνι. Δεύτερον δὲ θελὶ
 πῶς μέλλουσα Ἐπιφάνεια λέγει. Προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ
 Ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τῆς μεγάλης Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. πε-
 ς εἰς τῆς ὁποίας Ἐπιφανείας ἐλεγε καὶ ὁ Προφήτης Γαβὴλ ἄλλως. ὁ Ἠΐλιος μετα-
 στραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν τὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα Κυρίου
 καὶ ἡ ἔσχατος καὶ ὀρθός. Ἀλλὰ τίος συνέκρινεν ἐχθὴ ἡ ἡμέρα, ὅπῃ ἐφανερώθη ὁ
 Κύριος ἡμῶν λέγεται Θεοφάνεια, ἀλλὰ ἡ ἡμέρα μόνον, ὅπῃ ἐβαπτίσθη; Διό-
 τι, λέγει, αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ὅπῃ ἐβαπτίσθη, ἡγάσεν καὶ τὴν ὕδατον τὴν φύ-
 σιν, καὶ τότε συνέκρινεν καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, ἀπαντες λαμβάνουσιν ὕδατα τῆς
 ποταμῆς, καὶ φέρωντάς τε εἰς τὸν οἶκόν τους, καὶ φιλάουσιν εἰς εἷα, καὶ δύο χρό-
 νους, καὶ θεολογότερον, χωρὶς τὰ ἑξοφθαλμεῖν, αἰσῶν ὅπῃ ἀγαθὸν σήμερον.
 Τίος λοιπὸν συνέκρινεν αὐτὴν ἡ ἡμέρα λέγεται Ἐπιφάνεια, καὶ ἐχθὴ ἡ ἡμέρα κατ'
 τὴν ἐπ' ἔλθῃ; Ἀκούσον· ἐπειδὴ ὅταν ἐφανερώθη ὁ Χριστός, δὲν ἐφανερώθη τότε εἰς
 ὅλους, ἀλλὰ ὅποταν ἐβαπτίσθη, διότι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας οἱ θεολογότεροι
 ἠγνοῦν αὐτόν. Καὶ ὅτι πῶς πὺν ἀγνοῦσαν οἱ θεολογότεροι, καὶ δὲν τὸν ἐγνώρι-
 ζαν ἡ γὰρ Ἰὼν Θεῶς, ἀκούσον τὸ Βαπτιστὴ Γεωργίου λέγοντος. „Μέσον εἰς ἐσᾶς
 ἔσκε, καὶ ὁδοὺς ἐγίνωσκον αὐτόν. Καὶ τί θαυμαστόν, αἰσῶν καὶ δὲν τὸν
 ἐγνώριζαν οἱ ἄλλοι, ὅπῃ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰδιος Γεωργίου ὁ Βαπτιστὴς δὲν τὸν ἐγνώρι-
 ζε, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης; Καὶ πάλιν, ὅτι πῶς δὲν τὸν ἐγνώριζαν, ἀκού-
 σον· ἡ γὰρ ἐγὼ, λέγει, δὲν τὸν ἐγνώριζα, ἀλλὰ ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν
 ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν, ἐφ' ὃν αὐτὸς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον, καὶ μόνον
 ἐπ' αὐτόν. Ἐπὶ ὅταν ὁ Βαπτιστὴς ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ. αὐτὴν λοιπὸν, ὅπῃ
 ἡ γὰρ σήμερον ἐφανερώθη ἡ γὰρ Ἰὼς Θεῶς εἰς ἀπαντας. Ὅτι μὴ πάλιν, πῶς
 εἶναι αἱ Ἐπιφάνειαι τῆς Κυρίου δύο, ὁποδεξάμενοι αἰσῶν ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς ρη-
 μάτω· μία δηλαδὴ ἡ παρῶσα, καὶ ἄλλη ἡ μέλλουσα. Νυν δὲ ἀναγκαῖον εἶναι
 τὸ εἰπεῖν, τίος συνέκρινεν ἐρχεται ὅπῃ τὸ Βαπτισμα ὁ Χριστός, καὶ ὅπῃ ποῖον
 Βαπτισμα ἔρχεται, ἡ γὰρ ἐπὶ τὸ εἶναι ἀναγκαῖον τὰ τὸ ἡξίωμεν, αἰσῶν καὶ
 τὸ αἰσῶν τὸ ὁποῖον ἀρτεῖ σήμερον τὰ τὸ ὁξήνησωμεν πρὸς τὴν ἀντίληψιν
 σὰς καταλειπτῶς, διότι κατὰ τὸ πᾶν γνωσκέται κακόν.
 Βαπτισμα ἦν καὶ τὸ Βαπτισμα τὸ Γεωργίου, ὅπῃ ἐκαθάριζε τὰς ρύπας τῆς
 σαματικῆς, καὶ ἐχθὴ τὰς ρύπας τῆς ψυχικῆς, περὶ τῆς ἀμαρτημάτων· ἡ γὰρ ὅπῃ
 ἐκείνον, ὅπῃ ἐμοιχθόσεν, ἡ γὰρ ἐκείνον, ὅπῃ ἐκλήψεν, ἡ γὰρ ἐκείνον, ὅπῃ ἄλλοι
 οἱ πνεύματι ἐποίησεν, τὸν ἐλδοθέμενον ἀπὸ τῆς ἐγκλημάτω, ἀλλὰ μόνον ἐκείνον,

ὅπῃ εἶχε πλησιάζῃ εἰς σῶμα νεκρόν· ἐκείνον, ὅπῃ εἶχε γὰρ ἑορῆς ἀκαθά-
 ρτα· ἐκείνον ὅπῃ συσκευαζάνει μετὰ τὰς λαοὺς, καὶ ἄλλας ὁμοίως. ἔπειτα λέγει εἰς
 τὸ Λαοὺς τὸν ὁ Θεὸς ἔχῃ τὴν Προφῆαν Μαυσέως. Λέγετε τὸ σῶμα αὐτῷ μετὰ ὕ-
 δωρ καθαρὸν, καὶ ἐὰν εἶναι ἀκαθάρτος ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ὥς ἑσπέρως, μὴ ὅλον
 ἐπὶ τὸ εἶναι καθαρισθὲν τὸ βράδυ· διότι ταῦτα, ὅπῃ ἄνωθεν εἴπαμεν, δὲν εἶναι
 ἀληθινὴ ἁμαρτία, ἔτε ἀκαθαρσία, ἀλλὰ μόνον ὅπως ἐκείνοι οἱ ἄνθρωποι, ὅπῃ
 ἐποίησαν ταῦτα, τὰς ἀτελεῖς ἔκαμιν πλέον τελείας ὁ Θεὸς ἔχῃ μέσον τῆς Γαδαϊκῆς Βα-
 πτίσματος, τῷ τῷ λουστῶν, πρὸς τὴν ἑξήρῃσιν τῷ μεγαλιτέρῳ ἁμαρτη-
 μάτων. Λοιπὸν τὸ Γαδαϊκὸν Βάπτισμα δὲν ἐλδοῦνται τὸν ἄνθρωπον ὑπὸ ἁμαρ-
 τήματα ψυχικά, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ σαρκινὰς ῥύτις. Τὸ δὲ ἡμέτερον Βάπτισμα
 δὲν εἶναι πῦρ, ἀλλὰ πολλὰ μεγαλιτέρον πῦρ ἐκείνο, καὶ πολλὰς ῥέον χαρι-
 τος, ἐπειδὴ καὶ ὑπὸ ἁμαρτίας τὸν ἄνθρωπον ἐλδοῦνται, καὶ ψυχὴν καθαρίζει,
 καὶ Πνεύματος χάριν μεταδίδει. Τὸ δὲ Γαδαϊκὸν Βάπτισμα πάλιν, ὑπὸ μὴ τῆς
 Γαδαϊκῆς Βαπτίσματος, ἦτον ὑψηλότερον καὶ πολλὰ, ὑπὸ δὲ τὸ ἡμέτερον ταπει-
 νότερον μᾶλλον, ὅπως εἰς τὸ μέσον ὡς μία γέφυρα, ὅπως ἐβόηθει τὰς ἀνθρώ-
 πους νὰ ἀφῇν ὑπὸ ἐκείνο πρὸς τὸ ἡμέτερον. διότι δὲν ἤφριε τὰς ἀνθρώπους εἰς
 φυλάξιν καθαρῶν σαρκῶν, ὡς ἦτον τὸ Γαδαϊκόν, ἀλλὰ μόνον τὰς ἐκείνους,
 συμβολοῦντας νὰ ἀλλάξουν τὰ ἦθη, καὶ νὰ μεταστρέψουν τὰς ἐαυτῶν τὸν ὑπὸ τὴν κα-
 κίαν εἰς τὴν ἀρετήν, ἔχοντας τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας αὐτῶν εἰς τὰ κατηρτώμα-
 τα τῶν ἀγαθῶν ἔργων, καὶ ὅχι εἰς ἑσπέρως Βαπτίσματος, καὶ καθαρῶν ὕδατων·
 ἐπειδὴ ὁ Γαδαϊκὸς δὲν ἔλεγε· „ Πλύνον τὰ ἱματῖά σου, καὶ λῶσον τὸ σῶμά σου,
 καὶ εἴλεις καθαρισθῇ. Ἀλλὰ τί ἔλεγε; Πενήσατε καρτὴς, ἀξίως τῆς μετανοίας,
 καὶ εἰς τὸ ἐπάνω ἦτον τὸ Βάπτισμα τῆς Γαδαϊκῆς ὑψηλότερον, ὑπὸ τὸ Γαδαϊκόν, ὑ-
 πὸ δὲ τὸ ἡμέτερον ταπεινότερον· ἐπειδὴ τὸ τῆς Γαδαϊκῆς Βάπτισμα ἦτε Ἄγιον Πνεύ-
 μα ἐδίδοτε, ἔτε τὴν τῶν ἁμαρτημάτων συγχώρησιν ἐχάριζε τῇ βαπτίζοντι ἔτε μέ-
 σε τῆς χάριτος. διότι μεταστρέφει ἐκείνους τὰς ἀνθρώπους, καὶ ἐκ ἐκείνους τὰ ἁμαρ-
 τήματα ὡς ὁ Κύριος. διὰ καὶ λέγει· „ Εἰγὼ ὑμᾶς βαπτίζω ἐν ὕδατι εἰς μετα-
 „ νοίαν, ἐκεῖνος δὲ ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἄγιῳ καὶ πυρὶ.

Ἀνάμνησόν με γὰρ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ τὴν ὅποιαν ἐφάνισαν εἰς
 τὰς Ἀποστόλους αἱ ἐκμεταλλόμεναι πύρραι γλῶσσαι, ὅπῃ ἐκείνους ἐπάνω εἰς
 καθ' ἑα ὑπὸ τὰς Ἀποστόλους. Καὶ ὅτι πᾶς τὸ Βάπτισμα τῆς Γαδαϊκῆς ἦτον ἀτε-
 λές, καὶ ἔτε Πνεύματος δυνάμειν εἶχε, ἔτε ἁμαρτημάτων ἀφῆσιν, γίνεται φαν-
 ῆσι τινὰς τῆς Γαδαϊκῆς Μαθητῆς, ἐρώτησεν αὐτὸς, ἀνίσως καὶ ἔλαβον Πνεῦμα Ἄ-
 γιον καὶ ὅπως ἔδωκεν· οἱ δὲ εἶπον πρὸς τὸν Παῦλον· ὅχι μόνον δὲν ἔλαβον Πνεῦμα
 Ἄγιον, ἀλλὰ ἐὰν εἶναι Πνεῦμα Ἄγιον ἡμεῖς ἔλαβον. Λέγει λοιπὸν πρὸς
 ἐκείνους· „ Εἰς τί γὰρ ἐβαπτίσθητε; Ἐκεῖνοι εἶπον· εἰς τὸ Βάπτισμα τῆς Γαδαϊ-
 „ κῆς. Τότε εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος πρὸς αὐτούς· ὁ Γαδαϊκὸς μὴ ἐβαπτίσει Βάπτισ-
 „ μα μετανοίας, ἐκ ἀφῆσιν. Καὶ ἔτε ποῖαν ἀφορμὴν τῆς ἐβαπτίσσεως, Ἀκί-

σατε. ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἔλεγε διδάσκοντας τὸν λαόν, ἵνα πισύσασιν εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτὸν, τατίειν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ ἀκούσας ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ τότε βλάντας ὁ Παῦλος τὰς χεῖρας τοὺς κεφαλὰς τῶν βαπτιζομένων, ἤλθε τὸ Ἄγιον Πνεῦμα ἐπ' αὐτάς. εἶδες λοιπὸν πῶς ἦτον ἀτελεῖς; ὅτι δὲ ἤθελε τὰς ξαναβαπτίσῃ ὁ Παῦλος, καὶ δὲ ἤθελε βάλῃ τὰς Ἀγίας τοὺς χεῖρας ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς ἐκείνων, καὶ νὰ προσέχυρῃ ὅτι νὰ τὰς τελειώσῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον. Τότε δὲ κάμνοντας ἕτως, ἐφάνησε τὸ μεγαλεῖον τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Ἀποστολικῆς, καὶ ὅτι ἐκεῖνο πολὺ εἶναι ὑπὲρ τὸ κατώτερον.

Ἀλλὰ τί μὴν δευροῦ τῶν Βαπτισμάτων, τί μὴν μαθήματα τοῦ εἰρημίου ἀποδείγματα. Τίνος δὲ εὐεκεν βαπτίζεται ὁ Χριστός, καὶ εἰς ποῖον Βάπτισμα βαπτίζεται; ἀναγκαῖον εἶναι νὰ εἰπῶμεν. τώρα ἐπειδὴ ὁ Χριστός ἔπε ὑπὲρ τὸ Βάπτισμα τὸ ἀπώτερον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ, ἔπε ὑπὲρ τὸ ὑστέρον τὸ ἐδικόν μας εἶχε χρεῖαν, ἀλλ' ἔπε ὑπὲρ ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, διότι αἰς ἀναμάρτους, ὅπως ἦτον, δὲν ἐχρεώετο ἐδνός καθαρισμῶν. Ἄμαρτιαν, λέγει ἡ Γραφή, καὶ ἐποίησεν, ἔδεν ὀρέσθαι δόλος ἐν τῇ σόματι αὐτῆς. καὶ πάλιν. Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με πρὸς ἁμαρτίας; ἐπειδὴ ἡ Ἀγία τὴ Σάρκα δὲν ἦτον ἐλλειπής ὑπὸ Πνεῦμα Ἄγιον. ὅτι, πῶς ἤθελεν εἶναι ἐλλειπής ὑπὸ Πνεῦμα Ἄγιον, ἐκεῖνη, ὅπως ἐσαρκώθη ἐκ Πρώτου Ἀγίου; τὸ λοιπὸν, ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἡ Ἀγία Σάρξ ἐκείνη ὑπὸ Ἄγιον Πνεῦμα ἐλλειπής, ἔπε μετοχή ἁμαρτίας ἦτον. ὅτι ποῖον γὰρ ἀφορμὴν ἐβαπτίσθῃ; Ἀλλ' ἀπώτερον εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μάθωμεν, ποῖον Βάπτισμα ἐβαπτίσθῃ, μετέπειτα δὲ θέλωμεν καταλάβει, καὶ ὅτι ποῖον ἀφορμὴ. Τὸ λοιπὸν ποῖον Βάπτισμα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐβαπτίσθῃ; ἔπε τὸ Βάπτισμα τὸ Ἰουδαϊκόν, ἔπε τὸ ἡμέτερον, ἀλλὰ τὸ Βάπτισμα Ἰωάννης. Καὶ ὅτι ἐβαπτίσθῃ τὸ τῷ Ἰωάννῃ Βάπτισμα, καὶ ἐχὶ αἶμα; διότι ἵνα μάθωμεν ὅτι μέσον τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦ Βαπτίσματος, ὅτι οὐκ ὅτι ἄφισιν τῶν ἁμαρτιῶν, ἀλλ' ἔπε ὅτι νὰ λάβῃ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐβαπτίσθῃ, ἐπειδὴ τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη ἀμετέχως ἦτον, καὶ ὑπὲρ τὰ δύο χαρίσματα ταῦτα, καθάπερ ὑποδείξαμεν. Καὶ ὅτι μὴ, ὅτι ὅτι ἄφισιν ἁμαρτιῶν, ἔπε ὅτι Πνεύματος Ἁγίου χάριν ἢ λαβεῖν εἰς τὸν Ἰερουσαλὴμ ὁ Χριστός, εἶναι φανερὸν ἐκ τῶν ρημάτων, ὅπως εἶπεν ὁ Ἰωάννης. ἐπειδὴ ὅτι νὰ μὴ νομίσῃ τίς ὑπὲρ τὰς παρόντας, ὅπως ἦσαν ἐκεῖ τότε, πῶς ὁ Χριστός ὑπαγεὶ πρὸς τὸν Ἰωάννην ὅτι μετανοίαν, καθάπερ ἐπήναιον οἱ πολλοὶ τῶν αὐθράπων, ἀκούον καὶ τὸ πῶς τὸ ἐφάνησε ὁ Ἰωάννης. διότι ἐκεῖνος, ὅπως ἐλέγχε εἰς τὰς αἰῶνας ἀπλῶς αὐθράπων. Ποιήσατε καρπὸς ἁγίων τῆς μετανοίας· ἀκούσατε τί λέγει τῷ Χριστῷ. Εἰ μὴ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σὺ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἐρχῇ πρὸς με; Ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ Ἰωάννης, φανερώνοντας, ὅτι δὲν ἐπὶ τῷ ὁ Χριστός πρὸς αὐτὸν ὅτι τὴν ἀφορμὴν, ὅτι ὑπὸ ἡγῆσαν, καὶ οἱ λοιποὶ αὐθράποι, τατίειν ὅτι ὅτι μετανοίαν, ὅτι ὅτι συγχώρησιν ἁμαρτιῶν, ἐπειδὴ τὸσον ἦτον ὁ Χριστός ἀμετέχως ἁμαρτιῶν, ὥστε ὅτι καὶ ὑπὸ τὸν ἴδιον Βάπτισμα ἦτον χάρις καμία συγχώρησιν καθάρτερος. Τίνος γὰρ εὐεκεν ἐβα-

πτίδη, αἰσίως καὶ δὲ ἐβαπτίσθη μὴτε ἔχ' μετανοίαν, μὴτε ἔχ' συγχάρησιν ἀμαρτιῶν, μὴτε ἔχ' χάριν Πνύματος Ἀγίου; Δι' ἄλλας λοιπὸν ἐβαπτίσθη αἰτίας; Ναί, ἔχ' ἄλλας, λέγω, δύο αἰτίας ἐβαπτίσθη· μίαν μὲν, ὅτι ἡς ἐφ' Ἰωάννης, ἐπεὶ δὲ ὡς ἡς εἶπεν ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν Γεωργίου. Τίνα γὰρ αἰτίαν εἶπεν ὁ Ἰωάννης νὰ εἶναι τὸ Βαπτίσματος τὸ Χρυσῶν; ἵνα γνωρισθῇ εἰς ὅλους, καθὼς καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγε, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε μὴ τὸν λαὸν Βαπτισμα μετανοίας, ἔχ' νὰ πισύσῃσι δηλαδὴ εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτὸν, ταῖς αἰτίας τὸν Χριστόν. Καὶ τὸτο ἦτον τὸ κατόρθωμα τὸ Βαπτίσματος· διότι βέβαια, τὸ νὰ πηγαίῃ εἰς κατ' οὐδὲν οἰκίαν, καὶ νὰ κτυπῇ τὴν θύραν, κρᾶζοντας καὶ λέγοντας ἔχ' τὸν Χριστόν, „ ὅτι ἐπὶ ὅσῃν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ πισύσατε εἰς αὐτόν, ἔβανεν ὑποψίαν εἰς τὸν λαὸν νὰ μὴ πισύσῃσι τὴν μαρτυρίαν ταύτην· τὸ δὲ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν Γεωργίου, καὶ νὰ βαπτίσῃ ὁπὸ τὸν Ἰωάννην, ὁρᾷσθαι πάντας τὰς πληθύν, ὅτι ἦσαν παρόντες ἐπὶ πᾶσι δόξαις τῆς ποταμῆς, ὅτι ἔβαν ὁφθαλμοφανῶς τὸ Μυστήριον, πῶς ἐβαπτίσθη, καὶ πῶς τὸ Πνεῦμα ἐκατέβη ἐπ' αὐτόν ἐν εἶδει ὡσεὶ πυρὸς, καὶ πῶς ἐμαρτύρει αὐτὸν Οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ Παῖδες ἔχ' τῆς ἐλπίσεως τοῦ Ἀγίου Πνύματος, ἐβανεν ἔξω ὁπὸ ὑποψίαν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰωάννη. Διὰ τὸτο καὶ ὁ Ἰδιὸς Ἰωάννης εἶπε· Κατὰ ἐκ ἡδὲν αὐτόν· ταῖς αἰτίαις, δὲ τὸν ἡγέρθη, κάμνοντας ἀξιόπιστον τὴν μαρτυρίαν ταύτην, ἐπειδὴ ἦσαν συγγενεῖς καὶ σάρκα ἀλλήλους ὁ Ἰωάννης μετ' αὐτοῦ Χριστοῦ. καὶ ἔχ' νὰ μὴ φανῇ τὸ παράδοξον, ὅτι ὁ Ἰωάννης μαρτυρεῖ τὸν Χριστόν ἔχ' τὴν συγγένειαν, φορονομῆσεν ἡ χάρις τοῦ Ἀγίου Πνύματος νὰ ἀναβῇ ὁ Ἰωάννης ἐκ καρπῶν ἡλικίας εἰς τὴν ἔρημον. ὡσανὺ νὰ τὸν ἐγνώρισε Θεόθεν ὡς τὸν κυριότερον, τὰς χάριν, καὶ λέγει· „ Κατὰ ἐκ ἡδὲν αὐτόν, ἦγαν δὲ τὸν ἐγνώρισα. Τὸ λοιπὸν ἀμὴ πόθεν τὸν ἔμαθες; ἐκεῖνος λέγει, ὅτι μὲ ἔστειλε νὰ τὸν βαπτίσω, ἐκεῖνός μοι εἶπε. Τί σοι εἶπεν; „ ἐφ' ὃν αὐτὸς τὸ Πνεῦμα καταβῆναι ὡσεὶ ὡσεὶ πυρὸς, καὶ μῆλον „ ἐπ' αὐτόν, ἐπὶ ὅσῃν ὁ βαπτίζων ἐν Πνύματι Ἀγίῳ καὶ πυρὶ. Ὁρᾷς λοιπὸν, ὅτι ἔχ' τὸτο ἡλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον; καὶ ὡσανὺ τότε πρῶτον ἡλθε, ἀλλ' ἵνα δείξῃ εἰς ὅλους τὸν κυριότητος, πεπῶντας ἐν εἶδει ὡσεὶ πυρὸς;

Διὰ τὸτο γὰρ ἡλθεν ἐπὶ τὸ Βαπτισμα, καὶ ἔχ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, ὅτι λέγει αὐτός τε, ταῖς αἰτίαις, ἔβαντας νὰ εἶπεν ὁ Ἰωάννης· „ Εἰ γὰρ χεῖραν ἔχω ὑπὸ σὺ „ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με; αὐτὸς ἀπεκρίθη λέγων· Ἄφες τὰ πάντα, „ διότι ἔχ' εἶναι ἰσχυρὸν νὰ πληρώσω πᾶσαν δικαιοσύνην. Εἶδες γὰρ φρονιμάδα τὸ δέλεον, εἶδες ταπεινοφροσύνην τὴν Δεσπότης; τί θέλει νὰ σημεῖται μετ' ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, ἦγαν, τὸ νὰ πληρώσω πᾶσαν δικαιοσύνην; Δικαιοσύνη μὴ λέγεται πᾶσῶν τῶν ἐπιτολῶν ἢ τελειώσις, ὡσπερ ὅταν λέγῃ, ἦσαν ἀμφοτέρωθεν „ καὶ οἱ πορνοῦμοι ἐν ταῖς ἐπιτολαῖς τῆς Κυρίας ἀμειψτοί. Εἰπεὶ δὲ λοιπὸν ἔσπεπε νὰ πληρώσῃ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πύτλῃ τὴν δικαιοσύνην, ὡς δὲ ὁρᾷται νὰ τὴν πληρώσῃ, καὶ νὰ τὴν πολυπλασιάσῃ αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην. ἐρχόμενος δὲ ὁ Χριστὸς τὴν πληρῶναι. Καὶ ποῖα δικαιοσύνη εἶναι, εἴη εἰπῇ τις, τὸ νὰ

Βαπτισμῷ· Δικαιοσύνη βέβαια ἦν τὸ νὰ ὑπακούσῃ τὸ κήρυγμα τῷ Βαπτισμῷ, καὶ νὰ βαπτισθῇ, ὅτι ὡς ἐπὶ ἐξελιγμένη, καὶ τῷ Θεῷ θυσιῶν προσέφερε, καὶ Σάββατα ἐτήρισε, καὶ Ἑορταὶ Γεδαίνας ἐπλήρωσεν, ἔπο ἡ τὸ το Αἴγιον Βαπτισμα, ὅπε ἦν χρειάζομεν, ἐπαύρισε, τὸ νὰ ὑπακούσῃ τὸν Βαπτισμῷ καὶ Προφήτῳ. Ἐπειδὴ, τὸ πῶς νὰ ἦτον θέλημα Θεοῦ ὅτι νὰ βαπτισθῶσιν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι, ἀκούσας τίσιν ὁ Γεωργίου· ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι. πάλιν ὁ Χριστὸς· οἱ μὲν πελῶναι καὶ ὁ ὄχλος ἐδικαίωσεν τὸν Θεόν, βαπτισθέντες τὸ Βαπτισμα Γεωργίου· οἱ δὲ Φαρισαῖοι, καὶ οἱ Γραμματεῖς ἠθέτησαν τὴν βελὴν τοῦ Θεοῦ, ἔσονται νὰ μὴ ἐβαπτίσθωσιν ὑπὸ αὐτῶν. Τὸ λοιπὸν ὡς ὡς καὶ εὐκαίρως, τὸ νὰ φανῇ εὐπειθὲς τῷ Θεῷ, καὶ ὁ Θεὸς ἐπέμψεν τὸν Γεωργίου ὅτι νὰ βαπτίσῃ τὸν λαόν, ὁ Χριστὸς γὰρ ὅτι μὴ τῶν ἄλλων νομικῶν ἐντολῶν καὶ τῶν ἐπλήρωσι. Ὅτι γὰρ νὰ εἶναι ὅλαι αἱ ἐντολαὶ τοῦ Νόμου ἀκατάστατα, καὶ ὅποια ἐφάρτεν ὡς χρεὸς ἡμετέρον νὰ τὰ πληρώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ δὲν τὰ ἐπλήρωσι· ὅτι τὰ ὅποια μᾶς εἶχε κρατημένους ὁ σαταπὴς, ἔσονται νὰ εἰμῶσιν ὑποδύοι εἰς τὰ ἐγκλήματα ταῦτα. Τότε χάριν, ἐλθὼν ὁ Χριστὸς, καὶ ὄραν ἡμᾶς δεσμίους, ἐπλήρωσε τὸ χρεὸς, καὶ ἐλευθέρωσεν ἡμᾶς, πῶς μὴ ἔχοντας τὸ πληρώσει. ὅτι τὸ δὲν εἶπεν, ὅτι ἀρτίως εἶναι νὰ κάμωμεν τὸ, καὶ τὸ, ἀλλὰ πληρώσει πάντων δικαιοσύνην. Εὐρὺ λέγει, τὸν Δεσπότην, ὅτι ἔχων τὸ πᾶν ἀγαθόν, ἀρτίως νὰ πληρώσῃ ὅτι ἐκείνους, ὅτι δὲν ἔχον. Αὕτη λοιπὸν ἡ αἰτία τοῦ Βαπτίσματος, ὅτι ἐφάρτεν πᾶς ἐπλήρωσε τὸν Νόμον ἀπῆλθε, καὶ αὕτη, καὶ ἡ ἀπὸ αὐτῆς λεγομένη. τότε χάριν καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἰδὲι φερεταιρὰς ἐκατέβη, ἐπειδὴ ὅτι κατακαλῆναι καὶ ἐκλήρωσις Θεοῦ, ἐκεῖ καὶ φερεταιρὰ· διότι καὶ ὅτι τῆς Κιβωτοῦ, τῆς κυρῆς τοῦ Νόμου, φερεταιρὰ ἦλθε, φέρεταιρὰ κλάδον ἐλάτης εἰς σημεῖον τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ μεγάλου Κατακλυσμῶ ἐκείνῳ. Καὶ νῦν ἐν εἰδὲι φερεταιρὰς, λέγει, καὶ ἐχὶ ἐν σώματι φερεταιρὰς, διότι ἀρτίως νὰ κατακαλῶμεν καταλεπτῶς τὰ λόγια ταῦτα. ἐπειδὴ τὸ Πνεῦμα τὸ Αἴγιον ἐρχεται, μνησθὲν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ ἀκούει φανερώοντας, ὅτι ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ἀρτίως νὰ εἶναι ἀκακος, ἀπλῆς, καὶ ἁγίου, καὶ ἀπῆλθε καὶ ὁ Χριστὸς λέγει. „Εὐα μὴ στραφῇ, καὶ γένεσι ὡς τὰ Παιδια, καὶ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐκείνη γὰρ ἡ Κιβωτὸς, ἔσονται νὰ ἐκατέπαυσι τότε ὁ μέγας χειμῶνας, ἐμεινεν ἐπαῖς εἰς τὴν Πλῆν αὕτη δὲ ἡ νοητὴ Κιβωτὸς, ὁ Κύριος ἡμῶν δηλαδὴ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἔσονται νὰ ἐκαταχάλασεν ἡ ἔχθρα, ἡρπάξῃ εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ εἶναι σωματικῶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, καὶ Πατρὸς, μετὰ τὸ πανάμωμον, καὶ ἀκήρατον σῶμα τῷ.

Αἰμὴ, ἐπειδὴ σώματος Δεσποτικῆς ἐμνήσθημεν, καὶ φιλοθεάμονες ἀκούσας, ἀρτίως εἶναι μικρόν, καὶ φερεταιρὰ νὰ εἰπῶμεν ἀπὸς τὴν ἀντιλήψιν σας, καὶ ἔπειτα νὰ πελειώσωμεν τὴν διήγησιν· διότι ἡξίωκα καλὰ, πῶς τινὲς ὅτι τὴν συνήθειαν τῆς Ἑορτῆς προσερχομεν εἰς τὴν Θεῶν καὶ Ἱερὰν Τράπεζαν, τῆς ἐκείνῃ, εἰς τὴν Θεῶν Κοινωνίαν, ὅτι τὰς ὁποίας λέγω καὶ νῦν, καθῶς πάντα καὶ πολλὰς, ὅτι

δεῦν πρέπει νὰ παρηγορηθῇ τὰς Ἐορτάς, ὅποταν θέλῃ νὰ κοινωνήσῃ, ἀλλὰ νὰ καθάρῃ τὴν σωματικὴν πρὸς ἑσωτερικῶς, καὶ τότε νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν Γεραίαν ταύτης Τραπέζης. ἐπεὶ δὲ ὁ μεμασμένος, καὶ τὴν καρδίαν ἀκαθάρτος, ἔμεινον τὸν ἄλλον ἅπαντα καιρὸν, ἀλλ' ἔτε τὴν ἡμέραν πρὸς Ἐορτὴν εἶναι ἄξιός νὰ δοταύσῃ ταύτης πρὸς Ἀγίας καὶ φεικῶδες Σαρκοῦ τὴν Κυρίαν. Ὁ δὲ καθὰς πάλιν, ὅπῃ ὁ ἀλάφι παντελῶς τὴν πλημμελήματι τὴν ἑξῆς μέσον πρὸς Μετανοίας πρὸς ἀληθείας, ἔμεινον τὴν ἡμέραν πρὸς Ἐορτὴν, ἀλλὰ καὶ ἑξῆς παντὸς εἶναι ἄξιός νὰ δοταύσῃ τὴν Θεῖαν ταύτην καὶ Θεοδώριττα Μυσήρια. Ἀλλ' ἐπεὶ δεῦν ἡξοῦρα μόνον, τί νὰ παρηγορηθῶσιν οἱ πολλοὶ, καὶ πολλῶν κακῶν γέμοντες, καὶ ὅταν ἰδοῦσι διπλάσι τὴν ἡμέραν πρὸς Ἐορτὴν νὰ ἔλθῃ, ἔρχεσθαι ὅλοι, ὥσπερ νὰ ἦσαν βασανισμένοι ἀπὸ αὐτῆς, καὶ ἔπο μεταλαβανῶσι τῇ ἀρχαίων Μυσήριαν, τὰ ὅποια καὶ μετὰ τὰς ὀφθαλμῶς πρὸς εἶναι οἱ τοῖσδε ἄξιοι νὰ τὰ ἰδοῦσι. Διόπερ καὶ ἡμεῖς, ὅσας γνωρίζομεν ἀπὸ αὐτῶν, θέλομεν πρὸς καλῶσαι, ἵνα μὴ ἀναξίως μεταλάβωσιν ὅσας δὲ πάλιν ἀγαπῶμεν, θέλομεν πρὸς ἀφήσει εἰς τὴν κηδεμονίαν τὴν Θεῶν, ὅπῃ γνωσκει πρὸς ἡμετέρας ὁλοῦν τῇ ἀνθρώπων τὰ κρύφια. Τὸ λοιπὸν σήμερον θέλομεν καμὴ παντὶν ἑσπερ νὰ διορθώσωμεν παντὶν τὸ φανερὸν ἁμάρτημα. Τί γὰρ λογιζέσθε νὰ εἶναι τὸ φανερὸν ἁμάρτημα; Εἶναι διπλάσι, ὅπῃ ἡμεῖς πλησιάζει εἰς τὴν Θεῖαν με φόβον, ἀλλὰ καὶ μετὰ θυροβυσσῶν, παραπτώμων, θυμωμένων, συμπονεῖντες ἄφρονες, κατεκλίνοντες, βιάζοντες τὸν πλησίον σας, καὶ ἀλλὰ μύρια ἀποπήματ' ἀμύνετε, τὰ ὅποια καὶ πολλοὶς εἶπον, καὶ νῦν ἔπαυα λέγοντας. Οὐχ ὁράτε εἰς τὰς ἀγῶνας, ὅταν ὁ ἀγαποφίλης βαδίζῃ ἑξῆς μέσον πρὸς ἀγορῶν, ἔχων τὸν σῆμαρον ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλῇ, σολισμῶς με πολυπλήν ἱμάτια, κρατῶν καὶ εἰς τὴν χεῖρα τὴν ῥάβδον, πόση ὀταξία καὶ σιωπὴ εἶναι εἰς ὅλον τὸν λαόν, ἔσπας μόνον ὁ Κήρυξ τὴν σιωπὴν νὰ κηρύττῃ; Πῶς λοιπὸν δεῦν σὰς φαίνεται ἀποπνέον ἔργον, φιλοθεάμονες Χριστιανοί, ἡγῶν ἐκεῖ ὅπῃ ὁ Διάβολος ποιῶν, νὰ εἶναι ποσαύτη σιωπὴ καὶ ἡσυχία, καὶ ἐδῶ ὅπῃ μᾶς προσκαλεῖ ὁ Χεῖρς πρὸς αὐτόν, νὰ εἶναι ποσαύτη παραχῇ καὶ θόρυβος; Εἰς τὴν ἀγορὰν ἡσυχία, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κραυγὴ; εἰς τὸ πέλαιος γαλήνη, καὶ εἰς τὸν λιμένα κυματεῖ; Τί θορυβεῖσθαι, ὦ ἄνθρωπε, εἰπέ μοι, καὶ τί μελετᾷς; ἀνάγνι τῇ ἀρχαίων σὲ μίλει ὁλοτελῶς ἑξῆς πᾶρα; γνωσκεις καθόλου, ὅτι ἔχεις καὶ παρῶν καὶ τὴν ὥραν ταύτην; ἐνθυμᾶσαι ἀκόμη πῶς εἶσαι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν; νομίζεις πῶς εἶσαι προσέτι μετὰ τὸν ἀνθρώπου; Καὶ πῶς; τί καὶ δεῦν εἶναι ὅλα ταῦτα σημεῖα ἡμετέρας λιθίνης, τὸ νὰ νομίζωμεν διπλάσι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον πρὸς Θεῖας Μεταλήψεως, πᾶς σκαμνιστὴς ἐπαῖν εἰς τὴν Γῆν; καὶ ὅχι νὰ νομίζωμεν πῶς εἰς ἐκείνῃ τὴν ὥραν ὅμοι μετὰ τὴν Ἀγγέλους νὰ συγχωροῦμεν, μετὰ τὸς ὁποῖους ἡμεῖς, καὶ τὸ μυστικὸν μελόδημα δοποτέμελῃ πρὸς Θεῶν, καὶ τὴν ὥρην τὴν χαρμοσύνην; Διὰ τὸ καὶ ὁ γλυκύτατος με Χεῖρς ἀπὸς μᾶς ἐκάλεσε, λέγοντας: "Ὅπῃ τὸ πνεῦμα, ἐκεῖ συναχθήσονται καὶ οἱ ἄγγελοι, ἵνα διατάξωμεν εἰς τὰς Οὐρανούς, ἵνα ὑψώσῃ

πτερυγῶν, ἐλαφρυπόμοι μὲ τὰς πτέρυγας τῆ Παναγίας Πνύματος, ἡμεῖς δὲ, καὶ πῶς ὄφεις, συννόμιζον εἰς τὴν γλῶν, καὶ γλῶν ἐδίωκον.

Θέλετε νὰ εἰπῶ, πόθεν γίνεται ἡ κραυγὴ, καὶ ὁ θόρυβος; διότι μὴ ἄντας τινὰς, ὅπως νὰ σὰς ἐμποδίζῃ, κραυγῶντας τὰς θυμῶς, ἀναχωρεῖτε, καὶ πηγαίνετε ὅπως θέλετε, πρὶν νὰ τελειώσῃ ἡ Θεία καὶ Ἱερὰ Λειτουργία, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ αὐτὸ σημεῖον μεγάλης καταφρονήσεως. Τί ποιεῖς, ἀνθρώπε; τώρα ὅπως εἶναι ἐδῶ παρὼν ὁ Χεῖρς, οἱ Ἀγγέλοι παρῆστές, ἡ φρικτὴ Τράπεζα προσκυμένη, οἱ Ἀδελφοί σὺ δὲ λαβὼς πνευματικῶν, καὶ ἐσὺ πολμῶς, καὶ ἀφίνεις ὅλα ταῦτα καὶ πηγαίνεις; δὲν λογιάζεις, ὅτι, καλεσμένος ποτὲ εἰς δεῖπνον καὶ Τράπεζαν Μεγάλαν τινὸς, ἀγκαλὰ καὶ νὰ χορτάσῃς ἀποτίπρῃς ἀπὸ πῶς ἄλλης, δὲν μισῶναις ὁμῶς ἀπ' ἐκεῖ, ἐὰν δὲν ἀναμείνῃς νὰ σινῇς ὁμῶς μετὰ ὅλης τῆς ἀνακειμένης; καὶ ἐνταῦθα, ὅπως ὅποτελῃναι τὰ ἀρχαῖα, καὶ φρικτὰ τῆ Χεῖρς Μυστήρια, καὶ ἀκόμη πρὶν νὰ τελειώσῃ ἡ Θεία ταύτη Μυσταγωγία, πολμῶς ἐσὺ, καὶ τὴν ἀφίνεις νὰ ἀπέλθῃς εἰς φροντίδας σωματικαῖς; Καὶ ποῖαν συγκοινωνίαν τάχα ἔχεις νὰ λάβῃς; ἡ ποῖαν ὁπολογίαν ἔχεις νὰ δώσῃς; Θέλετε νὰ εἰπῶ, τίνος ἔργον ποιῶσι, καὶ ποῖον μισῶναις ἐκείνοι, ὅπως ἀναμείνῃς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, πρὶν νὰ τελειώσῃ ἡ Ἱερὰ Λειτουργία, ὁμῶς μετὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διχασίας; Θέλω τὸ εἰπῶ καὶ ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι βαρὺς ὁ λόγος μου, μὴ ὅλον ἐπὶ τοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν εἰπῶμεν, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν πολλῶν. Ὅπου τὸν ἐκοινοῦντο τὸν Γέδας τὸν Δεῖπνον τὸν Μυστικόν, ἐν τῇ καρτῇ τῆ πάσης τῆ Κυρίας, οἱ ἄλλοι Μαθηταί, καὶ Ἀπόστολοι ἡσυχάζοντες ἐκεῖ, αὐτὸς μόνος ἀποπνέωντας, ὡς ἐβίβ. Ἐκείνοι τὸ λοιπὸν μιμνῆται καὶ ὅσοι ἀναχωρῶσιν ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ τῆς τελειώσεως τῆς Θείας Ἱερουργίας, ὡς ἐκεῖνος, ἀνίσως καὶ δὲν ἐμίσδον ἀπὸ τὸν Χεῖρς, δὲν ἤθελε γὰρ ἔπε ἀποδόσης, ἀνίσως καὶ δὲν ἀνέχωρη ἀπὸ τὴν συντροφίαν τῶν λοιπῶν Μαθητῶν, δὲν ἤθελεν ὁπολέσῃ καὶ ψυχῇ καὶ ζωῇ ὁ παγκράτιστος, ἀνίσως καὶ δὲν ἐμάκρυνεν ἀπὸ ἐκείνων τὴν ἀγγέλιον τὴν Ἱερὰν, δὲν ἀπὸ τὸν Ποιμένα, δὲν ἤθελε γένῃ θνητόβροτος. Ὅπως λοιπὸν, ὅτι ἡ ἐσχάτη Εὐχὴ, ὅπως γίνεται ὑπερὸν ἀπὸ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, γίνεται κατ' ἐκείνων τὸν τύπον; Διὸ ἀρέπει νῦν αὐτὸ νὰ νοήσωμεν, αὐτὸ νὰ λογιάζωμεν, φοβούμενοι τὰ τῆς κρέμας τὴν καταδίκην, ἐπειδὴ ὁ Δεσπότης Χεῖρς ἡμῶν σου μετέδωκε τὴν Ἀγίαν τὴν Σάρκα, καὶ ἐσὺ ἔπε μετὰ λόγους φεδὸν νὰ τῆ δώσῃς τὴν ἀλλὰ σωματικὴν ὁπολαμβάνωντας τροφὴν, πάλιν δὲν ἐνθυμῶσαι νὰ ἐπιστρέψῃς καὶ εἰς ἀποδόχην, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πνευματικὴ τροφὴ, πάλιν δὲν ἐνθυμῶσαι νὰ γινῇς μετέχων μετὰ ὅλῃ τὴν Ἐκκλῆσιαν, τὴν ὁρατὴν δηλαδὴ καὶ ἀόρατον, ὅπως σὲ κάμνει νὰ γινῇς ταπεινός, καὶ ὡς ἐπὶ φύσεως. Δὲν ἀναμείνεις λοιπὸν νὰ ἀναμείνῃς τὸν διεργῆναι ἔπε μετὰ λόγον, ἔπε μετὰ ἔργον; Καὶ πῶς ταῦτα; τάχα δὲν θέλεις εἶναι κοιλῶς ἄξια; Ταῦτα λέγω, καὶ μόνον ἵνα ἐπαιναῖτε πῶς λόγους, ἔπε ὡς νὰ

θαρσύνετε, καὶ νὰ κράζετε, ἀλλ' ἵνα ἐνδυμᾶσθε καὶ καιρὸν τὰς λόγους τῆς, καὶ νὰ δειγνύετε τὴν ἀρεπὴν οὐταξίαν καὶ μετρίτητα εἰς ταῦτα τὰ Θεῖα Μυστήρια, διότι Μυστήρια λέγονται, καὶ εἶναι ὅπως δὲ Μυστήρια, πολλὴ σιγὴ καὶ σιωπὴ ἀρεπὴ. Τὸ λοιπὸν μετὰ πολλῆς τῆς σιγῆς, μετὰ πολλῆς τῆς οὐταξίας, μετὰ τῆς προσοχῆς δὲ λαβεῖν, τῆς Γερασ ταύτης Κοινωνίας νὰ κοινωνήσωμεν, ἵνα φέρωμεν εἰς θεοκρατορίαν ἀγάπην τὸν Θεόν, καὶ τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ παντὸς μολυσμῶς νὰ καθαρίσωμεν, ἵνα ἐπιτύχωμεν καὶ τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ὡς γὰρ οἶτο πάντες ἡμεῖς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετ' οὗ καὶ ὁδῶν, καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ ἀποστολή, τῇ Πατρὶ, καὶ τῇ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Α ΜΗ Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ

Περὶ Προσευχῆς.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

***Τι πῶς εἶναι ἡ Προσευχὴ κεφάλαιον παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ ἀρεπῆ-
 *****Ο*****νος, καὶ σωτηρία τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ εἰς τινὰς εἶναι, ὅπως νὰ μὴ
 ***τοῦ ἡξίωσιν, καὶ νὰ μὴ τὸ ἐγνωρίζῃ. Ὅμως βάλωμαι, ὅσοι εἶ-
 ***ναι τῆς διωκτικῆς μου, καὶ διηρηθῶ, πόσῳ δυνάμει ἔχει, καὶ πό-
 σῳ ἀφίλειαν δίδει εἰς ἐκείνους, ὅπως προσέχεται μετὰ εὐκρινεῖς καρδίας,
 ἵνα ἐκείνους, ὅπως εἶναι μαθηταὶ νὰ ζῶν μετὰ προσευχῆς, καὶ μετὰ τὴν λαβὴν
 τῶν Θεῶν, νὰ τὰς κέρνῃ ὁ λόγος σπουδαίως, καὶ μετὰ πᾶσαν ἐπιμέλειαν νὰ
 ἔχον τὸν νῦν τῆς εἰς αὐτὴν. ὅσοι δὲ πάλιν ἐξῆσαν ἀμειλῶς, καὶ εἶχαν τὴν
 ψυχὴν τῆς ἐρημίας ἀπὸ πᾶσαν προσευχῆν, νὰ ἀρεσκίωσιν τὴν ζημίαν τῇ ἀπε-
 ρασμῇ καὶ, καὶ νὰ μὴ ἀποστρέψωσι τὰ λόγους, εἰς τὴν ἐπιλοπὸν τῆς
 ζωῆς, τῆς ταύτης σωτηρίας. Τὸ λοιπὸν παρὰ τοῦ ἀρχὴν ἔχοντες
 νὰ ἀποδείξωμεν τὸ πᾶν τὸ ἀρεπὴν, πῶς εἶναι μέγαλον τίποτες ἡ Προσευχὴ,
 διὰ κατ' εἰας, ὅπως προσέχεται, συντηρεῖ μετὰ τὸν Θεόν. Ὅσῳ τιμὴν
 δὲ ἔχει τὸ ἀρεπὴν, νὰ εἶναι τινὰς ἀνθρώπος, καὶ νὰ συντηρεῖ μετὰ τὸν
 Θεόν, πάντες τὸ γνωρίζωσιν, ἀλλ' νὰ ἀποδείξωμεν μετὰ λόγον τὴν τιμὴν δὲ δι'
 νοῦν οἱ πολλοὶ, διὰ αὐτὴν ἡ τιμὴ ἀρεπῆς καὶ τῶν Ἀγγέλων τὴν μεγα-
 λοπρέπειαν. Τὸ ὅποῖον ἐκείνοι ὅλοι ἡξίωσιν το καλὰ, φησὶται πῶς ἡφερ-
 σαν τὰς δυνάμεις τῶν Προφητῶν εἰς τὸν Θεόν, τὰς ὕμνας καὶ τὰς λαβείας τῇ Δε-
 σποτῇ μετὰ πολλὴν φόβον, ἔχοντες καὶ τὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ποσειδῶνα σκεπασμένα
 ἀπὸ τὴν πολλὴν δόξα. Α μὴ ἐκεῖνο, ὅπως περὶ, καὶ δὲ δύνανται νὰ ἴδωσι

τὸν ὁποῖον νῦν ἕως πῶρα τὸν ἐσκέπαζεν ὁ Θεὸς μὲ τὴν Προσέχῳ, καὶ νῦν συγχωρήσων, νὰ κατεπαύῃ οἱ Δαίμονες τὰς ψυχὰς ἐκείναις, τὰς ὁποίας τὰς σκεπάζων ἡ χάρις τῆ Παναγίας Πνεύματος, καὶ ἐδείξεν εἰς αὐτὰς ὁ Θεὸς τὴν χάριν τε, καὶ τὴν πολλὴν τε φιλοφροσύνην, καὶ ἀφόνειον. Καὶ πῶς εἶναι ἡ ἀφορμή, ἀκούσον.

Αἰδιώτων εἶναι εἰς τὸν αὐθροῦτον νὰ δυνάμει νὰ δεχθῇ τὴν θείαν ὁμίλιαν χωρὶς τὴν χάριν τῆ Παναγίας Πνεύματος, ἀλλὰ πρέπει ὅταν ἔλθῃ αὐτὴ ἡ χάρις, καὶ μᾶς συμβουθεῖ εἰς τὰς πνευματικὰς ἀγῶνας, καὶ κόπας, ὅπως κάμνομεν, νὰ πηγαινομεν παρὸς τοῦ νὰ δώμεθα, καὶ νὰ δώμεθα μὴ εἰδικένως καρδίας, καὶ πόθεν πρὸς τὸν Θεόν· ὅτι μεγαλύνει τὸ τίποτε εἶναι ὑπὸ τὴν δυνάμει τὴν αὐθροῦτον, νὰ λαλήσῃ τινὰς μὲ τὸν Θεόν. Καὶ ἐπειδὴ μεγάλη εἶναι ἡ τιμὴ, πρέπει καὶ τὴν χάριν τῆ Παναγίας Πνεύματος νὰ ἔλθῃ εἰς ἡμᾶς, καὶ νὰ μᾶς δυναμώσῃ, καὶ νὰ μᾶς θαρρύνῃ, καὶ νὰ μᾶς διδάξῃ τὴν μεγαλοσύνην τῆς τιμῆς. Τὸ λοιπὸν ὅταν μάθῃς, ὅτι ἐδέχθης τὴν ἐνέργειαν τῆς Ἀγίας Πνεύματος, καὶ μέλλῃς νὰ λαλήσῃς μὲ τὸν Θεόν, δὲν θέλεις δώσει καμίας ἀδείας, καὶ θέλημα εἰς τὸν Διάβολον νὰ σέβῃ εἰς τὴν ψυχῇ, ὅπως ἀγιάσῃ ὑπὸ τὸ Ἄγιον Πνεῦμα. Διὰ τὴν ὥσων πῶς ἐκεῖνοι, ὅπως γίνονται φίλοι μὲ τὸν Βασιλέα, καὶ σωτηρχοῦν μετ' ἐκείνων, καὶ ἔχον πολλὰς τιμὰς ὑπὸ ἐκείνων, δὲν καταδέχονται, ὅδε χρειάζονται νὰ σωτηρχοῦν μὲ πτωχὰς, καὶ κατηφορεμένους ἀνθρώπους· ποιτοβόπως καὶ ἐκεῖνος, ὅπως λαλεῖ μὲ τὸν Θεόν καὶ προσεύχεται, δὲν θέλει καταδεχθῇ μὲ κακὰ ἔσπον ἐκεῖνα τὰ ἀσεβεῖς, καὶ ποιητὴ τὴν ὁμίλιαν εἰς τὰ λόγια. ὅτι ὅπως βέβαια ἐκεῖνος, ὅπως δαδῆται εἰς ταῖς ἡδοαῖς, καὶ ταῖς δαδῶναι, ὁμιλεῖ καὶ σωτηρχοῖ μὲ τὴν Δαίμονας, καὶ ἀγαπᾷ, καὶ κρατεῖ εἰς τὴν καρδίαν τὸ ἐκείνων τὴν μακίαν, καὶ τὴν πονηρίαν, καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὁμιλεῖ καὶ σωτηρχοῖ μὲ τὴν Ἀγγέλους, καὶ ἐπιθυμᾷ, καὶ ἀναγκάζει νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐκείνων μεγαλοπρέπειαν· Φαίνεται μὲ, ὅτι αὐτοῖς τινὰς, πῶς εἶναι νεῦρα τῆς ψυχῆς ἡ Προσεχὴ, νὰ μὴδὲν ἀφαιρᾷ ὑπὸ τὴν ἀλήθειαν· ὅτι βάνω μὲ τὸν νῦν μὲ, ὥσων πῶς τὸ σῶμα κρετταῖ ὑπὸ τὰ νεῦρα, καὶ ἔχει, καὶ σέκεται, καὶ ζῇ, καὶ σφίγγει, καὶ ἐν δὲν κόψῃ τινὰς τὰ νεῦρα, εἶναι ὅλον συναρμολογούμενον, ἀλλ' αὐτὰ κόψῃ, ἰδὲ ὅπως ἐχάλασεν ὅλην τὴν ἁρμονίαν τῆς σώματος, ποιτοβόπως καὶ αἱ ψυχαὶ, ὅτι καὶ Ἀγίου Προσεχῶν, ἀρμόζονται καὶ κρατῶνται, καὶ τὸν δρομὸν τῆς ὁδοσεύας ἔχουσιν μὲ πᾶσαν ἐνκολίαν. Ἀμὴν ἀνίστας τὸ ὑπερηφάνος τὸ λόγος ὑπὸ τὴν Προσεχῇ, ἔκαμες ὥσων νὰ ἡθέλεις ὀρθρῶν τὸ φάρι ὑπὸ τὴν ἐχάλασεν. ὅτι ὥσων πῶς ζῇ τὸ φάρι μὲ τὸ νεῦρον, ποιτοβόπως ζῇ καὶ ἐν μὲ τὴν Προσεχῇ. καὶ ὥσων πῶς ἐκεῖνο πλέει ἐπάνω εἰς τὸ νεῦρον ἐνκολῶν, καὶ ὑπάγει ὅπως θέλει, ἔτσι καὶ ἐν μὲ τὴν Προσεχῇ θέλεις νὰ πρὸς τῆς Οὐρανῶς, καὶ νὰ σιμαῖσῃ σιμαῖ εἰς τὸν Θεόν. καὶ λοιποὶ ἴσταναι αὐτὰ, ὅπως ἐπὶ αὐτῶν, νὰ δοτοδείξῃ τὴν δυνάμει τῆς Ἀγίας Προσεχῆς. ἀλλὰ καλῶν νὰ ἔλθῃ.

μεν εἰς τὰς Θείας Γραφάς, καὶ ὑπὸ τῇ ὑπόφασιν, ὅτε κάμνει ὁ Χεῖρος, καὶ ὑποδείκνυται τὸν πλεόντα, ὅτε χαλίζουσιν αἱ Προσδύχαι εἰς ἐκείνας, ὅτε βέλονται καὶ ἀγαπᾶν νὰ χολάζουν ὅλην τὴν τῷ ζῶντι εἰς αὐταῖς.

„Εἶπεν δὲ, φησὶ, καὶ ἀπαβολῶν αὐτοῖς, πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσδέχεσθαι. Ἦν τὸν εὖας Κεῖτης εἰς μίαν Πόλιν, καὶ μὴτε τὸν Θεὸν ἐφοβᾶτο, μὴτε τὴν ἀνθρώπου ἐνέβητο· ἦτον δὲ μία χίρα εἰς τῷ Πόλιν ἐκείνῳ, καὶ ἤρχετο εἰς αὐτὸν κατ' ἡμέραν, καὶ τὴν ἔλεγον, ἐλδοθέρανσόν με, καὶ ἔπαρε τὸ δίκαιόν με ὑπὸ ἐκείνῳ ὅτε μὲ ἀδικᾷ. ἐκεῖνος δὲ ὁ Κεῖτης δεῖν ἠθέλησε νὰ πῇ δικάωσιν εἰς πολλὸν καιρὸν. Μὲν δὲ ταῦτα εἶπε πρὸς τὸν ἑαυτὸν· αὐ εἶναι καὶ μὴτε τὸν Θεὸν φοβᾶμαι, μὴτε τὴν ἀνθρώπου ἐνέβητομαι, καὶν δεῖν ἔρχεται, καὶ μὲ πειράζει ἡ χίρα αὐτῇ, ἃς πάρα τὸ δίκαιόν της, ἵνα μὴ ἔρχεται ὁλοκαὶ καὶ μὲ πειράζει.

„Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Ἀκούσατε τί ὁ Κεῖτης πῆς ἀδικίας λέγει. Αἰμὴ ὁ Θεὸς δεῖν θέλει κάμνῃ πῇ ἐκδίκησιν τῇ ἀνθρώπων καὶ τῇ ἀγγέλων, ὅτε πρᾶξεν πρὸς αὐτὸν ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ μακροθυμεῖ ἐπ' αὐτοῖς· λέγω ὑμῖν, ὅτι ποιήσῃ, σὺ πῇ ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν ταῖς. Ὡς Ἀδελφοί, ἃς μάθωμεν πῇ Σοφίαν, ὅτε εἶναι κερκυμμένη εἰς τὰ λόγια τῆ Προφῆτιας μέσα, ὅχι ὅσην εἶναι, ἀλλὰ ὅσον φθαίνει ἡ διωκίς μας. Ὅσοι μὲν εἰς ἀνθρώποι ζῶν ὑπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἤσαν ὅτε βετῶν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὀργάνει τὴν πολυτίμην λίθους, καταβυθίζοντες μέσα εἰς τὸ βαθύτατον βάθος τῆς θαλάσσης, ὀργάνουν αὐτὰς τὰς λίθους, καὶ τὰς φέρουσιν ἐκείνων, ὅτε κατοικῶν εἰς τὴν γῆν· ἀλλὰ ἡμεῖς τὸ πέλαγος τῇ θείῳ Γραφῶν ἰσοχρῶντες, μέσα εἰς αὐτὸν τὸν βυθὸν τῆς προφῆτικῆς σοφίας, ὅσον εἶναι ἡ διωκίς μας, νὰ καταδράμωμεν, ἵνα φέρωμεν νὰ φέρωμεν μέσα εἰς τὴν προφῆτιαν, ὅτε νὰ καλλωπίζη ταῖς ψυχαῖς σας, καλλωπίζοντες καὶ τὰς πολυτίμους λίθους. Ἐκεῖνοι οἱ λίθοι σολίζαν, καὶ λαμβανόμεν ταῖς κορώνας τῇ Βασιλείᾳ, ὅτε φορᾶν εἰς τὰ κεφάλια σας, δεῖν ἐκείνων ἡ εὐμορφία μοναχὰ εἰς ἐστίῳ τὴν ζωὴν εἶναι. καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Οὐρανὸς τιμὴν δεῖν ἔχει· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὅτε σφαιρῶσιν τὴν ψυχὴν με τὰ λόγια τῆ Προφῆτιας, καὶ πῶρα ἐδῶ εἰς ἐστίον τὸν Κόσμον πέραν τὴν ζωὴν με πᾶσης ἀσφαλείας, καὶ μὴ τὸν θαλάσσιν, με πολλὴ θάρρος προσέρχεται ἑμπαθεῖς εἰς τὸ Κεῖταιον τῆ Χεῖρ, ἔσαντας ὅτε εἶναι γαμάτος ἀπὸ τὰς ἀρεταῖς, καὶ ὅτε λείπει ὑπὸ πᾶσαν κακίαν.

Τὸ λοιπὸν, τί ἄλλας θησαυροὺς σὰς φέρωμεν ὑπὸ τὸν βυθὸν τῆς Θείας Γραφῆς, ὅχι πῶς ἡμποροῦμεν νὰ ἑμπαθεῖς εἰς ὅλον τὸ βάθος τῆς σοφίας, ἀλλὰ ὅσον διωκόμεθα νὰ καταλάβωμεν. Θέλωμεν ὁ Κύριος ἡμῶν Γνωστὸς Χεῖρ νὰ σύρῃ τὴν ἀνθρώπου εἰς τὴν Προσδύχην, καὶ βαλόμενος νὰ δεῖξῃ τὴν ἀφελειαν, ὅτε πέραν ἡ ψυχὴ ἀπ' αὐτὴν, φέρνει εἰς τὸ μέσον εἰς Κεῖταιον πονηρὸν, καὶ σκληρὸν, ὁ ὁποῖος εὐχαλεν ὑπὸ τὰ λόγια τῆ πᾶσαν ἐνδοκίαν, καὶ εἴς· διαξοῖς ὑπὸ λόγια τῆ ὅλον τὸν φόβον τῆ Θεοῦ· ὅμως ἡμποροῖς νὰ βάλῃ καὶ δίκαιον ἀνθρώπου εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐλεῖμονα· καὶ ὅτε πᾶσαν τὴν δικαίαν τὴν ἑλεμμοσύ-

νίω, καὶ τὴν φιλευθροσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ δείξῃ τὴν δύναμιν πνεύματος τοῦ ἁγίου
 τὸ, αὐτὴν εἶναι καὶ ὁ καλὸς ἀνθρώπος, καὶ ἡμέρος, καὶ ἁπλῶς δέχεται τὴν ὁ Χριστὸς
 τὸν ᾤοντα, καὶ τὸς ἀκούει, πόσω μάλλον ὁ Θεός, τὸ ὅποιον πόσον εἶναι γινώ-
 σκει καὶ μεγάλην ἢ φιλευθροσύνην; ὅτι, ὅχι μόνον ὑπερβλίνει τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐδικ-
 νῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀγγέλων αὐτῶν. Ἐφθασεν, ὡς κατ'ὸς εἶπα, καὶ φέρει εἰς τὸ
 μέσον πρὸς ὅσων δικαίῳ Κεῖται, καὶ καὶ δείξῃ τὴν ὑπόθεσιν, ἀμὴν δὲ καὶ μένει ἐν-
 τὴν, ἀλλὰ φέρει εἰς τὸ μέσον Κεῖται ἀρεῖον, καὶ ἀσεβῆ, καὶ μισάνθρωπον, καὶ ἁπλῶς
 μὴ τὸς ἄλλους ὅλους ἀνθρώπων, καὶ ἀπάνθρωπον, καὶ κακὸν, πρὸς δὲ τὸς θεοφίλους
 ἡμέρον, καὶ ἁγίων, καὶ καλόν· ὅχι καὶ μάθης ἐσθ, ὅτι πάντα θείας καὶ αὐτῶν
 τὴν ποιητὴν φύσιν, καὶ γνώμην εὐκολὰ τὴν γινώσκει εἰς διασφαλγνίαν, καὶ ἔλεον.
 Καὶ ὅχι ποῖον ἔσθον τὸ ἐκαμὴ αὐτὸ ὁ Χριστός; ὅχι καὶ μὴν ἀπομνην τι-
 νὰς ὅσοι τὸς ἀνθρώπους, ὅτι καὶ μὴν καταλάβῃ τὴν δύναμιν τῆς Προσδοχῆς.
 ὅχι τὴν αὐτὴν ἐν τὴν ὑπόθεσιν ἐφίρει εἰς τὸ μέσον αὐτὸν τὸν ποιητὴν Κεῖται,
 ὅτι ὅλους τὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐδείξῃ μᾶλλον, πῶς ἡ ᾤοντα καὶ τὴν χήραν ἐδωκ-
 ῃ καὶ τὸν καμὴν ᾤοντα φύσιν φιλευθροσύνην. Καὶ ἀπ' αὐτῆς τὴν ποιητὴν τὴν ὑπόθε-
 σιν εἰσφέρει τὸν λόγον πρὸς τὸν αὐτὸν Πατέρα, τὸν ἀγαθόν, τὸν ἁγίον, τὸν ἡμέ-
 ρον, τὸν φιλευθροσύνην, ὅτι ᾤοντα βλάπτει ταῖς ἀρεταῖς, ὅτι συγχωρεῖ ταῖς
 πολλαῖς ἀμαρτίαις, ὅτι πάντα ἡμέραν βλασφημεῖται, καὶ ὑποφέρει, ὅτι βλέ-
 πει πῶς τιμῶν τὸς Δαίμονας καὶ ὑποφέρει, ὅτι αὐτὸν μὴ τὸν ὑβρίζον, τὸν Τύον
 καὶ δὲ τὸν μονογενῆ τὸν βλασφημῶν, μετὰ ῥαμνίσκῃ, καὶ μετὰ ἀρετὰς λόγια, μετὰ χί-
 λια, καὶ μύρια δεινὰ, καὶ κακὰ. Καὶ αὐτὴν εἶναι καὶ τοιαυτὸς βλασφημῶν τὸ
 βασμ, καὶ ὑποφέρει τὴν βλασφημίαν, καὶ μᾶλλον ἰδὼν καὶ ἀποσιππῶν εἰς αὐτὸν,
 καὶ καὶ τὸν ᾤοντα μὴ ἀπέποντος φόβου, τάχα δὲ θέλει μᾶλλον ἐκείνου τὸ γλυ-
 γοριώτερον; Ἀκούσατε, φίλοι, τί ὁ Κεῖται τῆς ἀδικίας λέγει· αὐτὴν εἶναι καὶ τὸν
 Θεὸν δὲ τὸν φοβῶμαι, καὶ τὸς ἀνθρώπους δὲ τὸς ἐνέχομαι, καὶ ὅχι ἐρχε-
 ται, καὶ μετὰ περὶ ὅλους, ἀς κάμω τὴν ἐκδίκησιν. Τί λέγεις, ὦ ἀνθρώ-
 πε; ἐκεῖνο ὅτι δὲ ἐδωκῇ καὶ τὸ καμὴν ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἐδωκῇ καὶ τὸ κα-
 μὴ ἢ θείας. καὶ ὁ φοβισμὸς τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμελλεῖ καὶ κολάσῃ τὸν πλῆσιον, καὶ
 τὸ ἥϊον βέβαια, δὲ ἐδάμασεν, ἐδὲ ἐκαταπαύει τὴν γνώμην, καὶ ἡ χήρα
 μετὰ τὴν ᾤοντα τῆς ἐκαταπαύει τὴν, καὶ τὸν ἡμέρωσε; Τὸ λοιπὸν, πῶς
 πρέπει καὶ λογισμῶν ὅτι τὸν φιλευθροσύνην Θεόν, αὐτὴν εἶναι καὶ αὐτὴν ἡ χήρα με-
 τὰ τὴν ᾤοντα τῆς τὸν ἐκαταπαύει τοιαύτης θείας ἐκείνου τὸν ὡμὸν, τὸν
 ἀρεῖον, τὸν ἀνθρώπον· Πόσω καλῶς τὴν, πόσω φιλευθροσύνην θέλει δείξῃ
 ὁ Θεὸς εἰς ἡμᾶς, ὁ ὅποιος ἀγαπᾷ καὶ θέλει πάντοτε μόνον εἶναι, καὶ καὶ κολά-
 σῃ καμὴν φορὰ δὲ θέλει; ὁ ὅποιος ἔκαμῃ καὶ τὴν κόλασιν καὶ τὴν τιμωρίαν
 ὅχι πολλὴν ἀφέλειαν ἐδικνύμεν, καὶ μετὰ τὸν φοβισμὸν τῆς τιμωρίας μᾶλλον ἡτοι-
 μασεῖ τῶν μεγάλων καλωσιῶν, καὶ ἀνάπαυτες, ὅπως καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ ἐλπί-
 δα καὶ μᾶλλον βοήθῃ δὲ δύο μεράς· ὁ μὴ φόβος καὶ μᾶλλον ἐκκοπῇ δὲ τὰ κακὰ
 ἔργα, ἡ δὲ ἐλπίς καὶ μᾶλλον ἀναγκάζῃ καὶ καμῶν τὸ καλὸν καὶ ταῖς ἀρεταῖς.

Δὲν δώσωμεν τὰ χωρίων τὸν λογισμόν μετὰ τὴν ἐνθυμήσιν ἐκείνην τῇ Κρι-
τῇ τῆς ἀδικίας, ἐμβλεψάμεντες εἰς τὴν τοιαύτην φύσιν ἐκείνην ἀραρότητα, τῷ Θεῷ τῇ
φιλευθραπίαν τὴν αἰνέητον. ὅτι, αὐτὸς εἶναι καὶ ἐκεῖνος, ὅπῃ δὲν ἐβεβλήθη
ποτέ τις καμὴν φοράν νὰ δείξῃ καμὴν καλωσύνην, παρὰ τοῦ ἐμετανοήσῃ, καὶ
ἐλεημονήσῃ ἐκείνῳ, ὅπῃ τὸν παρεκάλει, καὶ τὸν ἐδέετο, πόσω βοήθειαν θαρ-
ρεῖτε νὰ μᾶς φέρωσιν ἐξ Οὐρανοῦ αἱ Προσδύχαι καὶ αἱ δέσεις; Ὅμως κατ' ἐξῆς
θελεῖ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν, καὶ ἰσχύϊ τῆς Ἀγίας Προσδύχων, ὅταν τοχαδῇ
καταλάβῃ, πόσα ἀγαθὰ πέναντι ἐκείνοι καθημερῶν, ὅπῃ πάλαι δέον-
ται, καὶ προσδύχονται εἰς τὸν Θεόν. Διὰ τί, ποῖος εἶναι ὑπὸ ἐσῆς, ὅπῃ δὲν ἐγνο-
εῖται, ὅτι καὶ τὸ φῶς τῆς Ἡλίου, καὶ τὴν λάμψιν τῆς φεγγαρίου, καὶ τῆς ἀστέρων,
καὶ τὴν ἄκρας τῆς αἴρας, καὶ βοῆς παντοδαπῆς, καὶ πλῆθος, καὶ ζωὴν, καὶ
μύρια ἀγαθὰ τὰ δίδει ὁ Θεὸς εἰς ὅλους τὰς ἀνθρώπους, ἰστί, καὶ εἰς δικαίους, καὶ
εἰς ἀδίκους, καὶ εἰς ἀσεβεῖς, καὶ εἰς ὁσεβεῖς ὅτι τὴν πολλὴν αὐτῶν φιλευθραπίαν,
τὴν ὅποιαν τὴν ἔχει πρὸς ἡμᾶς· καὶ αὐτὸς εἶναι καὶ ἐκεῖνος, ὅπῃ δὲν δέονται, καὶ
γυρῶν πειναρὺς ἡμέας, τὸς ἐλεῖ, καὶ τὸς θρασυτοῖς κατ' ἡμέραν, πόσα ἀγα-
θὰ εἶναι ἑρπύον νὰ ὑπολαύσωσι, καὶ νὰ πέναντι ἐκείνοι, ὅπῃ χαλάζῃσι καὶ
κατερεῖσιν ὅλην τὴν ζωὴν τὰς εἰς ταῖς προσδύχαις, καὶ εἰς ταῖς δέσεις; Τὸ λοι-
πὸν ἔλατε, καὶ ἂς ἰδῶμεν πόσοι δίκαιοι μετὰ ταῖς Προσδύχαις τὰς, ἐδυνήθησαν
νὰ σώσων καὶ νὰ γλυτώσων καὶ Πέλει, καὶ ἔδωκεν τὸν αὐτὸν τὴν νὰ σώσων τῇ Ε'-
θνῇ, καὶ ὅλην τὴν Οἰκὸν ἡμῶν. Ἐγὼ νὰ σᾶς τὸς ἐνθυμήσω ὅλους· καὶ πρῶτον
νὰ ἐνθυμίσω τὸν Παῦλον, ὅτι εἶναι ἄξιος ἐνθυμήσεως. Παῦλος, ἐκεῖνος ὅπῃ
ποτέ τις δὲν ἐχόρταινε μετὰ τὴν Προσδύχην, καὶ τὴν Λαβρίαν τῇ Θεῷ, ὅπῃ εἶναι
Πατέρας, καὶ Προγόνος ὅλων τῶν δούλων τῇ Χρυσῇ· ὅμως ἐκεῖνος, ὁ φύλαξ τῆς
Οἰκὸς ἡμῶν, μετὰ τὴν Προσδύχην, καὶ μετὰ τὴν παντοπνὴν δέσιν ἔσωσεν ὅλα τὰ
Ε'θνη, λέγοντας ποσὸς τῶν τὸν λόγον πρὸς ἡμᾶς· „ Τίτε χάριν κάμπτο
τὰ γόνατά με πρὸς τὸν Πατέρα τῇ Κυρίῃ ἡμῶν Ἰησοῦ Χρυσῇ, ἐξ ἧς πάντα
παῖς ἐν Οὐρανῷ καὶ ὅπῃ τῆς γῆς ἐνομαζέται, ἵνα δώσῃ ἡμῖν καὶ τὸν πλῆθος
τῆς χάριτος αὐτῆς, εἰς τὸν ἔσω ἀνθρώπον κατοικῆσαι τὸν Χρυσόν, ὅτι τῆς πί-
στως ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Βλέπετε πόσον δύναιται ἡ Προσδύχην καὶ ἡ δέ-
σιν, ὅτι κάμνει τὸς ἀνθρώπους Ναὺς καὶ σπῖτι τῇ Χρυσῇ; Ὡς αὖ πῶς τὸ γυ-
ρῶν, καὶ ἡ ἀκρίβειος καὶ ἡ μορφαὶς πείρας, καὶ τὰ μάρμαρα κάμνει τὰ σπῖτι τῇ
Βασιλείῃ, πιστοφῶν καὶ ἡ Προσδύχην κάμνει τὸν ἀνθρώπον σπῖτι τῇ Χρυσῇ.
Νὲ καπικήσῃ, λέγει, ὁ Χρυσὸς εἰς ταῖς καρδίαις σας. Πῶς, καὶ μετὰ τί δύνα-
σαι νὰ ἐγκαυμάσῃς τὴν Προσδύχην, ἡ ὅποια σὲ κάμνει Ναόν, καὶ σπῖτι Θεῷ;
Ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον δὲν χωρῶν οἱ Οὐρανοὶ, ἔρχεται καὶ ἐμβαίνει εἰς τὴν ψυχὴν,
ὅπῃ ἔρ' μετὰ Προσδύχαις· διότι λέγει, „ ὁ Οὐρανὸς εἶναι θρόνος μου, ἡ δὲ Γῆ
εἶναι ὑποπόδιον τῆς ποδῶν μου. Ποῖον οἶκον θέλετε κάμν' ὅτι λόγος μου, λέγει
Κύριος, καὶ ποῖος τόπος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ νὰ με χωρῇ ἔμφαν; Τὸ λοιπὸν ἂς
ἰδῶμεν, μετὰ τί ἔρπον κάμνει ὁ Παῦλος τὸν οἶκον, ὅπῃ νὰ καπικήσῃ ὁ Θεός·

με τὴν ἐνέργειαν δηλοῦσι τῆς Προσδυχῆς· διὸ καὶ λέγει, „ κάμπτω τὰ γόνατά
 „ με πρὸς τὸν Πατέρα τῶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα κατοικήσῃ ὁ Χριστὸς
 „ ἐν τῇς πίσις ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ὅμως καὶ διὰ τὸ πάλιν δελεῖται
 εἰσεῖν τινὰς τῶν διδάσκειν τῶν Εὐχῶν, ὅτι ὁ Παῦλος, ὅτε ἔβριχε ἐν ὅλῳ τῇ
 Οἰκουμένῃ, αὐτὸν νὰ εἶχε πιερά, καὶ εἰς τὴν φυλακὴν ἐμπήκει, καὶ πληγαῖς ἐδέ-
 χθη, καὶ εἰς τὴν ἄλυσον τὸν ἔβαλαν, καὶ σχεδὸν ὅλῳ τῇ τῷ ζωῇ εἰς κινδύνον
 καὶ θανάτου τὴν ἐπέρασεν, ἀλλὰ καὶ Δαίμονας ἐδίωκε, καὶ νεκρὰς ἀνάστασε, καὶ
 ἀποσημύνας ἰατροῦ, καὶ εἰς κανὴν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς εἶχε τὸ θάνατον, καὶ βοήθειαν
 τῷ Κόσμῳ, ἀλλὰ μόνον με ταῖς Προσδυχαῖς ἐτέλεξε τὴν Γαλ. Καὶ ἀφ' ἧς κα-
 με τὰ σημεῖα, καὶ ἀνάστασε τὸς νεκροὺς, πάλιν ἔβριχε ἐν ταῖς Προσδυχαῖς, αὐτὸν
 ὡς ἀθλητὴς, διὰ τὴν παλαιάν εἰς τὸν σέβαν. Ἐπὶ καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νε-
 κρῶν, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ὅτε ἔκαμψεν, ὅλα με τὴν Προσδυχὴν τὴν ἐκατόρτασε.
 Ἐπὶ αὐτὸν ὅτε ποτίζονται τὰ δένδρα καὶ αὐξανται με τὸ νερόν, τοιαῦτα ὅπως καὶ ἡ ζωὴ
 ἡμῶν ποτίζεται, καὶ αὐξάνεται με ταῖς προσδυχαῖς. Διὰ τὸ καὶ ὁ Παῦλος ἐν
 τῇ ἐπιστολῇ τῷ παρόντος βίβλ., ποτίζοντας τὴν ψυχὴν με ταῖς Προσδυχαῖς, ὅλα τὰ
 κακὰ, ὅτε τὰ ἐσυνέβαιναν, τὰ ὑπέμεινε εὐκολα, καὶ ἐπὶ τὴν δὲ κορμὴν με εἰς
 πληγὰς, καὶ εἰς μάστιγας, αὐτὸν πύργος ἀκλόνητος. Μετὰ τὴν τὴν Προσδυχὴν
 ἔσπεσε τὸ δεσμοπτεῖον εἰς τὴν Μακεδονίαν· μετὰ τὴν τὴν ἐξέλασε τὰ σίδερα, ὡς περὶ
 λέων· μετὰ τὴν τὴν Προσδυχὴν ἐξήρπασε τὸν δεσμοφυλάκα ἀπὸ τὴν πλάτῃ·
 μετὰ τὴν τὴν Προσδυχὴν ἐχάλασε, καὶ ἐδέχθη τὴν τυραννίδα τῶν Δαιμόνων.

Ὅμως καὶ ἐκεῖνα, ὅτε ῥαφεί εἰς ταῖς Ἐπιστολαῖς τῆς, καὶ ἀφ' ἧς ὅλος
 τὸς ἀνθρώπος, τὰ ἡδυνάμην. Νὰ ἐπὶ τῆς, λέγει, παντοῦ εἰς ταῖς Προσδυ-
 χαῖς, καὶ μετὰ ὁ χαρισίαν νὰ προσκαρτερεῖτε εἰς ταῖς Προσδυχαῖς· καὶ ἐκεῖ εἰς
 αὐταῖς νὰ προσδύχησθε καὶ ἐν λόγῳ, καὶ νὰ μὴ δοθῇ λόγος καὶ πολὺ θάρ-
 ρος, νὰ λαλήσῃ μετὰ μὲν πᾶσι παρρησίαν τὸ Μυστήριον τῆς Εὐαγγελίας. τί λέ-
 γεις; τὸς παρρησίαν διδόν εἰς ἡμᾶς αἱ Προσδυχῆς, εἰς τὸσον ὅτι νὰ τολ-
 μήσωμεν νὰ ἀποκαλέσωμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν Παῦλον; καὶ ποῖος στρατιώτης εἶ-
 ναι ἐκεῖνος, ὅτε ἀποκαλέσῃ νὰ ἀποκαλέσῃ τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν μεγάλον Σβα-
 τηρόν; καὶ μάστιγας ὅτε μὴδὲ κανένας Σβατηρός εἶναι ἐξ ἐφίλος μετὰ τὸν Βασι-
 λέα, αὐτὸν πᾶς ἦτο ὁ Παῦλος μετὰ τὸν Θεόν; ἀλλ' ὅμως εἰς ποσαύτῃ τιμῇ
 μὲν ἀνέβλεψεν αἱ Προσδυχῆς, ὡς νὰ τολμήσωμεν νὰ ἀποκαλέσωμεν τὸν Θεὸν καὶ
 τὸν Παῦλον. Καὶ ἐπειδὴ ποσαῦτα καλὰ δίδει ἡ Προσδυχὴ εἰς ἐκείνους ὅπου
 προσδύχονται, σκόπει, καὶ πόσα κακὰ κάμνει ἐκεῖνος, ὅτε ἀμελεῖ διὰ τὴν
 Προσδυχὴν. Ἐπὶ καὶ ὁ Πίβρος, ὁ πρῶτος τῶν Ἀποστόλων, ὁ τῷ Οὐρανῷ λαμ-
 πρότερος, μετὰ τὴν τὴν Προσδυχὴν, ἔφυγε τὸ δεσμοπτεῖον. Ἦναι μὲν διὰ
 τὸν νὰ γλυτώσῃ ὁ Πίβρος, καὶ διὰ τὴν ἐδικτὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ
 ὅτε ἐμὴ νὰ πᾶν ὁ Κόσμος μετὰ τὴν τὴν ἀρετὴν τὸ γλυτο-
 ραίτερον καὶ ἡ Προσδυχὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀνέχθησαν αἱ θύραι τῶν δεσμοπτε-
 ρῶν, ὅχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ῥαφεί ὁ Λυκάς, ὅτι Προσδυχὴν διὰ τὴν ἐκεί-
 νου.

ἡς ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆ Πέτρᾳ· ἀλλὰ ἔτι νὰ μάθωμεν ἡμεῖς πό-
σω δύναμιν ἔχον αἱ Προσδύχαι εἰς τὰς Οὐράνας· εἰς πόσον ὅτι νὰ δυνάμην
νὰ γλυτώνωμεν ὑπὸ τὰς κινήσεις τὸν Παῦλον, καὶ τὸν Πέτρον, τὰς σύλας τῆς Ἐκ-
κλησίας, τὰς Κορυφαίας τῆς Ἀποστόλων, τὰς Φελβότας ἐν Οὐρανῷ, τὸ τείχος
τῆς Οἰκουμένης, τὸ κοινὸν φυλακίειον πάσης Γῆς καὶ Θαλάσσης.

Ἀκόμη εἰπέ μοι καὶ τὸτο· ὁ Μαυσῆς πῶς ἔσωσε τὰς Εἰβραίας εἰς τὸν πόλεμον;
δὲν ἔδωκε τὰ ὅπλα, καὶ τὸν πόλεμον εἰς τὸν Μαθητίῳ τῷ, καὶ ἐκεῖνος ἐπολέμα με-
ταὶς Εὐχαῖς; καὶ ἐκεῖ ὅπῃ δὲν ἐδύνοντο ἐκείνοι νὰ νικήσων μετὰ ἄρματα, αὐτὸς
ἐνίκη, καὶ ἐκέρδανεν μετὰ τὰς Προσδύχας· καὶ ἔδειχεν καὶ ἐφάνεραι, ὅτι πῶς αἱ
Προσδύχαι δυνάμει φερατότερον καὶ ὑπὸ τὰ ἄρματα, καὶ ὑπὸ τὰ ἄλογα, καὶ ὑπὸ
τὰ χήματα, καὶ ὑπὸ πολλὰ στρατόπεδα δυνάμει αἱ Προσδύχαι τῆς Δικαίαν. Διὰ
τὸτο καὶ ὅλος ὁ στρατός, καὶ ἡ μυριάς τῆς πολεμούντων, εἶχον τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ
θάρος τῆς σωτηρίας των εἰς τὸν Προφήτην. ἔπειτα, προσδύχομος ὁ Μαυσῆς,
ἐκέρδανεν καὶ ἐνίκησαν οἱ Εἰβραῖοι· ὅπότεν δὲ ἐξήλασεν, ἐκέρδανεν οἱ ἐχθροί
τες. Τὸ λοιπὸν τιετῆ ὅπως κάμνομεν καὶ ἡμεῖς, ὅταν προσδύχομεθα, εὐκολα
νικῶμεν τὸν Διάβολον, καὶ γλυτώνομεν ὑπὸ ταῖς τέχναις, καὶ τὰ καμώματά τῃ. ὅ-
ταν δὲ ἀμελῶμεν, καὶ δὲν προσδύχομεθα, τὸν κάμνομεν καὶ ἀνδραίνεταί κατα-
παύω μας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λαὸς τῆς Εἰβραίων, ὑπόταν ἀσέβησαν, καὶ ἔμειλε νὰ τὰς
ἐξολοθρεύσῃ ὁ Θεός, ἔτι Προσδύχης τὰς ἐγλύτωσεν ὁ Μαυσῆς· καὶ τῆς Σείων
ὄψαν, καὶ ἀπὸν μυρίαν ἀγαθῶν, ἔτι ταύτης ἔτυχε μόνης. Διότι αὐτὴ ἡ Προ-
σδύχῃ τὸν ἔκαμνε αὐτὸν καὶ ἀπέρασεν ὅλην τὴν ζωὴν, αἰσὰ ἐκείνης, ὅπῃ οἰ-
κῶν εἰς τὰς Οὐράνας. αὐτὴ ἡ Προσδύχῃ ἐκαταφρόνησε καὶ ἐνίκησε τὴν δύναμιν τῆ
πυρός· αὐτὴ ἡ Προσδύχῃ ἡμέρωσε, καὶ ἐταπεινώσε τὰ λέοντα· καὶ τὴν μὲν δύ-
ναμιν τῆ πυρός, τὴν ἐσέβησαν οἱ ἄνθρωποι Παιδες, ὅπότεν ἐπροσδύχοτο εἰς τὴν
κάμνον, τὸν δὲ θυμὸν τῶν λέοντων, τὸν ἐκαταφρόνησεν ὁ Δαυὶδ, ὅταν ἐπρο-
σδύχοτο εἰς τὸν λάκκον. ἔτι τῆς ὁποῖαν Ἀγίαν Ἀνδρῶν ἔδειξεν ἡ Προσδύχῃ,
ὡς καθὼς με φαίνεται, τὴν δυνάμειν τῆς εἰς ὅλης τῆς ἀνθρώπου, ὅτι, ὅσας καὶ
καὶ εὐρῇ, ὅπῃ κινδυνῶν, εὐκολα τὰς ὑπερβάλλει ὑπὸ τὰ κακά, ὅπῃ τὰς εὐρῇ.
Ἡ Προσδύχῃ εἶναι ἀφορμὴ τῆς σωτηρίας, εἶναι ἀφορμὴ ἀθανασίας εἰς τὴν ψυ-
χὴν, εἶναι τείχος τῆς Ἐκκλησίας· τὸ ὅποιον τείχος δὲν χαλάται ὑπὸ καμίν
δυνάμει. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἄρμα δυνατώτατον· φοβερὸν μὲν πρὸς τὰς Δαιμόνας,
φοβερὸν δὲ καὶ σωτήριον πρὸς τὰς ὀρεβείας. Αὐτὴ τὸν Ἅγιον Προφήτην Σαμὺὴλ
ἐποίησε. ἔπειτα, ἐπεὶ δὴ ἡ φύσις ἐναντίον τῆς Μητέρας, καὶ δὲν τὴν ἄφινε νὰ
ἀφῇ, ὅπότεν ἐφῆν ἡ Προσδύχῃ, γλῆφαρα ἐδιώρτωσε τὸ πταίσισμον τῆς φύ-
σεως. Τέτοιαις θύλας καρπὸν ἔκαμνε ἡ Προσδύχῃ, ἔτι ὅπῃ ἐγίνηκεν ὁ Σαμὺὴλ
Φελβότος ἐν τῆς Οὐρανοῖς. Ὡς τε ὅπῃ δὲν ἐρίθη ἄλλος νὰ ζηλώσῃ, καὶ νὰ μι-
μηθῇ τὴν πολιτείαν τῆς Ἀγγέλων εἰς τὴν Γῆν, αἰσὰ ἐκείνου. ἔπειτα βλάω με
τὸν νῦν με, ὅτι πῶς ἐφῆναι τοῦτος νὰ φαῖν ὁ εὐαγγέλιος τῆς Προσδύχης, νὰ ἐπα-
βαῖν τὰς ἄλλας εἰς τὴν λαοσωσίαν, καὶ νὰ τὰς περάσῃ εἰς τὴν ἀρετήν· καὶ πόσον

νά γυνή καλλιώτερος, ὑπὸ τῆς ἀσχητόνους τῆς Ἀγίας, ὡσαύτως καὶ ἄλλα εἶχον ἀνάμυστα ἐκεῖνο, ὅπερ εἶναι χονδρὸν, καὶ γεμῖτον ὑπὸ καρπῶν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Δαυὶδ ὁ Βασιλεὺς μετὰ ταῦτα τῶν προσδουλῶν ἔκαμε πέντας καὶ τοῖς πολέμοις, καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος τῶν εἰς τὰ ἄρματα, ἐδὲ εἰς τὰ κοινὰ, ἐδὲ εἰς τὰ παθῆα, ἀλλὰ μοναχὰ ἠλπίσεν εἰς τὴν δυνάμειν τῆς Προσδουχῆς, καὶ μετ' ἐκείνου ἐνίκησεν ὅλους τοὺς ἐχθρούς τιν. Μετὰ ταῦτα τῶν Προσδουλῶν ὁ Ἐξέκλειος ἔκαμεν ἐκεῖνο τὸ πολυάριθμον φασάτον τῶν Περσῶν, καὶ ἔφυγε τὸ γλιγορώτερον καὶ ἐκείνοι μὴ ἔκαμιν τεχνάεις ὅπως νὰ χαλάσῃ τὸ τειχόκαστρον, αὐτοὺς δὲ μετὰ τῶν Προσδουλῶν τῶν ἐτείχιζε καλλιώτερος, καὶ ἐκατάλυσε τὸν πόλεμον χωρὶς ἁρμάτων, μόνον μετὰ τῶν Προσδουλῶν. Καὶ οἱ μὴ στρατιῶται ἐκάθοντο εἰρήνικοι, τὰ δὲ ἁρματα ἐσέκοντο εἰς τὸν τόπον τῆς ἡ Γῆς ἀδὲ ποσὶς αἱματώσῃ, καὶ ἡ Προσδουχὴ μοναχῇ ἐδάωξε τὴν ἀντιπάλην. Αὕτη ἡ Προσδουχὴ ἔσωσε, καὶ τὴν Νινυώτιν καὶ τὴν Ὀργυλῶν, ὅπερ τὴν ἔρχετο ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν, τὴν ἐγράψεν, καὶ τὴν ἐμπόδισε καὶ τὰ κακὰ, ὅπερ ἔκαμιν ὅλην τὴν ζωὴν μετὰ πονηρίαν, καὶ μετὰ ἀγαθὰ καμῶματα, παρδούς μόνον ὅτι ἐσέβη αὐτὴ ἡ Προσδουχὴ εἰς τὴν Ἰσλὴν, ὅλα τὰ ἐμπαγίσεν, καὶ ἔκαμιν τῆς καὶ εἶχαν, ἤγουν ἀπόκτησαν, καὶ σωφροσύνην, καὶ δικαιοσύνην, καὶ φιλίαν, καὶ ὁμόνοιαν, καὶ πτωχῶν ἀφονοίαν, καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ μαζὶ τῆς τῆς ἡφρε. Διὰ τὴν αὐτὴν πῶς θέλει νὰ σεβῇ μία Βασιλιστὰ μέσα εἰς εὐὰ Κάστρον, ἀνάγκη εἶναι καὶ ὅλος ὁ πλῆθους ὁ ἐδικῆς νὰ ἔλθῃ μαζί, τοιοῦτος ὅπως καὶ ἡ Προσδουχὴ, ὡσαύτως εἰς μίαν ψυχὴν, ὅλαι αἱ ἀρεταὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσιν. ὅτι, ὡσαύτως εἶναι εἰς τὸ σπῆναι τὸν Σεμίλιον, ἔτι εἶναι εἰς τὴν ψυχὴν ἡ Προσδουχὴ, καὶ ἀρεταὶ αὐτῶν πρῶτον εἰσὶν ῥίζαν, καὶ Σεμίλιον νὰ τὴν βάλωμεν εἰς τὴν ψυχὴν μας, καὶ τότε νὰ κτίσωμεν καὶ σωφροσύνην, καὶ ἀρετὴν, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἀφονοίαν πτωχῶν, καὶ ὅλους τὴν Νόμους τῶν Χειρῶν. ὅτι ἡ ἀσέβεια, καὶ νὰ ζῇ τινὰς ἔξω ὑπὸ τῆς πνευματικῆς τῶν Χειρῶν, λέγεται θάνατος τῆς ψυχῆς. Τὸ λοιπὸν ἡ λαβεία τῶν Θεῶν, καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτῶν, εἶναι ζωὴ τῆς ψυχῆς. τὴν λαβείαν δὲ τῶν Θεῶν, καὶ τὴν πῆρσιν τῶν ἐντολῶν, καὶ τὸν ὅσιον βίον, ἡ Προσδουχὴ μᾶς τὰ συνάξει θάυμαστα, καὶ τὰ καρρῶναι εἰς τὴν ψυχὴν μας. Διὰ τὴν αὐτὴν εἶναι ἡ ἀγαπῇ τινὰς παρθεσίαν, ἡ σωφροσύνην τῶν γάμων νὰ φυλάγῃ, ἡ νὰ κρατῇ τὸν θυμὸν, καὶ νὰ ζῇ μετὰ ἀρετῆς, ἡ νὰ λείπῃ ὑπὸ τὸν φθόνον, καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἐκκλησίαν, ἡ ἄλλοι τὴν καλῶν ἔργων νὰ κάμῃ, πρῶτον θέλει νὰ ἀρχίσῃ ὑπὸ τῶν Προσδουλῶν διότι, ὅπου ἡ Προσδουχὴ ἀποκαθαρίζει καὶ οἰκοδομῇ τὴν ψυχὴν τῆς ἀδράπης, τότε εὐκολὰ δέχεται τὴν ἐντολὴν τῆς ἀσέβειας εἰς τὸ λόγον, καὶ κάμνει καὶ τὸ θέλημα τῶν Θεῶν. Διὰ τὴν δὲ εἶναι ἄλλως νὰ ῥῆναι ἐκείνης, ὅπερ ζῇ ὑπὸ τὸν Θεὸν σωφροσύνην, καὶ ἀρετῆς, καὶ καλοσύνην, καὶ εἶναι καὶ δὲν εὐχονται, καὶ πνευματικῶν. ὅτι λέγει, γινώσκετε τὸν Θεὸν, σὰς δώσει, ζητᾶτε καὶ θείετε εὐρί, κρῖναι καὶ θείετε σὰς αὐτοῦ. ὅτι κατ' ἐξῆς, ὅπερ γινώσκετε, πέρνει, καὶ ὅπερ ζητᾷ, δίδωσκει, καὶ ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ κρῖναι, τὸ κρῖναι. Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὑπὸ ἐξῆς, λέγει, ὅπερ νὰ τὸ γινώσκῃ ὁ Τίσιος τῶν

μή, καὶ νὰ μὴν τὴ δόσῃ ἴσως, ἀμὴν νὰ τὴ δόσῃ λιθάρι; ἢ νὰ τὴ γυρέψῃ ἴσως, καὶ ἐκεῖνος νὰ τὴ δόσῃ ὀφίδι; Τὸ λοιπὸν, αὐ εἶναι καὶ ἐσῆς, ὅπως εἶπε ποιητοὶ, καὶ πάλιν ἐκινεῖσθε καὶ δίδετε τῇ παιδικῇ σας ἐκείνῳ, ὅπως τὰς κάμνει χρεῖα, καὶ εἶναι καλὸν ἔχει λόγους, πόσῳ ἄλλῳ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ Οὐράνιος δώσει Πνεῦμα Ἄγιον τοῖς υἱοῖσιν αὐτοῦ;

Μὲ τέτοιαις ῥημαῖς λόγια, καὶ μὲ τέτοιαις ἐλπίδεις μᾶς ἀναγκάζει, καὶ μᾶς παρακαλεῖ ὁ Ἰῶν ὅλων Κύριος ἔχει νὰ προσδωχάμεθον, ὅμως ἀρτίζει καὶ ἡμεῖς νὰ ἀκωσάμεθ' ἐν τῇς ταῖς ἀγγελίαις τοῦ Θεοῦ καὶ πάντοτε μὲ ὕμνος, καὶ μὲ προσευχῆς νὰ ζήμῃ, καὶ νὰ πολιτοδωμάμεθον, καὶ περὶ ὅτερον νὰ ἐκινήσῃ δοσιμὸν τὸν νῦν μας, καὶ τὸ κορμὶ μας εἰς τὴν λαβείαν καὶ δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ, ὡς εἰς ἄλλας φροντίδας βιωτικὰς· ὅθεν τοιαυτὸς ὅπως ζῶντες ἡμεῖς, δολομὴ ζῇ πάντοτε τὴν ζωὴν ἐκείνῳ, ὅπως ἀρτίζει νὰ ζῶν οἱ ἄνθρωποι. Διὰ τὴν ὅποιον εἶναι ἐκεῖνος, ὅπως δὲν προσδύχεται εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἐπιθυμῶ συχνάκις νὰ συνομιλῇ μετ' αὐτοῦ, εἶναι νεκρὸς καὶ ἀψυχος, καὶ δὲν ἔχει πῶς γινώσκῃ. ὅθεν παρὰ τὴν καὶ μεγάλαν σημαδίαν τῆς ἀγνωσίας εἶναι, νὰ μὴν γνωρίζῃ τινὰς τὸ μεγαλεῖον τῆς τιμῆς, καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴν Προσδύχην, καὶ νὰ τὴ φαίνεται, ὅταν δὲν προσδύχεται, πῶς εἶναι ἀπεσταλμένος. Διὰ τὴν ὅποιον πῶς τὸ ἐδικὸν μας κορμὶ, χωρὶς ψυχὴν, εἶναι νεκρὸν, καὶ βρωμισμὸν, τοιαυτὸς ὅπως καὶ ἡ ψυχὴ, ὅπως δὲν προσδύχεται, εἶναι νεκρὰ, καὶ ἀθλία, καὶ βρωμισμὸν. Ἀλλὰ τὸ πῶς ἀρτίζει νὰ λογαριάζωμεν τὴν ψυχὴν μας ὑποταγμένην, ὅταν λέγῃ ἡ Προσδύχῃ ἀπ' αὐτὴν, μᾶς τὸ διδάσκει, καὶ τὸ λέγει ὁ μέγας Προφήτης Δανιὴλ, ὁ ὅποιος ἐπαρόχνησε νὰ ὑποταγῇ, ἢ νὰ λείψῃ ἔξως ἡμέρας δὲ τὴν Προσδύχην. ὅθεν δὲν τὸν ἐπρόσβαζεν ὁ Βασιλεὺς τῇ Περιτῇ νὰ ἀσεβήσῃ, ἀλλὰ μοναχὰ ἔξως ἡμέρας νὰ μὴν κάμῃ τὴν Προσδύχην. Ἀλλὰ ὁ Προφήτης δὲν ἔσπερε νὰ λείψῃ ἡ Προσδύχῃ δὲν λόγους, καὶ δέλει λείψῃ καὶ ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἀπ' αὐτοῦ. ὅθεν χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, κακὰ καλὸν δὲν ἔρχεται εἰς ταῖς ψυχὰς μας· καὶ ὅσαι λύπαι, καὶ ὅσοι πειρασμοὶ ἔρχονται εἰς ἡμᾶς, ὁ Θεὸς εἶναι, ὅπως μᾶς βοηθᾷ καὶ ἐλευθεροῦμεθα ἀπ' αὐτοῦ, ὅποτε μᾶς βλέπῃ, ὅτι ἀγαπᾷμεν τὴν Προσδύχην, καὶ πάντοτε δοῦμεθα τοῦ Θεοῦ, καὶ καρπερῶν πῶς νὰ μᾶς ἔλθῃ ἀπ' ἐκεῖνον ὅλα τὰ ἀγαθὰ. Τὸ λοιπὸν, ὅταν βλέπω καὶ ἐγὼ τινὰ, ὅπως δὲν ἀγαπᾷ τὴν Προσδύχην, μὴδ' ἐν ἔχῃ πρὸς αὐτὴν πολλὴν ἔρωτα, μὴδ' ἐν καίεται ἡ καρδίαν τὴν νῦν καὶ ἡμέραν δι' αὐτὴν, παρὰ τοῦτον τὸν γνωρίζω, πῶς δὲν ἔχει καμμίαν ἀφορίαν καὶ καλωσύνην εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ὅποτεν δὲ ἴδω τινὰ, ὅπως ἀχόρταγα ἔχει δοσιμὸν τοῦ λόγου εἰς τὴν λαβείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅταν τύχῃ, καὶ δὲν προσδύχεται συχνάκις, τὸ μέγα ἔχει μεγάλῳ ζημίαν, ἐκεῖνοι ἀληθινὰ τὸν λογαριάζω πῶς εἶναι ὁλοῦν τῇ ἀρετῇ βίβαιοι καὶ ἀληθινὸς Ἀσκητὴς, καὶ εἶναι καὶ τοῦ Θεοῦ Νάος.

Ἀλλὰ ὅπως τινὰς δὲν πῶς ῥαθυμώμενος, καὶ ἀμελετής, καὶ ὅπως δὲν ἀγαπᾷ, ἐπὶ ἐπιμελῶνται τὴν Προσδύχην, δέλει εἰπῆ· ὅτι δὲν εἶπεν ὁ Θεός· „ὅτι Οὐ

„ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρα-
 „ νῶν, ἀλλ' ὁ ποίων τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τὸ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Ἀλλὰ αὐ-
 „ τὸν εἶναι καὶ λέγων καὶ ἐγὼ, ὅτι μοναχὴ ἢ Προσδύχῃ σώνει ἑαυτὴν τὴν σωτηρίαν τοῦ αὐ-
 „ θρώπου, ἀποτόπως ἤθελε τὰ εἰρηὰ αὐτὰ τὰ λόγια· ἀμὴν ἐπειδὴ ἐγὼ λέγω,
 „ πῶς εἶναι κεφάλαιον ὁλοῦν τοῦ ὁρίτου ἢ Προσδύχῃ, καὶ περιώμα, καὶ ῥίζα εἰς
 „ τὴν παρθένον ζῶν, μηδὲ τινὰς ἑαυτὴν ῥαθυμίαν τε ἀποφασίζειται μετέπειτα
 „ λογὴς λόγια· ἔστι ἔτε ἡ σωφροσύνη μοναχὴ δύναται νὰ σώσῃ τὸν αὐθροπον
 „ χωρὶς τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, εἰδὲ ἡ ἀνορία τοῦ πτωχῶν, εἰδὲ ἡ καλωσύνη, εἰδὲ
 „ ἄλλη καμὴ ἀρετὴ, ἀμὴν θείων ὅλα νὰ συναρξάν εἰς ταῖς ψυχαῖς μας. Ἀμὴν
 „ ἢ Προσδύχῃ εἶναι, ὡσαύτῃς εἰπαμὴν, ῥίζα καὶ περιώμα εἰς τὰ ἄλλα πάντα.
 „ καὶ ὡσαύτῃς τὸ θεμέλιον κρατεῖ τὸ σπῆτι, ἔτι καὶ ἡ Προσδύχῃ κυβερνᾷ ὅλην
 „ μας τὴν ζῶν, καὶ χωρὶς τῆς Προσδύχῃ εἰδὲ κανὴν καλὸν καὶ σωτήριον θείει
 „ ἡμεῖς εἰς ἡμᾶς. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ὡ Ἀδελφοί, ἀκούοντες αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ
 „ ταῖς Θείαις Γραφαῖς, καὶ μετανοήσαντες πῶς ὅλοι οἱ ἄγγιλοι ἑαυτοῦ Προσδύχων
 „ ἐσώθησαν, καὶ ἐκληροδόμησαν τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς μὴ ἀμελέμεν
 „ τοῦτο τὴν θείαν Προσδύχῃ, καὶ πέποιμεν εἰς τὰς βιατικὰς προτιτάδας καὶ ματαίας
 „ σφελισμαῖς, καὶ μάστιγα εἰς τὰς ἁμαρτανιμίας ὡς τῆς Προσδύχῃ, καὶ τῆς
 „ Ἀποκρίσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, καὶ νὰ ἀποφασίζωμεν πῶς ἐχομεν
 „ ἀναγκαίως δευτέρως· ἔστι ἡ ἀποφασίς δὲν μᾶς θείει ἀφελήσαι, ὡς καθὼς δὲν
 „ ἀφελήσαι καὶ ἄλλως, οἱ ὅποιοι εἶχαν εὐλογον καὶ δικαίαν ἀποφασίν. Ἀμὴν ἀκούον
 „ πῶς λέγει ὁ Δεσποτὴς εἰς τὸ Γενν. Εὐαγγέλιον καὶ Λευκ. „ Ἀνδραπόδες τις
 „ ἐποίησε δείπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πολλούς, καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ
 „ ἄρᾳ τὰ δείπνα εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἡδὴ ἐτοιμάσθαι πάντα. καὶ
 „ ἦρχαντο δὲν μίαν παρρησιάζουσαν πάντες. Ὁ ἀρῶντος εἶπεν αὐτῷ, ἀχρὸν ἡγό-
 „ ρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν, καὶ ἰδεῖν αὐτὸν· ἐρωτᾷ σε, ἔχει με παρη-
 „ τημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζέλῃ βοῶν ἡγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκι-
 „ μάσαι αὐτά· ἐρωτᾷ σε, ἔχει με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναικα ἐ-
 „ γνημα, καὶ διὰ τοῦτο ἐδύναμαι ἐλθεῖν. Τότε ἐργασθεὶς ὁ Οἰκοδεσποτὴς εἶπεν·
 „ Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰδὲς τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου γάρβισται μετὰ δείπνου, πολ-
 „ λοι γάρβιστοι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. Βλέπετε Ἀδελφοί, πῶς κανόνας
 „ τοῦτο ἐκείνους τὴν καλοσύνης δὲν ἀξιώθηκα τῇ Δεσποτικῇ δείπνῃ; καὶ μάστιγα ὅσοι
 „ ἦσαν εὐλογίας ἀποφασίς, καὶ ἀποφασίζονται μετὰ εὐλογίας, ἡ μάλλον εἰ-
 „ πεῖν μετὰ ἁλλογαῖς ἀφορμαῖς. Ἀλλὰ ἡμεῖς, ὡς φρόνιμοι καὶ γνήσιοι δούλοι τοῦ
 „ ἀληθινῆς Χεῖρ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀναμεινόμενοι πάντοτε εἰς δαΐσεις καὶ Προσδύχας,
 „ ἵνα ἀξιώθωμεν εἰσελθεῖν εἰς τὸν ἀφθάρτον ἐκείνον νυμφῶνα, ἐν Χεῖρ τοῦ
 „ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. μετὰ τῇ Πατρί, ἅμα τῇ Ἁγίῳ Πνεύματι, δόξα,
 „ κράτος, τιμὴ, καὶ ἀποσκηνώσις, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὴν αἰῶνα τοῦ αἰῶ-
 „ νων. ἈΜΗΝ.

μαι. Ἀμὴ πᾶς κάμνομεν, καὶ μαθαίνομεν μεγάλας Τίχνας καὶ δύσκολους, μόνον νὰ θείλωμεν; πολὺ πελαστότερον, ἐνὶ θείλωμεν, ἀναβαίνομεν εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐνὶ εἰς ῥῆσιν βαλῶμεν τὴν παρακτικὴν ἀρετὴν.

Εἶδε θείλῃς νὰ μάθῃς πῶς δεῦ εἶναι τόσον κοπιασικὴ ἡ Ἀρετὴ, εἰδὲ δυσκατόρθωτον, ἐνόησον τὰς μακαρίας Μοναχὰς, πῶς ἡσυχάζαν εἰς τὰ ὄρη πῆς ἐρήμης, καὶ ἄφισαν τὸν Κόσμον, καὶ τὰ τὰ Κόσμος ἔχῃ τὸν Κύριον, καὶ ἐνδύθησαν τεύχηνα φορέματα, καὶ τὸ εἰσῆλθαι ἦσαν χῶμα καὶ σάπη, καὶ ἐφορεσαν καὶ σίδερον, καὶ ἡ κατοικία τῆς ἦσαν δὲτο ξηρολίθου, καὶ ἐσφαλίθησαν εἰς αὐτὰ ἔχῃ τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανῶν. Καὶ ὅχι μόνον τόσον, ἀλλὰ καὶ Νηστείας, καὶ Προσέχους παντοτιναῖς με πείναν, καὶ με δίψαν, καὶ ἐνὶ τῇ φύχῃς ἐκασταπαύσαν τὴν σάρκα τῆς με πολλαῖς ταλαιπωρίαις. Καὶ με μὴ λέγῃς, ὅτι ἐκεῖνοι δύνονται καὶ τὸ κάμναι. Δυνάται καὶ ἐσύ, ἀμὴ δεῦ θείλῃς· διότι καὶ ἐκεῖνοι ἀδελφοὶ εἶναι, αἰσάν καὶ ἐσθῆτα, καὶ μάστιγα, ὅτι καὶ πολλοὶ ἀπ' ἐκεῖνους εἶναι ἀχαμνοτέροι καὶ δὲτο ἐσθῆτα, καὶ ἄλλοι πλεσιώτεροι, καὶ ὑπερώτεροι, ὅμως τὸν εἶναι δρόμον ἐδεχθῆσαν νὰ περπατῶν. Ἀλλὰ μέγας εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀγῶνας καὶ ὕψιλος, καὶ φθάσει ἕως τῇ Οὐρανῇ ἡ κορυφὴ τῇ· καὶ ἐνὶ δεῦ δύνῃς νὰ φθάσῃς πρὸς τὸ μέγα ἐκεῖνο κατορθῶμα, καὶ τὸ μικρὸν κάμναι, καὶ τὸ ὀλίγον μὲν ἀφύσῃς. Δεῦ δυνάσαι νὰ δώσῃς τὰ ἅπαντα σὲ πῆς πποχοῖς, καὶ τὴν ἄλλοιαν τὸν βίον μὲν ἀρπάξῃς. Δεῦ δυνάσαι νὰ νηστῇς, καὶ με δίψῃς τὰ λόγια σὲ εἰς τὰ ἄμειβα φαγοποτία καὶ μέθαις· ἐπειδὴ καὶ ὁ Χεῖρς ἐδὼ εἰς τὸν Κόσμον εἰσὶν ἐπέραςτε, καὶ ἔχῃ ἡμεῖς ἀπέθανον ἐπονείδισον, καὶ ἀτιμοὶ θάνατον, μάστιγα, ὅτῃ ἡμεῖς ἐμμεδον ἐχθροὶ, καὶ ἀπειθεῖς αὐτῷ. Λοιπὸν, πῶς θέλωμεν ἔχει παρρησίαν εἰς ἐκεῖνον τὴν ἡμέραν, ὅτῃ δεῦ ἔχουμ καμῖαν καλὴν ἐρησῖαν νὰ δεῖξωμεν τότε; ἢ δεῦ ἡξόβρετε, ὅτι καὶ ὁ στρατιώτης, ὅταν δείχῃ τὰ βραύματα, καὶ πῆς πληγὰς, τότε δύνῃται νὰ εἶναι λαμπρὸς, καὶ ἐνδοξὸς ἔχῃ τὰ Βασιλείας; εἶδε καὶ δεῦ ἔχει νὰ δείξῃ κανεὶα κατορθῶμα ἀνδραγαθίας, εἰς τὰς μικρὰς μικρότερας, καὶ ἀνάξιος θέλει εἶναι με πῆς ἀνάξιος. Ἀλλὰ θείλῃς εἰπῇ, ὅτι πᾶρα καιρὸς δεῦ εἶναι πολέμου. Καὶ αὐτὸς ἦσαν πόλεμοι, καὶ διαγωμοὶ, ποῖος δὲτο ἡμᾶς ἡθελε μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τῷ ὀνόματος τῷ Χεῖρ; τίς εὐχῇ μετὰ προθυμίας νὰ ἀγωνισθῇ; τίς ἔχει αὐτοκάλεσος εἰς τὰς ἀγῶνας; εἰδῆς. Διότι βλέπω, ὅτι δεῦ καταφρονεῖς τὰ ῥῆματα, καὶ τὴν προσκαρτῶν δέχῃ τὴν ἀγάπην τῷ Χεῖρ, πῶς νὰ σὲ πισύσῃς, ὅτι θέλῃς καταφρονεῖς πληγὰς, καὶ φυλακαῖς, καὶ ονειδισμῶς, καὶ νὰ εὐχῇσαι ἄπὲρ ἐκεῖνον, ὅτῃ σὲ πειράξῃ, καὶ σὲ ζημιώσῃ; Καὶ δὲτο πᾶτα ὅλα μόνον λέγῃς· ἄς ὑπολαύσω ἐπὶ τὴν τὴν γλυκυτάτῃ πῆς ζωῆς ἡδοῆς, καὶ τότε, αἰσάν γνῶσιν, θέλω μετανοήσῃ, καὶ θέλω ἀγωνισθῇ καὶ ὑπὲρ πῆς φύχῃς με· τὸ ὅποσον δεῦ ἡμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ, ἔχῃ λέγει ὁ μέγας Βασιλεὺς, ὅτι εἰς τὸ γῆρας δεῦ γίνεται σωφροσύνη, ἀλλὰ σχολαστικὴ καὶ ἀρημοσύνη. Πολλὰς κόπας, καὶ κινδύνους ὑπομῖναι εἶναι, ὅτῃ θέλῃ νὰ ἐμμελῇ με

εἷς Βασιλεία γίνον με φόβον, καὶ με φόβον· ἀμὴ ἐσύ, καὶ ἐγώ, πῶς θέλω
με νὰ ἰδῶμεν τὸν Οὐράνιον Βασιλεῖα Χεῖρον, ὅπῃ ὅλῳ μας τῷ ζωῷ διδόν-
με πὰ θελήματι τῆς σαρκός, καὶ ἄλλον Αὐθεντῆν, ἦσαν τὸν Διάβολον;

Τώρα, πῶς ἡμπορεῖς νὰ ἴδῃς τὸν Χεῖρον, ὅπῃ δὲν τὸν ἐδάδουσαι, κατὰ τῆς
ἐδάδουσαι τὸν Διάβολον; ὅπῃ ἐπῆρες τόσῳ χάσει, καὶ ἀγνοῖαν ὑπὸ τὸν Θεόν,
ἦσαν τὸ Θεῖον Βάπτισμα, καὶ ἔγινες κληρονομός μὲν Θεῷ, συγκληρονομός δὲ
Χεῖρ; Διὰ τὴν ἀπορίθειαν τῷ ἀγνοῖαν τῆς φύσεώς σου; τί κάμνεις ἔτσι, ὡς
ἀγνοῖας; Καὶ καὶ δὲν βλέπεις ἐκεῖνας, ὅπῃ ἡμερῶν τὰ παλῖα, καὶ συντυ-
χόν με ἀνθρώπινον φανῶν, τῆς ψιττακῆς λέγων, καὶ τῆς κίτας· ἄλλοι δὲ
παιδῶν τῆς λέοντος, καὶ τῆς ἀρκάδας, καὶ ζῶα ἄλλα, καὶ τὰ ἡμερῶν, καὶ τὰ
σύρην μέσα εἰς τὸ παζάρι. Τὸν λέοντα κάμνεις ἡμερον, ἀνθρώπῃ, καὶ τὸ λό-
γον σου κάμνεις θηρίον ἀνθρώπῃ; καὶ καὶ τὰ θηρία καὶ ζῶα ἔχει κατ' εἷς, εἷς
κακὸν ἐλάττωμα, ὃ δὲ ἀνθρώπος ὁ ποιητὴς ἔχει ὅλα καὶ ἐλαττώματα, καὶ τῷ
πολλῶν ἀλόγων τῆς κακίας συναθροίζει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν· καὶ τὸ μὲν λέοντος
ἔχει τὸν θυμὸν, τὸν λύκον μιμεῖται εἰς τὸ ἀρπαῖν, τὴν ἀλώπηκα εἰς τὴν
παυροῖαν, εἰς τὸ μνησικακεῖν τὴν κάμηλον, εἰς τὸ θησαυρίζειν τὸν καῦταρον,
εἰς τὸ θρέφειν καὶ παχυύνειν τὰς ἡμίονας, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα κακὰ ἔργα ἔχει.
Τῶν πῶς νὰ τὸν εἴπῃς, ὅτι ἔχει ψυχὴν ἀνθρώπῃ; ἀλλὰ εὖ εἶναι εἰς τὸ φρό-
νημα ἀνθρώπου. Ἀρχὸν εἶναι τῷ ἄλλῳ παθῶν, καὶ τῷ ἀλόγων ζῶων· εἰδὲ
εἶσαι δαλός τῷ ἀλόγων ὀρέγων, πῶς νὰ σὲ εἴπῃς ἀνθρώπον, ὅπῃ δὲν ἔχεις
ὁμοιότητι καὶ συμφάνειαν μὲν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ; Ἐννόησον με τίνας τῶν εἰκόνα
ἐργῶν ὁμοιωσὶς· διότι εἶπον ὁ Θεός· „Ποιήσωμεν ἀνθρώπον κατ' εἰκόνα, καὶ
κατ' ὁμοίωσιν ἡμῶν. διὰ τὸ μὴ καταβαίνειν εἰς τὴν διτέλειαν τῷ ἀλόγων
ζῶων. Διότι κατὰ τὴν τὴν Θείαν ἐκεῖνοι οἱ Μπαυχλιβαῖδες, ὅπῃ ἀναβαί-
νουν, καὶ καταβαίνειν με τὸ χοιρίον, εὖ μικρὸν πρὸς βλάβην, παρὰ τοῦ κρημνί-
ζονται κάτω, καὶ θανατώνονται, ἔτσι καὶ οἱ τῷ πνευματικῷ φερεπατῶντες εἰ-
παν, εὖ παρ' ὀλίγον ἀμειλίσωσι κατακρεμνίζονται· διότι καὶ ὑπὸ ἐκείνῃ τῇ χοι-
ρίῳ, αὐτὴ ἡ εἰς τὴν Οὐρανίαν εἶναι καταπαλὰς εὐαὶ καὶ ὁρθίος· μάλιστα εἶναι
καὶ ὑπὸ τὴν πολλὴν φερεπατῶν, διότι εἰς αὐτὸν τὸν Οὐρανὸν φθαῖναι ἡ ἀκρατῆς.
Διὰ τὴν ἀριπείαν ἐπὶ τῇ εἰσῆ, καὶ με φόβον πολλὸν νὰ φερεπατῶν, ὅταν ἀναβαί-
νωμεν, καὶ μάλιστα ὅταν φερεπατῶν εἰς τὴν πύλιν τῇ Οὐρανῷ· ἐκεῖ εἶναι ὁ πο-
λύς φόβος, ὅτι γίνονται ἐξέτασις μεγάλη τῷ ἀμαρτιῶν ὑπὸ τῆς Δαίμονος τοῦ
ἀέρος, μάλιστα ὑπὸ ὅλα τὰ πνεύματα τῆς πορείας, διότι ἐκεῖνοι, ὅπῃ εὐκα-
ν τὸν τὸν μέγα ὕψος, πολὺς εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ φόβος· καὶ μίαν καὶ μόνην φύλαξιν ἔχει,
νὰ μὴ σκύβῃ νὰ ἴδῃ κάποιον εἰς τὴν γῆν, διότι γίνονται πολὺς σκοτεινισμός ὑπὸ τῆς
τοῦ. Καὶ κατὰ τὴν τῆς ψυχῆς, δὲ φθαῖναι μία κόρδα νὰ κάμῃ καλὴν μελοδίαν,
ἀλλὰ ἀφ' ἑαυτῆς καμῖα, δὲ κάμνει τὴν μελοδίαν σωστικῇ, ἔτσι εἶναι καὶ ὅπῃ τῆς ἀρε-
τῆς, ὅπῃ γίνονται καὶ τῇ ψυχῇ. διότι, δὲ φθαῖναι μόνον μίαν ἐντολὴν τῆς ἀρετῆς
νὰ κάμνωμεν, ἀλλὰ ὅλας τὰς ἐντολὰς τῇ Θεῷ με πολλὴν ἐπιμέλειαν.

Διότι, τί ὄφελος, εἰπέ με, ὅτι τινὰς νὰ ἐλεῇ καὶ νὰ εὐχεται, καὶ ἀπέμει-
νὰ μὴ ἐλεῇ κανένα; ἢ πάλιν νὰ ἐλεῇ τινὰς, εἴτε νὰ πλεονεκτῇ, καὶ νὰ ἀρπά-
ξῃ; ἀλλὰ εἴτε ποιῇ, εἰς φιλοτιμίαν τῷ βλέπόντων ποιῇ, καὶ ἀπέμεινεν μισθόν
τε. ὅταν δὲ ἐλεῇ μὴ πάσης ἀποσοχῆς, καὶ ταπεινώσεως, δεκτὸς εἶναι πρὸς τὸν
Θεόν. Εἶδεν καὶ εἶναι ταπεινὸς ὑποδύων, καὶ ἀποσοχόμενος, καὶ τὴν Μιττέρα πάλιν
τῷ κακῶν νὰ ἐρέσθῃ, ἦγεν τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ εἶναι ὁ νῦν τε πάντοτε πρὸς
κέρδος τῆς παραγματείας, καὶ ἀποσηλωμένος εἰς τὴν γῆν, ἐκεῖνος ὁ ἀνδραποῖς καὶ
ἐδῶ εἶναι κολασμένος, καὶ ἐκεῖ, διότι λέγει ὁ Χεῖρος, „ Οὐ δύναται τις
„ Θεῷ δολοῦν καὶ Μαμωνᾶ, ἦγεν τὸν Διάβολον. Διὰ τὸ τοῦ φιλοῦ ἐρωτοῦ
Θεὸς τοιαυτῶς οἰκονόμησε νὰ εἶναι εἰς τὸν Κόσμον, καὶ πονηροὶ ἀνδρες καὶ
καλοὶ ἵνα τῷ πονηρῶν ἢ κακία ἐκκοπῇ, καὶ τῷ καλῶν ἢ ἀρετὴ νὰ φανῇ καὶ οἱ
ἀρεταῖς θέλων ἀφελῇ, καὶ τῆς συμμιξίας τῷ ἀποδοῦν καὶ ἀνατίθω ἀνδρῶν.
Διότι, καθὼς οἱ καλοὶ ἀνδρες διπλῆς τιμῆς ἀξιῶνται πρὸς Θεόν, καὶ ἐδὲ βλά-
πτονται ὑπὸ τῷ πονηρῶν ἀνδρῶν, ἐστὶ καὶ οἱ πονηροὶ καὶ κακοὶ διπλῶς ἔχον
τὴν κόλασιν, ὅτι ἐδιώκοντο νὰ γινῶν καλοὶ, καὶ ὅχι πῶς δὲν γινῶν αὐτοὶ κα-
λοὶ, ἀλλ’ ἐμαθῶν καὶ ἄλλως τὴν κακίαν τῶν. Καὶ τῶν καλῶν ὅλοι τὸς ἐπαίνῃ, καὶ
τὸς θαυμάζουσιν, ὥς καὶ αὐτοὶ οἱ πονηροὶ. Διότι λέγει, „ οἶδε καὶ πολέμιος πῶς
„ ἀρετῶν θαυμάσαι· ἐστὶ καὶ τὸς κακῶν, ὅχι οἱ καλοὶ τὸς μισῶσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ
κακοὶ. Πολλοὶ τὸς πονηρῶν θαυμάζωσι, πῶς εἶναι ἐπιπρόδοι εἰς τὸ ἀδικεῖν, καὶ
βλάπτειν τὸς ἄλλως, ὁμῶς ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἀδικῶν τὸς ἄλλως, ἐνατίον πὸς ἀκο-
νῆσι τὸ μαχαίρει· καὶ ὅταν σφάξῃ τὴν λόγῃν, τὴν φαίνεται ὅτι ἄλλον ἀδικεῖ,
διότι δὲν εἶναι κακόν, ὅταν ἀδικεῖται τις, ἀλλὰ ὅταν ἄλλον ἀδικῇ αὐτός, καὶ
δὲν γνωρίζῃ νὰ ὑπομῇ ὁ ἀδικήμενος. Διότι, πόσα ἀδικεῖται ὁ Δαυὶδ, καὶ πο-
σα ἀδικεῖ ὁ Σαυὶλ τὸν Δαυὶδ; ποῖος λοιπὸν λόγος τῶν δύο ἐγίνοντο ἀθλιώτερος, καὶ
ἐλεεινότερος; ποῖος δὲ λαμπρότερος; ἐχθρὸς ὁ μὲν Σαυὶλ ἐπύργετο ὑπὸ τῆς λύπης,
καὶ τὸν Δαίμονος, ὁ δὲ Δαυὶδ ἐλαμπεν ὑπὲρ τὸν Ἡλίων, εἰς τὰς νίκας τῷ πο-
λέμῳ, καὶ τὴν εἰς Θεὸν φιλίαν; καὶ ὁ μὲν λόγος τὸν φθόνον τῶν ἐθνησκόν, ὁ δὲ
μὲν σιωπῆς πάντα ὑπέμεινεν τῶν πειρασμῶν ὑπὸ τὸν Σαυὶλ, καὶ ὅλως ἐσύρνε πρὸς
τὴν λόγῃν. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος πολλὰς ἐπιχειρήσεις νὰ φονέσῃ τὸν Δαυὶδ, ὁ
δὲ Δαυὶδ καὶ διακόμενος, τὸν πολέμιον καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν πιστόντα ἐφύλαγε·
ποῖος λόγος τῶν δύο ἦτον ἀδύνατος; ὁ Δαυὶδ, ὅπῃ ἦτον δίκαιον νὰ τὸν φονέσῃ,
ἢ ἐκεῖνος, ὅπῃ τὸν ἐφθόνη; ἐκεῖνος ἦτον ἀρμαπομῆχος, ἔτος δὲ εἶχεν ἄρμα δι-
νατὸν τὴν Δικαιοσύνην τὴν Θεῷ. Λοιπὸν ἐδὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἀνδρῆον πῶς ἐγίνοντο
ἀδύνατος ὕψιστον, μὲν τὸ νὰ ἀδικήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν Οὐρίαν· καὶ ἄλλα ἐστὶν ἢ τὰς,
καὶ ἢ μὴ ἀδυναμία πρὸς τὸν ἀδικήσαντα ἦλθεν, ἢ δὲ διυναμὶς πρὸς τὸν ἀδικῇ
ἐστὶν ἐξέβη. καὶ νεκρὸς ἦτον ὁ Οὐρίαν, καὶ τὸ σπῆτι ἐχάλα ἐκείνη τὴν ἀδικίαν.
καὶ αὐτὸς μὲν Βασιλεὺς καὶ ζῶν, καὶ πλεον δὲν ἐδιώκετο νὰ ἐναντιωθῇ τῷ ἐρατῶ
τε, ἀλλὰ ὅλα τὰ τῷ Βασιλεὺς αὐτῷ καὶ κάπως τῷ ἐκαμῆν.

Ὅταν γὰρ ἴδῃς καὶ ἐσὺ τινὰ, ὅπῃ νὰ ζῇ καλὰ καὶ ὀρθὰ, καὶ πάντοτε πρὸς τὴν

δυσέβειαν παθεσάπτανται καὶ βλέπονται, ἐὰν καὶ μὲ σίδηρα εἶναι δεδεμένος, καὶ φυλακισμένος, ἢ καὶ εἰς ἀνάγκης δύνεισκειται δόλος, ἢ εἶναι πτωχὸς κατεπόλλει, ἢ ἐν ἐξορίᾳ εἶναι, ἢ ἐν ἀδονείᾳ εἶναι κατὰ κείτος χρόνον πολὺν, καὶ ὅσοι ὀλίγον φθείρεται τὸ κορμί τε, καὶ ὑπομένει, ἢ ἄλλο τίποτε κακὸν παθεῖν, τῶν τῶν ἀνθρώπων μακάριζε καὶ ἑαίνα. ὅταν δὲ πάλιν θέλῃς ἰδῆ ἄλλον τινὰ μοιχὸν καὶ ἀρρεσνομαῆν, ποιηρὸν καὶ ἄσπον, νὰ πέρη τιμὴν, καὶ ὀφφικία καὶ ἀξιώματα βασιλικὰ, ἢ καὶ ἱερατικά, νὰ δέξῃ πολλὰς, τῶν κλαύσαι, καὶ θρηνῶσαι αὐτὸν, ὅτι δού εἶναι ἄλλος ἀθλιώτερος εἰς τὴν ψυχὴν ἀπ' αὐτὸν, μακάρι καὶ ὅλον τὸν Κόσμον νὰ δέξῃ. διότι, τί τὸ ὄφελος, νὰ εἶναι πλέσιος εἰς τὸ κορμί, καὶ πτωχὸς εἰς τὴν ψυχὴν; Ὅταν δὲ μὴτε τὰ λόγα μας, μὴτε ἄλλας σάσωμεν, τί θέλομεν κάμν, ὅταν ἐπέλθῃ ὁ θάνατος, καὶ μᾶς ὑπὸν εἰς τὴν Κεῖσιν τῆ Θεῶ; πόθεν νὰ ἔχωμεν ἑλπίδα σωτηρίας; τί λόγον νὰ δώσωμεν τότε; ἐπειδὴ τὸν Θεὸν ἐπαρωργίσαμεν, πῶς Χεῖρ Θεόγοντος ἡμᾶς ἀπὸ ἀνθρώπων νὰ μᾶς κάμν Ἀγγέλους, ἡμεῖς δὲ κάμνομεν τὰ λόγα μας ὑπὸ ἀνθρώπων Δαίμονας ἀγρίους, μὲ τὸ νὰ δολώμεν τὴν γαστριμαργίαν. καὶ τῇ μέσῃ, καὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς σαρκὸς, καὶ τῇ ἀχορτασίᾳ τῆς φιλαργυρίας. Καὶ ὀργίζεται ὡς ὁ ὄφις, καὶ δαγκώνει, καὶ λακτίζει ὡς ὄνος. τὸ δού εἶναι ἀνθρώπων, εἰ καὶ ἀλόγων ζώων καὶ θηρίων εἶναι. Καὶ καθὼς ἀμείλεμεν, καὶ κάμνομεν τὰ ποιηρὰ ἔργα, καὶ κολαζόμεθα, ἔτι πάλιν, ὡσαύτ' ἐπιλήσωμεν νὰ ἀπεδάσωμεν, γινόμεθεν ἐνάρετοι καὶ καλοὶ, καὶ τινὰς δού θέλει διωθῆναι νὰ μᾶς βλάψῃ εἰς τὴν συνδύῃ ἡμῶν.

Εἰδὲ θέλῃς νὰ μάθῃς, ὅτι εἰς τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων ἔβαλεν ὁ Θεὸς τὰς Νόμους, νὰ ὀφείλων τὴν καλὴν, καὶ τί κακὸν γίνεται ἀπὸ ἡμᾶς, αὐτὴν τὴν ὁργὴν ἡμῶν ἐρωτήσον νὰ μάθῃς, πῶς ὅλοι ἐκείνοι, ὅσα κάμνουν τὰ κακὰ ἔργα, φέγγουσι τὴν προσηγορίαν, καὶ τὸ ὄνομα τὸ κακὸν καὶ λέγομεν χάριν λόγον, ὅτι ἐὰν εἴπῃς τὸν μοιχὸν, μοιχὸν, σκανδαλίζεται, καὶ ἐβεβηται. Εἰπὲ τὸν ἐπίσκοπον, ἐπίσκοπε, πέρη εἰς ὕβριν τὴν προσηγορίαν τῆς ἑπαινουρίας ὁμοίως καὶ τῶν ἄλλων ἀμαρτιῶν ἐκ τῶν ἰδίων ἔργων αἰχμαλωτίζονται. Εὐαλοῖτον εἶναι καλὸν νὰ κάμῃς τὴν ἀμαρτίαν, τί ὅπως δύνῃς τὴν προσηγορίαν τῆς ἀμαρτίας; Ἀλλὰ γὰρ εἰπὲ τὸν σώφρον, σώφρον, καὶ εἰς τὸν παρθένον, παρθένε, καὶ χαίρεται ἀκούσας τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ. εἰπὲ τὸν δίκαιον, δίκαιε, καὶ τὸν ἐλπίμονα, ἐλπίμον, καὶ μὲ τὸ ἔργον σεφικῶνται, καὶ μὲ τὴν προσηγορίαν λαμπρύνονται. διότι, ἐὰν καὶ τὸν ἑπαινον παραιτῇται τὸ ὀνόματος, ὅσα ὀλάβειν, ἀλλὰ ἐν τῇ ψυχῇ δέχεται τὴν ὀφφικίαν. καὶ εἰδὲ μίαν δύνεισκει τινὰς κακίαν ἀπὸ τῆς ὀφφικίας; ἀκούσον. Ὁ φέδης δού λέγει τὸ φεύδος, πῶς δού φέδεται, ἀλλὰ καμνύεται, καὶ ὑποκινεῖται πῶς λέγει τὴν ἀλήθειαν, καὶ πλανᾷ καὶ αὐτὸς τῆς Κεῖσιν ὁμοίως καὶ ὁ πανηγυρὸς δού δείχνει τὴν πανηγυρίαν τε, ἀλλὰ καμνύεται μετὰ πᾶς καμνὴν φιλίαν, καὶ παρματόλῃται τὴν ποιηρίαν. Ὁ σαύτος καὶ ὁ συκοφάντης, ὅταν ὑπάγῃ εἰς τὴν Κεῖσιν, δού μαρτυρεῖ ἐκεῖνο, ὅπε εἶναι, ἀλλὰ

μάρτυρα φθασαίνει πῆς ἀληθείας τῷ γήματι, ὅς τὸ ψῆδος, καὶ τὸν μάρτυρα πῆς κακίας ὑποδείχνει. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐδική μας ψυχὴ, ἐὰν καὶ μὴ κακίας σμίνγεται, τὸ ὄνομα τὸ καλὸν ἀρπάζεται, διότι πολλοὶ διώσασαι πολλὰς φορὰς εἰς ἄλλο τίποτες δὲν εἶναι ὁ νῆς τως, φθῆ μόνον εἰς τὴν πλεονεξίαν, καὶ φθῆ τιναν φθακαλένται νὰ ἀφίσεν τῷ πτωχῷ τὴν ἀδικίαν, ἢ τὸ χρεὸς, ὅπῃ ἔχει ἐπαύωτε, καὶ νὰ μὴ ἐδικηθῇ εἰς ἐκεῖνας, ὅπῃ τὸν ἐλυπαίτο. Εἶδε καὶ ἡλθῃ διώσας τινὰς καὶ δόλιος νὰ φθακαλέσῃ, δὲν ἀρχίζει νὰ εἰπῇ τὴν ἀληθείαν ἐκεῖνο, ὅπῃ εἶναι, ἀλλὰ αὐγατίζει τὸ ὄνομα πῆς ἀρετῆς, καὶ λέγει πῶς εἶναι ἀνθρώπος καλὸς καὶ ἐνάρτεος, καὶ ἀκέραιον τὸ ὄνομά τε ὑπὸ τὰς ἀεργεσίας καὶ ἐλαττωσίαις, ὅπῃ καμνεῖ εἰς πολλὰς, ἵνα καταπονεθῇ ὑπὸ τὸν ἔπαινον, καὶ φύγῃ τὴν πονηρίαν. Βλέπεις, πῶς ἡ κακία νικάται ὑπὸ τῆς ἐπαινῆς πῆς ἀρετῆς; ὅς τὸ ἐδύνας κακὸς ἀνθρώπος θέλει νὰ ἀκέραιος πῶς εἶναι κακός; διότι ἡ φύσις τοῦ ἐδικόντης ἀγαπᾷ πάντοτε, ἐὰν καὶ ἡ προαίρεσις τὸ κακὸν προαιρεῖται.

Διὰ τὸ αὖς μὴ λέγωμεν, ὅτι ὁ δεινὰς φυσικὰ εἶναι καλός, καὶ ὁ δεινὰς ἐκ φύσεως εἶναι κακός, διότι αὐτὸν ὁ ἀνθρώπος ἐκ φύσεως καλός, εἴθετε ἤθελε διωθθῇ νὰ φθῇ κακός; καὶ ἐὰν ἐκ φύσεως εἶναι κακός, εἴθετε ἤθελε γένῃ καλός. διότι, ἐὰν δὲν εἴμεσθον εἰς τὴν προαίρεσιν ἡμῶν, νὰ γίνονται οἱ πονηροὶ καλοὶ, μὴδὲ ἤθελεν ὁ φιλόανθρώπος Θεὸς νὰ μὴς καμῇ αὐτοπροαιρέτως; καὶ ἤθελεν εἶναι ὅλοι κακοὶ, μὴ τὸ νὰ συρκοινωμένῃ πῆς φύσεως, ἢ ὅλοι νὰ εἶναι καλοὶ καὶ ἐνάρτεοι. ὅμως ἡμεῖς μὴ τὴν ἐδικὴν μας ἀμέλειαν προδίδωμεν τὴν σωπίαν πῆς ψυχῆς μας, καὶ καταστάνομεν τὰ λόγια μας ἐρημίας ὑπὸ τὴν Ὀικίῳ ἀγάπῃ. Μινηδίας λοιπὸν εἰς ἄλλον νὰ ῥίξῃ τὴν ἀφορμὴν καὶ αἰτίαν, ὅτι ἐμποδίζεται πρὸς τὸς κόπας καὶ πόνους πῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καθ' ὅσον νὰ λέγῃ, ὅτι μὴ ἐδικὴν μας ἀμέλειαν ἔκαμα τὸ, καὶ τὸ, ἁμάρτημα. Καὶ τί νὰ λέγω εἴα καὶ ἄλλον, ὅπῃ εἶδὲ αὐτὸς ὁ Διάβολος ἡμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δρόμον πῆς ἀρετῆς ἐκεῖνα, ὅπῃ τὴν ἐργάζεται, ἀλλὰ μόνον πλανᾷ, καὶ πιδεκλάνει τὸς φελεπατῆντας ἀμελῶς καὶ ῥαθυμῶς· εἰδὲ ἐμποδίζει, εἰδὲ βιάζει τινὰ, διότι ὅταν θέλωμεν νὰ φυλαχθῶμεν, δὲν διώεται τινὰς νὰ μᾶς βλάψῃ, μήτε σωματικά, μήτε ψυχικά· ὅταν δὲ πάλιν ἀμελήωμεν, καὶ δὲν προσέχωμεν, χωρὶς συμβάλε, ῥίχομεν εἰς τὴν κακίαν. Καλὴ μὲν εἶναι ἡ Ἀρετὴ, καὶ θαυμαστὴ, καὶ μοναχὴ πῆς, ἀλλὰ ὅταν εἶναι ἐν μέσῳ τῇ ἐμποδίζονταν, νὰ τὴν κάμῃ τινὰς, εἶναι πλέον θαυμαστοτέρα, καὶ τιμιωτέρα, διότι, ὅχι ὁ τόπος κάμνει τὴν Ἀρετὴν, ἀλλὰ ὁ ῥόπος πῆς Ἀρετῆς λακωνίζει τὸν τόπον· καὶ ἐκ πῆς μὲν μιᾶς Ἀρετῆς πολλοὶ αἰφιλῶνται, καὶ διακονοῦν οἱ πονηροὶ, ἀλλὰ ἡ πολλῶν κακία, ἐὰν καὶ ἕνας εἶναι νὰ καταβάλῃ τὴν Ἀρετὴν, ἀνάμισα Κόσμος πολλῶς, δὲν τὸν βλάβει· καὶ ἕνας ἀνθρώπος, καλῶς καὶ θαρρείως πολιτεύμενος, τὸν Κόσμον ὅλον διώσεται ὀξυπᾶσαι ὑπὸ τὴν ἐργίᾳ τῷ Θεῷ, καὶ ὑπὸ πῆς αἰωνίᾳ κολάσεως. Καὶ τὸ το μάρτυρ ὑπὸ τῷ δικαίῳ Νῶε, πῶς ἔγινεν ἔτι· ὅτι ὅλος ἐκεῖνος ὁ Κόσμος, ἀπὸ τῷ Κατακλυσμῷ, ἦν ὑποταγμένος, καὶ διεφθαρμένος, μόνος ὁ Νῶε ἐφύλαχθη, καὶ δὲν ἐπνίγη.

Καὶ ὁπὸ τῆ Μαυσέως φανερὸν εἶναι, ὅτι μόνος ἐδωκενὰ νὰ ἐλθὲν ἐν ὅσῳ τὸν Φαραὶ πρὸς Ἐβραίους. Ἐγὼ δὲ ἔχω καὶ ἄλλον λόγον νὰ εἰπῶ εἰς ὅσον δεξιὴν τῆς φιλανθρωπίας τῆ Θεῶ. ὅταν δὲν ἔχη ζῶντας δικαίους νὰ τὸν ἀρετῶς καλέσῃ νὰ συγχωρήσῃ πρὸς ἁμαρτίαν, ὅπῃ τῆς ἀπεσταλμένης Ἀγίας νὰ καταρτίσῃ· καθὼς λέγει ἔξ τῶν Ἐβραίων, „ Ὑπερασπία καὶ βοηθῶ πύπης „ τῆς Πόλεως Ἱερουσαλὴμ, ἔξ τῆς λόγου με, καὶ ἔξ Δαυὶδ τὸν παῖδά με, „ τὸν ἀπὸ πολλῶν χρόνων ἀπεσταλμένον.

Ἐγνώρισεν τώρα, πόση ἦτον ἡ Ἀρετὴ τῆς Ἀγίας ἐκείνων; διότι ὅχι μόνον οἱ λόγοι αὐτῆς καὶ τὰ σώματα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἱμάτια ἦσαν τίμια. Διότι ἡ μυλωνία τῆς Ἡλίας τὸν Γορδάνιον ἔχισε. τῆς ἑῶν Παῖδων τὰ ὑποδήματα τὸ πῦρ τῆς καμίνου κατεπάτησαν καὶ ἔσβυσαν· τὸ ξύλον τῆς Προφῆτης Ἐλισαίου τὰ νερά μετεβάλον. ἡ ῥόβδος τῆς Μαυσέως πῖν ἐρυθρὰ θάλατταν ἔχισε, καὶ πῖν πέφαν κτυπήσας, ὕδαράνβλυσε, καὶ διψῶντα τοὺς λαοὺς ἐποίησε· τὰ φορέματα τῆς Παύλου πρὸς ἀρρώστιας τῆς ἀνθρώπων ἐδίωκον· ὁ Ἰσκιος καὶ Πέτρος τὸν Σάταν ἐδίωκεν. ἡ σάκη ὁπὸ τῆς λείψανος τῆς Ἀγίας Μαρτύρας πρὸς Δαίμονας ἐφυλάττετο· ἔξ τῶ τοῦ μὲν Θεοῦ ὅλα τὰ θαυμάσια ἐκαίοντο. Καθὼς ὁ Ἡλίας δὲν ἐβλάπτε τὸ Βασιλικὸν φόριμα τῆς Ἀχαὶβ, ἀλλὰ ἐβλάπτε πῖν φυλὴν τε γυναικῶν, καὶ καταδικαστῶν, καὶ αὐτὸν δὴλον τῆς παθῶν. Διότι, τί τὸ ὄφελος τῆς ἐξέωθεν εὐτυχίας, καὶ τὰ εὐδὸν νὰ εἶναι πρὸς καὶ δυστυχίας; τί βλάβημιον εἶναι τῆς ἐξωθεν πρὸς, ὅποτε εὐδὸν τὸς ὅσους ἀεὶσκαται θησαυρός; Τοιαῦτα λεονταίη ἦτον ὁ Παῦλος, διότι αἰσὰν ἐβόησεν, ὅλον τὸ δεσποτικὸν ἐσείδη, καὶ τὰ δεσμὰ ἔλυσε, μόνον μὲν τὰ λόγια, διότι ὅχι αἰσὰν πρὸς λέοντας, ἀλλὰ καὶ θεματοῦτον ὁπὸ τῆς πύπης· διότι τὸ λεονταίη πολλὰς φορὰς πέφτει εἰς παγίδα, καὶ πινέται, οἱ δὲ Ἄγιοι ὅταν δεθῶν, τότε γίνονται δυνατώτεροι. Οἱ Ἄγιοι εἶναι τόσοι φοβεροί, ἐπὶ πρὸς φοβῶνται οἱ Δαίμονες, καὶ μόνον τῶν φανῶν πρὸς νὰ ἀκρῶσι, φέρον, καθὼς φέρον καὶ ὁπὸ τῶν ἀσραπῶν. Ἀλλὰ τῆς Παύλου ἡ φωνὴ καὶ τὰ καπορθώματα, ποία γλῶσσα θέλει διωκτῆν νὰ πρὸς ἐγκωμιάσῃ; διότι μήτε Προφῆται, μήτε Πατριάρχαι, μήτε Δίκαιοι, μήτε Ἀπόστολοι, μήτε Μάρτυρες, διότι ὅλας αὐτῆς πρὸς Ἀρετῆς, καὶ πρὸς Ἀγίας εἶχον εἰς τὰ λόγου τε, καὶ ὅχι μόνον τῆς ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀγγέλων τὰ πάγματα ὑπερέβη, καὶ ἡμεῖς ὀλίγοι μέρος δεῖν ἀκροάζομεν νὰ τὸν μιμησῶμεν ὁπὸ τῆς καπορθωμάτων αὐτῶν. Θαυμάζεται ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ, ὁπότεν ἠθέλησε νὰ σφάξῃ τὸν Υἱὸν τῆς, νὰ καμὶ θυσιάν, ἦγον Λειτουργίας τῆς Θεῶ· ἀλλὰ καὶ ὁ Γισαὶκ θαυμάζεται, καθὼς τῆς Υἱὸς τῆς ἀνθρώπων, ὅπῃ τῶν ἀνέγκαν, αἰσὰν καὶ τὸν Υἱὸν τῆς Θεῶ τὸν Κύριον ἡμῶν Γησὼν Χριστόν. Μὴδὲ ὁ εἰς, μὴδὲ ὁ ἄλλος Υἱός, ἐδύνα λόγον εἶπαν πρὸς τὸν Πατέρα αὐτῶν, καὶ ὁ μὴ Χριστὸς ἔλεγε· Μὴ σῆσῃς τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαυρωσάντων με. ὁ δὲ Γισαὶκ δὲν εἶπε· Τί ποιεῖς, Πάτερ, τὸ τοῦ ἀδελφάνου; ἡμῖν τὸν μονογενῆ σε, τὸν πολλὰ ἠγαπημένον, θέλεις νὰ σφάξῃς, νὰ κάμῃς θυσίαν τῆς Θεῶ; καὶ δὲν σφάζεις ὅλας τὰ ἀρόβια εἰς θυσίαν, ἀλλὰ ἡμῖν

τὸν ἀγαπῆτον, ὃν ἠγάπησας Υἱόν; ἔδωκε τοῖς τοῦτον εἶπεν ἡ μακαρία καὶ Πατρίαρ-
χική ἐκείνη ψυχὴ, ἀλλὰ ὑπέμεινεν ἀνδρείως μέχρι θανάτου.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Υἱὸς αὐτῆς, ἐμιμήθη τὴν ὑπομονὴν τῆς Πατρὸς αὐτῆς.
ὁμοίως καὶ ὁ Δαυὶδ μακαρίζεται ὑπὸ τῆς προπόσεως αὐτῆς. καὶ ὁ Ηλίας ἔγινε ζη-
λωτὴς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ τίς, καὶ ποῖος τῆς Παύλας ἔγινεν ἴσος,
ὁ ὁποῖος ὅλα αὐτῇ συναγμένα τὰ εἶχεν εἰς τὴν λόγῳ τῆς; Μυστικὰ φορεῖς ἐνυστά-
σε τῇ αὐτῇ ψυχῇ, θεμεριχόμενος γὰρ τε καὶ θάλασσαν, καὶ καθεὶ ἄλλον Κόσ-
μον, δηλοῦντι, ὅσῳ γὰρ βλέπει ὁ Ηλίας, ὥσῳ γὰρ εἶχε περὰ, θεμεριχόμε-
νος, συννόμος, δερνόμος, λιθαζόμενος, κατ' ἐκαστὴν ἡμέραν ὑποστησάμενος,
καὶ θελασπέρων εἶχε τὸν ζῆλον ὑπὸ τὸν Προφῆτὴν Ηλίαν. Εἶδεν θείας εἰπῆς
ἔχει τὸν Ἀγγιον Γεωργίου τὸν Πρόδρομον, πῶς ἔβρωγε τὰς ἀκείρας, καὶ μέλι ἀ-
ρχιον· ἀλλὰ ἑταῖος ἔδεν τῇ ἀσκητικῇ φορῇ δυνάμει, ἔχει τῇ ἀσπιδί τῆς κηρύγ-
ματος, πόσον ὅτι καὶ Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων, ἐπὶ πολὺ τὸ μέσον, ἐν θάλασσῃ καὶ
ἡμεῖς τὰ ἔχοντες ἔγνωμεν, διότι δυνάμει ἄλλω φύσει ἐκείνης, ἐδὲ ἄλλω ψυχῇ,
ἔδεν εἰς ἄλλων Κόσμων ἐκατόκιστον, ἀλλὰ πάντας τὰς ἀνθρώπους ὑπερέβη. Τὰ δὲ ὅσα
λυπηρὰ ἔπαθε, δυνάμει ὑπὸ τῇ ποτὶ, ἀλλὰ ἔχει, πᾶς ἐπαθεῖν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος
τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς περ νεκρός, ἀκίνητος ἐγένετο, καὶ ἐπὶ ἀπαπειλῶν τῆς φύσεως τῆς
σικητήματι. διότι κατὰ τὴν γίνεταί καὶ ὅτι τῇ χρημύτῳ, ὅτι ἐκείνος, ὅπῃ γὰρ κερδή-
σῃ δύο φλοῖα, θελασπέρων βραβεῖα προθυμίας πορὶ τὰ δέκα, καὶ εἰκοσι σωμαθροί-
σας ἐπαύεται, ἐπὶ γίνεταί καὶ ὅτι τῆς Ἀρετῆς· ὅταν ἀγωνίζεται τῇ Ἀρετῇ, πό-
σον ἀσπιδίζει τὰ κάμνη μεγάλης ἀγῶνας. Πλὴν δυνάμει εἶναι δυνατὸν τὰς ἐναρτίους ἀν-
δρας, τὰ ἀκύνει κατὰ πολλῶν καλῶς ἔχον, ἔδεν πάλιν ἀρετῇ τὸν ἐναρτίον ἀνδρα-
πον γὰρ ἔχει πολλὰς ἐχθρὰς, διότι, ἐν δυνάμει ἔχει ἔπαινον, γνῶσιμα εἶναι
μέγα τὰ μὴ ἐργάζεσθαι πολὺ λόγον τῆς Ἀρετῆς. διότι, πᾶς γὰρ ἐπαινεθῇ ὁ ποιῶ-
ντος ὑπὸ ὅλης, ἐν δυνάμει τῆς ἀδικητικῆς ὑπὸ τῆς ἀδικητικῆς; ἡ πάλιν ὑπερέβη,
καὶ διορθῶν τὰς ἀμαρτανόνας, καὶ ἐπαινῇ τὰς κατηρτάντας; διότι δυνάμει ἀρε-
πον τὰς μὴ ἐπαινεῖν, τὰς δὲ ἐπαινεῖν. ὥστε ἐκείνος, ὅπῃ κάμνει τῇ Ἀρετῇ ὅτι
μελῶς, μόνον τὸν ἐπαινον ἀπὸ Θεοῦ γὰρ δέχεται, καὶ ὅχι δυνάμει ἀνθρώπων. Ἀδυνα-
τον εἶναι παρ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι, καὶ ἀκύνει καλῶς, διότι πάντοτε ἡ
κακία πολὺν τῇ Ἀρετῇ, καὶ ὅχι μόνον ὅτι δυνάμει βλάπτει, ἀλλὰ καὶ πολὺν
μὴν δυνατωτέρα γίνεταί. Τόση μεγάλη εἶναι τῆς Ἀρετῆς ἡ δύναμις, διότι καὶ ἐν τῇ
πολεμείῳ εἶναι, δυνατωτέρα δυνάμει. Ἐνθυμῶμεν τὸν Ἀβελ, δυνάμει ἐφορῶντι ὑπὸ
τῇ Ἀδελφῇ τῇ Καὶν; ἀλλὰ ὁ Ἀβελ ζῆ, ἐν δυνάμει ἐφορῶντι ὑπὸ ἐκείνου, καὶ πάν-
τοτε ἀνακρύπτειται· καὶ εἰς ποσὸν χρόνον δυνάμει ἐμαρτύρηται ἡ ἐνδύμωσις τῆς. ἔδεν φο-
νέσας αὐτὸν τὸν Καὶν, ἔζησε καλῶς ζωῇ, βαρυτέρων ὑπὸ τὸν θάνατον, πόσον,
ὅτι ἔδεν ψυχῇ, δυνάμει ἡμπούσαν τὰ χεῖρά τῃ γὰρ πιάσαν ὑπὸ τὸν ἐφ' ἑμὲν καὶ φύγῃ,
καὶ μὴ ὅλοι τῷ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων κατηρεῖται, καὶ ἐλθῇ. Ἀλλὰ τῇ
τα μὴ εἰς τῇ ζωῇ ἐπὶ τῇ ζωῇ οἱ κατ' ἐκείνον ἀμαρτησάντες, ἐν δυνάμει μὴ μόνον
αἰῶνι, δυνάμει δυνατὸς λόγος γὰρ τὸ εἶπῃ.

Ἀκούον δὲ καὶ τὸ Χερσεῖ λέγοντος. „Ὁμοιωθὴ ἡ Βασιλεία τῷ Θεῷ ζύμη* ἢ ὅποια ὁμοιοὶ τὰς Δικαίας, διότι ἡ ἐδική της ἀρετὴ μεταβάλλει τὰς πομπὰς εἰς Ἀγνότητα. Ἀλλὰ ὀλίγοι εἶναι οἱ Δίκαιοι, διότι καὶ ἡ ζύμη μικρὰ εἶναι, ἀλλὰ ἡ μικρότης ἐκείνη ὅλον τὸ ζυμάρι πρὸς τὸ λόγῳ της τὸ μεταφέρει εἰς δυνάμιν* ἔτι καὶ ἡ δυνάμις τῆς δικαίων, ὅτι τὴν χάριν τῷ Πνεύματος τῷ Ἁγίῳ. Δάδεκα ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι, εἶδες πῶς μικρὰ ἡ ζύμη; ὅλη ἡ Οἰκουμένη ἐν ἀπιστίᾳ ἦτον* εἶδες πόσον τὸ φύραμα; Ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ δώδεκα ὅλῳ τῷ Οἰκουμένῳ ἐγύρισαν πρὸς τὸ λόγῳ της; διότι καὶ ἡ ζύμη, καὶ τὸ φύραμα της αὐτῆς φύσεως ἦτον. Καὶ αὐτὴ δὲλτος καὶ ἐγνωρίσθη, πόσον δυνάται ἡ δυνάμις τῆς Δικαίων τῆς ἀλῶν, μέλεις ἡ παρρησία εὐδὲς Δικαίας, πῶς ἡ Βασιλικὴ τυραννὶς καὶ δυναστεία* τῷ Βαπτισμῷ Γαλιθαῖ ἀκούον, λέγοντος τῇ περὶ τὸν Ἡρώδη „ Δὲ σὺ σὺ πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν Γαλιθαίαν τῷ Ἀδελφῷ σου. καὶ ὁ μὲν Ἡρώδης ἔχων στρατιώτας, ὡς Βασιλεὺς, πλεον, καὶ δυνάμιν Βασιλικήν, ὁ δὲ Γαλιθαῖος, πτωχός, χωρὶς αὐτῆς καὶ Χωρὶν, καὶ παντελὴς ἀκρίμων, καὶ ἡσυχίας, ἀκείδας, καὶ μέλι ἀγρίον ἐδίδωκεν, ἀλλὰ ἔστος ὁ πῶς πάντας πείσῃ, καὶ τὴν ἐρημίαν κατοικῶν, τὸν Ἀρχόντα, καὶ Βασιλέα τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, αὐθροτικά προσάσωντας, ἔλεγε πρὸς αὐτὸν „ Οὐκ ἔξετί σοι ἔχειν τὴν Γαλιθαίαν τῷ Ἀδελφῷ σου. Βλέπεις, πῶς ἡ Ἀρετὴ ἀρχίζει τῆς κακίας; ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἐμβάλλεται ὁ Δίκαιος εἰς τὴν φυλακὴν* εἴτα γίνεται τὸ μικρὸν ἐκεῖνο συμπόσιον, καὶ ἐσέβη ἡ Κοραΐδα εἰς τὸ μέσον τῶν συμποσίων χορεύουσα. ἤρρε τῷ Ἡρώδῃ, καὶ τοῖς βασιλοκελευμένοις τούτοις, ὅτι ἔκαμε τὸν Ἡρώδην νὰ ὁμώσῃ, ὅτι νὰ τῆς δώσῃ τὴν μιστὴν τῇ Βασιλείᾳ. Βλέπεις, τὸ ἐρρίξε τὴν Βασιλείαν; λέγει δὲ, εἴτι μὴ ζητήσῃς νὰ σὲ δώσω, καὶ εἰς τὴν μιστὴν τῆς Βασιλείας μου. Ἀλλὰ καὶ Γαλιθαῖος Ἡρώδης, πόσον ἐτυφλώθη ὁ νῦν σου, καὶ ἐχάθη ἡ γνώσις σου; πόσον τμήμα καμμένης τῇ Βασιλείᾳ σου; ὅτι μίαν φοράν ἐχόρδουσε τὸ Κοράσιον, καὶ ἔδωκε τὴν μιστὴν σου Βασιλείαν; ἀμὴν καὶ δαύτερον ἀνὰ χορδῶν, τὴν θέλεις κάμῃ; μόνον δέσῃς τὸ Θεῷ, ἵνα μὴ πάλιν χορδῶν, καὶ θέλεις πάλιν καὶ τὴν ἀλλήλου σου μιστὴν Βασιλείαν, καὶ θέλεις γὰρ πείσῃ καὶ ζητήσῃς.

Εἶδες τι κάμνουν οἱ χοροὶ, καὶ παιγνίσκῃ; ὅτι πόσον ἐδυνήθησαν νὰ φορδύσῃ τοιαῦτα μίαν Ἁγίον Γαλιθαῖον τὸν Πρόδρομον καὶ Βαπτιστὴν τῷ Χερσεῖ. Τί ἄλλο χειρότερον εἶναι ὅσοι τῶν πῶν κακίαν, καὶ τὴν ανομίαν; ἐκεῖνοι ὅπως κάμνουν αὐτὰ, παροδῶντες ἀκόμη τὸ λόγῳ της θεληματικῶς τῇ Διαβολῇ. Διότι, εἰάν ἐκείνος, ὅπως ἔδωκε τὸ πάλαντον, ἤγαν τὸ χάρισμα, ὅπως τὸ ἔδωκεν ὁ Θεὸς σῶν, πομπὴς ἐφάνη πῶς δὲ τὸ ἐδιπλασιάσῃ, ἀμὴν ἐκεῖνος, ὅπως τὸ ἐφθερέ, τί θέλεις ἀκούει; Εἰάν ἐκεῖνος ἐδέσθῃ χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐβαλάντων εἰς τὸ σκοπὸς τὸ ὀξύτερον, ὅπως ὁ κλυθμός, καὶ ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων, ἡμεῖς δὲ ὅπως ἐμολύμασθαι τὸ Θεῖον Βαπτισμα, καὶ τὰ ἄλλα χαρίσματα, ὅπως μᾶς ἔδωκεν ὁ Θεός, τί θελομεν κάμῃ τότε, ὅπως μᾶς ἐξαπατῶν, καὶ θελομεν νὰ δώσωμεν ὅσοις ἐστιν; Δὲ βλέπεις, ὦ ἄνθρωπε, τὸ ὀφέλις καὶ τὸ ἀφάνειστον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ τὸ

αἰφνίδιον τῷ θανάτῳ; μὴνὰ τὴν ἀρετὴν κάμνης μὴ πόνε καὶ κόπε, καὶ τὴν κακίαν
χωρεῖς κόπε; ὄχι. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ εἰς τὴν ἀμαρτίαν εἶναι φόβος, καὶ κόπος,
ἔστι δὲ καμνομένη τὴν Ἀρετῇ, ὅτῃ ἔχει πολὺ κέρδος; ὁ μοιχρὸς, καὶ ὁ κλέ-
πτης ἔχει ὀλίγον φόβον, ὅτῃ κινδυνεύει ἕως θανάτου; Καὶ πάλιν λέγομεν καὶ
θεοῦ Γερωμῆς· ὅτι εἰὰ ἰδῆς Γερέα ἀνάξιον, μὴ κατηγορῆς τὴν Γερωσύην,
ἀλλὰ τὸν κάμνοντα τὸ κακόν· ἐπειδὴ καὶ ὁ Γέρας ἀποδότης ἐγόνετο, ἔξ τῷ δὲ
κατηγορομένῳ τὸ ἀξίωμα τὸ Ἀποσολικόν, ἀλλὰ τὴν ἐκείνου μιανὰ γνώμην. Ὁ-
μοίως καὶ πολλοὶ Γαῖοι ἔγιναν φονεῖς, δίδοντες θανάσιμα βότανα, ὅμως δὲ
κατηγορομένη τὴν Τέχνῳ τῆς ἰατρείας, ἀλλὰ τὸς κακῶς τὴν Τέχνῳ μετερχομέ-
νης. Ὡσαύτως καὶ Καραβοκύριοι πολλοὶ ἐπνίξαν πολλὰ καράβια, μὴ ὅλον ἐῖς το
ὄχι ἢ ναυτιλία πταίει, ἀλλὰ ἢ κακὴ γνώμη, καὶ τὸ πείσμα ἐκείνων τοῦ ναυ-
τῆς. Ὁ μὲν ἀνάγκη εἶναι νὰ ἔλθῃ πὰ σκαῦδαλα λέγει ὁ Χρυσὸς· πλὴν, εἰ
καὶ αἰσθομένοιον εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον, ὅτῃ ἀποξενεῖ καὶ ἐρχεται ἀπ' ἐκείνου τὸ
σκαῦδαλον. Ἀνάγκη εἶναι ὁ λύκος νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ πρόβατα, ἀλλὰ θέλει νὰ εἴ-
ναι ὁ περὶ τὸν ἐξυπνος νὰ δώκῃ τὸν λύκον. ἔξ τῷ εἶπον, ὅτι πάντως θέλει
ἔλθῃ πὰ σκαῦδαλα, διότι, ὄχι ὑπὸ ἐκείνα ὑπόκειται ὁ βλαπτόμενος, ἀλλὰ
ὑπὸ τῆς ἐδικῆς πρὸς ἀμειλείας καὶ ὀκνηρίας. Καὶ εἰς θέλῃς, βλέπει πὴν πρῶτον ἀν-
θρώπον τὸν Ἀδάμ, εἰὰ καὶ ὀλίγον χρόνον ἔκαμε μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, ἀλ-
λὰ ὡσαύτῃ ὑπόλαυσε τὴν ἑσφύλῳ ἐκείνῳ, τὸσον ὡς εἶπεν, ὅτι ἠθέλησε νὰ γόνῃ
καὶ Θεός, καὶ ἔκαμε καλλίτερον τὸν πλάστον Διάβολον, καὶ ἐχθρόν, ὑπὸ τὸν ἐν-
εργέτιον Θεόν, καὶ δὲ ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὸ πρῶτον τὸ Θεοῦ· εἰδὲ καὶ ἠθέλε
χρῆσι καμπόσον καιρὸν μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, τί κακὸν δὲ ἠθέλε κάμῃ;
Καὶ οὕτως, ὅτῃ νὰ ἐλθῇ σωθῇ ὑπὸ καμίας κακῆς συμφορῆς, καὶ δὲ σωφρο-
νιδῇ, πολλὰ χειρότερα θέλει πάθῃ ὑπὸ τῆς ἀποτέρων κακῶν.

Ὅταν δὲ ὑπὸ τῶν μινδῶν παιδολογῶν, πῶς νὰ μὴ πάθῃ χειρότερα;
διότι καὶ ὁ Φαραὼ, ὑπὸ τὴν ἀρετῇ πληρῇ τῷ Μωϋσέως, εἰὰ ἠθέλε παιδολο-
γῇ, δὲ ἠθέλε πάθῃ τὸν καταποτισμὸν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης μὴ ὅλον τὴν
ἐρατῶμα. Καὶ ἐκεῖνος, ὅτῃ ἐπόρουσε μὲ τὴν Μιφθαίη, ἐφθάρκε τὸν
Παῦλον ὁ Ἀπόστολος εἰς τὸν Σατανᾶν, ἵνα τὸ Πνεῦμα σωθῇ. Διὰ τὸ τὸς μὴ
λέγωμεν, ὅτι ἐκείνον ὅτῃ δὲ κάμνει καλόν, εἰδὲ κακόν, εἶναι καλὸς ἀνθρώ-
πος. Αὐτὸ ὅτῃ λέγεις, ὅτι δὲ κάμνει καλόν, τὸ εἶναι, ὅτῃ κάμνει τὸ κα-
κόν. διότι, εἰὰ ἔχῃ τις ὑπερίτερον, καὶ μήτε νὰ κλέπτῃ, μήτε νὰ ὕβριζῃ, μήτε
νὰ ἀπειλοῦν, μόνον νὰ εἶναι μεθυστής, καὶ νὰ κάθεται ἀργός, καὶ νὰ διολύῃ
ἀτυχῆς πράξεις, τίχα δὲ θέλει τὸν δειρὸν ὁ Αὐθέντης τῆς, καὶ νὰ τὸν δώκῃ τὸν
δύλον ἐκείνον, εἰπέ με, εἰὰ καὶ μινδῶν κακὸν τὴν κάμῃ; Ἀλλὰ ὅς ἰδῇμεν, καὶ
ὅτῃ τὰ ἐδικῶν μας κορμίσ· ἡγῶν τὸ χεῖρ νὰ μὴ κτυπᾷ τὴν κεφαλῇ, μινδὲ νὰ
κόπτῃ τὴν γλῶσσαν, μινδὲ νὰ διγάζῃ τὰ μάτια· ἀλλὰ μόνον νὰ σέκεται ἀρ-
γός, καὶ νὰ μὴ κάμῃ τὴν ὑπερησίου τῆς εἰς ὅλον τὸ κορμὶ, διὰ εἶναι ἄξιον νὰ
κοπῇ; Εἰὰ λοιπὸν ὅτῃ τῶν, ὄχι μόνον τὸ κακὸν ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐργῶν ἐπὶ

ποιεῖν, ἀδικία μεγάλη εἶναι, πολὺ σθελερώτερον ἐπὶ τῷ πνευματικῶν. Ὁ μὲν
 ἄμποτες νὰ ἦτον δυνατὸν νὰ ἔκαμναι ὁλονὸν ὁμῶν τὰς Ἀρετὰς, καὶ τὰς Κανόνας
 τοῦ ψαλμάτων σας, καὶ ἐσείς νὰ τὰ ἐπέρριπτε· διότι καὶ ἡ Μπέρα, ὅταν βλέπῃ τὸ
 Παιδί της, ὅπῃ θερμύνεται δυνατὰ, καὶ δακρύων θερμῶν λήγει πρὸς αὐτό.
 Παιδί μου, νὰ ἦτον βολετὸν νὰ εἶχα ἐγὼ τὴν φλόγα τῆς θερμότητος σου. Ἐτὶ λέ-
 γω καὶ ἐγὼ ἐσᾶς· ἄμποτες νὰ ἦτον δυνατὸν νὰ ποινῶ ὅσα ἐσᾶς, καὶ νὰ καταρθώ-
 σετε ὅλως ταῖς ἀρεταῖς. Ἀλλὰ δὲ γίνεται τὸ τοιοῦτον, δὲ γίνεται. Ὁ δυναμὴς λοι-
 πόν, καὶ ἄλλος ἀς παρρησιάζεται, καὶ δεχέσθαι τὴν Γαβρίαν, καὶ γινέσθαι
 δοκιμοὶ πρὸς ἄλλοις· ἐκεῖνος δὲ, ὅπῃ εἶναι ἀδύνατος, ἀς φέρῃ δόξα τῆς οὐνι-
 ραῖς, ὅσα νὰ μὴ λάβῃ ἀπὸ ἐκείνου τὴν βλάβην τῆς ψυχῆς. Καὶ ἐτὶ θελομένη
 ζήσει ζωὴν καλὴν, καὶ ἀγίαν εἰς τὸν τὸν Κόσμον καὶ πρὸς τοὺς ὁμοφύλους, καὶ
 τῷ μηδέποτε ἀγαθῶν ἐπιτυχίῳ. Ὡς γὰρ οἱ ποῖται πᾶσις ἡμῶν ἐπιτυχεῖν, χα-
 εῖται καὶ φιλοφροσύνῃ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ. Ὡς ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, καὶ ἡ
 τιμὴ, καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τὰς αἰῶνας τῷ αἰῶνι. Α ΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Η.

Περὶ Ὁρκῶν.

ΕΤ Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ.

Σ μὴ ἀρνησθῆναι, Ἀδελφοί, τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς· διότι, γὰρ
 εἴπαμε, ποῖος κόπος εἶναι νὰ ἀφίσης τὴν ὀργὴν, καὶ ραθυμίαν
 ἐκείνῳ, ὅπῃ σὲ ἐλύπησεν; ἀλλὰ πικρὰ ὁδὸν καὶ λύπη εἶναι
 τὸ μυστικακεῖν καὶ ἐχθροῦν, καὶ μὴ ποιεῖν ἡλικιαν, καὶ ἀγά-
 γίαν. Ποῖος κόπος εἶναι νὰ μὴ εἰπῇς λόγον κακὸν ποτέ σοι, μηδὲ ἀχρηλο-
 γῆσαι. Τὴ δυσκολία εἶναι νὰ μὴ φιλοφρονέσῃς, μηδὲ νὰ ζηλοῦσῃς; δὲ ποῖαν
 εὐσεβειαν δὲ ἀγαπᾷς τὸν γειτόνά σου, ἀμὴ τὸν ὑβρίζεις; ποῖα δυναστεία
 εἶναι, νὰ μὴ ὀμνῇς, ἢ νὰ μὴ ἐπιπορεύῃς; ὅμως πολλὰς φορὰς δὲ τῷ
 Κυρίῳ, καὶ τῇ ὀργῇ παρρησιάζομαι, καὶ ὀμνῶ μὴ δύναι λόγον εἶπεν τῷ
 πνεύματι, ἔπειτα τῇ ὀργῇ συμβαίνει, καὶ τῷ θυμῷ καταπύρξομαι, βλαπτικὰς
 ἡλικιαν, καὶ ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τῷ ὄρκῳ καταπύρξομαι, βλαπτικὰς
 εἰμῶν. Τὸ γινώσκοντες ὁ Διάβολος, ὅτι ὁ θυμὸς εἶναι εἰς, καὶ ἐν ἐκείνῳ
 σβῆναι, καὶ ὅταν παύσῃ ὁ θυμὸς, γίνεται φιλία καὶ ἀγάπη, καὶ δίδωντας αὐτὸς
 ὁ τῷ φθόνῳ Πατρὶ Διάβολος νὰ μὴν ἡ εἰς ἀναμνήσιν καὶ ἀσβῆσιν, μᾶς δίνει μι-
 ῶν, ἵνα εἰς ἡ ὀργὴν παύσῃ, ἡ ἀνάγκη τῷ ὄρκῳ νὰ σέκεται, ὅσα νὰ εἶναι φι-
 λανθρωπία ἢ φλόγα τῆς ὀργῆς, καὶ τῆς ἐχθρας. καὶ ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα εἶναι εἰς

γυνή, ἢ τὰ κάμωνι δακρυῶν, ἢ τὰ ὀπορησώμεν, ἢ μὴ δακρυῶντες, τὰ κάμωνι τὸ λόγῳ μας πταίσας δὲ τῆς μνησικακίας, εἰς βαρὺ κανόνα. Διότι ἄφρονοι εἶναι τὰ ἔχοντες εἰς ἑαυτὸν ἐκλεκτὸν, καὶ μίαν φορτίαν ἀκριβίῳ, καὶ τὴν φυλάγμεν ὀπιμῶς, διχῶς τὰ τὴν φορτίαν συνεχῶς, καὶ τὸ Θεὸς τὸ ὄνομα τὰ τὸ σὺν ἡμῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. διότι ὅχι πᾶσα ἁμαρτία τὴν κόλασιν φέρει, ἀλλὰ καὶ τὰ εὐκολὰ πλημμελήματα μεγάλως ἡμῖν ἀποτρύνουσι τὴν τιμωρίαν, καὶ πῖν κόλασιν· διότι ἐδὲ ἐκείνοι, ὅτε ὀμνύουσιν, ἔχον καμὴν ἀπόφασιν τὰ ἔκπερθε ἔμφορτον τῷ Χριστῷ, ἀλλὰ μόνον καταφρόνησιν. Πλὴν, δὲ τὰ λέγοντες τὴν κατὰ τὴν ἀποστολὴν συνεχῶς, φαινόμεν πῶς σὰς περὶ αὐτῶν· ἀλλ' ὅμως δὲν θέλω πύσαι, ἀλλ' θέλω ἀμυχωρῆσαι, ἵνα, καὶ ὑπὸ τὴν ἀδελφότητιν ὁλαβήσονται τὴν ἐμὴν, ἀφίστην τὴν πορνείαν συνήθειαν τῷ ὅρκῳ. διότι ἐκεῖνος ὁ ἄδικος Κελπὶς, τῆς χήρας τὴν σφραγίσαι καὶ ὀχλῶσαι ἐν βραβείῳ, ἔκαμε τὴν κρίσιν τῆς, πολὺ φελοστότερον ἡμεῖς τὸ τὰ κάμωνι. μάλιστα δὲ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι δὲν παραιτεῖται ποιῆσαι τὸ, διότι τὰ κατὰ ἔργα ἡμῶν, ὡσαύτῃ ἐδῶκατε, τὰ εἶναι νομίζει, ἐν δὲ δὲν ἦτον καὶ κόλασις. Καὶ ἐγὼ αὖ ἡθελῶ εἰπεῖν, πρὸς τὰ λόγους τὰς ἐπισημαίνοντες τὸ δὲ χάριν, τίχα δὲν ἡθέλετε μὴ τὰ δῶκα; καὶ ἐν ἐδῶκατε με τὴν εὐκαρίην ζητήσω, πειστωθῶς ζητῶντας τὴν χάριν· καὶ ὅπως ὁ Θεὸς ζητῶν τὴν χάριν αὐτὴν, δι' ἡμᾶς τὰς δίδοντας τῇ Θεῷ, ποῖος τὰ ἐν τῷ ποσὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀρχαίους, ὅτε ὁ Θεὸς τὰς ζητῶν χάριν, καὶ τὰ μὴ τὰ δῶκα;

Παρακαλῶ ὑμᾶς, Ἀδελφοί, ἐπάρετε τὴν κεφαλὴν Γεωργίου τῷ Βαπτιστῷ ὑποπεριμενῶν, ἀκόμῃ ὑποσφύζοντες τὸν αἵματός, καὶ ἐξ ἑλπίδας εἰς τὴν ἀσπίδα, καὶ τὰ νομίζετε πῶς τὴν βλεπτοῦ ἔμφορτον εἰς τὰ ματιάσας, τὰ δὲ γὰρ ζῆ φωνὴν, καὶ τὰ λέγοντες, μισήσατε τὴν σφραγὴν τὸν ὅρκον, ἢ τὴν μοῖραν, καὶ ἀσπλῆν Ἡρώδην. διότι ἐκεῖνος, ὅτε δὲν ἔκαμν ὁ ἐλεγχος, ἢ ὁ πυρηνικός θυμός, τὸ ἡ ἀνάγκη τῷ ὅρκῳ τὸ ἔκαμε, καὶ τότε τὴν μακαρίαν ἀπίστευμὴν ἐκείνου κεφαλὴν. Καὶ πῶς δὲν εἶναι ἄφρονοι, ὅτι τὸν Δεσπότην τῷ Ἀγγέλῳ, μὴ πολλὴς τῆς καταφρόνησις τὰ λέγοντες τινὰς συνεχῶς, μὴ τὸν Θεόν; θέλεις τὰ μάθης, πῶς εἶναι δυνατὸν τὰ τινῶν τινὰς αὐτὴν τὴν κακὴν ἀδύνατον τῷ ὅρκῳ; Πῶς εἶναι δυνατὸν τὰ ἐλπίδας τῆς πορνείας συνεχῶς τῷ ὅρκῳ; ἐγὼ τὰ σὲ διδάσκω, καὶ θέλεις ἐκίχηται καὶ πᾶσαν ἀνάγκη· διότι, ὅταν ἴδῃς τὰ λόγους, ἢ καὶ ἄλλους, ἢ ἀπὸ τῶν δούλων, ἢ τῷ Παιδίῳ, ἢ ἄλλων τινὰ τὰ ἀπὸ τῶν, καὶ ὀμνύει συνεχῶς, ἀποσφύζου τὸ μὴ δειπνήσαι, καὶ ὅχι μόνον ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ τὰ λογιστὰς κανόνισον τὸν αὐτὸν κανόνα, ἐν καὶ ἐστὶ ὀμνύει· διότι ἡ γλῶσσα ἐπὶ πειρασμῶν, πλέον δὲν ὀπορκεῖ, καὶ θέλει σὲ σωφρονησῇ ἡ σεσοχημένη πρὸς πείνας. Εὖν πειστωθῶς θέλωμεν κάμν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν δὲν θέλωμεν θέλῃσαι. διότι, κατὰ τὴν δὲν θέλωμεν συνεχῶς δυνάμενος, καὶ ἔξισταμενος, τὰ τὰς πληγὰς δὲν κατὰ τὴν δὲν θέλωμεν, ἐστὶ καὶ ἐκεῖνος, ὅτε ὀμνύει, καὶ ὀμνύει τὸ ὄνομα τῷ Θεῷ, δὲν κατὰ τὴν δὲν θέλωμεν, τὰ τὰς ἀμαρτίας. Διὰ τὸ τὸ δὲν θέλωμεν τὸ τὸ τὴν κακὴν συνήθειαν τῷ ὅρκῳ, καὶ τὰ ὀμνύμεν κατὰ τὴν δὲν θέλωμεν, καὶ

διόρωσιν· διότι, εὖ ἐχθρὸς καὶ πορθητὴς ἔσθ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως σὰς ὁμι-
 λισαμένη, ἀλλὰ ἐδὲ σήμερον θείονος ὑποχωρήσει διδασκόντες σας, ἀλλὰ ἐδὲ
 τῷ ἄλλῳ μετ' ἐκείνῳ ἡμέραν. Ταῦτα ὑμᾶς συμβαλέων, πῶς μαλὶν νὰ ἀπέ-
 χεσθ' ὑπὸ τὰς ὀρκας, καὶ τί λέγω τῷ αὐτεῖον, καὶ τῷ μετ' ἐκείνῳ ἡμέραν;
 ἕως αὖ νὰ σὰς ἰδῶ καταρθαινέτας, δὲν θείω παύσει, τὸ συνεχῶς πρὸς τῶ-
 νων ἀναθυμειδαι. Τὸ σφάλμα δὲν εἶναι τὸ λέγοντος, ἀλλὰ τῷ ἀκούντων,
 οἱ ὅποιοι θέλουν πιστοτίναν διδασκαλίαν· διότι ἀκολούτερον εἶναι νὰ μὴ ὁμνῇ
 τινὰς, ὅπῃ ἐδὲ πόνος εἶναι, ἐδὲ κόπος, μόνον ἡ κακὴ συνήθεια. Ἐκεῖνος
 δὲ ὅπῃ καταρθῶσιν αὐτῷ τῷ ἀρετῷ, ἃς οὐκ εἶδεν ἐκείνους, ὅπῃ δὲν ἀπέ-
 χαν τὰς ὀρκας, ἵνα ἔσθ' αὐτῶν κατηγορίας μάλιστα θείων ἀφήσει τὸ ὁμνῆναι· καὶ
 ἐκεῖνος ὅπῃ δὲν ἐκαπώρθωσεν, ἃς βλέπῃ τὸν ἄλλον, καὶ ἃς ἀπαλλάξῃ νὰ φθά-
 σῃ πρὸς ἐκεῖνον. Καὶ ἃς μὴ μὲν λέγῃ τινὰς, καὶ τί κείμεν εἶναι, εὖν ἔξ
 ἀνάγκης κάμῃ ὅρκον τινὰς; ἀμὴν τί εἶναι, εὖν δὲν πιστῶσιν; μάλιστα ὅπου
 πῶς βαίνει Νόμος, δὲν κάμνεις χρεια νὰ ἐνθυμῆται ἀναγκῇ, διότι μία
 καὶ μονοαγάθη εἶναι, καὶ μὴ γένῃ τινὰς ἐχθρὸς τῷ Θεῷ. πλὴν ἐκεῖνο μόνον
 λέγω, τὰς ἀπλῶς καὶ χαρὸς ἀνάγκης ὁμοιωθῆναι, τὰς ὅπῃ τὸ σπῆναι, τὰς ὅπῃ τῷ
 φίλῳ, τὰς ὅπῃ τῷ δαίμονι, τὰς ὅπῃ τῷ ἀνθρώπῳ, εὖν αὐτὰς φοβέσθαι, ἔσθ' αὐτὰς
 ἄλλως δὲν με μέλει, διότι αὐτὸ τὸ φόβος φοβεῖται νὰ τὸ εἰπῇ, καὶ θέλει
 φύγῃ ὑπὸ τὰς ὀρκας· τόσον ὅτι, εὖν καὶ μυσταῖς φοβῆται τὸν ἀναγκασθῇ τινὰς,
 δὲν θέλει καταδεχθῇ νὰ πῆσιν εἰς ἐκείνῳ τῷ συνήθειαν.

Εἴλεγε δὲ κάποιος Ρήτορας τῷ ἔξω, ὑπὸ κάποιαν συνήθειαν τὸν δεξιὸν αὐ-
 τῷ ὅμῳ ἔσθ' αὐτῷ ἔσθ' αὐτῷ, ἀλλ' ὅμως ἐνίκησε τῷ κακῷ συνήθειαν τοια-
 ποῦσας· μάχαιρος ἡκονισμῶν ἐβαλεν ὑπὸ τῷ μίαν μίαν, καὶ ὑπὸ τῷ ἄλ-
 λῳ εἰς τὰς ὁμῆς τῶν, ὥστε τὸ φόβος τὸ κοῦμπος ἐσωφρόνισεν τὸ μέλος τὸ ἀτακτὸς
 κινῆσθαι. Τὸ καὶ καὶ ἐστὶν ὅπῃ τῶν γλώσσῃς σιν, καὶ ἀπὸ τῶν μάχαιρος, βάλλ-
 λε τὸν φόβον τῆς κολάσεως, καὶ θέλεις νικήσῃ καὶ πᾶσαν ἀνάγκην τῷ κακῷ
 συνήθειαν τῷ ὅρκῳ· διότι ἀδύνατον εἶναι, ἀδύνατον μεμνῶντας, καὶ ἀπαλά-
 ζωντας, νὰ μὴ νικήσῃ ποτε. Διότι, ποῖαν συγγνώμην ἔχωμεν, ὅταν μὴ το-
 σαύτῳ διδασκῇ καὶ κατεστῇ, τοῖς ὅπῃ τῷ ὅρκῳ κακοῖς ἐπιμνησθῇ; πῶς λοιπὸν
 νὰ ζητήσῃ νὰ ἐλπίσθῃ ὑπὸ τὰς περσασμῶν, ὅπῃ ἔρχονται ἐπ' αὐτὸν μας;
 μίαν ἐπιπλὴν τῷ Θεῷ νὰ μὴ θείονος φυλάξῃ; Πῶς νὰ ὑπακούσῃ τὸν Χει-
 ρὸν ἐν κρείνῃ; πῶς νὰ τὸν πῶς καλέσῃ; με ποῖαν γλώσσας νὰ τὸ συνευ-
 χῇ νὰ μὴ συγχωρήσῃ τὰ ἁμαρτήματά μας; Καὶ πῶς; δὲν εἶναι ἀπερσιον,
 ὅτι τὸ μὴ ἐπὶ τῇ Βασιλείᾳ, ὅταν προσάσῃ, καὶ αὐτὰ τὰ βαρὴ καὶ δεινὰ ὑπο-
 μνησθῇ, τὸ δὲ Θεῷ νομοθετῶντος, καὶ προσάττοντος, δὲν τὸν βαρὴν εἰς τὸν ἑν
 μας; Τὸ μόνον προσφασίζομεν, καὶ λέγομεν, ὅτι ἐστὶν αὐτῷ ἀνέκαρτον
 τῷ συνήθειαν τῷ ὅρκῳ, καὶ ὁμνῶμεν. Ἀλλὰ ἡμῶς ἃς μὴ καταφρονῇ ἐτ-
 ῖς ἀλόγως τῷ συνήθειαν τῆς ψυχῆς μας· ἃς φοβῆσθαι τὸν Θεόν, καθὼς φοβῶ-
 μεθα τὸν ἀνθρώπον, καὶ τὰ θνητά. Ὅμως, ἔσθ' αὐτῶν ἀφαιρῶν ὁ Θεὸς δχι

μόνον τὸν ὀμνύοντα ἐργίζεται, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτὶ τα καίει, διότι λέγει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας. „ Εἶδεν καὶ ἰδὲ πνεύμον ὀρεπασεν ἐκ χειρὸς Κυρίου κατερχομενον ἐκ τῆ Οὐρανῶς, καὶ εἶπον· Κύριε, εἰς τίνα τὸ στέλλεις αὐτό; καὶ εἶπεν, „ εἰς τοὺς ὀπίρκες, καὶ ὅπῃ ὀμνύων τὸ ὄνομά μου. Ἀμὴν ὅσαί εἶναι πνεύμον ὀρεπῶν; ὅσα νὰ καύσῃ τὸ αὐτὶ αὐτῶ· καὶ ἂν στείλῃ, δὲν τὸν ἀφίνει τὸ ὀρεπῶν νὰ φύγῃ. Ὅταν δὲ ὁποδὴν ὁ ὀπίρκες, ἀνάγκη εἶναι νὰ τὸν θάψῃ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐπειδὴ δὲν θάπτεται μὲ τὸ κορμὶ ἢ πονηρία τῶ ὀρκῶ, τὸ αὐτὶ αὐτῶ τὸ ἔκαυσεν, καὶ ἔγινεν χαῖμα, ἵνα ὅταν ἀπερνεῖν οἱ ὀρεπῶντες νὰ τὸ βλέπων, καὶ νὰ ἐρωτῶν νὰ μαθόντων, τίος ὀπίρκες ἦτον τὸ αὐτὶ, ὅπῃ ἐκηρυγίδη, καὶ φύγῃ τὴν ἀμαρτίαν. Τῆτο ἐγενέτο καὶ εἰς τοὺς Σοδομίτας· ὅτι, ἐπειδὴ ὅρεκαυθισαν εἰς τὴν ἀρσενοκοσίαν, καὶ ἐπὶ ὀρεπῶν εἰς τὸν ἔτερον, ἕκαστος αὐτῶς ὁ Θεὸς ζῶντας, καὶ ἔγιναν ὀρεπῶν εἰς θανάτου ὀρεπῶν· καὶ αὐτῶ ἡ ὀφειλὴ τῆς γῆς βῶα καὶ λέγει, μὴ ποιεῖτε τοιαῦτα ὀρεπῶν, ὡς ἄνθρωποι, ἵνα μὴ πάθῃτε καὶ ἐσεῖς τοιαῦτα.

Τί κάμνεις, ἄνθρωπε; εἰς τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν τῶ Θεοστασιῶν ὀμνύεις; ἐκεῖ ὅπῃ εἶναι ὁ Χειρὸς σφαγῶν, ἐκεῖ καὶ τὸν Ἀδελφόν σε κατασφάζεις; καὶ οἱ μὴ λησῶν, καὶ φονεῖς εἰς τὴν σφάταν φονεύουσι τοὺς ἄνθρωπους, καὶ ἐσὺ ἐμπροσθεν τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας τὸν Υἱὸν κατασφάζεις; Παρανομώτερον φόνον κάμνεις ὅπῃ τὸν Καῖν, διότι ἐκεῖνος ἐφόνευσεν τὸν Ἀδελφόν τα ὅπῃ τῆς ἐρημίας κατὰ τὸν ἀπόσκαλλον θάνατον· ἡ μὴ αὐτῶ ἔγινεν ὅπῃ τῶ Ἐκκλησία, ὅσα νὰ ὀμνύωμεν; ὄχι, μόνον ἵνα προσδοχόμεθα. ἡ ἡ Τράπεζα ἡ Γερά ὅσα τῶ ἔσηκον, ἵνα κάμνωμεν ὀρκον; ὅσα τῶ ἔσηκον, ἵνα τὰ ἀμαρτήματα ἡμῶν ὀρεπῶν, καὶ ὄχι νὰ τὰ θανάτωμεν. Διὰ τῶ φέξον καὶ ἀναχώρησον ὅπῃ τὸν ὀρκον· ἀφοῖσον τὸ Εὐαγγέλιον νὰ ἀκέρως τί σε λέγει ὁ Χειρὸς· „ Εἰς δὲ λέγων, μὴ ὁμοῦσαι ὅλους, „ σὺ δὲ, τὸν Νόμον τὸν ἐμπροσθεντά σε ὀμνύειν, τῶν τὸν ὀρκον ποιεῖς; ὡς τῆς ὕβριος, ὡς τῆς ὀρεπῶν, ὅτι τὸν Νομοθέτην φονεύεις, τὸν ἐμπροσθεντά αὐτὸν τὸν ὀρκον, ὅπῃ σε εἶναι συμβουλὸς πρὸς τὴν σφαγὴν. Ὅχι τὸσον θρῆναι, καὶ ἐσνάξω τοὺς φονεύοντας, ὅπῃ τῶ λησῶν, ὅσον δακρύα, καὶ φέξω, ὅσαν ἰδῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ σὺν τῆς Γεράς Τραπέζης, καὶ βαινόντας τὰ χεῖρά τα εἰς τὸ Εὐαγγέλιον νὰ ὀμνύει. Σὺ δὲ εἶπες πρὸς τὸν θείοντα ὀμνύειν· τί νὰ σε κάμω, ὅπῃ ὁ Θεὸς ὀρεῖ νὰ μὴ ὀμνύωμεν; ἐκεῖνος μὲ κρατεῖ τῶρα, καὶ δὲν μὲ ἀφίνει νὰ σε βάλω νὰ κάμω ὀρκον, καὶ φθάνει μόνον τῶ εἰς τιμὴν τῶ Νομοθέτη Θεῷ, καὶ εἰς φύλαξιν ἐδικλῶν σε, καὶ εἰς φόνον τῶ μέλλοντος ὀμοῦσαι. Δότε με, ὀρεπῶν, λῶ, ὀρεπῶν, ἐσεῖς ὅπῃ ἐπήγυτε, καὶ ἰδτε τὴν καλὴν συνήθειαν, ὅπῃ ἔχον εἰς τὴν Πόλιν τῆς Ἀγιοχείας, τὸ ὅπῃ δὲν τὸ ἔχει ἄλλη Πόλις· διότι καλὸν τὸ ἔχον ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, πρῶτον νὰ κοπῇ ἡ γλῶσσα πρὸς Θεῷ νὰ εὐχῇ ὀρκος ὅπῃ τὸ σῶμα πρὸς Θεῷ, ἵνα τινὰς κερδήσῃ σῶα καὶ δύο μόνον ἄνθρωπος, τὸσον θέλει λάβῃ μισθὸν Θεῷ· εἰδὲ τὴν Οἰκονομίαν ὅπῃ παιδαγωγίῃ, πόσας διεργασίας θέλει λάβῃ ὅπῃ Θεῷ; ἀλλὰ τί τὰ κάμνωμεν ὅπῃ τὴν κακὴν συνήθειαν, ὅπῃ ἐσυνήθισαμεν, καὶ λέγομεν, καὶ μὴ θείοντες, μὰ τὸν

Θεόν· ἀλλὰ ἐσύ, ὅταν ὀρμήσῃς νὰ τὸ εἰπῇς τὸτο, δάγκαται τὴν γλῶσσάν σου διωπατῶ, ὅσον νὰ σὲ πονέσῃ, ἢ καὶ ἄρην τὸ εἰπῇς· διότι καλλίτερον εἶναι τώρα νὰ βέχῃ αἷμα ἀπ' αὐτῆς, ὥστε τότε κολάζουμένη νὰ ἐπιθυμῇ μίαν σαλαματίαν ἡρεῶ, καὶ μὴ διωκηθῆναι ὀρεῖν καμίαν παρηγορίαν. Εἶδ' καὶ σὲ ἔλθῃ καμίαν ζημία, ἢ καὶ μεγάλη συμφορὰ, μὴ βλασφημίας, καὶ κατέβῃς εἰς μεγάλον βυθὸν πῆς ἀπωλείας, καὶ πῆς κολάσεως· διότι μήπως καὶ ὡσαύτ' βλασφημίας, ἐλαφρυβείς τὸ πάθος; ἀλλὰ ὡς ἑλαστότερον αὐγατίζεις τὸν πόνον, καὶ τὴν κόλασιν· καὶ ὅτε τὸτο ὁ Διάβολος φέρει τὰς πειρασμοὺς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτε νὰ βλασφημῇ καὶ τὸν κολάσῃ. εἶδ' καὶ σὲ εἶδ', ὅτι ἀνδρείως ὑποφέρεις τὸν πειρασμόν, καὶ ὅσον τὸ πάθος αὐξάνει, τόσον ἐσύ ὡς ἑλαστότερον ἐλχεῖς εἰς τὴν Θεῷ, παρδύς φέρεται ὑπὸ τῷ λόγῳ σου, ἐπειδὴ εὐκρεα κοπιᾷ. Καὶ καθὼς σὺας σκύλος, ὡσαύτ' δὸν τὰ δώσαν ὑπὸ τὸ βῆματι, ὅτε ἄνδρα σέκει, φέρεται καὶ ὑπάγει εἰς ἀλλῶν Τράπεζαν, ἔτι καὶ ὁ Διάβολος κάμει, ὡσαύτ' τὸν σκύλον, ὡς αὐτὴν μὴ πῶς καὶ τὰ ρίξῃ κακὰ λόγον βλασφημίας· ἐὰν δὲ μείνῃς ἐλχεῖς, ἐπινέας αὐτὸν πῆς πείνας, καὶ φέρεται ὡσαύτ' σκύλος κακός.

Καὶ ἀκούσατε νὰ πᾶς εἰπῶ μίαν παλαιάν ἱστορίαν, ὅτε τὸν ὅρκον. Εἰπῶν λοιπὸν εἰς πόλεμον ποτὲ, τῇ τότε καιρῷ οἱ Ἑβραῖοι, καὶ εἶχαν ἀρχηγόν εἰς τὸ φασάτον τὸν Υἱὸν τοῦ Βασιλέως Σαὺλ, τὸν Γαῶθαμ, καὶ μικρὸς τῶν Ἀποφύλων κατέκοψαν, τὰς δὲ εἰς φυγὴν ἔβαλαν. Οὐλοῦντες λοιπὸν ὁ Σαὺλ νὰ κάμῃ μεγαλῆτερον πόλεμον, ὥστε νὰ πιάσῃ ζωντανὰς τὰς πολέμιους, ἐδῆλάνθησαν εἰς ὅλον τὸ φασάτον, καὶ ἔκαμον ὅρκον, ὅτι μηδεὶς νὰ φάγῃ φάμι ἕως τὸ βράδυ, ὅτε νὰ νικήσῃ τὰς ἐχθράς καὶ καὶ κράτος, καθὼς ποτὲ ὁ Ἰησοῦς τῷ Ναυῷ· τὸ ὅποιον ὁ Σαὺλ ἀσέβησε, καὶ ἀγνώσκει τὸ ἔκαμε. Τότε ὁ Γαῶθαμ δὸν ἐκράττει τὸν ὅρκον τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ κτυπήσας τὸ κοντάρι εἰς μέλι ἀρειον, ἔφαγε. Βλέπεις τί κάμει ὁ ὅρκος, νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν τῆς; καθὼς ἔκαμε ποτὲ καὶ ὁ Γερσάε Βασιλεὺς, ὅτε τὸ Διαβόλου συμφωνεῖα ἔκαμεν ὅρκον, καὶ ἔσφαξε τὴν θυγατέρα τὴν μονογενῆ. Καὶ τί νὰ λεγώμεν τὰ πολλὰ; ἐπαρσάξεν ὁ Βασιλεὺς νὰ ρίξῃ κλήρυς, ὅτε νὰ ὀρεθῇ ἐκεῖνος, ὅτε ἐπάτησε τὸν ὅρκον, καὶ ἔφαγε. καὶ εἶπεν ὁ Σαὺλ πρὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Γαῶθαμ· εἰπέ μοι, τί ἐποίησας; αὐτὸς, ὅτε σὲ ἐφατέρωσεν ὁ κλήρυς; καὶ εἶπεν Γαῶθαμ· ἐρῶ δέ σ' ἐγὼ τὴν ἀκρίαν τὴν κονταρὶ μέλιτος, καὶ αὐτὴ πῶρα ἐγὼ ὑποσπίνθηκα. Τίνα δὸν ἤθελεν κοπήσῃ τὰ λόγια ἐκεῖνα, καὶ νὰ δακρύσῃ; Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὡς ἑλαστότερα κάμειν οἱ ὅρκοι, καὶ ἡ τέχνη τοῦ Διαβόλου. Βάλε εἰς τὸν νῦν σου, πόσον ὑπέμεινε ὁ Βασιλεὺς; Βλέπεις τὴν παιδοκτονίαν, καὶ πατροκτονίαν, καὶ πόλεμον ἐμφύλιον, καὶ σφαγὰς αἱμάτων, καὶ μεγάλα νεκρὰ θνητῶν ὑπὸ τοῦ ὅρκου; εἶδες εἰς ποῦτον βυθὸν ὁ ὅρκος τὰς ἔβαλεν; Ἀλλὰ καὶ τὴν Γερσαλήμ εἰς χεῖρας τοῦ Βαβυλωνίου, διὰ τὴν τότε θρησκείαν ἐπαρσάξεν ὁ Θεός, καὶ εἰς πικρὰν ἐρήμωσιν ὑπὸ τότε ἐκαπεσάθη. Ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς τὰ αὐτὰ πάθωμεν ἐκείνων, ἀς ὑποχωρήσωμεν πῆς πονηρᾶς συνουσίας τοῦ ὅρκου, Ἵνα φέρωμεν τὴν ἀγάπην

τῷ Θεῷ παρὸς τὴν λόγην μας, καὶ τὴν παρῶσαν ζωὴν καλῶς περάσωμεν, καὶ τῷ
 μελλόντων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν, ἐν Χειρὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ω, ἡ
 δόξα εἰς πᾶς αἰῶνας τῷ αἰῶνι. Α' ΜΗ Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Θ.

Περὶ Μετανοίας, καὶ περὶ τῆς ἀπολειφθεύσας ἐν ταῖς Συναξίαις,
 καὶ περὶ τῆς Γεράς Τραπέζης, καὶ περὶ Κεύσεως.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Σπερ οἱ ἀσείροντες δὲν ἀφελῶνται, ὅταν ρίξω τοὺς ἀπόροις εἰς τὴν σφά-
 ταν, ὥπως ἐδὲ ἡμεῖς ἀφελόμενοι λεγόμεθα Χριστιανοί, εὐα δεῖ
 ὧμεν, καὶ τὰ ἔργα νὰ ἀκολουθῶν τὸ ὄνομα καὶ εὐα θέλετε, νὰ σὰς
 φέρω ἀξιοπύριον μάρτυρα τὸν Ἀδελφάδην Γάλαβον λέγοντα. Ἡ
 Πίσις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν. Λοιπὸν πανταχῶς χρειάζονται τὰ ἔργα
 τῆς Ἀρετῆς, διότι, ὅταν λείπων ἐκεῖνα, ἅτε τὸ ὄνομα τῆς Χριστιανισμῆς δύ-
 νηται νὰ μᾶς ἀφελῶν. Καὶ μὴ θαυμάσῃς ὅτι, εἰπέ μοι, τί κέρδος ἔχει ὁ
 στρατιώτης, εὐα στρατεύεται, καὶ νὰ μὴ εἶναι ἄξιός τῆς στρατείας, καὶ νὰ πολεμῇ
 δὲ τὸν Βασιλέα, ὅπως βέβαιον παρ' αὐτῆς; Τάχα δὲ εὐα εἶναι καὶ φοβερόν τὸ λε-
 γόμενον, καλλίτερον ἢ τὸν νὰ μὴ εἶναι στρατεύθῃ, ὅπως ὅπως ἐστρατεύθῃ, καὶ ἀμα-
 λεί τὸ Βασιλέως τὴν τιμὴν, διότι, πῶς δὲν θέλει παιδεύθῃ ὁ ἐκ τῶ Βασιλέως
 βερόμενος, καὶ ὑπὲρ τῶ Βασιλέως μὴ ἀγωνιζόμενος; καὶ τί λέγω ὑπὲρ τῶ Βασι-
 λέως; ἀρμποτες νὰ ἡδύναται καὶ δὲ ταῖς ψυχαῖς μας νὰ φροντίζωμεν. Καὶ θέ-
 λεις εἰπῇ καὶ πῶς θύλωμαι νὰ σωθῶ, ὅπως εἶμαι μέσα εἰς τὸν Κόσμον, καὶ εἰς
 ταῖς σύγχυσις; Τί λέγεις, ἄνθρωπε; ἐγὼ νὰ σὰ δείξω, ὅτι ὅχι ὁ πόπος σώ-
 ζει, ἀλλὰ ὁ φόβος, καὶ ἡ ἐρῆν τοῦ σώματος. ὁ Ἀδάμ εἰς τὸν λιμῶνα τὸ Παρα-
 δείσον ἐκαταποντίσθη, ὁ δὲ Λαὸς εἰς τὴν Σόδομα, ὡς εἰς τὸ μέγα πέλμας,
 ἐσώθη. ὁ Ταβθὴ τῆς κοφίας ἐδικαιώθη, ὁ δὲ Σαὺλ εἰς τὰ Βασιλικά Πα-
 λάτια ἐξέτασεν καὶ ἐν πύλῃ, καὶ ἐκ τῆς μελλέσης τιμῆς. δεῖ εἶναι τὸ τοῦ ἀποφα-
 σις, καὶ λέγω, ὅτι δὲν ἡμπορῶ νὰ εἶμαι εἰς τὸν Κόσμον, καὶ εἰς τὰ βασίλεια,
 καὶ νὰ σωθῶ. Ἀλλ' ποῖον εἶναι τὸ ἐμπόδιον; διότι δὲν ἔχωμεν συγχά εἰς ταῖς
 ἀποστάσεις καὶ θείας Συναξίαις. ἡ δὲν βλέπετε, ὅπως θέλων νὰ περὶν ὀφεί-
 κια, καὶ τιμῆς ἀπὸ τὸν Βασιλέα, πῶς συγχάζειν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ πῶς βί-
 νη, καὶ αἰτίας μεσίτας δὲ νὰ ἐπιτύχων τὸ ζήτημά πο; Ταῦτα καὶ λέγω παρὸς
 ἐκείνους, ὅπως δὲν συγχέων εἰς ταῖς θείας Ἀκολουθίας, καὶ ἀπὸς τὴν ματαλο-
 γούντας, καὶ σωτηριεχοῦντας εἰς τὴν φοβερὰν ἀρχὴν τῆς Λατρείας, τῆς μυστικῆς

Τραπέζης. Δὸν ἔταξες τῷ Γέρεως, ὅτῃ εἶπον, Ἄνω χαῖμῃ, ἤγυν αὐὰ νὰ ἔ-
 χαῖμῃ τὸν νῦν, καὶ τὰς καρδίας, καὶ εἶπες, Ἐ'χαῖμῃ πρὸς τὸν Κύριον; Δὸν φο-
 βᾶσαι; Δὸν ἔβειμεν, ὅτῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φοβερὰν ὥραν δεικνύσκειται φόβος;
 Βαβαὶ τῷ θαύματος· ἡ Τράπεζα ἡ μουσικὴ ἡτοιμασμένη, ὁ Ἀμνὸς τῷ Θεῷ ὑ-
 πὲρ σὺ σφαγιάζεται, πῦρ πνέματικὸν ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀναβλύζει Τραπέζης,
 τὰ Χερσὶν μὴ ἀφαιρέονται, καὶ τὰ Σιραφίμ πέτονται, τὰ Ἐξαπτερυγα καλύ-
 πταν τὰ πρόσωπα, ὅλων τῶν Ἀσωμάτων Δυναμίων μὴ τῷ Γέρεως ὑπὲρ σὺ πα-
 ρακαλέντων, τῷ πυρὸς τῷ πνέματικῷ κατερχομένη, τῷ Αἵματος ἐν τῇ ποσειδι
 ἡ πὴν σὺν καθάρσιν ἐκ τῆς ἀρχαίας πλούρας ἐκκοσμημένη, καὶ δὸν φοβᾶσαι; Δὸν
 ἔφομάεις; Ἐκὰς ἐξήκοιτα οὐκ ὥρας ἔχουσα ἡ ἐβδομάδα, μίαν καὶ μόνην ὥ-
 ραν ἐξῆλεξεν ὁ Θεός, καὶ σὺ πὴν ἀναλίσκεις καὶ πύνην εἰς ἀνέματι βιωτικά, καὶ
 γέλοια, καὶ σιωπυχίας; Μὴ ποῖαν λοιπὸν παρρησίαν σιμῶνεις εἰς τὰ θεῖα Μυ-
 στήρια; μὴ ποῖαν συνειδήσιν μεμολυσμένην; Ἐὰν ἐβάσταξας κοφίαν εἰς τὰς χεῖ-
 ράρας, πῆχα ἐπὶ λῆγας εἰς τὸ φόρεμα τῷ Βασιλεῶς; ἔδαμῶς.

Ἀλλὰ μὴ εἶπες, ὅτι εἶναι ἄρτος, μὴ δ' ὅτι εἶναι οἶνος νομίσης, διότι δὸν
 ὑπάρχει ὥσθι τὰ ἄλλα φαγητὰ εἰς ἀφιδρώνα, μὴ γνέοιτο, μὴ τὸ νόστος ποτὶ
 τὸτο· ἄλλα ὥσθι εἰς τὸ κρεῖ τὸ πῦρ δὸν κάμνει ἐδὲν θεῖον ὄψωμα, ὥτο νομί-
 ζε, καὶ τὰ θεῖα Μυστήρια πῶς ἀναλίσκονται εἰς τὴν ἰστίαν τῷ σώματος. Διὰ
 τὸτο καὶ ὅταν προσέρχουσαι, μὴ νομίζης ὅτι ἐξ ἀνθρώπου μεταλαμβάνεις, ἀλλ'
 ὡς ἐξ αὐτῶν τῶν Σιραφίμ τῇ λαβίδι τῷ πυρὸς, ὅτῃ εἶδεν ὁ Ἡσαίας, νόμι-
 σαι, ὅτι μεταλαμβάνεις τῷ θεῷ Σώματος. καὶ ὥσθι ἐγγίξεις τὰ χεῖρσιν εἰς
 τὴν ἀρχαίαν πλούραν, ὥτο τῷ Σωτῆρι Αἵματος μεταλάβου. Τὸ λοιπὸν,
 Ἀδελφοί, ἄς μὴ λείπωμεν ἀπὸ ταῖς τῶν Ἐκκλησιῶν προσδουχαῖς· καὶ πάλιν ἄς
 μὴ σιωπυχώμεν καὶ ματαιολογώμεν ἐν αὐταῖς, ἀλλὰ ἄς σκευάμεθον ἔμφοβοι,
 καὶ ἐξομοί, καπὼ νέστοτες τὸ ὄμμα, αὐὰ δὲ τὴν ψυχὴν· ἄς σκευάσωμεν μὴ τὴν
 καρδίαν, καὶ ἄς κρᾶζώμεν χερσὶ φωνῇ. Ἡ δὸν βλέπετε ἐκείνας, ὅτῃ ἀφαι-
 ρέονται τῷ αἵματι, καὶ φθαρτῇ, καὶ προσκαίρω, καὶ ὀπηγείω Βασιλεῖ, πῶς
 σέονται ἀμετακίνητοι μὴδὲ σιωπυχόντες, ἢ νὰ παύσονται· μὴδὲ βλέπουσι
 ὡδὲ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ σέκων συγνοί, καὶ κληφθεῖς, καὶ ἔμφοβοι· ἀπ' αὐτῆς, ὡ
 αἰθρῶν, λαμβανέτωμεν. Οὕτω σᾶς ἀφαιρέω νὰ ἀφαιρέεσθε τῇ Θεῷ,
 ὥσθι νὰ ἐκφωσέκετε ἔμφοδον τῷ ὀπηγείω Βασιλεῶς. μάλιστα καὶ θεολαότε-
 ρον ἀπὸ τῆς νὰ σκευάσωμεν μὴ φόβον τῷ ἐπεκρῶν Βασιλεῖ. ταῦτα ποικίλεις τὰ λέ-
 γοντα, εἰς νὰ διορθωθῇ. Ὅταν ἐρχόμεσθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἐρχόμε-
 σθον, καθὼς ἀρέσει τῇ Θεῷ, νὰ μὴ ἔχωμεν μουσικαίαν εἰς τὴν ψυχὴν,
 κηπας καὶ ὀχλῶμεν καταρῶμεν τῷ λόγῳ μας λέγοντες· „ Ἄφες ἡμῖν, ὡς καὶ
 ἡ ἡμεῖς ἀφιεῖμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Κατὰ ἀλήθειαν φοβερὸν εἶναι τὸ λεγόν-
 μόν· καὶ γὰρ νὰ εἰπῶμεν, ἐτὶ λέγει πρὸς τὸν Θεὸν ἐκεῖνος, ὅτῃ τὸ λέγει
 τὸτο· ὡ Δεῖσται, ἀφῆκα ἐγὼ, ἀφες καὶ σὺ. ἔλυσα, λύσον· ἐσυχώρησα,
 ἐσυχώρησον· ἐὰν ἐκράτησα, ἐκράτησον· ἐὰν δὸν ἔλυσα τὰ πλῆστον, μὴδὲ σὺ

λύσης τὰ ἑδικά μου ἁμαρτήματα. κατὰ τὸ μέτρον, ὅπῃ ἐμέτρησα, ἄς μὴ ἀντιμέτρηθῃ.

Ταῦτα νοῖσάτε, καὶ ἐνθυμᾶσθε τὴν φοβερὰν ἐκείνῳ ἡμέραν, καὶ βάλτε εἰς τὸν νῦν σας τὸ πῦρ ἐκεῖνο, καὶ τὰ φοβερὰ κολασήγια, καὶ ἄς ὀπιστέψωμιν ὅπο τῆς πεπλανημένης εὐσέβειας ἡμῶν· διότι ἔρχεται ὥρα, ὅταν χαλάσῃ ἡ πανηγυρίς τῆς Κόσμου τῆς, καὶ δὲν θέλει εὐρὴν τινὰς καιρὸν νὰ ἀγωνισθῇ· δὲν δύετκε μὴ τὸ τέλος τῆς βίης νὰ πραγματοποιηθῇ· δὲν ἡμπορεῖ, ὡσὺν χαλάσῃ τὸ Θείαρον, νὰ περιωθῇ. Οὗτος ὁ καιρὸς εἶναι τῆς Μετανοίας, ἐκεῖνος τῆς Κρίσεως· ἄτος ὁ καιρὸς τῆς ἀγώνων, ἐκεῖνος τῆς σφαιρῶν· ἄτος τὸ κόπος, ἐκεῖνος τῆς ἀνίστασ· ἄτος καμάτων, ἐκεῖνος ἀνταποδόσεως. Εὐθυνήσατε σὰς ὀδοκαλῶ, εὐθυνήσατε, καὶ τῆς λεγομένης προθύμιας ἀκούσατε· ἐξήσαμιν τῇ σαρκί, ἄς ζήσωμιν λοιπὸν καὶ τῷ πνεύματι. ἐξήσαμιν ταῖς ἡδοναῖς, ἄς ζήσωμιν λοιπὸν καὶ ταῖς ἀρεταῖς. ἐξήσαμιν τῇ ἀμειλείᾳ, ἄς ζήσωμιν καὶ τῇ μετανοίᾳ. Τί ἐπαφρανόμεναι γῆ, καὶ σποδός; τί ὑψηλοφρονεῖς, ὦ Ἄνθρωπε; τί καμαρώνεις; τί ἐλπίζεις νὰ κερδέσῃς ὅπο τῶν δόξων τῆς Κόσμου, καὶ τὸν πλῆτον; ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὰς πέφους, ὀδοκαλῶ, νὰ ἰδωμεν τὰ ἐκείσε μυστήρια· νὰ ἰδῶμεν τὴν φύσιν μας ὅσο σκορπισμένην. κόκκαλα λαθρακιστήρια, σώματα σεσατημένα. Καὶ αὐ εἶσαι σοφός, καὶ φρόνιμος, σοχάσῃ, καὶ εἰπέ μοι· ποῖος εἶναι ὁ Βασιλεὺς, καὶ ποῖος ὁ ἰδιώτης; ποῖος ὁ Ἀρχὴν, καὶ ποῖος ὁ δούλος; ποῖος ὁ σοφός, καὶ ποῖος ὁ ἄσοφος; πᾶ τὸ κάλλος ἐκεῖ τῆς νεότητος; πᾶ ἡ ὀψέχαρος ὄψις; πᾶ οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ εὐμορφοί; πᾶ ἡ ἰσία μήτη; πᾶ τὰ κόκκινα χεῖλη; πᾶ τὰ κάλλη τῆς μαγύλων; πᾶ τὸ λαμπερὸν μέτωπον; δὲν εἶναι ὅλα καπνός, ὅλα κοινοτός, ὅλα γάκπη; δὲν εἶναι ὅλα σκώληξ, καὶ δυσωδία, καὶ βρώμα; Ταῦτα ἐνοῦντες, Ἀδελφοί, καὶ τῆς ἐσχάτης ἡμέρας ἡμῶν ἐνθυμηθεστέ, ἕως ἐχομεν καιρὸν, ἄς ὀπιστέψωμεν ἐκ τῆς πεπλανημένης εὐσέβειας ἡμῶν, ἐπειδὴ ἡγοράσθημεν μὲ τὸ τίμιον Αἷμα· ὅτε τὸ ὅ Θεὸς ὅπῃ τῆς γῆς ᾤφθη, μὴ ἔχων πᾶ τὴν κεφαλὴν κλῖναι. Βαβαὶ τὸ θαύματος· ὁ Κεῖτης, εἰς κειθέριον ἔρχεται· ἡ ζωὴ, θανάτῳ γόνεται. ὁ πλύσις, ραπίζεται ὑπὸ τῆς πλάσματος· ὁ ἀδελφίτης εἰς τὸ Σαραφίμ, ἐμπτύεται ὑπὸ τῆς δούλας· ὅξος καὶ χολῆς γόνεται, μὲ τὴν λόγην κενεῖται, εἰς τὸν πόρον θέπεται, καὶ σὺ ἀμειλῆς, εἰπέ μοι, καὶ καθύδεις, καὶ καταφρονεῖς ἄνθρωπε; δὲν γνωρίζεις, ὅτι ἐὰν καὶ τὸ ἰδίον σου αἷμα χύσῃς ὑπὲρ σου, πάλιν ἐδὲ τότε δὲν πληρῶνεις σωσὸν τὸ χεῖος; Ἐπειδὴ ἄλλο εἶναι τὸ Δεσποτικὸν Αἷμα, καὶ ἄλλο τὸ δολικόν. Πρόλαβι μὲ τὴν Μισανόϊαν τὴν ἔξοδον τῆς ψυχῆς, μήπως καὶ ἔλθῃ ὁ Θάνατος, καὶ χαθῇ ἡ Σαραφίτα τῆς Μετανοίας, ὅτι εἰς τὴν γλῶτταν δύνεται μόνον ἡ Μετανοία νὰ βοηθῇ· ἐν τῇ Ἀδῇ, τὸ πᾶ ἐστίν. Ἄς ζήσωμεν τὸν Κύριον ἕως ἐχομεν καιρὸν· ἐργασώμεθα τὸ ἀγαθόν, ἕως καὶ τῆς παρέσχης ζωῆς ὑπολαύσωμεν, καὶ τῇ αἰωνίαν ἀγαθὴν ἐπιπρωμεν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω· ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τὴν αἰῶνα τῆς αἰώνων. Α' Μ' Η' Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ'.

Περὶ Διδαχῆς ἀκαταλήπτῃ.

ΕΥΛΟΓΗΣΘΕΝ ΠΑΤΕΡ.

Κ Αὶ παῖτες μου, Ἀδελφοί, ἐκατηγόρησαυτοὺς ἐκεῖνος τῶν Ἀδελφῶν, ὅπως ἀφίενεν τὴν προσβολὴν, καὶ Ἀπολεθίαντες, καὶ Θεραπεύων ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τῶν Χειρῶν, καὶ τώρα πάλιν βάλωμαι νὰ διειδῶ ἐκεῖνους, ὅπως εἶναι μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὁ νῦν πῶς Θεραπεύει ἔξω, καὶ εἶναι ἀπὸ μὲν χειρῶν διὰ τοῦ ἐκεῖνους, ὅπως δὲν ἔρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. διότι ἐπ' αὐτοῖς, ἀγαθὰ καὶ εἶναι μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς φρικτῆς Λειτουργίας, ἀλλὰ ὑπὸ Δαιμονικῆς συντελείας, συντυχῶναι οὕτως μὲ τὸν ἄλλον ἢ βιωτικὰ, καὶ φθαρτὰ πράγματα· καὶ ἄλλοι πάλιν διὰ τὸν φθόνον τῶν κατηγορῶν τῶν ἀναγιγνωσκόντων τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ τὸς ψάλλοντας, καὶ τῶν Θεῶν λογίαν καταφορῶν. Τί ποιῆς, ἀνδραπ; ὁ Γερῶς λέγει· Ἄνω χερσὶν τὰς καρδίας, καὶ ἐπὶ συντυχῶναι, καὶ γὰρ μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; καὶ δὲν φοβᾶσαι, μήποτε συντυχόντός σε, καὶ ἀμελεῖν, θέλει πηδήσει καὶ οὐκ αἰσθάνεται, καὶ θέλει σέβῃ εἰς τὴν ἀμέλειμόν σου ψυχὴν μὴ πολλῆς ἐξουσίας, μὲν τὸ νὰ εὖρῃ τὴν θύραν τῆς αἰτίαν σου ἀνοικτὴν; ἢ γὰρ νὰ μὲν φυλάγῃ ὁ νῦν τὴν ψυχὴν σου. Καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ὅλοι μας πρέπει νὰ χυμώμεν πηγάς δακρύων, ὅτι μὴ τὴν Ἀγίαν Κοινωνίαν, μὴ τὴν δόξαυσιν τῆς Ἀγίας Βαπτίσματος, μὴ τὸ σωματικὸν τῆς Χειρῶν, τότε ἐδυνάθη ὁ Δαίμων, αἷς λύκος, νὰ ἀρπάξῃ τὰς ἀσθενεῖς διὰ τὴν πόινω, καὶ νὰ τὸς ἔχῃ μὲν τὰ λόγια. καὶ ἐπὶ βλέπεις τὴν συμφορὰν, ὅπως ἔπαθαν, καὶ δὲν δακρύζεις; καὶ πᾶσι ταῦτα ἀξία διδοίμεθα. Εἰπέ με, εἰ μὴ θέλεις ἰδεῖν τινὸς χειρὸς αὐτοῦ, ὅπως νὰ ἐκείνη, μακάριον ἔστιν καὶ ἐχθρὸν, τίχα δὲν ἤθελες δρᾶν νὰ σβύσῃς τὴν φλόγα τῆς φωτῆς, φοβέμενος μήπως ἔλθῃ εἰς τὰ πόρθου τῆς αἰτίαν σου; τὸ γινέται καὶ ὑπὸ τῶν ποικρῶν Δαιμόνων· ἐπὶ κάμνει καὶ ἐπὶ, ὅταν ἔχῃ πείραξιν διὰ τῶν Δαιμόνων οἱ Ἀδελφοί, διότι φλόγα μεγάλη εἶναι, καὶ ἐμπαισμός ἡ ἐνέργεια τῶν Δαιμόνων. ἔξω τὸ βλέπει, μήπως ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν ἐδικίαν σου ψυχὴν ὁ Δαίμων, ὅταν τὴν εὖρῃ σισαρωμένην, καὶ ἀμέλειμον. Ἀλλὰ σὺ, ὅταν ἰδῇς τὴν προσβολὴν τῶν Δαιμόνων, φύγε εἰς τὸν Δεσπότην Χειρῶν, ἔξω νὰ ἰδῇ ὁ Δαίμων τὴν θέρμην, καὶ ἔξυπνόν σου ψυχὴν, καὶ τὸν νῦν σου σερῶν, καὶ θέλει φύγει διὰ τὸ σὺ μὴ αἰσχυνῇ πολλῆς. Εἰ δὲ πάλιν σὲ εὖρῃ ἀμυλῇ, καὶ ἀφύλακτον διὰ τὴν χάριν τῶν Θεῶν, καὶ ἐρημον παντελῶς, καὶ ταχέως εἰσελθούσῃ, τί καὶ οὐ

δὲν θέλει σὲ κάμῃ; εἰδὲ καὶ εὐρησὲ ἔξυπνον, καὶ διεγνηγερμένον, καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν Οὐρανῶν κρεμάμενον, δὲν ὑποκοτὰ νὰ ἀναβῇ ἀνίστη νὰ σὲ ἰδῇ καθόλου. Ὡς τε λοιπόν, εἰ καὶ τῶν Ἀδελφῶν καταπροϋγής, ἀλλὰ καὶ τὴν λόγῳ σου λυπήσῃ, καὶ ὑποκλίσῃ τῆς ψυχῆς σου τὴν θύραν, νὰ μὴν σεβαίνων οἱ ποτηροὶ λογισμοί, ὅπως ἀπέρων οἱ Δαίμονες. διότι ἄλλο δὲν διώχνει τὴν ὁρμὴν τῶν Δαιμόνων, ὥσπερ ἡ ὁλοφύχως διησις, καὶ ὀρχή γυναικῶν.

Εἰδὲ θέλῃς νὰ μάθῃς, πόσον καλὸν εἶναι νὰ διωχθῇς, καὶ τῆς ἐδικῆς σου Ἀρετῆς, καὶ σωτηρίας, καὶ ἄλλων Ἀδελφῶν κερδήσαι, καὶ σώσῃς, ἀκυσσον τί λέγει ὁ Θεὸς ἔξ τῆς Προφητείας. „Ὅτι ὁ ἐξάγων τίμιον ἐξ ἀνάγκης, ὡς τὸ σῶμα μου, ἔσται. ἦγαν, ὅτι ὅποιοι ὀνύγαλῃ ἄλλον Ἀδελφόν διὰ τὴν πλάνην τῆς ἀπιστίας, καὶ ἀμαρτίας, καὶ τὸν φέρει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ πρὸς τὴν Ἀρετήν, καὶ σωροσυνίδη, ἐμὴν τὸν Θεὸν μιμεῖται καὶ ὁμοιοῦται. Διότι ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Χεῖρδης καὶ Θεὸς ἡμῶν, ὅπως εἶναι ἐκ τῆς ὑποκρίσεως, καὶ ἀνερμυλῶντος Οὐσίας τῆς Θεῆς, ἐκαταδεχθῇ καὶ ἔλαβε θάνατον ἄτιμον ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, καὶ τὰ ἄλλα ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ὑπέμεινε ἕνεκα ἡμῶν ἀχαρίστους, καὶ ἕνεκα τῆς ἐδικῆς μας σωτηρίας, πῶς ἡμεῖς νὰ μὴν ἐμμεδον συμπαθεῖς, καὶ ἐλεήμονες πρὸς τὰς ὁμοπίστους μας, ὅπως εἶναι μέλη ἐνθάδε μας, καὶ νὰ μὴν ἔχωμεν ἀγάπην, καὶ ἐπιμελεσθῶμεν, τόσον ὅτι καὶ διὰ τὸ σῶμα τὰ Διαβόλου ἀρπάσαι, καὶ ἐλευθερώσωμεν αὐτούς; Διότι, εἰ καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν, καὶ φθαρτῶν φανητῶν τῆς ἑαυτοῦ φιλαγνίας καὶ ἕνεκα τῆς φίλης μέρους τῆς φανητῶν, καὶ μὴ τὸ το δείχνειν σημάδι μέρους τῆς ἀγάπης αὐτῶν, πολὺ θεμελιώτερον πρέπει νὰ γίνεται ὅταν τὰ πνευματικὰ ἔργα· μάλιστα δὲ καὶ πρὸς ἡμᾶς πολὺν δίδει τὸν ἔπαινον, καὶ τὴν δόξαν. διότι ἐκεῖνος, ὅπως τὸν πλησίον διδάσκει, δὲν διηγρεῖται μόνον ἐκεῖνον πόσον, ὅσον προῆσεν εἰς τὴν λόγῳ θεμελιώτερον μισθὸν πρὸς Θεὸν, ἐρχόμενος εἰς ἐνθύμησιν τῶν παρ' αὐτῷ διδασκόντων· διότι, εἰ καὶ τις θεωρῇ καμίαν Εἰκόνα, ὁμοίωμα ἀψυχον, παιδός, ἢ φίλου, νομίζει ὅτι βλέπει ἐκεῖνον τὸν ὑποθαμνόν, καὶ ἕνεκα τῆς Εἰκόνης τῆς ἀψυχῆς τὴν φαίνεται πῶς βλέπει τὸ ποσὸν ἐμμεδον, τοιοῦτο ὅπως καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦ σώματος, ὅχι πῶς τῶν σωμάτων αὐτῶν, ἀλλὰ τῶν ψυχῶν τὰς Εἰκόνας ἔχοντες, ὅτι τὰ παρ' ἐκεῖνον διδάσκοντα, τῶν ψυχῶν ἐκεῖνων εἶναι Εἰκόνας. Καθὼς οἱ ἱερεῖς δὲν ἀναγκάζων τὰς ἀρρώστους νὰ ὑπᾶν εἰς τὰς ἱαφάς, ἀλλὰ οἱ ἱερεῖς ὑπᾶν εἰς τὰς ἀρρώστους, καὶ τὰς ἱαφάς, ἔτι καμὴν καὶ ἐσὺ μὲν ὄλυσσας τὴν θύραν, καὶ προσκυμῖναι εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἀδελφῶν, ὅταν εἶναι ἀδυναμῶντες διὰ τὰ πάθη τῶν ἀμαρτιῶν, γνωρίζοντας, ὅτι ὀλίγος εἶναι ὁ καιρὸς ἐν τῷ τῆς ζωῆς σωτηρίαν ψυχικὴν ἐξελθεῖν ἔχει· διότι δυνάται μία ψυχὴ, ὅπως νὰ σώσῃ, μυελίαν φορτίον ἀμαρτιῶν ἀφανίσαι, καὶ θέλει γένῃ εἰς ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν τῆς Κελευσεως ἀντιψυχον, καὶ σωτήριον. Διότι, εἰ καὶ ἐκεῖνη ἡ τιμία Παρθένος, ὅπως ἐλεῖν τὸ ὄνομα τῆς Ταβιθά, ἡ ὅποια ἐνδύει τὰς χήρας, καὶ τὰ ὀρφανὰ, καὶ καμνύσα

πλικοπαρόχως τῷ ἐλεημοσύνῳ εἰς τὰς πτωχὰς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἀπέθανε, καὶ πάλιν ἀνέζησε. ποῦ τὸ μίγα θαῦμα, τίς τὸ ἔκαμε; τὰ δάκρυα ἐκείνων, ὅπῃ ἐλεημονήθηκαν ἀπ' αὐτῶν. Τί δὲν θέλουν κάμναι τὰ δάκρυα τῶν αὐθραῦτων ἐκείνων, ὅπῃ θέλουν σωθῆναι διὰ τῶν καλῶς καὶ νουθεσίαν, καὶ συμβελῶν, καὶ προθυμίαν; διότι, καθὼς ἐκείνῳ τῷ ἀποταμίῳ κόρῳ ἐπιδείχθησαν αἱ χεῖραι, καὶ τὸ ὄφρα, καὶ ἔκαμάντῳ ζωντανῶν, διὰ νεκρὰ ὅπῃ ἦσαν, ἔτσι καὶ ἐσθία τότε θέλουν παρὰ αὐτῶν ἐκείνοι, ὅπῃ διεργηθῶσαν, καὶ ἐσθῆσαν διὰ ἐσθία, καὶ θέλουν σὲ κάμναι νὰ ἀπολαύσῃς πολλῆς φιλευθραπίας διὰ τὴν δικαίαν. Κεῖτ'· καὶ ὅχι μόνον εἰς πόσον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν Κόλασιν τῶν αἰώνιων πυρὸς θέλουν σὲ ἀρπάξαι. Οἵμοιός δὲ καὶ ὅσον εἶναι πολλὴ ἡ ἔξοδος τῶν ἀρρυσίων εἰς τὰς πτωχὰς, πόσο εἶναι καὶ οἱ σφερόντες πολλοὶ παρὰ τοῦ ὅπου ὅσοι οἱ μισοὶ, πόσο ἡ ἀναπόδοσις, καὶ ἡ ἀφέλεια τῆς ψυχῆς.

Πολλὰ εἶναι εἰς ἡμᾶς τὰ ἀγαθὰ νὰ δοῦν ὑπὸ τῷ Θεῷ, ἀλλὰ ὑδὸν διμύ-
ται εἰς τὸ λόγῳ τὰ τ' ὑποκρίσιν, κρείς νὰ σώσῃ καὶ τὸν πλῆσιον τ'· ἔξ τῶτο
λέγει ὁ μακάριος Παῦλος, μισῶνς νὰ γυροῖν τὸ εἰκόντι συμφορὸν, ἀλλὰ καὶ
τὸ πῶ ἕτερε κατ' οὐκ, ὅτι τὸ συμφορὸν τὸ εἰκόντι εἶναι τῷ Ἀδελφῷ τῷ. Διό-
τι, καθὰς πάλιν οἱ ἀδικῶντες πᾶς ἄλλως, ὡσαύτῃ πηγαίνον ἐκεῖ εἰς τὴν κρίσιν τῷ
Θεῷ, καὶ ἰδὼν ἐκείνους, ὅπῃ ἀδικῶντες, ὅλως ἐξοφῇ, καθὰς λέγει ἡ Θεία
Γραφή, ἔξ τὸν πλῆσιον ἐκείνον τὸν Ἀσπλάγχνον, καὶ ἀνελκόμενα, ὅπῃ ἔβλεπε
τὸν Λάζαρον εἰς τὴν ἀγκάλῃ τῷ Ἀβραάμ· καὶ τότε ἐπὶ οἱ ἀδικῶντες, δὲν ἡ-
πορῶν νὰ σωτῷσιν ἀπὸς αὐτῆς, ἀλλὰ μάλιστα μετὰ πολλῆς ἐξοφῆς ὑπὸν εἰς
τὴν Κόλασιν· ἐξί πάλιν οἱ διδάσκοντες, καὶ κατεπύτες αὐτῆς, ἰδόντες λοιπὸν
πᾶς ὑπ' αὐτῶν διδάσκαλους, καὶ ἡσθαθῆντας, πολλῆς ἀφροσύνης καὶ παρρησίας
συν αὐτοῖς ἐκεῖ ἐμπόδισσονται. Καὶ ἂς μὴ μὴ λέγῃ τινας, ὅτι, τί ἀνακάτω-
σιν ἔχω ἐγὼ μετ' ἐκεῖνοι τὸν ἄνθρωπον, ἐπεὶ εἶναι ἕσιος; Ἀλλὰ ἐὰν εἶναι πι-
σὸς Χριστιανός, καὶ μεταλαμβάνῃ τὰ ἄχρηστα Μυστήρια, καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Ἐκ-
κλησίαν, ἐκεῖνος γὰρ καὶ ὑπὸ Ἀδελφῶν, καὶ Συγγένων, καὶ ὑπὸ ὅλης εἶναι ἐδι-
κώτερος. Καὶ καθὰς οἱ κλέπται τιμωρόνται, καὶ κακοθανατίζῃ, ἐξί καὶ οἱ
κλεπταπόδοι ὁμοίως τὴν αὐτὴν τιμωρίαν παθάνουσιν. Τοιούτους, ὅχι μό-
νοι οἱ ἀσέβεις καὶ ἀπίστοι κολάζονται, ἀλλὰ καὶ οἱ πιστοὶ ἐκεῖνοι, ὅπῃ δυνάσται
νὰ ἐλδοθῶσαν τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τῷ ἀσέβειν, ἢ ὑπὸ τῷ ἁμαρτίῳ, καὶ
δὲν θέλῃσι, τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ θέλῃν παθῇ. ἔξ τῶτο χρεώσμεν, κατ' οὐκ
ὑπὸ ἡμᾶς, νὰ σώσωμεν καὶ ἄλλως Ἀδελφούς, ἵνα καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν Κρίσιν
μὴ πολλῆς παρρησίας ἀποτυπώσωμεν τῷ Χριστῷ, καὶ καίςκια φέρωμεν εἰς αὐ-
τόν, ὑπὸ ὅλα τιμωτέρα, τὰς ψυχὰς τῶν πεπλημνυμένων ἀνθρώπων, νὰ ὑπᾶν
εἰς αὐτόν· καὶ ἔξ πᾶς πεινίας, καὶ μᾶς θέρμης, καὶ μᾶς θανάτῳ, ἀσπόμεν-
ται, μόνον αὐτῶς νὰ σώσωμεν, διότι καὶ οἱ ἀσθενήσαντες καὶ ἄρρωστοι, πολλὰς
φορὰς ὑβρίζον, καὶ ὑποδίσκον πᾶς ἱατρίας· ἀλλὰ ἡμεῖς εἰς μόνον ἐπιθυμῶμεν,
τὴν υἱείαν τῶ ὑβρίζοντι νὰ ἰδῶμεν. Πᾶς λοιπὸν, δὲν εἶναι τῶτο πολλὴ ἀνά-

σία, ὅτι εἰς τὰ μὲν κορμία τῶν ἀνθρώπων νὰ κάμνωμεν τόσῳ πολλῷ ὀπμή-
λειαν, καὶ πολλῷ ἔξοδον, ἀπομειπώντας τὴν ὑγίαν αὐτῶν, τὴν δὲ ὀπμήλειαν
τῶν ψυχῶν τῶν ὑποκείμενων ἀνθρώπων, καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν νὰ ἀμειψώμεν; καὶ
νὰ μὴν τὸ βαίνωμεν εἰς τὸν νῦν μας κατὸν, πῶς παθαίνον ποῦ κακὰ, καὶ
μὲ τὸτο ὅλον μέλλωμεν νὰ κολαῶμεν; Τί κάμνεις ἀνθρώπε; τὸν Ἀδελφόν σε βλά-
πτεις, ὅπως κηρηνίζεται, μὲ τὸ νὰ ἔχη τὰ λόγια τοῦ ὁλοῦ τοῦ ζαυῦ, εἰς τὴν
ἀμειλίαν, καὶ εἰς τὴν ἀσωτίαν, καὶ ἐσὺ δὲ ἀπλάνεις τὸ χέρι σε νὰ τὸν διγὰ-
λῃς ὑπὸ τὸν κηρμὸν τῆς ἀπωλείας; Διὰ τὸ δὲ τὸν ἐλέγχεις, καὶ νὰ τὸν ὀπι-
μήσης, ἀμὴ φοβᾶσαι νὰ μὴν τὸν σκανδαλίσῃς, καὶ ἀποτιμᾷς αὐτὸν, ὑπὸ τὴν
σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τοῦ; καὶ ποίαν ὑπολογίαν ἔχεις νὰ δώσης τῷ Χριστῷ ἐν τῇ ἡμέ-
ρᾳ τῆς Κρίσεως; Δεῖ ἡμεῖς τί ἐπρόσβαζον ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, πῶς τὰ ζῶα
τῶν ἐχθρῶν τοῦ, αὐτὸν ἰδὼν, ὅτι μέλλωμεν νὰ κηρηνισθῶμεν, νὰ μὴν τὸν ἀφίσταν,
καὶ χαθῶμεν, εἰδὲ καὶ πέσῃν εἰς θυτὸν, νὰ τὸν σηκώσῃ; ἔαδ' εἰς τὰς Εἰβραίας λέ-
γει ὁ Θεὸς νὰ μὴν κατὰφρονῇ τῶν ἐχθρῶν τοῦ τὰ ζῶα, καὶ ἡμεῖς τοὺς ψυχὰς τῶν
Ἀδελφῶν μας καθ' ἑκάστην ἡμέραν βλεπόντες ὑποσκελίζομεν, καὶ κηρηνίζομε-
ν ὑπὸ τῷ κατὰβόλῳ, νὰ πῶς βλεπωμένη; Καὶ πῶς, δὲ εἶναι τοῦτο μετὰ τῆς
ἀπαθραπίας, καὶ θνητολογίας, νὰ μὴν δίδωμεν τόσῳ βοήθειαν τοῖς ἀνθρώ-
ποις, ὅσῳ ἔδιδαν τοῖς ἀλόγοις ἐκεῖνοι;

Τὸτο γὰρ τὸ ἀκατέδεκτον, καὶ ἀπρονόητον ὅλα τὰ καλὰ ἐχάλασε· τὸτο ἐφθε-
ρε, καὶ συνπαράξῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ μήτε θείονη νὰ μᾶς ἐλέγξῃ
τινάς, ὅταν σφαλῶμεν, ὥστε ἄλλως ἡμεῖς, ἢ νὰ μὴν φανώμεν βαρύτεροι ἐλέγ-
χοντες αὐτοὺς. Ἐπειδὴ γινόμεσθαι ὡς θνητὰ ἀνθρώπων, δὲ θείονη νὰ μᾶς συν-
τύχῃ τινάς, δὲ δεχόμεσθαι κρύον αἶρα νὰ μᾶς ἐγγίξῃ. Ἀλλ' ἂν τί Χριστιανοὶ
εἴμεσθαι, καὶ δὲ ὑπομνησθῶμεν ὅπως τὸν ἄλλον; Οἷος νὰ διορθώσης τινὰ Ἀ-
δελφόν ἀμειλίαν τῆς αὐτοῦ σωτηρίας, δακρύσας καὶ δειπῇ τὸ Θεὸν δι' αὐτόν. Ἐπα-
ρέ τον μὲ τὰ λόγια σου καὶ μόνος, καὶ κατὰδύνησαι, συμβάλλουσαι, ὡς ἀκατέδεκ-
τοι, κατὰς ἑκάμνη ὁ Παῦλος, μή πως καὶ θείον ἔλθῃ, λέγει, καὶ μὲ ταπει-
νώσῃ ὁ Θεός, καὶ κλαύσει πολλὰς τῶν ἀνομιαντικῶν, καὶ μὴ μετανοήσας,
ὅτι τὴν ἀσέλγεια, καὶ ἀκαθαρσία. Οὕτω καὶ ἐσὺ δειξὼν ἀγάπην πρὸς τὸν ἁμαρ-
τωλόν, ὡς ποιῇς αὐτόν, καὶ κυβερνήσας, καὶ σαματικά, καὶ μὴ τὸν κατακλύεις
πῶς ἡμεῖς. Βάλε τὰς μετάνοιαν ὡς ἐδάφους τῆς γῆς· πιάσαι καὶ καταφίλῃσαι
τὰς πόδας αὐτοῦ, καὶ τὰς χεῖρας· μὴ ἐν βλάβῃ, ἔαδ' ἑλθῇ νὰ ἰαφῇ τὴν
ψυχὴν τοῦ, κατὰς κάμνουν οἱ δοῦμοι ἰαφῇ, ὅταν ἰδῇ τὸς ἀρρώστους, ὅπως δὲ
δέχονται καμὴν ἰαφῇ, ὡς ἀκατέδεκτοι, καὶ καταφίλῃς αὐτοὺς, νὰ δειχθῇ
τὰ βότανα τῆς ὑγείας αὐτῶν. Ἐπὶ κάμνῃ καὶ ἐσὺ, ἐὰν κάμνῃ χεῖρας ἰαφῇ
τῆς μέλει θανάτου, ὅπως σωφρονίσῃς τὸν Ἀδελφόν· καὶ μὴ ὑποκλίνῃς ποτε συμ-
βελόναν αὐτὸν καὶ οἰκονομῶν, ὡς εἰ νὰ κάμνῃ ὑποκλίνῃ τὰ κακὰ, ἐπιστρέφωμεν,
καὶ μετανοήσας. Καὶ τὸτο, ὅπως κάμνεις εἰς τὸν ἁμαρτωλόν, τὸ λογίζεται ὁ Θεός
μέγα μαρτύριον. Διότι καὶ ὁ μέγας Γεωργίου ὁ Πρόδρομος, ὡς ἄλλο δὲ ἐμάρτυ-

ρησε, ἢ ἀπεπνήθη τὴν ἱεράν αὐτῆ κεφαλὴν, ὥστε μόνον ὅχι τῶ Γερῶν Νόμον ὑβρίζοιμεν. Διὰ τὸτο καὶ ἐσύ ἀγωνίσαι ἕως θανάτου ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ ὁ Κύριος θίλει σὲ βοηθήσει· διότι φθαίνει εἰς αὐτῶν, ζηλῶν τὴν πυρὸς ἀμύλην, Κόσμον πολὺν διορθῶσαι. Καὶ μὴ μὲ λέγει τινὰς, ὅτι ἐγὼ δὲ ἔχω μὲ τινὰ Ἀδελφὸν ἀντίμωσον. Πρὸς τὸν Διάβολον δὲ ἐχοῦμεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ καμίας ἁσμίξιν, ἀλλὰ μὲ πὺς ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα μὲ πὺς πεισῆς, πολλὰ ἐχοῦμεν κοινα· μὴ δὲ δὲ εἰμῶμεν μιᾶς φύσεως, δὲ κατικῶμεν ὅλοι εἰς τὴν Γλῶσσαν, καὶ ταῖς αὐταῖς ἑσφαῖς ἑφερόμεσθαι; δὲ ἔχον καὶ αὐτοὶ εἰς Ἀυτοκράτην τὸν Θεόν; δὲ ἐδέχθησαν καὶ αὐτοὶ τὸ Ἄγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ; ὅχι τὸτο ἀς μὴν λέγωμεν αὐτὰ τὰ ψυχρὰ λόγια, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀρετὴν καὶ ἀνδρείαν, καὶ κυβερνήσιν εἰς τὰς Ἀδελφὰς νὰ δείχνομεν, καὶ ἐπάνω εἰς ἕνα τὴν ἀγάπην, ὅπως εἶναι τὸ κεφάλαιον τῶ ἀρετῶν, καὶ χωρὶς τῆς ἀγάπης ἀδυνατῶν εἶναι νὰ σωθῇ τις. Διὰ τὸτο, Ἀδελφε, μὴ παύσης ποτὲ μετεπεῖν, καὶ διδάσκειν τὸν Ἀδελφόν, εἰ καὶ σὲ ὑβρίξῃ, καὶ σὲ φοβερίξῃ νὰ γένῃ ἐπὶ ἡμῶν· ὅλα ἐκεῖνα ἐπὶ μετὰ μὲ μακροθυμίας, ἕως ὅπου νὰ κερδήσῃς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τα. Εἰδὲ ἐκεῖνος θέλῃ γὰρ ἐχθρόσει κακὸς καὶ διωκτής, ἀλλὰ ὁ Θεὸς γίνεταί σοι φίλος, καὶ βοηθός, καὶ μόνον ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον, ἀλλὰ μάλιστα καὶ εἰς ἐκείνους τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως μεγάλα χαρίσματα θίλει σὲ φιλοδομήσει. Ὅμως καὶ νὰ κάμῃ τις ἐκνημοσύνην εἰς τὰς πρὸς ἡμᾶς, μέγα καλὸν εἶναι καὶ σωπῆρον, ἀλλὰ μετὰ πάντων εἶναι νὰ ἐνδύῃ τις ἀπὸ τινὰ ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς ἀπιστίας, καὶ ἁμαρτίας· διότι δὲ ἔχει ἡ ψυχὴ εξαγορασμὸν καὶ μὲ τὸν Κόσμον ὅλον, ὥστε, εἰ καὶ μύρια χρήματα δώσῃς, δὲ ἡμπορεῖς νὰ κάμῃς τίποτε, ὥσπερ μὴν ψυχὴν νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν ἀληθειαν. Καὶ ὅποιος διωχθῇ καὶ κάμῃ τὸτο, γίνεταί ὥσπερ τὸν Παῦλον, καὶ τὸν Πέτρον· ὅχι νὰ κινδυνεύσῃ ὥσπερ ἐκεῖνος πολλὰς καταπάθειαις, διότι ὁ κακὸς ἐπὶ τὸς εἶναι εἰρήνης, ἀλλὰ μόνον σπῆδον, καὶ πρὸς τὸν βλάβη. Καὶ τί λέγω Παῦλον; σόμα εἶναι, λέγω, τὸ Χρῆσθαι, ἐκείνος ὅπου θίλει ἐλπίσιν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν πλάνην τῆς ἀπιστίας, καὶ ἀσεβείας· διότι λέγει· „Σὺ ὁ ἐξάγων τίμιον ἐξ ἀναξίων, ὡς τὸ σόμα μου ἔσθι.

Εἶναι ἀκόμη δίκαιον, καὶ ἀρετῶν, ὅτι καὶ εἰς τὰ ἀπίστια νὰ λέγωμεν ἐκεῖνα, ὅπως δηλοῦται ἡ Θεία Γραφή εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. ἡ φίλος εἶναι ἡ συγγενής. καὶ εἰ καὶ μὴ σήμερον καταπίσῃς, καὶ αὐτεῖον, ἢ καὶ μὴδέποτε σὲ ἀκίσῃ, ἐσύ τὸν μισθόν ἔχεις παρὰ Θεοῦ ἔπιμνον. Εἰ καὶ μὴ ὅλος, καὶ ὀλίγος καὶ τὸς πολλὰς θίλεις σώσει. διότι καὶ οἱ Ἀπόστολοι, εἰ καὶ ὅλος δὲ ἐκατάπεισαν νὰ πιστεύσῃν εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ ἐπειδὴ μὴ ὅλος ἐδέχθησαν, τὸν μισθόν καὶ ὅλος ἐκέρδησαν. Σὺ δὲ, εἰ καὶ ἐκατὸν μὴ διωχθῇς ἐπιστρέψῃς, καὶ τὸν πρῶτον μὴ καταφρονήσῃς· εἰ δὲ καὶ πρὸς πρῶτον μὴ διωχθῇς, τὸ ἐνός μὴ παρίδῃς· διότι καὶ πρὸς τὸ τέλος τῶ κατερρωματων, ἀλλὰ πρὸς τὴν γνώμην τῶ κατερρωματων, ὁ Θεὸς δίδει τὰς σφάρας. Διὰ τὸτο, ὅταν ἴδῃς τινὰ δεινὸν ψυχικῆς, ἢ σωματικῆς θεραπείας, μὴ λέγῃς πρὸς τὸ λέγειν σὲ, ὅτι δὲ τὸν ἰάσῃ, δὲ τὸν ἐξομολογήσῃς ὁ δει-

νας, καὶ ὁ δεινός; ἢ ὅτι ἐγὼ εἶμαι κοσμικός, καὶ ἔχω Γυναικα, καὶ Παιδιά, καὶ
 πρέπει αὐτὰ νὰ τὰ κάμνῃ οἱ Παπᾶδες, καὶ οἱ Καλογέροι. Γὰρ εἶπέ μοι ἐσύ,
 εὐὰ ἡθελὲς εὖρη βλησιδί, γαμάτων δὲ χρυσίον κείμηνον, πᾶχα ἔλγεις πρὸς τὸ
 λόγισμα, ἔστι δὲν ἐπὶ τὸν θῆσαυρόν ἐπὶ τὸν ὁ δεινός καὶ ὁ δεινός, ὁ Γουάνης, καὶ ὁ
 Διμητρίος; καὶ ἐγὼ μοναχός νὰ τὸν πᾶρω; τῶτο δὲν ἡθελὲς εἶπῃ ποτὲ σε, ἀλλὰ
 ἐσπιδάξας πρῶτος δὲ τὸν ὅλον νὰ τὸν ἀρπάξῃς. ἔτι νομίζεις καὶ κάμνεις δὲ τὰς ἐπισ-
 μύνας Ἀδελφῶν, καὶ βαίνει μὲ τὸν νῦν σε, ὅτι θῆσαυρόν ἔπρεπε τὴν ὀπμιέλειαν ἐκεί-
 νων. Καὶ τί ἄλλα εἰς τὸν Κόσμον καλλίτερον δὲ τῶτο, τὸ ἐπὶ οἶον ἔπει νῆσεια, ἔπ
 χαμαιοκίτια, καὶ γουινκισία, ἔπει ἄλλο τι δύναται νὰ κατορθώσῃ, πῶς μοι οὐκ ἡ
 σωτηρία, ὅπως κάμνεις τὰ Ἀδελφῶν; Καὶ μὴν ἐγὼ αὐτὰ λέγω; αὐτὸς ἀπατῶς τὸ
 ὁ Θεὸς εἶπε τῶτο ὅτι μόνον καὶ ἕνα νὰ σώσῃς, λέγει, ὥσπερ τὸ εἶμα μὲ εἶμαι τὸ εἶ-
 μα σε. ἔπει τῶτο πρέπει νὰ πῶς ἀγγέλλῃς πρὸς τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἀμαρτίαν, νὰ φυλά-
 γῃ καὶ τὴν Παρθενίαν τῆς μετὰ τῆς ἀρετῆς, ἔστι μεγάλην Σωτηρίαν ἡμῖν προ-
 ἔροντες. Ἀλλὰ μὴ τὴν ἀμαρτίαν, πολλὰ ὀπμιέλειαν νὰ κάμνῃς εἰς ἐκεῖνας νὰ
 ἔλθῃ εἰς ματαίωσιν, καὶ εἰς τῶτο ἔχεις πῶς ἄλλοτερον μισθόν καὶ ἔπαινον πῶς Θεῷ.
 διότι καὶ οἱ ἱερεῖς πολλὰ πῶς ἀγγέλλῃν εἰς τὰς ἀρρώστιας νὰ φυλάγανται δὲ τὸ κα-
 ποια βλαβερὰ φαίνεται, ἕως ἂν νὰ γένῃ καλὰ. εὐὰ δὲ ἀμεινίσαν, καὶ δὲν φυλά-
 γαν τὴν πῶς ἀγγέλλανται, καὶ πάλιν πέσῃν εἰς τὴν ἀρρώστιαν, δὲν τὰς ἀφίουν
 νὰ κενδύσῃν ἕως θανάτου, ἀλλὰ τότε μάστιχα πολλὰ πῶς ἀφίουν κάμνουν,
 ὅπως τὰς ἐλδοθῶσιν τῶν ἀδελφῶν. Καὶ σὺ λοιπόν, ὅπως εἶσαι πρῶτος ματῶς
 Γαβρός, ὅταν κάμνῃ χρῆμα τὸν Ἀδελφόν διορθώσασθαι, εὐὰ καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν
 νὰ βάλῃς μετὰ θανάτου, μὴ πῶς ἀγγέλλῃς, ὁ Δεσπότης ἡμῶν Γρηγόριος Χρῆστος ἔστι
 ἐμὰς ἀπὸ θανάτου, καὶ ἐσύ καὶ ἐδὲ λόγον δὲν θέλεις νὰ τὸν παρηγορήσῃς; ποῖαν
 δολοφονίαν θέλεις δώσει ἐμπαροδοῦν εἰς τὸ φοβερόν Κεῖθρον τῶν Χρῆστων, εἰς τὸ
 σὺν ἀπώλειαν τῶν ψυχῶν, ὅπως πῶς βλέπεις; Εὐὰ ἡθελὲς ἰδῆναι, ὅπως ὑπά-
 γαν νὰ τὸν κριάσῃν μετὰ δικαίαν Κρίσιν, εἶπει νὰ ἦσαν ἐξουσιασθῇς νὰ τὸν ἀρπά-
 ξῃς δὲ τὸν φονεῖαν πῶς χεῖρας, πᾶχα δὲν ἡθελὲς κάμῃ παντοῖως ἔοπας νὰ τὸν
 ἐλδοθῶσῃς δὲ τὸν φόνον; Τὸν δὲ Ἀδελφόν σε βλέπεις, ὅχι ὑπὸ τῶ φονεῖας
 συνηθῆσιν, ἀλλὰ ὑπὸ τῶ Διαβόλου πρὸς τὸν κρημνὸν πῶς ἀπώλειας ἐλατῶσιν,
 καὶ ἐδὲ καὶ συμβαλλὴν ἀνιῶν, νὰ τὸν ἐνδύλῃς δὲ τὸ κακὸν θῆναι; καὶ πῶς νὰ
 τύχῃς συνηθῆσθῃς; Ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν πρὸς σε, φανερῶσαι τὸν ἐμῶν καὶ καλ-
 λίτερον τοῦ ἔχῃ νὰ βάλλῃ τὴν ζωὴν μετὰ θανάτου, πῶς νὰ τὸν ἀφῇς νὰ σεβῇ εἰς
 τὰ πρῶτα τῆς Ἐκκλησίας. ἔν τῶ τῶτο πῶς ποιήσῃς εἶδος εἶναι, καὶ παρηγοῖαν
 νομίζαν εἶναι πῶς ἐδικῆς πῶς κολάσεως, τῶν ἄλλων τὴν ἀπώλειαν.

Τίς δὲ τὸ εἶπας, εἶπε μοι, ὑπήγαγε εἰς αὐτὴν Χριστιανικόν, καὶ ὀπμιέλειαν χαρ-
 τὴν γαμῶν, καὶ ἐδὲ βάσῃς τὴν Γραφίαν; εἶπας ἔχει νὰ εἶπῃ, ἐπὶ ἔξοχον,
 καὶ πολλὰ ἀφελήθηκα, ἀλλὰ μόνον πῶς, καὶ κύβας εἰσπομπῇ εἰς τὰς πῶς
 σόπερας οἴκας, ἦσαν τὰ χαρτῖα, καὶ τὰ μάγαντα, ὅπως πᾶσι. Εἶδεν καὶ ἄρι-
 στὴν τιμὰν νὰ ἔχῃ Βιβλίον, τὸ σφαλίζει, καὶ τὸ βαίνει εἰς τὸ σεντακι, καὶ εἰκα-

ται πάντες καὶ μόνον ὅλη πον ἡ σπυδὴ εἶναι εἰς τὴν λεπτότητα τῆς ὑμνήτων,
 ἢ γὰρ εἰς τὰ φανώδη, καὶ παύνα. Ἄλλοι πάλιν, ἂν ἔχον βιβλία, καυχών-
 ται εἰς τὸ κάλλος τῶν γραμμάτων, ὅχι πῶς νὰ τὰ ἔδραβαν νὰ ἀφιλῶνται, ἢ
 κέρδος ψυχῆς νὰ ὑποκτίσιν, ἀλλὰ πλῆτε καὶ φιλοτιμίας φανέρωσιν ποιήματα
 εἰς αὐτὰ εἶναι ἡ σπυδὴ τῆς, τόση εἶναι ἡ μεγάλη των ἀφροσύνη, ὅτι δὲν ἀκῶ
 τινα νὰ ἀφιλῶνται ὑπὸ τὰ γραμμάτια, μόνον καυχῶνται πῶς ἔχει μὲ χρυσογραμ-
 μίαν τὰ Βιβλία τα. Οἱ Εὐνάχοι ἐκεῖνος, ὅτε τὸν ἐβάπτισεν ὁ Ἀπόστολος Φί-
 λιππος, ὁ ὁποῖος μὲ ὅλον ὅπῃ ἦτον βάρβαρος, καὶ ἀγράμματος, καὶ πολλὰς
 φροντίδες εἶχε, καὶ ἐκεῖνα ὅπῃ ἔδραβε, δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε, ὅμως πάλιν
 δὲν ἔπαυεν ἀναγνώσκωντας καθήκοντος ἑαυτοῦ εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ αἰσῶς εἰς πῶν
 γράται, ὅπῃ ἐπύκνυντο, ἔκαμνε τόσῳ σπυδῶ εἰς τὴν ἀνέγκειν, τὰ χα, ὅ-
 ταν ἦτον εἰς τὸ αὐτὶ τα, πόσῳ σπυδῶ ἐποίη, μάλιστα δὲ ὅπῃ δὲν ἐγνώριζε
 τί ἔλεγε ἐκεῖνα, ὅπου ἔδραβε; Διότι, καθὼς τὸ νὰ πυνῶ τινὰς, σημάδι
 εἶναι ὑγείας τῆς σώματος, ἔτσι εἶναι καὶ ἡ σπυδὴ πρὸς τὴν ἀπόρασιν τῆς Θεῶν
 Γραφῶν, σημάδι μέγιστον τῆς ψυχικῆς ὑγείας. Διὰ τοῖαν λοιπὸν ἀφορμὴν πολ-
 λαῖς φοραῖς ἡμεῖς δὲν σᾶς λέγομεν τὴν λύσιν τῆς δυσνοήτων ζητημάτων, νὰ τὰ
 καταλάβετε; Τῶν τὸ κάμνομεν, ἔχῃ νὰ σᾶς συνηθίσωμεν, μὴ πάντα καὶ ἐστέ
 νὰ διχῶσθε τὴν φοβὴν ματισμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐστέ ἀποίσας νὰ κάμνετε τὴν
 λύσιν τῆς νοήματος ἀλλὰς φορᾶς, καθὼς κάμνετε αἱ πρὸς τῶν. Διότι καὶ ἐκεῖ-
 ναι, ἕως ὅπῃ εἶναι εἰς τὴν φωλεάν τὰ παλῖα τῆς, πρὸς τῶν μὲ τὸ σῶμα των,
 ὅταν δὲ συνηθῶν νὰ εὐχῶν ὑπὸ τὴν φωλεάν, καὶ ἰδῶν, ὅτι δύναται νὰ πεῖν μὲ
 τὰ περάτων, δὲν τὰ ἔβην ὡσὺ καὶ πρῶτα, ἀλλὰ φέρει μὴ τὸ σπυρὶ τὰ σι-
 παρὶς εἰς τὸ σῶμα τῆς, καὶ τὰς τὸ δειχῶν, καὶ αὐτὰ ἔρχονται σιμά· αἱ δὲ Μητέ-
 ρες αὐτῶν ἀφίαν τὴν φοβὴν ὑπὸ τῆς γῆς, καὶ πρὸς αὐτὰ νὰ πέρνουν πρὸς φοβῶν
 μοναχῶν τῆς. Οὕτω καὶ ἡμεῖς κάμνομεν, πέρνομεν τὴν πνευματικὴν φοβὴν ὅπῃ τὰ
 σῶματος, εἴπα προσκαλέμεν ὑμᾶς, καὶ φανερῶμεν ὑμῖν τὴν λύσιν καὶ τὴν συ-
 νήθειαν· καὶ ὡσὺ πλησιάζετε νὰ δεχθῆτε, ἀφίνομεν ἀλυτῶν τὴν λύσιν τῆς λό-
 γων, ὡς ἀπαίσεις νὰ ἐκλύσετε τὰ νοήματα τῆς Θεῶς Γραφῆς. Καὶ καθὼς
 ὅπῃ τὰς ἀρρώσας δὲν κάμνει σωτομον, καὶ μιὰς λογῆς φαγνὸν νὰ τὰς φαπέζω-
 νται, ἀλλὰ κάμνει χεῖρα νὰ ἐτοιμάσιν πολλῶν λογίων φαγία, εἰς τὸ εἶναι ὁ ἀ-
 θανάσιος Δεῖσις, τὸ ἔπερον νὰ Δεῖσις, εἰς καὶ ἐκεῖνο δὲ Δεῖσις, τὸ ἄλλο Δεῖσις
 δεχθῆν, αὐτὸ καὶ τὸ ὑποδύωξ, Δεῖσις λάβη τὸ ἔπερον, καὶ ὑπὸ τὴν πολλὴν ἀπορ-
 ρῶν τὴν δυσκολίαν τῆς γνώσεως Δεῖσις νικῆσει, καὶ ἐκ τῆς πολλῶν λογίων τῆς
 φαπέζης τὸ δυσάρεστον τῆς γνώσεως Δεῖσις θεραπευθῆν. Εἴτῃ γίνεται καὶ ὅπῃ τῆς
 πνευματικῆς ἐσιτάσεως, καὶ ἀπέπει νὰ κάμνωμεν, ὅταν εἰμεθον ἀθανάσιος εἰς πῶν
 ψυχῶν, ἵνα ἐκ πολλῶν ἀγνωσμάτων, καὶ πρὸς Δεῖσις τῆς Ἀγίων Γραφῶν
 εὐκόλῃ νὰ γίνετα ἡ ἱαφεία τῆς ψυχικῶν μας ἀρρώσων.

Διὰ τὸ τοῦ δόμοι καὶ πρὸς καλῶν τὴν ὑμετέρων ἀγάπην, νὰ μὴ βαρύνετε τὴν
 πρὸς Δεῖσις, καὶ τὴν καθοδηγίαν, διότι, εἰς βαρύνετε κίονας, ἀλλὰ ἐμῶν

πρέπει νὰ βαρυνῆται τὸν πολλὰκις λέγοντα, καὶ μὴ ἀκούοντα, καὶ ὅχι ἐσθῆς οἱ πάντοτε μὴ ἀκούοντες, καὶ ὡς ἔκκεντες. Ἡ δὲ ἡξόβρις, ὅτι οἱ καθ' ἑαυτοὺς τῆς Θείας ἀκροάσεως, πῶς δὲν τὸς λέγει ἡ Γραφή ἀνθρώπους, ἀλλὰ αὐτοὺς πλάσματα, καὶ ὅς τῆς καταφρονήσεως ταύτης, ἔχασαν τὴν ἐγγύτητα τῆς ἀνθρωπότητος; καὶ ἄκσον Ἰσορίαν παλαιὰν ὅς ταύτης τῆς ὑποθέσεως. Ὁ μεγαλοφρονότατος Προφήτης Ἡσαΐας ὑπῆγεν εἰς τὴν Γεδάϊαν Πόλιν τὴν Μηξόπολιν, πῶς πολυάνθρωπον, ἦγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐσάθη εἰς τὸ παζάρι, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων τὸν ἐπερικύκλωσαν. Ἡ δὲ ἔλθισι νὰ δείξῃ, ὅτι ἐκεῖνος, ὅπῃ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τὰ Θεῖα λόγια, δὲν εἶναι ἀνθρώπος, ὅς τὸν ἐβόα καὶ ἐλέγε μεγαλοφρόνας ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸ Κόσμου, ὅπῃ ἐσέκοιτο ὁ λόγος ταῦτα. Ἀνδρες Ἀδελφοί, ἦλθα εἰς τὸ μέσον ὑμῶν, καὶ δὲν εἶναι τινὰς ἀνθρώπος ἐκάλισα, καὶ δὲν εἶναι τινὰς νὰ μὲ ἀκούσῃ. Διὰ τὸ ἐγγύρισε πρὸς τὰ σοιχεῖα τὸν λόγον, καὶ εἶπεν Ἀκούε Οὐρανὸς, καὶ ἐνατίξῃ ἡ Γῆ. ὅς τὸν λέγω, ἐγὼ εἰς ἀνθρώπους ἀπεσάλλω ὑπὸ Θεοῦ, πρὸς ἀνθρώπους, ὅπῃ ἔχον ἡμῖν. ἀλλ' ἐπειδὴ, ἔπε λόγον, ἔπε αἰσθῆσιν ἔχον, ὅς τὸν συτυχεῖν εἰς τὰ ἀψυχα σοιχεῖα, ὅπῃ δὲν ἔχον αἰσθῆσιν, εἰς κατηγόριαν τῶν ἀνθρώπων, ὅπῃ δὲν χρειάζονται τὴν ἀξίαν τῆς λογικῆς φύσεως. Ομοίως καὶ ὁ Προφήτης Γερεμίας ἔπος ἔλεγε, ἀπὸς τίνα νὰ συτυχῇ; Τί λέγεις, ὦ Θεότατε Προφήτα; πόσον πλῆθος ἀνθρώπων βλέπει, ὅπῃ σὲ σφεικνύοντα, καὶ ἐρωτᾷς, πρὸς τίνα νὰ συτυχῇ; Ἀλήθειαν σὰς λέγω, ὅτι τὸ πλῆθος τὸν μόνον κορμὶα εἶναι πολλὰ, ἀμὴ ἀκούω δὲν ἔχον, διότι τὰ αὐτὰ τῆς εἶναι ἀποστειμμένα, καὶ κωφά. καὶ ὅς τὸν ἐδὲ ἐκεῖνος, ὅπῃ ἔχει κορμὶ, καὶ φωνὴν ἀνθρώπου, λέγεται ἀνθρώπος, ἀλλὰ ὅποιος ἔχει ψυχὴν ἀνθρώπου, καὶ προθυμίαν.

Ἡξόβρις λοιπόν, ὅτι πολλοὶ δὲν ἐσθῆς βαρετῶς ἀκούσι τὸν λόγον τῆς ἀναγνώσεως, καὶ νουθεσίας. ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος τῆς σιωπῆς; διότι, ἐὰν καὶ σιωπήσω, καὶ δὲν σὰς ἐνοχλήσω ὅς τῶν λόγων, ἀδυνάτον εἶναι ὅς τῆς σιωπῆς ταύτης ἐλδιδεῖν ὑμᾶς ἀπὸ τῆς κολάσεως, καὶ ἔπω σφεικνύει τὰ τῆς τιμωρίας, καὶ ὅχι μόνον ἐσθῆς, ἀλλὰ καὶ ἐμὴν προξενεῖ τὴν Κόλασιν αὐτῇ ἡ σιωπῇ. Τίς λοιπόν εἶναι ἡ χάρις τῶν λόγων, ὅταν εἰς τὰ ἔργα μὴ βοηθῇ; τί τὸ κέρδος νὰ εὐφρανῶμεν μὲ τὸν λόγον, καὶ νὰ λυπῶμεν μὲ τὸ πρᾶγμα; νὰ γλοκκινῶμεν τὴν αἰσιν, καὶ νὰ κολάζωμεν τὴν Ψυχὴν; ὅς τὸν καλλίτερα εἶναι ἐδὼ νὰ λυπηθῶμεν, καὶ νὰ δοθῶμεν ἐκεῖ εἰς τὴν αἰώνιον Κόλασιν. Διὰ τὸν δὲν πρέπει νὰ σὰς κατακρίνωμεν τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ νὰ τὰ δέχεσθε, καὶ νὰ τὰ ἐπαναῖτε. Εἰδὼς καὶ εἶναι τινὲς ἀδυνάτοις εἰς τὴν νουθεσίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ δεχθῶν τὰς διπολογίας ἡμῶν, ἐκεῖνο δέλω εἶπῃ πρὸς αὐτοὺς. Ὅτι ἐγὼ ἡμῶς ἐδιδίκαμεν καὶ δὲν διηγάμεν εἰς ἐσθῆς, ἀλλὰ ὅς βαζῶν γράμματα τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν Οὐρανῶν ὅς τὸν ἀνάγκη εἶναι τὸν ἐμπιστευθῆναι αὐτὸν τὴν ἐξουσίαν, νὰ διδάσκῃ τὰ γεγραμμένα μὲν παρρησίας πολλῆς, ὅς τὸν συμφέρον τῆς ψυχῆς τῶν ἀκούοντων. Ἀλλὰ μὴ μόνον τὸ γλυκὺ τῆς ἀκροάσεως εἰς ὅλα νὰ γυρᾷτε, ἀλλὰ

καὶ τὴν βαρύτητα τῆς ὀπιτημάνσεως, διότι καὶ ὁ λέγων, καὶ ὁ ἀκούων, μέγαλον κίνδυνον ἔχον, εἰς τὸ ὑποκρύπτειν τὸν Θεῖον Νόμον· διότι καὶ οἱ Διδάσκαλοι κέρονται, ὡσαύτονοι, ὅταν δὲν διδάσκων τῷ Θεῷ τὰ δικαιώματα χωρὶς ὑποκρίσεως, καὶ χάριτος. Τὸν Παῦλον πάλιν φέρω εἰς ὑμᾶς ἀξιόπιστον μάρτυρα, ὅς ἐστι καὶ ἐγὼ συνεχῶς, καὶ πάντοτε ὑπὸ ὅλης καταφύλαγος ὑπὸ τῷ Ἀγγέλιῳ αὐτῷ Ψυχῇ, ὅτι εἶναι Προφήται, καὶ Νόμοι Θεοὶ καὶ λόγια τῶ· διότι δὲν εἶναι ὁ Παῦλος, ὅπως συνιπυχεῖται, ἀλλὰ ὁ Χειρὸς, ὅπως κινᾷ τὴν γλῶσσαν τῷ Παύλῳ. Λέγει λοιπὸν· Καθαρὸς εἶμαι ἐγὼ ὑπὸ τῷ αἵματι πάντων. πῶς; καὶ ἡ ἀλήθεια; ὅτι δὲν ἐσυσάλθηνκα νὰ μὴ εἰπῶ εἰς ἐσᾶς ὅλην τὴν βαλὼν τῷ Θεῷ. Καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελεν εἰπῆ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, μόνον μερικὰ, δὲν ἦτον καθαρὸς ἐκ τῷ αἵματι ἐν τῇ πιστεύσαντων, ἀλλὰ ὡς φοβὸς ἐκείνου ὑπὸ Θεῷ· καὶ μὴ ἔλεον τὸ δίκαιον, διότι ὁ μὴ φοβὸς μόνον τὸ κορμὶ τῷ ἀδράπτῃ φοβέται, ὁ δὲ Διδάσκαλος ὁ πρὸς χάριν διδάσκων, καὶ ἀμελεῖς κάμνει τὴς ἀκροατῆς, καὶ τὴν ψυχὴν τῇ πέμπει εἰς ἀθανάτης κολάσεις, καὶ τιμωρίας. Ποῖος λοιπὸν νὰ εἶναι τοιοῦτος ἀσυμπαθὴς, καὶ ἀπαθρῶπος, ὡσαύτονος κατηγορεῖ τὸν Διδάσκοντα, καὶ λέγοιται ὅτι τῆς ἐργασίας τῷ Θεῷ συνεχῶς; πόσῳ βαρυτέτῳ Κόλασιν μέλλει νὰ λάβῃ; διότι ἐγὼ εὐὼ σιωπήσω, καὶ ὑποκρύψω ὑπὸ τῆς σιωπῆς τὰ κρίματά σας, καλῶς καὶ δικαίως ἀναγκαστὴ καθ' ἑαυτὸν, ἐν τῇ σιωπῇ. Εὐὼ δὲ καὶ ἡμεῖς πᾶσι σιωπήσωμεν, καὶ πᾶσαν ἀνάγκην ἐκεῖ θέλῃν φανῇ τὰ ἀμαρτήματα. Τί ὅφελος ἔστιν ὑποκρίσεως; εἰδὼς· διότι ἐκεῖνος, ὅπως πρὸς τὸ συμφέρον ἡ ἀκροατῶν ἐπιθέσκει, καὶ ἐγκωμιάζει τὸν λόγον, ὁ μόνον δὲν εἶναι ἀξίος κατακρίσεως, ἀλλὰ στεφανῶν, εὐὼ καὶ σιωπᾷ, εὐὼ καὶ κατηγορεῖται. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Δαυὶδ, αὐτὸς ἤθελε σιωπήσῃ ἐπὶ τῷ Γολιάθ, δὲν ἤθελε τὴν ἀλήθειαν νὰ εὐγῇ εἰς πόλεμον, εἰδὲ τὴν νίκην τῇ μεγαλίᾳ, καὶ λαμπρῶν ἡθέλει εἶναι· ὅς ἐστι πολλὰς φορὰς ἀμίλησα πρὸς ἐσᾶς, καὶ πᾶρα πάλιν σᾶς τὸ ἀπολογεῖσθαι. καὶ πλέον δὲν παρηγορῶ, ἀλλὰ προσάσω, καὶ φθονῶ. Καὶ ὁποῖος θέλει, ὡς ἀκούει, καὶ ὁ μὴ θέλων, ὡς μὴ θέλῃ, ὅτι, εὐὼ δὲν ὑποκρίσεται νὰ ἀκούσῃ τὰ παρ' ἐμὲ λεγόμενα ἀναιδιστικά, πλέον δὲν θέλω δεῖξαι εἰς ἐσᾶς, εἰδὲ θέλω ἀφήσῃ νὰ περάσῃτε ὑπὸ τῶν τῶν δρόμων. διότι τί κάμνει χρεῖα νὰ εἶναι τόσον πλήθος ἀδελφῶν;

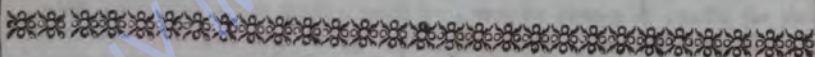
Δώδεκα ἦσαν οἱ Μαθηταὶ τῷ Κυρίῳ, καὶ ἀκούσον τί λέγει ὁ Χειρὸς πρὸς αὐτούς· μὴ εὐὼ θέλετε καὶ ἐσᾶς νὰ ὑπάτε; διότι εὐὼ διόλε, καὶ πάντοτε σᾶς καλολογεῖται, πότε νὰ διορθώσῃτε; πότε νὰ σᾶς ὠφελίσωμεν; Ἀλλὰ θέλει εἰπῆ τινὰς, ὅτι πολλὰς Αἵρεσις εἶναι, καὶ θέλῃν μεταπεθεῖν εἰς ἐκείναις. Ψυχρὸς εἶναι ὁ λόγος εἰς καὶ ἀναφύλλος, διότι καλύτερα εἶναι εὐὼ, ὅπως νὰ κάμῃ τὸ θελημα τῷ Θεῷ, ὡς μύητοι ὡφελόμενοι, καὶ ἀπιοι. Εἰπέ μοι ἐσὺ, ποῖον σὺ φαίνεται καλόν, νὰ ἔχῃς πολλὰς κλέπτας ἀδράπτῃς, καὶ ἀδρόφους δολοφῆς; ἢ ὡς εὐὼ ἔχῃς εὐὼ δὲν καλόν; Ὅποιος θέλει ὑπὸ τῆς τοιᾶν, ὡς φύγῃ, εἰδὼς θέλω ἀπ' αὐτῆς, διότι αὐτὴ ὅλα τὰ κακὰ τὰ ἐχάλασαν, μετὰ τὸ νὰ λείγῃ, πᾶς νὰ ὑπᾶν εἰς Αἵρεσιν, καὶ πῆσιν ἄλλῳ νὰ μεταπεθεῖν, ὅτι εἶναι ἀδελ-

νείς. Καὶ πάλιν λέγει, Συγκαταβῆθι καὶ σὺ πτωχικρὸν. Καὶ ἕως πότε νὰ συγκαταβῶ; καὶ ἔτι ποίαν ἀφορμὴν, ἀπαξ, καὶ δις, καὶ τρις, καὶ μὴ ἔσπαν-
τός; Αὐτὰ πάλιν σὰς πτωχγγελῶν, καὶ μαρτυρῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν μα-
κάριον Παῦλον, ὅτι, ἐὰν ἴδω εἰς τὸ πάλιν, δὲν θέλω σὰς λιηπνῆθῃ. διότι
ὅταν μὲλλω νὰ κερταύω ὅπῃ τὸ φοβερὸν Κερταύον τοῦ Χειρῶν, καὶ ἐστὶς μα-
κρὰν θέλεις σαθῇ, καὶ ἐμὴν τὴν Κερίον δίδετε, καὶ τὰς τιμωρίας. Ὡς τε λοι-
πὸν δάκνυτε, καὶ λυπεῖσθε, ὅτι τῆς πικρότητος τοῦ λόγων μὴ ὑποφέροντες, ἔτι
τὴν πρόσκαιρον ἐξοπλὴν ἐλδοθερωθῆτε ὑπὸ τὰς καλᾶς. καὶ τὸ γνωρίζω κα-
λὰ, ὅτι ὅλοι εἰμῶσθε ὑπὸ κανόνος, καὶ ὅτι ἔδνας ἡμπορεῖ νὰ καυχῆθῃ, πῶς
ἔχει καρδίαν καθαρὰν, καὶ παρθένον. Ἀλλὰ τὸ εἶναι τὸ κακόν, ὅτι ὅχι μόνον
πῶς δὲν εἰμῶσθε καθαρὰ εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ δὲν προσερχόμεθα τῇ διω-
μῇ Σωτῆρι Χειρῶ ποιῆσαι αὐτὴν καθαρὰν, καὶ ἀμολύων. Γνωρίζω πάλιν,
ὅτι ἐγγίζον ὑμᾶς τὰ λόγια, ἀλλὰ τί νὰ κάμω; ἐὰν δὲν εἶναι πικρὰ τὰ βότα-
να, αἱ πληγαὶ δὲν ἰαθεύονται. καὶ πάλιν, ἐὰν θέλω βαλὴν πικρότερα τὰ ποτὰ,
δὲν θέλεις ὑπομένειν, ἔτι τὸ ὑπὸ ὅλα τὰ μέρη σενάμα εἶναι. Πᾶσι ἀναγ-
καῖον εἶναι νὰ ἐλαφρώσω τὴν χεῖρά μου, διότι ἀρκετὰ εἶναι τὰ λεγόμενα εἰς διόρθω-
σιν τοῦ θελούντων ἀκρεῖν. εἰδὲ καὶ πάλιν ἀδιόρθωτοι μένιντε, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ
Χειρῶ καὶ Κερτῶ θέλεις πτωχεύειν καὶ τὸ ὅλοι τὸ ἡξίστε, ὅτι „ φοβερὸν τὸ
„ ἐμπιστεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. Ὁ μὲν ἐκεῖνος, ὅπῃ κάμνει μίαν καὶ μόνον
ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἀρχίζει καὶ κάμνει καὶ τὰς λοιπὰς, καὶ δὲν θέλει σαθῇ, ἕως
καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ἀρετῆς. καὶ ὡς ὁ φιλοχρήματος, ὅσον σωμαθροῖζει
πολλὰ χρήματα, τὸσον πτωχεύει ὅσον νὰ δοκίμῃ.

Διὰ τὸ δοῦμαι καὶ πτωχικρὸν τὴν ὑμῶν ἀγάπην, τότες μετὰ τὸς λόγους μὴ
μόνον καὶ τὴν παρθένον ὥραν νὰ ἐνθυμᾶσθε, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἀπιδόσας, καὶ εἰς
τὸ παῖσαι, καὶ εἰς ὅποιον τῶν πτωχεύετε, νὰ τὰ διηγῆσθε, καὶ νὰ τὰ λέγετε
εἰς τὰς ἀλλας. Ἀμπετες νὰ ἦτον, νὰ ἡμεῖς πάντοτε μετὰ τὸς λόγους σας, πόρα δὲ,
ἐπειδὴ τὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ γυνῇ, αὐτὴ ἔτι τὸς λόγους με, ἐνθυμᾶσθε τὰς ἐδι-
κὰς με λόγους. καὶ ὅπῃ τῆς ἑαυτῆς κατήμνητοι, νὰ νομίζετε πῶς εἶμαι μετὰ τὸς λό-
γους σας, καὶ σὰς πτωχεύω, καὶ αὐτὰ σὰς διδάσκω. Αὐτὰ γυν, ὅπῃ λέγω πό-
ρα, ταύτης ἐνθυμῶσθε τῆς ἐντολῆς, ὑπὲρ τῆς ἀγάπης ἡμῶν ὑποδοτε τὴν αὐτὴν
πόρον. Καὶ τοῦτο ἀκόμη σὰς λέγω, ὅτι, ἐὰν καὶ τινες κατηγοροῦσι τοῦ λεγο-
μένου, σφελίζετε τὰ αὐτὰ σας, καὶ τὸν Προφήτην μεμνηθῆτε τὸν λέγοντα. „ Τὸν
„ κατακαλεῖτε τὸν πλυσίον αὐτὸν λάθρα καὶ ὑποκρύφα, τῶτον ἐξεδίωκον. Ἐὰν
δὲ καὶ κακῶς θέλεις ἐπῆν, δοκίμαζω τὴν εἰσοδὸν τοῦ λεγόμενου, διότι δὲν θέ-
λωμαι κόπον καὶ βόρβορον. διότι, τί κέρδος εἶναι νὰ μάθης, ὅτι ὁ φθίνας εἶ-
ναι πονηρός, καὶ κακός; λοιπὸν ὑπὸ τὸ μὴ ἀλλῶν βλάβην, καὶ ἔμειναι ἔχεις
εἰς τὴν ψυχὴν σου, νὰ ἐξετάζης ἀλλοτῶν ἀμαρτήματα, καὶ τὰ ἴδια μας νὰ μὴ
τὰ βλάψωμεν εἰς τὸν νῦν μας. διότι καλλίον εἶναι νὰ μὴν ἡξίστε, πτωχεύω καὶ μά-
θης κακῶς. Γίνωσκε καὶ τὸτο, ὅτι, ἐὰν ἴδῃς τινὰ νὰ κάμῃ σκολὴν ἴσρα, ἢ ἀλ-

λον εολισμόν πῃς Ἐκκλησίας, ἢ πῶς τείχης καὶ ἐδάφους, μὴν εἰπῆς, πώλησον αὐτὰ ὅς νά μιν ἐμποδίσῃς τῷ προθυμίᾳ αὐτῶ.

Ἀλλ' ὡς ἀπὸ τῆς νά τὰ κατασκευάσῃ, καὶ σὲ ἐρασίῃ, πρόσχαί τον τὰ ἐξοδα ἐκεῖνα νά τὰ δώσῃ τῷ πτωχῶν, ὅς νά καὶ ἀφροῇ τῷ Κόσμῳ τῷ ὑπολαύσιν, καὶ τῷ χαρά. Διότι δὴ εἶναι πάντοτε, ἀλλὰ δεξιῶν ὡσὺ τὸν Ἰσκιον, καὶ τὰ λυπηρά καὶ τὰ χαροποιά. Διότι, καθὼς ἐκεῖνοι, ὅπῃ εἶναι εἰς ἐξουσίαν, πάντοτε ἐπιθυμοῦσι νά ὑπᾶν εἰς τῷ Πατρίδα των, ἐτὶ καὶ ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἀγαπᾶν τὰ μεγάλα χρείσματα τῆς Οὐρανίου Πατρίδος. Καὶ καθὼς ἐκεῖνος, ὅπῃ πεπατεῖ τὸν δρόμον, ἀποβάλλει νά φθάσῃ τὸ τέλος τῆς δρόμου, ἐτὶ πρέπει καὶ ἡμεῖς νά ἀποβάλλωμεν ὅς τὰ μέλλοντα ἀγαθά, πότε νά φθάσωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγης χρόνης ζήσων, πολλὰ νομίζει αὐτὰ τῇ ἐπιθυμίᾳ τῶν μέλλοντων ἀγαθῶν. Ταῦτα δὲ λέγω, ὅτι καταγοῶ τῷ παρῶν ζῶν, μὴ γινώσκω, διότι καὶ τῶς ὁ Κόσμος ἔργον Θεοῦ εἶναι, ἀλλὰ πρὸς τῷ ἀγαθῷ τῷ Παραδείσῳ, σὰς ἀδελφῶν ὥς νά μιν ἀγαπήσωμεν τὰ γῆνα πράγματα, καὶ νά χαλῶμεν τὸ κορμὶ μας εἰς αὐτὰ. Μπε καὶ τοὺς ὀλιγοψύχους τῶν πολλῶν νά εἰμεισθῶν, οἱ ὅποιοι, ἐνὶ καὶ πολλῶν χρόνων ζήσων, ὀλίγης λέγουσιν ὅτι ἔζησαν. τῶν ὁποίων, τί γινώσκαι ἀλογώτερον, καὶ ἀγνωστότερον; ἐπειδὴ καὶ Οὐρανὸς δι' ἐπιστολῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, τὰ ὅποια καὶ ματὶ ἀνθρώπου τὰ εἶδε, μπε αὐτὶ τὰ κησὶ, ποτιμὴν τὰ φθαρτὰ τῷ Κόσμῳ τῶν, καὶ κυλίνονται εἰς τὰ ναυάγια τῶν κυμάτων τῷ χειμῶνος τῷ πικρῷ, ἡγουν πῇς πικρᾶς ζωῆς ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ὅχι ἐτὶ ὁ μακάριος Παῦλος, ἀλλ' ἐσπείδα καὶ ἀγωνίστητο ὅς τῷ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων, ὥς μὴ σκηθῶναι πῇς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἦς γινώσκω πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χρεῖται καὶ φιλεωδρατίᾳ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ως ἡ δοξα, καὶ τὸ κράτος, νυν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἈΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Α'.

Περὶ Θανάτου, καὶ τῆς Σωτηρείας τῷ Κόσμῳ.

ΕΓ' ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ἄν ποτε καὶ ὁλονοῖα, Ἀδελφοί, ὁ νῦν ἐρῶν, καὶ ἐξέταξι νά μάθῃ πῶς ἐπὶ τῇ σωτηρείᾳ τῷ Κόσμῳ, πότε, καὶ πῶς μέλλει νά γινῇ. Π Ο ἰέλωντας ὁ μακάριος Παῦλος νά παύσῃ ταύτῃ τῷ ἀπορίῳ καὶ ἀσφύλλῳ ἐξέτασι τῶν ἀνθρώπων, λέγει. " Περὶ δὲ τῶν χρόνων, καὶ τῶν καιρῶν ἐκείνων, δὴν ἔχετε χρεῖαν νά σᾶς γράψω. Εἰπέ μου

λοιπὸν,

λοιπόν, ποῖον κέρδος ἔχομεν νὰ μάθωμεν, πότε γίνεται τὸ τέλος, καὶ ἡ σωτη-
 λεια τῶ Κόσμου; τάχα γίνεται μὲν εἰκοσι χρόνος, ἡ τελευτὰ, ἡ καὶ ἡ κατάντης; Τί
 ὄφελος δίδει τὸ εἰς ἡμᾶς; εἰδέναι ἢ μὴ εἶδέναι ὅτι εἶναι σωτηρία, καὶ τέλος εἰς κα-
 θέ αὐθροπὸν τῆς ζωῆς αὐτῆς ὁ θάνατος; τί ποῖα ὀφείλεις, αὐθροπὸν, καὶ ἀνι-
 μοεῖς ὅτι τῆς σωτηρίας τῶ Κόσμου; Ὅμως καθὼς καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἐμεισθεν
 ἀδόκιμοι, καὶ ἀνιποκοποὶ, ἐτὶ ἐμείθεν καὶ εἰς τὸτο, διότι ἀφινόμεν τὸ ἐδικόν
 μας συμφέρον, καὶ μεριμνῶμεν τὰ ξένα, καὶ ὅχι τὰ ἐδικά μας, ἢ γὰρ τί τὸ ἐγινώσκω
 τὰ ἐδικὰ μας θανάτου, καὶ πότε γίνεται τὸ τέλος, καὶ ὁ θάνατος τῶ καθ' ἑαυτοῦ. Καὶ
 ἐπειδὴ θέλετε νὰ μάθετε, ὅτι εἶναι ἀφανέρωτος ὁ θάνατός μας ὑπὸ Θεοῦ, καὶ
 ὅτι ἔρχεται ὁ θάνατος ὡς κλέπτης, ἀφ᾽ ἁπλῶς, ἐγὼ ὡς νομίζω, ὅτι καλὸν
 εἶναι τὸτο εἰς ἡμᾶς τῆς αὐθροπίας, ἢ γὰρ πῶς δεῖ ἡμετέραν τὸν θάνατον μας;
 διότι εἰδὲν ἡμετέραν πότε ὑποθησκαμεν, εἰδέναι μας ἡθελε καμὴ καλὸν ποτε,
 καὶ καμὴ ἀρετὴν μόνον ἡθελε καμὴ εἰς τὰ λόγια τοῦ αὐθροπὸς μύρια κακά,
 καὶ πότε εἰς τὴν ὥραν τῶ θανάτου ἡθελε μετανοήσῃ, καὶ ἐτὶ ἡθελε ὑποθῆναι ἀπορ-
 θῶτος, καὶ ἀμετανόητος. διότι, εἰ καὶ πῶρα, ὅτι εἶναι ὁ φόβος τῶ θανάτου ἀφα-
 νέρωτος, ὅμως φοβάσθαι ὁλοῦν πᾶς ψυχῆς, καὶ πάλιν εἰδὲν ἐγινώκει καθ' ἑαυτοῦ,
 ὅτι αὐτὸν θέλει νὰ ὑποθῇ, τί κακὸν δεῖ ἡθελε καμὴ; νὰ σφάξῃ, καὶ νὰ ὑπο-
 θέσῃ ὅσους ἐχθροὺς, καὶ ἀνιχῇ, καὶ πότε ἡθελε ὑποθῇ, καὶ ἐπὶ αὐτὸν εἰς τὸτο, εἰδὲν
 αὐτοὶ οἱ ἀνδραγαθὶ αὐτοὶ, μισθὸν ἡθέλασιν ἔχει, καμνόντας κακά. Ἐκείνος
 δὲ, ὅτι παυσυχῆς τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, οὐδὲ τὸν θάνατον ἔχει ὅτι θάνατον,
 μετὰ τὸ νὰ βλέπῃ τὸν νεκρὸν ἔμποδον τὸν καμνόντα. δεῖ αὐτοὺς ἵδῃ πολλῶν τὰ ἀγνα-
 στα λόγια, μετὰ τὸ νὰ συλλογίζεσθαι τὸς σφῆρας τοῦ Θεοῦ. Καθὼς ὁ γεωργός,
 ὅτι ἀπέρειν τὸν σίτον ὁλοῦν, καὶ σπένδον μὲν τὸ σπέρειν αὐτὸν, δεῖ λυ-
 πᾶται κατὰ τὸν, ἀλλὰ μάλιστα χαίρειται, ἐτὶ καὶ ὁ δίκαιος αὐθροπὸν χαίρειται,
 μετὰ τὸ νὰ εἶναι σοφισμὸς μετὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ καθ' ἑαυτοῦ ἡμετέραν καὶ ὡραν ἀπα-
 νυχῆται τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἡ Βασιλεία τῶ Οὐρανοῦ εἶναι ὁ Χριστός.
 Διὰ τὸτο δεῖ λυπᾶται, καὶ τῆς ἀρετῆς, ὅταν τὸ ἔλθῃ ὁ θάνατος, διότι ἡθελε
 πῶς ὁ θάνατος εἶναι μετὰ τῆς ἀρετῆς καὶ ὁ φόβος τῶ σφῆρας; ὅτι τὸτο καὶ τὰ μνήματα
 ἵδῃ αὐθροπὸν ἔμποδον τῶ Πόλεως καὶ τῶ ἀρετῶν κεινόνται καὶ εἶναι, καὶ εἰς ὅλους
 πᾶς τῶν ἀρετῶν τὸ Διδασκαλεῖον τῆς ταπεινώσεως, ἵνα σωτῆρας βλέπωμεν
 τὸς τῆς ἀρετῆς ἡμῶν, καὶ νὰ ἐνθυμώμεσθαι τὴν ἀρετῆς τῆς φύσεως ἡμῶν.

Σπένδον τῆς ἀρετῆς εἰς Πόλιν μεγάλην, νὰ παρὴν κατὰ ἀξίωμα,
 καὶ ὁφείκειν Τετακτὸν, καὶ πρὶν νὰ παρὴν ἐκεῖνο, ὅτι ὁπθῆναι, πρῶτον βλέ-
 πει τῆς ἀρετῆς τῶν νεκρῶν ὅλους, σπαργίας καὶ σκωληκῶν γεμάτης. καὶ ἐμὲν τὸ
 το, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ὁ αὐθροπὸς, ὅτι θέλει νὰ παρὴν Γυναῖκα, πρῶτον ὀφεί-
 λει τὸν Νομον, εἴτα γεφεί τὸ ποικισμῶν, καὶ ἀκόμι ὁ γάμος δεῖ εἶναι,
 καὶ ἐν τῷ ἅμα γεφονται οἱ θάνατοι καὶ ἀκόμι τὴν Γυναῖκα δεῖ εἶδῃ, καὶ ὅτι
 τὸν θάνατον μετὰ, καὶ ὅτι τὸ λόγια, καὶ ὅτι ἐκεῖνος, καὶ γεφονται ποικῆται.
 Ὅτι, εἰ καὶ ὑποθῇ ὁ αὐθροπὸς τῶ γεφονται, καὶ ἡ γεφονται ἀπὸ τῶ αὐθροπὸς, γεφ-
 ονται

φον τὸ, καὶ τὸ. καὶ ὅχι μόνον διὰ τῶν ζώντων, ἀλλὰ καὶ τῶν μὴπω γεγεννημένων ὅτι, ἐαυγενηθῇ τὸ παιδίον, καὶ ὑποθῶνῃ, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὑποθῶνῃ ὁ σῶς. Ἀλλὰ ἀλλομονὸν ἐκεῖνα, ὅπῃ ἔγραφε, καὶ ἄλλα λυπητικά λόγια, καὶ θρηνητικά προσφέρει, λέγωντας, αὐτὰ ἐθάρρην νὰ πάθω; αὐτὰ ἐπαυτίχονα νὰ μὲ ἐλθῃ; τίς ἐστὶν ἡ χαρὰ τῷ Κόσμῳ γεμάτῃ δάκρυα καὶ λύπη, καὶ νὰ ὑποφερθῶ πῆς συζυγίας μου, καὶ πῆς συνοδίας μου; Τί λέγεις, ἄνθρωπε, ἔξω εἶσαι ἐσὺ διὰ τῷ Κόσμῳ πῆς συμφορᾶς, καὶ τὰ πάθῃ; δὲν γνωρίζεις τὴν λύσιν τῆς θωραπῆς φύσει τῶν ἀνθρώπων; ἔλα, ἄνθρωπε, εἰς τὰ λόγους, καὶ εἰς τὸν νῦν σου, καὶ ἐξετάσαι τὸ σκευδὸς σου, καὶ γνώρισαι, ὅτι ὀλίγον ὕπαινον, καὶ ἐσθὶα ἀπαντῶν, χωρεῖ τῷ θανάτῳ τὸ πόνερον νὰ κεραθῇ. Ἀλλὰ ὁ ὑποθῶν, λέγει, ἦτον νέος, καὶ ὠραίος, καὶ πῶρα σίπεται εἰς τὸν τάφον, καὶ γίνεται χῶμα. Καὶ τί εἰς τῶτο; διὰ τῶτο μάλιστα νὰ χαίρεις, καὶ νὰ μὴ λυπῇσαι. Διότι καὶ ἐκεῖνος, ὅπῃ μέλλει νὰ ἀνκαισθῇ αὐτὶ παλαιόν, πρῶτον ἐργάζει ἐκεῖνος, ὅπῃ κἀθόνται μέσα, καὶ τότε ἀρχίζει νὰ χαλᾷ τὸ σῶμα, καὶ νὰ τὸ ἀνακτίξῃ καλλιέρον, καὶ λαμπρότερον ἀπ' ὅ, τι ἦτον τὸ πρότερον, καὶ δὲν τὰς λυπεῖ ἐκεῖνος, ὅπῃ ἐκάθοντο μέσα τὸ γινόμενον, μάλιστα θεολογότερον χαίρονται καὶ διφραίνονται. Ἐπὶ λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς κάμνει, ἐργάζει πρότερον τὴν ψυχὴν διὰ τὸ σῶμα, ὥσῃ διὰ κανένα παλαιόσσιτον, διὰ νὰ κτίσῃ λαμπρότερον πῆς ψυχῆς, καὶ μὴ θεολογότερας τιμῆς καὶ δόξης πάλιν εἰσαγάγῃ αὐτὴν εἰς τὸ λαμπρότερον κορμί. Διότι καὶ ὁ Ἀδάμ ὁ Πρωτόπλαστος, ὁπότεν τὸν ἐπλάσεν ὁ Θεός, δὲν ἐγνωρίσεν ὅτι διὰ τῆς γῆς ἐπλάσθη, ἐπειδὴ ὕψιστα διὰ τὸ κορμὶ ἔκαμε τὴν ψυχὴν, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν διμικρῆσιν τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀδάμ. Οὖτως ὁπότεν θέλει ἀναστῇ ἐν τῇ ἀνάστασι, τότε θέλει γνωρίσῃ τί ἦτον τὸ πρότερον. Διότι, ἐὰν καὶ ὁ νεκρὸς δὲν βλέπῃ τὰ λόγους, ἀλλὰ βλέπει τὸν ἀποσπῆντα, ὅπῃ ἀπέθανε, πῶς ἐσάπη, ἀνέλυσε, καὶ ἔγινε χῶμα, καὶ βλέποντες κακὸν ὁρῶμεθα. Δὲν εἶδες καμίας φορὰν ἀνθρώπου ἀδίκου, καὶ ὑπερφανῆς, πῶς εἶναι τώρα ὑποθαμβῶσι πολλὰ ταπεινοί, καὶ κατὰφρονητοί; ἀκούσας λοιπὸν θανάτος, καὶ ὁλονῶν ἡ κορδία ἔροάσκει, καὶ λυπεῖται, καὶ τότε ἀρχίζουσι οἱ οὐρανὸς, καὶ λέγουσιν διὰ τῷ θανάτῳ ὅτι ἄς ἰδῶμεν τί γενομένοσιν εἰς τὰς ταρῆς, κόκκαλα ξηρὰ καὶ βρωμερά. καὶ ὅταν ἀναχωρήσωμεν διὰ τὰς ταρῆς τῶν μηνάπων, ἀρχίζουσι, καὶ φιλοσοφίαν ἄλλα τῶν ἄλλων φιλαρίσματα, καὶ ἀλλομονίαν πῆς ὑπενωσίως ἡμῶν. Ὡς πῆς δυσυχίας, ὡς πῆς ἀγνωσίας, ὡς πῆς ἐλευνῆς καὶ ἀθλίας ζωῆς ἡμῶν. δὲν βλέπομεν πῶς μᾶς γινᾷ ὁ Διάβολος, καὶ ἀρπάζουσι, καὶ μυστικαῖον, καὶ ἄλλα κακὰ κάμνομεν, καὶ διὰ τὸ ἓνα μέρος φιλοσοφίαν, καὶ διὰ τὸ ἄλλο τοῖς ἔργοις θεομαχίαν;

Ἀλλὰ πάλιν ὅπῃ τὸ ἀποκείμενον ἐπανέλθωμεν. Τίνος ἔνεκεν, εἰπέ μου, τὸσον πολλὰ κλαίεις τὸν ὑποθῶντα; ὅτι πῶς ἦτον καλός, καὶ ὅπῃ θεός; καὶ διὰ τῶτο πρέπει νὰ χαίρεις πῶς γοργὰ ἀπέθανε, διὰ νὰ μὴ ἀλλάξῃ τὴν καλωσύνην τῆς κακίας. Ἀλλὰ ἦτον νέος καὶ εὐμορφος, καὶ διὰ τῶτο θρηνᾷ καὶ κλαίει εἰς τῶτο δοξάζει τὸν Θεόν, ὅπῃ τὸν ἐπῆρεν ἀναμάρτητον, νὰ φάσῃ καὶ νὰ ὑμνήσῃ τὸν

Θεὸν μὲ τὰς Ἀγγέλους. Καὶ δὲν λέγω νὰ μὴ λυπάσθε ἕξ τὰς ὑποθαμβώσεως, ἀλλὰ μὴ χωρεῖς μέτρον, μόνον κατὰς ἐδάκρυσε καὶ ὁ Χριστὸς εἰς τὸν φίλον τε τὸν Λάζαρον, καὶ ὅχι μὲ φωναῖς ἀτακταῖς· διότι αὐτὸς ἐξέτασεν ἡμᾶς, πῶς καὶ ἐκεῖνος θνητὸς ἦτον, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ, ἧς νὰ χαίρῃται, καὶ νὰ ἀναπαύεται, μεγάλῳ παρηγορίῳ θέλῳ ἐχῇ. Ἀνθρώπος ἐγγηγηθῆς θνητὸς, μὴ γυρῆς ἐδῶ νὰ εἴσαι ἀθάνατος. ἀλλὰ ὅταν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ πάρῃ τι νὰ δότῃ ἡμᾶς, ἅς μὴ κάμνωμεν ὥσπερ τὰς ἀγνώμονας δούλως, ὅπως κλέπτω τῷ Αὐθέντῳ τὰς τὰς πράγματα. Ὅταν γὰρ θέλῃ ὁ Θεὸς νὰ πάρῃ δότῃ ἡμᾶς, καὶ χεῖματα, καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ τὸ σῶμα, καὶ αὐτῷ τῷ ψυχῷ, τὰ ἐδικὰ τοῦ ἐπῆρε, καὶ ὅχι τὰ ἐδικὰ σου· μακάρι καὶ τὸν Υἱόν σου πάρῃ, τὸν ἐδικόν σου δέλον ἐπῆρε. Καὶ ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν δεῖξομεν τοῦ λόγου μας, πῶς θέλομεν νὰ δεῖσωμεν τὰ τίποτες τοῦ Θεοῦ· διότι, ἐὰν τῷ ψυχῷ σου δὲν δείξῃς, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐδικόν σου, μόνον εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀμὴν πῶς τὰ χεῖματα λέγεις πῶς εἶναι ἐδικὰ σου; καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐδικὰ σου, ἀμὴν πῶς τὰ ἐξορκίζεις εἰς ταῖς κακαῖς σου ὁρέξεις καὶ ἐπιθυμίαις; Τὸ λοιπὸν μὴ λέγῃς, ὅτι τὰ ἐδικὰ μου ἐξορκίζω, καὶ ὅχι δότῃ τὰ ξένα· ἐπειδὴ δὲν δίδεις ἐλεημοσύνην τῷ πτωχῷ, ἧς τὸ γίνονται τὰ ἐδικὰ σου ξένα. Δὲν βλέπεις καὶ ἐπὶ τὰ σώματα ἡμῶν, πῶς τὰ μὴ χεῖρα ὑπηρετοῦσι, τὸ δὲ σῶμα ἀλείφει τὸ φαγὸν, καὶ ἡ κοιλία, ἐπειδὴ ἐδέχθηκε τὸ φαγόν, χρεώσεται ὀλοκταῖα νὰ τὸ κρατῇ· καὶ πάλιν τὸ μάτι, ἐπειδὴ ὅλον τὸ φῶς δέχεται, μήπως ἧς τὸ νὰ βασθῇ τὸ φῶς μόνον, καὶ νὰ μὴ φατίζῃ ὅσον τὸ κορμὶ; ὁμοίως καὶ τὰ ποδάγια ἐπειδὴ μοναχὰ φελεπατοῦσι, τάχα μόνον φελεπατῶν; ὅχι, καὶ ὅλον τὸ σῶμα βασθῇ, καὶ φελεπατῶν, καὶ κατ' οὗτα τῷ ὑπηρετοῦν τῷ ἀναγκαίῳ μετέρχεται; Εὐὰ θέλῃς ἀνθρώπε, νὰ μὴ δώσης ἄλλω τινὸς δότῃ τὰ ἐχῇ σου, ἢ δότῃ τῷ πτωχῷ σου, ὅχι μόνον τὰς ἀλλὰς ἐξουσίας, ἀλλὰ καὶ τὰ λόγους ἀπαλώσεως· διότι καὶ οἱ πτωχοὶ αὐτὸς ἡθέλῃ νὰ πλειονεκτῶν, ὥσπερ τὰς πλεονεξίας, γοργὰ ἡθέλῃ τὰς κατακτείνων πεινῶν, ὥσπερ καὶ τὰ λόγους, εἰμὴ βυλομένων ἀπὸ τῷ ἐδικῶν τὰς μὴ μεταδοῦναι τοῖς πτωχοῖς. Ἀλλὰ παιδίον ἔχασες μονοθρέες, ὅπως τὸ ἀνάτριψες μὴ τοῦ λῶν ὀπιμύλειαν, καὶ εἶχες καλαῖς ἐλπίδας ἧς τὸ γῆρας σου, καὶ τὸ ἀρήσῃς κληρονόμον εἰς τὸν βίον σου; ἀχάριστα τὸν Θεόν, ὅπως τὸ ἐπῆρε, καὶ ἧς τὸ θέλῃς γοῦν ὁμοίως τῷ Ἀβραάμ. Ἥτι, κατὰς ἐκεῖνος ἐδωκεν εἰς θυσίαν τῷ Θεῷ τὸν Υἱόν σου, ἧς νὰ κάμῃ τὸν δεσμὸν τοῦ Θεοῦ, ἔτι καὶ σὺ, ὅταν ἐπῆρε τὸν Υἱόν σου, καὶ δὲν ἀδμονήσῃς, ἔδωκεν ἀναγκαστικῶς πρὸς αὐτὸν πᾶς σὺ τὸν ἐπῆρεν, ἀλλὰ ἀχάριστα τὸν Θεόν, ἵσον τὸν μετὸν ἔχεις μὴ τὸν Ἀβραάμ, ὅπως ἐπῆρε τὸν Υἱόν σου νὰ τὸν σφάξῃ εἰς θυσίαν τῷ Θεῷ. Εὐὰ γὰρ ἀρήσῃς τὰς θλίψεις, καὶ κλαυσίματα τὰ πολλὰ καὶ ἀτακτὰ, τὰς μὴ ἀνθρώπου θέλῃς κάμῃ νὰ δοξάσῃ τὸν Θεόν, τὰς δὲ Ἀγγέλους νὰ σὲ ἐπαινῶν, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐφρανῇ, καὶ χαρίσματα θέλῃ σὰ δώσῃ ἧς τῷ ὑπομονῇ σου. διότι μὴν ἔχασθαι τὸ Παιδίον; μάλιστα πῶς τὸ ἔχεις σιγῶν, ὅπως εἶπαι εἰς τὸν Θεὸν τὸ χεῖρ. Τώρα δὲ εἴσαι θνητὸ παιδίον Πατὴρ, ἀλλὰ ἀθάνατος· καὶ ὅτι τὸ σῶμα

καλλίτερα θέλει σωτύχη, ἢ τὰ μάτια μακρὰν ἢ μεγάλη θέλουν βλέπειν, καὶ τὰ πόδια αὐτὰ θέλουν περπατῆ ἑπαῖα εἰς τὸ σύγχερα, ἢ τὸ φθαρμένον κορμὶ νὰ ἔχη εὐδυνα τὴν ἀθανασίαν, καὶ νὰ λάμπῃ αἰσὰν τὸν Ἡ' ἴον. Ἐνθυμίσω τὴν Παφίάρχη Ἀβραάμ, ὅτῃ δὲν εἶδε τὸν Υἱόν τε ἀπεσταμένον, ἀλλὰ αὐτὸν ἐπρόσβαζεν ὁ Θεὸς νὰ τὸν σφάξῃ, καὶ δὲν τὴν ἐκακοφάνη τὸ πρόσαγμα τῷ Θεῷ. Δὲν εἶπε, ἔγωγε τὸ μὲ ἴδωκες Υἱόν, νὰ γέναι παιδοκτονός καὶ φονδὴς τῷ Υἱῷ μου; Δὲν μὲ ἔταξες, Θεέ μου, ὅτι ὕπο τὸ τοιοῦτο παιδὶ νὰ γερῶσι ὅλη ἡ Οἰκουμένη γενηαῖς θνητῶν; ἀμὴν πῶς τὰς καρπὰς δίδεις, καὶ τὴν ρίζαν κόπτεις; δὲν εἶπεν ὁ μακάριος Ἀβραάμ τιμητὸς λόγος πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ μόνον ἠκυσεν, ὅτι, λάβε τὸν Υἱόν σου τὸν Γισαὰκ τὸν ἀγαπητὸν, καὶ κάμετον θυσίαν ὡς λόγος μου εἰς εὐαγγελίον, ὅτῃ θέλω σὲ δείξω. καὶ τὸ τοιοῦτον δὲν τὸ εἶπε τινὸς μήτε πῆς Γυναικὸς αὐτοῦ, μήτε ἡμετέραν, μόνον πῆς ἀφ' ἧς κάμω μὲ πῆς θεῶν, καὶ αὐτὸς ἀέβη εἰς τὸ ἔρος μετὰ τὸν Παιδὶ, καὶ παρὰ τοῦ ἐβαλέ το εἰς τὰ ἔθνη, καὶ ἐπῆρε τὸ μαχαίρει, καὶ ἐμίμνε νὰ σφάξῃ τὸν μονογενῆ τὸν Υἱόν. καὶ ἦσαν νὰ ἴδῃ τινὰς Πατέρα καὶ Γαρία ὁμῶς, καὶ θυσίαν πρὸς τὸν Θεὸν χωρὶς αἵμα, καὶ ὀλοκαύτωμα χωρὶς φωτίαν. ἀλλὰ δὲν ἔσφαξε τὸν Υἱόν τε μετὰ τὸ μαχαίρει, ἀμὴν τὸν ἔσφαξε μετὰ τὴν προσθυμίαν, παιδεύων ἡμᾶς, ὅχι μόνον παίδων, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς πῆς ψυχῆς πρέπει νὰ προστιμῶμεν τὰ προσάγματα τοῦ Θεοῦ κατὰς καὶ ὁ Γισαὰκ, ἐπειδὴ ἠκυσεν, „ τὸν Θεὸν ὤφειδαι εἰς ἐπρόβατον εἰς θυσίαν, πλείον δὲν ἐσωτύχη καθόλου πρὸς τὸν Πατέρα τὸν, διότι ἦσαν ὅχι μόνον φρόνιμον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸν, ὅτῃ ἦσαν ἐπὶ αὐτῶν εἰς τὸ αἶδος πῆς ἡλικίας, γενῶν δεκαπενταρῶν. Τὰχα δὲν ἐλαβήθηκατε ὅλοι τὴν ἀλάθειαν, καὶ τὴν ἐκπορεύου τῶν παιδῶν; διότι καὶ συμποδίζομεν, ἐκ ἐπαράχθῃ, εἰδὲ τὸν Πατέρα τὸν ἀνείδισεν, ἀλλὰ ὅλα τὰ ὑπέμεινε μὲν σιωπῆς, αἰσὰν ἀγρίον ἡμέρον, κατὰς ὁ Χειρὸς. „ Ὡς ἐπρόβατον ἐπὶ σφαγῇ ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἀκακὸς ἐκωντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἀφανός. Καὶ μὴ μοῦ λέγει τις, ὅτι δὲν ἐλυπήτῃ ὁ Ἀβραάμ. Καὶ πῶς ἔχει λόγον; ἡμεῖς βλέπομεν τὴν λησάν, ὅτῃ ὑπᾶν νὰ τὴν φερῶσιν, καὶ φεῖται, καὶ πολλὰς δακρύων, καὶ ὁ Ἀβραάμ τὸν ἡγαπημένον τὸν Υἱόν, μετὰ τὴν ἐδικαίαν χεῖρα νὰ τὸν σφάξῃ, πῶς δὲν ἤθελε λυπηθῇ; Ναί, πολλῶν ἐλάφιν ὑπέμεινε, διότι, εἰ καὶ ἐχέτο, ἢ θνητὸν ἦτον, τὰχα δὲν ἤθελε λυπηθῇ; ἐκ ἔτι ταῦτα, ἐκ ἔτι.

Διὰ τὸ τοιοῦτον ὁ Θεὸς, ὅποτες Υἱόν, ἢ συγγενῆ θάψῃς, ἀφ' ἑαυτοῦ, μὴ κλαίης ἐπὶ ἀσπρᾷ, καὶ μὴ κατακόπτῃς τὴν λόγυσαν, ἀλλὰ ἐνθυμήσῃ τὸν Ἀβραάμ, πῶς ἤθελε νὰ σφάξῃ τὸν Υἱόν τε ὡς τὴν ἀγαπῇ τὸν Θεόν, καὶ ἔτε ἐδάκρυον, ὅτε ἀναισθητὸς. Ὁμοίως καὶ ὁ Γαβ, αὐτὸς ἐλυπήθη, ὅσον ἦτον τὸ ἀπὸ τὸν Πατέρα φιλοπαίδαν, καὶ ὅχι κατὰς ἀμνηστικὴν ἡμεῖς τὰρα πρὸς λόγον, καὶ ἀσπρᾷ, αἰσὰν τὴν Ἐ' ἴον, ὅτῃ δὲν ἠλπίσαν νὰ ἀναστῇ. Ἀλλὰ λέγεις, ὅτι δὲν ἤξομαι πρὸ ἀείσκειται τὰρα. Καὶ θητὶ δὲν ἤξομαι, εἰπέ μου; διότι, αὐτὸς ἦτον καλὸς, καὶ ὁρθοδόξως ἔζηεν, εἴτε κακός, φανερόν ἐστιν πρὸ ἐκατέρωθεν. Διὰ τὸ τοιοῦτον ἐρῶν, καὶ οὐδύρομαι, λέγει, ὅτι ἀμαρτολόγος ἦτον, καὶ δὲν

ἔφθασε νὰ μετανοήσῃ, καὶ νὰ μεταλάβῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ ἀπέθανε. Διὰ τὸτο πρέπει νὰ χαιρετᾷ, διότι ἐκόπηκαν τὰ ἁμαρτήματά, καὶ δὲν ἀνυπαίττει ἄλλα χειρότερα κακά. καὶ αὐθιγὰς νὰ τὸν βοηθήσῃς, βοηθήσῃς τοι, ὡς πρέπει, καὶ ὅχι νὰ τὸν κλαίῃς· ἀλλὰ νὰ δέσῃς τὸν Θεὸν μὲ δ'χαῖς, καὶ ἐλεημοσύναις, νὰ δώσῃς ἡβ' ἱερέων νὰ τὸ κάμνῃς Λειτουργίας, διότι ἔττι ὤρισαν οἱ Ἀπόστολοι, νὰ γίνωνται μνημόσυνα ἕξ τὰς ὑποθαμβύας, καὶ τε δίκαιοι εἶναι, καὶ τε ἁμαρτωλοὶ, ἐπειδὴ τὰ Παιδιά τῶ Γαβ, ἡ θυσία τῶ Πατρὸς αὐτῶν ἐκαθάριζε. καὶ ὅχι ἐσύ, τί ἐπιστῆς, καὶ δὲν πιστεύεις, πῶς ἡ Λειτουργία γίνεται μεγάλη παρηγορία, καὶ ἐλπιόφρονης ἡβ' κολαζομένην; Καὶ ἂς μὴ κλαίωμεν ἀπλῶς, καὶ ἀλόγως ὅλας τὰς ὑποθαμβύας, ἀλλὰ μόνον ἐκείνας νὰ κλαίωμεν, τὰς ἐν πλεῖρ ὑποθανόντας, ὅπ' οὐδὲν ἔκαμαν καμίας Ἐλεημοσύνης εἰς τὰς πτωχάς, ὑπὸ τὸν πλῆτην, ὅπ' εἶχαν νὰ κάμνῃς ἕξ ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν· τῶτες νὰ κλαίωμεν καὶ μὴ τὰς πολλὰς ἡμῶν Ἀδελφάς, ὅχι μόνον μίαν ἡμέραν, ἡ δύο, ἀλλὰ εἰς ὅλην μας τὴν ζωὴν, καὶ νὰ βοηθῶμεν αὐτὰς ὅσον τὸ καὶ δύναμιν. ἀλλὰ καὶ ἄλλας νὰ φοβεσθῶμεν νὰ κάμνῃς δ'χαῖς, καὶ Λειτουργίας πάντοτε, καὶ μ' ὅλον τὸτο θάνατον ἔχῃ ὀλίγην παρηγορίαν. Ὅλῳ νὰ εἰπῶ τὴς ὑμετέρας ἀγάπης, πῶς, καὶ ὅττι φοβέμεθα τὸσον δυνατὰ τὸν θάνατον, ὅτι δὲν σιμῶμεν ἡ ἀγάπη μας εἰς τὸν Χριστόν, εἰδὲ μᾶς κόπτεται ἕξ τὰ μέλλοντα ἀγαθά· διότι ὅποιος φοβᾷται τὴν κόλασιν, τὸν θάνατον δὲν τὸν φοβᾷται· καὶ τὰ μικρὰ παιδιά τὰ προσωπεῖα φοβῶνται, τὴν δὲ φωτίαν δὲν τὴν φοβῶνται. Καὶ ἡμεῖς ἕξ τὸτο φοβέμεθα τὸν θάνατον, ὅτι δὲν ἔχομεν καθαρὰν καρδίαν· διότι, αὐτὴν ἔχοντες τὸ σωεῖδος μας καθαρὸν, δὲν ἐφοβέμεθα εἴτε πνίαν, εἴτε ἀσπρῶν ζηνίαν, εἴτε ἄλλο ἡβ' τοιούτων εἰδέα.

Βάλε εἰς τὸν νῦν σου, ἀνθρώπε, πῶς ἡ ζωὴ τῶ Κόσμου τῶτε εἶται, ὥσπερ τὸ ὄνειρον καὶ τὸν ἴσκιον, ὅπ' ἀπερᾷ, καὶ βλέπει τὰ σπύτια, καὶ τὰ Παλάτια ἡβ' Ἀρχόντων, πῶς εἶναι κρεμισμένα, καὶ ἐρημαῖα, μόνον οἱ πύργοι φαίνονται ἐρημοὶ, καὶ λαλῶν τὰ πάλια. Ἐνθυμήσου πόσα κακὰ ἔκαμαν εἰς τὴν ζωὴν τῆς, καὶ πόρα δὲν ἀκούεται τὸ ὄνομά της. ἔττι καὶ πολλοὶ Τύραννοι, καὶ Δυνασταὶ ἐκάθισαν θυμοὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ταπεινοὶ ἔγιναν Βασιλεῖς. Ἀλλὰ δὲν φθάσαν ταῦτα εἰς νουθεσίαν, καὶ διορθώσιν· ἐννόησαι, καὶ πρὶν τῷ θανάτῳ, ὅτι ἔχομεν φόβον θανάτου, διότι, ὅταν κοιμᾶσαι, τίος ἀέιος εἶσαι· εἰδένος. ἔχῃ καὶ τὸ μικρὸν ζωοφρονεῖν δύναται νὰ σὲ θανατώσῃ; Ταῦτα ἐνθυμήσου, καὶ μὴ τὸ αἶδος τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, καὶ τὸ ὄφελος τῆς ὀφείας θαύμαζε. μηδ' ἐκείνον ὅπ' σκάνει τὸν λαμόντι ὑψηλὰ, καὶ κτενίζει τὸ μαλὶ, καὶ ἀναχαίττει τὸν πάγον, καὶ μὴδὲ τὸ ἀκέρβον φέρεμα, καὶ τὸ χρυσοχαλινόν περ ἄλογον, εἰδ' ἐκείνον, εἰ πᾶ ἀκολοῦσιν πολλοὶ ἀνθρώποι· ἀλλὰ βλέπει, πῶς καταντῶν εἰς τὸ ὄνειρον. Ταῦτα καὶ ἐσύ συλλογίζε, καὶ φύγε τὴν κενὴν δόξαν, καὶ τὴν ὑπερηφανίαν. Πάλλιν, εἰνὰ τὰ φαινόμενα, καὶ πρόσκαιρα θαυμάζεις, καὶ ταῦτα νὰ σὲ εἰπῶ ὑπὸ τῆς Θεῆας Γραφῆς τὰ πλεονά τῶν λαμπρότερα. Ἀλλὰ καθὰς εἶναι εἰκείνα ἕξ τὴν φαντασίαν τῆς ὀφείας, θαυμάζομεν τὴν εὐσίαν αὐτῆς τῶ πλάτος, καὶ βλέπομεν τὸ

πάν ὅλως, ὅτι πηλὸς εἶναι καὶ κοινὸς καὶ μάστις, καὶ ἀπὸ τῶ ὀφελουμένου, δείξον πάντων τὸν κενόδοξον, ὅταν τὸν πιάσῃ μία θανάτιφορος ἀδελφεία, καὶ φυχομαχίῃ, τότε πᾶς εἶναι ἡ μεγάλη κενόδοξία, ὅπῃ ἔσυρε, καὶ τὸ πλῆθος τῶ ἀνθρώπων, ὅπῃ τὸν ἀκολουθεῖσαι, καὶ ἀποδιδωχέναι τὴν ἀνθρώπου νὰ περάσῃ τὸ ἀλογον τὰ Ἀρχόντες, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχὼν μέσα τὸ παῖδα; πᾶς εἶναι τὰ φορέματα τὰ χρυσὰ μὲ τὸν μόρον; πᾶς εἶναι οἱ ἵππαιται; πᾶς εἶναι οἱ δειπνοί, καὶ τὰ ὄργανα; πᾶς εἶναι ὁ γέλως ὁ πολὺς; πᾶς εἶναι ἡ πολυταρκία, καὶ ἡ καταπαυμένη ζωὴ; Λοιπὸν τί ἔγινεν ἐκεῖνο τὸ κορμὶ, ὅπῃ δόλοισι τοῖσι κολοῦσθαι, καὶ τιμῇ; πῆγαντες εἰς τὸν τάφον, καὶ θέλεις ἰδῆ βρωμὸν πολὺν, καὶ σκώληκων πλῆθος, καὶ ἐσάξον πικρῶς καὶ μακάρι νὰ ἦτον εἰς τὸσον μόνον ἡ ζημία, πῶς ἔγινε σαπρία, καὶ δυσωδία ἀμὴν γὰρ συλλογίσαντες ἐκεῖνοι τὸν ἀπὸ δειπνῶν σκώληκα, ὅπῃ τὸν βρωμὸν τῶ ὀδόντων, ὅπῃ τὸ σκοτός τὸ ἐξώτερον, ὅπῃ τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, ὅπῃ τὰς αὐτοπομονίας, καὶ αἰωνίως κολάσεις διότι ἐδῶ, ἕως ὅπῃ ζῆμι, καὶ τὰ καλὰ, καὶ τὰ κακὰ ἔχον τέλος, καὶ τὸσον εἶναι καὶ εἰς τὸν κατὰ Κόσμον ἡ Κόλασις ἀπαρηγόρητος, ὅσον δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὸ εἰπῇ τις. Λοιπὸν τί ἔγινεν ἐκεῖνος ὁ πολὺς σολισμός; πᾶς ἐπῆγεν ἡ πολλὴ κολοκεία, καὶ τὰ πολλὰ κτήματα καὶ χρήματα; ποῖος κακὸς αἰετός ἐφύσησε, καὶ ὅλα τὰ διασκορπίσας; Καὶ τί μέλλει αὐτῇ ἡ ἔξοδος εἰς τὴν τιμῇ; μάστις πολλὴν ζημίαν προσέει, ὅχι μόνον εἰς τὸν ἀποθανόντα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐνταρτίας. διότι ἐδῶ κέρδος ἔχει ὁ ἀποθανὼν ἐξ ἐκεῖνων τῶν φορεμάτων, διότι ὑπᾶν οἱ τυμβορῦχοι, καὶ τὸν ἐκδύναν, καὶ καμνύν, καὶ ἐκείνους, καὶ κολάζονται.

Πᾶς δὲν σωφρονίζουσι, ἀνθρώπε, ὅποτες ἀνέεις, ὅτι ὁ Χεῖρὸς γυμνὸς ἀναστήθῃ; καὶ ὅτι δὲν εἶπε, καὶ περικατεῖ με ἐδάφετε, ἀλλὰ πεινῶντα με ἐδάφετε, καὶ πᾶς λοιπὰ, ἀλλὰ μόνον σπέντασμα νὰ ἔχῃ πολὺ φελοσώτερον μὲ τὸν θάνατον. Ποῖον γὰρ ἀποκρίναν ἔχομεν εἰς τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν; ἐδεμίαν, ὅποτες τὸ κορμὶ, ὅπῃ τὸ ἐξώτερον οἱ σκώληκες, σολίζωμεν, καὶ τὸν Χεῖρὸν πεινῶντα, διφῶντα, γυμνὸν φελοκατεῖται, καὶ ἐξόν φελοβλεπώμεν. Καὶ ὅχι μόνον τὸσον, ἀλλὰ ἀκόμη εἰς τὸ κρεβάτι κείμενος, καὶ φυχομαχῶν, λέγει, ὁ ἀποθαμνὸς φορεῖ πᾶς ἀπὸ τὰ σημάδια, ἵδμεν λαμπρὰ ῥέχα, σφραγματα καὶ προσκεφάλαια χρυσὰ εἰς σολισμόν τῆς κλίνης, πλυσίαν καὶ πωχῶν ἀποπεμπωμένων εἰς τὸν τάφον, καὶ τὸ πλῆθος τῶ ἀνθρώπων καταγελώντων, καὶ ὅχι ὀφρημένων. ἀλλὰ ὅταν φελοδῶσιν τὸ κορμὶ εἰς τὰς σκώληκας, ὑποστρέφοντες, λέγουμεν, πᾶς εἶναι τὸ πλῆθος τῶ ὄχλου; τί ἔγιναν ἡ φωναίς, ἡ κραυγὴ ἐκείνη; πᾶς εἶναι ἡ λαμπράς ἡ χρυσαῖς τῶ ἱερῶν; πᾶς ἡ σύγχυσις τῶ Γυναικῶν ὅμῃ μὲ τῶ ὀργάνων, μήπως καὶ νὰ εἶναι ὄνειρα αὐτὰ, ὅπῃ εἴπαμεν; πᾶς εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπῃ τὸν ἵππον ὀργώσαν, ὅτι δὲν ἀπεθαίνει; ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι ἀθάνατος. Ἰδέτε τὸν ἀποθαμνὸν, καὶ γνωρίσατε, Ἀδελφοί, τὸ μέγα μυστήριον τοῦτο, καὶ καταφρονήσατε τὰς ἀμαρτίας, ἰδέτε καὶ φερίζετε, ἰδέτε καὶ θαυμάσατε, ἰδέτε καὶ μὴ ὑπερφρονῶνται. Εἰς ἰδῆς Βασιλεία, ἡ Ἀρχὸντα ἀποθαμνὸν, γνωρίζετε τὸν δὲ Βασι-

λῆα· ὅχι· καὶ αὐτὸς τὸν θάνατον ἔβριμεν, καὶ αὐτὸς ὡσπερ τὸν πτωχὸν φοβᾶται, ὅλος γίνεται ἐλεεινός, ὅπῃ ἦτον φοβερός· εἰς μίαν ἄραν γίνεται ταπεινός ὁ μέγας, καὶ ὑπερήφανος· αὐτὸν ὅπῃ χεῖς ἔβριμεν ὁ Κόσμος, ἀρτί ἐπαράχθη, ἐσαλεύθη, ὅλητε ἡ δυνάμις ἐχάθη. Ἰδοὺ Ἀγγέλους φοβερούς, καὶ ἀστοχὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν βλαπτέων φροσῶντον φοβερόν, καὶ τὸν ἐδικόν τε φόβον, ὡς καπνὸν, ἐλογίζην· βλέπει θωαεῖαν παρὰ ξένου, καὶ χάνει τὴν ὄψιν τῶν ἀκείων τῶν δότορασιν τῆς ψυχῆς, καὶ ὅλος βοᾷσαι, καὶ κλαίωντας λέγει· Πῶ εἶναι τῷ Ἀρχόντῳ μου ἡ ἐξουσία; ἀλλοίμοιον. ἄλλη τάξις ἀληθινή, ἄλλη δυνάμις δυνάτη, ἄλλη ἐξουσία μεγάλη, ἄλλη Βασιλεία ἀλάθαστος, ἄλλος Βασιλεὺς φοβερός καὶ ἀθάνατος, ἄλλο φροσῶν παρὰ ξένον. τέπια καὶ ἄλλα φοβερώτερα συλλογίζονται οἱ δότοθαμμένοι. Πολλὰκις δὲ καὶ ὅταν ψυχωμαχῶσιν, ἄλλοι μὴ πηδῶν ὑπὸ τῶν ἐρωσίνων, θέλοντες νὰ φύγῃν τὸν θάνατον· ἄλλοι δὲ ἔριζον τὰ ὀδόντια τῶν ἄλλων κτυπῶσι τὰ καποσάγωνα· ἄλλοι γυεῖνσι φοβεραῖς τὰ ὀμμάτια τῶν, βλέποντες τὸς Ἀγγέλους, καὶ τὸς Δαίμονας, ὅπῃ ἐξέταζον, ὅπῃ κατακρίνουν τὴν ψυχὴν τῶν. Τότε πολλὰς οὐχὰς εἶλει ὁ τυετός, πολλὰ δάκρυα, πολλὰ καλά νὰ συνοδύσῃν τὴν ψυχὴν. ἐὰν ἐδῶ θείλῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἄλλων τυετόν, γυρδόμεν συνοδίτας, πόσο μαῖλλον θείλῃ νὰ ἔχωμεν ἐκεῖ εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνου ἐράταν, συνοδοιπόρος, νὰ μᾶς φυλάξῃν ὑπὸ τῶν κακῶν κλέπτων τῶν Δαίμονων, ὅπῃ δὲ γυρδόν βίον καὶ πλῆτοι, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν ἡτῶν νὰ κολάσῃν; Τότε καλὴ συνοδία εἶναι ἡ Ἐλεημοσύνη, καὶ ἡ ἀγάπη, ὅπῃ δυνάται νὰ γλυτῶσιν ψυχὴν καλοὶ συνοδοίται οἱ πτωχοὶ εἶναι νὰ μᾶς καθοδηγήσιν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανῶν· ἄς γυεῖσάμεν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἄς θλώμεν καλοὶ, καὶ ἐνάρτεται ἕκαστος τῶν ἐνάρτεων παρὰ ξένον· ἄς ἀπεδάξάμεν μὲ ὅσω δυνάμει καὶ αὐτὸν ἔχωμεν, ἵνα καὶ τῷ μελλόντων ἀγαθῶν ὁπαύχῃμεν ἐν Χειρὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ω· ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, ἡ τιμὴ, καὶ προσκυμήσις σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὸς αἰῶνας τοῦ αἰῶνος. Α' ΜΗ' Ν.

Λ Ο' Γ Ο Σ Κ Β'.

Περὶ Ταπεινοφροσύνης, καὶ Δικαιοσύνης.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Υπερήφανος ἄνθρωπος, Ἀδελφοί, εἶναι ἄγνωστος, μέλλει καὶ ἄθροος, καὶ ὁμοιάζει ὅχι μόνον ἐκείνους τὸν Φαρισαίον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Διαβόλου, ὅτι ὑπὸ τῶν ὑπερηφανίων, καὶ ἀγνωστῶν τῶν ἡθελήσεν νὰ γένῃ ἰσόθροος. ἕκαστος τῶν, ὑπὸ φῶς ὅπῃ ἦτον, ἔστιν σκοπός, καὶ ὑπὸ Ἀγγέλους, ἔστιν Διάβολος καὶ σκόπος. Τῶτο κἀμμεν καὶ ὁ ὑπερήφανος, ὅτι μὲν

νον τὸ λόγιτε κάμνει καλὸν, σοφὸν καὶ γνωστικόν, καὶ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους δὲν
 τὰς ἔχει εἰδὲ ὅτι τίποτας, μόνον τὰς αἰσιν παῖζει, καὶ ἀναγελᾷ· καὶ ἐὰν πύρρῃ εἰς
 ἁμαρτίαν, δὲν μετανοᾷ, δὲν ταπεινώνεται, ὅτι δὲν τὸν ἀφίνει ἡ ἀγνώστια, κα-
 θ' αὐτὸς καὶ τὸν Διάβολον· καὶ αὐτὸς δὲν μετανοήσῃ γνῶσις, θέλει κολαδῆ με πῶς
 συνιφορὸν τε τὸν Διάβολον. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ μιὰν πάθος τῆς κενοδοξίας, τὸ
 ἔχον καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ἀμὴ ὅσοι εἶναι κοιτοὶ εἰς τὴν ἡλικίαν, ὑπαρχον φύσει
 ἀλαζόνες, καὶ φθοιροί. ὁ δὲ ταπεινόφρων ἀνθρώπος, ἐὰν καὶ σφάλῃ τίποτες,
 ἐν δόκω ὑπερβαίνει, καὶ προσφέρει μετὰ τῆς γνώσεως, καὶ δικαιοσύνης πρὸς
 τὸν Θεόν. Ἀμὴ ἐὰν ἀπαμῶσῃ τὴν δικαιοσύνην μετὰ τὴν ταπεινοφροσύνην, πῶς
 δὲν θέλει ὑπάγει; πόσας καὶ πόσας Οὐρανὸς θέλει ἀναβῆ, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν
 Θρόνον τοῦ Θεοῦ θέλει προσεαθῆ, ἀναμίσρον τῇ Ἀγγέλων μετὰ παρρησίας πολ-
 λῆς. Ἐὰν δὲ ἐκεῖνοι, ὅτε ὁμολογῶσι τὰ ἁμαρτήματά τας μετὰ ταπεινοφροσύνης,
 ποσά τινι προσεῖσι τὴν παρρησίαν, πόσω μάλλον ἐκεῖνοι οἱ τὰ πολλὰ καλὰ
 κάμνοντες, καὶ ταπεινώνοντες τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς, πόσας σεφαίρας θέλουν πάρῃ πα-
 ρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτε τὴν ταπεινοφροσύνην; Ὡς τε, ἐὰν καὶ μύετα καλὰ ἔργα κά-
 μῃς εἰς ὀλίγου σου τὴν ζωὴν, καὶν τε Ἐλεημοσύνην, καὶν τε προσδύχας, καὶν τε
 ὑπείκας, καὶν τε ἄλλας ἀρετὰς, καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην δὲν βάλλῃς ἐν μέλιον,
 ὅσον μόνον κοπιᾷς εὐκερα, διότι δὲν εἶναι εἰδὲν ἐδὲν ἐδὲν ἐδὲν ἐδὲν ἐδὲν ἐδὲν ἐδὲν ἐδὲν
 πῶς χωρὶς αὐτῆς τῆς ταπεινοφροσύνης νὰ σταθῇ δύναται. ἀλλὰ καὶ σωφροσύνην
 εἰρη, καὶν τε παρθεσίαν, καὶ ἀργύρεα καὶ πλεον καταφρονησῃς, καὶ ἄλλῃ ἀ-
 ρετῇ κάμῃς, ὅλα ἐκεῖνα ἀνάστατα εἶναι καὶ μισοσύνῃ, καὶ συγχωρετὰ ἐμ-
 προθεν τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὸ νὰ μὴ γίνωνται μετὰ τῆς ταπεινοφροσύνης, καὶ ἀγάπης.
 Ὅτι, ὅτε τὸ τοῦτο δύο Οὐσίας ἔκαμῃς ἡμᾶς ὁ Θεός, ἡνικα σαρκὸς, καὶ πνέμα-
 τος, ἵνα ὅταν πέσῃ ὁ ἀνθρώπος εἰς ὑπερηφανίαν, καὶ ὑψωθῇ, νὰ ταπεινώνεται
 ὅτε τὸ εὐτελὲς τῆς σαρκός· τότε αὖς εἶπῃ μετὰ τὸν Προφήτην· Τί ὅστις ἀνθρώπος;
 ματαιώσῃ αἰμοῖωθῃ. Ὅταν δὲ πάλιν ἀνίσχοντι τῆς δοθείσης σοὶ πατρὸς τοῦ Θεοῦ
 τιμῆς ἐννεότης, μεταδίδας πρὸς τὸν ζῆλον τῆς Οὐρανίου Δουλείων. Ἡ τῆς ψυχῆς
 ἐργασία μέγα καλὸν εἶναι, νὰ γνωρίζῃ τινὰς τὴν ἐδικὴν του συγγένειαν, καὶ
 Πατρίδα, καὶ πόθεν ἐληνθῇ, διότι καὶ αὐτὴ ἡ τῆς φύσεως γνώσις μᾶς
 φθάνει εἰς Διδασκαλίαν, καὶ ὅλα τὰ πάθη τὰ ἀνθρώπινα δύναται ταπεινώσαι,
 καὶ καταπραῖναι τὸν νῦν καὶ ὑσυχάζσαι· ἐνθυμίσαι καὶ ἐσὺ, ἀνθρώπε, τὴν φύ-
 σιν σου, τί εἶναι, καὶ τὸ σὲ φθάνει νὰ ταπεινωθῇς πάντοτε, πῶς εἶσαι γῆ,
 καὶ χῶμα, καὶ ἔχεις καὶ τὸν θάνατον σιμά σου συνιφοροί.

Ἐπλάσθῃ ὁ Ἀδάμ ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸν Θεόν, ὅταν τὸν ἐπλασε·
 διότι δὲν ἔκαμῃς χρεία νὰ εἶναι μάρτυρας τῇ γυναικὶ ἔργων τοῦ Θεοῦ, ὅτε νὰ
 μὴν καυχᾷται μετὰ τῆς θαυμασιῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, νὰ κενοδοξῇ. Διότι, ἐὰν τό-
 σῳ ταπεινώσῃν εἶναι ἐνδεσυμβῆς, καὶ πάλιν ὑπερηφανώσῃ, καὶ δὲν γνωρίζῃ τὸν
 πλάσαντα αὐτὸν, ἀλλὰ ἀτιμάζει, ἐὰν ἡθελε λάβῃ τὸ ὑπὲρ φύσιν, τίς ἡθελε
 ἀπομείνῃ τὴν ἀμέτρον αὐτῷ ὑπερηφανίαν; Διὰ τὸ τοῦτο ὁ Θεός, πλάσας τὸν ἀνθρώ-
 πον,

πον, καὶ δυνάμεις μεγάλας, καὶ ταπεινώσεις πολλὰς ἔβαλεν εἰς τὸ πλάσμα τῆς
 ἵνα ἔξῃ μὴ πῆς ἐχέσης αὐτὴ δυνάμειος θαυμάζεται ἡ χάρις τῶ Τεχνίτη Θεῷ, ἔξ
 δὲ πῆς ταπεινώσεως τὸ φρόνημα τὸ ἀνθρώπινον καταμαρμαίνεται. Ἐδιδασκὼν αὐτοὺς
 γλῶσσαν νὰ σωτυχεύη, καὶ νὰ ὑμῶν, καὶ νὰ ἑλθῇ τὰ Θεῶν λόγια· νὰ ἐρμη-
 νεύῃ τὰ κατὰ καὶ μεγαλεῖα τῶ Θεῶν, καὶ πῆς Κτίσεως· νὰ ὁμιλῇ περὶ Οὐρανῶν,
 καὶ Γῆς· νὰ θαυμάζῃ, καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν ἀειστοῦ χρίτω Θεόν. Μικρὸν μέρος ἡ
 γλῶσσα εἶναι, εἰδὲ δύο δακτύλων, εἰδὲ ἄκρον ὄνυχος, ἀλλὰ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο
 ἄκρον ὁμιλεῖ περὶ Οὐρανῶν, καὶ Γῆς, καὶ ἔξ· νὰ μὴ νομίσῃ, ὅτι μίγα τίποτος
 εἶναι, νὰ ἐπαίρεται, καὶ νὰ καυχᾶται, πολλὰς φορὰς θνῶνται εἰς αὐτὴν φρο-
 καλίδες, καὶ χρεῖαι, καὶ βραύματα αὐτὴν περὶ πλεονεξίας, ἵνα μάθῃ, ὅτι καὶ
 αὐτὴ θνητὴ εἶναι, καὶ περὶ ἀνάντων παραμάτων σωτυχεύει. Διὰ τὸ τοιοῦτον
 νὰ γνωρίζῃ, ποία εἶναι ἡ δυνάμις τῆς κρυπτομένης, καὶ πῆς ἡ ἀδούεια τῆς κρυπ-
 τούτης. Ἐδιδασκὼν αὐτοὺς ὀφθαλμοὺς, τὴν μικρὰν κόρυ τῶ ὀφθαλμοῦ, καὶ εἰ αὐτὴς
 βλέπει ὅλην τὴν Κτίσιν· καὶ ἔξ· νὰ μὴ ἐπαίρεται, καὶ νὰ ὑπερφανδύεται, ἔξ
 τῶ καὶ πολλὰς φορὰς τυφλώνεται, τζιμπλιάζει, δακρύζει, καὶ ἄλλως ἀδούειται,
 ὅπως θνῶνται· ἵνα ὑπὸ μὴ τῶ λόγου τῆς γνωρίζῃ, ὑπὸ δὲ πῆς θμῆργίας τὸν Τεχ-
 νίτῳ θαυμάσῃ, καὶ ἐπαινέσῃ. Λοιπὸν, εἰς τοιαύτῳ ἀδούειαν ἔχει ἐπαύω τῶ
 ὁ ἀνθρώπος, καὶ πάλιν ἀλυσμονὴ τὴν ἐπέλειώ τῶ, καὶ φανταίνεται ὅτι κάτι τί εἶ-
 ναι, πόσον ὅτι καὶ καὶ τῶ θμῆργῳ ὑπερφανδύεται· εἰς καὶ ταύτης τελείως ἐλδο-
 θρωπῇ πῆς ἀδούειας, τίς καὶ ποῖος ἡδύειν ὑπομῆν ὑπερφανδύει; Ἐννό-
 σον, ἀνθρώπε, μετίναν αἰπεμῶνται, καὶ ὑπερφανδύεται, καὶ τῶ ἔξ· τὴν τὴν ὑπε-
 ρίσιν ἐξέφεται νὰ τὴν κάμῃ, καὶ λέγῃς τῶ νὰ γυνῇ τῶ ἡ ἐκεῖνο, διότι,
 εἰς καὶ Εὐθρῆκος εἶναι τινὰς καὶ λαμπρός, καὶ αὐτὸς τῶ ἔξ· νίπτει τῶ πόδας· καὶ
 πῶς δὲ εἶναι βαρὺ; μάλιστα ἐλαφρὸν εἶναι καὶ τίμιον, εἰς καὶ καὶ πολλὰ λαμπρός
 εἶναι εἰς τὴν τῶ γυνῆς ἀγνῶειαν, καὶ σωδελος εἶναι τῶ ὑπερηφάνουτος. Ἐννό-
 σον, τίς καὶ ποῖος εἶναι πῆς πόδας ἢ Μαθητῶν· φανερὸν εἶναι, ὅτι ὁ Κύριος
 πῆς δόξης Χειρὸς, καὶ Θεὸς ἢ ἀπάντων· καὶ παῦσαι, Ἀδελφε, νὰ λέγῃς, ὅτι
 εἶμαι ἀθῆνῃς, καὶ Ἀρχοντῶν, διότι δὲ εἶναι ἄλλο καλλίτερον, καὶ ταπεινότε-
 ρον, ὡσαύτῳ νὰ μὴ καυχᾶται τινὰς εἰς τῶ ἔξ· τῶ, καὶ μίγα φρονεῖν, καὶ ὅχι εἰς
 τὴν μίλλοντα, ἀλλὰ καὶ εἰς τῶ παρόντα· διότι δὲ εἶναι πόσον ἐξ· ὅτι φθόνον,
 ὡς ὁ ἀνθρώπος ὅτι πλεταίνει, ἀλλὰ μάλιστα ὅταν ὑπερφανδύεται, διπλῶς ὁ
 ἐγρυμνός τῶ γυνῆται· ὁ δὲ μετῶς ἀπαρῶν, ὑποκόπτει τῇ ταπεινοφροσύνῃ τῇ
 ζήλειαν τῆς τυραννίδος, καὶ μὴ ἀσφαλείας ἔχει ἐκεῖνη, ὅτι ἔχει.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ μέγεθος τῶ κακῶ τῶ, τῶ φθαρτῶ πλετῶ, διότι ὅχι μόνον
 εἰς τῶ μίλλοντα ἡμᾶς δὲν ἀφελῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς τῶ παρόντα διδῇ πῆς περὶ τῶ.
 Διὰ τὸ τοιοῦτον ὡς μὴ μίγα φρονεῖν ὅτι τὸν πλετῶν μας, ἀλλὰ μὴ ὑπὸ ἄλλῃ τι-
 νῶς ἀφῆμας, διότι, εἰς ὅτι πῆς πνῶματικῶς καποθάρμασσιν, ὁ μίγα φρο-
 νῶν, φθείρεται καὶ κολάζεται, πολὺ περὶ τῶ σπῆρικῶ πάθῃ. Ἀς
 γνωρίσωμεν τὴν φύσιν ἡμῶν τὴν φθαρτῶν· ὡς ἐνθυμῶμεν τὰ ἀμαρμα-

τέμας· ὡς μάθωμεν ποιοὶ εἰμὲν, ἤγων ὑπόσταιροι, καὶ φαρτοὶ, καὶ φθαίει
 μόρον τῆς εἰς ὑποθέσειν τῆς ταπεινοφροσύνης· διότι εἰς τὸ οὐδ' ἄνθρωπος γνωρί-
 ζει τὰ λόγια ταῦτα, ὅτι δὲν εἶναι τίποτε, διότι δὲν εἶναι ἄλλος ἕξ ὅπος, ὅπως νὰ κά-
 μῃ τινὰς φίλον τὸν Θεόν, ὡσανὺ νὰ μεξῇ τὰ λόγια ταῦτα μικρότερον, ὅπο' ὅλης τῆς ἀν-
 θρώπης. ὁ γὰρ λέγει ὁ Χεῖσις· „Δεῦτε πάντες πρὸς με, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι
 „ πρῶτος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ. Ἐγὼ εἰμὶ Τίσις τῷ Θεῷ, καὶ Θεὸς τῷ Με-
 γάλῳ Βασιλεῖ τῷ Οὐρανῷ, καὶ τῆς γῆς, καὶ ἐὰν δὲν ἤμην ταπεινὸς καὶ πρῶτος, δὲν
 ἤθελα κάμνῃ πτωχὸν Μιτῆρα· ἐὰν δὲν ἤμην πρῶτος, δὲν ἤθελα ἔλθῃ πρὸς ἐσᾶς,
 ἐγὼ ὁ Ποιμὴς τῆς Κτίσεως, καὶ Δημιουργός, τῆς φαινομένης καὶ μὴ φαινομένης. Ἐὰν
 δὲν ἤμην πρῶτος, δὲν ἤθελα κατεβῇ ὅπο' τῶν Οὐρανῶν νὰ γένη ἄνθρωπος ὡσανὺ
 καὶ ἐσᾶς· ἀν δὲν ἤμην πρῶτος καὶ ταπεινός, δὲν ἤθελα θρηνηθῇ εἰς τὸ παχνὶ τῶν ἀ-
 λόγων ζώων, ὅπως εἶχα τῷ Κόσμῳ ὅλη τὴν πλεονίαν, καὶ τὰ παλάτια τῶν Βασι-
 λεῶν, καὶ Ἀρχόντων· ἀν δὲν ἤμην ταπεινός τῇ καρδίᾳ καὶ ὑπομονητικός, δὲν ἤθε-
 λα δάσῃ τὸν γαῖον με εἰς μάστιγας, καὶ εἰς θάνατον ὅπως αἰχμαλώτης· ἐὰν δὲν
 ἤμην ταπεινός καὶ ἀνείδικακος, ἄλλοι ἐχρεώσαντο νὰ κἀθῃ, καὶ δὲν ἔπαθον, καὶ
 ἐγὼ ὅπως ἐχρεώσθην, ἐπλήρωσα τὸ χρέος τῆς, ὅπως ἐκείνης. Ἐπὶ λοιπὸν εἰ-
 μαι πρῶτος καὶ ταπεινός, ὅτι ἐσῆς ἐσφάλεται, καὶ ἐγὼ ἐδαρθῶ καὶ ἐθανάτωθῶ.
 Ἐπὶ εἰμαι ταπεινός, καὶ ὁφθαλμῶν τῶν δούλων με νὰ κάμνῃ καλὰ, καὶ δὲν ἐντρέ-
 πομαι, ὅπως νὰ μὴ ἀναγκασθῶ εἰς ὀργὴν, καὶ τὴν κολάσω. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃς
 εἰς τέτοιαν εὐνοίαν, θαύμασαι εἰς τὴν ταπεινώσειν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ,
 καὶ ταπεινώσει καὶ ἐν ὅποιος, καὶ ἀν εἶσαι· καὶ βάλε εἰς τὸν νῦν σε, πῶς ἐκατέβη ὁ
 Αὐτοκύριος δὲν τῶν Οὐρανῶν εἰς τὴν Γῆν, καὶ δὲν τὴν Γῆν εἰς τὸν Αἵδου,
 καὶ τότε δὲν θείλεις ἐπαινεῖν τὰ λόγια σε, ἀλλὰ μάλιστα θέλεις καταγελάσαι τὴν
 ἀγνωσίαν σε, ὅτι δὲν ἔλαμψεν ποτὲ καμίαν ταπεινώσειν. Εἰδὲ καὶ εἶσαι ταπεινό-
 τιμος δὲν ὅλης τῆς ἀνθρώπης, μὴ ὅπως τὸ μέγα φρόνει, μηδὲ ἄλλως ἀνείδιξε,
 ὅπως νὰ μὴ χύσῃς τὸ καύχημά σε, καὶ τὸν κοπον σε ὅμως καὶ τὴν τιμὴν σε. Διὰ
 τὸ ταπεινοφροεῖς, ὅπως νὰ ἐλθῇ θέραις δὲν τὴν κροδοδείαν· εἰδὲ καὶ ὅπως τῆς τα-
 πεινοφροσύνης πύλης εἰς ὑπερφανίαν, καλλίτερον ἦτον νὰ μὴ ἐταπεινοφροῖς, διό-
 τι πολλοὶ πολλὰς φοαῖς φαίνονται πρὸς ἡμᾶς, πῶς εἶναι καλοὶ καὶ ἐνδρετοι, καὶ
 ἐκεῖνοι εἶναι χειρότεροι, καὶ ποικρότεροι δὲν ὅλης.

Ἀλλὰ τῆς τοιούτης ἀφίοντις, ὅπως τῶν πολιτοδουλῶν θαυμάσιος νὰ εἰπῇ, καὶ
 ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπως γνωρίζῃ, καὶ τὰ μὴ ἄλλα ἔργα νὰ κάμνῃ, τὸ δὲ κε-
 ραλαῖον τῶν Ἀρεπῶν, τὴν ταπεινοφροσύνην νὰ ἀμελῇ. ὅπως τὸ ἄφικον αὐτῆς ὁ
 Θεός, ὅπως νὰ μάθῃ ὅτι, ὅχι με τὴν ἐδικήν της δύναμιν ἐκατέρωθωσαν ἐκεῖνα
 τὰ καλὰ ἔργα, ἀλλὰ τῇ χάριτι τῷ Θεῷ· διότι πρῶτος λέγεται, ὅχι ὅποιος τι-
 νὰς ἀδικηθῇ ὁφείλει τινας Διυάσει καὶ ἀδικητῇ, καὶ ὑπομῇ πρῶτος, ἀλλὰ ὅταν ἀδι-
 κηθῇ ὑπὸ ἀτιμῶν καὶ ποταπῶν ἀνθρώπων πειραζόμενος, καὶ ὑπομῇ· διότι βλέ-
 πει τὴν εὐλαβήσαν τῷ Θεῷ, καὶ ποταπὴν θείαν, καὶ ἰατρειάν δείχνει εἰς
 τὴν δούλῳ σε. Ἐπειδὴ, ὅποταν ὁ Γουαὶ ἐδίδωκετο ὑπὸ τῷ Βασιλεῖ Γεράρων

ἰδίως ὁποῦ τὸς κόπος τοῦ, καὶ εὐδότης ἐλυπήθη, ἐδὲ ἐβόησε πρὸς τὸν Θεόν, ἐδὲ
 εἶπεν, ἐδὲ ὁποῦ τὰ πηγάδης, ὅπως αὐοῖσα, ἀφίενται μετὰ δούλῳ· τάχα νὰ μὴ
 εἶναι θέλημα Θεοῦ καὶ τὸ τοῦ, καὶ ἔρημος ἔγινε, καὶ τῆς αὐαθῆς τῆ Θεῶ βοηθείας ἐ-
 σπρίθθηκα, ἡ τῆς ἐπισκέψεως τῆ Δεσποτῆς μετὰ Θεῶ ἐσπρίθην; δὲ εἶπε πᾶν τὸν λό-
 γον πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ μὴ ἀπορίστας ἐκείνης ὅλας τὰς τοιαύτας πειρασμούς μα-
 κροθύμως ὑπέμεινε. ὅτε τὸ καὶ πλεονεκτήσας ὑπολαύσει τῆς αὐαθῆς βοηθείας, καὶ
 παρηγορίας, διότι ἐφώνη ὁ Κυριος εἰς τὸν Ἰσαὰκ ἐν μιᾷ τῶ νυκτῶν, καὶ εἶπε τῷ
 Εἰ γὰρ εἶμαι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τῷ Πατρὸς σου, ὅτι ἐγὼ ἐδόξασα, καὶ ἐξέκλημαι
 ἕκαμα τὸν Πατέρα σου εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. Διὰ τὸ τοῦ μὴ φοβῆ, ὅτι μὴ σὲ εἴ-
 μαι, καὶ πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου ὅτε Ἀβραὰμ τὸν Πατέρα σου, διότι πολλὰ τὰ
 χρεώσῃ τὰς ἀνταποδόσεις, ὅτε νὰ με ὑπακίσῃ νὰ κάμῃ τὸν λόγον μου. καὶ ἐσὺ ἔσῃ
 ἀλογισμῶν, καὶ φερανέσας, καὶ ἐξέκτος ὡσὰν καὶ τὸν Πατέρα σου. Βλέπεις,
 πόση χάρις εἶναι ἡ δουλείας τῆς ταπεινώσεως; διότι ἐκεῖνοι οἱ πρῶτοι Βαρβαροὶ
 ἤλθον εἰς τὸν δικαίον, καὶ ἐζήτησαν συμπάθειον ἐξ αὐτῶ, ὅτι ἐργασίαν πῶς ἦτον
 ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶ. Ἀς ἰδῶμεν πῶς καὶ ὁ τότε Τίσις ὁ Γακώβ, διωκόμενος ὑπὸ τῆ
 Ἀδελφῆ τῆ Ἠσαῦ, καὶ εἰς τὴν φυλὴν ἐκείνην, ὅτε ἕκαμα, ἐνύκτωσε εἰς τό-
 πον, ὅτε αἰομάζετο Χαρρῶν, καὶ ἐπῆρε λίθον, καὶ ἔβαλε πρὸς κεφάλαιον αὐτῶ,
 καὶ ἐκοιμήθη. Εἶδες ταπεινῶν ταπεινώσεως; εἶδες πῶς οἱ παλαιοὶ ἀνδρες ἕκαμαν
 ταῖς σφάταις πον; καθὼς καὶ ἔπος ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀνὰ θρη-
 μῶν εἰς Ἀρχοντικὸν καὶ λαμπρὸν σῆτι, πῶς ἐπῆρε λίθον καὶ ἔβαλε πρὸς κεφα-
 λαι, καὶ εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἐκοιμήθη; Διὰ τὸ τοῦ ἡζῶν καὶ εἶδε Θεῶ Μυστήρια
 φοβερά καὶ θαυμάσια, ἦσαν τὴν σκάλαν ἐκείνην τὴν Οἰκίαν, ὅτε ἀνέβαιναν, καὶ
 ἐκατέβαιναν οἱ Ἀγγέλοι τῆ Θεῶ, καὶ ὁ Θεὸς τὴν ἐκράτειν· ἡ ὁποία ἐπορεύοντι
 ἐν τῇ Παναγίᾳ Θεοτόκῳ καὶ Πατρὶνόν. Καὶ λέγει ὁ Θεὸς τῇ Γακώβ· Εἰ γὰρ
 ,, εἶμαι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ τῷ Πατρὸς σου· ὅτε τὸ τοῦ μὴ φοβῆ, ἀλλὰ πᾶ-
 ,, σοι, ὅτι εἶμαι μὴ σὲ, ὅτε νὰ σὲ φυλάγῃ εἰς τὴν σφάταν, ὅτε πηγαίνεις.
 Καὶ πάλιν καὶ ὁλοτέρῳ καὶ εἶπον τῷ εἶπε, πῶς ἐμὲ ἔχεις συνοδοιπόρον εἰς φυ-
 λαγίαν σου. Διὰ τὸ τοῦ καὶ ἐσὺ, Ἀδελφε, ἐν δέλῃ νὰ κάμῃς τὰ ἔργα σου μέγαλα,
 μὴ βάνῃς μετὰ τὸν πᾶν σου πῶς εἶναι μέγαλα, ἀλλὰ ὡμολόγησέ πῶς ἡ χάρις τῆ Θεῶ
 τῷ ἐκατέρωθε, ὅτε νὰ ἔχῃς τὸν Θεόν χρεώσῃ, ὅχι μόνον τῷ κατορθωμάτων,
 ἀλλὰ καὶ ὅτε τὴν καλῶς γνωμῇ. Εἰς λοιπὸν δέλῃ νὰ εἶσαι ταπεινόφρων,
 μὴ μετὰ λόγον μόνον καὶ χημάτι δειχῇς τὴν ἀρετὴν σου, ἀλλὰ καὶ μετὰ λόγον,
 καὶ μετὰ ἔργα· καὶ μὴ πρὸς μὴ τὸν εἶναι νὰ φαίνεται ταπεινός, πρὸς δὲ τὸν
 ἄλλον διεῖον ἀνήμερον, ἀλλὰ εἰς ὅλας δέλῃς νὰ εἶσαι γλυκὺς καὶ ταπεινός,
 καὶ τε φίλος εἶναι, καὶ τε ἐχθρός, καὶ τε μίγας, καὶ τε μικρός. ὅτε τὸ τοῦ εἶναι
 ἀληθινὴ ταπεινοφροσύνη, καὶ δεκτὴ εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅχι ποτὲ μὴ ταπεινός, ποτὲ
 δὲ ὀξύθυμος καὶ ὀργίλος, διότι ὁποῖος νικῇ ὑπὸ τῷ θυμῷ, ὅλας τὰς Ἀρετὰς
 ἔχασε. Διὰ τὸ τοῦ καὶ ἐσὺ, ὁποῖος καὶ εἰς εἶσαι, καὶ δέλῃς νὰ δείξῃς ἔργα μέγαλα,
 μὴ μέγα ὑψώσῃς, καὶ ποτὲ εἶσαι μίγας. Καὶ ἀνὰ τοιαύτην ὅτι εἰμὲν ἀμαρ-

κάποιος μέγας Ἀρχὸν καὶ τὸν φιλόσοφον· καὶ ὡσαύτῃ ἐκεῖ ὁ Φιλόσοφος, βλέπει, καὶ λάμπει ὅλον ἐκεῖνο τὸ Παλάτιον τῶ Ἀρχόντος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἑστὸς πάντοθεν χρυσόν, καὶ αὐτὴ ἡ Τράπεζα σολισμένη μὲ χρυσὰ ποσικαλαίαια. Τότε ὁ Φιλόσοφος εἶπε πρὸς τὸν Ἀρχόντα· ἐγὼ δὲν σὲ ἐπαινῶ εἰς τὰ τοιαῦτα, ὅτῃ ἐσολίσας ὅλον σε τὸ σπῆτι· ὅτι ἐδῶ δὲν ἔχεις μόνον νέας καλοσύνας, ἀλλὰ ἔχεις καὶ γέροντας, καὶ ὅταν θέλῃς νὰ πύσῃς, δὲν ἔχεις τόπον, ἀλλὰ μόνον θέλῃς πύσῃς εἰς τὸ ἀνθρώπων σε, ὅτι αὐτὸ μόνον εἶναι γυμνὸν χωρὶς χρυσίου. Βλέπεις, πᾶς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος ὁποῦ ὅλας τὰς ἀνθρώπικας καταγέλαστος, ὅποταν τὰ ἔξωθεν τῶ κορμίου τε καλοπίζῃ, τὴν δὲ ψυχὴν τε ἀδωβλεπῇ, μὴ τὸ νὰ εἶναι γυμνὴ, καὶ καταπληγμένη ὑπὸ μυρίων ἁμαρτιῶν· Ποῖαν γὰρ τιμωρίαν καὶ κόλασιν θέλει ἐπομείνῃ; Διότι, ἐὰν χεῖματά χαρὴν τιὰς ἔχῃ, ἴσως πάλιν θέλει δουλεῖν καὶ τὰ δουλείῃ καὶ τὰ δάσῃ, ἢ σπῆτι, ἢ δάσῃ, ἢ εἰλα τινὰ χεῖματά· ψυχὴ δὲ ἐὰν χάσῃ, ἄλλου ψυχὴ δὲ θέλει δουλεῖν καὶ ἀποδῶσῃ. μακάρι ἐὰν καὶ Βασιλεὺς εἴσαι ὅλης τῆς Οἰκουμένης, καὶ καὶ δάσῃς ὅλον τὸν Κόσμον, πάλιν δὲ ἡμπορεῖς νὰ τὴν ὀξαγοράσῃς.

Διὰ τὸτο ὁ Θεὸς ὅλα διπλὰ τὰ ἑδωκετὶ φύσει ἡμῶν· δύο ὀφθαλμούς, δύο αὐτιά, δύο χεῖρα, δύο ποδάρα, ἵνα ἐὰν τὸ εἶναι βλαβὴ μέλος, εἴῃ τὰ ἑτέρα τὴν χεῖρα ἀδωαμυθήμεθα· ψυχὴν δὲ μίαν δέδωκεν ἡμῖν, καὶ ἐὰν ταύτῃ ὑπολίσωμεν, μὴ τίνας νὰ ζήσωμεν; διότι ἡ ψυχὴ, ὅτῃ γιλαδῇ εἰς τὴν φιλαργυρίαν, καὶ φιλοχρηματίαν, δὲν ἡμπορεῖ εὐκόλα νὰ ἐλευθερωθῇ. Διότι, καθὼς τὸ πάλι, ὅτῃ παθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν, δὲν ἔχει γλυπτόν, ἔτι παθαίνει καὶ ὁ φιλαργυρὸς. Ψυχὴ μίαν φερὺν ὑπερβῆσα τῆς Σατωρίας αὐτῆς, καθόλου ὁποῦ τὴν ἀγνώστην εἰς γυνῶσιν ἐκ ἔρχεται, ἀλλὰ πανταχῇ πλανᾶται εἰς τὰς ἀλόγους ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίας, ὥς αὖ εἰς αὐτὴν τῆς ἀπωλείας τὸν ἐγγεμενὸν κατακρημνίσῃ τὴν αὐτῆς Σατωρίαν. Ὡς περὶ δὲ ὁ χοῖρος κυλιόμενος εἰς τὰ βόρβορα συφραίνεται, ἔτι καὶ ἡ ψυχὴ ὑπὸ κακῆς συμπεθείας καταχωθεῖσα, εἰς ποτε γινώσκει τὴν δυσωδίαν, καὶ τὴν βράμιν τῶν ἁμαρτιῶν. Καὶ καθὼς γὰρ μὴ βροχόμην εἰς ποτε ἐλάσσει ἀέριμα, τοιαύτῃ καὶ ψυχὴ μὴ ταῖς Θεαῖς Γραφαῖς φωτισθεῖσα, καρπὸν πνευματικὸν ποτε δὲν βλάσσει. Καὶ καθὼς ἡ γῆ, ἐὰν δὲν σπειρῇται, βετανα κυβάνει ἀνωφέλδου, ἔτω καὶ ἡ ψυχὴ, ὅταν δὲν μελετᾷ τὸν Θεόν, πάντατε ἐπιθυμῶν ἀργυμάτων ψαρτά, καὶ ποιηρά. Καὶ καθὼς ἡ θερμότης θηρῶν τὴν δέξιν εἰς τὸ κορμὶ, ἔτι ζυγαίνει τὴν ψυχὴν ἢ ὑπερβῆσα, καὶ ὁποῦ τὴν ἔπαρσιν, ἔρχεται εἰς ταῖς ἐπιθυμίας ταῖς κακαῖς. Καὶ ἐκεῖνα, ὅτῃ ἀμειβεῖ ὀλίγην πληγὴν, ἐγίνησαν πληγαὶς πολλαῖς, καὶ σατήματα, καὶ πέλος, θανάτου.

Αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅτι εἰς ἐκείνας, ὅτῃ δὲν ἐξομολογῶνται τὰ μικρὰ ἁμαρτήματα, καὶ καὶ κομμῇ ὑπερβῆσα, θνήσκει τὰ μεγάλῃα ἁμαρτήματα. Καὶ εἴῃ τὸτο σῶμα ὕλικόν ἑδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς ὁποῦ τῆς γῆς, ἵνα αὐτὸ ἀναβείωμεν εἰς τὸν Οὐρανόν· καὶ ὅχι εἴῃ τὸ κορμὶ, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτὸν καὶ τὴν κα-

τε βάσωμεν εἰς τὴν Γλῶ, καὶ ὑπὲρ τὴν Γλῶ εἰς τὸν Α' δυν. Ὡς τὸ θαύματος, πῶς ὅλοι μας πρὸς τὰ πρόσκαιρα πράγματα βλέποντες, καὶ τὰ μέλλοντα καὶ αἰώνια πο-
σῶς δὲν βαυνοῦμεν εἰς τὸν νῦν μας, μόνον εἰς τὰς σωματικὰς ὑπολαύσεις σπασά-
ζομεν πάντοτε, πῶς δὲ ψυχὰς ἡμῶν ἀφίνομεν εἰς μεγάλην πείναν πνευματικῶν
κατεγκατεῖσθαι* καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν μυσία κακὰ καὶ πληγὰς ἡδ' ἀμαρτιῶν πα-
δαίνομεν* ἀλλὰ καὶ συμφοραῖς, καὶ θλίψεις, ζημίαις καὶ ἀρρώστιας, καὶ παν-
τοῖς ὅπως κάμνομεν καὶ ἰαχέδωμεν τὸ κορμί. τὴν δὲ ψυχὴν ἀφελέπομεν
ἀκαθάρτην, καὶ μεμολυσμένην, καὶ μὴ τὴν θετὴν σῶματος, ταῖς ἀθανάτοις τι-
μωραῖς ἀφελέδομεν. καὶ τὸτο θρῆνω καὶ κλαῖα τὴν πολλὴν ἀγνωσίαν, ὅτ' αὖ
ἔχον αἱ ψυχὰς ἡδ' ἀνθρώπων. Ἐγὼ ἤθελα καὶ εὐρα μίαν ῥαχὴν ὑψίλλω, καὶ
ἀνέβῃ εἰς αὐτὴν καὶ ἰδῶ ὅλα τὰ γένη ἡδ' ἀνθρώπων. ἔπειτα ἤθελα καὶ ἔγωγε
γαλῶν φανῶ, ὅτ' αὖ καὶ ἔφθανεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ καὶ βοῶσαι* Ὡς Ἰσοὶ
,, ἡδ' ἀνθρώπων, ἕως ποτε βαρυκαρδιοὶ; ἵνα τί ἀρχαῖτε ματαιότητα, καὶ ζη-
,, τεῖτε ψεύδος; Διότι, πῶς δὲν εἶναι τὸτο ἀσπίον, ὅτι ὅτι μὴ τὰ κορμί-
μας, ὅταν λάγνῃ καὶ ἀδενήσῃ, καὶ ἰαχὴς φέρομεν, καὶ ἀργύρεα ἐξοχίζομεν,
καὶ καθεὶ λογὴς πόνον ὑπομύομεν, ἕως ὅτ' αὖ καὶ ὀλίγωμεν τὸν πόνον, καὶ τὴν
λυπὴν ὅτ' αὖ τὸ λόγος μας, ἡ δὲ παλαίπωρος μας ψυχὴ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ
ῥῶρα ἀδενήσῃ, καὶ κρημνίζομεν, καὶ ὑπολυμῇ, εἰδὲ ὀλίγην ἔχει παρηγο-
ρίαν ὅτ' αὖ ἡμᾶς; διότι δὲν λέγομεν ἐκεῖνοι, ὅτ' αὖ ἔχει πληγὴν ἀδενείας, ὅτι
δοτεθνήσκει, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, ὅτ' αὖ δὲν ἰαχέδεται. Αὐτοὶ ἐκεῖνοι ὅτ' αὖ κόπτον,
ἡ ἐκεῖνοι ὅτ' αὖ καίν, τὸτο δὲ μάλιστα λέγομεν εἰς ὑγίαν πηγαίνει, ὅτι ὅχι
πῶς δὲν βλέπομεν τὸν πόνον τὸ κοψίματος, ἡ τὸ καυσίματος, ἀλλὰ σοχαί-
μεθα ὅτ' αὖ τὸ πόνος τὴν ὑγίαν. Ἐπὶ καὶ τῆς ψυχῆς ἀρτέπει καὶ ἔχωμεν τὴν ὁπ-
μίλειαν ὅτ' αὖ τὴν παιδείαν ἡδ' πειραζόντων, καὶ τιμωρῶντων ἡμᾶς, διότι ἐπὶ
πὶ τὴν καὶν καὶ ἔρχεται εἰς ὑγίαν* καὶ πῶς ἀμαρτωλὸς, ὅτ' αὖ μὴν ἀτιμωρή-
ται καὶ ἀπαίδευτοι, ἐκεῖνος ἀρτέπει καὶ κλαίωμεν, καὶ καὶ θρῆνωμεν. διότι ἐκεῖ-
νος, ὅτ' αὖ ἔχει καλαὶς ἐλπίδας θαρρῶν, καὶ μετρίων ὑπὲρ ἡδ' μελλόντων ἀγα-
θῶν, ὅτ' αὖ ἰδῶ ἡδ' ὅτι τὰ ἀγαθὰ τῆς Βασιλείας ἡδ' Οὐρανῶν, ὅτι εἰδὲν ἄλ-
λο καλὸν ἔπος ἀνακρίνει τὴν ψυχὴν, καὶ λαμπαρὸν αὐτὴν ποιεῖ, ὥσ' αὖ ἡ καλὴ
ἐλπίς ἡδ' μελλόντων ἀγαθῶν.

Διότι, οἱ μὴ πολλοὶ ἡδ' ἀνθρώπων μ' ὅλωντες τὴν σπῆδὴν καὶ τὴν ἐνόησαν
εἰς τὸν καλλωπισμὸν τὸ κορμὶ ἀκέραιον τὸν πλετόντες, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτῶν
ἀφελέπομεν, πεινάσαι καὶ διψᾶσαι τὸν λόγον τῶ Θεοῦ* καὶ μάλιστα μὴτε κόπον
ὑπομύομεν, μὴτε ἀργύρεον δίδομεν. Καὶ μόνον καὶ θελήσωμεν, ὅλων τὴν διόρ-
θωσιν τῆς ψυχῆς μας κάμνομεν* εἰδὲ καὶ τὸτο δὲν κάμνομεν, μὴτ' αὖ τὴν διόρ-
θωσιν καὶ τιμωρίαν θέλομεν ὑπομείνῃ εἰς τὴν αἰώνιον κολασιν* καθὼς ἐκεῖνοι, ὅ-
τ' αὖ εἶναι φυλακισμένοι εἰς τὰ δεσμοτάγια, πάντοτε εἶναι πικραμένοι, ἀλλὰ πε-
ρισσότερον φόβον ἔχον εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅτ' αὖ θέλουν καὶ ἀφασαθῆν εἰς
τὸν πόρον τῶ Κεῖν* καὶ μάλιστα ὅταν αὐτοὶ καὶ τὴν φωνὴν τῶ Κεῖν, ὅτ' αὖ

τὸν φόβον τῆς ἀποπνίγονται, καὶ γίνονται ὡσαύτῃ νεκροί· Ἐτὶ καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ
 μάλιστα ὅταν εἴλῃ ἀποχωρεῖν ἀπὸ τοῦ κορμίου, διότι μέλλοντας νὰ ὑπάγῃ εἰς
 τὸ φοβερὸν Κεῖτεον, καὶ ἀλάσασον τῆ Χεῖρς, ὅτε τὸ φοβεῖται καὶ βέβηται, καὶ
 δοκιμάζει νὰ φύγῃ ἀπὸ τῆς χεῖρας τοῦ Ἀγγέλου. Ἐπειδὴ τότε, εἴτε ἤρπασεν
 ἀπὸ τινὰ, ἢ ἐπλεονέκησεν, ἢ εἴτινος ἔγινεν ἐχθρὸς, ἢ δικαίως, ἢ ἀδίκως,
 ἢ ἄλλο κακὸν ἐκαμῆρ, ἐμποροῦν τε εἰκόνται οἱ κατηγοροὶ, καὶ πικρῶς τὸν ἐλέγ-
 χον. ὅτε τὸ καὶ ἀθάνατος ἔγινεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ὅτε νὰ εἶναι καὶ τὸ κορμὶ ἀθά-
 νατον, ἵνα ἀπολαύσῃμεν τοῦ αἰωνίου ἀγαθοῦ. Εὐὰ δὲ εἶσαι ἐν τῇ Γῇ ὡσαύ-
 καρφαυμῆος, καὶ ὁ Οὐρανὸς εἶναι ἑτοιμος, καὶ ἀνοικτὸς νὰ σὲ δεχθῇ, βάλῃ μὲν
 τὸν νῦν σε, πόσῃ ὕβρει, πόσῃ καταφρόντις εἶναι, ὅταν μὴ ὁ Θεὸς χαλῇ τὴν
 Οὐρανίαν, καὶ ἐσὺ δεῖν τὸ βάλῃς εἰς τὸν νῦν σε, ὅτε τὸ χρειάζεσαι, τὴν δὲ Γῆν
 αἰταλλάσῃς τοῦ Οὐρανοῦ. Ὡς γὰρ οἶτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτοχεῖν, χρεῖται καὶ φι-
 λανθρωπία τῆ Κυρίας ἡμῶν Γισσὴ Χεῖρς. Ὡς ἀρῇ πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ
 προσκυλισίς εἰς τὰς αἰῶνας τοῦ αἰῶνος. ἈΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Δ.

Περὶ τῆς αἰωνίης καὶ ἀτελατήτης Κολάσεως, καὶ φοβεράς
 καὶ δικαίας Κεῖτεως.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ὁ Θεὸς ὁ Πατήρ, ὅσοι τὰ τὰ βίβη μάταια, καὶ ἀπολλύμενα ἀπαργματὰ κατε-
 λήπατε, βλέπετε, μὴ πάλιν τὴν ὑμῶν καρδίαν εἰς αὐτὴν ἐπηρε-
 ῖτε. Ὁ πλῆθος παρέρχεται, καὶ ἡ δόξα ἀπόλλυται, καὶ τὸ κάλλος
 μαραινέται, καὶ πάντα ἀλλασσονται, καὶ ὡς σκιά παρέρχονται, νεότης
 ματαιότης, τὰ πάντα ματαιότης· ὅτε τὸ ἐν εἰκόνει ἀπορρίπτεται ἀνθρώπος, καὶ
 ἡ μάτλη παύσεται, μάτλη θορυβεῖται. Θισαυεῖζει, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον λα-
 βεῖν μετ' αὐτῆς ὅσα δύναται. Ἀλλὰ πάντα καταλιμπανόντες, γυμνοὶ, ὡς ἐρ-
 νήθημεν, ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ Δικασθίου καὶ Κεῖτεον πορδόμεθα· καὶ πάντας τῆς
 θισαυρῆς ὡς ῥωμᾶζαμῆρ ἀφόντες γυμνοὶ, ἐλεεινοὶ, σκυθρωποὶ, σκοτεινοὶ, ἐν-
 ῥομοὶ, σιωπεῖς, μῆδοι, τετραχιλισμῆδοι, ἐμφοβοὶ, κατφῆες, ὀδυνηροὶ, εἰς γὰρ
 τὸν πρόσωπον ἐρρίμμεθα. Καὶ τὸ μὴ μετ' αἰχμῶν συγκαλύπτους ὡς ἀνι-
 σάμεθα, καὶ ὡς ἀπερχόμεθα, καὶ ὡς παρῃσάμεθα εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν, καὶ
 φρικτὸν, καὶ ἀδωροδόκητον Δικασθίου, καὶ Κολασθίου· ὅτε αἱ Ἀγγέλοι βέβη-
 σιν· ὅτε αἱ φοβεροὶ θρόνοι τίθονται· ὅτε αἱ Βίβλοι τοῦ ἀρχαίου ἡμῶν ἀνοι-
 γονται· ὅτε ὁ ποταμὸς τῆ πυρὸς τῆ ἀσβέως· ὅτε ὁ ἀέρας σκάλῃ· ὅτε ὁ

ἀθέρμαντος τάρταρος ὅπως ὁ ἀσίγητος βρυγμός, καὶ ὁ ἥσιμος τῆς οὐδύνου ὅπως
 τὸ ἀφθονήθηνον πόντος ὅπως τὸ ἀκαταπαυστον δάκρυον ὅπως ὁ ἀσίγητος σανα-
 μός ὅπως ἐκ ἑσὶ γέλας, ἀλλὰ πόντος ὅπως ἐκ ἑσὶ φόγγος, ἀλλὰ σκότος ὅπως
 ἐκ ἑσὶ χαρμωαῖη, ἀλλὰ σαναμοί ὅπως ἐκ ἑσὶ ἔσθη, ἀλλὰ κελίς. Φοβερὸν
 ὅπως τὸ ἀκῆσαι, φοβερώτερον δὲ τὸ ἰδέσθαι πᾶσαν κτίσιν ἐξαίφνης αἰστανθῆναι,
 καὶ παρυσανθῆναι, καὶ κολαζομῆναι, καὶ ὑπολογισθῆναι ὑπὲρ ἔργων, ὑπὲρ ἐνθυμή-
 σεων, ὑπὲρ τῆς ἐν νυκτὶ, ὑπὲρ τῆς ἐν ἡμέρᾳ, ὣν ἡμάρτην. Μῆγας φόβος τότε
 γίνεται Ἀδελφοί. Μεγάλη ἡ ὥρα πῆς ἀνάγκης ἐκείνης, ὅτε σάλπιγγες βοᾶσι,
 καὶ Ἀἶψα πίπτουσιν, ὁ Ἡΐλιος σκοτίζεται, οἱ Οὐρανοὶ εἰλίσσονται, ἡ γῆ σα-
 λδοῦται, αἱ Δυνάμεις τῆς Ἀγγέλων πορφέχουσι, καὶ Σεραφίμ βοᾶσι, καὶ Χερ-
 βίμ πῶνται, καὶ αἶω, καὶ κάτω, καὶ ὅληγεν, καὶ κατὰ χεῖρας παραάσσονται,
 καὶ μνημεῖα ἀνοίγονται, καὶ σώματα αἰστανται, καὶ Κεῖματα ἐκτερίζονται. Πο-
 λὺς ὁ φόβος, ἀδύνητος ὁ φόμος, ἀερμυλῶτος ἡ ἀνάγκη ἡ τότε γινόμενη, μέγας
 ὁ χειμὼν ἐκεῖνος, μέγας ὁ κλύδων, χαλεπὴ ἡ ἐξέστιας, ἀκαταλήκτος ὁ θό-
 ρυβος. Ἀς ἀπεσώμην τὴν Δανιὴλ λέγοντος. ἢ Ἐξέστης ἐν ὀράματι πῆς νυκτός,
 ἢ φησὶν, ἕως ἔθρονος ἐπέθισαν, καὶ ὁ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθισεν ὁ θρόνος αὐ-
 τῶν ὡς φλόγα πυρός, οἱ ἔσχοι αὐτῶν πῦρ φλέγον, χίλια χιλιάδες Ἀγγέλων
 παρεστήκεισαν αὐτῶν, καὶ μύσαι μυριάδες ἐλετήργων αὐτῶν. Κεῖμενον ἐκάθι-
 σε, καὶ Βίβλοι ἀνάχθισαν ποταμός πυρός εἰλκεν ἔμφοθεν αὐτῶν, ἴδον ἐ-
 γὰρ Δανιὴλ, καὶ ἡ ὄρασις πῆς κεφαλῆς με συνεισπράξε με.

Βαβαί, ὁ Προφήτης τὸ ὄραμα πῆς μελέτης Κεῖσεως ἰδὼν ἔφραξε. Τί ἄρα
 μέλλομεν ὑπομῆναι, ὅταν εἰς αὐτὰ καὶ παρὰ ματὰ μέλλομεν εἰσερχομεθα; ὅταν
 ὑπὸ ἀναπλῶν Ἡλίου μέχρι δυσμῶν παρυσάμεθα γυμνοί, καὶ τὸ φορτίον τῆς ἀ-
 μαρτιῶν ἐπὶ τῇ ἄσχηλῃ πᾶσι δεικνύοντες; Τότε τῆς φλυαρήτων αἱ γλῶσσαι φλο-
 γίζονται διωκτικῶς, καὶ ἐκ ἑσὶν ὁ εὐροσίζων τότε τῆς καταλαλέτων οἱ οὐδύνες
 ὑπὸ τῆς ἀπομύμων Ἀγγέλων συνῆλθονται τότε τῆς φλυαρῶν καὶ σώματα ὑπὸ
 πυρός ἐμφράσσονται τότε τῆς φιλαργυρῶν αἱ χεῖρες κρεμάμεναι ῥέμεσι, καὶ ξεό-
 μῃαι οὐδυνῶνται τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀναδόντων ἐξορύσσονται. Πᾶς τότε γο-
 νεῖς; πᾶς ὁ Πατὴρ ὁ ἡγήσας; πᾶς ἡ Μητὴρ ἡ ὠδίνουσα; πᾶς οἱ Ἀδελφοὶ οἱ
 φίλοι; πᾶς οἱ φίλοι; πᾶς οἱ γείτονες; πᾶς τῆς Βασιλείᾳ πῆς γῆς ἡ ἐξουσία;
 πᾶς τῆς Δικαστῆς ἡ ὑπερηφανία; πᾶς τῆς Ἀρχόντων ἡ φαντασία; πᾶς τότε δῆ-
 λοι; πᾶς αἱ δολίδες; πᾶς ὁ καλῶπισμός τῆς ἱματίων; πᾶς καὶ λάμπονται ὑπο-
 δῆμα; πᾶς καὶ σημεῖα; πᾶς καὶ βύσσινος; πᾶς φαντασία τῆς χρυσοῦς; πᾶς ὁ κτύ-
 πος τῆς ἀργυρεῖς; πᾶς ὁ καλῶπισμός τῆς δακτυλιδίων; πᾶς αἱ οἰκίαι αἱ κκο-
 νισαμῆναι, πᾶς οἱ κῆποι; πᾶς οἱ ἀδελφοὶ; πᾶς οἱ φυλαττόμενοι θνητοὶ;
 πᾶς οἱ παρῶντες τὸς πόντους; πᾶς οἱ βδελυσσόμενοι τῶν δυσείων; πᾶς οἱ ἀπ-
 ῥάντες τῶν κολάσει, καὶ ὡς ἀσώτοι δακρυόμενοι; πᾶς εἰσὶν οἱ γελῶντες καὶ λέγοντες,
 δός μοι τὴν σήμερον, καὶ λάβε τὴν αὔριον; ἐδὲ οὐ αἶδε σὲ θέλω, ἀλλ' ἐκεῖ σὲ
 ἐμελῶν. πᾶς εἰσὶν οἱ μὴ τυμπάνων καὶ χορῶν τὸν οἶνον πίνοντες; πᾶς εἰσὶν οἱ

λέγοντες· Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὖτις ἢ ὅποθ' ἡσκούμεν· πᾶς εἰσὶν οἱ λέγοντες· Ἀπολαύσωμεν ἥν ὧδε, καὶ ὧδε ἥν ἐκεῖ· πάλιν βλεπομένη· πᾶς εἰσὶν οἱ λέγοντες, ὅτι Φιλαύθραπός ἐστιν ὁ Θεός, καὶ ἐκκολάζει τοὺς ἁμαρτανόους· πόσον θέλων μετανοήσει οἱ ταῦτα λέγοντες, πόσον κόψονται, καὶ ἑδείς ἐλπίσει αὐτὰς· πόσον θέλων ἀσπενάξῃ, καὶ ἑδείς θέλει συμπαθήσει αὐτὰς· Τότε ἔρῃσι πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Ὡς πῶς ἐχλόασαμεν, καὶ ὅπολίσταμεν πρὸς ἑαυτοὺς μας· ἐδιδασκόμεθα, καὶ ἐκ πορείᾳ χροῖ· ἐνεθετέμεθα, καὶ ἐκ ἡκαμῆ· ἐδιδασκόμεθα, καὶ ἐκατεφρονέμεν· διημαρτύρατο ἡμῖν, καὶ ἐκ ἐπιστάμεν, καὶ ἥν Γραφὴν ἡκαμῆ, καὶ ἑαυτοὺς ἐπλανέμεν. Δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· ὅπως δικαίως, ὧδε ἂν ἐπαράξωμεν, ὅπολαμβάνομεν. Οὐαὶ, ὧδε πρὸς καιρὸν, καὶ ἀνάδαρτον ἡδονῇ, αἰωνίως βασιλεύομεθα. ὀλιγοσὸν καιρὸν ἀμελήσαμεν, καὶ τῷ αἰωνίῳ πυλὲς καταποτιζόμεθα. ὧδε δόξαν μακρὰν, καὶ ἀπαύθραπον, πῶς ἀληθῆς δόξης ἐξεπέσαμεν· ὧδε μικρὰν ἔσφυλ πῶς τρυφῆς τῷ Παραδείσῳ ἐσπνήθημεν· ὧδε πλῆτον ὅπολύμενοι, τῷ πλῆτι πῶς Βασιλείας ἐξεπέσαμεν. Ἐν τῷ μακρῷ αἰῶνι ἡμεῖς ὅπολαύσαμεν, ἀλλ' οἱ μὴ ὅπολαύσαντες ἐν αὐτῇ καὶ ὀφραίνονται, καὶ οἱ πιστέψαντες τρυφῶσιν· οἱ ἀγνόσαντες ἑαυτοὺς, εἰς τὸν Οὐρανίον Νυμφῶνα χορεύουσιν· οἱ κλαύσαντες, αἰωνίως ἀγαλλονται. οἱ σκορπίσαντες τὸν ἑαυτὸν πλῆτον, ἐν ἀγαλλίασει θετέουσιν· οἱ καταφρονήσαντες τὰ ἐπιγεια, ἀπέλαυνον τὰ Οὐρανία· μόνοι δὲ ἡμεῖς οἱ ἄθλιοι τῇ Κολάσει ἀξίως παροδοθήμεν. καὶ καὶ πρᾶξομεν, καὶ ἑδείς ὁ ἐλεῶν· σπανάξωμεν, καὶ ἐκ ἐξον ὁ σώζων.

Ἰνα μὴ ἐν καὶ ἡμεῖς μετ' ἐκείνων τῇ ἀγρόνῳ τὰ πιαυτὰ λόγια ἔπωμεν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, δευτεροφθάσμεν τὸ ἑαυτὸν τέλος, ἀπολάβωμεν τὸν κλέπτου τῇ ψυχῶν ἡμῶν. δράμωμεν ἕως ὅπου καιρὸν ἔχομεν, σπανάξωμεν, πενήθωμεν. ἐλεημοσύνην ποιήσωμεν, ἀφ' ἡμεῶν ὕψωμεν πᾶς χεῖρας πρὸς τὸν δυναμένον σώσαι, καὶ ἔπωμεν· Σώσον ἡμᾶς, Κύριε, ὅπολύμεθα. Σπώσωμεν μόνοι, πρὶν ὁ Ἡλῖος δύει, πρὶν ἡ θύρα κλειθῇ, πρὶν ἡ πανηγυρὶς τῷ βίῳ λυθῇ. Ἐπ' αὐτὴν ἡ κρίσις μας καταλάβῃ, ἑδείς ἐργάζεται· ἐπ' αὐτὴν ἡ πανηγυρὶς τῷ πλῆτι λυθῇ, ἑδείς σπεννέται, ἑδείς ἀγωνίζεται, ἑδείς πηκτόλει. Δὲ δράμωμεν. δρέμα ὧδε κρίσις, Ἀδελφοί, καὶ δρέμα σφοδρὰ, ἵνα φθάσωμεν, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς κρεσσάντες ἀκώσωμεν τὸ, Οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Ἀς σπανάσωμεν, ὡς ἐντραπύμεν, πόσον τὸν Διαπότην ἀτιμάζομεν, πόσον τὸν διεργάτην παροργίζομεν. Ἀδὲς διεργατῇ, καὶ ἡμεῖς ἀδεύομεν· αὐτὸς οἰκτεῖρει, καὶ ἡμεῖς ἀμελῶμεν· αὐτὸς τρέφει, σκέπει, φρονεῖται, καὶ ἡμεῖς καθ' ἡμέραν πᾶς αὐτὸς ἐντολὰς ἀφ' ἡμεῶν ἐκ ἀιχμνόμεθα. Αἰχμνόμεν λοιπόν, ὁ δὲ καιρὸς ἡγγικε, καὶ ἡ ἡμέρα ἐφάσσετο, καὶ δεῖ ἡμᾶς αὐτῇ λόγον δῶναι ὑπὲρ ὧν ἐπαράξομεν ὅλον τὸν καιρὸν πῶς ζωῆς μας. Παντώμεθα ἀπαταλῶντες, πορεύομεντες, λοιδοροῦντες, συκοφαντοῦντες. παντώμεθα πᾶς Γερῆς τῷ Θεῷ ἀτιμάζοντες, ἵνα μὴ κελεῶμεν δεινῶς, ὡς τὸν Χελδὸν ὑβρίζοντες. ὅπως ἀπολάσσωμεν ταῖς δὲ χεῖς, ταῖς δεύσις, ταῖς ἀγαγούσις, ταῖς μετανοίαις, ταῖς νηστείαις. Ἐπιδείξωμεν εἶον

νέον σινηλαγμῶν, ἔξομολογησάμεθα, ὅτι πρὸς ἡμᾶς ὁ καιρὸς ἔστος ὁ ποικίλος, καὶ δακρύων πολλῶν, καὶ δεινῶν ἐνδείων. Ἀς συλλογιζώμεθα τῆς Κρείσσεως τὴν ὥραν· ὡς καλεῖσθαι ὡς μικρὸν, ἵνα μὴ ἐκεῖ κλαύσθαι ἀγωνισώμεθα προσκαιρῶς, ἵνα μὴ βασανισθῶμεν αἰωνίως. Ὁ χρόνος μικρὸς, ἡ δὲ Κρείσις πολλή· τὸ τέλος ἐγγύς, καὶ ὁ φόβος δεινός, καὶ ὁ λύων ἡδείς· ζητήσῃς ὅτι ἕκαστος τὸν καιρὸν, ὃν κακῶς ἐδαπάνησεν, καὶ εἴη δόξῃ. Οὐαὶ τῷ ἀπιστῶντι, ὅτι πρὸς ὑποτόμους Ἀγγέλους ὡς δίδονται. Καὶ τῷ μὴ μετανοῶντι, ὅτι πρὸς ἀληθινὸν Κεῖτλιν πορεύεται· χρυσὸν ὁ Ἀπόλλων δόσκει ἄλλον, χρόνον δὲ ὁ Ἀπόλλων διωκτικὸς εἴη δόσκει.

Μὴ φεισώμεθα ἔν, Ἀδελφοί, τῷ ἑαυτῶν σώματι, ἀλλὰ ταῦτα κατατέλλωμεν, ἐπεὶ μακάριοι οἱ πεινῶντες, οἱ διψῶντες, οἱ πενθῶντες. τὸ δὲ σῶμα πηλὸς ὄψι, καὶ ἐλθούσας ἡμέρας καὶ ὥρας φοβερὰ, καὶ ἀπαίρει, καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν πορεύεται, καὶ ἡ κόπῃς πάλιν κόπῃς γίνεται. Νήφωμεν, ἀνανήψωμεν, ἐλθούσας ὅτι ἡ ὥρα· ὅπως ἐλθούσας, καὶ πᾶν ἐλθούσας. Μὴ ἑαυτὸς ἀπατήσωμεν, ἔσω καὶ τὴν βουλήν πορεύονται ἔτι, εἴτε τὰ ζωὴν ἑκατὸν ἔτι, καὶ μὴ ταῦτα τί; γῆρας· καὶ μὴ ταῦτα τί; νόσος· καὶ μὴ τὴν νόσον; ἀδυναμία; καὶ ἡ φεικτὴ ἐκείνη ὥρα, ἡ πρὸς τῶν προσδοκῶν, καὶ φεικτὴν, καὶ ἀμελῶμεν; Μέγας φόβος τότε γίνεται, Ἀδελφοί, μέγας φόβος, μέγα τὸ εἶδέναι ψυχὴν χωρίζουσαν ἐκ τοῦ σώματος. Μεγαλὴ ἡ ὥρα τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, ὅταν ἡ φωνὴ κρατηθῇ, ὅταν ἡ γλῶσσα καθαρὸν εἰπῇ τὸν λόγον καὶ δυνάται· εἴτε ἐφ' ὅσον τὸς ὀφθαλμούς ὡς καὶ ὡς συγχῶς, καὶ τὸς παρῆτας φίλους, ἢ Γονεῖς, ἢ Ἀδελφούς καὶ γνωρίζου, ἢ πατέρα καὶ ἀνδρῶν, πρὸς αὐτὸς φθίζου καὶ δυνάμεθα. τὸν θρῆνον αὐτῶν ἀκούμεν, καὶ τὴν ὡς ἀμυδρῶς καὶ δυνάμεθα· ἢ τὰ τέκνα ὀδυρόμενα, καὶ δακρύονται βλέποντες, καὶ τὸν πόνον τῶν ἔχοντες πορεύομεθα.

Τί λέγω τέκνα; ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἐκ ἑστὶ μέμνη τέκνα, ἔτε φίλα, ἔτε ἄλλα φροντὶς σιωπῆς ἡμᾶς, εἰμὶ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων· καὶ πῶς ἀπαυπῶμεν τὴν Κεῖτλιν; καὶ ποῖον ὑπολογίαν εἴπωμεν; καὶ ποῖον ἄφρονι λαβώμεν; καὶ ποῖον ὡς τοπος διέξεται ἡμᾶς; εἴτε, αἷς ταῦτα ἐνθυμῶμεν ἡμῶν, ὡς αἰσθῆται ὅτι πᾶν ἡμῖν Ἀγγέλοι ὑποτόμοι, ὡς αἰσθῆται ἀπεσπῶμεν. Τότε ἡμεῖς, ἐὰν ἀνὰ βῆται δόξῃ, πῶς μέλλομεν περᾶσθαι, καὶ τῆς κλίνης φύγειν δοιμάξομεν, μὴ δυνάμεν δέ. τὸ λοιπὸν προσέχομεν ἑαυτὸς ἐλθούσας τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὸ πρόσωπον τύποντες ὡς καλῶμεν, δυσωπῶμεν, ἐκτελλόμεν· ἐλθούσας με· μὴ με ἀκαρπον καὶ ἀκαθάρτον πρὸς τὸν Κεῖτλιν ἀπεσπῶμεν· μὴ με ἀκαρπὸν τοῦ σώματος χωρίσῃ· ἐλθούσας με ὀλίγον χρόνον μετανοῶσαι, ἐσπῶσαι καὶ περᾶσαι, ἐλθούσας με ποιῶσαι, ἐπεὶ κακῶς τὸν ἐμαυτὸν βίον ἐδαπάνησα, καὶ ὡς αἰσθῆται. Ταῦτα παρ' ἡμῶν ἀκούοντες οἱ Ἀγγέλοι, λέγουσι πρὸς ἡμᾶς· ὦ ψυχὴ ταπεινὴ, ὦ ψυχὴ ἐλεεινὴ, πάσας τὰς ἡμέρας σου ἐν ἀμελείᾳ ἔζησας, καὶ ἄρτι μετανοῶσαι θέλεις; ὁ ἡγίος σου ἔδωκε, ἡ κοπή σου

ἔφθασεν, ὁ Θεὸς ἐκάλεσέ σε, ἀθλία ψυχή. Ἐξέλειψεν καὶ χαλῆς, καὶ καταδικάσας ἐν πυρὶ αἰώνῳ, κατὰ τὰς ἀρὰξεις σου· ἢ ἐτί σοι σωτηρία, ἢ ἐτί σοι λοιπὸν ἑλπίς, ἀλλ' αἰώνιος τιμωρία. Καὶ ταῦτα παρ' ἐμὲ ἀκούσαντες, ὅτι ἀληθῆ, καὶ ἡ μύθοι, ἀγωνισάμεθα ἀπὸ τῆς ἄρας ἐκείνης· δράμωμεν ἔξ μετανόιας. Μὴ εἶπες μοι, ἐκλεψα, ἐφόνόησα, ἐπορνόησα, καὶ ἐδέχεται με ὁ Θεός. Μὴδὲ πῶτον εἶπες· δέχεται πάντας ὁ Θεός, ὡς τὸν λιγυλὺν, καὶ ὡς τὸν πόρνον, καὶ ὡς τὸν τελώνην, καὶ ὡς τὸν ἄσωτον. Μόνοι αὖ κρέσωμεν ἔξ μετανόιας λέγοντες· Ἀνοίξον ἡμῖν, ἀνοίξον Δέσποτα τοῖς ἁμαρτωλοῖς καὶ ἀσέβοις δούλοισιν, ἀπὸς σὲ ὃ καταφύγουμεν· καὶ σοὶ τὴν δόξαν καὶ προσκυνοῦσιν ἀναπέμπομεν, σὺν τῇ Πατρὶ, καὶ τῇ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αἴ· ΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Ε

Περὶ Πλῆτος, καὶ Πενίας.

Εἴς τὸ ΛΟΓΗΣΘΕΝ ΠΑΤΕΡ.

Ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς ἰδὼς, Ἀδελφε, τινὰ ἀνθρώπον πλεῖτον, καὶ διημερῶντα ἔξω
 Ο ὁ Θεὸς δὲ τὸ πλεῖτον, μὴ ἐπαυένους αὐτὸν, μὴδὲ καὶ τὸν λιγυλόν,
 ἀλλὰ μὴδὲ τὸ Θεὸν τὴν ἀνθρώπου καὶ καταγνώσας· μὴδὲ καὶ λέ-
 γης, πῶς ἔτι τὰ κατὰ γίνονται ὅλα, καὶ δὲ τὸ πλεῖτον γί-
 νονται περὶ παρὸντα πράγματα τὸ Κόσμον, καὶ ὅχι δὲ τὸ πλεῖτον τὸ Θεὸν. Ἐν
 θυμῷ σου πτωχὸν ἐκεῖνον Λαζάρου, καὶ τὸ πλεῖτον, πῶς ὁ μὴ πλεῖσιος ἐκεῖ-
 νος ἔφθασεν εἰς ἄκρον διττικίας πλεῖτος καὶ βυφῆς, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον τὸν πτω-
 χὸν ἔγινον ἀνελήμην, καὶ ἀπαύθρατος, τόσον ὅτι καὶ δὲ τὸ πλεῖτον σκύλης ἀργαί-
 πους ἔγινε, καὶ ἀλύπτος· διότι οἱ μὴ σκύλοι λυγρότεροι τὸν πτωχόν, ἤρχοντο
 καὶ ἐγλυφαν τὸς πόνας τῶν πληγῶν τῶν κορμίων αὐτοῦ, ὁ δὲ πλεῖσιος εἶδεν δὲ
 ταῖς ψαλμολογίαις, ὅπως ἐπιπῶν δὲ τὸ πλεῖτον, δὲ τὸ εἶδεν. καὶ ὁ πτω-
 χὸς ἐκεῖνος, (ὁ καὶ ἀλήθειαν πολὺ πλεῖτος) ἐκατίπλετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς
 πτωχείας, καὶ ὅχι μοῖον ἵπτον πείνης, καὶ ἔσως, καὶ ἄπορος, ἀλλὰ καὶ ἀδυνά-
 κα, καὶ εἶχε πολλὰν ταλαιπωρίαν δὲ πείναν καὶ δίψαν. Καὶ ὁ μὴ πλεῖσιος εἶ-
 χε φθινοπώρον δὲ ὅτι ἐρεκεῖτο, ὁ δὲ πτωχὸς εἶδεν τῆς ἀναγκῆς ἑσθῆς
 ἀπελάμβανον. ὅμως ποτὲ δὲ ἐρύγνυσεν καὶ τὸ πλεῖτον ἐκεῖνον, εἶδεν τὸν οἶκον
 νομίαν τὸ Θεὸν ἐκατίπλετο, πῶς ἐκεῖνον τὸν ἑκατίπλετον ἐγὼ καὶ ἄλλοι, καὶ αὐ-
 τὸν πτωχόν, καὶ ἀδυνά· δὲ εἶπε τοῖς πλεῖτον λόγους ἀπὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ πάν-
 ποτε ὁ πτωχὸς τὸν Θεόν. Καὶ πῶς; δὲ εἶναι ἀπὸς τὸν Θεόν, ἀπὸς τὸν
 αὐτὸν οἱ πτωχοὶ, ὅπως ἔχον τὸν κακοπάθειαν δὲ τῆς πτωχείας, καὶ πᾶ-

λαι ὁ χρεῖσιν τῷ Θεῷ, σὺ δὲ, ὅπῃ εἶσαι ἔξω ἀπὸ τῆς κακοπαθείας τῆς πω-
 χείας, ὑπὲρ πάντων βλασφημῇς τὸν Θεόν; πῶς ὑπομέναν οἱ πτωχοὶ τὴν πτωχείαν,
 καὶ ὁ χρεῖσιν τῷ Θεῷ; Διὰ τὸ ὅτι πλεῖτος, ἀνθρώπε, σὲ εἶναι τὸσον ἀγαπῆτος;
 ὅχι δὲ ἄλλο, ὡς ἱσχυρίζομαι, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς χαρῆς, ὅπῃ γίνεται ἀπὸ τῆς πο-
 λυειδωῶν ἑσπερίων, καὶ ὅτι νὰ εἶσαι φοβερός εἰς ὅλους, καὶ ὅτι νὰ δύνησαι νὰ ὑποδί-
 δης κακὸν ἀντὶ κακῆς τῆς λυπεντάς σε. Διότι ὁ πλεῖτος σφοδρὸν ἀνδρὰ δεῦν κάμνει,
 ἐδὲ σώφρονα, καὶ παρθεῖον· ὅχι καλόν, ὅχι φιλανθρώπων, καὶ εὐσεβήλαχρον,
 ἐδὲ ἄλλο τὸ μέρος ἀρετῆς φέρει εἰς τὴν ψυχὴν. ἀλλ' ἐὰν εὖρ ἀρεταῖς ἀποκει-
 μέναις, ταῖς σκορπίζει, καὶ ἀφανίζει, καὶ τὰ κακὰ φυτεύει· καὶ δὴ τὰ οἱ φιλάρ-
 γυροι δεῦν θέλουν νὰ ἀκασκῶν ὡς φιλοπτωχίας, καὶ ἐλεημοσύνης, διότι εἶναι ὁ-
 λοὶ δοσῆμοι εἰς τὴν χαρὰν τῆς πλεΐας. Καὶ κακῶς πολλὰ κακὰ πάθη ἔχει ὁ
 κακὸς πλεῖτος εἰς ἡμᾶς, καὶ ἡ κακὴ αὐτῆς ἐπιθυμία κάμνει τὸν ἀνθρώπου νὰ ἀρίσ-
 κηται, ὡσαύταις φασκαλίδες, ὅπῃ γίνεται εἰς τὸν νεφρὸν ὅταν βρεχῇ, ἔτσι καὶ ὁ
 πλεῖτος φασκάνει, καὶ σικάνει εἰς τοσαυτοτέρων ὑπερηφανίαν, καὶ απανθρωπίαν
 τὸν παλαιπάρων πλεσιον. Διὰ τὸτο ἅς φθύνωμεν ἀπὸ τὸν αἰετὸν πλεῖτον, διότι
 θνητὰ ἄρεια καὶ φαρμακερὰ βάνει εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ μὴ θανάτων. Ὡσαύ-
 τὰ μὲ τὸ φτιασίδι ἢ πολιτικαῖς, ἔτσι καὶ ὁ πλεῖτος, ὅτι τὴν τιμὴν ἀτιμίαν κάμνει.
 διότι, μὴ μὲ λέγῃς τὰς διφθιμίας καὶ τὰς ἐπαινεῖς, ὅπῃ γίνονται ἀπὸ τὸν φόβον
 τῶν Ἀρχόντων, ἀλλὰ αὐοῖς τὸ συνειδὸς αὐτῶν, καὶ θύλῃς εὖρ εἰς ἐκεῖνας, ὅπῃ
 τὰς ἐπαινεῖς, μυρίας ἐχθρὰς πολέμους, καὶ μισήντας. Εἰ δὲ ἐλθῇ καμία ὑ-
 ευχία, καὶ συμφορὰ, τότε νὰ ἴδῃς ἀτιμίαν ἀντὶ τῆς ποτὲ τιμῆς, ὅπῃ εἶχες ἀπὸ
 τὰς ἐπαινεῖς, οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ σὲ ἴδωσιν ἐκκαῖς, καὶ μεγάλας συμφορὰς.
 Διότι, τί εἶναι ὁ ἀνθρώπος; ζῶν ἀτελής καὶ ἀσώκων, καὶ ὀλιγοχρόνιον τε-
 πιος εἶναι καὶ ὁ πλεῖτος, κακίς εἶναι καὶ τυφλός, καθεὶς τὸ λέγει καὶ σὺς Σο-
 φὸς Ἐκκλησιαστής. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου εἶναι ἀχαμνοτέρος, καὶ ἀδυσχερέστερος,
 διότι πολλὰς φορὰς δεῦν ζῇ, ὅσον ζῇ ὁ ἀνθρώπος, ἀλλὰ καὶ ἁπλὴν τὴν ἀνθρωπίνην
 ἀποδιδόναι. Καὶ τὸτο ὅπῃ λέγω, ὅλοι σας τὸ γινώσκετε, μετὰ μύρια παρὰ δειγ-
 ματὰ τὸ ἀνέμεν πλεῖτος, ὅπῃ ἐμάθετε. καὶ ὁ μὲν ἐκεῖνος, ὅπῃ ἀπέκτισε τὸν πλε-
 ῖτον, ὅτι ὁ δὲ πλεῖτος ἔχων καὶ ἀφανίσαν. ἀμποτε τὰ ἤθελεν ἀπολεῖν ὁ πλε-
 ῖτος, καὶ ὅχι καὶ ἐκεῖνος, ὅπῃ τὸν εἶχε. Διὰ τὸτο δεῦν θέλει σφαλῇ τιμῆς, ἐὰν
 εἴπῃ καὶ πλεῖτον ἀγνοῶσι δέλοιν· δέλοιν αἰμοβέρον, καὶ ἀνδροφόνον, δέλον, ὅπῃ
 δεῦν σφαλῇ τὴν Αὐθεντίαν τῆς καὶ τὸ χειρότερον, ὅτι ὅχι ὅπου αὐτὸν ἀφίστη,
 καὶ ἴδῃς κινδύνους, ἀλλὰ καὶ ἁπλὴν νὰ τὸν ἀφίστη παύσῃ αὐτόν. Καὶ ἄκουε, τί
 κινδύνα παθαίνει οἱ πικτεῖ πλεῖστοι· πᾶσα, ποῖος ἄλλος Ἀρχὴν ἐγίνοντο ὑψη-
 λότερος, ἀπὸ τὸν Εὐχέστιον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ρωμαϊκῆς Βασιλείας; δεῦν ἐ-
 πέρασεν εἰς τὸν πλεῖτον ὅλος τὰς πλεσιῖς τὸ Κόσμον; δεῦν ἀνέβη εἰς ὅλα τὰ
 ἀξιώματα ὅλης τῆς Οἰκουμένης; δεῦν ἔβλεπον αὐτὸν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι, καὶ ἐφοβέ-
 ντο, ἀλλὰ ἴδῃ, ὅπῃ ἐγίνοντο ἀπὸ τὰς δεισιμίας, καὶ ἀνδροφόνους ἀβλαβέστερος καὶ ἐλεει-
 νότερος. διότι, πᾶσαν ἡμέραν βλεπόντας σπαθία ἀκονισμῶν ἀπὸ τὰς δεισιμίας

νὰ τὸν ὀποκεφαλίσαν, ἐθαμπώθη εἰς τὸ μέσον τῆς ἡμέρας· δὲ βλέπει τὸν Ἡλίου, ὅτι ἐσκοτίσθησαν τὰ ὀμμάτιά τ'· πόσον ὅτι δὲν ἐλόγησεν διωχθὴ νὰ ὀποδεξώμην τὴν συμφορὰν καὶ τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον δικαίως ὑπέμεινε. καὶ ὅταν τὸν ἐπύθην νὰ τὸν κοψῇ, ἐφάνετο ἐπύθινον τὸ πρὸςώπῳ τῇ, ἦσαν ὡς νεκρῶ, καὶ κτύπος ἤκουτο ὑπὸ τῆς ὀδόντας αὐτῇ, καὶ ὅμοιος καὶ φωνὴ καὶ γλῶσσα καποτμήσθην. Πρὸς αὐτὸν γὰρ τὸν Ἀρχόντα, ἀρχισεν ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, καὶ τῷ ἑλεῖν. Ὡς αὐθρῶπε, δὲν σὺ ἔλεγα συνελθὼς, ὅτι ὁ πλῆτος εἶναι κακὸς δῆλος καὶ φοβητὴς καὶ ἐσὺ δὲ μὴ ἐπίσθεις; δὲν σὺ ἔλεγα, ὅτι ὁ πλῆτος εἶναι ἀγνώμων καὶ ἀναεὺς δῆλος; Νὰ τώρα, ὅπῃ ἑμαυτοὺς πῶς εἶναι κακὸς συνίστορας, καὶ ἀνδροφόνος αὐτὸς ὁ πλῆτος σὲ ἔκαμε καὶ φοβᾶσαι καὶ ἔμεναι. Δὲν σὺ ἔλεγα ἐγὼ πάντοτε νὰ φυλαγῇσαι διὰ τὸν πλῆτον τὸν ἀδικον, καὶ ἐσὺ μὲ διὰ περὶς; ἐγὼ σὺ ἔλεγα πῶς ἀλήθειαν, ὅτι σὲ ἠγάπησεν θεοκρίτοτερον, ἀλλὰ ἐκείνους ὅπῃ σὲ ἀπορογοιῶσαι καὶ ἔλεγά σοι, ὅτι ἀξιολογότερα καὶ καλλίτερα εἶναι τὰ ψαύματα τῇ φιλῶν, ἀλλὰ τὰ φιλήματα τῇ ἐχθρῶν· διότι, ἐὰν τὰ ἐδικὰ με μαλώματα καὶ ψαύματα ἐδέχωμαι, δὲν σὺ ἐφορῶνται τὰ φιλήματα ἐκείνων θάνατον πικρὸν. Καὶ διὰ τῆς συχίας τῇ ἀνθρώπων. ἀλλὰ, ἐὰν πᾶς ἔβανεν, δὲν ἦτοίς καταμείνῃ τὸ πῶς δυσυχίας τῇ ἀνθρώπων. ἀλλὰ, ἐὰν πᾶς ἔβανεν, δὲν ἦτοίς καταμείνῃ τὸ πῶς δυσυχίας τῇ ἀνθρώπων. ἀλλὰ, ἐπειδὴ, ἅτε διὰ λόγου σε ἀφελήθης, ἅτε διὰ λόγου ἀλλοτῶν, ἀλλὰ ὅτι τῇ φραγμάτων ὑπέμεινας τὴν τιμωρίαν, ὅτι τὸ ὁ πλῆτος εἶναι κακὸς προδοῦς εἰς τὰς κακὰς χρειάζομαι αὐτόν. Τί κρατεῖς αὐτόν, αὐθρῶπε, ὅπῃ αὐ σὺ ἔλθῃ καμία συμφορὰ, δὲν σὲ βοηθεῖ; διότι, αὐ εἶχε δύναμιν δὲν ἐφύθη, ἀλλὰ ἐπέκειτο σὺ νὰ σὲ βοηθῇ. Καὶ ὅτι νὰ λέγω ταῦτα, ὅλοι οἱ πλείστοι μὲ κατηγορεῖν, πῶς τὰς ἐλέγχω, διότι καὶ αὐτοὶ πάντοτε ὀνειδίξην, καὶ κατηγορεῖν τὰς προφῆας. Εἰ γὰρ ἐ μόνον τὰς πλείους, ὅπῃ χρειάζονται κακὰς τὸν πλῆτον κατηγορεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀρπαζα· διότι ἄλλο εἶναι πλείστις, καὶ ἄλλο ἀρπαξ. Πλείστις εἶσαι; δὲν σὲ ἐμποδίζω· ἀρπαξεῖς; σὲ κατηγορῶ. Ἐχῆς τὰ ἐδικὰ σε; μὴ πένης τὰ ἑσέα· ὑπὲρ τῆς ἀληθείας δὲν σιωπῶ. Θέλεις νὰ μὲ λιθώσῃς; λιθώσαι με· ἐπιμὸς εἶμαι καὶ τὸ αἷμά με νὰ χύσω, μόνον νὰ μὴ σὲ ἀφίσω καὶ καμὴς ἀμαρτίαν· Εἰ γὰρ δὲ ἐχθρόσομαι τινὰ, ἀλλὰ μόνον νὰ σιωπῇ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶ καὶ σπασθῶ, διότι καὶ οἱ πτωχοὶ, καὶ οἱ πλείστοι ἐδικὰ με Παιδία εἶναι· μία κολυμβήθρα τὰς ἐγκύνησεν. Ὅποιος θέλει νὰ με μισῇ ἅς με μισῇ, καὶ ἅς με ἐπιβουλεύεται· ἀδικαταθήκη καὶ σινοκός με εἶναι. Δὲν φοβῶμαι καμὴν ἐπιβουλήν· εἴα καὶ μόνον φοβῶμαι, ἀμαρτίαν, καὶ νὰ μὴ μὲ ἐλέγξῃ τινὰς ἀμαρτανόντα, καὶ ἅς με πολεμῇ ὅλη ἡ Οἰκουμένη. Πλὴν ἅς ἐλθῶμεν εἰς τὸ ἀποκρίναι τὰς λόγους, καὶ ἅς ἀκούσθην.

Εἵπτος λοιπὸν ὁ Εὐφρόπιος, Ἀδελφοί, ὅπῃ ἐπαροίπατο, ἡμεῖς μέγας Ἀρχὸν ὅπῃ τῆς Βασιλείας τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Κωνσταντινῶπολιν, καὶ Πατριάρχον τῆς Μακαρίας Γωάννης τῆς Χρυσόστομος· ὁ ὁποῖος ἀνέβη εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Γ' πάρχης, ὡς αὐτὸν, ὅπῃ λέγαν οἱ ἔξω, Βυζήτιον. καὶ ὅτι νὰ ἔχῃ πολλὴν καὶ μεγάλην

λίαν ἔχασίαν, πολλὰς ἀδικίας καὶ ἐθανάτων, καὶ ἐπὶ διωστικῶς τὸν βίον τῆς
 ἡμετέρας πόλεως εἶχε καὶ πολλὰς ἐχθρὰς, καὶ θείαντας καὶ τὰς ἐκδικηθῆναι τὰς θανάτων,
 ἐχάλασε μίαν καλὴν σωήθειαν, ὅπως ἐκράτειτο ἀκόμη ὑπὸ τὸν Μίαν Βασι-
 λείαν Κωνσταντῖνον, ἡ ὁποία σωήθεια κρατεῖ ἀκόμη εἰς τὴν Μεγάλαν Ρώμην
 ἕως τῆς σήμερον· διότι, ὅποιος ἤθελε τύχη καὶ κάμναι πταίσιμον, ὅπως καὶ ἦτον
 ἡμετέρα θάνατον, καὶ μόνον καὶ ἤθελε παροφθαλμὸν καὶ σέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Πα-
 τριαρχείας, ἐγλύπων τὴν ζωὴν τῆς. Αὐτὸς γὰρ ὁ Εὐξέσιος, ἐκατέπεισε τὸν
 Βασιλέα καὶ μὴ γίνεσθαι ἡ τοιαύτη σωήθεια, καὶ ὤρυσεν εἰς ὅλην τὴν Πόλιν,
 καὶ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ὅτι αὐτὴ τύχη τινὰς καὶ φύγη καὶ σέβη εἰς τὴν Ἐκκλη-
 σίαν, καὶ τὸν δεινὸν ἀπ' αὐτῆς, καὶ πᾶν καὶ τὸν φονεὺν καὶ ἡδὲν ἡδὲν ὁ
 ἄδελφος, ὅτι εἰς τὸν λάκκον ὅπως ἐσκαφῶν, ἐσέβη παρῶν αὐτῶν. Ὅμως δὲν
 ἐπέρασαν ὀλίγαις ἡμέραις, καὶ ἔσφαλε μεγάλης εἰς τὴν Βασιλείαν, καὶ ὤρυσεν καὶ
 τὸν θανάτου· καὶ αὐτὸς φύγη καὶ ἔδραμναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡμετέρα φύγη τὸν
 θάνατον. Τότε ὁ Πατριάρχης Χρυσόστομος εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὡς αὐτῶν, γὰρ
 ἰδὲς, πόσῳ καλοσυνώμῳ ἐσέβης, καὶ μόνον ἐσὺ, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ Κόσμος, πό-
 ρα δὲν σε βοήθει ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἐκαταρροήσῃς· οὕτως οἱ Βασιλικοὶ πα-
 τέραι θέλουν καὶ σε κατακόψω. Ἰδετε, Ἀδελφοί, τῆς διωσείας, καὶ ἐχθρίας
 τὸ παροφθαλμὸν, καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς πλάτης, καὶ ἀπαιθροπίας, πῶς παρῶν
 εἰς σφαγὴν τῆς κακῶς ἔχοντες αὐτὴν; τί τιμὰς καὶ θρασύτητας τὸν πλεόντα ὡς
 Αὐθεντίαν; ὁ ὁποῖος τότε μάστιγα σε παροφθαλμὸν εἰς θάνατον, ὅπως δὲν ἡμπορεῖς
 καὶ τὸν κραπίσῃς ποτὲ; θέλεις αὐτὸν καὶ ἔχῃς; μὴ τὸν παρῶν εἰς τὴν Γῆν,
 ἀλλὰ δὲς αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας τῆς πτωχῶν. Οὐδέποτε κακὸν εἶναι ὁ πλεόντας· ἐὰν
 ἐσὺ τὸν φυλάγῃς, ἐκεῖνος φύγει· ἐὰν σκορπίζῃς αὐτόν, τότε μῆναι, ἡμετέρα
 σκορπίσῃ αὐτόν, ἵνα εἶναι μὴ σε. Μὴ τὸν κρύψῃς, ἡμετέρα μὴ φύγη, διό-
 τι ὁ σήμερον πλεόντας, αὐτὸν γίνεσθαι πόντος. Διὰ τὸ καὶ πολλὰς μὲν ἡλθε
 καὶ μελάσω, παρῶν τὰς ἡμετέρας, ὅπως ἤλθον, ὅτι ὁδεῖνας καὶ ἔχῃ τὴν
 ὁδεῖνας ἐξουσίαν, καὶ αὐθεντίαν τῆς ἀμπελίῳ με, καὶ τῆς χωραφίῳ με, καὶ τῆς
 σπιτίῳ με· καὶ ὅλην μὴ τὴν χεῖρ ἔχομεν, ἀλλὰ τὴν διαπορεύειν ἐδούας. Διό-
 τι, ὡς καὶ μὲν ἤλθῃ ὁ θάνατος, ἀνιόντων αὐτῶν εἰς αἵμας, καὶ μὴ θέλοντες,
 καὶ γυμνοὶ, καὶ ἔρημοι παρῶν εἰς ἐκείνῳ τὴν ἄλλαν ζωὴν. Μόνον ἐκεῖνοι ἔχον
 τὴν ἐξουσίαν τῶν πλεόντας, ὅσοι τὸν παρῶν· διότι ἐκεῖνος, ὅπως δίδει τὰ ἔχῃ
 τῶν τοῖς πτωχοῖς, ἐκεῖνος καὶ μόνος ἐκτεταθῆκεν εἰς τὸ παρῶν τὸν βίον τῆς, καὶ
 παρῶν αὐτὸν ἀπῆλθεν εἰς ὁδὸν εἰρήνης. ἐκεῖνος δὲ ὅπως δὲν κάμνει ἔξῃ, καὶ
 παρῶν καὶ ὁδεῖνας, καὶ καλὴ κακῶς τὸν χεῖρ.

Λοιπὸν, τί ζηλοῦντες καὶ ἐπαινεῖς ἐκεῖνος, ὅπως ἔχον τὸν πλεόντα; ἀπ' αὐτὸν
 πέφικαν εἰς μελέας κινδύνους καὶ φροντίδας, καὶ δὲν παρῶν τίποτα ὁ πλεόντας τῶν
 πτωχῶν· δὲν ἔχον εἰς κορμὶ, ὅπως παρῶν; δὲν ἔχον μίαν κοιλίαν, ὅπως ἐξ-
 φρονταί; ἀλλ' ἐσὺ πλεόντας, παρῶν καὶ ἔχῃς πολλὰς δαδύδας, ὅπως μόνον εἰς
 ἐκείνῳ χεῖρ καὶ ἔχῃς; μάστιγα παρῶν δύο καὶ ἔχῃς Αὐθεντίαν καὶ ἔχον εἰς δὲ-

λον. Εὐὰ δὲ καὶ βαρὺ σὰς φαίνεται τὰ τοιαῦτα ἐκείνας, ὅτι δὲ ἔχον ἐδέσθαι δαδούτω, καὶ δὲ κολώτερα ἔχον τὰς ὑπερησείας αὐτῶν, ὅτι ἔχον τὰς μᾶς ἰδούσας ὁ Θεὸς χεῖρας καὶ πόδας, ἔχον τὰ μὲν χρειαζόμεσθαι δέσθαι. Διότι ἐδὲ χεῖρας σέθεν τὸ γένος τῶν δέσθαι ἐδόθη, διότι ἡθελε πλαθεῖν καὶ δέσθαι τὰ Ἀδάμ. ἀλλὰ τὰ εἶναι πῶς ἀδελφότητος τὰ ὁπιτίμιον καὶ ἡ κόλασις. Εὐὰ δὲ καὶ ἔχον ἀνάγκη δέσθαι, ἔχον σὺν, ἡ τὸ πολὺ δύο, διότι, τί σὺ κάμνει χρεία πλῆθι δέσθαι; ἵνα διαχύνει τὰς ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ παλαιόν; ἡ μήπως αὐτάμα μετὰ θείας φιλανθρωπίας, καὶ ὅσους εὖρος τὰς διαχύνει; μὴ φοβᾶσαι τὸσον, ὅτι ἐδέσθαι θέλει σὺ δαγκάσαι, ὅσοι θέλουν σὺ σιμάσαι. Καὶ αὐτὴν, ὅβριον τὸ ἔχεις πᾶς φιλανθρωπίας μὴ τῶν ἀνθρώπων; καὶ πόσης ἀγνοσίας, καὶ πλάνης εἶναι τὰ τοιαῦτα; ὅτι τὸ μὴ ἀλογον ζῶον τὰ ἔχον σιμάσαι, καὶ τὸν ἀνθρώπον, τὸν πλαθεῖν τὸν Θεὸν, διαχύνει μακρὰν, ἵνα τὸ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις περὶ τὴν πόλιν; τί δὲ ἀπὸ τῆς πᾶς ἀλογίας χειροπρόν; ὁ Θεὸς λοιπὸν οἰκονομικῶς ἔκαμε τὰ πάντα ὅλα, ὅτι, εὐὰ καὶ πλεοναίτερος εἶναι ἀπὸ ὅλης τὰς ἀνθρώπων, δὲν ἡμπορεῖ νὰ μὲν ἔχον βοήθειαν ἀπὸ ἄλλων μικρότερον ἀνθρώπων. Διότι μήτε οἱ πτωχοὶ δύναται νὰ πορεύσθαι χωρὶς τῶν πλεοναίων, μήτε οἱ πλεοναῖοι χωρὶς τῶν πτωχῶν. Καὶ ἔχον τὰ τοιαῦτα φανερώτερα, ἀς θελήσωμεν νὰ κάμωμεν δύο Χώρας, ἡ μία νὰ ἔχον ὅλης πλεοναίας, καὶ ἡ ἄλλη πτωχῶν καὶ πονηρίας. καὶ ἀς ἰδῶμεν ποῖα Πόλις δύναται νὰ φθάσῃ ὅλης τῆς δαλείας τῆς. διότι εἰς μὴ τὴν Πόλιν τῶν πλεοναίων δὲν εἶναι τινὰς Τεχνίτης, ἡ ἀσπεργός, ἡ χαλκός, ἡ ῥάβδος, ἐδὲ γαργός, ἡ φαμάς, ἐδὲ ἄλλος τινὰς δαλείας καὶ ἐργατίας. Τάχα τίς ἡθελε κατοικήσῃ, καὶ εἶναι εἰς τὴν Χώραν τῶν πλεοναίων; ἐδέσθαι ὅτι ἡ χώρα ἐκείνη πᾶς τὰ εἶναι, ὅτι εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ κατὰ ὑπερησείαν; Ἀς δάσκω ἀπὸ τῆς, καὶ ἄλλα τινὰ, ὅσα χρειαζόμεθα, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ τοιαῦτα, μόνον νὰ καλίσουν ἐκεῖ τὰς Τεχνίτας, καὶ θέλει χαλάσαι ἐκείνη ἡ ἀγνοσία βελή. ἡ δὲ Πόλις τῶν πονητῶν ἀδελφότητος ἔχει χεῖρας ἀπὸ τὸν πλεοναίων ἐκείνων. ἔχον τὰ τοιαῦτα λοιπὸν, ὅταν ἴδῃς τινὰ, ὅτι λάμπει ἀπ' ἑξωθεν φορεσείας, μὴ πολλῆς φιλοτιμίας, καὶ δουροφείας, ἀναίξε τὴν καρδίαν σου, καὶ θέλεις εὖρος πολλῶν κομπορῶν καὶ σκόνην. Ἀλλὰ ἐνθυμήσῃ τὸν Παῦλον, καὶ τὸν Πέτρον, τὰ Κυρίως τῆς Ἀποστόλης, ἐνθυμήσῃ τὸν Πρόδρομον Γαβριήλ, τὸν Προφήτην Ηλίας, καὶ ἀπὸ ὅλης τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅτι δὲν εἶχε πᾶς τὴν κεφαλὴν κλίνει, ἐκείνη γίνεται ζηλωτής, καὶ ἐκείνη τῶν Μαθητῶν.

Εἰπέ μεν, εὐὰ τινὰς ἡθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς Βασιλείαν, καὶ ὅλον τῶν Ἀρχόντων ἐκεῖ ἀδελφότητων, νὰ σὲ τιμήσῃ, νὰ σιωτῶν μετὰ τὸν Βασιλέα, καὶ νὰ φάγῃ μετ' αὐτοὺς φαμί εἰς σὺν φαμί, δὲν ἡθελες εἶπῃ τὸ λόγισμα καλοῦσθαι ἀπὸ ὅλης; ἀλλὰ μέλλεις ἀναβλῦσαι εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ νὰ φαῖς σιμάσαι τὸν Βασιλέως τῶν ὅλων, καὶ νὰ λάμπῃς, καὶ εἰς αὐτῶν τὰς Ἀγγέλους, καὶ τὰ δολοφῶν ἐκείνης πῶς ἀνεδιηγήθη δόξης καὶ χαρᾶς, καὶ διαλέξεις καὶ ἀμειβεῖς, καὶ χρειαζόμεθα νὰ δάσκῃς ῥημάτι, καὶ κηρύττει; Εἰπὼ λέγω, ὅτι καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς νὰ δάσκῃς μὴ πολλῆς χαρᾶς. Εἰσὺ λοιπὸν ἔχον νὰ πάρῃς κατὰ ὁφείκον, ἡ ἔχον.

σίαν ἢ ἀρχὴν, ὅπῃ σὲ γίνεται πρόξενον κλεψίας (ἢ ὅχι κέρδος τὸ τοῦτο καλῶ) ὅσον βίον, ἢ αὐτὸς ἔχεις διδεις, καὶ δὲ ἄλλως δανείζουσαι, εἰδὲ καὶ δὲ σὲ φάσθαι ἢ ποσότης, βαθεῖς τὴν Γνωστικὰ, καὶ τὰ Παιδεία ἀμανάτι, καὶ σημάδι, καὶ ὅχι τὴν τιμὴν τὴν προσκαρὶν δὲ ἐνδύεις, ἀλλὰ ὅλα ἐξ ἡμετέρας τὰ δίδεις, μόνον νὰ πάρῃς τὴν ἐξουσίαν. πῶς δὲ Βασιλείας τῆ Οὐρανῶ, ὅπῃ σέκεται ἐμπροσθεν ἡμῶν, ὅπῃ δὲ ἔχει τέλος, οὐδέ τις καὶ ἀμείλις, καὶ μόνον εἰς τὰ χηρίματα βλέπομεν; Κεῖμα εἰς τὴν ἀγνωσίαν, ὅπῃ ἔχομεν, ὅτι πλείων καλῶν ἀπαντήχομεν, καὶ ἀκομὴ εἰς τὰ προσκαρὶν ἀγωνιζόμεσθαι, καὶ δὲ γνωρίζομεν τὴ Διαβολὴν τὴν κακαργίαν καὶ πλυσίαν, ὅπῃ ὅχι τὰ μικρὰ πράγματα, καὶ φθαρτὰ, τὰ μεγάλα καὶ αἰώνια μᾶς ὑποσέβεται. Δίδει μᾶς πλὴν, νὰ μᾶς ὑποξενώσῃ τῆ Οὐρανῶ· δείχνει μᾶς ἴσκιον, ἵνα μᾶς ἀγάγῃ δὲ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μᾶς φαντάξῃ εἰς οὐείρατα, ὅχι νὰ φθάνωμεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν. ὅχι τὸ λοιπὸν ὅχι μὴν νομίζομεν πῶς μίγα καλὸν νὰ εἶναι ὁ πλῆθος, ἀλλὰ νὰ δόκοντες τὸν φόβον τῆ Θεῶ. Εὐὲν γὰρ εἶναι τινὰς δίκαιος, καὶ ἔχει πολλὴν παρρησίαν εἰς τὸν Θεόν, αὐτὸ καὶ δὲ ὅλος εἶναι πτωχότερος, φθαίει νὰ λύσῃ τὰ παρόντα πικρὰ, φθαίει μόνον νὰ ἀπλῶσῃ τὰ χεῖρά τῃς εἰς τὸν Οὐρανόν, νὰ δευθῇ τῆ Θεῶ, διότι τὸ σκότος τῆ κινδυνῶν φύγει, ἡ εἰρήνῃ γίνεται, καὶ τὸ χρυσίον ὑποκατασταθῇ χρυσοῦ καὶ ἀνδρείου πρὸς τὴν λύσιν τῶν κακῶν. Καὶ ὅχι μόνον τὸτο, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατα αὐτῶν ἔλθῃ, ἡ καὶ θάνατος, ἡ ἄλλο τῶν τοῦτων κινδυνῶν, καὶ συμφορῶν, τότε ἐλέγχεται τῶν ἀργυρίων ἡ δύναμις. Πῶς εἶναι τώρα οἱ πλεῖστοι, ὅπῃ μετὰ τὴν ἀφίεσιν καὶ τὰ ἀφύορα, καὶ τόκους τόκων πέρνοντες, καὶ ἀδέποτε χορταίνουσι; Ἀπῶσον τί λέγει ὁ Πέτρος, ὅτι Ἀργυρίων καὶ χρυσίων δὲν ἔχω. τί δὲ τὰ ταύτης τῆς μακαριωτέρας, καὶ πλεοναυτέρας φωνῆς; Ἄλλοι δὲ καυχῶνται, καὶ λέγουσιν, ἔχω πῶς, καὶ πῶς μυριάδας χρυσίου, καὶ μέγα γῆς ἀπερα, καὶ σπῖτια, καὶ δέλω, ἀλλὰ ὁ Πέτρος, καὶ Γαβριὴς ἐν τῇ πενίᾳ καλωπίζεται καὶ χαίρειται. Ἐντὶ εἶναι ἐκεῖνος ὅπῃ δὲν ἔχει, καὶ ὅλα τὰ ἔχει· καὶ ἐκεῖνος, ὅπῃ ἔχει τὰ πάντα, δὲν ἔχει· διότι ὁ μὴ ἔχων μὴτε σπῖτια, μὴτε βράβειαν, μὴτε ἄλλο ῥέγον, ἀλλὰ δὲ τὰ πάντα ὅλα εἶναι ὑπερμερὴς ὅχι τὸν Θεόν, καὶ ὅσα ἔχει ὁ Κόσμος, ὅλα ἐδικὰ τῆς εἶναι.

Ὅτι φέρωμεν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον εἰς τὸ μέσον ἀξιόπιστον μάρτυρα. ἔπος λοιπὸν ὅλην τὴν Οἰκονομίαν ἐνύμωσεν ἐν πείνῃ, καὶ δίψῃ, καὶ γυμνότητι, ὅπῃ ἐπὶ τῇ εἰς ἀπίστους, καὶ Εἰδωλολάττας, καὶ ὅχι πιστὰς, καὶ φίλους, ἀλλ' ὅμως ὁ Κόσμος τὸν ἐδέχθησαν ὡς Ἀπόστολον. Οἱ δὲ Ἀναστάσιος, καὶ ἡ Σαπφείρα καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς, μὴ τὸ νὰ κρατήσῃ ὀλίγον τίποτος δὲ τὸ ἀφιέρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅλα τὰ ἔχουσιν, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τῆς. Ἀφῶσαι τὰ ἐδικὰ σὲ ὅχι τὸν Θεόν, ἵνα ἔχῃς τὰ ἑξῆς ἀνάγκη ὡσὰ καὶ ἐδικὰ σὲ. Εὐὲν καὶ παλαιὰ φορὴς, καὶ πενήτης καὶ δίψας, καὶ γυμνὸς ταλαιπαρεῖς, καλλίτερος καὶ χαριέστερος εἶσαι δὲ ἐκεῖνος ὅπῃ βίωσιν, καὶ πίνειν ἀμέφα. Διὰ τὸτο ὁ Θεὸς σὲ ἔδωκε χηρίματα, ἵνα χορτάσῃς τὸν πεινῶντα. Τί πτωχὸς εἶσαι καὶ μικρολόγος; τί τὸν Θεόν ἀφίεις, καὶ

αὐθρόπῳ κέρδη κερδαίνεις· τί τὸν πλάσιον ἀφίνεις, καὶ τὸν πτωχὸν ἐνοχλεῖς· τί τὸν δίδουτα κατελίπεις, καὶ τὸν ἀγνώμονα προσέχεις· Ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ δώσῃ, καὶ ὁ Διάβολος κακίζει εἰς τὴν δολιχεσίαν· ὁ Θεὸς σὲ δίδει ἕκαστουτα· πλάσιονα, καὶ ζωὴν αἰώνιον, καὶ ὁ Διάβολος σὲ προσκομᾷ αἰδὼν θάνατον. Ἐποὺ μὲ ὕβειν, ἐκείνος μετὰ ἐπαίνων· ἔπος ζηλοῦν σοι, ἐκείνος στεφανὸς σου πλέκει· ἔπος μόλις ἐδῶ, ὁ δὲ Θεὸς καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τάχα δὲ εἶναι τὸ τοῦ μεγάλου ἀγνοασίας, νὰ μὴ γινώσκωμεν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· ἔξω τὸ λέγονται ρημάτων, νὰ τὰ ἔχῃ τινὰς ἔξω τῆς γείρας, καὶ οὐκ νὰ τὰ φυλάγῃ ἔξω αὐτοῦ, διότι μόνον ὁ ἐκλόγιος φυλάγει τὰ ἅπαντα τῷ Αὐθροῦς, τὸ δεῖξαι δὲ εἶναι, εἶναι ἐκεῖνος ὅπως τὰ δείξει, καὶ ἐξοσιάζει. ὥστε ἐδὲν ἀγνοώτερον ὡσαύτῃ νὰ γένη τινὰς δῶλος ἢ δὲ ἁπλοῦς, καὶ νὰ νομίζῃ πῶς εἶναι Αὐθροῦς, καὶ αὐτὸς εἶναι δῶλος· αὐτὸς εἶναι δῶλος, καὶ ἄλλος θέλει νὰ δείξῃ, καὶ χαίρεται, καὶ ἀφραίνεται πῶς ἔστιν ἐκλόγιος. Διότι, ἐὰν ἐπιθυμᾷς νὰ πλάσιος, εὐδὲ ποτε θέλεις παύσαι δειρομήνους, καὶ παλαιωμένους, διότι ὁ πλεῖστος εἶναι μία ἀγάπη ἀπλήρωτος· ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνοι, ὅπως διέβουν ὑπὸ τῆς δέρμιν, ἐὰν πίπτει καὶ ὅλα τὰ πηγάδια, περισσότερον διέβουν· Ἐτὶ καὶ τὸν πλάσιον ὅταν τὸν εἶδῃς πολὺ βίον ἔχοντα, μὴ τὸν ἐπαίνας, ἀλλὰ ἰομίζε αὐτὸν ἄθλιον, καὶ παλαιωτὸν, διότι οὐκ ὅσον ἐπιθυμᾷ ὁ πτωχὸς ἢ τῶν ἀγαθῶν, ὡσαύτῃ ὁ πλάσιος τὰ περιστά. Πλάσιον σὲ ἐποίησεν ὁ Θεός, ἵνα βοήθῃς τὸς πτωχοὺς, ἵνα τὰ ἁμαρτήματά σου λύσῃς διὰ τῆς Ἐλεημοσύνης, διὰ τῆς ἀλλοτρίων τῆς σωτηρίας. Ἐδωκέ σου ἀργύρια ὁ Θεὸς καὶ ὑπάρχοντα, οὐκ νὰ τὰ δοκλήσῃς διὰ ἐδὲκόν σε κακόν, ἀλλ' ἵνα τὰ μοιράσῃς διὰ τῶν σωτηρίων τῆς ψυχῆς σου. Τίς ἦν πτωχότερος ὑπὸ τὸν Ἡλίαν· ἀλλ' ὅμως πάντας ἐνίκη τὸς πλάσιος εἰς τὴν βίαν, ἔχοντας μόνον τὴν παλαιότητα, καὶ ἔττι ἐκατεφρόνα ὅλα τὰ κατὰ τῆς παρεστῆς ζωῆς, καὶ ὡσαύτῃ πηλὸν ἐρρίμβον ἐβλεπε τὸ χρυσίον. Διὰ τῶν καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἀχάβ τῷ Ἐβρίαν, τὸν πρῶτον Ἡλίας δὲ λαβεῖτο νὰ τὸν ἀφάνισῃ, καὶ ὅταν ἀνέβη πρὸς Οὐρανόν, δὲ εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ ἀφάνισῃ τὴν Μαθητὴν Ἐλισαίον, παρὰ τὴν μνηστῆν· καὶ ἔλεγε, μετ' αὐτῶν τῶν μνηστῆν, ἦν ἡ πὴν ἀκτιμοσύνη, ἐνίκησα τὸν Διάβολον. Θέλεις καὶ ἐσὺ νὰ νικήσῃς τὸν Διάβολον· γένη ἀκτίμων, νὰ νικήσῃς τὰ πάθη. Διότι ὁ μὴ Ἡλίας μνηστῆν ἀφάνισεν τὴν Μαθητὴν· Ὁ δὲ Χριστὸς ἀναβαίνειν εἰς τὰς Οὐράνας, ἀφάνισεν ἡμᾶς τῶν παλαιῶν τῶν Σάρκα εἰς κληρονομίαν. Ὅταν χάσωμεν ρημάτων, ἀς μὴ λυπηθῶμεν, ἀλλὰ ἀς εἰπῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός· ὅτι περισσότερον πλεονέκτημα ἔχει παρὰ Θεοῦ, διὰ τὴν τὴν λογίζεσθαι, ὡσαύτῃ νὰ τὰ ἐδίδωμεν πῶς πτωχοῖς. Ἐπειδὴ καὶ τὸν Γαῖβ, οὐκ ὅσον τὸν θανατοῦσθαι, πῶς ἐκαμὲ πολλὴν Ἐλεημοσύνην, ὡσαύτῃ ἐκπλήττομαι τῶν ἀρπαγῶν ἢ ρημάτων ἀφάνισαν ἡμᾶς, καὶ λέγοντα· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο. καὶ τὸ Ἀβραάμ σαφηνίσταται, μετ' τὸν Γαῖβ ἀνακηρυχθήσεται μόνον ὑπὸ τῆς τῆς λογῆς. Ὅταν γὰρ ὑπὸ συνειρήνης τῶν Διαβόλων χάσῃς τὸ χρυσίον σε καὶ τὸ τί ποτε σε, ἢ ὑπὸ κλητῶν, ἢ ὑπὸ ἄλλης τινὸς ἀφορμῆς, ἀφάνισον τὸν Θεόν, καὶ μὴ ὑπὸς εἰς μαρτυρίαν. τοῦ

διπλῶν ἔδωκεν τὴν πληρὴν τῷ Διαβόλῳ, ὅτι δὲν ἐβλατενήμηντας, καὶ φέγγει
 ὑπὸ λόγεσιν, καὶ δὲν σὲ περᾶζει πλέον, ὅτι γνωρίζει πᾶς ἡ δολοχαιρεία, καὶ ἡ
 ὑπομονὴ σὲ ἀποξενεῖ λαμπροτέρας τῶς σφαίρας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ μὲν Γῶβ, μὲν
 πρὸς ὑπομονῆς, διπλᾶ ἔλαβεν ὅσα καὶ αὐτὸς ἔχασε· σὺ δὲ, ἐὰν ὑπομείνῃς, ὅχι
 διπλᾶ, ἀλλὰ εκατονταπλασίονα, αὐτὸν γογγίζης, θίλεις λάβῃ, καὶ ζωὴν αἰώ-
 νιον ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Οὐρανῶν. Ἡ δὲ γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Χρ-
 στῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα εἰς τὴν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. ἈΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Ε'.

Περὶ Προνοίας, καὶ Προμηθείας Θεοῦ.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ἰησοῦς εἶπεν, Ἀδελφοί, καὶ ἔξ' οὗτοι ἐπορεύθη ὁ προγνώστης ἡμῶν Θεός
 καὶ δὲν ἠφάνισεν ἀπ' ἀρχῆς τὸν πλανήσαντα ἡμᾶς Διάβολον, ὁ ὅποιος μᾶς
 ἐξέλασεν ὑπὸ τῷ ζωῷ, καὶ μᾶς ἔειρεν εἰς τὸν θάνατον, καὶ ὑπὸ τὸν Πα-
 ράδεισον εἰς τὴν Γῆν, καὶ ὕστερον, ἀλλοίωσεν, εἰς τὸν Ἀΐδην, καὶ εἰς τὴν αἰώνιον
 Κόλασιν· Εἰς πᾶσι λόγοις, ἐτι, ἐὰν ἐξεστίαζεν ὁ Διάβολος, καὶ ἦθελον ἐγ-
 γλῆν τὸν ἀνθρώπον μὲν βίας ὑπὸ τῇ Παράδεισον, εἶχε κάποιον λόγον τὸ ζητῆμα-
 ρον· ἀλλὰ ἐπειδὴ ταύτης τῆς ἀνωμίαις εἶναι ἐπερημνός ὁ Διάβολος, μόνον δὲ
 συμβολοῖται, καὶ ἀδυνατεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ κακόν, καὶ ὅχι μὲν ἐξεστίας, εἰς
 ἡμᾶς ἐμμενὲς αὐτὸν τὸν Θεοῦ. Ἀλλὰ ἡμεῖς τὴν δίδομεν δογματικῶς καὶ μᾶς
 ἐξεστίαζεν, καὶ ὅχι βιαστικῶς. καὶ ὅχι ὅλοι νικῶν αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον οἱ ἀνδρείοι,
 ὅς τῃς περὶ αὐτοῦ, τινὲς δὲ νικῶνται ὑπὸ τῶς Δαιμονίας, καὶ ὑπὸ τῷ ἀμάρταν
 τῆς κολάζονται· διότι ὁ μὲν κακὸς ἀνθρώπος, ἐὰν καὶ ἀμαρτανῇ, δὲν ἀδικεῖται
 ὑπὸ τὸν Διάβολον, ἀλλὰ ὑπὸ τῷ ἀμάρταν αὐτοῦ· καὶ πᾶσι εἶναι φανερόν ὑπὸ τὸ
 πλῆθος τῶν νικητῶν. καὶ ἐὰν οἱ ἀσθενοῦσι ἔξ' αὐτῶν κακῶς ἐπιβουλεύουσιν, εἶναι,
 ὅτι οὐκ ἔχον τὴν νᾶ φανῇ ἡ ἀνδρεία τῆς. Ἐντὶ λοιπὸν γίνεται καὶ εἰς τὴν ἐκπλά-
 σιν τοῦ σώματος, καὶ τῆς ὁρμῆς, διότι ἔξ' αὐτῶν ἐπιθυμῶσιν ἐκείνα, ὅπῃ δὲ
 ἀρετὴ ἦεν ὑπὸ τῷ ζωῷ τῶν ὀφθαλμῶν, πίπτει πολλοὶ εἰς μοιχείαν, ἔξ'
 δὲ πάλιν τὸ σώματος βλαστημῶσι τὸν Θεόν, καὶ ἄλλοι δογματίζεν Αἵρεσεις.
 Ταχὺ ἔξ' αὐτῶν νᾶ εἶναι ὁ ἀνθρώπος χωρὶς γλῶσσαν, καὶ ὀφθαλμῶν; ἢ τὰ χέ-
 ρια μᾶς, καὶ τὰ πόδια μᾶς νᾶ τὰ κόπια μᾶς; διότι τὰ χεῖρά μᾶς εἶναι γυμ-
 νὰ αἵματι, τὰ δὲ πόδια μᾶς ἔχουσιν εἰς κακίαν, καὶ μὲν πᾶσι καὶ τὰ αὐτῶν,
 ὅπῃ δέχονται τὸ ψῦδος, καὶ μολύνουσι τὴν ψυχὴν. Ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ λοιπὸν
 τὰ φαγητὰ, καὶ τὰ πινυτὰ, ὁμοίως καὶ αὐτὸν τὸν Οὐρανόν, καὶ τὴν Γῆν, καὶ τὴν
 Θάλασσαν, τὸν Ἥλιον, καὶ τὴν Σελήνην, καὶ τὸν χορὸν ὅλων τῶν Ἀγγέλων δὲν

ἀφελῶσι, πῶς θέλω νὰ εἶναι σκήσιμα, ἐπειδὴ ἔγνων ὅτι τὰ κατακοπύεις ἀνθρώπων, ἔτσι ἐλεηνῶς, καὶ δυσυχῶς; Βλέπεις τὸν ἄσπετον γέλασόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ λόγος κατερέφειν ἀναγκάζεται; Οὐ Διάβολος λοιπὸν ὑπὸ λόγον εἶναι κακός, καὶ οὐκ ἔχει ἡμᾶς ἔγινε κακός, διότι, ἐὰν θέλωμεν ἡμεῖς πολλὰ καλὰ κερδαίνωμεν ἀπ' αὐτὸν, μὴ θέλοντες αὐτὸν. Τὸ δὲ μεγαλύτερον θαῦμα ἐν τῷ τῆς φιλικῆς φιλανθρωπίας τῷ Θεῷ, καὶ τὸ μέγιστος εἶναι, ὅτι δι' αὐτὸν οἱ ἀνθρώποι γίνονται καλλίτεροι, ὅθεν δάκρυα, καὶ ἑαυτῶν λυπεῖ. ὅταν δὲ καὶ δι' αὐτὸν τὰ πρᾶξαίνται ἡμῖν, δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐσπέρη τὴν πείραξιν. Καὶ εἰς τὸ πᾶν γινώσκουσιν, ὅτι, ἐὰν δὲν ἐσφραγίσῃ ὁ Θεός, δὲν ἡθέλει πλῆρῃ τὸν ἀνθρώπου ὁ Διάβολος ὑπὸ τὴν ἀρχήν. Τί λοιπὸν νὰ εἰπῶμεν εἰς τὸ; Ὅτι, ἐὰν μὴ τὸ ἡθέλει γινῆναι, δὲν ἡθέλει μάθῃ ὁ Ἀδὰμ πόσον καλὸν εἶχε εἰς τὸν Παράδεισον, ὅθεν ἡθέλει ἐκκρεμίσῃ ὑπὸ τῆς ἰσοθείας, καὶ δὲν ἡθέλει πτόσῃ ποτε εἰς τὴν ἀδείαν, καὶ ὑπερφανίαν. Διότι εἰς τὸ πᾶν ὕψος ὑψώθη, καὶ ἐκαταξίωσε τὸ λόγον τῶν ὡς καὶ Θεὸς νὰ γινῇ ἐπανόχου.

Τί λοιπὸν ἔπος δὲν ἡθέλει ἀποπολιμήνῃ νὰ κάμῃ, ἐὰν δὲν ἡθέλει σωφρονισθῇ μετὰ τὸν ἔκτισμόν; Ὅμως ἀς εἰπῶμεν, ὅτι ὁ Διάβολος ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ δὲν ἡθέλει συμβουλίσῃ τίποτε, τίχα ἀπεισῶς ἡθέλει ἀποκρίνῃ ὑπὸ τὸν κρεμισμόν τῆς πειραστικῆς; Τέτο δὲν εἶναι νὰ τὸ εἰπῶμεν, διότι αὐτός, ὅπως ἔτσι εὐκολα περθεῖς ὑπὸ τῆς Γυναικὸς, τῶς, καὶ νὰ μὴ ἦτο ὁ Διάβολος, γοργὰ ὑπὸ λόγον τῶν ἡθέλει πτόσῃ εἰς τὴν πειραστικῆς τῆς ἀμαρτίας. Διότι τῶς, ὅπως ἐδέχθη ἔτσι εὐκολα τὴν ἀγάπην τῆς ἀλλοῦ, αὐτὸς καὶ πτόσῃ τῆς ἀπάτης ἀμελῆς ἦτον. Διότι δὲν ἔδωκεν ὁ Διάβολος τὸ πᾶν κακὸν νὰ ἀποκρίνῃ, ἐὰν ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς ἔξυπνῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἔτσι ἐμείλει νὰ γινῇ, ὅπως ποῖαν ἀφορμὴν τέτοιον ἀποσάγμα ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ; Προγινώσκων τὸν πῶς ἡθέλει νὰ πτόσῃ, εἰς τὴν ἀμαρτίαν τῆς πειραστικῆς. Καὶ ὅτι πῶς ἔδωκε τὴν ἐπιτολήν αὐτῷ, μεγάλως ἐπιμελείας σημαδὶ ἦτον, ὅπως νὰ μὴ τῶν εἶχε δώσῃ. πᾶν ἀς εἶναι, ὁ Ἀδὰμ πᾶν μὴ ἀπολείπειν ἔχων τέτοιαν λογικὴν ἀμελημένην, καθὼς τὸ ὕστερον ἐφανερώσῃ, καὶ μηδεμίαν ἐπιτολήν ἔχειτο, ἀλλὰ ἀς ἐμὲ βρωγαντας, καὶ πᾶντας, καὶ ἐφανερώσαντας τῶς ἡ ἀμελεία ὑπὸ τῆς ἀναπαύσεως, καὶ θυρῆς αὐτῆς ὅτι τὸ χειρότερον, ἢ ὅτι τὸ καλλίτερον ἔδωκεν; Ἀλλ' ὑπὸ ὅλα φανερὸν εἶναι, ὅτι εἰς μεγάλην κακίαν κατέπεσεν, ὡς ἀγνώστως τινὰς, ὅπως ἦτον, ὅπως ἀκόμη δὲν ἐξάρρῃ νὰ ἔχῃ τὴν ἀθανασίαν, καὶ τὴν ἰσοθείαν. Ἀλλὰ ἀβέβαιον καὶ τὴν ἔσαν τὴν ἐλπίδα, καὶ ἀπὸ τὸς ἀγνώστως, καὶ ὑπερφανίαν ὑψώθη, πόσον ὅτι ἡπίστευσε, ἐπειδὴ βεβαίαν εἶχε τὴν ἀθανασίαν. Πῶς δὲν ἐφάπτοσεν ἡ ὑπερφανία; Τίς δὲν ἡθέλει ἀμαρτίαν; ποτε δὲ, αὐτὸν ἡπίστευσε τῶν Θεῶν; διότι αὐτὸς μὴ τὴν ὁδοῖν τῆς ἀποσάγματος, ἔτσι ἀγνώστως καταφρονήσας τῶν Θεῶν, ὅπως τῶν ἔδωκε τὸ ἀποσάγμα αὐτῷ, ἐὰν μὴ καθόλου ἡπίστευσε παρ' αὐτῶν, γοργὰ ἀγνώστως πᾶν εἶναι ἀποσάγματός, διότι ἐὰν δὲν ἐκολάζετο ὅπως τῶν ποιητῶν ἔργων, μηδὲ ἐπὶ τῶν ἔργων.

καλῶν ἔργων. Πολλοὶ λοιπὸν τῷ λόγῳ τῆς Ἀναστάσεως ἀπιστοῦσι, καὶ τὴν μὲν ἀρετὴν ἐφοβῶντο, ὡς κακῶν αἰτίας, τὴν δὲ πορνείαν, ὡς ἀφρόδιστον τῶν καλῶν ἐργάζοντο. Καὶ ἐπειδὴ ἐνταῦθα τὸ κατ' ἀξίαν ἅπαν ὑπέρβην, περιεσπῶν ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ἄνδρος τὸν λόγον τῆς Κρίσεως, ἵνα μήτε ἐτὶ ἀπιστῇτε, μήτε ὁ πολὺς λαὸς, καὶ ἀπαίδετος χειρότερος γένηται, καταφρονῶν τὴν δικαίαν Κρίσιν τῷ Θεῷ. Πολλοὶ γὰρ ἀμαρτανόντων ἐδῶ κολάζονται, καὶ εἰς καμπότας, ὅχι διὰ τὴν αὐτῶν ὁδοσὶν γὰρ καπορθωμάτων, καὶ τὸ, μὴ ποιεῖν εἰς ὅλους τὸν λόγον τῆς Κρίσεως πιστὸν μὲν. τὸ δὲ καὶ τὸν Κρίσεως πολλὰς κολάζει, τὰς πολλὰ ὕπνον κοιμῶντας ἐξυπνίζων· διότι μὲν τὸ νὰ παιδίσκωνται οἱ κακοποιοὶ αἰσχροὶ, πολλοὶ δὲ τὸν φόβον τῆς παιδίσσεως σφραγίζονται, διὰ νὰ μὴ πάθωσιν καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια ἐκείνων. Ἐκεῖνοι πάλιν ὅπως δὲν παιδίσκωνται ἐδῶ, διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, ἄλλον καιρὸν ὁ Θεὸς ἔχει νὰ τὰς κολάσῃ. καθὼς ὁ Καὶν, ὅπως ἐφρόνισεν τὸν Ἀδελφόν τε τὸν Ἀβελ, καὶ ἐδῶ ἐκολάσθη, καὶ ἐκεῖ αἰώνιας, καὶ ἔγινε παράδειγμα εἰς τὸν Κόσμον. Κολάζει δὲ ὁ Θεὸς, καὶ καμίαν φορὰν, καὶ ὅλους ἀντίμα, καθὼς ἐκαμῆ ὅπῃ τὸ Κατακλιεῖσθαι, εἰς τὸν καιρὸν τῷ Νῶε, εἰς σφραγισμὸν γὰρ πολλῶν.

Βέβαιον, καὶ θέλει ὁ Θεὸς καὶ τὰς μὴ πιστεύουσας ἀνθρώπους εἰς αὐτὸν, νὰ πιστέωσιν, διὰ νὰ τὰς σώσῃ· καθὼς τὸ λέγει καὶ αὐτὸς, ὅτι ἐκ ἡλθον καλεῖσαι δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. ὅταν δὲ καὶ μὴ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ συμπάθειαν, ὅπως ἀπῆλθον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ πάλιν δὲν ἠθέλησαν νὰ γένωσιν καλλιτέροι, καὶ νὰ γνωρίσωσιν τὴν ἀλήθειαν, καὶ πάλιν ἐδὲ τότε δὲν τὰς ἀφῆκον ἀπὸ τοῦ χρέους, ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς Οὐρανίου ζωῆς θεληματικῶς τὰ λόγους ὑπερίψισαν. Ὁ Θεὸς λοιπὸν εἰς τὴν ζωὴν τέτλην δίδει πῶς ἀνθρώποις ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἴσθαι. τὸν Ἥλιον ἀντέλλει ὅπῃ ποιητὰς, καὶ ἀγαθὰς, καὶ βρέχει ὅπῃ δικαίους καὶ ἀδίκους, καὶ τὰ πάντα ὅλα τῆς παρούσης ζωῆς εἰς σύσασιν ἀεργετῶν. Ἐὰν δὲ καὶ ἐχθρῶν ποσαὺτῳ προμύθειαν καμῶν καὶ κυβερνήσιν, πόσω μάλλον ἐπιβλέπει ὅπῃ τὰς πιστεύουσας αὐτὸν, καὶ ἀποδύσαντας; Καὶ διὰ τοῦτο ἀφορμὴ δὲν εὐχαλεῖ ὁ Θεὸς τὸν Διάβολον ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ Κόσμου; Λέγουσιν εἰς αὐτό, ὅτι εἶναι εἰς πάλαιστῃς, καὶ δύο πολέμαρχοι, καὶ θέλει νὰ παλίσσῃ μετ' ἐκείνων τὸν παλαιστῆν. καὶ μὴ οὐκ ἀγωνιστὴς νὰ δώσῃ τὰ λόγους εἰς πολυπραγνίαν καὶ πολυποσίαν, καὶ ὅπου τὴν γαστριμαργίαν νὰ γένῃ ὥσαν παράλυτος, καὶ ἀδύνατος· ὁ δὲ ἄλλος, ἀπεδάσιν εἰς τὰς παλαιστῆρας, καὶ ἀσκήσιν, καὶ μάθῃσιν, εἰς φανέρωσιν πάντων πῶς ἐκίνησεν· Ἐὰν γὰρ φονδύλης τὸν ἀπαιγωνιστῆν, μετὰ τίνα τῶν ὁμοιωσέων; τίχα μὲν τὸν γαστριμαργὸν καὶ ἀμελῆ; ἢ τὴν ἀσπιδάρι καὶ ἐγκρατεῖ; Φαίνεται εἶναι, ὅτι τὸ ἀγωνιστῆν, ὅπως πολλὰ ἐκποιάσῃ· διότι ὁ μὲν ἔχει τὴν ἀμελῆ τὸν ἀσπιδάρην ἐπιηράζεται, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς οἰκίας ῥαθυμίας κατεπίσεν. Ὁ ἀδύνατος λοιπὸν τὴν ἀσπιδάρην, καὶ ἀμελῆς, καὶ νὰ μὴ εἶναι καὶ ὁ Διάβολος, ταχέως καταπίπτει, καὶ εἰς κρημνὸν πολλῆς κακίας, καὶ ἀσθενείας τὰ λόγους καταβάλλει· διότι, ἐὰν καὶ τὰ μέλημας ἐξέτασται, καὶ ἀπέλθῃ, καὶ αὐτὰ

δύρησamen αὐτίαν ἀπολείας, ἐὰν δὲ φυλαγώμεσθαι, ὅχι παρὰ τῷ ἐδικλῷ τῆς φύσιν, ἀλλὰ παρὰ τῷ ἐδικλῷ μας ἀμέλειαν. Καὶ βλέπε' τὸ ὁμμάτι ἐδόθη παρὰ Θεοῦ πρὸ ἀνθρώπου, ἵνα βλέπῃ τῷ Κτίσιν, ὅχι γὰρ δοῇ τὸν Κτίσιν, καὶ Δεσπότην τῆ Κόσμου· ἀλλὰ ἐὰν μὴ καλῶς χρεαδῆς τὸν ὀφθαλμὸν, γίνεται σε μοιχείας ἀφ' ἑνός. καὶ γλῶσσα ἐδόθη σοι, ἵνα ὑμῆς καὶ δοῇ τὸν Θεόν· Ἀλλὰ ἐὰν μὴ καλῶς προσέχῃς, γίνεται σε αἰτία βλασφημίας, καὶ αἰσχρολογίας. Χεῖρες σε ἐδόθησαν, ἵνα σκηναῖς αὐτὰς εἰς δίχας καὶ εὐχαριστίας· ἀλλ' ἐὰν δὲ φυλάγῃς αὐταῖς, θέλεις ταῖς ἀπλώσει εἰς ἀρπαγὴν, καὶ πλεονεξίαν. ποδάριμα σε ἐδόθησαν, διὰ τὰ βῆχας εἰς καλὰ ἔργα, ἢ γὰρ εἰς ἀδυνάμεις· εἰς φυλακισμένους, εἰς Ἑκκλησίας, καὶ εἰς Ἀγίαν μὴνίαν· ἀλλὰ ἐὰν δὲ τὰ φυλάγῃς, θέλεις καμῇ δι' αὐτῶν τὰ ἔργα τῆ Διαβολῆς. Βλέπεις, ὅτι τὸν ἀδυνάμει ὅλα τὸν βλαπτῶν, καὶ αὐτὰ λοιπὸν τὰ καλὰ βότανα καὶ σωτήρια, καὶ εἰς θαλάσσιον βάσειν; ὅχι παρὰ τῷ ἐδικλῷ τῆς φύσιν, ἀλλὰ παρὰ τῷ ἀδυνάμει ἐκείνῳ. Ὅταν λοιπὸν ἴδωμεν παραγματοῦν ἀταξίαν, καὶ παραχλῶ, ὡς μὴ καταγορεύμεν τῷ Θεῷ, καὶ γὰρ νομίζωμεν, ὅτι τὰ παροῖτα εἶναι ἀπορονότα, διότι ἡ παραχλῶ, καὶ ἡ ἀταξία, ἀλλὰ εἶναι ἄπο τῆς καιρῆς, ἀλλὰ ἄπο τὸν κακὸν λογισμὸν, ὁ ὅποιος, ἐν μυρίαις διταξίαις ἐδὲν ὑπολαύει τῷ αὐτῶν. ὡς περὶ ὁ ὀφθαλμὸς, ὅταν εἶναι ἀδυνάμειος, ἐὰν εἶναι Ἡλίου, καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, σκοτὸς παλαιὸς βλέπει· ὅταν δὲ εἶναι γερὸς, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἑσπέρᾳ δύναται γὰρ ὑπάρχει ὅτι θέλει μὴ ἀσφαλείας· ὥστε καὶ τὸ ὁμμάτι τῆς νοῦς μας, ἕως πότε ὑγίαινε, ὅλα τὰ καλὰ βλέπει. ἀλλὰ ὅταν εἶναι ὡς νῆς μας σκοτισμὸς, καὶ διεφθαρμὸς, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Οὐρανὸν ἐὰν καὶ τὸν ἀνεβασωμεν, τῷ ἐκεῖ θεῶν θεωρεῶν πολλῶν παραχλῶ, καὶ ἀταξίαν καταγνώσεται.

Διὰ τὸ το μῆτε ἄπο ὅλης ἐδὼ ζῆτος ὁ Θεὸς κείνῳ, ἵνα μὴ δύστηνῶσιν τῷ Ἀνάστασιν, καὶ ἀπελπίσιν τῷ Κρίσιν, ὥστε πάντων ἐνθάδε διδόντων λόγον. Ἐπε πάντας ἀφίει ὁ Θεὸς ἀτιμωρῆτος ἀπειθεῖν, ἵνα μὴ πάντιν ἀπορονότα εἶναι τὰ πάντα νομίσιν. Ἐὰν δὲ τινὰς ἀπιστῇ τῷ Ἀνάστασιν, ὡς βάλῃ εἰς τὸν νῆν τε, πόσα καὶ πόσα ἔκαμιν ὁ Θεός, ἄπο ἐκεῖ ὅπῃ δὲ ἦσαν, καὶ ὡς παρὴν πληροφορεῖαν, καὶ περὶ ἐκείνης τῆς παγκόσμιου Ἀναστάσεως. Καὶ ὅτι πῶς ἐπῆρε Γῆν ὁ Θεός, καὶ ἐπλασε τὸν ἀνθρώπου, Γῆ δὲ ἦν ἡπυρὸς τῆς, πῶς λοιπὸν ἡ Γῆ γέγονεν ἀνθρώπου πρὸς πῶς αὕτη ἡ Γῆ, ὅπῃ δὲ ἦτον, ἐφανῆ; καὶ ποῖον θεμελίον ἔχει, καὶ τί εἶναι ὑποκείμεν τῆς γῆς, καὶ τί μετ' ἐκεῖνο πάλιν τὸ, μὴ τῷ Γῆν, καὶ πόσα ἀπ' αὐτὴν τῇ Γῆν ἐγενήθησαν ὅλα, ἢ γὰρ τὰ ἀπειρα γένῃ τῷ ἀλόγῳ ζῶαν, τὰ πάσης λογικῆς αἰματῶν, τὰ πολυάριθμα καλῇ τῷ φυτῶν. Τῷ δὲ δύστηνότερον, καὶ ἀνεμνησθέντος τῆς Ἀναστάσεως τὸ Μυστήριον, διότι δὲ εἶναι ὁμοῖον ἀνάφαι λύχρον, καὶ μηδαμῇ δεῖξαι πῦρ, ἐδὲ ἀπὸ τίς πίπτον ἀνακαίνισται· ἐκεῖνο, ἐδὲ ἡσία ἐφαίνετο. Ἐκεῖνο ὅπῃ φαίνεται εἰς ἡμᾶς δυσκολότερον, ἔκαμιν ἀπορότερον, ἵνα ἄπο τῆς τῷ ἀπορότερον παραδόξῃ. Ἀλλὰ καὶ ἄπο τῆς ἐδικλῆς μας γενήσεως, καὶ ἀπὸ τῆς ὀλίγης, καὶ βραχὺ φλογμα, τὸ πρῶτον ἀμάρταν, καὶ ἀνύπταν, ἀπέρχεται εἰς τὴν μὴ τὴν ἀνέχοντίν τὸ ἀμάρταν; πόθεν γίνεται ἡ πῶς δια-

πλασις τῷ ζῳῇ, εἴπε λογικῶς, εἴπε ἀλόγως; τί δὲ ὁ σῖτος; δὲν εἶναι γυμνὸς κόκκος, καὶ μὴ τὸ σπαρθῆναι δὲν σήπεται; πόθεν γίνεται ἄσχυρος, καὶ ἀδείκας, καὶ καλὰμι, καὶ τὰ ἄλλα ὅλα ὡσαύτ' αὐτά; Πολλὰς φορὰς πόλτει σινελοσύκη εἰς τὴν Γῆν, καὶ ῥίζαν, καὶ κλάδους, καὶ καρπὸν ἔκαμεν· εἴτα δὴ τὰ πάντα μετ' ῥήγεται κατ' ὅσα, καὶ δὲν τὰ ἐξετάξεις, καὶ μόνον τὸν Θεὸν πολυπραγμονεῖς, καὶ ἐξετάξεις τὴν κυβέρνησιν, καὶ πῶς μεταπλάττει, καὶ ἀνασταίνει τὰ κορμιάμας; καὶ πῶς ταῦτα συγχωρήσας ἄξια; Ἀλλὰ ὅτε ποῖαν ἀφορμὴν ἀφῆκεν ὁ Θεὸς τὸν Διάβολον, πέποιεν μιὰν καὶ ἀκάθαρτον Πνεῦμα, καὶ ἐμπέδωκεν, καὶ καὶ μᾶς ῥίχην πολλὰκις εἰς τὴν ἁμαρτίαν; τῶν λοιπὸν ἀφῆκεν, ἵνα δὴ τὸν φόβον τῶν πολεμῶν, καὶ τὴν ἐρχομένην βλάβην ἀπαντῶντες, πολλὰ τὴν φύλαξιν ἐπιδείξωμεν, καὶ μὴ παντελῶς ἀρεπνίαν προσέχωμεν. Καὶ τί θαυμάζεις, εἰ μὴ τὸν Διάβολον ἀφῆκε; τὴν τὸ κάμνει, ὅτι φροτίζει, καὶ ἐπιμελεῖται τὴν σωτηρίαν μας, καὶ ἐξυπνῶν ἡμᾶς δὴ τὸν ὕπνον τῆς ἀμελείας, καὶ ἐπιμάζων ἐφεσίων ὑπόθεσιν. ὅτε τὸ καὶ αὐτὴν τὴν γέννησαν, ἦσαν τὴν κόλασιν ἔκαμεν, ἵνα ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, καὶ τῆς κολάσεως τὸ ἀνυπομένον, προσεσθῇ εἰς ἡμᾶς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Καὶ πάλιν, εἰ μὴ ποιήσῃς τίποτες καλὸν, καὶ μὴ πάρος ἐδῶ αὐτὰ τὴν ἀπαπόδοσιν, μὴ βαρυνθῇς, μὴδ' συγχίξῃς, διότι μὴ τὸν θάνατον ἐν τῇ μέλλοντι καιρῷ ἀπαντῶναι σε καὶ ἀπαπόδοσιν μετὰ διάφορον πολὺ, καὶ ἡ αἰώνιος Βασιλεία τῷ Θεῷ. Εἰ μὴ πάλιν κάμνεις τίποτες κακὸν ἔργον, καὶ πονηρὸν, καὶ δὲν παιδιδῇς ὑπὸ τῷ Νόμῳ, καὶ τῇ Προβλεπτικῇ τοῦ Πατρὸς, μὴ θαρρῇς ὅτι ἀτιμωρήτως θέλεις ἀπομεῖν, διότι ἐκεῖ δέχεται σε ἡ αἰώνιος τιμωρία τῆς κολάσεως, εἰ μὴ μισανόκησας, καὶ κάμνεις ἀποχλὴν τῆς ἁμαρτίας ὅτε τῶν καλῶν ἔργων. διότι λέγει· „Εὐκλείων δὴ κακῶς, καὶ ποῖσον ἀγαθόν.

Ἀν τύχη καὶ λυπῶσαι πῶς βλέπεις ἄλλως, ὅτε ζῶν μὴ πονηρίας, καὶ πλεονεξίας, καὶ ἔχει πλεονεξίαν, καὶ ἐν δόνησιν ἀπολαμβάνων τὸν παρόντων ἀγαθῶν, καὶ πικραίνεται ὅτι τὴν μακροθυμίαν τῷ Θεῷ, γὰρ βάλῃς μετὰ τὸν νῦν σε, πόσοι κακοποιοὶ ἀνθρώποι εἰσι, ὅτε φυλάττων κακαῖς ἐράταις, καὶ φονδύων τῶν στρατοκόπων; πόσοι τῶν πόνων, καὶ τῶν πόνων σκάπτωσι, καὶ κλέπτων; πόσοι ποτίζων φαρμάκι ἄλλως, καὶ δὴ δὴν σκάνει. Τάχα ὅτε τῶν κατηγορημένων τὸν Κελεῖν Θεόν; ὅτε, διότι εἰ μὴ λαβὼν αὐτὸς, ὑπὸ τὴν ψῆφον ἀφῆκεν, καὶ τὸν μὴ παθεῖν κακῶς κολάσιν, τὸν δὲ ποιῶνται καλὰ τιμήσιν, καὶ ἐκφράσας ἐκπέμφῃ, αὐτὸς ἐστὶν γυροβόλος τῶν τιμωρίας, καὶ ἀρίστην καταφρονῶν τῶν λόγων. Βάλῃς εἰς τὸν νῦν σε, ἀνθρώπε, τὰ ὅσα ἡμαρτίαι εἰς ὅλῳ σε τὴν ζωὴν, καὶ θέλεις εὐρεθῇ εἰς τὴν ψῆφον τῷ Θεῷ, καὶ χάριν θέλεις ἔχει εἰς πᾶν ἀνέξικαίαν, καὶ μακροθυμίαν τῷ Θεῷ. καὶ θαύμασαι, διότι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἡθέλει τιμωρήσιν κατ' ὅσα ὅτε τῶν ἁμαρτίας, ὅτε κάμνει, δὲν ἡθέλει φθάσῃ τὸ γένος ὅλον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἡθέλει ἀφανισθῇ. Διὰ τῶν αἰσὶν μὴ καταπέσωμεν, Ἀδελφοί, διότι ἡμεῖς δὲν φροτίζομεν τὸν τὴν ἐδικὴν μας Σωτηρίαν, ὡσαύτ' ὁ Ποιητὴς μας Θεός. Καὶ ὅτι τὸν ἡμᾶς μὴ μέλλῃ καὶ μὴ πάθωμεν κακὸν, ὡσαύτ' ὁ Θεὸς ὅτε μᾶς ἐχέτω τὴν

ψυχῇ. Διότι ὅτε ἐν ταῖς συμφοραῖς ἀφίνει ὁ Θεὸς πάντες τὰς ἀνθρώπους νὰ περᾶζονται, ὅθ' ἂν μὴ δοκίμωσι, καὶ ἀφανισθῶν ὑπὸ τῷ λύπῃ, ὅτε πάλιν ἐν ταῖς δυνάμεσιν αὐτῶν καὶ καλοπαθείαις, ὅθ' ἂν μὴ γενῶσιν ἀμειλίεροι τῆς Σωτηρίας. Ἀλλὰ ταῖς ἐναλλαγαῖς πολλῶν λογίων, τῷ Σωτηρίᾳ αὐτῶν οἰκονομῶν, ἔργάζεται. Διότι, εὖ εἰς καράβι, ὅπῃ νὰ εἶναι χωρὶς Καραβοκύρου, ἀδύνατον εἶναι νὰ σταθῇ, ἀλλὰ ἐν εὐκολίᾳ καταποντίζεται, ἀπὸ τοῦ Κόσμου πῶς ἤθελε σέβῃ ὑπὸ πῶτος χρόνος, μηδενὸς αὐτὸν κυβερνῶντος; Καὶ ὅθ' ἂν μὴ εἰπῶ ἄλλο πλέον, νόμισαι ἐσὺ τὸν Κόσμον, ὅπῃ εἶναι ἐπ' αὐτῷ εἰς τὴν Γλῶσσαν, πῶς εἶναι Καράβι· ἄρμενον, τὸν Οὐρανὸν· ναυτίαν τὰς ἀνθρώπους, πέλλας τῷ Ἀβυσσῶν. Πᾶς λοιπὸν ὑπὸ πῶτος χρόνος δὲν ἔγινε ναυάγιον, καὶ ἀπώλεια ποτὲ τότε τὰ παγκοσμίᾳ καράβι; ἄφησε γὰρ τὸ καράβι, μίαν ἡμέραν, χωρὶς Κυβερνήτου, καὶ ναυτίαν, καὶ θέλεις τὸ ἴδιον παρὰ τοῦ καταποντίζομενον. Ἀλλὰ ὁ Κόσμος ὡς δὲ τοῦτον ἔπαθε, ἐπὶ τὰ χιλιάδες χρόνους, καὶ περισσότερον ἔχων. Καὶ τί λέγω Καράβι; καὶ Βάρκαν; καλύβην τινὰς ἔσπον ἐἰς τὸ ἀμπέλιον, καὶ φυλάσας τὸν καρπὸν, ἀφῆκεν ἔρημον, πολλὰς δὲ δύο ἡμέρας δὲν ἔσπον, ἀλλὰ χολῇ, καὶ πέφτει ταχέως. Καὶ εὖ καὶ ὅθ' ἂν χωρὶς τὰ ἀποσπέντος δὲν ἡμπορεῖ νὰ σταθῇ, καὶ δημιύργημα Οὐρανοῦ τε, καὶ Γῆς, πᾶσιν ἐπωκαλόν, καὶ θαυμαστόν, πῶς ἤθελεν ὑπομένει πῶτος χρόνος ἀδιάσφατον, χωρὶς τινος ἀπορρηθείας; Ἀδύνατον ἦν. ἐνόησόν μοι τὸ καλὸς, καὶ ὠραίοιτε τὸ Οὐρανὸν πόσους χρόνους ἔχει, καὶ δὲν ἐμαύρισε· γνωρίζεται καὶ τῆς Γῆς τὴν δύναμιν, πῶς δὲν ἀπένησεν ἡ κοιλία τῆς εἰς τὸς χρόνους, νὰ γενῇ τὰ πολυετῆ ἀέρματα· ὁμοίως καὶ τὰ πηγὰς, καὶ ταῖς βρύσας, πῶς πάντες ἀναβλύζον, καὶ ὡς ποτὲ σὺφον. Ἐνόησον τῷ θαλάσσῃ, πόσους δεχεται ποταμούς, καὶ δὲν ὑπερβαίνει τὸ μέτρον, ὅθ' ἂν τὸ πᾶν ἀρέπει εἰς καθ' ἑαυτοῦ πείσμα ἢ τοῦ λογιζομένου ὑπὸ Θεοῦ, νὰ λέγωμεν· „Ὡς „ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, ὅτι πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. Καὶ πῶς νὰ μὴ εἶναι ἀρεπὸν, ὅτι τὸν μετ' ἡμῶν Κτίστην, καὶ λουτρυγὸν βλέπομεν πᾶς κόπτεται τὰ ξύλα, καὶ περαινίζει, καὶ δὲν τὸν ἐξετάζομεν ὅθ' ἂν ποῖαν ἀφορμὴν τὰ κάμνει ἔτι. Ὅμοιος καὶ τὸν Γαβρὴλ, ὅταν ἰαβὼν τὰς ἀσθενείας, ἄλλως μετ' ἡμῶν κόπτεται τὰς σάρκασι, ἄλλως δὲ καίει καὶ φλεβοτομεῖ, ἄλλως δὲ δοκλεῖται εἰς τόπον ἀφελγῆ, καὶ σπασαρεῖ αὐτὰς ἐν πείρῃ, καὶ δίψῃ· καὶ ἡμεῖς βλέποντες αὐτὰ ὅπῃ κάμνουν, δὲν περηνάλομεθα νὰ λέγωμεν, ὅθ' ἂν τὸ, καὶ ὅθ' ἂν ἐκείνο κάμνουν; ἀλλὰ μόνον σιωπῶμεν· τῷ δὲ ἀνερμύστον Σοφίᾳ τὸ Θεὸν πολυπραγμονῶμεν, καὶ ἐξετάζομεν, εἰδὲ καὶ θέλῃ τινὰς νὰ κάμῃ Ἐλεημοσύνην ὑπὲρ τὰς ἀδικημάτων, καὶ πτωχῶν, ἐξετάζομεν ἀκριβῶς, καὶ λέγομεν, ὅθ' ἂν εἶναι ὁ δεινὰς πτωχός, καὶ ὁ δεινὰς πλάσιος; καὶ δὲν σκύπτεις κάποιον νὰ γνωρίσῃς τὰ λόγια σου, τί εἶσαι, καὶ νὰ βάλῃς διπλὸν εἰς τὴν γλῶσσαν σου, καὶ νὰ κρατῇς τὸν νῦν σου νὰ μὴ περηνάλλῃται ἄκαυρα, μόνον κοίταξαι τὸ πέλαγος ἢ ἀμαρτιῶν σου, καὶ ὡς εἶσαι πιερόγος, ζήτησον εἰς τὰ λόγια σου τιμωρίας, διὰ τὴν πολυπραγμοσύνην εἰς τὰς κακὰς λόγους, ὅπῃ εἶπες. διότι ἔστιν ἡ ἀρετὴ νὰ οὐκ ἐξετάσῃς,

„ σονται· Ἀλλὰ καὶ τότες τὰς Νόμους, μίαν, ἢ δύο φορὰς τὰς ἀναγινώσκουσι τὴν
 ἐβδομάδα. Ἀλλὰ πάλιν θέλεις εἶπαι, ὅτι τὰς Βασιλικὰς σφραγίδας δὴ ἀρτίτοι
 καθ' ἡμέραν αὐτὰς βλέπουν ὅλοι. Ἀμὴν τί παρὸς τὸν μακάριον Παῦλον τὸν
 Ῥήτορα τὸ Χρυσῶν, τὸν πῶς Οἰκουμενὸς Ἀλία, τὸν καὶ Δικαιοσύραν Ἐπιστο-
 λῶν, ὡς αὐτὸν καὶ δικτῶν πνευματικῶν, πᾶσαν τὴν Οἰκουμενὴν σαλευδύσαντα·
 τὸν ἀρπαγέντα ἕως τρίτου Οὐρανῶ, καὶ φερθέντα εἰς τὸν Παράδεισον· ὅπως ἔμαθε
 τὰ Μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὅπως δὴ δύναται ἀνθρώπος νὰ τὰ συμύχῃ;
 ἀλλὰ καὶ τὸν δεύτερον τὴν ἐβδομάδα, τὸν ἀναγινώσκουσι· καὶ πάλιν τὴν Ἐπιστο-
 λὴν αὐτὴν δὴ τὴν βασιλικὴν εἰς τὸ σῶμα μας, ἀλλὰ μόνον ὅταν ἀναγινώσκται,
 ἔχουσι τὸν νῦν μας εἰς αὐτὴν. τί ἔχω λοιπὸν νὰ εἶπω καὶ τὸν μακάριον Δαυὶδ;
 πῶς οἰκονόμησεν ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ ἀκακιστῇται, καὶ ἡμέραν, καὶ
 νύκτα; διότι ὅλοι τὸν ἔχον εἰς τὸ σῶμα τῆς ὡς πολυτίμου μύρον· εἰς ταῖς Ἐκ-
 κλησιαστικαῖς ἀρεταῖς, καὶ πρῶτος καὶ μέσος καὶ ὑψίστερος ὁ Δαυὶδ. εἰς ταῖς τῷ
 Ὁρσῶν ὁμολογίαις, καὶ πρῶτος καὶ μέσος καὶ τελειότατος ὁ Δαυὶδ. εἰς τὰ λεί-
 ψανα τοῦ νεκρῶν, εἰς τὰ πᾶσι τοῦ Παρθένου, εἰς ἐργασίαν, καὶ πρῶτος καὶ
 μέσος καὶ ὑψίστερος ὁ Δαυὶδ. Ὡς τοῦ παραδόχου παραμύθιον. Πολλοὶ ὅπως δὴ
 ἠξίουσαν γεύματα, καὶ ἀρχίσαν νὰ μάθωσι ὅσα τὴν ἀρχὴν, ὅλον τὸν Δαυὶδ
 κηρύττει· καὶ ὁ μόνον ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις, ἀλλ' εἰς πάντα
 κωιδόν, καὶ εἰς πᾶσαν ἡλικίαν εἰς ἐκλάμπει. ἀλλὰ καὶ ἐν ἀγοραῖς, καὶ ἐν ἐρημίαις
 μετ' ἐκκλησίας ἀναγείρει τὴν Θεοῦ χοροστασίαν Ἱερὰς. Εἰς τὰ Μοναστήρια
 χορὸς Ἁγίων Ἀγγελικῶν Ταγμάτων, καὶ πρῶτος καὶ μέσος καὶ ὑψίστερος ὁ Δαυὶδ.
 εἰς τὰ Ἀσκητικὰ τοῦ Παρθένου ἀγέλας τοῦ μιμητῶν τὴν Μαριὰμ. εἰς ταῖς
 ἐρημίαις ἄνδρες ἐσαυραμβροὶ προσομιλῶντες τῷ Θεῷ, καὶ πρῶτος καὶ μέσος καὶ ὑψί-
 στερος ὁ Δαυὶδ. Καὶ πάντες καὶ οἱ ἄνθρωποι, τυραννέμενοι ὑπὸ τὸν φρικτὸν
 ὕπνον τῆς σαρκὸς τῆς νυκτός, παρὰκαρὰ σκωαίνονται, καὶ πάραυτα ὁ Δαυὶδ τὰς
 συναντᾷ. Καὶ αὐτὸς τὰς δούλῃς τοῦ Θεοῦ εἰς Ἀγγελικὰς ὁμωδίας διεγείρει. Τὴν
 Γλῶσσαν καίμεν Οὐρανόν, καὶ τὸς ἀνθρώπους καίμεν Ἀγγέλους· ὅλον τὸν ἡμέτερον
 βίον ἀνέπιζει, καὶ πῶς πᾶσι τὰ πάντα γινώσκων. μετὰ τὰ Παιδία συναυξάνε-
 ται. τὰς Νέας προσκαλεῖται πρὸς ἡμᾶς· τοῦ Παρθένου χαλεπὴ σωφροσύ-
 νη· τοῦ Πρώτου δίδει φύλαξιν· τὰς ἀμαρτωλὰς προσκαλεῖ εἰς μετάνοιαν,
 λέγων· „ Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός. Τὰς διορθωθέντας καὶ πῶς
 μετανοίας ἀσφαλίζόμενος, λέγει· „ Ἀμαρτίας νόστος, καὶ ἀγνοίας μου
 „ μὴ μνησθῇς, Κύριε· τὰς ἀνεργίας διεξαμύνῃς, διεγείρων πρὸς δικαιοσύνην,
 „ λέγει· Τί ἀπαποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀπεπέδωκέ μοι; Τὰς
 „ πολλαῖς ἀμαρτανότοις ἀκακούμενος εἰς ἐξομολόγησιν, λέγει· Ἐὰν ἀπο-
 „ μίας παραπτῶς, Κύριε, Κύριε, τίς ἐσθνήσκει; Τὰς ἐπὶ τῆς ἡμέρας
 „ παρὰ Θεοῦ, διδάσκων, λέγει· Ἐλέησόν με ὁ Θεός καὶ τὸ μέγα ἔλεός σου.
 „ Τὰς καλεσθέντας εἰς Ἱερωσουλὴν ἀσφαλίζόμενος, λέγει· Μὴ ἀπορρίψῃς με
 „ ὅσοι τὰ προσώπια σου. Τὰς ἐκκλησίας εἰς Δικαιοσύνην διδάσκων, λέγει· Λύ-

„ Ξαυταί με ὑπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων. Τὰς φοβημένας ὑπὸ ἐχθρῶν κατε-
 „ πόν, λέγει· Ἐξελόμε ἐκ τῆς ἐχθρῶν μου ὁ Θεός. Τὰς ὑποκρινομένας, καὶ
 „ διαχρισμένους ἀναγκάζει εἰς περισσότεραν διαχρισίαν, λέγων· Ὑποκρίναν
 „ ὑπήμενα τὸν Κύριον, καὶ προσέχε μοι, καὶ εἰσήκουε τῆς δεήσεώς μου. Ὡς τῆς
 „ μεγάλης κηδεύουσας, ὅπως σωθήσεται τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ὡς πέρτινα νεύ-
 „ ρα, καὶ ἀνακρίνει εἰς μίαν δοξολογίαν Θεῷ.

Ἀλλὰ πῶς ὁ πᾶς καὶ πλῆκτος, ὅπως ἀπεριζέει τὰ ἥθη τῶν ἀνθρώπων,
 καὶ τὰς λόγους τὰς διεισδυμένας ὑπερηφάνων, ὁ συνησάμενος ὅτι τῆς Γῆς τὴν πολι-
 τείαν τῶν Ἀγγέλων, πῶς ἐπαραχωρήθη νὰ πέσῃ εἰς τὰ δύο κεφάλαια τῶν ἀμαρ-
 τημάτων, στεφανώμενος εἰς τὰς Οὐρανὸς μετὰ τὴν δύσημιαν τῶν Ἀγγέλων; Διότι
 εἰς τὰ κεφάλαια τῶν ἀμαρτημάτων, μὴ φονείας, μὴ μοιχείας, καὶ αὐτὸς ἐπα-
 ραχωρήθη νὰ ξηπέσῃ, καὶ εἰς τὰ δύο. Ἐξ τῶτο πολλῆς διεισδυτικῆς μοιχείας,
 καὶ συλλογιστικῆς ταῦτα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἐξέβλεψεν τῇ ἁγιοῦ. Καὶ καθὼς περ
 τὸ Κάραβι εἰς τὴν θάλασσαν χαλῆς Κυβερνήτην περιφέρειται ὡς καὶ ἐκεῖ ὑπὸ
 τὰ κύματα, καὶ κινδυνεύει, ὡς ἐσαυδύθη με πολλῆς ὁ λογισμὸς ὑπὸ ταῖς
 ἀνακατωσὶς, ὁμοσύνῃς, καὶ λέγων· Πῶς ὁ ἀνθρώπος, ὁ σολισμὸς μου τὸσα
 ἀγαθὰ, ὁ Βασιλεὺς, καὶ Προφήτης, ὁ πᾶς Χρῆς δόλος καὶ Πατὴρ, δόλος καὶ
 „ φύσιν, καὶ Πατὴρ καὶ σάρκα, (Διότι λέγει, Βίβλος Γενέσεως Γενεῶν Χρῆ-
 „ σῆ, Τὸ Δαυὶδ) ὁ μεγαλωσμένος μετὰ ταῖς ἀρεταῖς, ὁ κεκοσμημένος με
 „ τὸ διάδημα, ὁ περιβεβλημένος, τὴν ἀλεργίδα, καὶ ἐνδυμένος τὴν ταπεινότητα,
 „ καὶ λέγων· „ Κύριε, ἔχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου, ὡς ἐμεταεξέστησαν οἱ ὀφθαλ-
 „ μοί μου, ὡς ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις, ὡς ἐν θαυμασίοις ὑπὲρ ἐμέ. εἰ μὴ
 „ ἐπαπεινορόνην, ἀλλὰ ὕψιστα τὴν ψυχὴν μου ὡς τὸ ἀπογεγαλκτισμὸν· ὁ
 „ φυλάξας τὴν ὁρὴν τῆς ἀντιμαχίας, καὶ λέγων· Κύριε ὁ Θεός μου, εἰ ἐποίησα
 „ τὸτο, εἰ ἔστιν ἀδικία ἐν χερσὶ μου, εἰ ἀπαπέδωκα τῶν ἀνταποδιδόναι μου κα-
 „ κά· ὁ μὴ μόνον εἶπεν ὑπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑπερηφάνους ὑπο-
 „ στροφόμενος, καὶ λέγων· Οὐκατέκει ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας μου ποιεῖν ὑπερηφα-
 „ νίαν· λαλῶν ἀδικία, καὶ κατὰ δύναμιν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου· ὁ λέγων
 „ μὴ παρηφίας πρὸς τὸν Θεόν· Ἐπείρωσάς με, καὶ ἔχ ὑβρίσθην ἐν ἐμοὶ ἀδι-
 „ κία. Καὶ τί λέγων πολλὰ, καὶ βεβαιῶναι πρὸς αὐτὴν μαρτυρίας; Ἀλλὰ πολλὰ
 „ καὶ πρὸς λέγουσιν, ὅτι δοὺ εἶναι ἀξιοπίας ἐκείνος, ὅπως μαρτυρεῖ ἕξ λόγους,
 „ εἰ μὴ ἄλλος νὰ μαρτυρήσῃ τὰ αὐτὴν κατωρθώματα, καὶ νὰ κηρύξῃ τὰς αὐτὴν εἰδήσεις
 „ καὶ νὰ γινῇ μᾶλλον ἀξιοπίας ἢ μαρτυρία. Καὶ ποῖον ἄλλον ἔχομεν ὑπὸ τὸν
 „ Θεόν; ὅπως λέγει· „ Εὗρον Δαυὶδ τὸν πᾶν Γενεῶν ἀνδρὰ καὶ τὴν καρδίαν μου.
 „ Ποία ἄλλη μαρτυρία, ὑπὸ κεντῶν, βεβαιωτέρη; Τί τῆς φωνῆς ταύτης ἀξιοπι-
 „ σότερα; ἀλλὰ πῶς ὁ σολισμὸς μετὰ τὸσα κατωρθώματα, ὁ μαρτυρούμενος κατὰ
 „ τὴν καρδίαν τῷ Θεῷ, ἐπαραχωρήθη νὰ πέσῃ εἰς τὰ δύο κεφάλαια τῶν ἀμαρτη-
 „ μάτων, ἢ μοιχείας, ἢ φονείας; ἀλλὰ καὶ μοιχὸς, καὶ φονεὺς ὁ Προφήτης Θεῷ,
 „ καὶ τίτῃ ἡ Γενεῶν ἀντιμαχία σήμερον εἰς ἡμᾶς, ὅχι νὰ κατηγορῶ τὸν Προφή-

την, μὴ γνῶιτο, ἀλλὰ ἵνα ἀποσέχωμαι ἡμεῖς τὸ λόγιμα· καὶ ἵνα ὅταν πολλὰ
 κινῶμεν καπορθώμεν ἀρετῶν, νὰ φυλάγεται, ἵνα μὴ πείσῃ. Οὕτω ᾤελεγε, καὶ ὁ Ἀπό-
 στολος. Ὁ δοκῶν ἐσάναι, βλέπετω μὴ πείσῃ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἔλεγε καὶ αὐτὸς ὁ Δα-
 υὶδ συγχωρέας. „ Εἰς τὸ τέλος μὴ ἀφθέρῃς· ὅθεν ἀποσέχωμαι ἔλεγε· Καὶ
 „ ἕως γήρας, καὶ πρεσβείας, ὁ Θεός μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

Τίνος εὐκριν ἐπαρκαρήθη λοιπὸν νὰ πείσῃ εἰς τοιαύτην ἀμαρτίαν; ἔ-
 τεῖα ἀράγματα. Καὶ ποῖα εἶναι ἐκεῖνα; ἐγὼ νὰ σὰς τὰ εἰπῶ, μόνον ἀποσέ-
 χετε μὲ ἀκλειβείας. Πρῶτον ἔτεῖ τὰς δικαίας, ἵνα νὰ φυλάσσονται ὅλως τῆς
 τῶν ζώων, ἥκον τὰς Ἀσκητὰς καὶ τὰς ἐρημίτας· καὶ νὰ μὴ λέγουν, πολλὰ ἐκα-
 πόρθασα, μὲ πολλὰς ἀρεταῖς ἐσολόθην· νηστῶν, ἀρχοντῶν, ἀποσέχω-
 μαι, δακρύζω, σάκκον ἐνδύθηκα, τὸ σῶμά μου κατεμάραντα μὲ τῶν ἀσκη-
 σιν, πλέον δὲ φοβῶμαι τὰς πειρασμῶν τῶν Διαβόλων, ἐπελείψαν λοιπὸν τὰ
 εὐφράματα. Μὴ πλανᾶσαι, ἀδελφε, μὴ ἐπαίρεσαι εἰς τοῦτο δυνάμει. Δὲν
 ἔκαμιν περιωστέρα τοῦ τοῦ Δαυὶδ, καὶ ἄκιστον αὐτὸν λέγοντες· „ Τὰ γόνάτα
 „ με ἠδύνουν ὅπου νηστείας, καὶ ἡ σὰρξ μου ἠλλοιάθη δι' ἔλαιον· καὶ πάλιν·
 „ Εἰγὼ δὲ ἐν τῷ αὐτῷ παρενοχλεῖν μοι, ἐνεδυμένον σάκκον, καὶ ἐπιπίνειν ἐν
 „ νηστείας τῶν ψυχῶν μου. Ἀκιστον αὐτὸν περὶ τῆς ἀρχοντίας λέγοντες· Μισο-
 „ νύκτιον ἐξεγερμένον τῷ ἐξομολογεῖσθαι σοι· καὶ πάλιν· Ἐπιτίμης τῆς ἡμέρας
 „ ὠλεσάσθαι. Ἀκιστον αὐτὸν λέγοντες, καὶ περὶ δακρύων· Ἐκοπίσθαι ἐν τῇ ἐ-
 „ παγγελίᾳ μου, λῦσω καθ' ἐκάστην νύκτα, τὸν χλίνω μου. Ἀκιστον αὐτὸν, περὶ
 „ ἀσκήσεως, λέγοντες· Ὅτι ποδοῖν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον, καὶ τὸ πόμα μου μὲν
 „ κλαυθμὸν ἐκίνησαν. Ἀλλὰ τί λέγω τὰ τῶν Προφῆται; Ἀκιστον πάλιν τῆς μαρ-
 „ τυρίας τῶν Θεῶν λέγοντες· Εὐρὸν Δαυὶδ πὺν τῷ Γεσθαὶ αὐτῶν καὶ πὺν καρδίαν
 „ μου· καὶ ὅμως μὲν ποταῦται, καὶ πικρὰ κατεργάματα ἔπασσεν εἰς τοιαῦτα σφάλ-
 „ ματος πὺν παραινέσιν τῶν Ἀποστόλων λέγουν· „ Ὁ δοκῶν ἐσάναι, βλέπετω μὴ
 „ πείσῃ. ἰδοὺ ἡ κατὰ αὐτὰ. Ἀκιστον καὶ τῶν δούλων, ὅτι ἔτεῖ νὰ μὴ δόξω-
 „ νώσκωνται οἱ ἀμαρτωλοὶ, ἀλλὰ νὰ ἐξομολογῶνται καθ' ἐκάστην, καὶ μυσταῖς
 „ φορῶν ἀμαρτίας, μυσταῖς ἐξομολογῶνται, διότι ἔδωκεν ἀράγμα εἶναι χειροτε-
 „ ρον τοῦ τοῦ δόξω· διότι ἐὰν πείσῃ τινὰς εἰς δόξω, καὶ τὰς ἀμαρτίας,
 „ πλέον δὲ ἰαφύεται. Δὲν βλέπεις τὰς ἰαφύας, ὅτι, ἐὰν δόξωσιν τινὰς
 „ ἔτεῖ θάνατον, πλέον δὲ ἰαφύειν, ἀλλὰ λέγειν, εἴτι καὶ αὐτὸ τὸ δώσωμεν, δὲν
 „ τὸν ὥφελον, διότι πλέον δὲ δέχεται ἡ ἀσθενὴς θεραπεία, ἐπεὶ δὲ ἐκίχοντο ἡ
 „ κακία τῆς ἀρρώστιας τῶν Τέχνων τῆς ἰαφείας; ταῦτα τὰ λέγειν, καὶ πὺν ἀποφα-
 „ σίζων. Οὕτως, ἐὰν πείσῃ τινὰς εἰς δόξω, καὶ λέγειν, ὅτι πλέον δὲ ἔχει
 „ Σωτηρίαν, εἰς μεγαλήτερα κακὰ ρίχνη τὰ λόγια. Καὶ σὺ λοιπὸν, ὅποιος καὶ
 „ αὐτὸ εἶσαι, ἐὰν συλλογιώμεν, ὅτι ἐκεῖνος, ὅπου ἔκαμιν ταῖς μεγάλας ἀμαρτίας,
 „ τὸν φόνον, καὶ τῶν μοιχείαν, πάλιν ἦν ὡς ἰαφείαν· ἐὰν καὶ μυσταῖς ἀμαρ-
 „ τίας, πάλιν ἔτεῖ εἰς τῶν Ἐξομολογησιν. Καὶ τὸ πὺν λέγω, ὅχι πᾶς δι-

δα θέλημα νὰ ἀμαρτάνειν, ἀλλὰ θέλωντας νὰ σωθῶντες ἀμαρτωλὲς πρὸς μεταίτιας, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι φιλελεῖν, καὶ ἐξαλείφει τὰ μεγάλα ἀμαρτήματα. Ἀλλὰ ὅποιος ἀμαρτάνει, εἶναι ὅμοιος ὅσῳ εἶναι, ὅτε κηρύσσεται, καὶ τρεφίζεται, ὅπως αὐτὸς μετανοήσῃ, ὁ Θεὸς τὸν ἰατρῶν.

Τί οὖν μέζον φόβος καὶ μοιχείας; καὶ ὅπως ἀκούσονται αὐτὸ τὸ Προφῆτα λέγοντος, οὕτως τὸ ἀμαρτάνειν. „Εἶπα ἐξαγορεύσω κατ' ἐμὲ τὴν αὐσίαν μου τῷ Κυρίου, εἰς, καὶ σὺ ἀφῆκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου. Διὰ τὸ καὶ ὁ Χρυσὸς ἔλεος, καὶ ἐσυγχώρησε τὰ μεγάλα ἀμαρτήματα τὸν Δαυὶδ ἐξελθόντα εἰς τὸν Παράδεισον, τὸν Τελώνην ἔκαμεν Εὐαγγελιστὴν, τὸν ὕβριστὴν καὶ βλάσφημον Παῦλον, ἔκαμεν Ἀπόστολον τῆς Οἰκουμένης, ἔλεος νὰ μὴ ἀποπλήξῃται καὶ σὺ ἀμαρτάνων, ἀλλὰ νὰ ἐξομολογῇται τὴν ἀμαρτίαν σου, καὶ τὴν ἀφανίσῃς, καὶ νὰ λαμβάνῃς τὴν ὑγίαν. διότι λέγει. „Εξομολογήσῃς τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. τῷ εἶναι ἡ δούλερά αὐτοῦ. Ἀκούσονται καὶ τὴν τέτλη. ἔμελλεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χρυσὸς νὰ ἔλθῃ ὅπου τῆς Γῆς, νὰ λαβῇ τὴν ἐδικλήν τε σάρκα, καὶ νὰ ἀναστρέφεται μετὰ τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦν ὁ Θεός, καὶ μόνος ἔμελλεν ἀμαρτάνειν, ἐσυγχώρησε τὴν προαίρεσιν τῆς δικαίᾳ κατ' οἰκονομίαν νὰ πέσῃ εἰς ἀνθρώπινα σφάλματα, ὅχι πᾶς αὐτοῦ πρὸς ἑρρίξεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀμαρτίαν, ἀλλὰ μόνον τὴν προαίρεσιν τῆς ἀφῆκεν ἐπὶ πειρατῇ καὶ τὸ θέλημα τῆς. Οὕτως οὖν καὶ ὁ Ἀβραάμ ἤμαρτιν ἀπιστίας, καὶ ἔλεος τὸ ἐκκενέσθαι ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ σκληρωθῇ τὸ γένος αὐτοῦ ἐπὶ τρεφάσας. Καὶ πάλιν ὁ Μωϋσῆς, ἔλεος νὰ μὴ δοξάσῃ τὸν Θεόν, ὅταν ἐβλύσε τὸ νερόν ἐκ τῆς πέτρας πρὸς ἀκαταστάτους Ἰσραηλῖταις, καὶ ἔλεος τὸ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός. „Οὐ μὴ ἴδῃς τὴν Γῆν τῆς ἐπαγγελίας, καὶ νὰ μὴ ἔμπης εἰς αὐτήν. ἔπειτα καὶ εἰς τὴν ἐπαρρησίαν ὁ Θεός, νὰ πέσῃ εἰς ἀμαρτίαν, ἔλεος νὰ ὀρέσῃ μόνος αὐτοῦ ἀμαρτητοῦ ἐν ἀνθρώπῳ σώματι. Διὰ τὸ λοιπὸν καὶ ὁ Προφῆτης Δαυὶδ, ἐτότεν ἐξομολογήσῃ τὴν ἀμαρτίαν τῆς, τὸ εἶπε τῷ Θεῷ. „Σοὶ μόνῳ ἤμαρτιν, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα. Διὰ τί; ὅπως αὐτὸς δικαιοῦνται ἐν πῆς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρινέσθαι. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα κρίσεως, ὅτε ἔχει νὰ φανῇ ἡ ἐδική μου φύσις καὶ τὴν ἐδικὴν τῆς μεγαλοσύνης τοῦ Θεοῦ, διότι λέγει. „Κάθε ἐκ δεξιῶν μου, ἔως αὐτῶν τῶν ἐκ δεξιῶν σου ὑποπόδιον τῆς ποδῶν σου. Εἰς ἐκεῖναι τὴν ἡμέραν φαίνεται τὸ σῶμα, ὅτε ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ἐδικῆς μας φύσιν, νὰ κρίνεται μετὰ τῶν ἀνθρώπων. καὶ αὐτὸ σῶμα, καὶ κάτω σῶμα, διότι λέγει. „Ὅφονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν. Ἀλλὰ τὸ μὴ κάτω, ἦναι τὸ ἐδικόν μας, ὅφονται ἀμαρτίας βεβαρυμένον, τὸ δὲ ἄνω, καὶ τὴν ἀμαρτίαν, ἀλλὰ ἐξελθόντα καὶ κρῖναι πρὸς ἀμαρτίας. ἔλεος τὸ λέγει. „Ὅπως αὐτὸς δικαιοῦνται ἐν πῆς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρινέσθαι. Πᾶς; ἐπειδὴ περ ἀμαρτιαν ἐκ ἐποίησεν, ἐπεὶ ὀρέσθαι δόλος ἐν τῇ σάρκα αὐτοῦ. Αὐτοῦ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ μετὰ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Α' ΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Η.

Περὶ Μετανοίας, ἢ Νηείας, ἢ εἰς τὸν Προφῆτην Ἰωάνν,
καὶ Δανιὴλ, ἢ τὰς τρεῖς Παιδας.

Ε Τ' Λ Ο Γ Η Σ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ .

✠ ✠ ✠ Αἰδρά σήμερον ἡμῖν ἡ Πανήγυρις, ἢ λαμπροτέρα τῶ συνήθους ἡ
✠ Φ ✠ συνάθροισις. Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ αἰτία; ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι τῆς
✠ ✠ ✠ Νηείας εἶναι τὸ κατόρθωμα πῶ, ὅχι τῆς παύσεως, ἀλλὰ τῆς
✠ ✠ ✠ προσδοκιμῆς Νηείας. Ἐκείνη καὶ ἀληθεύει, ἐκείνη μᾶς ἐσυμ-
μάζωξε πρὸς τὸν Πατρὶκὸν μας οἶκον· ἐκείνη, ἢ τὰς προσηγορίας ῥαθυμῶντας,
τὰς ἐπανήγαγε σήμερον πρὸς τὰς Μητρικὰς ἀγκάλας. Ἀλλὰ ἐνὶ μόνον, ὅπῃ
τῶ ἀπαντοχέομεν, μᾶς ἔκαμε ποταυτῶν σπιδῶν, ὁπότεν ἔλθῃ ἢ φανῇ, πό-
σῳ θέλει αὐγατίσει τῶ ὀλαβεῖν; Οὐπὼ καὶ μία Πόλις, ὅτῃ μέλλει νὰ ἔλθῃ
εἰς αὐτῶν Ἀρχοντας φοβερός, πᾶσαν ἀμείλειαν ὀπίσκει ἀπ' αὐτῆς, ἢ ἔρχεται
εἰς μεγάλῳ σπιδῶν. Ἀλλὰ μὴ φοβηθῇτε ἀκούοντες, ὅτῃ λέγω φοβερὸν Ἀρ-
χοῦτα τῶ Νηείαν, διότι δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς φοβερὴ, ἀλλὰ εἰς τὰς Δαίμονας.
διότι, ἐνὶ σπιδῶν ζεταί τινὰς, δεῖξον μόνον εἰς αὐτὸν Νηείας ἀπόσωπον, ἢ
θέλεις ἰδῇ πῶς μόνον αἰνιγτός καὶ ξηρός, ὥσῳ τῶ πῆξαν ὅτῃ τὸν φόβον τῶ καὶ
μάλιστα ὅτῳ ἰδῇ τῶ Νηείαν ἐσμιχαλῶν μετῶ Ἀδελφῶν τῆς τῶ Προσδύχῳ.
Ἐὰν πῶ λέγει καὶ ὁ Χειρὸς. „Τὸ πῶ γένος ἐν ἀδελφῶν ἐξέρχεται, εἰμὴ ἐν προ-
σδύχῳ καὶ Νηεία. Ὅπῃν λοιπὸν διάλῃν ἔπω τὰς πολέμιας τῆς σωτηρίας ἡ-
μῶν, ἢ εἶναι φοβερὰ εἰς τὰς ἐχθρας τῆς ζωῆς μας, ὥρπει νὰ τῶ ποδῶμεν, καὶ
νὰ τῶ ἀγαπῶμεν, ὅχι νὰ τῶ φοβέμεθα· διότι, ἐνὶ φοβέμεθον τὴν μέδῳ,
καὶ τὴν πολυφαγίᾳ ὥρπει νὰ φοβέμεθον, ὅχι τὴν Νηείαν, διότι ἡ μοῖ μᾶς
δένει τὰς χεῖρας ὀπίσω, ἢ μέδῳ, καὶ μᾶς παραδίδει εἰς τὰς χεῖρας τῶ παδῶν
καὶ τῆς τυραννίδος, ὥσῳ σκλάβος καὶ αἰχμαλώτης μᾶς Δεσποίνης χαλεπῆς. ἢ δὲ
Νηεία, καὶ μᾶς ἐνὶ σκλαβωμῶντος, καὶ δειμῶντος, μᾶς λύει ὑπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ μᾶς
ὀγαίνει ὑπὸ τὴν τυραννίδα, καὶ μᾶς φέρνει εἰς τὴν φωντῶν ἐλδοθερίαν. Ὅπῃν
ἐν καὶ τὰς ἐχθρας ἡμῶν πολεμεῖ, καὶ μᾶς ἐλδοθερίαν ὑπὸ τὴν δαλείαν, καὶ
μᾶς φέρνει εἰς τὴν ἐλδοθερίαν, ποίαν ἄλλῳ ὑπόδειξιν μεγαλήτερῳ ζυγῆς τῆς
φιλίας αὐτῆς, ὅτῃ ἔχει πρὸς τὸ γένος ἡμῶν; διότι πῶ εἶναι μεγαλὴς φιλίας
ὑπόδειξις. Θέλεις νὰ μάθῃς, πόσος σολισμός εἶναι εἰς τὰς ἀφρώτας ἡ Νη-
εία, καὶ πόση φυλάξις, καὶ ἀσφάλεια; σοχάσῃ, παρακαλῶσαι, τὸ θαυμάσιον
καὶ μακαρίον γένος τῶ Μοναχῶν, διότι πῶτοι φέγγον τὰς σύγχροτας τῶ Κόσμου,

καὶ ἔρχοντο πρὸς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, καὶ κάμνεν τὰς καλύβας εἰς τὴν ἰσχυρίαν
 τῆς ἐρημίας, ὥσπερ εἰς τινὰ λιμένα εὐδαίον. Ταῦτῃ τῇ Νησείᾳ ἔχον σιμίοικον,
 καὶ συγκατοινοὺν εἰς ὅλῃν τὴν τὴν ζωὴν, ἧς τὸ πρὸς κάμνει καὶ ὁπὸ ἀνθρώπων
 Ἀγγέλους, καὶ ὅχι μόνον ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ ἐν παῖς Πόλεσιν, ὅσας αὐτὸν εὖρον,
 ὅπῃ τῇ ἀγαπᾶν, τὴν ἀνέβαζεν εἰς αὐτὸ τὸ ὕψος τῆς Φιλοσοφίας. Διὰ τὸ καὶ
 ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, οἱ πύργοι τῶν ἐν τῇ πάλαι Διαθήκῃ Προφητῶν, εὐ
 ἦσαν λαμπροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ ὁπὸ ἄλλα πολλὰ, καὶ εἶχαν πολλὴν παρρησίαν,
 ὥσπερ ὅτε ἤθελον νὰ σιμώσων πρὸς τὸν Θεόν, καὶ νὰ ἔλαλθον μετ' αὐτὸν, ὅσον
 εἶναι ἀνθρώπῳ δυνατὸν, πρὸς τῇ Νησείᾳ ἑδραμῶν, καὶ ἔλαλθον μετ' αὐτὸν, ὅσον
 ἀνέβησαν πρὸς αὐτόν. Διὰ τὸ καὶ ὁ Θεὸς ἐξ ἀρχῆς, ὅπως ἔλαμπε τὸν ἀνθρώ
 πον, πάραυτας τὸν ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Νησείας νὰ τὸν βασιλεύῃ, καὶ νὰ ἔχη
 τὴν φροντίδα τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, ὡς περ φιλόσοφος Μιτρά, καὶ ἀείξει Διδάσκα
 λος, τὸ ὅν εἶπεν. „ Ἀπὸ παντὸς ἐξυλετὸ ἐν τῇ Παραδείσῳ βραστὴ φαγεῖν,
 „ ὁπὸ δὲ τὸ ἐξυλετὸ γινώσκων καλόν, καὶ πονήρον ἐφαγεῖτε, εἶδος Νησείας
 εἶναι. Εὐὰν δὲ εἰς τὸν Παραδείσον ἦτον ἀναγκαῖα ἡ Νησεία, πόσω μᾶλλον ἔξω
 τῇ Παραδείσῳ; εὐὰν πρὸς τῆς πληγῆς ἦτον χηρὸς τὸ βότανον, πόσω μᾶλλον μὴ
 τῇ πληγῇ; εὐὰν περὶ νὰ ᾔρῃ ὁ πόλεμος τῶν ἐπιθυμιῶν, ἦτον καλὸν εἰς ἡμᾶς
 τὸ ὅπλον τὸ τῆς Νησείας, πολλῶ μᾶλλον μὴ τῇ τῷ πᾶσι τῷ μάχῃ τῇ ὁπ
 ἐπιθυμιῶν, καὶ ὁπὸ τῇ Δαιμονίᾳ.

Πολλὰ λοιπὸν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ βοήθεια τῆς Νησείας. Εὐὰν ἤθελον ἀνά
 „ σῃ ὁ Ἀδάμ ταύτης τῆς φωνῆς, δὲν ἤθελον ἀκούσῃ τῆς δουτέρας, ὅτι Γῆ
 εἶ, καὶ εἰς Γῆν ἀπέλθοι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ταύτης παρήκασε, ἧς τὸ θάνα
 τος, καὶ λυπαίς, καὶ φροντίδῃς, καὶ ζωὴ χαλεπωτέρα παντὸς θανάτου, ἧς τὸ
 ἀκούσθαι, καὶ τρεῖς, ἧς τὸ πόνος καὶ ὠδίνες. Εἶδες, πῶς ἀναγκαστὴ
 ὁ Θεός, ὅταν καταφρονῇ ἡ Νησεία; Μάθε καὶ πῶς ἀφραίνεται πάλιν,
 ὅταν τιμᾶται. διότι, καθὼς ὅταν ἐκαταφρονῇ, ἔλαλθον ἐπιτίμιον τὸ κατα
 φρονήσαντος τὸν θάνατον, ὥς πάλιν ὅταν ἐτιμῇ, ἐλθούσῃ τὸν θάνατον.
 Διὰ τὸ θέλωντας ὁ Θεὸς νὰ δείξῃ τὴν ἀνάγκαν τῇ δυνάμει,
 τῆς ἑδῶν ἑξουσίᾳ μὴ τῇ ὁπῇ, καὶ τὸ σύστημα πρὸς τὸν θάνατον,
 νὰ ἀρπάξῃ τοὺς σαρκοφῶντες ὁπὸ τὸ μέσον τῆς σφάττης, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ
 πρὸς τὴν ζωὴν. καὶ ὅχι δύο, ἢ τρεῖς, ἢ δέκα, ἢ ἑκοσι, ἀλλὰ τὸν δῆμον
 ὅλον τῶν Νινυτιῶν. καὶ Πόλιν μεγάλῃ καὶ θαυμασίᾳ, δεισσοφοῦν καὶ κλι
 νῶσαν τῇ κεφαλῇ εἰς αὐτὸ τὸ βράχθρον, καὶ μέλυσαν νὰ δεχθῇ τῇ ἀ
 νῶσιν ἐρχομένην ὀργὴν, ὥσπερ νὰ ἦλθε τίς δυνάμεις ἀνῶθεν, καὶ τῇ ἀρ
 παξεν ὁπὸ τῆς χεῖρας τῆς δυνάμει, καὶ τῇ ἦσαν εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλ' εὐὰν
 σὰς φαίνεται, ἀς ἀκούσῃ, καὶ τῇ ἴσῳσι. „ Εὐγένετο, λέγει, λόγος
 „ Κυρίου πρὸς Γαβριὴλ τὸν Προφήτην λέγων σικώσῃ, καὶ ὕπαγε εἰς Νινὴν τὴν
 Πόλιν τὴν μεγάλην. Εὐθὺς εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ τὸν φέρῃ εἰς συμπάθειαν ὁπὸ τῇ
 μεγέθους τῆς Πόλεως, ἀποβλέπωντας τῇ μέλυσαν φυγῇ. Ἀλλὰ ἀς ἀκούσῃ

τοῦ κηρύγματος· Ἀκόμι ἑῖς ἡμέραι, καὶ ἡ Νινύδι ἀφανίζεται. Καὶ τίνας εὐ-
 κεν πορεύεαι πρὸς δευῖα, ὅπως μὴ ληθῇς τὴν κάμιν, ὅταν ἐν μὴν τῇ κάμιν, τὸ πορεύε-
 γαι· ὅταν τὸ φοβεῖται, καὶ μὴ τὴν γένουσαν, ὅταν ἐν μὴν τῇ γένουσαν. Ἀς
 μᾶς φοβίσαν, λέγει κάποιος σοφός, πρὸς λόγια, καὶ μὴ μᾶς λυπήσαν τὰ παρὰ
 ματα. Ἀλλὰ τίνας εὐκέν καὶ τὴν πορεύουσαν τῇ Νινυδίτῃ εἰς ἕνα σκεῖν ἐμάζωξε
 χρόνον; Διὰ τὴν μάστιγιν καὶ τὴν ἀρετὴν τῇ βαρβαρῶν ἐκείνων, ἦγον τῇ Νινυ-
 τίτῃ, πᾶς ἐδουλήθησαν εἰς ἑῖς ἡμέρας καὶ καταλύσαν τὰς πόλιν ἀμαρτημάτων ὀρ-
 γήν, καὶ τὰ θαυμάσια, καὶ τὸ Θεὸς τὴν φιλανθρωπίαν, ὅταν ἐδέχθη ἑῖς ἡμέραν
 μετανοίαν ὑπὲρ πάντων ἀμαρτημάτων, καὶ καὶ μὴ πόνος καὶ σὺ εἰς ὁποῦναι
 ἐὰν ἔχῃς καὶ μυρίας ἀμαρτίας. διότι, ὡς περὶ ἀμείλις, καὶ ὀλιγόφυκος, ἐν
 λάβῃ καὶ πολλῷ καιρῷ εἰς μετανοίαν, ἐδὲν μέγα ἐργάζεται, ἐδὲ κατελάσσει
 τὸν Θεὸν εἰς τὴν λόγῳ, ὅταν τὴν βαρβαρίαν αὐτῶν, ἕνα πάλιν ὁ πορεύομαι, καὶ
 ζῶν τῇ πνύματι, καὶ μὴ πολλῆς ἀποδοῆς ἀρχίζων τὴν μετανοίαν, ὁμολογεῖται καὶ εἰς
 ὀλίγον καιρὸν καὶ ἀφανίσῃ πολλῶν χρόνον ἀμαρτημάτων. Δὲν ἀρνήθη ἑῖς πορεύ-
 ὁ Πέτρος; ἔχῃ τὸ τέκνον μετ' ὅρας; ἔχῃ μίαν ἀτελεῖς κοπέλας λόγους ἐφοβήθη;
 Τί λοιπόν; πολλὰς χρόνους ἔκαμε καὶ μετανοήσῃ; ὅχι· ἀλλ' ἐκένῳ τὴν νύκτα,
 καὶ ἔπεισε, καὶ ἐσκαύθη· ἐπῆρε καὶ τὴν πληγὴν, καὶ τὴν ἐλπίαν· καὶ ἀρρώσῃ, καὶ
 ὑγίαν. Πᾶς, καὶ μὴ τί ἔσπον; κλαύσας καὶ ὁποδουρῶντος, μᾶλλον δὲ ἐκλαύ-
 σας ἀπλῶς, ἀλλὰ μὴ ἀποδοῖν πολλὴν καὶ ζῶν· ὅταν τὸ καὶ Ἐυαγγελιστὴς δὲ
 εἶπε, ὅτι ἐκλαύσας ἀπλῶς, ἀλλ' ἐκλαύσε κινῶν. καὶ ποταπὴ ἦτον ἡ δύναμις
 τῇ δακρύων ἐκείνων, δὲν δύναται λόγος καὶ τὴν φανερῶν. Ἀλλὰ ἡ ἔκβασις τῇ
 ἀμαρτημάτων τὴν δείχνει φανερά, διότι μὴ τὸ χαλεπὸν ἐκείνο πνῦμα (ὅταν τὴν
 ἀρνήσιν ὅταν δὲ εἶναι μεγαλιτερον κακόν,) μὴ ποῦτον κακόν, πάλιν τὸν ἀέβα-
 σεν εἰς τὴν πορεύουσαν τιμὴν, καὶ τὴν ἐλπίαν τὴν πορεύουσαν τῇς Ἐκκλησίας πάσης
 τῇς Οἰκουμένης· καὶ ἐδείξεν εἰς ἡμᾶς πλείονα τῇ Α' ποσὸν ἀπάντων ἔχοντα τὴν
 ἀγάπην εἰς τὸν Δεσπότην, διότι λέγει· Πέτρε, φιλεῖς με πλείον τῶν
 ἄλλων καὶ ἀληθεῖς ἐδὲν ἀλλῇ ἀρετῇ εἶναι ἴσια. Καὶ ἵνα μὴ λέγῃς, ὅτι τὸς
 Νινυδίτας ἀρεπῶν τὸς πομπάθῃς, ἐπειδὴ ἦσαν ἄνθρωποι βαρβαροὶ καὶ
 ἀνόητοι, διότι λέγει· „ Δάσος, ὁ μὴ εἰδὼς τὸ θέλημα τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ, καὶ
 „ ποιήσας ἄξια πληγῶν, δαριστεύεται ὀλίγα. ἵνα μὴ λέγῃς τὸ, ὅταν τὸ σὺ
 ἦσας καὶ τὸ Πέτρον εἰς τὸ μέσον, δάσος μάλιστα ἐξέδιδον τὸ θέλημα τῷ Κυρίῳ
 αὐτοῦ, ἀλλ' ὅταν καὶ ὅταν ἐκείνη τὴν μεγαλιτερίαν ἀμαρτίαν, καὶ ἰδὲ πόσον ὅταν
 παρρησίας ἐπαυλῇ. Λοιπὸν καὶ σὺ μὴ ὁποδουρῶντος καὶ τὰς ἀμαρτίας σου,
 ὅτι τὸ χειρότερον τῇς ἀμαρτίας εἶναι καὶ σῖνται τινὰς εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸ
 δεινότερον τῇ πνύματι, ὅταν κείναι περὶ τὸς. Τὰ θρῆναι καὶ ὁ Παῦλος καὶ
 ὁδύρεται. Τὰ εἶναι ἄξιον πένθους. διότι, λέγει· „ Μήπως ἐλθόντα με πρὸς
 „ ὑμᾶς, κατενόησιν ὁ Θεός, καὶ περὶ τὴν πολλήν, ὅχι τῇ ἀμαρτημάτων ἀπλῶς,
 „ ἀλλὰ τῇ μὴ μετανοοῦσάντων, ὅταν τῇ ἀσέλγειᾳ, καὶ ἀκαθαρσίᾳ καὶ ἔκβασι.
 Πρὸς δὲ τὴν μετανοίαν, ποῖος καιρὸς ἡθέλω ἀρεθῇ ἐκπεπαιστωμένος, ὅταν τὸν

καιρὸν πῆς Νηρείας· Ἀλλὰ ὡς ἔλθωμεν πάλιν ἐπὶ τῇ Ἰσορίᾳ· ἀέσας δὲ
 πάντα τὰ λόγια ὁ Προφήτης, ἐκατέβη εἰς Ἰόππην νὰ φύγῃ εἰς Ὀαρσεῖς ὅπου τὸ
 ἀπόστατον Κυεῖν. Πῶ φύγεις, ἄνθρωπε; δὲν ἤκυσας τὸν ἄλλον Προφήτην
 λέγοντα· „Πῶ πορεύσῃ ὅπου τῷ Πνεύματός σου, καὶ ὅπου τῷ προσώπῳ σου πῶ
 „ φύγω; Εἰς τὴν γῆν; ἀλλὰ τῷ Κυεῖν ἡ γῆ, καὶ τὸ πλῆρωμα αὐτῆς· εἰς τὸν
 „ Ἀΐδιον; ἀλλ' ἐγὼ καταβῶ, λέγει, εἰς τὸν Ἀΐδιον, μὴ δεισκέης· εἰς τὸν
 „ Οὐρανόν; ἀλλὰ σὺ ἐκεῖ εἶσαι· εἰς τὴν θάλασσαν; καὶ ἐκεῖ, λέγει, μὴ πιάσῃ
 „ ἡ δεξιὰ σου· τὸ ὅποιον ἔπαθε καὶ ἔτος ὁ Προφήτης. Ἀλλὰ τοιαύτη εἶναι ἡ ἁμαρ-
 „ τία, καὶ εἰς πολλὰ ἀγνωσίαν βάνει τὴν ψυχὴν μας, καὶ καθ' ἑαυτὴν οἱ μεθυσ-
 „ μῆοι, καὶ σκοτισμῆοι ὅπου τὸν οἶνον περιπατῶν ὡς φθάσκει, καὶ χάσμα εἶναι
 „ ὁμωρὸς, καὶ ἐγκρεμνός, καὶ ὅ, τι τύχῃ, καταπιπτοσιν ἠφελᾶκτως, ἔπο καὶ οἱ
 „ ὀρμῶντες πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ κρατυμῆοι ὅπου τὴν ἐπιθυμίαν τῆς παράξιας,
 „ ὡσπερ ὅπου μέθῃ κακῶν, δὲν ρεοῖεν τί κάμνουν, δὲν συλλογίζονται ἔτε πᾶ
 „ παρόντα, ἔτε πᾶ μέλλοντα. Ἀπὸ τὸν Δεσπότην φύγεις, εἰπέ μοι; λοιπὸν
 „ ὀλίγον ἀνάμεινον, καὶ θέλεις μάθῃ ὅπου αὐτὰ τὰ παράγματα, ὅτι εἰς τῆς θαλάσ-
 „ σης τῆς δόξης τῷ Δεσπότη τὰς χεῖρας διώσας νὰ φύγῃς· διότι ἀόμοι δὲν ἐσέβη
 „ εἰς τὸ καράβι ἔπος, καὶ ἐκεῖνη ἀρχισε τὰ κύματα, καὶ ἐσηκώετο εἰς ὕψος μέγα.
 „ καὶ καθ' ἑαυτὴν μία δολοφῶνα καλὸν γῶμος, νὰ εὕρῃ εἷα σινδάλον φύλατον τῷ
 „ Αὐθεντός της καὶ κλέψαντα τίποτε, δὲν τὸν ἀφίνει, ἀλλὰ κάμνει πολλὰ βάσανα
 „ ἐκείνων, ὅπως τὸν ἐδέχθησαν ἕως νὰ τὸν πάρῃ, ἔπο καὶ ἡ θάλασσα τότε, ἄρῃ-
 „ σα τὸν σινδάλον αὐτῆς καὶ γινώσκασα, πολλὰ βάσανα κάμνει τῷ ναυτῶν· πα-
 „ ράσσεται, φωνάζει, σέριστα, ἔχῃ εἰς Κεῖπτεον, ἀλλὰ νὰ τὰς καταποντίσῃ,
 „ φοβερίζουσα μὲ ὅλον τὸ καράβι, ἐὰν δὲν δώσῃ τὸν ὁμόδαλόν της. Τί ἐν εἰ ναυ-
 „ ται; αἰσὰν εἶδαν πάντα τὰ κακὰ ἐρρίξαν, λέγει, ὅλον τὸ φορτίον τῷ καράβι,
 „ ἀλλὰ τὸ καράβι δὲν ἐλάφρυνε, διότι τὸ φορτίον ὅλον μέσα ἦτον ἀόμοι· τῷ Προ-
 „ φῆτε τὸ σῶμα ἦτον τὸ βαρὺ φορτίον, ὅχι ὅπου τὴν τῷ σώματος φύσιν, ἀλλὰ ὅπου
 „ τῆς ἁμαρτίας τὸ βάρος, διότι εἰς τὸ παρᾶγμα εἶναι τόσο βαρὺ καὶ κακοβάσαντον,
 „ ὡσὰν ἡ ἁμαρτία, καὶ ἡ παρακοή. Διὰ τὸ καὶ ὁ Προφήτης Ζαχαρίας μὴ μο-
 „ λυβᾶς διτυπωσεν αὐτὴν. καὶ ὁ Δαυὶδ, τὴν φύσιν αὐτῆς ἔξεραφον, ἔλεγε·
 „ „ Αἱ αἰορίαι μὲ ὑπερῶσαν τὴν κεφαλὴν μου, ὡς εἰ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν
 „ „ ἐν ἐμέ· ὁ δὲ Χειρὸς πάλιν ἔλεγε πρὸς τὰς ζήσαντας ἐν ἁμαρτίαις. Δεῦ-
 „ „ τε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες, καὶ περιρτισμῆοι, καλῶ ἀναπαύσω ὑμᾶς.
 „ Αὕτη καὶ τὸ πλοῖον ἐβάρυνε τότε, καὶ ἐμῆκε νὰ τὸ βυθίσῃ. Οἱ δὲ Ἰωνᾶς ἐκά-
 „ θύδε, καὶ ἐρεγγαλῆς· βαρὺς ὁ ὕπνος, ἀλλ' ἐκ ἡν ἡδονῆς, ἀλλὰ λύπης, καὶ
 „ ραθυμίας, διότι οἱ ἀγνώμονες δέλοι ταχέως γινώσκον τὸ σφάλμα, τὸ ὅποιον
 „ καὶ ἐκεῖνος ἔπαθε. Μετὰ οὖν τὴν παρᾶξιν τῆς ἁμαρτίας, τότε ἐγινώρισε τὸ κακὸν
 „ τῆς ἁμαρτίας· διότι τοιαύτη εἶναι ἡ ἁμαρτία, καὶ ἀφότης ἡγῆ, καὶ πλειωθῇ,
 „ τότε ἀνάπτει τὰς πόνοὺς τῆς ψυχῆς, ὅπου τὴν ἐγκύνησεν, ἀλλοεξόπως πα-
 „ ρὰ τὴν ἐδικὴν μας γνῶσιν· διότι ἡμεῖς μὲν, ὡσὰν ὁρμηθᾶμεν, παύομεν

τὰς πόνας τῆς Μηδὸς, ἐκείνη δὲ αἰσῶν γεννηθῆ, τότε αὐγατίζει τὰς τεκόντας αὐ-
τῶν λογισμὰς, τὰς πόνας. Τί ἐν ὁ παρῶτος τὰ καραβίαι, προσῆλθε καὶ λέγει τα-
τί κάθεται· ἀνάστα, ἐπικαλῶ τὸν Θεόν σε, ὅτι ἐγκαίρει, πᾶς δὲ εἶναι ὁ χει-
μῶν καὶ τῶν σιμῶν. ἀλλ' ὅτι Θεήλατος ἦτον ἡ πληγὴ, καὶ ἐξω τῆς αἰθρα-
πίνης τέχνης τὸ κλυδώνιον, καὶ καμίαν βολῆσαν δὲν ἔδιδαν τὰ Κυβερνήται τὰ χέ-
ρια· ἄλλον ὃν Κυβερνήτῳ μεγαλύνοντο ἐχρηάζοντο τὰ ρηθόμενα, ἐκείνοι ὅπῃ
κυβερνᾷ τὸν Κόσμον ὅλον. Ἐν τῷ καὶ ἐκείνοι ἀφῆκαν τὰ ὅλα, καὶ καπρία, καὶ ἀρ-
μενα, καὶ χοινία, καὶ ἐβλεπον ἀπὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ μόνον τὸν Θεόν ἐπαρεκάλεσαν.
Καὶ αἰσῶν δὲν ἔγινον ἐδὲ ἕως καλωσύνης, ἔβαλον, λέγει, κλήρας, καὶ ἐφωτί-
ρωσεν ὁ κλήρος τὸν παισίῳ. Ἀλλὰ ἐκείνοι ἐδὲ τότε δὲν τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ῥί-
ξεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ μὲ πᾶσι τὸν θόρυβον καὶ τὸς τὴν παραχλῆ, ὥσπερ νῆ
εἶχεν ἡσυχίαν πολλῶν, ἕως ἔστανεν Κεπίλειον εἰς τὸ καράβι, καὶ τὰ ἔδωκεν
καιρὸν, καὶ τὸν ἐφωκαλύψαν νῆ ἀποκρίθῃ, καὶ ἐξέταζον πάντες καὶ ἀκρεβέας,
αἰσῶν Κεπαίδες. Καὶ ἀκροῖον γὰρ αὐτῶν.

Ποία εἶναι ἡ ἐργασία σου; πόθεν ἔρχεται; πᾶ πορεύεται; ἐν ποίας Χώρας,
καὶ ἐκ ποίας γούρας εἶσαι; καὶ τί; ἡ θάλασσα μὲν τὸν ἐκατηγόρησεν, ὁ κλήρος δὲ
τὸν ἐλογεῖ, καὶ τὸν ἐμαρτύρησεν, ἀλλ' ὅμως ἐδὲ τῆς θαλάσσης καταβοώσης, ἐδὲ
τῆς κλήρος καταμαρτυρήσαντος, ἀκομὴ δὲν τὸν ἀποφασίζον, ἀλλ' ὥσπερ εἰς Κεπί-
λειον, ὅπερ νῆ εἶναι καὶ οἱ κατήγοροι ἐκεῖ, καὶ οἱ Μάρτυρες νῆ ἐλέγχον τὸν κατηγο-
ρηθῆν, δὲν ἀποφασίζον οἱ Κεπαίδες πρότερον, ἕως ὅπῃ αὐτὸς ὁ κατεδικος γε-
νῇ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας τῆς. Οὕτω λοιπὸν καὶ πῦτε οἱ ναῦται, ἀνθρώποι βάρ-
βαροι, καὶ ἀνόητοι, ἐμιμῶντο τῶν διπλάσιων τῶν δικαστηρίων. καὶ τί πόσος φόβος,
πόσος κίνδυνος, πόση παραχλῆ, ὅπῃ τὰς ἐπανεβῇ τῆς θαλάσσης, ὅπῃ δὲ τὰς ἀφι-
νεν ἔτε νῆ ἀναπνέων; Οὕτως ἐπὶ τὸν πῦτε, καὶ ἀνακαπνέοντο θυμωμένη, καὶ καταβοώ-
σα, καὶ ἐσῆκον πικρὰ τὰ κύματα, ὥστε ὅπῃ ἔχασαν τὸ φορτίον τῶς ὅλον ἀπὸ
τῶν ἐδικνήτων ἀφορμῶν. Πόθεν ἔν ἔγινον ἡ πῶσάυτη ἀφρόνοια; Ἀπὸ τῆς τῆς Θεῶς
οἰκονομίας. Διότι ὁ Θεὸς ἐσοχαίρει νῆ γίνονται ταῦτα, παιδεύων τὸν Προφήτην
μὲ τῶτα νῆ εἶναι φιλόανθρώπου καὶ ἡμερος, φανερὰ βοῶν ἀπὸς αὐτὸν καὶ λέγων· Ὁ
Προφήτε, μιμῶσα τὰς ναυτίας, ἀνθρώπου ἀνόητος· ἐπεὶ δὲ ἔτοι μὲν ἐδὲ μῆς
ψυχῆς καταφρονέσων, ἐδὲ αὐτὸς σώματος τὰ ἐδικνέ σε, ἐσὺ δὲ πῶσάυτῳ Πόλιν,
μὲ πόσας μυριάδας ἀνθρώπων, τῶν ἐπαρέδωκες καὶ τὸν σκοπὸν σε. Καὶ πῶτε
μὲν ὁρῶν ἐκείνον, ὅπῃ ἦτον ἀφορμὴ νῆ πᾶσαν πόσα κακὰ, καὶ πάλιν δὲν ὁρ-
μὲν νῆ κάρμεν, καθὼς ἀποφασίσεν ὁ κλήρος· ἐσὺ δὲ ἐδὲ ποτε τί ποτε ἔχεις νῆ
ἐγκαλέσεις τὴν Νινωίτιος. καὶ ἐσῶτα μὲν σὲ ἐπὶ ῥόδαζα ἐγὼ νῆ τὰς ἐπὶ τῆς πῶς
σωτηρίας μὲ τὸ κηρυγμα, καὶ δὲ ἐπὶ ἡκούσας, ἔτοι δὲ, μηδενὸς ἀκρίσαντες, ἀγω-
νίζονται καὶ κάρμεν καθε λόγῳς ῥόπον νῆ σὲ γλυτώσων ἐσῶτα τὸν παισίῳ.
Διότι καὶ μὲ τῶν τιμαίαν, ὅπῃ ἔπαθον ἀπὸ τῶν θαλάσσης, καὶ μὲ τῶν ἀποδέ-
ξιν τὰ κλήρος, ὅπῃ τὸν ἐφανέρωσεν, ὅτε καὶ αὐτὸς ἐκατηγόρη πῶ λόγῳ καὶ τῶν
ῥαγῶν ἀμολόγησεν, ἐδὲ τότε ἄρμηνσαν ὅπῃ τῶν ἀπαίλειαν τὰ Προφήτη, ἀλλ'

ἔτεχνοντο, καὶ ἐβιάζοντο, καὶ ἔκαμναν κάθε ἥσπον, καὶ μετὰ τὴν ὑπόδει-
ξιν, γὰρ μὴ τὸν ρίξεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ ἡ θάλασσα δὲν πὺς ἀφι-
νον εἰς ἑπὶ μαλλὸν δὲ ὁ Θεὸς δὲν πὺς ἀφινε, βυλόλῳρος, ὡς περὶ ἔξω τῷ
ναυτῶν, ἔπει καὶ ἔξω τῷ κήτας γὰρ σωφρονίσῃ τὸν Προφήτην. Διότι, ὡς περὶ ἡκ-
σαν, ἐπάρτε με, καὶ βάλτε με εἰς τὴν θάλασσαν, ἔξω γὰρ παύσῃ ἡ φερτα-
να, ἐβιάζοντο γὰρ εὐγενεῖς εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ τὰ κύματα δὲν πὺς ἀφιναν.
Σὺ δὲ, ὡς περὶ ἡκσαν τὸν Προφήτην φύλονται, ἄκσον αὐτὴ καὶ ὁμολο-
γημῶς κάτωθεν ὑπὸ τῆς γαστρὸς τῷ θνητῷ, ἔξω γὰρ μάθης, ὅτι κείνο μὴ
τὸ ἔπαθεν ὡς ἄνθρωπος, τὸ δὲ τὸ ἔδειξεν ὁ Προφήτης.

Λαβῶσα λοιπὸν ἡ θάλασσα αὐτὸν, τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν κοιλίαν τῷ κήτας, ὡ-
σαν εἰς τὴν φυλακὴν, φυλάττωσα τὸν φάλαγον τῶν τῶ Ἀυθεντοῦς καὶ ἔπει-
τὰ ἄρεια κύματα τὸν ἐπνίξαν, ἔπει τὸ θνητὸν τὸ ἀρχειότερον τῷ κυμάτων τὸν ἐδέφ-
τειρε, ἀλλὰ τὸν ἐφύλαξε καὶ τὸν ἤφερον εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ὑπῆκουσε καὶ ἡ θά-
λασσα, καὶ τὸ θνητὸν ὡς φύσιν, ἔξω γὰρ παιδείᾳ ὑπὸ πάντων ὁ Προφήτης.
Ἐλθὼν τοίνυν εἰς τὴν Πόλιν, ἀέγνωσε τὴν ὑπόφασιν, ὡς περὶ Βασιλικῇ
Ἐπιστολῇ, φοβερῇ, καὶ παιδευτικῇ, καὶ βλάστησιν. „Ἐτι ἔτις ἡμέραι,
„ καὶ Νινεὺς κατασφραγίσεται. Ἦκουσαν ταῦτα ἐκεῖνοι, καὶ δὲν ἀπίστησαν, δὲν
ἐκαταφρόνησαν, ἀλλὰ ὡς ἀπαιτῶν δαμόνων ἐπὶ τὴν νησίαν, Ἀνδρῶν,
Γυλικῶν, Δεσποτῶν, Ἀρχόντων, Ἀρχιερέων, Νέων, Γερόνων, Παι-
δίων, Πρεσβυτέρων. Καὶ εἰς τὴν φύσιν τῷ ἀλόγων ζώων ἔμεινον ἄμοιρος τῆς
ποιότητος λειτουργίας, πανταχῶς σάκκος, πανταχῶς σποδός, πανταχῶς ἔρλωι καὶ
μορολόγια. Ἐχρῆσθη δὲ τὸ μοχάει ὑπὸ τῷ ἀγαλάδαν, ἐδίωχθη τὸ ἀρτίον
ὑπὸ τὸ βούδι, παιδίον βυζανταῖον δὲν εἰσέκειτο εἰς ταῖς ἀγκάλας τῆς Μητρὸς
αὐτῆς καὶ ὡς πάντων ἀνέοντο φωναῖς ὁδοπορευτικαῖς, μία τὴν ἄλλῃ ἀντι-
βοῶσα, καὶ ἀντιφώνουσα. Τὰ τέκνα πενῶντα, ἐζητῶν τὰς πηγὰς τῷ γάλακτος.
αἱ Μητέρες ὑπὸ τὸν θυσιὸν πόρον κεντέμηναι, μετὰ ἐλεεινὰς φωνὰς ἐκραζόν.
τὰ τέκνα, γὰρ βοῶν, καὶ τὸν ὅμοιον ἥσπον λιμάζοντα, μεγάλῳ κλαυθμῷ ἐφώνα-
ζον, καὶ ἐκλυδούον. Ὁ Πρεσβύτερος ἐθρύνει ἔξω ταῦτα, καὶ ὑπάστα τὴν πολιν
ὁ πεινστικός καὶ θυρεὸς σφοδρότερον ἐπωδύρειτο ὁ πόνος ἐσείαζεν. ὁ πλάσιος
ἀσπῶν τὴν καλοπᾶθειαν, καὶ ἀγάπα τὴν κακοπᾶθειαν ὡς σώφρονα. Αὐτὸς ὁ
Βασιλεὺς τὴν λαμπρότητα, καὶ τὴν δόξαν τὴν ἐμπεβαλεν εἰς αἰχμῶν, εὐγαλε-
τὴν Σπέρανον, καὶ ἔβαλε τὸν εἰς τὴν κεφαλὴν τῷ ἔρριξεν τὴν ἀλεργίδα, καὶ ἐν-
δύθη σάκκον. ἀφῆκε τὸν θρόνον τὸν ὑψηλὸν καὶ μετῴρων, καὶ ἐκείτετο ἐλεεινῶς
ἐπὶ τῆς Γῆς. Τὴν Μοναρχικῇ, καὶ Βασιλικῇ ἐσάδειν κατελιπὼν, ἔγινεν
εἰς ὑπὸ τῶν πολλῶν, καὶ συνεθρύνει μετὰ τὸν δῆμον, καὶ ἄπὸς ἀρπάξε τὴν Πόλιν
ἐκ τῷ κινδύνου. Καὶ ἦτον γὰρ ἰδοὺ τινὰς παρὰ τὸν ὁδοδότην, γὰρ νικῶ ὁ σάκκος
τὴν ἀλεργίδα. ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ἐδωκῆν ἡ ἀλεργίς, ἐδωκῆν ὁ σάκκος. ἐκεῖ-
νο ὅπερ δὲν ἐτελείωσε τὸ ἔθνημα, τὸ ἐκατόρθωσεν ἡ σάκη. Βλέπεις, πῶς
δὲν ἔλεγα ψόματα, ὅτι ὅχι ἡ Νηστεία, ἀλλὰ ἡ μέθη, καὶ ἡ πολυφαγία τὴν

Πόλιν σκαμνίῳ δέσεισσι, καὶ ἔμελλε νὰ τὴν καταποντίσῃ; ἡ δὲ Νησεΐα σα-
λευρμένη, καὶ μέλλουσα καταπίπτειν, τὴν ἐλευθέρωσται.

Μὲ ταύτῃ τὴν Νησεΐαν καὶ ὁ Δαυὶδ, εἰσελθὼν εἰς τὸν Λάκκον τῆς Λεόντων,
καὶ καθήμιος εἰς τὸ μέσον τῆς, ἐλγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ ὥσθ' νὰ ἦτον μὲ παρόβαται ἡμεῖς.
ἀλλὰ καὶ ἔβραζαν ὑπὸ τὸν θυμόν τας, καὶ ἔβλεπαν φοινικῶς, καὶ ἡ ἑσπέρια ἦτον ἐμ-
πορθαταί τας. ἀλλὰ δὲν ἐγγίζον, ὅπως τὰ ἀνάγκαζε καὶ αὐτὴ ἡ φύσις τὸ φοβερότε-
ρον· διότι ἄλλο δὲν εἶναι ἀρχειώτερον ὑπὸ ἐκείνα τὰ θηρία, καὶ ὑπὸ τὴν πείναν,
διότι ἐπτα ἡμέρας εἶχαν, ὅπως δὲν ἔφαγαν τίποτες, ἀλλ' ὅμως διλαβέντο νὰ
ἐγγίξωσιν εἰς τὸ ἐγκρατὲς σῶμα τῶ Προφῆτε. Μὲ ταύτῃ καὶ οἱ ἄλλοι Παῖδες εἰσελ-
θόντες εἰς τὴν Βαβυλωνίαν κάμινον, καὶ πολλὸν χρόνον στεκάμφοροι εἰς τὸ πῦρ, ἔ-
χοντες τὰ σώματα, λαμπρότερα φαίνοντο αὐτῶ τῶ πυρός τότε, ὅταν ἐλγῆκαν ἐκ
τῆς καμίνου. Καὶ αὐτοὶ ἦτον πῦρ, ἐκείνο τὸ πῦρ, πῶς ἐκ ἐποίει τὰ τῶ πυρός; καὶ
ἐὰν ἦτον σώματα ἐκείνα τὰ σώματα, πῶς δὲν ἐπάθοναι τὰ σώματα; Πῶς;
ἐρώτησον τὴν Νησεΐαν, καὶ αὐτὴ σε ἀποκρίνεται, καὶ αὐτὴ λυσιτελεῖ ἀποκρίσας, τῇ
σάματι δὲ ἡ φύσις ἐπολέμα μετὰ τὴν φύσιν τῶ πυρός, καὶ ἐνέσταται τὰ σώματα. Εἴ-
δες ἀδελφοὺς πόλεμον; εἶδες ἀδελφοὺς νίκην; Θάυμαστον τὴν Νησεΐαν, καὶ
ὑποδεξάμεν μετὰ ταῖς ἀγκύλαις ἀσπίδων. διότι, ὅσους καὶ εἰς τὰς καμίνους
βοηθῇ, καὶ εἰς τὰς Λάκκους τῆς Λεόντων φυλάτῃ, καὶ τὰς Δαιμονίας ὑποδιώκῃ, καὶ
τὴν πόρρασιν τῶ Θεοῦ λύσῃ, καὶ τῇ παθῶν τὴν κενὴν ἀνακίῃ, καὶ ἀπὸς ἐλευ-
θερίας ἡμᾶς ἐπανέλθῃ, καὶ κάμῃ πολλὰ καλὰ καὶ ἐκ τῶς λογισμῆς ἡμῶν, πῶς
δὲν εἶναι μεγάλη ἀδανομία νὰ τὴν φοβερόμεθα ἡμεῖς καὶ νὰ τὴν φοβώμεθα, ὅταν
ἔχει τόσα ἀγαθὰ εἰς τὰ χεῖρά της; Ἀλλὰ λέγει τις, ἔσθ' ἂν ἀχαμνίζει τὴν
ἀδανείαν τῶ σώματος. Ἀλλὰ λέγει καὶ ἐγὼ, ὅσον ὁ ἕνα ἀνθρώπος διαφθεί-
ρεται, πᾶσι τοῖς ὅσοι ἀνακαταργεῖται ὑπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν· μάλιστα δὲ, ἐὰν
θελήσῃ νὰ καλοξεπάρῃ μετὰ ἀκρίβειας τὸ πρᾶγμα, θέλει τὴν εὐρὴ αὐτῇ
νὰ εἶναι καὶ τῆς ὑγείας Μπέρα. Καὶ ἐὰν δὲν πισύῃς τὰ ἐδικὰ με λόγια, ἐρω-
τήσον τὰς μαθητάς τῆς Γαλιλαίας, καὶ αὐτοὶ θέλουν σε τὸ δεῖξαι σαφέστε-
ρον· οἱ ἐποιοὶ τὴν μὲν ἐγκράτειαν καλῶσι Μπέρα τῆς ὑγείας, τὰς δὲ ποδαλ-
γίας, καὶ καρδιαγίας, καὶ οὐρογίας, καὶ τῆς ὑδρόπικας, καὶ τῆς φλέγμαται, καὶ
πρίσματος, καὶ ἄλλων μυελῶν ἀρρώστων χυμῶς, ὑπὸ τῆς θερμότης, καὶ τῆς πο-
λυφαγίας, λέγουσιν, ὅτι ἰσχυρῶνται, ὥσθ' ἀπὸ αὐτὰ κατὰ μίαν κακὴν βρύ-
σιν, καὶ ἀφαιρῶσιν καὶ τὴν ὑγείαν τῶ σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν χαρὰν.

Μὲ λοιπὸν φοβερόμεθα τὴν Νησεΐαν, ὅπως μᾶς ἐλευθερώσῃ ὑπὸ τόσα κακὰ.
Καὶ δὲν σὰς παραινῶ εἰς τὸ ἐλθεῖν ἀπλῶς, ἀλλ' ἐπειδὴ βλέπω πολλὰς αἰσθά-
πυς, ὅτι ὥσθ' νὰ θέλῃ νὰ ἀφαιρῶσθαι εἰς καμίναν κακὴν καὶ ἀρρεν Γαλιλαίαν,
ἐπὶ ὀνῶν, καὶ ἀσφίχας, καὶ ἀφαιρῶσθαι εἰς τὴν κακὴν καὶ τὴν πο-
λυφαγίαν. Διὰ τὸ σὰς παραινῶ ὅπως νὰ μὴ ἀφαιρῶσθαι ἡ ἀφίλειαν, ὅταν μέλ-
λει νὰ παραινῇ ὑπὸ τὴν ἐρχομένην Νησεΐαν μετὰ τὴν λαμπαρίαν, καὶ τὴν μεθῆναι
διότι καὶ οἱ ἀνθρώποι, ὅταν ἔχουν κακὸν χυμὸν, ὅταν θέλῃ νὰ πῶσιν πικρὰ

βότανα ἔξ' τὰ καθαρὰ, ἐὰν φάγῃν προτίτερα πολὺ καὶ χορτάσων, καὶ τότε φάγῃ τὸ βότανον, τὴν μὲν πικρίαν τὰ βοτάνων ὑπέμειναν, ὅτῳ δὲ τὴν ἀφέλειαν ἐξέπεισον, ἔσθ' ἔκαμαν δύσκολον τὸν πόλεμον τὰ βοτάνων πρὸς τὴν ἡβ' ἀποφραγμένων χυμῶν πικρίας.

Διὰ ταῦτο προσάσταν οἱ Γάβροι, νὰ μὴ δειπνήσων, ἔξ' τὰ κορόλαβη ἢ δυάμισ τῶ βοτάνων τὰ φελατόματα τῶ κακῶν χυμῶν προτίτερα. Ὡσαύτως καὶ ὅτῳ τῆς Νηστείας, ἐὰν ἐμπληθῆς σήμερον, καὶ μεθύσῃ, καὶ αὐτοὺς δεχθῇ τὸ βότανον, ἀχρίσον αὐτὸ καὶ ἀσφάρετον τὸ κάμνει· καὶ τὸν μὲν κόπον ὑπομύει, τὴν δὲ ἀφέλειαν δὲν λαμβάνει, ἐπειδὴ νικᾷ τὴν δυναμίντα ἢ προτίτερη μέση. Μὴ λοιπὸν σεβόμεν μὲ τὴν μέθην εἰς τὴν Νηστείαν, μὴ δὲ πάλιν ὅτῳ τῆς Νηστείας νὰ ἀναμπίζωμεν εἰς τὴν μέθην, ἔξ' τὰ μὴ ἡβ' ἀγάλη ἀγάλη, καὶ νὰ τὰ δώσῃ τινὰς μίαν κλητίαν, νὰ πέσῃ χειρότερα· τὸ ὁποῖον γίνεται καὶ εἰς τὴν ψυχῇ μας, ἀπείτων καὶ προτίτερα, καὶ ὕστερα τῆς Νηστείας σκεπάζομεν τὴν γυναικίαν καὶ ἐν τῇ ἀστίᾳ μὲ τὸ σύμφερον τῆς μέσης. Καθὼς γὰρ ἐκεῖνοι, ὅτῳ μέλλει νὰ πολέμησιν μὲ κανένα θηρίον, ἀρματώνει καὶ ἀσφαλίζει τὰ λόγους μὲ ἄρματα πολλὰ, καὶ τότε μάχονται μετ' ἐκείνου, ἔτι καὶ πᾶσα εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι, ὅπῃ ὥσαν ὅταν θέλῃ νὰ πολέμησιν μὲ θηρίον τὴν Νηστείαν, ὥπως ἀρματώνονται μὲ τὴν γαστριμαργίαν, καὶ εὐνοχαρῶν τὰ λόγους καὶ σκοποῦνται, καὶ μὴ πολλὰς ἀσχετοσύνης ἀκαρτέρει τὸ γάλλων καὶ ἡμέρον ὅμμα τῆς Νηστείας. Καὶ ἐὰν ἐρωπίσω τινὰ, τίος σῶμα ὑπάγει εἰς τὸ λυθὸν σήμερον; λέγει, ἔξ' τὰ ὑποδεχθῶ τὴν Νηστείαν μὲ τὸ σῶμα καθαρὸν. Ἐὰν δὲ ἐρωπίσω, ἔσθ' ἔξ' τὴν σήμερον; Πάλιν λέγει, ἐπειδὴ θέλω νὰ σέβω εἰς τὴν Νηστείαν. Πῶς ἐν; δὲ εἶναι ἄπορον, τὸ σῶμα μὲν καθαρὸν, τὴν ψυχὴν δὲ ἄπορον, καὶ ἀκάθαρτον, καὶ μεδουλίαν ἔχειν, νὰ ὑποδεχθῇ τὴν Νηστείαν; Ἡὲ θέλω νὰ εἰπῶ καὶ ἄλλα φελοτότερα ἔξ' ταύτην, ἀλλὰ τοῖς φρονίμοις ἀρκέσει καὶ ταῦτα πρὸς διδάσκωσιν· διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ καταπαύσῃ τὸν λόγον. Ἐπεὶ περ ἡμεῖς μὲν συρίζομεν ὥσαν τὰ Παιδιά τῶ βοσκῶν μὲ τὸ μικρὸν καλάμι ὑποκατὰ εἰς τινὰ δένδρον ἢ λεῦκον, εἰς τὴν σκιὰν τῶ Γεράων οἶκον τόπον καθήμενοι. Ἐπὶ δὲ, ὥσαν εἷας αἰετος μεσικός, καὶ μέγας Τεχνίτης, ἀρμολογῶν τῇ φωνῇ μὲ τὴν χρυσὴν κιθάραν εἰς συμφωνίαν τῶ κρημάτων, μετὰ τὸν ἔκαμε διαβῶν. καὶ ὅχι μόνον μὲ τὴν συμφωνίαν τῶ λόγων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶ ἔργων πολλὰ κάμνει εἰς ἡμᾶς τὴν ἀφέλειαν. Τοιούτους Διδασκάλους ζητεῖ καὶ ὁ Χεῖρος. „διότι λέγει· Ὁ ποιήσας καὶ διδάσας, ὥπως μέγας κλητὴς ἡσέται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶ Οὐρανῶν. Γενόιτο καὶ ἡμᾶς, ὡς καὶ ταῖς αὐτῇ καὶ τῶ προέδρων ἀπώπων, ἀξίως ἡμέσαι τῆς Βασιλείας τῶ Οὐρανῶν, καλεῖται καὶ φιλοῦσθαι τὸν Κυρίαν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ· μετ' ἑσὶ Πατρί· δόξα, τιμὴ, κράτος, σὺν τῷ ἀγαθῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. Α' ΜΗ'Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ ΚΘ.

Περὶ Μετανοίας.

ΕΓ' ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Ἰδετε τὴν ἀπειρασμένην Κυριακὴν πόλεμον καὶ νίκην, πόλεμον μὲν
 τὸν Διάβολον, νίκην δὲ τὴν Χριστόν· Ἰδετε πῶς ἐγκωμιάζεται
 ἡ Μετανοία, καὶ ὁ Διάβολος δὴ ἐβάσταξε τὴν κληρίδα, ἀλλ' ἐ-
 φοβήθη καὶ ἔφειξε· τί φοβάσαι, Διάβολε, ὅτι ἐγκωμιάζεται ἡ
 Μετανοία; τί οὐδύρισαι; τί φεῖγεις; Ναί, λέγει, δικαίως οὐδύριμαι, καὶ
 θλίβομαι, καὶ παύομαι. Διὰ τί, εἰπέ μου, ὦ Διάβολε; Διὰ τί λέ-
 γει, μεγάλη σκὴν μὲ ἄρπαξεν αὐτὴ ἡ Μετανοία. Καὶ ποῖα εἶναι ἐκεῖ-
 να; Τὴν Πορνείαν, τὸν Τελώνιον, τὸν Βλάσφημον Παῦλον, τὸν Ἀρχιδιάκον.
 Καὶ ἀληθινὰ μεγάλη σκὴν πᾶ ἄρπαξεν ἡ Μετανοία, καὶ τὴν διύλακεν αὐτὴ
 ἡγάγησε, καὶ ἔχει θαυμάσιμον τὴν πληγὴν ἀπ' ἐκείνας, ὅπως ἵππερ' ἵππερ' αὐτῶν.
 Λοιπὸν ὁρᾷ δὴν ἔχοντες καὶ ἡμεῖς εἰς πᾶσαν Ἐκκλησίαν, καὶ ὑπολαμβάνει
 τοιαύτης ὁμιλίας σωτηριώδους, καὶ καὶ ἀγαπᾷ τὴν Μετανοίαν; Εὐ-
 ῖσαι ἁμαρτωλὸς, ἔχει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἰπὴς τὰς ἁμαρτίας σου, καὶ
 καὶ λάβεις συγχώρησιν· εὐῖσαι δίκαιος, ἔχει καὶ σὺ πάλιν μετάνοιαν·
 εὐῖσαι δὴν ἁμαρτωλὸς εἶναι; εἰσέλθε ἐνδυμένος τὴν μετάνοιαν· ἡμαρτες; εἰπὲ
 πρὸς τὸν Θεόν, ὅτι ἔσθ' ἐγώ. Τί κόπος εἶναι ταῦτα, εἰπέ μου; ποῖαν μακρὰν
 ἐράταιν θέλεις καὶ περιπατήσης; ποῖα θλίψεις; ποῖα στενοχωρία; λόγον μόνον
 εἰπὲ, ὅτι ἡμαρτον· διότι μήπως γλυπτοῦς ὑπὸ τὸν Κεῖνόν, εὐῖσαι κρύψας τὴν
 ἁμαρτίαν σου; τάχα δὴ ἔχεις κατηγοροῦν τὸν Διάβολον; ἀποφάσας ἐσὺ καὶ πᾶ
 παρὴς τὸ ἀξίωμα, διότι ἐκεῖνος τὸ ἀξίωμα εἶναι καὶ κατηγορεῖ. ὁρᾷ λοιπὸν δὴ
 ἀπολαύωντας ἐσὺ καὶ εἰπὴς τὴν ἁμαρτίαν σου, καὶ καὶ τὴν ἐξάλειψας, ἡξάρων-
 τας, ὅτι ἔχεις τοιοῦτον κατηγοροῦν, καὶ δὴν κρύβεται τίποτε; Ἡμαρτες, εἰς
 τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἰπὲ τῇ Θεῷ, ὅτι ἡμαρτον. τίποτε πλέον δὴ ζητᾷ Χρὶς
 λόγους, μόνον ταῦτα· διότι ἔστι λέγει ἡ Θεὰ Γραφή. Λέγει σὺ πρῶτος πᾶς
 ἁμαρτίας σου, ἵνα δικαιωθῇς. Εἰπὲ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς τὴν
 κατηγόριαν. Δὴν ἔχει πᾶς κόπος, ὅτε πολυλογίαν, ὅτε γρηγορᾷ ἐξομῶν, ὅτε
 ἄλλο τίποτε τοιοῦτον, μόνον γενεὴ δυνάμων καὶ εἰπὲ, ὅτι καὶ εἰπὼν ἐγὼ πρῶτος
 τὴν ἁμαρτίαν μου πρὸς τὸν Θεόν, πρῶτος καὶ τὴν ἀφανίζω· διότι ἔχεις εἰς τὴν
 Γραφὴν καὶ ἐκεῖνον, ὅπου τὴν εἰπε, καὶ πάλιν ἐκαταλείπει.

Ο Καὶν ἐφόνόσε τὸν Ἀδελφόν τε τὸν Ἀβελ· καὶ τί λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός; πᾶς εἶναι ὁ Ἀδελφός σε ὁ Ἀβελ; Ἐκεῖνος ὅπερ ἤξῳρει ὅλα πρὶν νὰ γενῇ, ἔρωτᾷ, ὅχι ὅτι δὲν ἤξῳρει καὶ ἔρωτᾷ, ἀλλὰ ὅτι νὰ σύρη εἰς μετανοίαν τὸν φονεὺν. Καὶ ὅτι πᾶς ἤξῳρει, καὶ ἔρωτᾷ, δείχνει τὸ μὴ παύειν. Πᾶς ἐστὶν Ἀβελ ὁ Ἀδελφός σε; Οὐ δὲ εἶπε, δὲν ἤξῳρω, μήπως εἶμαι φύλαξ τῷ Ἀδελφῷ με ἐγὼ; Ἀς εἶναι, δὲν εἶσαι φύλαξ, ἀμὴν ὅτι εἶσαι φονεύς; δὲν ἐφύλαξες, ἀμὴν ὅτι ἐθανάτωσες; ὅμως ὁμολογήσας πάντα, αἰτιος εἶσαι καὶ τῆς φυλακῆς. Τί ἔν λέγει ὁ Θεὸς πρὸς αὐτόν; Φωνὴ αἵματος τῷ Ἀδελφῷ σε βοᾷ πρὸς με. Πά-
 ραυταις τὸν ἔλεγε, διότι ἀπ᾽ αὐτὰ μετὰ τῷ ἐρώτησιν τὸ ἔδωκε καὶ τὴν τιμωρίαν, ὅχι τὸσον ὅτι τὸν φόνον, ὅσον ὅτι τὴν ἀδιανόητον· διότι δὲν μετὰ τὸσον ὁ Θεὸς τὸν ἀμαρτάνοντα, ὅσον τὸν αὐθάδην μισᾷ, καὶ ὑποσέφεται. Ὅτε λοιπὸν ὁ Καὶν ὕστερα ἤλθεν εἰς μετανοίαν, δὲν τὸν δέχεται ὁ Θεός, ἐπειδὴ δὲν εἶπε πρῶτος τὴν ἀμαρτίαν τε, ἀμὴν ἀφ' ἧς ἐλέγχθη. διότι λέγει· „Μείζαν ἡ ἀμαρτία μου
 „ τῷ ἀφειδωμένῳ· αὐτὴ τῷ μεγάλῳ εἶναι ἡ ἀμαρτία μου, καὶ δὲν εἶμαι ἀξίος νὰ
 „ ζῶσω πλέον. Τί ἔν λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Θεός; Σπένων καὶ ἔμενον ἔσθῃ ὅτι τῆς
 „ γῆς, καὶ ὑποφάνισεν εἰς αὐτόν τιμωρίαν χαλεπὴν. Δὲν σε θανατώνω, λέ-
 γει, ὅτι νὰ μὴ ἀσχηθῇ ἡ ἐνθυμότησίς σε, ἀλλὰ νὰ κάμω ὡσὰν Νόμον, ὅπερ
 νὰ σε ἀναγκάσωμαι πάντες, ὅτι νὰ γένῃ ἡ συμφορὰ αὕτη Μητέρα Φιλοσοφίας.
 Καὶ ἐπεριπατεῖ ὁ Καὶν, ὡσὰν Νόμος ἐμφυχος, καὶ σὺλην κινεῖται σιωπῶσα,
 καὶ δίδου φαῖναι λαμπερόν τις σάλπιγγος, καὶ λέγεται· μὴ κάμῃ ἄλλος ἐτ-
 ζεῖ. Ἀλλὰ αὐτὸς ἔλαχε ὁμολογήσει αὐτὸς πρῶτος τὴν ἀμαρτίαν τε, ἡ δὲ τὴν ὅσα
 λείπει· ἀμὴν ὅτι δὲν ὁμολόγησε, ἐλέγχθη, καὶ κατεκρίθη. Καὶ ὅτι νὰ
 μάθῃς, ὅτι ἐτὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἄκουσον, πᾶς ἄλλος ὅπῃ εἶπε πρῶτος τὴν
 ἀμαρτίαν τε, τὴν ἐξάλεψε. Καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν Δαυὶδ τὸν Βασιλέα,
 τὸν πνίπτα, καὶ πνέσει, τὸν Προφήτην μᾶλλον ἢ Βασιλέα, ὅτι περὶ ὅσον
 χαίρομαι τὴν Προφητείαν τε, παρὰ τὴν Βασιλείαν· διότι ἡ Βασιλεία ἦτον μό-
 νον εἰς τὴν Παλαιάν, ἡ δὲ Προφητεία εἰς ὅλα τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. Καὶ
 ἡ μὲν Βασιλεία εἰς ὀλίγον καιρὸν κατελύθη, ἡ δὲ Προφητεία ἔχει ἀθάνατα τὰ λό-
 για εἰς τὴν Οἰκουμένην. διότι ὁ χρεώτερος εἶναι νὰ σβυθῇ ὁ ἥλιος, παρὰ νὰ
 κατελυθῇ τὰ λόγια τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Οὗτος λοιπὸν ὁ Δαυὶδ ἐξέπαισεν εἰς μοι-
 ραίαν, καὶ φάνη. διότι εἶδε μίαν Γυναικα, ὅπερ ἔλαβετο, καὶ τὴν ἡγάπησεν·
 εἶπε, ἐκεῖνο ὅπερ ἐπεθύμησεν, ἐτελείωσέ το μετὰ τὸ ἔργον. καὶ ἦτον ὁ Προφήτης
 μοιρῶς, ὁ μαργαρίτης εἰς τὸν βόρβωρον· ἀλλ' ὅτε ἐγνωρίζε τὴν ἀμαρτίαν τε,
 τὸσον ἦτον ἐσκοτισμένος ὅσο τὴν ἡδονὴν τῆς ἀμαρτίας. διότι, ὅταν μεθυθῇ
 ὁ κυβερνήτης, καὶ τὸ ἀμάξι τραβᾷ πηγαίνει. διότι, καθὼς εἶναι ὁ ἀμαξάρχης
 καὶ τὸ ἀμάξι, ὅπως εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. Εὐὰ σκοτιδῇ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶ-
 μα εἰς τὴν λασπὴν κυλίεται. διότι, ὅπως ὅπερ σκίεται ὁ κυβερνήτης καλῶς, καὶ
 τὸ ἀμάξι καλῶς κυβερνᾶται, ἀμὴν ὅταν ἀδυνατήσῃ καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ κρατῇ
 τὴν τροχίαν τῆς ἀλόγων, τότε καὶ αὐτὸ τὸ ἀμάξι καλῶς πηγαίνει. Οὕτως εἶναι καὶ

εἰς τὸν αὐθραπον. ἕως ὅτε νύφει ἡ ψυχὴ, καὶ γίνεται ἔξυπνος, δρίσκειται καὶ τὸ σῶμα καθαρὸν* ὅταν δὲ σκοτισθῇ ἡ ψυχὴ, τότε λοιπὸν συγκυλίεται, καὶ τὸ σῶμα εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἡδονῶν.

Τί ἔν ὁ Δαυὶδ; ἐμοὶ χόστε καὶ δὸν τὸ ἐγνώριζε. ἀλλὰ ἀδὸ τοῦ τινα ἐλέγχετο. Ἀλλὰ πότε ἤμαρτεν; εἰς τὰ τέλεια γεράματα, διὰ τὰ μάθη, ὅτι εἶσαι ἀμελής, τὰ γεράματα δὲν σὲ ὠφελῶν τίποτε. καὶ πάλιν αὐ εἶσαι σπαθαῖος, ἢ νεότης δὲν δύναιται νὰ σὲ βλάψῃ, διότι δὲν εἶναι τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ τῆς γνώμης εἶναι τὸ κατόρθωμα. Οὕτως ἔν καὶ ὁ Δαυὶδ, δώδεκα χρόνῳ ἦτον, καὶ ἐκείνη τὴν γέροντας, οἱ δὲ γέροντες ἐπονηρόντων, καὶ ἐφύδομαρτυρεῖσαν. καὶ ἔπειτα ἐκείνης ὠφέλησεν ἡ πολιὰ, ἔπειτα τῶν ἐβλάψεν ἡ νεότης, διὰ τὰ μάθη, ὅτι δὲν εἰκόταν εἰς τὴν ἡλικίαν τὰ παράγματα τῆς σωφροσύνης, ἀλλ' εἰς τὴν γνώμην. ὁ Δαυὶδ ἦτον ἐν αὐτῇ τῇ πολιᾷ, καὶ τότε ἔπιασεν εἰς τὸν φόνον, ἔπειτα ἐγνώριζεν ὅτι ἡμαρτε, διότι ὁ Κυβερνήτης ἦτον μεθυσιμύς διὰ τὴν ἀκρασίαν. Τί ἔν κάμνει ὁ Θεός; πέμπει πρὸς αὐτὸν τὸν Προφήτην Νάθαν, καὶ ἔρχεται ὁ Προφήτης πρὸς τὸν Προφήτην. διότι ἔτι γίνεται καὶ εἰς τὰς Γαβῆς, ὅταν ἀποδοσθῇ σῶμα, χρεάζεται ἄλλον Γαβὸν νὰ τὸν ἱαθῇ. ἔτι καὶ ἐδῶ, Προφήτης ἦτον ὅτε ἡμαρτε, καὶ Προφήτης ἦτον ὅτε ἔφερε τὰ βότανα. Ἐρχεται λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ὁ Προφήτης Νάθαν, καὶ δὲν τὸν ἐλέγχει παράταις νὰ τὰ εἴπῃ παραινόμε, καὶ ἐπαγγέσασθε, καὶ μοιχεῖ, καὶ φονέα, πόσαι τιμαὶς ἐπῆρες διὰ τὸν Θεόν, καὶ σὺ ἐκαταπάτησες τὰς ἐντολάς τες; Δὲν τὰ εἶπε τίποτες τοῦτον ὁ Νάθαν, ὅτι νὰ μὴ τὸν κάμῃ πλέον ἀναιχμητότερον. διότι πολλὰς φορὰς, ὅταν φανερώνεται ἡ ἁμαρτία τινός, πέφτει εἰς ἀδιανόησίαν. Ἐρχεται ἔν ὁ Νάθαν πρὸς αὐτὸν, καὶ καμάνεται πῶς ἔχει κείσιν, καὶ λέγει τῷ Βασιλεῦ, κείσιν ἔχω νὰ μὲ κάμῃς. ἦτον σῶμα πλέσιος καὶ σῶμα πτωχός, καὶ ὁ πλέσιος εἶχε κοπάδια, καὶ ἀγέλας ποταμίας, ὁ δὲ πτωχός εἶχε μόνον μίαν ἀμνάδα, καὶ τὴν ἐπότηζεν διὰ τὸ ποτιεῖ, ὅτε ἔπιον ἐκείνος, καὶ ἔβρωσεν διὰ τὸ φαμίτα, καὶ κοιμᾶτο εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ* (μὲ τῆτα δείχνει τὴν ἀγάπην τῷ ἀνδρὶ πρὸς τὴν Γυναῖκα) καὶ ἦλθε κάποιος ξένος πρὸς ἐκείνον τὸν πλέσιον, (τὴν ἐπιθυμίαν λέγει ξένον, διότι δὲν δρίσκειτο πολλὴν καιρὸν εἰς τὸν Δαυὶδ, ἀλλὰ πότε μόνον ἐφάνη νεαρὰ) ἦλθε τις ξένος πρὸς τὸν πλέσιον* (ὡ καὶ νῦν καὶ παρὰ τοῦτον παραγμάτων) ἦλθεν ὁ ξένος, καὶ ἐσκλάβωσεν τὸν Βασιλέα. Ἐλθόντες ἔν τῷ ξένῳ, ἀκριβέστερον τὰ εἰδικὰ τὰ ποτὰ, καὶ ἐπῆρε τὴν ἀμνάδα τῷ πτωχῷ, καὶ τὴν ἔσφαξε. Τί ἔν ὁ Βασιλεὺς; Νομίζον, ὅτι διὰ ἄλλον τὸ λέγει, φοβερὸν ἔκαμε τὴν διόφρασιν, διότι τοῦτοι εἶναι οἱ αὐθραποι σῶμα πρὸς τὸν ἄλλον νὰ κάμῃν τὰς διόφρασεις σκληρὰς, καὶ διόποτες. Λέγει ἔν ὁ Βασιλεὺς* ὦ Κύριος ὁ Θεός, ἀξίος θάνατος εἶναι αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀνταποδῶσθαι τὴν ἀμνάδα τῷ πτωχῷ. Τί ἔν ὁ Νάθαν; Δὲν ἐμάλαξε πολλὰς ὥραις τὴν πληγὴν, ἀλλ' ἐξάρκει ἔσπασε τὸ πρῶτον, διὰ τὰ κλέψῃ μὲ τὴν σωτομίαν τὴν αἰδήσιν τῶ πόνου, καὶ λέγει τῷ ἐν εἶσαι, Βασιλεῦ, ἐκείνος. Καὶ ὁ Δαυὶδ παράταις εἶπεν, ἡμαρτὴν τῷ Κυρίῳ. Καὶ δὲν εἶπε,

καὶ ποῖος εἶσαι ἐσύ, καὶ ἐλέγχεις ἑμὴν; ἢ ποῖος σὲ ἀπέσειλε, καὶ παρρησιάζε-
σαι ἔγω; καὶ μὲ ποῖαν ὑποκοτῶν ποῖα ἐκαμὲς τῆτο; Τίποτες δὲ πᾶ εἶπε πειπτον,
ἀλλὰ γνωρίσας τὴν ἀμαρτίαν τε, λέγει· ἡμάρτηκα τῷ Κυρίῳ. Τί ἄν; λέγει
" πᾶ ὁ Νάθαν· καὶ ὁ Κύριος ἀφῆκε τὸ ἀμάρτημά σου. Ἐπειδὴ, λέγει, ἐσύ
ἐκατακρινες τὸ λόγόν σου, καὶ ἐγὼ ἀφῆκα τὴν καταδίκην σου· ἐσύ μοναχός σου ὡ-
μολόγησας τὸ πᾶσιμον σου, καὶ ἐγὼ παράτας ἐλῶ τὴν ἀμαρτίαν σου· ἐσύ
ἔσυρις εἰς τὸ λόγόν σου τὴν τιμωρίαν μοναχός σου, καὶ ἐγὼ ἐχάλασα τὴν ὑπό-
φασιν. Ἰδὲς, πῶς ἐπληρώθη τὸ γεγραμμένον, λέγει σὺ πᾶτος τὰς ἀμαρτίας
σου, ἵνα δικαιωθῇς.

Ποῖος κόπος εἶναι, εἰπέ μου, καὶ εἰπῆς πᾶτος τὴν ἀμαρτίαν σου, Δὲν ἐπο-
φασίδη, δὲν εἶπεν, ὅτι ἕατ' ἐλῶτο ἐκεῖ ἡ Γυναικα, ἢ ἄλλα τοιαῦτα, ἀλλὰ
μόνον, ἡμάρτηκα τῷ Κυρίῳ. Ἐ"χει δὲ καὶ ἄλλου εἰρᾶν πᾶς μετανοίας ἡ Θεία
Γραφή. Ποῖαν; καὶ πενθήσης ἕα τὴν ἀμαρτίαν. ἡμάρτες; πενθήσον, καὶ λύσεις
τὴν ἀμαρτίαν. Τί κόπος εἶναι αὐτός; ἄλλο τίποτε πεισιώτερον δὲν σὲ ζητῶ,
παρὰ μόνον καὶ πενθήσης ἕα τὴν ἀμαρτίαν· καὶ πελάγη μεγάλη σὲ λέγω καὶ
περάσης, καὶ εἰ εἰρᾶν μακρινὴν καὶ περιπατήσης, καὶ εἰ χρέματα καὶ σκορπίσης.
Ἀλλὰ πῶς; πενθήσον ἕα τὴν ἀμαρτίαν σου. Καὶ θέλεις εἰπῆ· καὶ πόθεν καὶ
βεβαιωθῶ, ὅτι ἐγὼ πενθήσω, λύω τὴν ἀμαρτίαν; Ἐ"χεις καὶ εἰς τῆτο τὴν
ὑπόδειξιν ὑπὸ τῆς Θείας Γραφῆς. Ἦτον τις Βασιλεὺς, τὸ ὄνομά τε Ἀχάβ.
καὶ μαρτυρεῖται ἕως εἰς τὴν ἀρχὴν πᾶς ἡπὶ δίκαιος. ἀλλ' ἄπο τὴν Γυναικὰ τε
τὴν Γεζάβελ ἐκαμὲν ὕψιστα πολλὰ κακά, καὶ ἔκαμε καὶ φόνον οὐκ ἐν τῷ πλεονε-
ξίαν. διότι κάποιε Ναβεθὲ Ἰσραηλῆτις ἀγάπησε τὸ ἀμπελί τε, καὶ τὸ ἐμύωσε
λέγων· δός μου τὸ ἀμπελί σου, ὅτι τὸ ἐπεθύμησα, καὶ ἔπαρε τὴν πληρωμὴν τε, ἢ
ἄλλον τρόπον αὐτὶς αὐτό. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· μὴ γένοιτο καὶ πωλήσω ἐγὼ τὴν κλη-
ρονομίαν τῆ Πατρὸς μου. Ὁ δὲ Ἀχάβ ἐπεθύμα τὸν τόπον, ἀλλὰ δὲν ἤθελε καὶ
τὸν διωκέσθαι. ἐλθὼσα δὲ ἡ Γεζάβελ, γυναικὶν ἀδιωκτοῦ, μιὰν, ἀνά-
στατον, καὶ ἀναγέστατον, λέγει τῷ Βασιλεῶς· τί λυπᾶσαι, καὶ δὲν βῶγεις; Λέγει
πᾶς ἐκεῖνος, τὸ ἀμπελί τῆ Ναβεθὲ ἐπεθύμησα, καὶ τὸ εἶπα καὶ μὲ τὸ πωλήσω,
καὶ δὲν ἤθελε. Λέγει τε ἐκεῖνη· σπῶσαι, φάγε, καὶ ἐγὼ καὶ σὲ κάμω καὶ κλη-
ρονομήσω τὸ ἀμπελί τῆ Ναβεθὲ. καὶ γράφει μίαν Ἐπιστολὴν, ὡς ἐκ προσώπου
τῆ Βασιλῆως πρὸς τὸν γειτόν τε τῆ Ναβεθὲ, ὅτι καὶ ὁ γράφων ἰσχυρὰ μαρτυρᾶς καὶ
μαρτυρήσαν καὶ τῆ Ναβεθὲ, ὅτι ἐβλοσφήμησε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Βασιλέα. καὶ ἐκή-
ρυξεν κηστῆρα διὰ καὶ κάμει φόνον· λοιπὸν ἐλιθάθη ὁ Ναβεθὲ, καὶ ἀπέθανε.
Καὶ μαθὼσα ἡ Γεζάβελ, λέγει τῷ Ἀχάβ· σπῶσαι; κληρονομήσω τὸ ἀμπε-
λί σου, ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ναβεθὲ. ὁ δὲ ἐλυπήθη καὶ ἕα τὸ παρὸν, ἀλλ' ἐπῆγε
ἡ ἑλπίαν, καὶ λέγει· σὺρὲ καὶ εἰπῆς τῷ Ἀχάβ, ὅτι ἐσύ ἐφόνευσας τὸν Ναβεθὲ,
καὶ ἔχουσιν αἷμα δίκαιον, ἕα καὶ κληρονομήσης τὸ ἀμπελί σου· ἀλλὰ ἐπῆγε καὶ χυ-
θῆ καὶ τὸ ἐδιδόναι αἷμα, καὶ καὶ τὸ γλύφει οἱ σκύλοι, καὶ καὶ λένονται αἱ πόρται

ἐν τῇ αἵματι σου. Θνήσκας ἢ ὀργῇ, βεβαιωμένη ἢ ὑπόστασις, πληρωμένη ἢ καταδίκη· καὶ ἴδες πῶς τὸν πέμπει· εἰς τὸν ἀμπελῶνα· διότι ἐκεῖ ὅπου ἔγενεν ἡ ἁμαρτία, ἐκεῖ καὶ ἡ καταδίκη. ὅπως ἡ παρανομία, ἐκεῖ ἡ κατήχησις. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἀχάβ, λέγει τῷ· εὐρηκάς με ὁ ἐχθρὸς μου, ἐπεὶ δὴ ὁ Ἡλίας ἔλαχε πᾶντο τὸν Ἀχάβ, βλέποντάς τοι ἁμαρτάνοντα. Λέγει τῷ, πᾶντο μὲ ἔλαχες, ἀλλ' ὡς πᾶν μὲ ἔπιασας. Δὲν ἔχω νὰ ἀποφασίσω, διότι ὁ Ἡλίας γνωρίζεις, ὅτι ἡμερτεν ἁμαρτίαν μεγάλην, τὴν ἐφάνερωσεν τῷ ὑποφασίσαι τὸ Θεῷ. Τὰς δὲ λέγει Κύριος ὁ Θεός, αὐτῷ ὡς ἐφόνδους, καὶ ἐκληρονόμους, καὶ ἐχθρούς, αἷμα ἀνθρώπων, ὥπως ἐκχυθήσεται τὸ αἷμα σου, καὶ οἱ κύριός λείψουσιν αὐτόν. καὶ πόρρω λήσονται ἐν τῇ αἵματι σου. Παραβαρεῖται τὸ ἀνέγνωσεν τῷ ὑποφασίσαι, διότι θνήσκας ἦτον ἡ δίκη, ὅπως ὑποφασίσθῃ κατ' αὐτὸν. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀχάβ, ἔγινε σκυθρωπός, καὶ ἐπενόησε ὅτι τῷ ἁμαρτίαν, διότι ἐκατάλαβε τῷ ἀδικίαν. Μπαρ ταῦτα, ὡς αὐτὸν εἶδεν ὁ Θεὸς αὐτὸν πενθῆναι, καὶ λυπηθῆσαι, ἐλάλασε τῷ ψῆφον, ὅπως εἶπε κατ' αὐτὸν. Ἀλλὰ πῶς τὸν ὑπολογίζεται ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἡλίας, ὅτι νὰ μὴ φανῇ ὡς φόβος ὁ Ἡλίας, καὶ πᾶσι ἐκεῖνο, ὅπως ἔπαθε καὶ ὁ Γανῆς. διότι ἔτι καὶ τῷ Γανῆ εἶπεν ὁ Θεός· Ἀπείδε καὶ κήρυξον εἰς τῷ Πόλιν Νινιδί, εἰς τῷ ὁποίῳ κατοικῶσι δώδεκα μυριάδες ἀνδρῶν, χωρὶς Γυναικῶν, καὶ Παιδῶν, ὅτι ἀκόμι ἔτις ἡμέρας καὶ ἡ Νινιδί καταστραφήσεται. Ὁ δὲ Γανῆς δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ, ἠξίουράντας τῷ πολλῷ καὶ ἄραπν τῷ Θεῷ φιλοφροσύναν, ἀλλ' ἐκίνησε νὰ φύγῃ. διότι ἔλαχε· ὑπάγω ἐγὼ νὰ κηρύξω, καὶ σύ εἶσαι φιλοφρόνως, καὶ ὡς αὐτὸν μετανοήσῃ τινάς, καὶ κλαύσῃ πρὸς ἐσένα, τὸν συμπαθῆς· καὶ ἐγὼ λοιπὸν θέλω σπουδῇ ὡς ψυδωσφορήτης. Καὶ πολὺς εἶναι ὁ περὶ τοῦ λόγος, ὅμως ἀς ἐπιβῇ τὸ σπύτομον.

Κατέβη δὲ ὁ Γανῆς τὸ φεγγεῖον, καὶ εὗρε λοιπὸν πλοῖον πληγμένον εἰς Ὀφρσεῖς· καὶ ἔδωκε τὸν ναυλόον, καὶ ἀνέβη εἰς αὐτό. Πᾶς φεύγει, εἰπέ μου, Γανῆ· εἰς Γῶν ἀλλῶν θέλεις νὰ ὑπάς; Δὲν ἤκουσας, ὅτι τὸ Κυρίον ἡ γῆ, καὶ τὸ πλοῖον, ῥαμα αὐτῆς; Ἀλλ' εἰς τῷ θάλασσαν; τὸ Κυρίον ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτῇ. Ἀλλ' εἰς τὸν Οὐρανόν; Δὲν ἤκουσας τὸ Δαυὶδ λέγοντος. Ὁ Ἰσραὴλ τὸς Οὐρανὸς ἔργα τοῦ δακτύλου σου; Ἀλλ' εἰς τὸν Ἀΐδον; ἀκούσας αὐτὸν πάλιν λέγοντος. Ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν Ἀΐδον, πάρει, ἐὰν ἀναλάβοιμι πᾶς πύργος μου κατ' ὄρθρον, καὶ κατασκευάσω εἰς τὸ ἔσχατον τῆς θάλασσης, ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου ὀδηγήσει με, καὶ κατέξει με ἡ δεξιὰ σου. Ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνος ὑποτὸν φόβον τὸν ἐφόνει, καὶ δὲν ἐσυλλογίζετο, ὅτι ὑποτὸν Θεόν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φύγῃ τινάς. Ὅτε ἐν τὸν εὐγαλεον ἡ θάλασσα, ὑπῆλθεν εἰς τῷ Νινιδί, καὶ ἐκέρυξεν, ὅτι μὴ ἔτις ἡμέρας ἡ Νινιδί ἀφανίζεται. Καὶ ὅτι νὰ μάθῃς, ὅτι ἐκεῖ τὰτο ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ὅταν ἐγνωρίζε πῶς ὁ Θεὸς εἶναι φιλοφρόνως καὶ μετανοῇ εἰς τῷ κακίαν, ὅπως ἐλάλησε περὶ αὐτῶν, καὶ ἐμελλε νὰ φανῇ αὐτὸς ὡς ψυδωσφορήτης, αὐτὸς μοναχός τῷ φανιρώνεται· διότι ἀπὸ τοῦ ἐκέρυξεν εἰς τῷ Πόλιν, ὡς ἡ κερὶ ἐξω καὶ ἐκαρτέρει τί μέλλει θρῆσαι. Ὅταν δὲ ἐπέρωται ἡ ἔτις

ἡμέραις, καὶ δὲν ἔγινε τίποτε ἀπ' ἐκεῖνα, ὅπῃ εἶπε, τότε ξεφανερῶναι τὸν πρῶτον
 ὃν λογισμὸν, καὶ λέγει· Οὐχ ἔστι οἱ λόγοι μου, ὅπῃ ἔλεγα ἐν τῇ καρδίᾳ μου,
 ὅτι ἐσὺ εἶσαι Θεὸς ἐλεήμων, καὶ μακρόθυμος. καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις τῶν
 ἀνθρώπων; Λοιπὸν δεῖ νὰ μὴ πάθῃ καὶ ὁ Ἡλίας ἐτζι, ὥσαν καὶ ὁ Γωνᾶς, τὸ
 λέγει τῷ αἰτίᾳ δεῖ τὸν Ἀχαάβ. „ Καί τι λέγει ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Ἡλίου; Ἰδες
 „ πῶς ἐπορεύθη ὁ Ἀχαάβ περὶ τῶν, καὶ σκυθρωπάζων ἐνώπιόν μου; εἰ μὴ
 „ ποιῶν καὶ τὴν κακίαν ἣν εἶπον· ὁ Δεσπότης γίνεται τὸ δέλεο σωτήρος, καὶ
 „ δολογείται ὁ Θεὸς τῷ ἀνθρώπῳ δι' ἀνθρώπου. Μὴ νομίζης, λέγει, ὅτι ἐτζι
 ἀπλῶς τὸν ἐσυγχώρησα, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐδιώρθωσε τὸν ἑσέον, καὶ ἀλλοτρίῃ γνῶ-
 μῇ τε, καὶ ἀφίνῃ καὶ ἐγὼ τῷ ὀργῇ. Μὴ νομίσῃς τὸ λογισθῆναι, ὅτι εἶσαι
 Ψυχοδοροφθίτης, διότι ἐσὺ τῷ ἀλήθειαν εἶπας. καὶ εἰ δὲ ἀλλοτρίῃ γνῶ-
 μῇ τε, χωρὶς ἄλλο ἥθελεν ὑπομείνῃ τὸν κίνδυνον τῆς ὑποστάσεως· Ἰδες πῶς
 τὸ πένθος ἐξαλείφει τὰς ἀμαρτίας;

Ἐχεις καὶ ἄλλῃ τείτῃ σφάται τῆς μετανοίας, καὶ ἄλλαις πολλαῖς σφάταις,
 δεῖ νὰ εὕρῃς εὐκόλῃ τῷ σωτηρίᾳ σου ἀπὸ τῶν διάφορων σφάταις. Καὶ ποῖα
 εἶναι ἐκείνη; Ἡ ταπεινοφροσύνη. Ταπεινοφροσύνη, καὶ ἔλυσας τὰς σφαῖρας τῶν
 ἀμαρτημάτων σου. ἔχεις καὶ ταύτην τῷ ἀποδείξει τῆς Θεῆας Γραφῆς, ὅπῃ λέγει
 δεῖ τὸν Τελώνιον, καὶ τὸν Φαρισαῖον; Ἀνῆλθον, λέγει, ὁ Τελώνιος, καὶ ὁ Φα-
 ρισαῖος εἰς τὸ Γερόν νὰ προσκύνησιν. καὶ ὁ Φαρισαῖος ἀρχισὲ νὰ ἀπαρξέμῃ τὰς
 ἀρετάς τε λέγων· „ Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀμαρτωλός, ὥσαν ὁλος ὁ Κόσμος, εἰδὲ ὡς
 „ ἄτος ὁ Τελώνιος. Ὡς ἀθλίῃ, καὶ ταλαιπώρῃ, καὶ ἀχόρταστῃ ὡς εἶναι, ἐκατέ-
 κεινες ὅλῃ τῷ Οἰκισμῷ, καὶ τὴν ἑξελίξας καὶ αὐτὸν, ὅπῃ ἐκείνη κοιτᾷ; δὲν
 σὲ ἐφθασεν ἡ Οἰκισμῷ, ἀμὴν καὶ τὸν Τελώνιον κατέκεινες; ὅλῃς τὰς ἐδιέβαλες,
 καὶ εἰς αὐτῶν δὲν ἐτυμπαῖσθες; λέγεις, δὲν εἶμαι ὥσαν ὁλος ὁ Κόσμος,
 εἰδὲ ὡς ἄτος ὁ Τελώνιος ἡσέων δούτερον τῆς Εἰσδομάδος· ὑποδεκατὴν τὴν ὑπάρ-
 χοντά με πῶς πτωχός. Διὰ τὴν ἀλαζονείαν, ἀθλίῃ, δὲν σὲ ἐχόρτασεν ἡ κατηγο-
 ρία τῆς Οἰκισμῷ, ἀμὴν καὶ τὸν ἐκατέμῃον πλησίον σου κατέκεινες; Τί ἔνδ' Τε-
 λώνιος; ἀκούσας ταῦτα, δὲν εἶπε πρὸς τὸν Φαρισαῖον, ὅτι τίς εἶσαι σὺ, καὶ μὴ
 λέγεις ταῦτα; πόθεν ἤξερες τὴν ζωὴν μου; ἐσὺ δὲν ἀνεδράμης μετ' ἐμοῦ, δὲν
 κατωκίμῃς ἀντάμα, δὲν ἐπολυκαίεσθαι ὅμῃ, πῶς ἐσφραγίσθαι πόσον;
 ἀμὴν ἐσὺ τί μαρτυρῇς τὸ λόγόν σου, ὅτι ἔχεις καλὰ ἔργα; τί ἐπαινᾷσαι αὐτόν σου;
 τί δικαιώσῃς; εἰδὲν ἀπὸ τῶν εἶπον ὁ Τελώνιος, ἀλλὰ μόνον ἔσκυφε, καὶ ἐπροσ-
 κύνει. καὶ εἶπεν· ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῇ ἀμαρτηλῇ, καὶ ταπεινοφρονήσας
 ὁ Τελώνιος, ἐγένετο δίκαιος. Καὶ ὁ μὴ Φαρισαῖος ἀνέβη εἰς τὸ Γερόν δίκαιος,
 καὶ ἐκατέβη χωρὶς δικαιοσύνης, ὁ δὲ Τελώνιος ἐκατέβη γεμάτος δικαιοσύνης. καὶ
 ἐνίκησαν τὰ χήματα τὰ ἀνάγκη. διότι ὁ μὴ Φαρισαῖος εἶχε τὰ ἔργα τῆς δι-
 καιοσύνης, καὶ τὰ ἔχασεν, ὁ δὲ Τελώνιος μὴ τὴν ταπεινὸν λόγον ἀποκτείνῃ τὴν
 δικαιοσύνην. Καὶ εἰδὲ ταπεινοφροσύνη ἦτον ἐκεῖνο, διότι ἡ ταπεινοφροσύνη
 εἶναι τὸ το, ὅταν εἶναι τινὰς μέγας, καὶ ταπεινῶνται. τὸ δὲ Τελώνιος δὲν ἦτον

ταπεινοφροσύνη, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγον, ἐπειδὴ ἀμαρτωλὸς ἦτον. διότι, εἶπέ μοι, τί ἄλλο εἶναι χειρότερον τῷ Τελώνῃ; ἢ δὲ ξένων κόπων, καὶ συμφορῶν γίνεται παραματούτης, καὶ συμμελεσῆς εἰς τὰ ξένα τίποτε. καὶ εἰς μὴν τὸν κόπον δὲν μετέχει, εἰς δὲ τὸ διάφορον συμμοιράζει ἐκεῖ ὅπῃ δὲν ἐκοπίασεν, ὥστε μεγάλη ἀμαρτία εἶναι τὸ Τελώνιον, διότι ἄλλο δὲν εἶναι ὁ Τελώνης, παρὰ μία ἀρπαγή, καὶ παρρησιασμένη ἐνόμος ἀμαρτία, ἀπαρσώπων πλεονεξία, ἔχουσα Νόμον βοηθὸν χαλεπώτερον τῆς ληψῶν. διότι ὁ ληστὴς ἐνβέπεται ὅταν κλέπτει, ἀλλὰ ὁ Τελώνης δὲν ἐνβέπεται, ὅταν ἀρπάξῃ τὰ ξένα. Τί ὅδ' ἤρουν, εἶπέ μοι, δαδὸν τὸν Τελώνην, ὅπῃ κἀθεταί εἰς τὴν τροχίαν, καὶ φυγὰς τὰς ξένων κόπας καὶ ἰδρώτας; καὶ ὅταν εἶναι οἱ κόποι, δὲν ἔχει καὶ εἰς μίαν φροντίδα, ὅταν δὲ φθάσῃ τὸ κέρδος, τότε ἔχει φροντίδα καὶ μὴ χάσῃ τίποτε, ἀπ' ἐκεῖ ὅπῃ δὲν ἐκοπίασεν. ὥστε, ἀληθῶς ἦτον ἀμαρτωλὸς ὁ Τελώνης, καὶ ἀλήθειαν εἶπε τὸ, ὁ Θεὸς ἐλάττηται μοι τῷ ἀμαρτωλῷ. Καὶ ἐὰν ἐκεῖνος, ὅπῃ εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ἐπέτυχεν ποσαύτης δαρείας, πόσω μᾶλλον ὁ ταπεινοφροὺς; ἴδε ἐν, πῶς ὁ ὁμολογῆσας τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὁ ἀληθεύσας, ἔργῳ δίκαιος.

Θέλεις δὲ νὰ μάθῃς τίς εἶναι ταπεινόφρων ἀληθῶς; βλέπε πάλιν ἄλλον ταπεινόφροντα, Παῦλον τὸν Διδάσκαλον τῆς Οἰκονομίας, τὸν Ῥήτορα τὸν Πυθματικὸν, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸν λιμνὴν τὸν ἀκύματον, τὸν πύργον τὸν ἀσάλευτον. ἐκεῖνον ὅπῃ ἐπάλασε μὲ ἄλλῳ τῷ Οἰκονομῷ μὲ εὐα σῶμα, καὶ ὥσπερ νὰ εἶχε πτερὰ, διέδραμεν ἄλλῳ τῷ Οἰκονομῷ. κοίταζε τὸν πῶς ταπεινοφροῦν, τὸν ἰδιώτην, καὶ Φιλόσοφον, τὸν πένοντα, καὶ πλέοντα. Ἐκεῖνον λέγει ἀληθινὰ ταπεινόφροντα, ὅπῃ ἔκαμε μυεῖας καμάτας, ὅπῃ ἔσκησε μυεῖα βότταμα καὶ τῷ Διαβολῷ τὸν κηρύττοντα καὶ λέγοντα, „ Δοῦ εἰμαι „ ἀξιος νὰ καλεῖμαι Ἀπόστολος. ὅπῃ ὑπέμεινε τὰς φυλακάς, καὶ τὰς πληγὰς, καὶ τὰς μάστιγας ὅπῃ ἐσαρκύνει τῷ Οἰκονομῷ ὅλῳ καὶ τῷ Ἐπιστολῶν. ὁ ὀνομασθεὶς Οὐρανία φωνή. Ἐκεῖνος λέγεται ταπεινόφρων, ὅπῃ ἔλεγον. „ Ἐγὼ εἰμι ὁ ἐλάττωτος τῷ Ἀποστόλῳ σοχάσῃ ποῖος εἶναι, ὅπῃ τὰ λέγει τὰ λόγια ταῦτα, ὁ Παῦλος, ὅπῃ ἀνέβη ἕως τρίτου Οὐρανοῦ, ὁ σύλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἐπίγειος Ἀγγέλως καὶ Οὐράνιος ἀνθρώπος. Πολλὴν χαρὰν ἔχων καὶ ἀναφέρει τὸ ὄνομα τῷ ἀνδρὶ πάντε, θεωρῶντας τὸ κάλλος τῆς ἀρετῶν αὐτοῦ. δὲν εὐφραίνεται τόσο τὰς ὀφεις ὁ Ἥλιος, ὅταν ἀνατέλλῃ καὶ πέμπῃ λαμπράς τὰς ἀκτῖνας, ὥσπερ καὶ Παῦλος τὸ ὄνομα διότι ὁ μὴ Ἥλιος τὴν ὄψιν φωτίζει, ὁ δὲ Παῦλος εἰς αὐτὰς μᾶς ἀνιέζει τὰς ἀφίδας τῆς Οὐρανοῦ, καὶ ὑφιλοτερον ἔργαζεται τῷ Ἥλῳ, καὶ τῇ Σελήνῃ. διότι τοιαύτη εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ, ὅτι ποιεῖ Ἀγγέλως ὡς ἀνθρώπων, καὶ τῷ φυλῇ τῷ κάμνει νὰ πεταξῇ εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν ὁ Παῦλος μᾶς τὴν διδάσκει. ἴδε ταπεινοφροσύνην καὶ βλάβησαν; Διὰ ταῦτα καὶ ὁ Τελώνης ἐγινέτο δίκαιος. καὶ ὅτε χρήματα ἔδωκεν, ἔτε φίλος ἔβαλε νὰ μιστιόσῃν, ἀλλὰ μόνον ταπεινοφροσύνης, ἐγινέτο

δικαίος, ἢ κληρονόμος τῆς Βασιλείας τοῦ Οὐρανῶν. Ἡς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ὀπτύχειν, χάριτι ἢ φιλανθρωπίᾳ τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ω, ἡ δόξα, ἢ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας τοῦ αἰῶνος. ΑΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Λ.

Περὶ Εὐχῆς ἑς Δέσσεως, ἐκ τοῦ ἀδελφάντων λόγων.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Εἶνα καλὸν εἶναι ἡ εὐχή, Ἀδελφοί, ἐὰν γίνηται μετ' εὐχαριστίας, ἢ μετ' ἑνὶ γένητον, ἢ ἔξυπνον. Καὶ πῶς νὰ εἶναι τινὰς εὐχαριστήριος; ὅταν παιδίσκῃ τῶ λόγῳ μας, ἢ ὅχι μόνον ὅταν πένρωμῃ ὑπὸ τὸν Θεὸν ἐκεῖνο ὅπῃ γυροῖτο, ἀλλὰ καὶ ὅταν δὲν πένρωμῃ ἐκεῖνο ὅπῃ ζητήσῃ, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσῃ. διότι ὁ Θεὸς ποτὲ μὴ δίδει, ποτὲ δὲ δὲν δίδει. ὅπως ἢ τὰ δύο αὐτὰ χρησίμα ἢ καλὰ εἶναι πρὸς ἡμᾶς, ἢ καὶτε λάβης ἐκεῖνο, ὅπῃ ζητᾷς, καὶτε μὴ λάβης, εὐχαρίστησον τὸν Θεόν, διότι εἶναι καιρὸς, ὅποτες δὲν λάβης ἐκεῖνο ὅπῃ ζητᾷς, ἢ σὲ γίνεται ἡ ὑπόθεσις καλλιωτέρα, ἢ χρησιμωτέρα. Διὰ τὸ τοῦ δὲν ἀρτεῖ νὰ μᾶς κακοφαίνεται, πῶς δὲν μᾶς τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς γοργά, διότι ἢ πρὶν νὰ τὸ ζητήσωμεν, μήπως δὲν δυνάται ὁ Θεὸς νὰ μᾶς τὸ δώσῃ; καὶ δυνάται, ἀλλὰ καρτερεῖ, ἵνα ἀφορμῇ ἔξῃ ὑπὸ ἡμᾶς, ἵνα μετ' δικαιοσύνης ἡμεῖς παρακαλῶντες αὐτὸν, ὅπως τύχωμεν τῆς δικαίας αὐτοῦ ἀποκρίσεως. Καὶ ἐὰν τύχωμεν, ἢ μὴ τύχωμεν, ἀρτεῖ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, διότι ὁ Θεὸς, ὅταν θέλῃ νὰ μὴ τὸ δώσῃ, πρὸς αὐτὸν χάρις μᾶς κἀμνεῖ, παρὰ αὐτὸν θέλει μᾶς τὸ δώσῃ. ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν τὸ συμφέρον μας, καθὼς γνωρίζει ἐκεῖνος. διότι θέλει, ἢ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς πάντοτε νὰ συρῇ τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὸ λόγον. διότι ἢ εἰς τὸν Πατέρα μισήκενος, πολλὰς φορὰς γυροῖ τὸ παιδί τῆς τίποτος ζήτημα, ἢ δὲν τὸ δίδει, ὅχι πῶς δὲν θέλει νὰ μὴ τὸ δώσῃ, ἀλλὰ τὴν παντοκράτορα παρακαλῇ τὴν παιδὸς θέλει, ἢ ἀγαπᾷ. Ἐκεῖνοι λοιπὸν, ὅπῃ θέλουν νὰ τὰς ἀρετῇ ὁ Θεός, ὅταν προσεύχονται, πρῶτον, θέλουν νὰ εἶναι ἄξιοι νὰ τὸ πάρῃ ἐκεῖνο τὸ ζήτημα, ὅπῃ ζητῇ, ἢ νὰ μὴ εἶναι ἀάξιοι. δεύτερον, νὰ προσεύχονται κατὰ τὰς Νόμους τῆς Θεοῦ. τρίτον, πάντοτε ἢ σωεχῶς, συγχρᾷ ἢ πνεύμα. τέταρτον, νὰ μὴ ζητᾷ κανένα φθαρτὸν, ἢ γίνῃτο φθαρτὸν. πέμπτον, ὅταν ζητᾷ, ὅχι ἕξ τὸ συμφέρον τῆς λόγου, ἀλλὰ ἕξ ὅπως πρὸς ὁρθοδόξους ἀδελφὸς Χριστιανὸς ὥσπερ εὐχονται ἕξ μετὰ τὰς αἰτίμας, ἀκούεται ἡ δέσσις σου, εἶδε ἢ ἀλλοεὶ ὅπως αὐτὸν, δὲν ἀκούεται, ἐὰν ἢ δίκαιοι εἶναι οἱ αἰτήτες.

Διότι

Διότι, τίς ἄλλος ἀγνώτερος, καὶ δικαιοτέρος ἔγινεν ὑπὸ τὸν Παῦλον, ἀλλὰ ἔτι
 καὶ μὴν ζητήσῃ τὰ συμφέροντα ὑπὸ τὸν Θεόν, δὲν τὸν ἠκούσεν ὁ Θεός. ἔτι τὸ
 „ λέγει ἀπὸς τὰ. Ὑπὲρ πάντων ἑστὶς τὸν Κύριον παρικάλισσα, καὶ εἰπέ μοι, ἀρκεῖ
 „ σοι ἡ χάρις μου. ἦγαν φθαίρει τὸ χάρισμα, ὅπως σὺ ἔδωσα, καὶ εἶσαι δυ-
 νατός, καὶ ὑπομένεις ὅλην τὴν πειρασμὸς. „ ἡ δὲ δύναμις μου ἐν ἀδυναμίᾳ τε-
 λειεῖται. Τί δὲ πάλιν τὰ Μωϋσέως, ὅτι ἦτον δικαιοτέρος ὑπὸ τῶν Προφῆταις;
 ἀλλὰ εἰδὲ ἐκεῖνος ἠκούσεν ὁ Θεός προσδουλοῦν, καὶ φέρῃ τὸν λαὸν ἡδὲ Ἐβραίων
 εἰς τὴν Γερουσίαν, διότι δὲν ἦτον συμφέρον. Ἀκούει δὲν ἀκούει καὶ ἐκείνον, ὅ-
 περ εὐρίσκειται εἰς ταῖς ἀμαρτίαις, καὶ προσδύχεται ἐν τὸν ἀκούσῃ ὁ Θεός. ἔτι
 „ τὸτο ἔλεγον ὁ Θεός εἰς τὸν Προφήτην Γερεμίου. Μὴ προσδύχῃ πάλιν τὰ λαὸν
 ἡδὲ Ἐβραίων, ὅτι δὲν σὺ ἀκούω. Καὶ πάλιν δὲν μᾶς ἀκούει ὁ Θεός, ὅταν τὸν
 πῶδα καλῶμεν καὶ κακοποιήσῃ τὴν ἐχθρότητα. τότε ἀληθῶς δὲν μᾶς ἀκούει, ἀλ-
 λά μᾶς ὀργίζεται, ὅτι τὸν πῶδα καλῶμεν καὶ γὰρ αὐτὸς ἐχθρὸς τῇ ἐχθρό-
 τητι. διότι ἡ δύξις εἶναι οὗα βότανον ἰαβρὶν, καὶ ἀφείλιμον, ἀλλὰ ἐὰν δὲν
 ἡξέμεθα πάλιν ἀπὸ τῆς ἐχθρότητος, δὲν ἰαβρὶν εἶναι τὴν ἀδυναμίαν μας.

Τοῦτον εἶναι καλὸν ἡ γοητὴ τῆς Εὐχῆς, καθὼς μνησθαιμεν ὑπὸ τῆς Χα-
 νανίας ἐκείνης, ὅπως ἐπῶδα καλῶμεν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι τὸν Χριστὸν καὶ ἰαβρὶν
 τὴν Οὐγατέρα τῆς, καὶ δὲν ἡθέλησεν, ἀλλὰ μόνον αὐτὴ μετὰ τὴν ὑπομοίαν τῆς
 ἐδωκέν, καὶ ἐπῆρε τὴν ἰαβρὶν, ὅπως ἐξῆλθε. διότι θέλει, καὶ ἀγαπᾷ ὁ Θεός
 τὴν μετανοίαν καὶ ἀμαρτανῶν ἐν τὸν συγχώρησι, ὅταν μοναχὸς τὸν πῶδα
 καλῶ, πῶδα καὶ βούη ἄλλως πῶδα καλῶμεν, διότι οἱ ἀφῆρατοι οἱ πτωχοί, ὅταν
 ζητῶν καμίαν χάριν ὑπὸ Ἀρχόντι τινός, βούη μισίτας, ἐξομῶν τῇ
 μετὰ πολλὰ κολοπιάσματα, καὶ μὴ βίας καὶ πάρεν τὴν χάριν ἐκείνου. Ἀλλὰ
 ὅτι τὸν Θεόν δὲν εἶναι ἔτι, διότι δὲν χρειάζεται ὁ Θεός ὑπὸ ἡμᾶς μισίτας,
 μόνον ὑπὸ λόγος μας, καὶ τότε χυρίζεται καὶ μᾶς δώσῃ τὴν χάριν, ὅπως ζητῶμεν
 ἐξ αὐτοῦ. καθὼς καὶ οἱ Πατέρες οἱ φιλότιμοι κάμνουν, διότι καὶ ἐκείνοι τὴν ἀμε-
 λείαν παῖδος αὐτῶν, τὴν κάμνουν σπουδαίως ἔτι τῆς δόσεως. Πάλιν ἐγὼ, ἐὰν εἰσι-
 καδῶν, ἐκχαρίστητον τῷ Θεῷ, πῶς σὺ ἠκούσεν, εἰδὲ καὶ δὲν ἠκούσεν, πῶδα
 καλῶμεν, ἵνα ἀκούσῃ. Δὲν σὺ κάμνεις χρειὰ καὶ βάλῃς μισίτας, ἡ ἄλλω πολλὴν
 σπουδρὸν, ἀλλὰ καὶ ἔρημος εἶσαι, καὶ ἀποστάτης, αὐτὸς ἀπὸς σε πῶδα
 καλῶμεν τὸν Θεόν, καὶ θέλεις ὅτι τῇ τῆς δόσεως. Διότι, ἐὰν εἰς ἀφῆρατον
 πταίσωμεν, ὅπως σπουδῶς προσεφτωμεν, τὸ περὶ τὸν, τὸ μισθώμεν, τὸ βρά-
 δου, βουλήν τῃς μετανοίαν, κρόντες τὸ κεφάλι μας ὅτι τῆς γῆς, καὶ τότε μισ-
 τὰς λύομεν τὴν ἐχθρότητα. πολὺ πῶδα καλῶμεν τὸν Θεόν, καὶ γίνεταί ὅτι τῷ Θεῷ, διότι
 δὲν ἔχει τέτοιαν σπουδὴν καὶ δίδῃ χάριν ἄλλων πῶδα καλῶμεν. Ἀς ἀκού-
 σεν ἐκείνοι, ὅπως προσδύχονται μὴ ἀμελείας. ἐὰν καὶ μισθῶν κακῶν εἰμεθα
 γυμᾶτοι, ἀς μὴ γογγύσωμεν, πῶς δὲν ἀκούμεθα, διότι ὅταν σὺ εἰπῶ,
 πῶδα καλῶμεν τὸν Θεόν, πρῶτον, καὶ δεύτερον, καὶ τρίτον, καὶ ἄκατον, καὶ ἀκο-
 τόν, μὴ ὑποστής ἕως αὐτῆς, μάλιστα εἰδὲ τότε, ἀλλὰ πῶδα καλῶμεν, καὶ μὴ

λάβης, ζήσουν ἴσα λάβης· ὅταν δὲ λάβης, διαχέισον, ὅτι ἔλαβες. λοι-
πὸν πολλοὶ ἔρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ προσδύχωνται, καὶ λέγαν πολλὰς σί-
χας· καὶ ὅταν εὐγενὲς ὁπὸ τῇ Ἐκκλησίᾳ, αὐτὸς ἐρασίῃ καθεὶς, δὲν ἡξίου
νὰ πὺς ὁποιοῦν τὴν τὴν Εὐαγγέλιον εἶπαν· διότι ἡ ἀκούσας ἐκ ἀκρίει τῷ λεγομέ-
νῳ. Καὶ ἐσὺ, ὅπῃ προσδύχῃς, ἢ ἁπαλῶς, ἢ ψαλῶς, δὲν καταλαμβα-
νεις τί λέγεις, καὶ τὸν Θεὸν θέλεις νὰ σε ἀκούσῃ; Ἐκκλῖνα, λέγεις, τὰ γόνατά
μας, καὶ ἐδὲν θῶ τὸ Θεὸν μετὰ προσοχῆς· ἀλλὰ ὁ νῦν σε ἦτον ἔξω, καὶ τὸ κερμὶ
μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἡ ἀγάπη τῷ χημάτων μετὰ τὰ διάφορα. τὸ εὖ-
μα λέγει τὴν Εὐχὴν, καὶ ὁ νῦν σε τὰ συμπόσια τῷ φίλῳ μετὰ, ὅτι ὁ Διά-
βολος εἶναι πορνὸν ζῶν, καὶ γνωρίζει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν πὺς προσδύχῃς, μάλι-
σα εἰς τὴν Ἀγίαν Λειτουργίαν μεγάλῳ ψυχικῷ ὠφελείᾳ ἔχει, καὶ τότε ἔρ-
χεται ὁ κατάρτος, καὶ ἐμπεδίζει τὴν προσδύχῃ· καὶ πάλιν, ὅταν θέλωμεν νὰ
καίωμεν τὸν Κακὸν μας, μυεῖς αἰχρὰς λογισμὸς μας φέρει, καὶ σκοτίζει τὴν
προσδύχῃ μας, καὶ δὲν ἐνθυμώμετε τί εἶπαμεν. Ὅταν δὲ πᾶσαι μετὰ, πᾶ-
λιν ἄς δειπνώσωμεν, καὶ ἄς ξιανώσωμεν, καὶ ὡσαν ἰδὲν ἐπὶ ὁ Διάβολος, φέρ-
γει μετὰ ἐξοπῆς, ὡσαν ὅπῃ δὲν ἔχει ἄφορον ἐπὶ πὺς ἐπιβλήῃς, μετὰ τὸ νὰ
προσδύχῃ μετὰ προσοχῆς, καὶ ὁλαβείας· διότι, καὶ ὁπὸ τῶ ἄς τὸ καταλά-
βωμεν, ὅτι ἐὰν τύχῃ ἀνάγκη τινὸς παύματος, καὶ ὑπᾶμεν εἰς Ἀρχόντες νὰ τὸ ζή-
πῳμεν, συμμαζώνωμεν τὸν νῦν μας νὰ πᾶκαλέσωμεν αὐτὸν, καὶ μόνον αὐτὸν
βλέπωμεν, καὶ αὐτὸν κάθονται καὶ ἄλλοι σιμᾶται, δὲν πὺς κοιτάζωμεν. πολὺ περισ-
σότερον ὅπῃ τὸ Θεὸν πρέπει μετὰ νὰ κίνομεν, ὅταν προσδύχῃ μετὰ, καὶ ζητῶμεν
τῷ ἁμαρτιῶν μας τὴν συγχώρησιν, καὶ ὅχι ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ νὰ θεωρητῇ ὁ νῦν
μας. Ἐὰν τὸ δὲν περνοῦμεν ἐκεῖνο, ὅπῃ ζητῶμεν, ἀλλὰ περισσότερο θέλωμεν
ἔχει τὴν κατάρσιν. Πολλοὶ τινὲς δευδὲν Ἀρχόντας, ὡσαν σκλάβοι, καὶ πολ-
λὰς χρόνους κακοπαθόντες, καὶ ταλαιπωρῶνται εἰς ταῖς δευδαίαις, καὶ ἔφα ῥόγαν, καὶ
ἔφα τιμὴν καὶ ἀξίωμα, καὶ πολλὰς φορὰς ἐκεῖνο, ὅπῃ ἐλπίξεν νὰ πάρῃν, δὲν τὸ
ὁποιοῦμεν. τὸν δὲ ἐδικὸν μας Θεὸν καὶ Δεσπότην Χειρὸν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶ-
ναι βεβαίως ἡ ὁπλοαυσις πὺς ἀνταποδύσας, καὶ ὁ μισθὸς θεωροῦμεν ὁπὸ τὸν κο-
πον, ὅπῃ κοιτάζωμεν, ἡμεῖς δὲν ὑπομείνωμεν μετὰ πὺς περιπέσης απευθὺς. τὰ χρο-
πὺς καλῶς εἶναι ταῦτα ἀξία; ἔφα τὸ μετὰ καλὸν εἶναι ἡ Εὐχὴ, ὅτι ὁ
μὴ καὶ τῷ ταῦτος τῷ Θεῷ, διότι αὐτὸν ἀνδραπον εὖρη τινὰς ἐνάρητον, καὶ δι-
καιον νὰ συνομιλήσῃ μετὰ ἐκεῖνον, ὠφελείται πολλὰ· ὁ δὲ ἐκεῖνος, ὅπῃ ἀξιώσῃ
νὰ συντύχῃ μετὰ τῷ Θεῷ, ἔφα πὺς Ἀγίας αὐτῇ Γραφῆς, πύσων ἀγαθῶν θέλει
ὁποιοῦσαι μετὰ Θεῷ· Ὁ μὲν ἡμεῖς μετὰ πὺς θέλεις μας πὺς προσάσωμεν εἰς ὅλον
τὸν χρόνον νὰ μας δευδὲν, εἰ δὲ τύχῃ καὶ ἀδυσέσῃ, καὶ χαρομίσῃ καμίας ἡμέ-
ραν, πολλὰ τὸν βαρύνωμεν· ἡμεῖς δὲ, καὶ ὀλίγον δὲν χολάζωμεν ἐκ τῷ ἐργο-
χείρῃ, νὰ ὁποδύωμεν τὴν εὐχὴν τῷ Θεῷ, καὶ τὴν διαχέισιν.

Καὶ πὺς δὲν εἶναι τὸ ἄσπιτον, καὶ ἀνδραπε; ἐσὺ δὲν γνωρίζεις ποῖον
εἶναι τὸν συμφέρον σε, διότι πολλὰς φορὰς γυρῶεις ὁπὸ τὸν Θεὸν ἐκεῖνα, ὅπῃ

σὲ βλάβαν εἰς τὴν ψυχῇ σου. ἀλλ' ὁ Θεὸς, ὅπῃ μάλιστα φροντίζει ἵνα τὴν σω-
 τηρίαν τῆς ψυχῆς σου, δὲν πρῶτον εἰς τὸ ζήτημα τὸ ἐδικόν σου, ἀλλὰ πρῶτον τὴν αἰσχύ-
 ην ἀπορρίπτῃ τὸ συμφέρόν σου. Ἐγυρῶσάν κ' οἱ Ἀπόστολοι ζήτημα διὰ τὸν Χριστόν,
 καὶ ὁ Χεῖρὸς τὸς εἶπε, δὲν ἤθελόν τί ζητῶν, ἐπειδὴ ἐγυρῶσαι νὰ γένῃαι ὡς τοι,
 καὶ νὰ δέξῃαι τὰς ἀδικίας· μάλιστα ἐμάλωσεν αὐτὰς, ἦγαν τὸν Γάβριον, καὶ Γω-
 νίαν, καὶ εἶπέ τας, ὅτι καὶ ἔστιν ζητῶν αὐθαρσίας, καὶ ὀχλήσεως. Αὐτὸ τὸ ὁμοίον
 κάμνουν καὶ οἱ γονεῖς εἰς τὰ παιδία τας, καὶ δὲν τὰς δίδουν ἐκεῖνα, ὅπῃ ζητῶν, ὅχι
 πῶς καταφρονῶν τὸ ζήτημά τας, ἀλλὰ αὐτοὶ καλλίτερα ἔχον ἐκεῖνον τὴν σύννοιαν
 τας· πολὺ περὶ ὅσον ἔχει τὴν ἐγνοίαν μας ὁ Θεός, ὅπῃ μὰς ἀγαπᾷ ὡς πα-
 τέρων διὰ τὰς Πατέρας ἡμῶν. Ὅταν ὑποκάμῃς, ἀποκαλῶνται, καὶ εὐχαρι-
 στες τὰ πτωχῶν, ὅπῃ σὲ ἐπὶ ὀφθαλμοῖς νὰ τὴν βοηθήσῃς, καὶ εἰδὲ καὶ ἐκ τῶν ἁγίων ἄρτων
 δὲν τὰ ἐδώκας διὰ τῆς πολλῆς σε ἀπαυθαριτίας, καὶ ἀσπλαχνίας. ἀλλὰ ὁ Θεός,
 διὰ φιλανθρωπίας, καὶ ἐσσεῖα τὸν ἀνελθόντα ὑπακούει, ὅταν ἡμεῖς ἐλείψωμεν. Ὁ
 Μακάριος Δαυὶδ, ὅπῃ εἶχε μερίαν φροντίδας τῆς Βασιλείας, καὶ πάλιν ἐπὶ
 φορῇ τὴν ἡμέραν ἐπροσέχετο, θεόμυθος τῷ Θεῷ, ὅχι μόνον ἵνα τὸ λόγιον, ἀλ-
 λά καὶ ὅλας τὰς ὑπὸ ἡμῶν, ὅπῃ ἐβασίλευσεν. Ἡμεῖς δὲ, τί ὑπολογίζαν θελο-
 μεν δάσκει τῷ Θεῷ, ὅπῃ καταφρονῶμεν τὴν Προσέχῃ; καὶ τὸ εὐέλκεται ὁ Διά-
 βολος ἀείων, καὶ μὰς βάνει εἰς πολλὰ ἀμαρτήματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος, ὅπῃ ἀπο-
 σπένδεται συνεχῶς, καὶ δέεται τῷ Θεῷ, ἀδυνατῶν εἶναι νὰ ἀμαρτήσῃ. διότι, κα-
 θὼς τὰ νερά ποτίζουν τὰς κήπους, καὶ τὰ ἔμβολια, καὶ γίνονται ἑυφρέα, καὶ δι-
 θαλέσονται, ἔτσι καὶ τὸ φυτόν τῆς προσέχῃς ποτισθῶν με τὴν βρύσιν τῆς δα-
 κρυῶν, βλαστᾷ εἰς πολὺ, κάμνει καὶ εὐέλκεται ἐμφορῶν τῷ Θεῷ, καὶ ἐστὶ ζή-
 ησις, ἀνέεται. Διὰ τὸ ἐκεῖνος, ὅπῃ ἀποσπένδεται ἐμφορῶν τῷ Θεῷ, θέλει
 νὰ συνάξῃ ὅλα τα τὰ ἐντόδια μετὰ τῆς ψυχῆς, καθὼς λέγει ἡ Θεῖα Γραφή· „Εὐ-
 „ λόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου. καὶ νὰ ἐκχωρήσῃ διὰ τὴν
 „ γλῶσσαν ὡς νεύρε, καὶ ὁ λογισμός μου, πόπε φθαίει, ὅχι μόνον εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀλλὰ καὶ
 „ εἰς αὐτὸν τὸν Θρόνον τῷ Θεῷ, διότι ἔτσι τὸν ἐλχόμενον, νὰ εὐχεται μετὰ ποικίλης
 „ ψυχῆς θέλει. καὶ ὅχι μετὰ πολλὰς λόγους σοφιστικὰς, ἀλλὰ ὀλίγα καὶ ἀπλά λογία,
 „ καὶ ἔξυπνον νὰ θέλῃ ὁ Θεός, ὅταν ἀποσπένδῃ μετὰ. Καὶ τὸ μάθετο διὰ τὴν Ἀν-
 „ ναν τὴν Μητέρα τῆς Προφῆτις Σαμὴλ· ἔλεγε δὲ εἰς τὴν Προσέχῃ τῆς ἔτσι· „ Ἀ-
 „ δαναὶ, Κύριε, Ἐλπί Σαββαῶθ, ἦγαν Παιτεκράτορ Κύριε, εὐὰ ἐπιβλέπων
 „ ἐπιβλέψας εἰς τὴν πεπνυρωμένην τῆς δέλης σου, καὶ δώσῃς τῇ δέλης σου σπέρμα αὐ-
 „ θρὸς, δώσω αὐτὸ ἐμφορῶν σου δῶρον, ὑπηρετεῖν τὸν Νάον σου πάσας τὰς ἡ-
 „ μέρας τῆς ζωῆς αὐτῆς. καὶ ὑπὸ ἡμῶν αὐτῆς, καὶ ἐδώκῃς τῆς καρπὸν κοιλίας τὸν
 „ μέγαν ἐν Προφῆτις Σαμὴλ. καὶ τὸ ἀπὸ τὸν ἐλχόμενον μετὰ βασιλοποιεῖν,
 „ καθὼς λέγει ὁ Χεῖρὸς, ἀλλὰ συχνὰ καὶ πυκνὰ νὰ ἀποσπένδῃται, καὶ νὰ λέγῃ,
 „ Κύριε Ἰησοῦ Χεῖρ, ἐλπίσόν με τὸν ἀμαρτωλόν. εὐὰ δὲ πολυλογίας, εὐέλκεται
 „ ἀείων ὁ Διάβολος, καὶ σπένδει μέσα σου ἀκαθάρτης λογισμῶν, κλίσπει τὸν νῦν

σα, καὶ ἄλλα λέγει τὸ σῶμα σου, καὶ ἄλλα ὁ νῦν σου· μάλιστα ὅταν εἴσαι νικητὴς ὑπὸ τῆς πολυφαγίας, καὶ πολυποσίας. ἔξ τῶτο κνηθόμενοι, καὶ χασμόμενοι εἰς τὴν προσδύχλιμάς μας, ἀμείλως προσδύχομεθα. Ἀλλὰ ἡ Ἄννα νῦν, καὶ ἡσύχως ἐδέετο τῷ Θεῷ, καὶ ἔτυχε πῆς αἰψότητας, διότι „Καρδίαν συντηρήμεν, καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς ἐκ ἐξουδυνώσει.

Ἀκόμι θελήμεν νὰ ὑπομνήσωμεν καὶ ὑβερίστας, καὶ οὐνειδισμὸς, ὅτι ἄλλο καρδίαν καθαρὰν δεῦν κάμνει, ὥσπερ νὰ ὑπομνήσῃ θλίψιν, διότι λέγει· „Εὐθλίψαι ἐπλάτυνας μας, καὶ ἐν θλίψει ἐμνησθήμεν σου· ἐπειδὴ, ὅταν μᾶς ἔλθῃ καμία ἀνάγκη, ἢ στενοχωρία, τότε ἐκθυμώμεθα τὸν Θεὸν μετὰ πολλῶν ὀπιθυμίας, καὶ ἔξ τῶτο ἀπείκει καὶ ὁ Θεὸς τὴν φθόκαλῃσίν μας. Χρυσόμην ἀκόμι, ὅταν ἐρχώμεθα εἰς τὴν ῥάπισαν νὰ γυμνάσθωμεν, εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ διακρίνωμεν τὸν Θεόν. καὶ δεῦν θελήμεν πείσει ποτὲ εἰς μέθλην καὶ γαστριμαργίαν, ἀλλὰ μὴ τὴν ἀπείποντος μέθην, ὑπὸ πάντων γυμνασίων, καὶ ὀφρανόμενοι τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι. διότι ἡ ῥάπισα, ὅπῃ ἀρχίσει δὸν δύχλιν, καὶ δόλοζιαν, καὶ τελειώνει εἰς δύχλιν, ἐδέποτε ὑπερηδύσεται παντὸς ἀγαθῶ. καὶ ἄς μὴ μὲ λέγῃ τις, ὅτι ἐγὼ φθονέσκω εἰς Κεϊτῆιον, καὶ δεῦν ἡμπορῶ νὰ προσδύχωμαι τὴν ἡμέραν, καὶ νὰ συνῆχῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· δυνατὸν εἶναι καὶ εὐκολον μετὰ ὀλίγα λόγια νὰ καταργήσῃς τὸν Κεϊτῶν, καὶ δεῦν σὲ βλάβει μήτε ὁ τύπος, μήτε ὁ καιρὸς, ἀλλὰ μόνον καθαρὸς ὁ νῦν νὰ εἶναι. διότι καὶ ἡ Ἄννα μέσα ὑπὸ τῆς καρδίας, χωρὶς φωνῆς, ἐδέετο τῷ Θεῷ, καὶ ὁ Θεὸς εἰσηκούσεν αὐτῆς. Διὰ τῶτο ἄς μὴν παρασχεύωμεθα, καὶ νὰ λέγαμεν, δεῦν εἶναι εὐκολον τινὰς νὰ ἔχῃ αὐθεντικὰς φροντίδας, ἢ δεῦν εἶναι σιμὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔξ τῶτο δεῦν προσδύχεται· ὁ τύπος δεῦν ἐμποδίζει, ἐδὲ ὁ καιρὸς καθύκει, μόνον, ὅπῃ καὶ αὐτοὶ εἴσαι, δύναται νὰ εὐχῆς Θεοσπασίαν· καὶ μὴ γόνιμα κλίνης, καὶ μὴ εὐχῆς κλάσης, ἢ χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανὸν ἀπλάσης. Τῶτα ὅλα αὐτοὶ δεῦν τὰ κάμης καὶ ὅλως, μόνον τὸν νῦν καὶ τὴν ἁγνοίαν σου νὰ ἔχῃς μετὰ προσθυμίας, ἐτελειώσῃς ὅλῃν τὴν δύχλιν. καὶ εἰς τὸ παύσαι εἴσαι, ἢ καταμόνας ἀεληπατῆς, ἢ εἰς ἐργασίαν νὰ ἐργάζῃσαι, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν νὰ κάμνης, δύνασαι νὰ εὐχῆς μετὰ τὸν Χεῖτῶν μετὰ τὸν νῦν προσδύχομενος. Εἶναι ἀκόμι δυνατὸν, καὶ ὁ τῷ μακροφρονίῳ ὑπηρετῶν, ἢ ὅλος ἀγοραστὸς, ὅπῃ δεῦν εἶναι ἄδειος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ κάμῃ δύχλιν διὰ τὸν Θεόν. διότι ὁ Θεὸς τὸπον δεῦν συγχάινεται, ἀλλὰ εἴα καὶ μόνον ζῆτε ὑπὸ ἡμᾶς, ἁγνοίαν θερμῶν, καὶ σώφρονα, καὶ καθαρὰν ψυχὴν· διότι καὶ ὁ Παῦλος, ὅχι εἰς Ἐκκλησίαν, ἢ εἰς σπῆν, ἀλλὰ ἀσκήσει σφαιρισμὸς εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ χεῖρας καὶ πόδας εἰς τὸ τιμαρτηρικὸν ζύλον κείμενος, καὶ ἔτι προσδύχομενος, εἴσαι τὴν φυλακὴν ἐκ θεμελίαν, καὶ τὸν δεσμοφυλάκα ἐδιδε, καὶ πρὸς Θεογονασίαν ἐχειραγωγῆσε. Καὶ ὁ Βασίλειος ἐδιδε τῷ Θεῷ, καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἡλθεν ὑγείαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Διόνης ἐπὶ τῷ Σταυρῷ σταυρωμένος, καὶ ταυμνός, ὑπὸ ὀλίγα λόγια πῆς Βασιλείας

ἤν' Οὐρανῶν ἔγιγε κληρονόμος. καὶ ὁ Προφήτης Γερεμίας εἰς τὸν λάκκον τῆς βορβόρων. καὶ ὁ Προφήτης Γιωᾶς εἰς τὴν κοιλίαν τῆς κήτης. ὁμοίως καὶ ὁ Προφήτης Δανιὴλ εἰς τὸν λάκκον μετὰ τῶν θηρίων. ὅλοι τῶτοι τὸν Θεὸν ὠφθαλμίσαντες, ἐλευθέρωθησαν ὑπὸ πολλὰ κακὰ μετὰ τὴν θερμὴν πρὸς Θεὸν προσευχὴν.

Καὶ τί νὰ λέγῃ ὁ ἀμαρτωλὸς, ὅταν προσδύχεται; Ἐκείνο ὅτι ἔλεθ' ἡ Χανααῖα. ἐκείνη ἔλεθ'· Ἐλέησόν με, Κύριε, ἡ Οὐράνη μου κακῶς δαιμονίζεται. ἔτι λέγει καὶ ἐσὺ· Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἡ ψυχὴ μου κακὰ δαιμονίζεται, διότι κακὸς Δαίμων εἶναι ἡ ἀμαρτία. τὸν Δαιμονισμὸν ὅλοι τὸν λυπῶνται, τὸν δὲ ἀμαρτανόοντα ὅλοι τὸν μισῶν. Ἐλέησόν με λέγεις; ὀλίγος εἶναι ὁ λόγος, καὶ πέλαιος γαμίζει φιλανθρωπίας, διότι ἐκεῖ ὅπου εἶναι πῶς ἔλως τὰ Θεῶν, ἐκεῖ εἶναι ὅλα τὰ καλὰ. Λοιπὸν, εὖ καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας εἶσαι, κράζε καὶ λέγε, ἐλέησόν με Κύριε· μακάρι αὐτοὶ οἱ κινῶν καὶ τὰ χεῖλη σου, ἀλλὰ μετὰ τὸν νῦν σε βοηθῶν, διότι τῇ συναντήσῃ σου ὁ Θεός. δεῦρ' ἀμνηστία καὶ ζητῶν τὸν τόπον προσδύχης, ἀλλὰ γνώμης καλῆς. τὸν Γερεμίαν τὸν ἔβαλαν οἱ Ἑβραῖοι εἰς ταῖς κοφρίδας, καὶ δειδεῖς τὰ Θεῶν, τὸν ἐπήνεσε, καὶ ἐλευθέρωθ' ἐκ τῶν βορβόρων· καὶ ὁ δίκαιος Γιωᾶς εἰς τὴν κοφρίαν ἦτον κατεκτετός, καὶ τὸν Θεὸν συμπαθεῖ ἐποίησεν. ὁ Γιωᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς φάεως, καὶ ἐπροσδύχθη μετὰ τὸ πῶρε, καὶ τὸν εὐγάλας ὁ Θεός. καὶ εἰς κοντιλάρην, ὅπου καὶ αὐτοὶ εἶσαι, ἡ καὶ εἰς λυθὸν εἶσαι, εὐχετὰς τῷ Θεῷ. Μὴ ὁμιλῶν τὸν τόπον προσδύχης, ὅτι ὁ αὐθραπος εἶναι Ναὸς Θεῶν. Καὶ ἀκούσων φεῖ τὰ Μαυσιῶν, ὅταν ἐπῆρε πρὸς Ἑβραίους, καὶ ἐφάθ' ὑπὸ τὸν Φαραῶν, καὶ ἐμπαροδόπως ἦτον ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, καὶ ὅπως πρὸς ἐκαταφύγεον ὁ Φαραῶν μετὰ τὸ φασγάνον. καὶ εἰς τὴν μέσσην ὁ Μαυσιῶν μετὰ πρὸς Ἑβραίους μετὰ πολλὴν ἐνοχολογίαν, καὶ ἔκαμνε προσδύχην κρυπτήν, καὶ ὁ Θεὸς ἔλεγε πρὸς Μαυσὴν, τί βοᾷς πρὸς με; Καὶ σὺ λοιπὸν ὅποτες σὲ ἔλθῃ τινὰς πειρασμός, ἢ ὑπὸ αὐθράπων, ἢ ὑπὸ δαιμόνων, ὅταν τὸν Θεὸν δράμῃ· τὸν Δεσπότην σε κάλεσον, διότι ὁ Θεὸς πάντοτε μετ' ἐμᾶς εἶναι. διότι λέγει ἡ πρὸς Γραφῆς· „Ἐτι „ λαλήσεις, ἐρῶ· πάρεμι. ὡσαύτως καὶ σὺ λέγῃ ὁ Θεός, ὅτι ἐσὺ ἀκούμι δεῦρ' οὐκ εἶσαι τὸν λόγον σου, καὶ αὐτὴ, ὅπου εἶμαι σιμά σου, καὶ ἀκούμι τί μὴ λέγεις. Ἐσὺ ἀκούμι δεῦρ' ἐλπίανεις τὸν ὠφθαλμίσιν, καὶ αὐτὸς σε δίδει τὴν ὑγίαν τῆς ψυχῆς σου, καὶ τὴν σώματος. διότι, αὐτὸς ἔχει τὴν καρδίαν καὶ τὸν νῦν σε καθαρὸν ὑπὸ τὴν πομπὰν πάσῃ, εὖ καὶ εἰς τὸ παλαιὸν εἶσαι, καὶ εἰς Κεῖθλον ὠφθαλμίσαι, καὶ εἰς ἐξέτασιν ὠφθαλμίσαι, καὶ ἐρροχέρας, καὶ ὅπου καὶ αὐτοὶ εἶσαι, δυνάμει καὶ δευτέρῃ τῷ Θεῷ, καὶ καὶ ἐπιτύχης ἐκείνου, ὅπου ζητᾷς. Καὶ τί διλοῖς, ὅταν ἀπλανηθῇ τὰ χεῖρά μας πρὸς τὸν Οὐρανὸν, ὅποτες προσδύχῃμεθα; διότι πολλὰς ἀτυχίας κάμνουν αὐτὰ τὰ χεῖρα, καὶ ἀρπάζουν τὰ ἔξω καὶ πλανηθῶν, καὶ δύνανται ἄλλοι, καὶ κλέπτουν, καὶ πιώνει ἄλλοι ἐμπαθῶς, ἢ πὲρ μὴ καὶ μοιμύεται, ὅπου δεῦρ' εἶναι ἄλλο χειρότερον ἀμάρτημα· ἡ γὰρ τὰ λέγει ὁ Ἀπόστολος. „ Πᾶν ἀμάρτημα ἐκτὸς τῆς σώματός ἐστιν, ὁ δὲ πορεύεται μετὰ τὸ χεῖρ. εἰς τὸ „ ἴδιον σῶμα ἀμαρτανεῖ. καὶ πάλιν λέγει· Τὰ δεῦρ' κρυπτὰ φρονήματα αἰσχροῦ ἐστὶν

καὶ λέγει. Διὰ τὸ ἐνδυμῆσαι, μάλιστα φοβῶ, ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ χεῖρα μέλ-
ληται τῷ θυσίαν τῷ πνέματικῷ καὶ ἀναφέρῃς τῷ Θεῷ, καὶ πλέον μὲν ταῖς κα-
ταγωγῇς ἢ τῇ πονηρίᾳ ἔργων, ἀλλὰ καθάρισον αὐτὸ εἰς Ἐλεημοσύνην, εἰς
ὑπηρεσίαν τῇ ἀδελφότητι Ἀδελφῶν, εἰς ἀποστασίαν τῇ δολιχείᾳ, καὶ τότε συ-
κασον αὐτὰ εἰς εὐχὴν καὶ δέσιν. διότι ἐὰν ἀνιπταῖ δὴν ἀρέπει νὰ κάμνῃν προ-
σοδύλῳ, ὡς ἐλαστέριον ὅταν ἀμαρτανῶν, καὶ μολύνῃν αὐτὰ ἡμέτι, πῶς ἡμπο-
ρεῖς νὰ τὰ συγκώσῃς εἰς προσοδύλῳ; τίς οὖν μολυσμὸς, καὶ ἡ ἀκαθαρσία φέρ-
νει πολλὴν τῷ ὀργῷ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἀμαρτανότα.

Θέλεις νὰ μάθῃς, πόση εἶναι ἡ δυνάμις τῆς Εὐχῆς, ὅπως γίνεται εἰς τῷ
Ἐκκλησίαν; ἀκούσον. Πέτρος ὁ Ἀπόστολος ἐδείκνυτο ποτὲ, ὅταν ἦτον δαίμων ὑ-
πὸ τῇ ἀπίσταν χεῖρας καὶ πόδας μετ' αἰσῶν, καὶ ἔγινε προσοδύλῳ τοῦ τῆς Ἐκ-
κλησίας, ἦσαν ὑπὸ τῇ Χειρὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ παρόντος αὐτῇ τῇ προσοδύλῳ τῇ πολλῶν
ἐλάτρευσεν τὸν Πέτρον ὑπὸ τὰ δισμά τῆς φυλακῆς. Τὸ ἄλλο ὑπὸ τῆς Εὐχῆς
παύσης ἡ θεία γυνὴ δυνατώτερον, ἐὰν τὸν πύργον καὶ τοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἀφελ-
ηται; Καὶ τὸς μὲν κατηχευόμενος ἀδέποτε τὸ ἐκείθεν, ἀδὲ ἐπρόσθετος, ἀλλὰ
ἡμᾶς τὸς βαπτισμένους ἐπρόσθετος νὰ προσοδύλῳ μετ' ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ
ὑπὲρ τῇ Ἐπισκόπων. Διότι, ἐὰν ὑπὸ τῇ κατεδίδαν ἀνθρώπων, ὅπως τὸς ὁ
πᾶν νὰ τὸς παραπώσῃ, καὶ ἀνέλθῃ ὅλον τὸ πλῆθος τὸ λαὸν εἰς τὸν Βασιλεῖα
καὶ ζητήσῃ τὸς φοιτῆς ἐκεῖνης, καὶ νικητῆς ὑπὸ τῆς δεισιπείας τῇ πολλῶν, ὑποταγεῖ
αὐτὸς, πολὺ ὡς ἐλαστέριον ὁ ἑπταήμερος Βασιλεὺς θαυμάζεται ἡμῖν τῷ ἀφισιν τῇ
ἀμαρτανῶν, ἢ τῷ ὡς ἀκατέστη τῇ πολλῶν Χειρὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἡ εὐχὴ
τῇ Ἱερῶν, ὅτι ἢ τὸ μᾶς ἐδωκεν ὁ Θεὸς τὸς Ἱερεῖς νὰ προσοδύλῳ, ἵνα
δυναμώσῃ τὰς εὐχὰς τῇ ἀδελφότητι, νὰ ἀνέβαινεν εἰς τὸν Οὐρανὸν ἐμπαροῦ
τὸ Κυρὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν. διότι, ἐὰν τὸν Πέτρον τὸν ἀπὸ-
στολὸν τῇ Ἀποστόλων ἡ εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀφείλῃ, καὶ ἐξέβαλεν ἐκ τῆς δισμα-
τείας, πῶς ἐνὶ κατατρονείας τῷ δέσιν τῇ πολλῶν, καὶ τῷ προσοδύλῳ τῇ Ἱε-
ρέων, εἰπέ μου, διότι καθὼς ἡ δυνάμις τῆς ἀγάπης δὴν ἐμποδίζεται ὑπὸ ἡμέ-
την τῶν, ἐπὶ ἐκεί τῆς εὐχῆς ἡ ἐνέργεια δὴν κωλύεται ὑπὸ κωλύει ἐμπό-
διον. ἀλλὰ καθὼς ἐκείνη τὸν χωρισμὸν τῇ πολλῶν ἀνταρτῶν, ἐπὶ καὶ ἡ εὐχὴ
ἐκείνης, ὅπως εἶναι μακρὰ, ἀφίλει. διότι καὶ ὁ Μαυσῆς, ἐὰν καὶ δὴν ἦτον με-
τ' ὅλον εἰς τὸν πόλεμον μετ' ὅλον τοὺς πολεμάρχας, ἀλλὰ πολὺ ὡς ἐλαστέριον ἐβοή-
θησεν εἰς τὸν πόλεμον, μετ' ὅλον νὰ ἀπλώσῃ σαυροειδῶς τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐ-
ρανόν. Λέγει δὲ, ὅταν ἐκράτει εἰς τὸ ὕψος τὰ χεῖρά τα ὁ Μαυσῆς, ἐκινῶσαν
καὶ Ἐβραῖοι, ὅταν δὲ ἐκράτετο, καὶ τὰ ἐκατέβαλε καὶ, ἐνίκα ὁ ἀλλοφύλος
Ἀμαλῆκ. ἢ τὸ ἐπὶ τὸν Ἀρῶν, καὶ τὸν Ωρ, καὶ ἐβασίλευσαν τὰ χεῖρά τα,
καὶ τότε ἐνίκα ὁ λαὸς τῇ Ἐβραίων. Δὴν γίνεται ποτὲ μέγα κατάρθωμα, καὶ
δυνατὸν, ἐὰν μὴ γυνή, καὶ εἰς ἀπὸς τὸ κέρδος, διότι ἐὰν καὶ νηστίας, καὶ ἐγνα-
τῆς εἶσαι, καὶ καὶ γυνὴ κοιμάσαι, καὶ χάμα αὐτὴ φάμι βρώγης, καὶ νὰ κλαίῃς ἢ
τὸς ἀμαρτανῶν εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ἀπὸν νὰ μὲν

ωφέλῃς, μάτῳ κοπιᾷς, ὅτι δὲν κάμνεις μέγα ἔργον. Διότι καὶ ὁ Μαυῦσῃς πολλὰ καὶ μεγάλα θαύματα ἔκαμεν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔκαμε κινεῖν ἀπ' αὐτὰ μέγαν, ὡσὰν ἡ μακαρία ἐκείνη φωνή, ὅπῃ εἶπεν εἰς τὸν Θεόν, πῶς, Εἰ μὲν ἀφῆσιν αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν, ἄφες, ἐὰν δὲ μὴ, καὶ ἐμὴν ὀξάλειψον τὸ ὄνομα μου ὑπὸ τὸ Βιβλίον σου. Καὶ ὁ Δαυὶδ αὐτὸ τὸ ὅμοιον ἔλεγε πρὸς τὸν Θεόν. Εἰ γὰρ ὁ ποιμὴν ἡμαρτον, καὶ τὸ ποίμνιον δὲν ἡμαρτι. γύρισαι τὴν ὀργὴν σου εἰς τὰ λόγῳ μου, καὶ εἰς τὸ σπῆτι τὰ Παφῶς μου.

Ὅλα μεγάλα εἶναι τὰ ἔργα τοῦ Προφητῶν, καὶ Ἀγγελικῆς πολιτείας ἀξία, τὰ δὲ τὰ Παύλου ἔργα, πολλὰ ἔχει τὴν συμπάθειαν, καὶ ἀγάπην εἰς πάντας, ὅτι πῶς μαλακῶς διέβη ἐδιδόθη ἐκπαιεῖν, ὑπὲρ πῶς σωτηρίας παύειν τοῦ ἀνθρώπου. ἦσαν γὰρ σερνήθη τοῦ Οὐρανίου ἀγαθῶν, μόνον ὅλος ὁ Κόσμος νὰ σωθῇ. Οἱ δὲ Γυνᾶς ὁ Προφήτης, ἐπεὶ δὴ τὸ συμφέρον τῶ λόγῳ τῶ ἐκείνῳ, ἐκινδύνισεν ἕως θανάτου, καὶ ἡ μὲν Πόλις Νινὴβι ἐσάθη, καὶ δὲν ἐκαταπονήθη εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ δὲ Γυνᾶς ἐφάρωθη ὑπὸ τὰ φάρμακα τὰ μεγάλα κήτης. Τὰ δὲ μακαρία Παύλου ἡ συμπάθεια ὑπερβαίνει τὸν Μαυῦσῳ, διότι ὁ Μαυῦσῃς ἐσέργη νὰ σωτηριοποιήσῃ μὴ πάντας τὰς Ἐθνας τοῦ Ἑβραίου, ὁ δὲ Παῦλος δὲν ἤθελε νὰ δοπολῇ μὲ ὅλον τὸ ἔθνος, ἀλλὰ ὅλον τὸν Κόσμον ἐφάρωκαλεῖ ὑπὸ τὸν Θεόν νὰ σωθῇ, καὶ αὐτὸς νὰ κολαθῇ. Καλὸν λοιπὸν εἶναι νὰ δοπολάβῃ τις τὴν διχλίαν τοῦ Ἀγίου, ἀλλὰ ὅταν εἶναι καὶ ἐκεῖνος δίκαιος, καὶ καθαρὸς. εἰδὲ μὴ ὅπως, δὲν θέλει βοηθήσῃ τοῦ ἄλλου ἢ βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐκείνου ὑποτάσσεται. Διότι, τί ὠφέλησεν ὁ Προφήτης Γερεμίας πρὸς Ἑβραίους; εἰδὲ δὲ ἐφάρωκαλεῖ τὸν Θεόν ἕως φορέας, καὶ εἶπον ἡμεῖς τοῦ Θεοῦ λέγοντες. Μὴ προσέλθῃ, καὶ μὴ με φάρωκαλῇς ὑπὲρ τῶ φαρμάκου λαῶς; Τί ὠφέλησεν τὸν Σαβὶλ ὁ Σαμὴὴλ ὁ Προφήτης, ἕως εἰς τὸν θάνατον τῶ διχόμορος καὶ κλαίου; Καὶ ἄκουσον τὰ Θεοῦ λέγοντος ὅτι τὸ Προφήτης. Εὐὰ σαθῇ Νῶε, καὶ Γῶβ, καὶ Δαυὶδ, καὶ Σαβὶλ, δὲν θέλῃς διωχθῇ νὰ ἐλδοδιδράσῃ ὑπὸ τὴν κολασιν πρὸς τὴν αὐτῶν, καὶ πᾶς θυγατέρας, ἐπεὶ δὴ ἐδιδάμωσεν ἡ κακία αὐτῶν. καὶ λοιπὸν δὲν ὠφέλησιν αἱ διχλαὶ τοῦ Ἀγίου; ὠφέλῃσι μεγάλως, ἀλλὰ ὅταν καὶ ἡμεῖς συμβοηθῶμεν. Καὶ αὐτὸς θέλῃς νὰ μάθῃς, ὅπως ὠφέλησαν αἱ διχλαὶ, ἐνθυμήσῃ τὸ Κορινθίῳ τὴν προσέχῃ, καὶ τὴν Ἐλεημοσύνην, ὅπῃ ἔκαμνεν ἡ Ταβιδά. Ἀκούε, καὶ τὰ Θεοῦ λέγοντος. Βοηθᾷ τὴν Πόλιν Γερουσαλήμ ὑπὸ λόγῳ μου, καὶ δὲ Δαυὶδ τὸν Πυλάμῳ. Ἀλλὰ τότε; ὅταν ἐβασίλευσεν ὁ Ἐξουσίας ὁ δίκαιος, ἀμὴν ὅχι ὅποτες ἦλθεν ὁ Ναβυχοδονόσορ. Τὸ τὸ ἔκαμνεν ὁ Θεός, διότι ἐδιδάμωσεν ἡ κακία καὶ ἡ πονηρία τοῦ Ἑβραίου. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ὁ τὸ Θεοῦ ἡγαπημένος κληρὸς, ὅτι ἐπαρῶσθῃ Βασιλεὺς ἀσεβῶν, ἀδικῶν, καὶ πονηροτάτῃ; ἐκ τοῦ ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ πᾶσαι ἡμεῖς ὁ Θεός τὸν Προφήτην Σαμὴὴλ. Πότε; ὅποτες ἔκαμνεν καὶ αὐτοὶ καλὰ. τότε ἔσται τὸν Ἀγγελοῦ αὐτῶν, καὶ ἐφάρωσεν εἰς μίαν πῶς τυκτὸς ὥραν ἕκατον ἐβδομῶν χιλιάδας στρατιῶτες ὑπὸ τὴν Σαναχμεὶ Βασιλεὺς τὸ φασάτον. Ἀλλὰ θέλῃς εἶπῃ, καὶ τί με χρεῖται

νά χρεασθῶ τῇ ἀλλοτρίᾳ τῶν δούλων, ὅταν ἐγὼ κάμνω τὸ θέλημα τῶ Θεοῦ; Τί λέγεις, ἀνθρώπε; ὁ Παῦλος δὲ εἶπε, τί μὲ κάμνει χρεία τῇ ἀλλοτρίᾳ ἢ δούλῳ; καὶ πάλιν τῇ δουλοφρονίᾳ δὲ ἥσαν τὸσον ἀξιοὶ ὥστω αὐτὸν· ὁ Πέτρος δὲ εἶπε, τί κάμνει χρεία εἰς ἐμὴν ἢ δούλῳ; διότι δούλῳ ἦν ἐκτενὴς γινώσκων ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ὡς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτῶ, καὶ παρὰ τοῦ ἐλευθερώσῃ ὑπὸ τῶν δεισμάτων. Καὶ σὺ λέγεις, τί μοι χρεία δούλῳ; ὅτι τὸ σὲ κάμνει χρεία δούλῳ, ἐπειδὴ νομίζεις πῶς δὲν χρειάζουαι δούλῳ. διότι, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς ἐξετάσῃ τὴν ἀμείλιαν, καὶ ὀκνηρίαν εἰς ταῖς προσδουλείαις, καὶ τὸ χειρότερον, ὅτι καὶ ἐμποδοῖται αὐτὰ στενομεθεῖ, καὶ ὡς ἀκατέμῃ νὰ συγχωρήσῃ τὰ ἀμαρτήματά μας, καὶ δὲν τὰ κάμνομεν πῶς τιμῶν, ὅσῳ κάμνουν οἱ δούλοι τῇ Αὐθουσίᾳ, καὶ οἱ φρατῶνται ὅσῳ δούλαβαν, καὶ ὑπακούοντες ἔχοντες εἰς τὰς ἀρχοντας αὐτῶν, καὶ οἱ αὐτοὶ εἰς τὸν Καρaboκυρεν, καὶ ὅσῳ ἀγάπῃ δεικνυν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις. Καὶ αὐτὴ τὴν τύχην μὲ τὸν φίλον σου τὸν πιστόν, μὴ ποτὲς δούλαβῃς τὸ ἀπυλογῆσαι, τῇ δὲ Θεῷ, ὅταν τὸν δέσῃς νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας σου, ἀμείλις καὶ χαρμῆσαι, καὶ τὰς πόδας σου ἔχεις εἰς τὸ ὑποπόδιον, καὶ ὁ νῦν σου ὑπάγει, ποτὲ μὴ εἰς τὴν παραμαρτίαν, ποτὲ δὲ εἰς τὰς ἀφῆρα τῇ ἀπαρῶν σου, καὶ εἰς τὸ ἐργόχειρόν σου, μόνον τὸ εἶδος φλυαρεῖ τὰ κακὰ. Καὶ τὸ δὲν τὸ παθενομεν ἀπαξ καὶ δις, ἀλλὰ καὶ πολλαῖς. Καὶ μόνον τὸ νὰ ἐξετάσῃ ὁ Θεός, τί καὶ ἔχου λόγον νὰ τὸν ἀπολογηθῇς; ἢ νὰ ἐξετάσῃ τὰς ὡς ἐκτενὴς ὄψεις, ἥντιν τὴν ἀφῆρα τῇ προσώπων, τὰς ποικίλας ἐνθυμήσεις, καὶ ἐνθυμίας, καὶ τὰς αἰσθήσεις, καὶ ἀκαθάρτας λογισμοὺς, τὰς ὁποίας ἔχου ὑπὸ τῆς ἀνεξέτασῃ τῇ ὁμολογίᾳ πλάνης. ἐν τῇ κατηγόριᾳ, καὶ κατακρίσεις, τὰς ὁποίας καθ' ἑκάστην ἡμέραν λέγομεν κακῶς καὶ τὰ πλῆστον μας, μὴδὲν ἔχοντες παρῶμα· τὰς δὲ δόλως, ὅτε κατασκολεῖται ἡ εἶρας μὲ τὸν ἄλλον. Ταρὰ μὴ ὅποτες εἶναι ἐμποδοίμας ὁ Ἀδελφός, τὸν ἐπαινεῖμεν, καὶ γλυκείως αὐτὸν ὀμιλεῖμεν, ὅποτεν δὲ λείπῃ, τὸν καταγορεύμεν· τί καὶ δὲν θέλομεν παιδεύειν ὅτε τὸν Θεοῦ;

Τί δὲ νὰ εἰπῇμεν ὅτε τὸν φθόνον, ὅτε ἐκδοῦμεν τὴν ἀντιμερίαν τῶ Ἀδελφῷ μας. ὅταν δὲ πάλιν ἔχῃ δυστυχίαν, χαίρομεν εἰς τὴν συμφορὰν τῆς. ὁ Χειρὸς οὐκ εἶναι νὰ δώμεν ὑπὲρ τῇ περιεχόντων ἡμᾶς, καὶ τῇ μισάντων. Τί λέγεις, ἀνθρώπε; εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔρχεσαι νὰ προσδουλήσῃς, νὰ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς τὰ ἀμαρτήματά σου, καὶ ἄλλως καταρᾶσαι; ἐν μὴ ἀφῆς, δὲν σὲ ἀφῆναι. καὶ ἔχοντες μας, ἀμὴν ὡς ἀκατέμῃ καὶ τὸν Θεὸν νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃ, ἢ νὰ ὡς τὴν ζωὴν τῆς. ὅτε τὸ δὲν ἀπῆται νὰ ἔχου ἡμεῖς οἱ Χειρῶν μισοκακίας, καὶ ἔχοντες, ἀλλὰ ἀγάπῃ ἀλλήλων. ὅταν δέσῃς νὰ συγχωρήσῃ ὁ Θεός, μὴ θυμᾶσαι τὰ ἑξῆς ἀμαρτήματα, ὅτε νὰ μὴ ἐνθυμηθῇ καὶ ὁ Θεὸς τὰ ἐδικὰ σου ἀμαρτήματα. ἐν δὲ δώμεν ὅτε τὰς ἔχοντες ἡμᾶς, καὶ ὅτε τὰ ἀμαρτήματά μας, ὅτε μὴ μᾶς μέλῃ, ὅτε ἐσυγχωρήθησαν ὑπὸ τῷ Θεῷ, ὅτε εἶπεν· Ἀφῆς, καὶ ἀφῆσθεταῖς. ὅτε τὸ δὲν εἶναι ἄλλη ψυχὴ μαρτωτέρα,

ὡσαν' ἐκείνη, ὅπῃ καταράται τὸν Ἀδελφόντισ, καὶ γλώσσης ἀκαθαρτοτέρας, Ἀνδρωπὸς εἶσαι; μὴ ξερῆς φαρμάκι, ὡσαν' τὴν ἀσπίδα· ἀνδρωπὸς εἶσαι τίμιος πῶς; ὅλα τὰ ποιήματα τῷ Θεῷ; μὴ γίνεσαι ὄφρις, καὶ θνητὸν. ἔξ τῷ σὺ ἔδωκεν ὁ Θεὸς σῶμα, ὅχι νὰ δαγκῇς, ὡσαν' τὸν σκύλον, ἀλλὰ νὰ θεραπεύῃς τὰς ἄλλας Ἀδελφὰς μὲ τὰς γλυκεῖς λόγους. Ἐνθυμίσει, τί σὺ εἶπες ὁ Θεός; „ Συγχαρεῖν, καὶ ἀφίεναι τοὺς πταίεσι· σὺ δὲ καὶ ἑμὴν τὸν ἀμνηστικόν Θεὸν πῶς καλεῖς νὰ γινώσκῃ καὶ ἐγὼ συγκοινωνὸς εἰς τὸ αἷμα τῷ ἐχθρῷ σου, καὶ νὰ χαλάσω τὰ προσάγματά μου; καὶ κατεδίεις τὸν Ἀδελφόν σου, καὶ αἱματώνεις τὴν γλώσσά σου ἀπὸ τοῦ αἵματος, ὡσαν' οἱ Διαμολιζόμενοι, καὶ κάμνεις τὸν Διάβολον καὶ χαίρεται, καὶ γελᾷ μετ' ἐσέα, ὅταν ἀκὴν ποιᾷ τὴν δόλῃ, ὅπῃ εὐχεσται, πῶς τὸν πῶς καλεῖς νὰ σὲ ὀργισθῇ, καὶ νὰ σὲ μισᾷ.

Ὅταν λέγῃς ταῦτα, βάλλε μὲ τὸν νῦν σου εἰς τίνα ὑπάγεις; εἰς ὁμοίον „ σὺ, ἢ εἰς τὸν Θεὸν ὑπάγεις, ὅπῃ λέγει· Εὐχέσθε ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν. Πῶς λοιπὸν πρὸς αὐτὸν καταβοῆς; πῶς πῶς καλεῖς τὸν Θεὸν νὰ χαλάσῃ τὸν Νόμον, ὅπῃ ἔφη; καὶ εἶναι τῷ δόλῳ ἡμῶν. Ἐδύας πῶς καλεῖς ἔξ νὰ χαθῇ ἄλλος, ἀλλ' ἵνα σωθῇ. Τί βαρύνει ἡμῶν δόλῳ, καὶ λόγους ἔχεις κατηγορεῖς; καὶ ὅταν ἐλάμῃ νὰ ἐπιθεῖται τῷ Θεῷ ἔξ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς μας, ἐξυμῶμεν, καὶ χασιμωγῶμεν, καὶ εἰς μυρία κακὰ λογισμὰς πέφτομεν. ὅταν δὲ καὶ τῶν ἐχθρῶν καταράμεθα, πολλὰ σπυδαῖοι καὶ ἔξυπνοι τῷ καίμηνον· διότι ὅταν γνωρίζῃ ὁ Διάβολος, ὅτι καὶ τῷ λόγῳ μας ἀπρόνοητοι τὸ μαχαίρει, τότε αὐτὸς δὲν μᾶς ἐμποδίζει τίποτε, ἔξ νὰ μᾶς ζημιώσῃ ὀφειλότερον. Ἀλλὰ ἐγὼ, λέγει, ἀδικήθηκα, ἔξ τῷ κλαίῳ καὶ θρήνῳ. Λοιπὸν καταράσῃ τὸν Διάβολον, ὅπῃ ὅλας μᾶς ἀδικᾷ. αὐτὸς κάμνει πῶς ἐχθρὸς, αὐτὸς εἶναι ὁ καταλλάκτης τῶν ἀνθρώπων. ὁ ἀνθρώπος, ὅσα καὶ αὐτὸς κάμνῃ, φίλος εἶναι καὶ Ἀδελφός· τί γὰρ ἀφίεις τὸν καθολικὸν ἐχθρὸν Διάβολον, καὶ δαγκᾷς τὰ ἐδικά σου μέλη; Ταῦτα λοιπὸν γινώσκοντες, Ἀγαπητοί, ἄς ἀπεδάσμεν νὰ κάμνωμεν τὰς ἐντολὰς τῷ Θεῷ, καὶ ἐν τοῖς θελήμασιν αὐτοῦ πολιτεύεσθαι, ἵνα καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐπιτύχωμεν, καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἐπιτελέσωμεθα, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἈΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ ΛΑ΄.

Περὶ Μετανοίας, καὶ Ἐλεημοσύνης, ρηθεὶς τῇ Κιελικῇ
τῆς Τυροφάγῃ.

ΕΓ' ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

✠ ✠ ✠ ✠ Ασιλίως μὴ τὸ ὀνηγεῖν στρατιώτης ἐπιμαύσιν εἰς πόλεμον, ὅ-
✠ ✠ ✠ ✠ ταν βοῶσιν οἱ ὁβλαδιταί. Βασιλείως δὲ τῇ Ἐπερινίᾳ Ἰησὺ Χρι-
✠ ✠ ✠ ✠ στῷ στρατιώτης σιωᾷ, καὶ ὀβλακεῖ, πρὸς δοξολογίαν καὶ φόβον
✠ ✠ ✠ ✠ Θεοῦ, ἡ ἀνάγνωσις τῆς Θεῶν Γραφῶν. ἀλλὰ ἐκεῖνος μὴ πρὸς
αὐθιπὸν πόλεμον, ἐπεὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς τε ἀντιπολεμῶσιν, ἡμᾶς δὲ πρὸς ἀορά-
τως ἐχθρὸς καὶ πολέμιος Δαίμονας, καθὰς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· ὅτι δὲν
ἡ εἶναι πρὸς ἡμᾶς τὸ πάλαισμα πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς,
καὶ πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας ἐν τῇς Ἐπερινίαις.
Ἰδοτε, Ἀδελφοί, ποίους ἐχθρούς ἔχομεν; ἴδετε μὴ ποίαν πολέμιον μαχομέ-
θα; διότι καταπολλὰ πονηροὶ εἶναι καὶ ἀδυνάστοι, ὅθεν καὶ καὶ πᾶσαν ἁμαρ-
τίαν ἀγακάζουσιν ἡμᾶς νὰ καμῶμεν, ὅθεν καὶ ἔχομεν ἴσια τῷ κόλασιν, καὶ
τῷ παιδίσκῳ. Καὶ ἐὰν ὑπὸ τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ δὲν τὸ κά-
μωμεν, ἔρχονται ὅτι τὸ ἄλλο, καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ἐκείνο ἀσχετίζουσιν, ὅτι ἕτερον με-
ταβαίνει, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ εἰπεῖν ὅς ἄλλος εἰς ἄλλο μετατρέχουσιν, ὡς παύονται, ἕως
αὐτὸ τὸ τέλος αὐτῶν γόνι· καὶ τὸν μὴ εἶς ὀβλακεῖν εἰς πονηρίαν, τὸν
δὲ ἄλλον πρὸς μοιχείαν, καὶ ἕτερον πρὸς πονηρίαν, καὶ ἄλλον εἰς ἀρπαγὴν, καὶ
ἕτερον εἰς κλεψίαν, ἢ ἄλλοι· καὶ τὸν μὴ πρὸς πλεονεξίαν, καὶ ἀχαριστίαν,
τὸν δὲ πρὸς ζηλίαν, καὶ φθόνον, ἄλλον πρὸς ὕβρισιν, καὶ φόνον, ἄλλον πρὸς
κατάκεισιν, καὶ συκοφαντίαν, ἄλλον πρὸς γαστριμαργίαν, καὶ παιδοφθορίαν, καὶ
ἕτερον πρὸς ὑπερηφανίαν, καὶ ἀδυναμίαν. καὶ τὸν μὴ εἰς ἀνθρωποφιλίαν, καὶ
φιλοδοξίαν, τὸν δὲ πρὸς ἀσπλαγχνίαν, καὶ ἀπαιθεσίαν· ἄλλον πρὸς ἀνίαν,
καὶ ὄρκον, καὶ ἄλλον εἰς ἀτιμίαν, καὶ γογγυσμὸν, καὶ ἕτερον πρὸς θυμὸν, καὶ
ὀργὴν, καὶ φιλονεικίαν, καὶ τοκὸν, καὶ ἄλλον πρὸς βλασφημίαν, καὶ ἀκαθαρσίαν·
καὶ πᾶς μὴ σκληρύνει νὰ μὴ κάμωμεν Ἐλεημοσύνην εἰς τὰς πτωχάς, τὰς δὲ νὰ
ἀφασαλόεν τὴν γειτόνεως τὸ σκύρον. ἄλλοι νὰ κρατῶν τῷ νόμῳ τῆς δαδότη-
δων πρὸς, τὸ ὅποιον εἶναι ἐλεεινότερον ὅτι ὅλα. ἄλλοι νὰ ἐκδύσκει τὰς ὀρφανὰς,
καὶ τὰς χήρας νὰ πικραίνω· ἄλλος δὲν ἀφίεναι νὰ σέβαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
ἄλλος κάμωμεν νὰ ἀρνηθῶν τὸν Κύριον, καὶ ἄλλος εἰς μύετα πάθῃ κατακρι-

μύζεις, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσιν ἀνελθόν· τὰ ὁποῖα καὶ διγυμῶν δὲν θέλει μὲ φθάσει ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας. Ἰδετε, Ἀδελφοί, εἰς πόσα κακὰ ἐμπίπτουμε κατ' ἐκαστὴν ἡμέραν, καὶ δὲν τὸ βούλομαι εἰς τὸν νῦν μας; ἀλλοίμονον, τί νὰ γένοιτο ὁ παλαίπαρος; Ταῦτα λέγωντας, πισθῶσάτε μοι, Ἀδελφοί, ὅτι καὶ μάγον ταῦτα θεάφονται, ἐμφοβος καὶ ἐσθόμος ἔγινε, καὶ θαυμάζω, καὶ θαυμάζω μοι ἐπέρχεται, ὅταν ἐνθυμηθῶ τὸ, Ἐν πόσοις πάθεσι ποιητοῖς, καὶ Δαιμονικοῖς ἀπατώμεθα, καὶ γυλώμεσθον ὑπὸ τῷ Δαιμόνῳ. Τί τῆς ἐαυτῶν Σωτηρίας καταφρονῶμεν; πῶς δὲν φροτίζομαι διὰ τὸν θάνατόν μας; τί ἀμελῶμεν; τί ἀπαντοχρονῶμεν; ἕως ποτε ἀχορηγία; ἕως ποτε νὰ καταφρονῶμεν τὴν πτωχείαν, καὶ νὰ μὴν πρὸς ἐλευθέρην; ἕως ποτε χημέια καὶ ὁ χυσός; ἕως ποτε φυλαγνυεῖα, τῇ ψυχῇ ἢ ἀγχνῇ; ἕως ποτε φθόνος, ψεύδος, καταλαλιά, καὶ ὕβρις; ἕως ποτε ἐπιθυμία αἰσχρῇ, καὶ λογισμοὶ ποιητοῖ; Τί πλανῶμεν τὰ λόγους; τί καρτερῶμεν; τί κοπιᾶζομαι ἀσχερότητα; τί θησαυρίζομαι πρὸς κακὰ, τί ἀγασσάμεν τὰ ἔσχα; Ἀς μετανοήσωμεν καὶ ὑπὸ τὰρα· ἀς ἐξυπνήσωμεν ὑπὸ τὸν ὕπνον τῆς ἀμελείας, καὶ ἀμαρτίας. Νυκ, πῶς καλῶ, Ἀδελφοί, ἀς ὑποδιαψάσωμεν τὸν βασιλὺ ὕπνου.

„Δεῦτε ἀκούσατε, καὶ διγυήσομαι ὑμῖν, ὅλοι ὅσοι φοβῶνται τὸν Θεόν· δεῦτε ἀκούσατε λόγια πνευματικά, καὶ σωτήρια· ἔλατε νὰ μάθετε βαλὺ καλῶ, σώζασιν καὶ Θεῖοι. Δεῦτε καὶ ἐξομολογησάμεθα τῇ Θεῷ τῇ Σωτῇ ἡμῶν. δεῦτε ἀπὸ τῆς λυθῆς τῆς ζωῆς ἢ πανήγυρις. δεῦτε ἀπὸν κλειδῶσιν αἱ θύραι τῆς ζωῆς, ἀπὸν ὁ θάνατος ἔλθῃ, καὶ εὐρὴ ἡμᾶς ἀνέτοιμας. Ἐλάτε περὶ ὁ Ἡΐλιος βασιλεῦς, σὴ, ἀπὸν σκοτεινιάσῃ τὸ φῶς. Δεῦτε γινεσθεῖς καὶ οἱ Υἱοὶ τῷ ἁγίῳ πατρὶ, ὅτι τὸ αὐτὸ πλῆσιος καὶ πρῶτος. ἔλατε ἀχρεῖς καὶ ἐσθόδοι, δεῦτε καὶ ἐλθῶμεν. Δεῦτε πᾶν γένος, καὶ ἡλικία πάντα, ἄνδρες ὅμοι καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νέοι τε, καὶ γέροντες. Δεῦτε Ἱερεῖς Κυρίου, καὶ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὑπὸ πέραιον ἕως πέραιον τῆς Οἰκουμένης. δεῦτε νεανίσκοι, καὶ παρθενοί, περισβύτεροι καὶ νεώτεροι. δεῦτε Βασιλεῖς τῆς Γῆς, εἴτε σοφοί, καὶ ἰδιῶται. δεῦτε ἀποστῆσωμεν ἐμφοβῶν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν τῷ ποιήσαντος ἡμᾶς. Ἐλάτε, Ἀδελφοί, καὶ γινώμεν, ὅτι δὲν θέλουν μᾶς ἀφελήσασιν εἰς τὰ πέρατα τῆς Γῆς. δεῦτε ἴδετε, ὅτι γυμνοὶ ἐξήλθομεν, καὶ πάλιν γυμνοὶ ἀπερχόμεθα ἐκεῖ. Δεῦτε ἐξομολογησάμεθα τῷ Κυρίῳ ἐν θαυμάσι καὶ σεαυτοῖς, ἐν Ἐλεημοσύναις, ἐν οἰκτιρμοῖς πενήτων, καὶ αὐτὸς διδάξει ἡμᾶς πῶς νὰ σωθῶμεν. Ἀς εἰπάμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτόν· Κύριε, ἡμάρτομεν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Δέξαι ἡμῶν πᾶν ὁπιστροφῇ, καὶ τὴν μετανοίαν· δέξαι ἡμῶν τῇ ἀμαρτολογίᾳ τὸν θάνατον καὶ τὸν κλυσμόν τὸν ἐπὶ θάνατον· δέξαι ἡμᾶς πρὸς παναθλίαν, πρὸς κακίαν, καὶ αἰσχρὰς ζήσαντας· δέξαι ἡμᾶς, φιλαθέστω, πρὸς πολλὰ σε παροργισάντας· δέξαι ἡμᾶς, Δέυσοντά, πρὸς ἐν ἀσωτία, καὶ ἀκαθαρσία, καὶ πάσῃ πορνείᾳ ὅλην μας τὴν ζωὴν ἡμαρτανάντας· δέξαι, Κύριε ὁ Θεός, πρὸς τῇ σῶν ἐπιπλῶν πῶς κακῶς, καὶ πρὸς τοῖς Δαίμοσιν ὑπακούσαντας· δέξαι ἡμᾶς, Δευσοντά, πρὸς ἀνάξις θύλας σου, καὶ

μη ἀποδώσῃς ἡμᾶς καὶ τὰ ἔργα ἡμῶν. Ὁμολογῶμεν, Δέσποτα, ὅτι ἡδὲ τὸ ζῆν
 εἰμεθον ἄξιοι, ὅτ' αἱ ἀμαρτίας ἡμῶν. Ὁμολογῶμεν, Κύριε, ὅτι ἡδὲ τὸν Ἡ-
 λιον πῶτον δυν' εἰμεθον ἄξιοι νὰ βλέπωμεν, διότι δυν' εἶναι καμία ἀμαρτία,
 ἡδὲ εἶδος παντοῦ κακῆ, ὅτ' δυν' ἐπαράξωμεν ἡμεῖς οἱ ἄθλιοι. Ἀλλὰ δεῖξαι ἡ-
 μᾶς, Δέσποτα, ὡς περ τὸν Ἀσώτων Τίον· δεῖξαι ὡς τὸν Δρυσὴν, ὡς τὴν Πόρ-
 νων. Κύριε, ἐπιβλέπον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ὁπίσσετον ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου. Κύριε,
 σωτίτισον ἡμᾶς, καὶ μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν, ἀλλὰ ἰλασθῇτι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, ὡς
 τὸν Τελώνιον, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν. Κύριε,
 ἐξελεῖ ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἡμῶν δάλων σε εἰς κρίσιν.
 Κύριε, σὺ εἶ Θεός, καὶ ἡμεῖς ἐδικός σου λαός· διότι ἡμάρτομεν, ὠμώσαμεν,
 ἠδικήσαμεν, καὶ τὸ ποινὴν ἐποίησαμεν, καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πάσι, καὶ τῶν ἐντολῶν
 σου οὐκ ἠκούσαμεν, καὶ ὅτ' ἔτο μακρά σου ἀπεπλανήθημεν. Ἀλλὰ ἐλέησον, Δέ-
 σποτα, πᾶς τῇ ἀπάτῃ τῇ ὁφθαλμοβλαβή τῇ Παραδείσῃ. Ἐλέησον ἡμᾶς, καὶ
 εὐδοσον χιτῶνα δικαιοσύνης, καὶ σωτηρίαν ἱμάτιον. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ὅτ' ἡ-
 μᾶς ἐγυμνωσιν ὁ Διάβολος πῆς σῆς βοήθειας. Ἐσπλαγχνε, ἐλέησον πᾶς σὲ κα-
 ταλιπόντας, καὶ τῶν ἐχθρῶν δολούσαντας. Ἐλέησον ἡμᾶς πᾶς πεπλανημένους. ἐλέη-
 σον πᾶς τὰς σὰς ἐντολάς μὴ φυλάξαντας, καὶ ταῖς τῶν Δαιμόνων κακουργίαις ὑπη-
 ρεπίσαντας. ἐλέησον ἡμᾶς πᾶς ἐν ἀμαρτίαις μολωδούς· ἐλέησον, Ἐλεῆμον·
 ἐλέησον, Ἀγαθέ· ἐλέησον, Μακρόθυμε· ἐλέησον πᾶς τυραννημένους ὑπὸ τῇ Δια-
 βόλῃ. ἐλέησον πᾶς ρεϋρωμένους ἐν ἀσωτίᾳ, ὅτι πᾶν κακόν, καὶ πᾶσαν ἀκαθαρ-
 σίαν, καὶ πλεονεξίαν, καὶ ἀδικίαν αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐποίησαν· διότι ἐμαίαντες τὴν
 ψυχὴν, ὡς κατ' εἰκόνα ἐποίησαν, ἐμαίαντες τὸ σῶμα, ἐμαίαντες τὴν αἰδήσιν.
 Ἡ γλῶσσα ἡμῶν μάχικα ὡς εἰς ἐγχείρησιν καὶ τῶν πλησίων· οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πῦρ
 βλέποντες· αἱ χεῖρες ἡμῶν αἵματος πλήρεις· οἱ πόδες ἡμῶν ὡς εἰς τὸ ποιῆσαι
 κακόν τι· πᾶς σόματι ἡμῶν μεμίσταται ταῖς λοιδορίαις· καὶ ἀπλῶς εἰπὴν, ἐμαίαν-
 τες τὴν γλῶσσαν, καὶ τοὺς αἵμα. διότι αἱ ἀδικίαι ἡμῶν ὑπὲρ τῆς βροτῆς ὑψώθησαν, αἱ
 κακαίαι ἡμῶν, καὶ αἱ πλεονεξίαι ὑπὲρ τῆς νεφέλας ἐσκαύθησαν. Τὰ ἀμαρτήματα
 ἡμῶν ἀδιόρθωτα, πᾶς ναυαγία, καὶ κίνδυνος ἡμῶν ἀβυσσοβυθίαν οὐκ ἔχουσιν, ἡ ἀ-
 ποτυχία ἡμῶν ἀπαρηγόρητος εἶναι, καὶ ἰδὲ ἡ γῆ τὰ κακὰ ἡμῶν δυνάται νὰ
 βασάξῃ. Καὶ ὅτ' ἔτο, Δέσποτα, πᾶς σὲ ἐλεῖς χρίζομεν· σὺ οἶδας πᾶν ἀδελ-
 φεῖας πῆς φύσεως ἡμῶν· ἐλέησον, Κύριε, τῶν χειρῶν σου τὸ ποίημα, ὅτ' ἔτο τὴν
 σὴν ἐσπλαγχνίαν ἐπικαλούμεθα, πῆς σῆς βοήθειας μὴ ὑπερήσῃς ἡμᾶς. Τὸ σὸν
 ἔλεος ἐξαποσείλον ἡμῖν πᾶς ἀνάξιους· τὴν σὴν βοήθειαν δώρησαι ἡμῖν τοῖς ἀ-
 μαρτωλοῖς, καὶ ὁπίστανον τὸ προσώπον σου, καὶ σωθῆσόμεθα.

Ταῦτα, Ἀδελφοί μου, λέγοντες καὶ ποιῶντες, ὡς φύγωμεν πᾶσαν κακίαν, καὶ
 πᾶσαν ἀκαθαρσίαν· ὡς φύγωμεν πᾶσαν ἀδικίαν, καὶ πλεονεξίαν· ὡς φύγω-
 μεν τὴν κεκοδοξίαν, τὴν μίσθον, καὶ πᾶσαν ἀχορτασίαν· ὡς φύγωμεν τὴν γα-
 σεμαργίαν, τὴν θνητῆσαν τῶν κακῶν πάντων· ὡς φύγωμεν τὴν φιλαργυρίαν,
 τὴν ἀρχὴν καὶ ῥίζαν πάσης κακίας· ὡς φύγωμεν τὴν μισαδελφίαν, καὶ ὕβρισιν·

ἢς φύγαμι τὴν πορείαν, μοιχείαν, καὶ πᾶσαν βλασφημίαν· ἃς φύγαμι τὴν
 κλεψίαν, ἀρπαγὴν, φιλοδοξίαν, προσωποληψίαν, ἐρεν, ζήλον, καὶ τὴν λοι-
 πὴν ἀπάτιν τῆς φθόνης, καὶ προσκαίρεα ζωῆς ταύτης· ἵνα μὴ ἔλθῃ ὁ Κύριος
 ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ ὀρίσῃ ἡμᾶς ἀμειλυντας, καὶ μισοχωρίσῃ ἡμᾶς, καὶ
 ὀπορασίσῃ ἡμᾶς, λέγων· „ Δέστετε αὐτὰς χεῖρας καὶ πόδας, καὶ βάλετε αὐτὰς
 „ εἰς τὸ σκοπὸς τὸ ὀξύτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
 Ὡς πόσα μέλλομεν τότε κλαίειν, Ἀδελφοί, καὶ ὀδυρίζαι, καὶ θρηνεῖν, καὶ τὴν
 λόγυμιν κατακόπτειν, μὴδὲν ὀφειλόντες. Λοιπὸν ἐν τῇ ᾠρᾷ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ,
 ἐὰν ἔπος ὀρεθῶμεν ἀμετανόητοι, κἀλλιον ἦτον εἰς ἡμᾶς νὰ μὴ εἴχαμεν ἡνω-
 θῇ. ἐὰν ἔπος ὀρεθῶμεν ἀέτοιμοι, κἀλλιον ἦτον εἰς ἡμᾶς νὰ μὴ εἴχαμεν ἡνω-
 θῇ τὴν ζωὴν ταύτην. ἐὰν ἔπος μέλλομεν ὀρεθῶμεν, κἀλλιον ἦτον νὰ μὴ
 εἴχαμεν ζήσῃ μίαν ᾠραν εἰς τὸν τὸν Κόσμον. Ἀς κλαύσωμεν ὀλίγον ἐδῶ,
 ὦ Ἀδελφοί, ἵνα μὴ ἐκεῖ ἀθανάτου τιμωρηθῶμεν· ἃς σκορπίσωμεν ἡμεῖς αἰτί-
 μας τὰ χημάτα εἰς τὰς πτωχὰς, ἵνα μὴ ἄλλοι μὲν τὸν θάνατον μας βῶμεν, καὶ
 „ πίναν τὸν κόπον μας, καὶ νὰ βραχύνωσι λέγοντες· Ὁπότε ἔσται ὁ πλάσιος, καὶ
 „ ἂ γινώσκῃ τίτι σωᾷται αὐτὰ. καὶ πάλιν· Ἰδὲ ἀνθρώπος, ὃς ἐκ ἔθετο τὸν
 „ Θεὸν βοηθὸν αὐτῷ, ἀλλὰ ἐπήλπισεν ἐπὶ τῇ πληθείᾳ τῶν πλεῖστων αὐτῷ. Ἀς
 ἐλεῶσμεν, ἵνα ἐλεθῶμεν· ἃς συμπαθῶμεν, ἵνα συμπαθῶμεν. διό-
 τι, τί ὄφελος ἔχομεν, Ἀδελφοί, ὅταν ἡμεῖς κοπιῶμεν, καὶ ἄλλοι τὸν κόπον
 ἡμῶν ὑπολαύσωσιν; Ἀς ἀποπέμψωμεν ἐκεῖ, ἵνα εὐρωμεν· διότι ἐκεῖνον, ὅπερ
 ἀπείρει ὁ ἀνθρώπος, τὸτο καὶ θείσει. Μὴδεὶς ἀποφασίζετω, καὶ νὰ λέγῃ, ὅτι
 ἔχω συνοδίαν, καὶ τέκνα, καὶ δὲν δύνομαι εἶναι τὸτο νὰ σκορπίσω τὰ χημάτα,
 ἵνα μὴ ὑποθάνω, καὶ ἀφήσω αὐτὰς πτωχὰς. Μὴ ἔπο, Ἀδελφοί, μὴ πεθερεῖ-
 λῶ· μὴ τὸτο μετρινῶμεν, διότι εἶναι ἐν Οὐρανῷ Θεὸς, ὅπερ κυβερνᾷ, καὶ με-
 ειμᾷ, ὃ ποιήσας αὐτὸς· μόνον ἡμεῖς τὰ λόγυμας νὰ μετρινήσωμεν, τὰ λόγυ-
 μας νὰ ὀφειπώσωμεν, ἑαυτὰς νὰ πενθήσωμεν, καὶ νὰ θρηνήσωμεν, ἑαυτὰς νὰ
 ἐποιδάσωμεν ἄρῃν τῷ θανάτῳ, ἑαυτὰς πρὸς τὰ ἐκεῖ Κελεύματα νὰ προσοφελί-
 σωμεν. διότι ἐν τῇ ᾠρᾷ ἐκείνῃ, ἔτε Τέκνα, ἔτε Σύμβιος, ἔτε Πατὴρ, ἔτε
 Μήτηρ, ἔτε Ἀδελφοί, καὶ Συγγενεῖς, ἀλλὰ ἀδὲ αὐτὸς ὁ Ἀβραάμ, ἡ Νάε, ἡ
 Δανιὴλ, ἡ Πέτρος, ἡ Παῦλος θέλουν διωθθῇ νὰ μὴς λυθώσων ἐκ τῆς πε-
 κρῶν ἐκείνων βασάνων, εἰμὴ μόνον τὰ κατὰ ἔργα ἡμῶν.

Διότι ἔρχεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκ τῶ Οὐρανοῦ· ἔρχεται κε-
 ναι ζώντας καὶ νεκρὰς· ἔρχεται, ὃ ἐπάξων καρδίας, καὶ νεφρὰς· ἔρχεται, καὶ
 ποῖος λοιπὸν ἐκρύβῃ τὰς χεῖρας αὐτῷ; ἔρχεται, καθήμενος ἐπὶ θρόνου Χρυσοῦ
 καὶ ὀπιθλέπων Ἀβυσσῶς· ἔρχεται, ὃ Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν Κυρίων·
 ἔρχεται, ὃ Ἀρχαὶ τῶν Ἀρχόντων, καὶ Κελεὶς τῶν Κελεῶν· ἔρχεται, ὃ Βα-
 σιλεὺς τῶν Βασιλευδόντων· ἔρχεται, ὃ φανερῶν καὶ ἐλέγχων τὰ κακὰ καὶ ὑπο-
 κερυμμένον μυστικῶν σφαλμάτων· ἔρχεται ὃ τὰ ἐνθυμίσματα, καὶ τὰς ἀπα-
 ρήσεις, καὶ τὰς μίχρας λόγους, καὶ πᾶν νόημα πονηρὸν εἰς ὅλης φανερῶν· ἔρχεται, ὃ

ἀλάττας, καὶ ἀκοίμητος ὀφθαλμός, ὁ ἀπροσωπόληπτος Κεῖτης, ὁ ἀδωροδόκη-
τος ἔκπαιστος, ὁ πᾶσαν ῥυτίδα ἀρᾷν, καὶ αἰχρὰν ἡδονῆς καταφλέγων, καὶ εἰς
γαστρὸν ἀπορρέπων. Ἐρχεται, ὁ ἀγαπῶν εἰρήνην, καὶ μισῶν κατὰ λογί-
σιν ὁ λόγον, καὶ πᾶσαν ἀρπαγὴν, καὶ ἀμαρτίαν, καὶ τὰς κάμοντας τὰ σκανδα-
λα, μάλιστα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Ὀρθόδοξον τὴν Κυρίαν, τὰς ὁποίας αἰωνίως
θέλει τιμωρῆσαι. Ἐρχεται ἐκεῖνος, ὑπὸ ἀπορώπῃ τῶ ὁποίῳ ἡ Γῆ φέγγει, ἡ Θά-
λασσα ξηραίνεται, ὁ Οὐρανὸς τυλίγεται ὡς χαρτίον, τὰ ἄστρα πέφτουσιν, ὁ Ἄηρ
κλονεῖται, ὁ ἥλιος σκοτίζεται, καὶ ἡ Σελήνη δὲ δίδει τὸ φῶς αὐτῆς. Αἱ Ду-
νάμεις τῶ Οὐρανοῦ σαλεύονται, τὰ Χερυβίμ ἔμενον, τὰ Σεραφίμ ἐξίστανται,
οἱ Ἄγγελοι φρίττουν, οἱ Ἀρχάγγελοι βοάσαντες, τὰ αἶα καὶ τὰ καπο δονεῖται,
τὰ πάντα σείονται. Ἐρχεται, ὁ μὴ λαμβάνων ἀπόσωπον αὐτῶν, καὶ μὴ ἐλεῶν
πτοχὸν ἐν κρίσει. Ἐρχεται, ὁ δοποδίδας ἐκαστῷ καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὁ ἐλεγχων
καὶ φανερῶν πᾶσιν πνοῆς τὰ βυλόμενα, καὶ τὰ κινήματα. Ἐρχεται, ὁ ἐλεῶν
τὰς ἐλπίμονας, ὁ φοβερὸς ἐν βυλῇς τοῦ τὰς ψῆς τῶ ἀνθρώπου. Ἐρχεται, ὁ
παῖ γόνι προσκυλῇ Ἐπεραιῶν, καὶ ἐπιγείων, καὶ καταχθορίων. Ἐρχεται, τὰς
μὴ δικαίως σῶσαι, καὶ δοξάσαι, τὰς δὲ ἀμαρτωλὰς κολάσαι, καὶ τιμωρῆσαι, τὰς
ὁποίας ὁ ἔρως φλέει πυρὸς, καὶ οἱ ἔρχοι αὐτῶν πύρ φλέγον. Ἐρχεται μακαρί-
σαι τὰς διψῶντας, καὶ τὰς χορτάτας παλαίσαι, καὶ οὐκ εἶσαι. Ἐρχεται τιμῆσαι
τὰς ἀγαλλιάζοντας καὶ ἀρευνήντας ἐν προσδοκίᾳ, καὶ φαυλοτάτας, ἐν διχαρι-
σίᾳ, δεήσει, καὶ ὑπομονῇ, τὰς δὲ ῥαθύμας, καὶ ἀμελεῖς εἰς τιμωρίας ἀποπέμ-
ψαι. Ἐρχεται, εἰς μὴ τὰς ἀμαρτωλὰς φοβερὸς, πρὸς δὲ τὰς δικαίας ἀφῶς καὶ
ἡ ἰλαρὸς. καὶ τί λέγει πρὸς αὐτὰς; Δεῦτε οἱ ἀλογημένοι τῷ Πατρὶ ὁμοῖς, κλη-
ρονομήσατε τὴν ἡμετέραν ὑμῖν Βασιλείαν, ὑπὸ καταβολῆς Κόσμου, ἡ-
γεν ἀπὸ τῶ καὶ κάτω τῷ Κόσμον. ἔχῃ ὅτι πλεον πολὺ ἐκάμπετε ὅπῃ πῆς γῆς,
εἰδὲ ὅτι πολλὰ χεῖμα ἔδοκίμαστέ, εἰδὲ ὅτι ὄλβηρες, καὶ οὐδοῖοι ἐβήκατε, ἡ
ὅτι πολλὰς δούλας καὶ δούλους εἴχατε. εἴχῃ ὅτι πολλὰς ἀρεὰς καὶ ἀμπελάνας ἐκλη-
ρονομήσατε, εἰδὲ ὅτι πολλὰ ζούζαρια βοῶν, καὶ ἀγέλας προβάτων εἴχατε. εἴχῃ
ὅτι δοθῆναι καὶ εὐμορρα σπῆντα οἰκοδομήσατε, εἰδὲ ὅτι βασιλεῖς πλεονίας, καὶ
ἀνέκδοτοι ἐξοδα ἀπολαύσατε, εἰδὲ ὅτι ῥῆγα λαμπαρὰ ἐνεδύσατε, καὶ μύροις ἀ-
λειψάτε, ἡ ὅτι πολλὰ ὑπο ἑλκὸς ἐτιμνήκατε, καὶ ἐδοξάσατε, καὶ ὑψώσατε, καὶ
ἐμεγαλυνήσατε, εἰδὲ ὅτι ἐνεδύσατε, ἡ ἀρευνήσατε, ἡ παρθενίαν ἐφυλάξατε,
ἡ ὅτι ἐκακοπαθήσατε. Αἰὲν ὅτι ἐπένασα, καὶ ἐδῶκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα,
καὶ ἐποτίσατέ με· ἰδέτε με ἔχον, καὶ εἰς τὰς οἰκὰς ὑμῶν συνηγάγετέ με, καὶ μεγά-
λας ἐπαρηγορήσατέ με· ἰδέτε με γυνῶν, καὶ με ἐνδύσατε· ἐν ἀδελφείᾳ κατακεί-
μενον, καὶ ἐπισκέψατέ με, καὶ πολλὰς θεραπείας ἤξιάσατέ με· ἰδέτε με ἐν φυλα-
κῇ, καὶ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἤλθετε πρὸς με. Τότε καὶ οἱ Δίκαιοι λέγουσιν αὐτῷ·
Κύριε, πότε σὲ ἵδαμεν πεινῶντα, καὶ ἐθρίψαμεν; ἡ διψῶντα, καὶ ἐποτίσα-
μεν; ἡ ἔχον, καὶ συνηγάγομεν; ἡ γυνῶν, καὶ σὲ ἐνεδύσαμεν; ἡ ἀδελφῇ, ἡ
ἐν φυλακῇ, καὶ δικαιοσύνην σοι; Οὐ δὲ Δίκαιος Κεῖτης λέγει πρὸς αὐτὰς· Αἰὲν

ἴσταν σὰς λέγω, ἀλήθειαν, ἐπειδὴ τὸ ἐκάμπε εἰς εὐὰ ὑπὸ πάσης πᾶς Ἀδελ-
 φός μου πᾶς μικρὸς καὶ πτωχὸς, πᾶς ὑποφθιμνός, πᾶς ἔξωτος, πᾶς πενησμένος,
 πᾶς καταφρονεμένος, πᾶς λαβὼς, πᾶς ἐν ἀνάγκῃ καὶ θλίψει, πᾶς ἐν λιμῇ καὶ δί-
 ψει, πᾶς τεθραυσμένος ὑπὸ τῆς ἀδελφείᾳ. Εἴθε ὅσον ἐποίησατε εὐὴ τῶν τῶν
 ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποίησατε. Τὰ ἐμὰ μέλη ἐδερμάσατε, ἐμέλα ἐδικονήσατε,
 καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀνέπαύσατε. ἔχε τὸτο, Δεῦτε οἱ ἐλθόντες πρὸς τὸ Παῖός μου,
 καὶ κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ. Δεῦτε ἐν
 πρώτοις, οἱ τὴν Πίσιν ἀμόλυτον φυλάξαντες. Δεῦτε, οἱ δὲ ἐμὲ πτωχολύσαν-
 τες τὴν πιδυματικὴν πορείαν. Δεῦτε, οἱ ἐν ἐρημίαις, καὶ ὄρεσι, καὶ σπη-
 λαιοῖς, καὶ ταῖς ὁπαῖς πᾶς γῆς μετ' ἡμῶν θῆτε τὸ ὄνομά μου κατοικήσαντες.
 Δεῦτε, οἱ πενησέντες καὶ κλαίοντες. Δεῦτε, οἱ δὲ ἐμὲ πενησέντες, καὶ ἐθι-
 σάντες. Δεῦτε, οἱ διδωμένοι εὐεχὴς Δικαιοσύνης, οἱ ὀφειδιστές, καὶ μισθ-
 οῦντες ἔχε τὸ ὄνομά μου. Δεῦτε, οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ. Δεῦτε, οἱ ἐλεημονεῖς
 καὶ ἐυσπλαγχιῖς. Δεῦτε, οἱ ὀφθαλμοῦφοι, οἱ ἑσπεδοφοῖ, οἱ τῶν χρημάτων προστά-
 ται, οἱ ὀφθαλμῶν καὶ ἀδελφῶν βοῦντες. Δεῦτε, οἱ τῶν ἀδελφῶν παρηγορηταί.
 Δεῦτε, οἱ τῶν χρεωσθέντων πληρωταί. Δεῦτε οἱ τῶν ἐξ ἐξουσίας, καὶ πικρὰς δε-
 λείας ἐλδοφύροισι. Δεῦτε, οἱ τὴν εἰρήνικὴν καὶ καὶ χάριν ζωὴν δὲ ἐμὲ πολυ-
 τλάστοι. Δεῦτε, οἱ ἐν παρθεναῖς, καὶ ἀσκήσει, καὶ σιμνῇ πολιτεῖα εἰς
 θανάτου ἀγωνισάμενοι. Δεῦτε, οἱ ἐν ἀγνείᾳ τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα ἀσπι-
 λον, καὶ ἀμόλυτον φυλάξαντες. Δεῦτε, οἱ ἐν νουθεσίᾳ, καὶ ἀγρυπνίᾳ, καὶ
 ψαλμοῖς εἰς ὅλην σας τὴν ζωὴν διαπεράσαντες. Δεῦτε, οἱ καθ' ἐκαστὴν κύβη-
 τόν καὶ ἡμέραν πᾶς Ἐκκλησίας μετ' ἀφιστάμενοι. Δεῦτε, οἱ καταφρονήσαντες τῆς ὁδο-
 γείας, ὑποταύετε τὸ Οὐραῖον. Δεῦτε, οἱ ἀφέντες δὲ ἐμὲ Πατέρας, Μητέρας,
 Γυναῖκας, Τίτας, Θυματέρας, οἴκους, ἀγροὺς, συγγενεῖς, καὶ φίλους. Δεῦτε,
 ὑποταύετε τὰ ἀγαθὰ πᾶς Ἐπικρατεῖς Ἱερουσαλὴμ. Δεῦτε, καὶ διασάσατε τὴν Δό-
 ξαν τὴν ἐμὴν, καὶ χαίρετε, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς
 Οὐρανοῖς. Δεῦτε ἴδετε, τίς καὶ ποῖος Αὐθεντὸς ὑπὲρταί εἴσε, καὶ χαρῆτε, καὶ
 σκίρτήσατε, ὅτι ἐδικίας εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Οὐρανοῦ. Εἰσελθετε εἰς τὴν
 χαρὰν τοῦ Κυρίου σας. ὑποταύετε τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα, ὃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ
 οὐκ ἔκλυσε, καὶ οὐκ ἐκάρτισεν ἀνθρώπῳ οὐκ ἀνέβη. Εἰσελθετε εἰς τὰς κατοικίας
 τοῦ Παῖός μου, ὅπως ἐπιθυμοῦσιν οἱ Ἀγγελοὶ τοῦ Θεοῦ. Δίξασθε τὰ βραβεῖα
 καὶ πᾶς σπουδαῖς, καὶ τὰ νικητήρια τοῦ ἀγῶνός σας, ὅπως ἐβασάσατε τὸ βάρος, καὶ
 τὸν καύσανα πᾶς ἡμέρας, καὶ ὑποταύσατε τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ. Ὑποταύ-
 σατε πέναν καὶ δίψαν, κενήμενοι εἰς τὴν γῆν, καὶ ξηροφάνειαν. λοιπὸν ὑποταύ-
 σατε δόξης μεγαλύναν, καὶ χαρὰς ἀνεκλήντην εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Πατρὸς, ἐν
 ὑποταύμασιν ὑμῶν πᾶς φίλοις μου. Ἀναπαύετε εἰς πᾶς φωνεῖντες μοῦρας, εἰς
 τὴν ἑσπέρην, καὶ χαρμονίαν, τὴν τέλος οὐκ ἔχασαν, εἰς σκληράματα λαμπρά, καὶ
 δειδοξασμῶν. Εἰσελθετε εἰς τὴν φωνεῖν, καὶ λαμπρὰ, καὶ ἀναπαύετε ἐν τῇ
 κόπῃ καὶ τῇ θλίψει, ἐν τῇ ὀνειδισμῶν ὑμῶν, ὅπως ἀπομείνατε δὲ ἐν τῇ

Δεσπότινί σας. Ἀναπαύεσθε μὲ τῆς Ἀγίας Ἀγγέλων, μὲ τῆς Ἀποστόλων, μετὰ Προφητῶν, μὲ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος διαρεσιναιῶν Ἀγίων. Ἐσέλθετε εἰς τὸ ἐμὸν Παλάτιον, ὅπου ἐκ ἐστὶ πόρος, ἐ λυπη, ἐ σφαγμός, ἐ δάκρυον, ἀλλὰ χαρὰ αἰῶνος, καὶ ζωὴ ἀθάνατος. Τοιαύτης θαλασῆς χαρίζομαι ἐγὼ τοῖς πὺν ἐμὸν λόγον φυλάσσουσιν. Οὕτως ἐγὼ τιμῶ τὰς ἐμὲ τιμῶσάντας. Ἐτὶ ἐγὼ δοξάζω τὰς ἐμὲ δοξάζουσας. Οὕτως ἐγὼ ἀναπαύω τὰς τὰ ἐμὰ μέλη, τὰς πτωχὰς, καὶ ἀδυνατὰς ἀναπαύσαντας. Οὕτως ἐγὼ μακαρίζω τὰς τῆς Ἐκκλησιῶν με δοπμιλῶντας. Οὕτως ἐγὼ δοποδίδωμι πλοσῖως, καὶ ἑκατονταπλασίως τὴν αἰῶνιον ζωὴν. Ἐδώκατέ μοι ξηρὸν καὶ ὀλίγον ἄρτον, λάβετε τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν. Ἐδώκατέ μοι ἀργύριον, λάβετε Παράδεισον καὶ τὴν Ἑυφρῶν αὐτῆς. Ἐδώκατέ μοι ἱμάτιον παλαιόν, ἐνδύω ὑμᾶς τὸ εἶδυμα τῆς αἰῶνις φωτὸς. Ἐδώκατέ μοι ποτήριον ὕδατος, δαπλάσετε τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν τῆς ἀναπαύσεως. εἰσρηγάγετε με ἐν τῇ σκέπῃ τῆς σπιτίσας, ἰδὲ χαρίζομαι ὑμῖν, τὴν εἶναι ὑμᾶς μὲ τῆς Ἀγίας Ἀγγέλων. Ἐδώκατέ μοι φθαρτὰ, λάβετε ἀφθαρτὰ. Ἐδώκατέ μοι ἀρόσκαυρα, λάβετε αἰῶνιὰ. ἤξιώσατέ με τῆς ἑατέλης ὑμῶν, λάβετε Ἑυφρῶν αὐτῆς, ἐλύσατέ μοι τὴν πείναν, ἑκατοντάκις με τὴν δόξαν, ἐνέφατέ με τὰς πόδας, ἔδερματέ με ριγῶντα, ἰδὲ χαρίζομαι ὑμῖν τὸν κόλπον τῆς Ἀβραάμ. Ἐδώκατέ πληθὺν, ἰδὲ δίδωμι ὑμῖν μαρμαίτας. Ἐδώκατέ μοι χορτὸν, δίδωμι χρυσόν. Πᾶσι τῶν τὰ ἡμέτερα Οὐραία, καὶ ἀφθαρτὰ, τὰ δὲ ὑμέτερα πάντα εἶναι πλῆθος, καὶ χορτὸς μαρμαίτης. τὰ δὲ ἐμὰ φαῖς, καὶ ζωὴ, καὶ χαρὰ, καὶ ἀνάπαυσις. Γνωρίζω ἐγὼ πᾶσι ὅσα μοι ἐποίησατε. γινώσκω ἐγὼ ὅσα ἐκ τῆς σόματος ὑμῶν ὑπεκρίνατε, καὶ τὴν ἐδικὴν μου ψυχὴν ἐχορτάσατε. ἤθελα καὶ δευ ἀλυσμοῖν ὅσα μ' ἐφιλοχείνατε. καὶ ὅσα ταῦτα πάντα ὅσα ἐν Οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχει ἀναδῶν, ὑμῖν χαρίζομαι τοῖς φίλοις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Ἰδετε, Ἀδελφοί, τὴς Ἐκκλησιῶν τὸ κέρδος; ἐγνωρίσατε αὐτῆς πὺν δυνάμι; ἐμάθετε αὐτῆς τὴν ἀφίλειαν; Ἀς σπεδάσωμεν καθ' ἑαυτὸς ὡς ἔχει καιρὸν ἐν ταύτῃ τῇ ἀποσκαίρῃ, καὶ ματαία ζωὴ.

Εἶτε λέγει ὁ Κύριος πρὸς τὰς δυνάμεις, καὶ ἀελεήμονας, πρὸς τὰς κακὰς τὸν βίον ἐφοβήσαντας. Ἐπεινάσα, καὶ ἐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν. ἐδίψησα, καὶ ἐκ ἐπέτισατέ με, καὶ τὰ ἐξῆς. Ποσάκις ἦλθα εἰς τὴν θύραν σας, ζητῶντας ὀλίγην Ἐκκλησιῶν, καὶ ἀσπαρτον, καὶ ἀδείον μὲ ἐνυεῖσετε; ποσάκις ἦλθα εἰς τὰ σπῖτινά σας, καὶ ἰδοὺ ἔαπέριον παντῶν ἀγαθῶν γεμάτον, καὶ ἔδρεψατε τὰς πόρνας, ἐπὶ σὰς ἐχόρδαν, καὶ τὰς κόλακας. καὶ ἔμῃα ἐδὲ καὶ κομμάτι ξηρὸν λαμὶ δὲν με ἐδάκετε; διότι μὴ αἰζήτην διὰ τὰ ἐδικά σας; διὰ τὰ ἐδικά μου, ὅπου σὰς ἔδωκα, ἐγυρόδα, καὶ ἐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν. Πολλὰς φορὰς ἦλθα εἰς τὰς οἰκὰς σας, εἰς χειμῶνα βαρυῖ, καὶ θυμῶν, καὶ ἡμῶν γυνὸς, καὶ ὑπόλυτος, καὶ καὶ οὐκ οὐκ ἔχω δὲν ἡμπορεῖν διὰ τὴν βίαν τῆς φύλας τῆς χειμῶνος, καὶ τὰ πάγην, καὶ ἐσθῆς μὲ ἀγαλῆτε ἔξω, καὶ με δοποδίζατε, καὶ ὑβρίζετε, καὶ καὶ ὡσαύτῃ σὺ σκόλον δὲν με ἐλογίζαθε.

„ Διὰ τὸ τοιοῦτον πηγνύετε ἀπ' ἐμῆ οἱ κατπραμβοὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἑσώτερον,
 „ ὅπως εἶναι ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμητος, καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Διότι, ὅχι
 μόνον ἐσεῖς δὲν μὲ ἐλεήσετε, ἀλλὰ καὶ τὰς θείωντας μὲ πολλὰκις ἐλεῖται, τὰς
 ἐμποδίζετε, μὲ τὸ γὰρ μὲ εἰπῆτε ἐπιτίττω, καὶ ἀπατεῖνα· λέγοντες, ὅτι οἱ
 πτωχοὶ εἶναι κλέπτει, τί ἐλεᾶτε αὐτούς; Τὰς σκυλῆς ἐξέφετε, τὰ ἄλογα ἐ-
 θεραπόλετε, τὰ κτελεῖ ἐπιμελεῖσθε, εἰς ὄνας, καὶ χοίρας, καὶ ἀρόβατα εἴχετε
 πολλὴν ἔγνωσαν, τὰ δὲ ἐδικάμα μέλη, τὰς πτωχάς, καὶ ἀδυνατάς, ἐδέξα-
 τε ἐλεήσατε· ἔττι ἐδὲ ἐσεῖς ἐλεηθήσεσθε. Καὶ δὲ γνωρίζετε, ἄθλιοι καὶ
 πελαίπαροι, ὅτι ἔξ τῶν πτωχῶν ἔχει πᾶς ἀνθρώπος τὴν Σωτηρίαν τῆς ψυ-
 χῆς τῆς; δὲν ἐγνωρίζετε, ὅτι Ἀδελφός μὲ αὐτὸς ἐκάλεσα; δὲν ἰκάσετε τῆς
 „ λεχέσης Γραφῆς, ὅτι Ὁ ἑλεῶν πτωχῶν δανείζει Θεῷ; δὲν ἐμάθετε, ὅ-
 τι ἡ Κεῖς ἀνέλεως ἔστι ποῖς μὴ ποιήσασιν ἔλεος εἰς πτωχάς; Ὡς πόσα ἐ-
 βόαν οἱ πονήτες, οἱ Ἀδελφοί μὲ, ὀδυρόμενοι, κλαίοντες, καὶ θρήνηντες, καὶ
 ὑπὸ ἐσῶς ζητῶντες Ἐλεημοσύνην. ποῖον λόγον ἐβόαν, καὶ ἔλεγον, εἰς τὸ
 ἐπιτρέψαι ὑμᾶς τὴν ἀσυμπάσθητόν σας, καὶ σκληρὰ καρδίαν. Καὶ τί ἔλε-
 γον; καὶ τί δὲν ἔλεγον; Ἐλεᾶτε ἡμᾶς ἔξ τῶν ἀγαπῶν τῶ Χριστοῦ· βο-
 θεῖτε· δότε, ἀγαθοποιοί· δότε, ἐλεήμονες· δότε, οἱ φίλοι τῶ Χριστοῦ· δό-
 τε, οἱ εὐσπλαγχνοί· δότε, οἱ συμπαθεῖς· καὶ ἄλλα μυρία λόγια, καὶ ἡρή-
 ματα ἐπιπιδουρόμενοι, λέγοντες τῷ δυνάμει καὶ λίθου μαλαξαι, καὶ αὐτὰ
 τὰ ἄρτια θηρία πρὸς ἡμερόντες ποιῆσαι.

Υμεῖς δὲ ἐσκληρύνετε τὰ σπλάγχνα ὑμῶν, καὶ ἔχθρὸν ἐκ ἐλεήσατε, καὶ
 ἐπαυμνήσατε αὐτούς, ἀλλὰ μάλιστα ὀδυρόντες αὐτούς, τὰς ἐδιδώκατε ὑπὸ τὸν
 εἰς τὸν, τὸν ὅτι πολλοὶ ὑπόθλαστο ὑπὸ τῆς πείνης, καὶ ὑπὸ τῆς φύξης. Ὡς
 πόσους ὀφθαλμοὺς ἀδικήσατε, πόσους χήρας ἐπλειονεύθησατε, πόσους ἀδυνατάς ἐθλί-
 ψατε, πόσους καταπονέμενοι, καὶ αἰχμαλώτους κατέσκησατε. Ὡς πόσον μισθὸν μι-
 θωπὸν ἐκραψάσατε, καὶ ὑπὲρ πάντων αἰωνίως τιμωρηθήσεσθε. Δὲν ἐμάθετε ἐκ
 τῶν πεντε Παρθειῶν, ὅτι πᾶσα ἀρετὴ χωρὶς Ἐλεημοσύνης δὲν ὀφείλει τίποτες,
 ὡσαύτῃ τὸ μαγέρεμα χωρὶς ἄλας; Καὶ παρθεῖαν εἴπης, καὶ νηστειῶν, καὶ
 προσοχῶν, καὶ ἀρετῶν, καὶ ξυροφαιῶν, καὶ πέντων, καὶ διψῶν, καὶ
 ὅτι αὐτῆς, χωρὶς Ἐλεημοσύνης ὑδὸν ἔστι. Λοιπὸν, τί εἶπω, καὶ τί λα-
 λῶμαι εἰς τὴν ἀπαυθαπσίαν σας, καὶ εἰς τὴν κακίαν σας προαίρεσιν; ἔξ τῶν πρὸς
 πάντας τὰς ἀναρπῶντες λέγω. „ Πορεύεσθε ἀπ' ἐμῆ οἱ κατπραμβοὶ εἰς τὸ πῦρ τε
 „ αἰώνιον. Διότι εἰς τὸ ἐμὸν Παλάτιον ἀνελήμωσιν ἐκ εἰσέρχεται, ἐκ ἀξιώται
 εἰς τὸν ἐμὸν Παράδεισον, ἢ εἰς τὰς Οὐρανίους μονὰς ἀσπλαγχνος, ἢ παρῆρ-
 γος, ἢ βλάσφημος ἐκ εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐμὴν πασάδα· παρῆρ-
 γος, ἢ μοιχός, ἢ ἀρσενικοφίης ἐκ ἀξιοῦται εἰς τὴν ἐμὴν Τράπεζαν· σκληρὸς,
 ἢ ἀμεταδότος ἐκ ἀνακληθήσεται εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς· ἀρπαξ, ἢ πλιονέκ-
 τής ἐκ μὴ ἐμπλατῆσι εἰς τὴν ἐμὴν Βασίλειαν· κλέπτης, ἢ λῃστής ἐκ μὴ
 ἀποσυγγίσι εἰς τὸ αἰῶδες Οὐσιαστικόν· φόβος, ἢ καταλαλός, ἢ μεθύσις ἐκ

εἰσελεύσεται εἰς τὸ ἐδικόν μου αὐτὶ· φιλάργυρος, ἢ ὑποκριτής· ἢ ἀπαύστηται
 εἰς τὸ Οὐράνιον καταπέτασμα· ἀκάθαρτος, ἢ πόρνος, ἢ βέβηλος καὶ μεμολυσ-
 μένος· δεὺν ἔρχεται εἰς αἰώνιον ἀπάυσιν· ῥάθυμος, ἢ ἀμελής, ἢ ὑπνώδης,
 ἢ ἀνδροφόνος· δεὺν ἔρχεται εἰς τὸν ἐμὸν δεῖπνον· ὀργίλος, ἢ γογγυστής, ἢ μνη-
 στικός· ἐμὴν προσεγγίσῃ εἰς τὸν ἐμὸν νυμφῶνα· φλύαρος, ἢ γελοιοποιὸς· εἰδὲ
 ὅλως αὐτὴν δίδωται εἰς αἰώνια σκηνώματα· ἀδελφότητος, ἢ φθονερὸς, ἢ ὅσοι
 τὰ τοιαῦτα φρονῶντες, κληρονομίαν δεὺν ἔχον μετ' ἐμῶν. Διὰ τοῦτο μὴ πλανά-
 θε, ἐπειδὴ κανόνας ἀδικίας, ἢ τίς τῶν τοιούτων εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ
 οὐ καταξιωθήσεται. ἀλλὰ οἱ ἐμμετάδοποι, οἱ πτωχοὶ τοῦ πνεύματος, οἱ πενθάν-
 τες, οἱ ἄρχεις, καὶ οἱ ἐρίωμοι εἰσελεύσονται εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρα-
 νῶν, καὶ χαρισθῶνται, καὶ ἀγαλλιάσονται, ὅτι ὁ μισθὸς αὐτῶν πολὺς ἐν τῇ Οὐ-
 ρανῷ. Ὑμεῖς δὲ οἱ ἀπάνθρωποι, καὶ ἀνελεήμονες, Παύσατε εἰς τὸ πῦρ τὸ
 αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῇ Διαβόλῃ, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτῆς. Καθὼς δεὺν
 ἐλεήσατε, ἔτσι εἰδὲ ἐσεῖς ἐλεηθήσεσθε. Ὑπάγετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἑξῆς· οἱ
 καταρμῆνοι, καὶ μεμισθητοί. Ἀποχωρεῖτε λοιπὸν ἀπ' ἐμῶν οἱ ἐργάται τῆς αἰο-
 μίας, καὶ σῦρτε ὅπως ὁ σκῶληξ ὁ ἀκοίμωτος, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννεται. Ἐκεῖ
 ἔσται ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ βρυγμὸς τοῦ δειπνῶντος· καὶ ἀπιδύσονται ἔτι εἰς κό-
 λον αἰώνιον, καὶ οἱ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ταῦτα λοιπὸν μακάριτες,
 Ἀδελφοί, ἐλάτε νῦν ἐπὶ τὴν φωνὴν τοῦ ἐμῶν τῶν ποιητῶν. ἄς με-
 τανοήσωμεν, ἄς σενάξωμεν, ἄς τύψωμεν τὸ σῆθος, ἄς ξεπνήσωμεν οἱ τυφά-
 ξαντες· οἱ ῥάθυμοι, καὶ ἀμελεῖς, ἄς ἀναήλωμεν, ἄς κλαύσωμεν, καὶ ἄς δα-
 κρύσωμεν ὅτι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. καὶ εἰ τίς ἐστι ἐσυκοφανήσωμεν, ἢ ἀρπά-
 ξωμεν, ἄς ἀποδώσωμεν τὸ ἀδικόν, ἵνα μὴ κατακειθώμεν ἐπὶ τῇ Κυρίᾳ· ἄς
 ἐλεήσωμεν, ἵνα εὐρωμεν. ἐλθὲς αὖτε τὸ Σωτὴρ Χρὶςτὸς τῷ Θεῷ. Καὶ ἐπὶ ἔχω-
 μεν κατὰ τινος, ἢ πτωχῆς, ἢ πτωσίᾳ, πᾶσι· ἄς συγχωρήσωμεν ὅτι τῆς καρ-
 δίας ἡμῶν, καθὼς ὡρεῖται ὁ Χρὶςτος, ἵνα μὴ κατακειθώμεν, καὶ καταδικα-
 θώμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῆς Κρίσεως, καθὼς ἐκείνοι οἱ ἀνελεήμονες, καὶ μι-
 σαῖνθρωποι. Γενομένης εἰς ἀλλήλους εὐσπλαγχνιοί, φιλάνθρωποι, ἥμεροι, φι-
 λάγαδοι, μακρόθυμοι, ἀλλήλους ἀγαπῶντες, καὶ βοηθῶντες, ἀλλήλους ἐπαμύνο-
 ντες, ἀλλήλους συγχωρῶντες, ἀλλήλους διορθῶμενοι, ἀλλήλους κατεπνέντες, ἵνα καὶ
 τῇ ἀποκριθῶμεν κολάσει τῶν τιμωρίας φύγωμεν· καὶ τῶν παρῶν ζωὴν ἐν
 ἀφ᾽ ἑσέι ἀμαρτιῶν περάσαντες, τῇ αἰωνίᾳ ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν, χάριτι καὶ φι-
 λανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρὶστὸς. Ω, ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, ἅμα τῷ
 Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
 τοῦ αἰῶνος. Α' ΜΗ' Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ ΛΒ΄

Περὶ Ἀσκειάς, καὶ Γατρῶν.

ΕΤ' ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

* * * * * Πόταν εἰς ἀρρώστειαν βαρεῖαν φελέμενος, ἀνδραπτε, μὴ ἀγανακ-
 * * * * * τῆς, μηδὲ νὰ βλασφημήσης, ἀλλὰ ἐνθυμήσε τοῦ πολλοῦ αἵματος τοῦ
 * * * * * κορμὶ, καὶ τῆς ἀγίας σαρκὸς αὐτοῦ τῆ Γωβ, ἐπειδὴ ἐν ἀληθείᾳ
 * * * * * ἀγία ἦτον καὶ καθαρὰ· ὅτι ἐδούλας ἀνθρώπος ἡμῶν νὰ ὑπο-
 * * * * * μείνῃ τοιαύτῳ πληγῇ, καὶ κακοπάθειαν, ὡς ὁ δίκαιος Γαβ ἐκεῖνος. διότι
 * * * * * ὑπὸ ὀλίγον ὀλίγον ἐφαγώθη τὸ κορμὶ τοῦ ὑπὸ τῆς σκαλῆς, καὶ ἐσάπη καὶ
 * * * * * ἐβρώμει τόσο, ὅτι δὲν ἡμῶν νὰ φάγῃ καμίας λογὸς φαγῆτον· ὅτε τὸ
 * * * * * ἔλεγε, βρώμων βλέπω τὰ σιτία μου. καὶ τὸν Θεὸν ἀχαρίζεσθαι, ὅτι ἐδούλατο νὰ
 * * * * * τὸν ἱαθῇ, καὶ δὲν ᾔθελε, ὅτε νὰ φαῖν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ἡ ὑπομονὴν τε,
 * * * * * καὶ νὰ ἔχῃ ὑποδεγνῆται ὡς ἀμυνθῆναι οἱ ἀνθρώποι εἰς τὰς συμφορὰς, ὅπῃ τὰς
 * * * * * ἔρχονται. Καὶ ἐσὺ ὁ ἀδελφεὸν αὐτῷ τῷ παρηγορεῖν ἔχε, διότι, εἰ καὶ τὸν
 * * * * * Θεὸν πάθῃς τί κακόν, ἢ ὑπὸ πειρασμὸν ἀνθρώπων, ἢ καὶ ὀπίβηθῇ τῇ Δια-
 * * * * * βόλῃ, ἀχαρίζεσθαι, καὶ μὴ βλασφημῆς ἐν αὐτῷ. διότι, κατὰ ἐκεῖνον, ὅπῃ παι-
 * * * * * δόονται ὅτε τὸν Θεόν, καὶ τε ὅτε μαρτυρεῖ, καὶ τε δι' ἀσκήσεως καὶ παρθε-
 * * * * * νίας, στεφανῶνται ὡς Θεοὶ, καὶ ἐσὺ τῆς αὐτῶν στεφανῶν ἀξιώνεσαι, εἰ καὶ
 * * * * * ὑπομείνης τὰς συμφορὰς καὶ ὡς τῆς ἀνθρώπων ἐπιχειρήσεις, καὶ εἰ καὶ, ἢ
 * * * * * καὶ ἀρρώστια ἔλθῃ σοι, ἢ καὶ θάνατος μεσιτοῦν, καὶ τῇ διωκτικῇ αὐτὰς κα-
 * * * * * λῦσαι, ἀλλὰ μὴ δέλοντι, σὺ ἀχαρίζεσθαι. Διὰ τὸ ἔτε καλὸς ἀνθρώπος
 * * * * * εἶναι χωρὶς δικαιοσύνης. διότι, εἰ εἶναι τινὰς δίκαιος, καὶ ὡς ἀποδοθῇ εἰς παί-
 * * * * * δωσιν, ἢ ἀδελφεῖα, ἢ ζημίᾳ, μὴ σκαδαλίζεσαι, ἀλλὰ εἰπέ, ὅτι τὸς ὁ
 * * * * * καλὸς ἀνθρώπος, καὶ τύχῃ ἔκαμε κακὰ κακόν, καὶ πόρα πληρῶναι τὸν κακόν
 * * * * * να ἐκείνον, καὶ νὰ μὴ κολαδῇ. Καὶ πάλιν, εἰ καὶ ἴδῃς ἀνθρώπων, ὅπῃ κα-
 * * * * * νει πολλὰ κακὰ, καὶ πάλιν ἐν δυνάμει εἶναι, μὴ θαυμάσης, ἀλλὰ εἰπέ
 * * * * * ἔπος ὁ ἀνθρώπος, ὅπῃ κάμνει μύρια κακὰ, καὶ δὲν παθεῖ κακὰ κακόν·
 * * * * * αὐτὸς καὶ ἔκαμε ποτὲ κακὰ καλόν, καὶ τοιοῦτον εἶναι ἐδῶ τὰ καλὰ, καὶ ὅτε
 * * * * * νὰ μὴ ἔχῃ ἐκεῖ μισθόν. Ποῖος ἄλλος ἀνθρώπος ἦτον ὑπὸ τῆς Γωβ, καὶ τὸν
 * * * * * ἀποδοτὴν ἀμαρτωλότερος, καὶ ἀχαριστες, καὶ μισαίτερος, καὶ ὅτε νὰ μετμε-
 * * * * * ληθῇ, καὶ νὰ εἴπῃ· Ἡμῶν ὡς ἀδελφὸς αἷμα ἀδελφῶν, καὶ τὸν τὸν λόγον
 * * * * * ἀποδοκίμεν ὁ Θεός, καὶ ἐχρίθη τὸ δένδρον, ὅπῃ ἐκρεμάθη, καὶ δὲν ἀπείθαρε
 * * * * * τῆς ὥρας, μὴ πῶς καὶ μετανοήσῃ· ἀλλὰ μὴ τὸ νὰ ἔπαισε ὁ ἀδελφὸς εἰς τὸν ἄλλον,

ἐκολάδῃ. πόσον μέγα κακὸν εἶναι ἡ δόγῳ γινώσκεις εἰς τὸν ἁμαρτολόγῳ. Καὶ πάλιν ὅπῃ τὸ ἀποκείμενον ἄς ἔλθωμεν.

Πῶς καὶ ὁ Λάζαρος ὁ πτωχός, εἶχε καὶ αὐτὸς, ὡς αἰθρῶπος, καμίναν ἁμαρτίας, καὶ ὁ πλάσιος πάλιν εἶχε τίποτες καλὸν καμωμένων· ὅθεν τὸτο λέγει ὁ Ἀβραάμ τῷ πλεσίῳ· Τέκνον, ἐπῆρες τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ ὁ Λάζαρος τὰ κακὰ αὐτῷ ἤγειν ἔκαμες τίποτες καλόν, ἀπέλαβες αὐτὸν ἐκεῖνον, ταπείνῃ τὸν πλεῖστον, πῖν ὑγίαν, πῖν τιμὴν, πῖν ἔσφον, καὶ ὀφείλῃ, καὶ πλεον ἐδόν σοι χρεωσέται. Ὡς, ὅταν ἴδῃς δίκαιον τιμωρέμενον, καὶ βασανιζόμενον, μὴ διαμαρτύρῃς, μόνον λέγε, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ πῖν καὶ βασανίσῃ ἐδῶ. καὶ δὲ καὶ περισσότερον παιδεύῃ ὑπὸ τὰς ἁμαρτίας σου, αὐξήσει δικαιοσύνην αὐτοῦ γίνεται. Καὶ ἀκούσον καλὰ τὸτο, ὅπως θέλω νὰ σε εἰπῶ· ὁ Γαβριὴλ αἰθρῶπος δίκαιος, ἄμωπος, ἀληθινός, Θεοσεβής· καὶ ἐπαιδεύῃ ἐδῶ τὸ κορμὶ σου, ἵνα μὴ σὺ λαβῇ εἰς τὸν Οὐρανόν, διότι λέγει ὁ Θεὸς πρὸς αὐτὸν· ὅθεν τὸτο σὲ ἀφῆσα νὰ παιδεύῃς, ἵνα φαῖς δίκαιος εἰς τὸν Κόσμον ὅθεν τῆς ὑπομονῆς σου. Μὴ πως ἡ παιδεία σου, ἡ καὶ κακὴ συμβουλὴ τῆς Γυναικὸς σου ἐκδυσάλλοις τὸν Ἄγγιον· ὅχι· ἀλλὰ μάλιστα ἀνδρείότερον τὸν ἔκαμε, πόσον ὅτι καὶ τὴν Γυναῖκα αὐτῇ ἐπέτιμήσε. διότι καλλίτερα τὸ εἶχε νὰ παιδεύεται, ἢ νὰ βλασφημῇ, καὶ νὰ εὖρει ἀπαλλοτρίωσιν τῇ κακῶν. Ἀλλὰ οἱ πολλοὶ τῶν αἰθρῶπων, ὅταν τὰς ἔλθῃ καμίναν ἀβραστία, ἡ ζήμια, παράταιρα βλασφημῶσι, καὶ τὸν μὲν πόνον ἔχον, καὶ τὴν πικρίαν, τὰ δὲ μὴδὲ τῆς ὑπομονῆς εἶναι ὑπερβύτοι. Τί ποιεῖς, αἰθρῶπε; τὸν διαγγέλλουσιν Θεὸν βλασφημῶν; δὲν βλέπεις, ὅτι εἰς βαθυὴν κρημνὸν ῥίχνεις τὸ λόγόν σου, καὶ εἰς μεγαλύτερον κλάσιν ἔπιπεις; δὲν ἤξευρες, ὅτι ὁ Διάβολος ὅθεν τὸτο μὰς φέρει εἰς τὰ κακὰ, ὅθεν νὰ μὰς κάμῃ νὰ βλασφημῶμεν καὶ νὰ κολαδῶμεν; Καὶ αὐτὸς δὲ ἴδῃ πάλιν βλασφημῶν, αὐξάνει μεγαλύτερον τὸν πότον νὰ ἀδυνατῇ· εἰδὲ καὶ σὲ ἴδῃ, πῶς ἀνδρείως ὑπομῇς, καὶ τὸν Θεὸν δὲ χαίρεις, περὶ τοῦτο φέρει ὑπὸ λόγους. Ὡς αἰθρῶπε, μὴν, ὥσπερ βλασφημῶν, ἐλασρότερον κάμῃς τὸν πότον; ὅχι· μόνον χειρότερον τὴν ὁδὸν σου ποιεῖς. Δὲν δύνασαι νὰ ὑπνώσῃς, καὶ τὸ μὲν πότον; δὲν δύνασαι νὰ ἀνδρείως καὶ δόξῃς τὸν Θεόν· εἰδὲ καὶ βλασφημῶν, δὲν δύνασαι τὸν Θεὸν τὴν βοήθειαν ὑπὸ λόγους, καὶ τὸν Διάβολον κάμῃς δυνατότερον καταπαύσῃ. Ὅταν δὲ ὁρμήσῃ ἡ γλώσσά σου ὑπὸ κακῆς συνήθειας νὰ βλασφημῇς, δάγκασαι τὴν γλῶσσάν σου δυνατὰ νὰ σιμῶσιν, ὅθεν τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως νὰ ἐκδημῶνς σαλαματιάν ὕδατος, καθὼς ἐπαθεν ἐκεῖνος ὁ πλάσιος· ὅθεν τὸτο καλλίτερον νὰ ὑπομῇς τὸν πότον καίρον πότον, ἢ νὰ κολάζῃσαι ἀθανάτω. Ὅταν λοιπὸν ἀδυνατῇς βαρεῖα· Ἀγαπήναι, καὶ ἔλθῃ πρὸς ἐσέα φίλοι καὶ ἐδικοί, καὶ ἀγαπήναι σε νὰ ζητοῦσιν, καὶ νὰ βασῶς φυλακτὰ, τάχα πρὸς ὑγίαν σου, προσέχει δυνατὰ ὅθεν τὸν φόβον τῷ Θεῷ, νὰ μὴν δεχθῇς τὰς Δαιμονικὰς συμβουλὰς, ἀλλὰ ὑπομῇς ὅθεν τὸν Θεόν, καὶ θέλεις ἀποξενῶσαι εἰς τὸ λόγόν σου μαρτυρικὸν εἶφανον· διότι, καθὼς ὁ Μάρτυρας ὑπομῇς ἀνδρείως τὰ μαρτύρια, καὶ τὰς τιμωρίας, ὅθεν νὰ μὴν

προσκυνησὴ τὰ Εἰδωλα, ἔτι καὶ ἐσὺ ἔσῃ τῇ προαιρέσει τῆς ὑπομνήης Μάρτυρας, δηλονότι, ὅταν ὑποδιαίξῃς τὴς Μάγας μὲν ὕβριδος ὑπὸ τὸ σπῆναι καὶ τότε οἱ ἀκούσαντες σὲ ἐπαινῶν, καὶ λέγαν· καλοτυχὸς ὁ δεινὰς ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἀρρώσῃσι βαρεῖα, καὶ δὲν ἐστέρξῃ νὰ μαντεύθῃ· ἀλλ' εἶπε, καλλίτερα τὸ ἔχω νὰ ἀπεθάνω, ὥστε νὰ ἀποδώσω τὴν Εὐσέβειαν τῆς Πίστώς μου.

Καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ ποῖτοι εἶναι οἱ ἐπαινοὶ τῶν δικαίων ἀνδρῶν, πόσον μάλιςά θέλει λάβῃ ἀξίως τὴς σεφείας ὑπὸ τῆς Ἀγγέλου, καὶ Ἀρχαγγέλου τὸ Θεῶν, ἐπειδὴ δὲν ἀποδώκε τὴν ἀγάπην, ὅπως εἶχεν εἰς τὸν Χεῖρ; Εὐὰ δὲ ἐκείνης, ὅπως εἶδυσαν, καὶ ἄρτον ἔδωσαν, καὶ ἔδρυσαν τὴς πεινασμένους, ὁ Χεῖρ τὴς οἰονεῖ εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐπαινᾷ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, πόσον φημιστότερον θέλει ἐπαινεῖσαι ἐκείνον, ὅπως ὑπομνήει πολλὰ ἀδελφείαν; καὶ ὅτι νὰ εἶναι πρῶτος, ἔτι εἶναι καὶ ὁ σέβανος λαμπρότερος. Αὐτὰ πρέπει καὶ ὑμνῶντες νὰ πᾶ λέγαν τὴς ἄλλης, ὅτι νὰ ἐνθυμᾶται καὶ τὴν ἀδελφείαν τῶν Μακαρίων Ἀποστόλων Τιμοθέα, ὅτι ἐδέσποτε ἀπαύσθη ὑπὸ τῆς μακρᾶς ἀρρώστιας. Εὐὰ δὲ ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος ἐκείνος, καὶ τῆς Οἰκουμενῆς Διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος νεκρὸς ἀνίστατο, καὶ Διόνυσος ἐδίδωκεν ὑπὸ τῆς ἀνθρώπου, πολλὰ ἀδελφείαν ὑπέμεινον εἰς ὅλον τὸ πνέων, καὶ πολλὰ κακὰ ἀδελφείαν, μὲν ὅλον ὅπως ὁ Μακάριος Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὁ Διδάσκαλος πᾶσι τὸν ἐσπράττει, νὰ πῇ ὁλίγον κρατὶ ὅτι τὴν ἀδελφείαν τῆς, δὲν ἠθέλησε καμμίαν ἰαφείαν, μόνον ὑπέμεινον ἀνδρείαν τὴν πικρὰν ἐκείνῃ ἀδελφείαν, ὅτι καὶ ἡμεῖς νὰ μὴν ὑπομνήωμεν; Ποῖον ὑπολογίζῃ ἑλθόντων δώσει τῷ Θεῷ; διότι, ὅταν τύχῃ νὰ μᾶς ἔλθῃ καμμία ἀδελφεία, ἀδελφονεῖα, καὶ χορηγούμεν, καὶ ἑξομῶν ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἀυπομονήτως, καὶ δὲν ἀκούω τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὅπως λέγει· Ὁν ἡ ἀγάπη Κυρίου, παιδεύει. Καὶ ἐ μόνον τῷ, ἀλλὰ καὶ μαντείαις, καὶ γνείαις κάνομον δαιμονικάς, καὶ τὸν Θεὸν ἀφίνομεν, τὸν δυνάμενον βοηθεῖσαι ἡμᾶς. Καὶ ποῖον συγχνώμην θείον μὲν ἔχῃ; πῶς θείον μὲν ὑπολογιζῇ τῆς Χεῖρ; πῶς νὰ τὸν ὀφθαλμῶν ἐν ταῖς προσευχαῖς; πῶς νὰ σεβόμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; πῶς νὰ ἀκούσῃς τὸ Εὐαγγέλιον; ἢ μὲ ποῖα χεῖρα νὰ πιάσῃς τὸ κάλυμμα νὰ μεταλάβῃς τὰ ἄχραντα Μυστήρια; Ἀλλὰ ἐδ' ἄλλος δὲν δύνεται νὰ ὀφθαλμῶν τὸν Θεὸν ὅτι ἐσσεῖα, εὐὰ ἔχῃ τὴν παρρησίαν εἰς τὸν Θεόν, ὥσπερ τὸν Μωσῆν. Ἡ δὲ δὲν ἀκούει, τί λέγει ὁ Θεὸς τῇ Προφήτῃ Γερεμίᾳ; καὶ μὲ ὀφθαλμῶν ὅτι τὴς Εἰραίας, ὅτι δὲν σὲ ἀκούω. Πολλοὶ τῆς ἀνθρώπων δὲν παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν μόνον ὅτι πλεῖστον καὶ ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ νὰ δώσῃ καὶ τὴς ἐχθρῶν τῶν τίποτες κακῶν νὰ πᾶσιν, καὶ ὀφθαλμῶν, καὶ νὰ κακοθανάτισιν ὀφθαλμῶν τὸν Θεόν, καὶ εἰς αὐτὰς ὀφθαλμῶν νὰ γένῃ ἡμεῖς καὶ φιλανθρώπων, καὶ εἰς τὴς ἐχθρῶν τῶν ἀνήμερος, καὶ ὀφθαλμῶν ἀρρώστῳ, παρακαλοῦντι τὸν Θεόν νὰ τὴς δώσῃ βότανον νὰ ἔσῃ τὴν ἀδελφείαν τῶν· ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τὸν ἀδελφόν, ἀλλ' εὐὰ κλέβῃ, καὶ θρῆνῃ, ποσῶς δὲν τὸν λυπᾶται, ὅτι ὅτι ἀπανθρώπων νὰ τὸ κάμνῃ, ἀλλὰ ὅτι φιλανθρώπων, ὅτι νὰ μὴν ὑπομνήῃ ὁ ἀνθρώπος. Αὐτὸ κάμνῃ καὶ οἱ Πατέρες τῆς μικρᾶς παιδείας, ὅταν τὴς

ζηῖσι μαχαίρῃ ἢ φωτίαν, δὲ τὰς τὰ δίδου, ὅτι ἡ ζήτις πὺς τὰ βλάβει, καὶ ὅχι πὺ ἀφελᾷ. Τὸν δὲ δίκαιον λοιπὸν καὶ ὑπὸ τῶν κάλασιν χειρότερον εἶναι παρ' ὅσον νὰ πὺ λογιάζωμεν, καὶ μὴ Βασιλείας Οὐρανῶν ἄξιον, ἐὰν νοσήσας, ἐγυρῶσε ματαίως* ἐπειδὴ κάλλιον εἶναι ἐν ταῖς ἀρρώσiais νὰ ὑποθάνωμεν, καὶ ὅχι ἀπ' ἐλευθερίας τῆς ὥρας ὑπὸ τῇ Μαίτει, σθεναρότερον θύλωμεν κολαδῇ.

Ἡ κίσας τὰ φεῖ τὸ Λάζαρος τὸ πτωχὸ, πὺς ἐπάλασεν εἰς ὅλυν τὰ τῶν ζωνῶν μὲ πείναν, καὶ ἀδένειαν, καὶ ἐρημίαν, ἕως ὅ ἀπέθανεν εἰς τὴν πόρταν τῆς πλεσίης, καταφρονεῖς ὑπὸ τῇ πλεσίί, καὶ ἐκείτετο τῇ σκυλίαν φαγί. καὶ τίτοι φησὶ αὐτὸς ἦτον, καὶ χείρας, καὶ πόδας, καὶ ὅλον τὸ κορμὶ σάπιον, ὅσον δὲν ἤμπορεῖ νὰ διαῖξη τὰς σκύλας, ὅπῃ ἤρχοντο καὶ ἐγλυφον τὰς πληγὰς αὐτῆς. ἀλλὰ δὲν ἐζήτησε ποτὲ γνέταις καὶ ματαίως, εἰδὲ ἄλλην καμμίαν ἰαφείαν, ὅχι νὰ ἰαφῶσθῃ, ἀλλὰ ἀγᾶπα καλλίτερα νὰ ὑποθάνῃ μετ' ἐκείναις ταῖς πώλαις καὶ πικραῖς ἀδένειαις, καὶ νὰ παραδῶσῃ τῇ ἀγάπῃ τῷ Θεῷ. Ἡμεῖς δὲ, ποίαν συγχωρήσιν θύλωμεν ἔχῃ ὑπὸ τῷ Θεῷ, ὅπῃ ἐκείνος ὑπέμεινε τόσα πικρά, καὶ ἡμεῖς ὅχι ἐλύγην θερμασίαν, καὶ κεφαλαγίαν ἀρεσκασίαν τὰς Μάρτας εἰς τὰ σπύτια μας; Πολλοὶ μὲν ἀρρώσων, ἀλλὰ καὶ δὲν τὰς λείπει ἡ ἀναγκαία τροφή· ἄλλοι πάλιν εἶναι πτωχοὶ, ἀμὴ ἔχον ὑγίαν. ὁ δὲ Λάζαρος, ἐὰν ἦτον εἰς ἐρημον τίπον, νὰ μὴν ἦτον τίπὸς νὰ πὺν ἰδῇ, δὲν ἐλυπῆτο, ἀμὴ μὲ τὸ νὰ εἶναι ἐν μέσῳ κείνους εἰς ποσὸς ὀλιμενημένους, καὶ μὴδὲν ἐπιμελόμενος· καὶ σθεναρότερον εἶχε τὸν πόνον, νὰ βλέπῃ τὰς φοβδόλογους καὶ κολακείας νὰ ἀναβῶναι, καὶ νὰ καταβαίναν εἰς τὰ πλεσίη τὸ σπύτι. Καὶ ἡμεῖς, ἐὰν ἀρρώσῃσιν, ἔχομεν ἐκείνον ὑπόδειγμα εἰς παραγοσίαν· ἐκείνος εἰδὲν εἶχε νὰ ἰδῇ, καὶ μάλιστα ἦτον παρὶν τῷ Χριστῷ· καὶ τώρα, ὅπῃ ἔχομεν τὸν Θεογονασίαν, καὶ καλὰς ἐλπίδας τῆς Ἀποστάσεως ὅχι ὑπομασμίαν ἀγαθὰ, εἰς τίς ἐλπίσκεισιν ὀλιγόφθοι; Ἀπὸ ζήλῶσιν πὺν Λάζαρον, Ἀδελφοί, εἰς τὴν ὑσμονίαν, καὶ πλεσίί, καὶ πτωχοὶ, κοσμικοὶ καὶ Μοναχοὶ, Σοφοὶ καὶ Διδασκαλοὶ· ἡγοῦν τὴν πείναν τῶν ἐρημίαν, καὶ πὺν πικρὰν ἀρρώσίαν εἰς ὅλυν τὰ τῶν ζωνῶν. Ποίαν συγχωρήσιν ἔχομεν ἡμεῖς καὶ ὑπολογίαν; διότι καὶ οἱ σοφοὶ τῶν Γατρῶν, ὅταν θέλουν νὰ κόψαν μέλι ἀνθρώπων, ἢ λίθους καὶ πωρεῖα ὑπὸ ταῦτα νὰ διγάζων, ἢ ἄλλα ἀδονήματα καὶ πάθη, αὐτὰ τὰ μεγάλα πάθη δὲν τὰ ἱατροῦν εἰς ὑπεκρυσιν τίπον, ἀλλὰ μέσον εἰς τὸ παζάει, ὅχι νὰ τὰς βλέπουν οἱ πολλοί. καὶ πὺς νὰ τὰς μισῶν, κάμουν τὸτο, ἀλλὰ ὅχι νὰ παιδίσκων τὰς ἄλλας, καὶ παροῦν τῆς υγείας αὐτῶν. Ὅταν γὰρ ἰδῇς δίκαιον καὶ καλὸν ἀνθρώπον εσσοχωρημένον ἐν ἀρρώσίᾳ, παισιπαρημένον, καὶ ὑποθάνοντα βιαιῶς, εἰπὲ παρὸς ἑαυτὸν. Εἰδὲ δὲν ἦτον Ἀνάστασις, καὶ Κεῖσις, ὁ Θεὸς τὸν πεινῶντα δι' αὐτὸν παθόντα μύρια κακὰ δὲν ἄφει νὰ ὑπολαύσῃ εἰδὲν κακὰ, ὅχι νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλω ζωνῇ, καὶ αἰώνίαν· ἐπειδὴ, πὺς ἔχει λόγον, ὅτι τὰς μὲν πενήτας ἄφει νὰ ἔχον πολλὰς τροφὰς εἰς τὴν ζωνῇ ταύτῃ, τὰς δὲ δικαίους ἄφει

πάσχειν ἐν μυρίοις κακοῖς· Δίκαιος ὦν τοίνυν, καὶ ὀνομαζόμενος, Δίκαιος καὶ ἐκάστῳ καὶ τῷ ἀξίῳ, καὶ τιμῷ ὑποτίθει, ὡς οἶδεν αὐτὸς ὁ Κύριος. Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Α ΜΗ Ν.

Λ Ο Γ Ο Σ ΛΓ.

Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Τείτῃ, εἰς τὰς δέκα Παρθένους.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

✠✠✠ Ταν λογιᾶσω, Ἀδελφοί, τὸ ὀλιγοχρόνιον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ
 ✠ Ο ✠ πῶς ὁ χρόνος περὶ ἡμῶν ἔσχατος, καὶ τῷ πολυποπίεσον θνη-
 ✠ ✠ τω γένει τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ τὰς συμφορὰς τῆς Κόσμου, καὶ τῆς
 ✠ ✠ ζωῆς ταύτης, καὶ πῶς φθάσει, καὶ περὶ ὁ αἰῶνας τῆτος, πῶς ὅλα
 τὰ πάντα ὡσαν Ἰσκιος εἶναι, καὶ πῶς ἡ δόξα τῆς Κόσμου τότε εἶναι ἀποσκαι-
 ρος, καὶ ἡ δυναστεία, καὶ ἡ ἐξουσία ἐκκολοκαταλυτὴ, καὶ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ εὐμετρία
 εἶναι ὡς φαντασία, ὁ δὲ πλῆθος ὡς ὄνειρον. Ἐπειτα λογιᾶσαι καὶ τῷ ἡμέραν
 τῶ τέλει, καὶ τῷ γλιγορότῳ ἐκείνῳ τῆς σωτηρίας, καὶ τὸν καιρὸν ἐκείνον, ὅπῃ
 μάλιστα νὰ δώσῃ κατ' οὐκ ἄλλοι λόγοι καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν, καὶ τὸν ἀκολούθον Κρι-
 τῆν, καὶ τῷ φρικτῷ ἐκείνῳ κατεστάσιν· πῶς καταβαίνει ὁ Κριτὴς ὑπὸ τῶς Οὐ-
 ρανὸς ὡς ἀστραπή· πῶς ῥέχων αἱ δυνάμεις τῆς Ἀγγέλων ἔμφορον αὐτῶν μὲ
 παραχρῆνι μὲν ἄλλῳ· πῶς ἐπιμάζεται ὁ φοβερός Θρόνος, πῶς ὁ Οὐρανὸς τυλίσ-
 σεται ὡς χαρτίον· πῶς τὰ φοιτῆα πάντα θέλων κατακαῆ, καὶ θέλων θάλασσαν ὑπὸ
 τὸν φόβον τῶν· πῶς ἡ γῆ ὅλη ῥέμει, ἀπανταχόθεν τὸν ἐρχομὸν τῆς Κριτῆς· πῶς
 κράζει καὶ βοᾷ αἱ ἀληπινγίς· πῶς ἀνοίγονται τὰ μνήματα· πῶς ἐκτινάσσονται
 οἱ τάφοι· πῶς οἱ νεκροὶ ἀπηθᾶσιν, ὡς ὅτε ὕπνῳ· πῶς τὸ χῶμα, ὅσον νὰ κλεί-
 σῃ, καὶ νὰ ἀνοίξῃ κανεὶς τὸ ὁμμάτιόν τι, ἔρχεται εἰς τῷ πρῶτῳ τῶ τῶν· πῶς
 μεταγυρίζεται αἱ ψυχὰς εἰς τὰ σώματα αὐτῶν· πῶς οἱ δίκαιοι ῥέχων εἰς ἀπαύ-
 σιν· πῶς ἔρχεται ὁ Νομφίος ὥρῃ μισοσηκτίᾳ· πῶς ὅσοι εἰσὶν ἐταῖμοι, κατα-
 ξιώνονται νὰ σέβῃ· μέτα εἰς τὸν τυμφῶνα· πῶς τοῖς ἀμειβεῖσι, καὶ ἀντιπροσέ-
 λῃται ὁ τυμφῶν. Ὅταν συζηγοῖται ταῦτα παῖτα εἰς τῷ ψυχῶν, μεμαρτίζω
 τὰς φρονίμους Παρθένους, τῆς ὁποίας πρὸς ὀλίγον ἤφερν ἡ Θεῖα Βίβλος τῆς Γρα-
 φῶν εἰς τὸ μέσον, ὅτι ἀγανίσθηκον, καὶ ἐκοπίσθη πρὸς τὸ πάθος τῶ ὕπ-
 νῳ. Ὅτι ὅτε τὰ λογιᾶσαν τὸ ἀπέραντον, καὶ ἀπληρῶν τῶ μέλλοντος αἰῶτος,
 ἐπύρσαν καὶ ἐφύλαξαν τῷ ἄρῳ τῆς παρσῆας. ὅτι ἐκθρομίσθησαν τὴν ὑποτασιν

τῶ Νυμφίῳ, καὶ τὸν ἐρχομὸν αὐτοῦ. ὅτι ἤρ' νὰ δοκιμάσῃ ἀκριβῶς τὸ σκότος τῆς
φουκτῆς, ἐφρόντισαν ὁμιλοῦντες ἡδὲ πᾶς λαμπάδας· ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει τί-
ποτε· νὰ ἀναγνώσωμεν καὶ αὐτὰς πρὸς θείας συλλαβὰς.

„Ὡμοιωθῇ, λέγει, ἡ Βασιλεία τοῦ Οὐρανοῦ δέκα Παρθείοις, αἱ ὁποῖαι
περινοῦσαι πρὸς λαμπάδας αὐτῶν, ἐβλήκαν νὰ πορευθῶσιν τὸν Νυμφίον. Ἀρ-
γὲ ποτὲ ἐβλήκαν, ὅταν πρὸς ἐκατάλαβον ἡ ἀποστείματις τῆς ζωῆς, ἡ ὅταν ἐφθασε
τὸ πρῶτον τῶν πέλους, καὶ ἡ ὑποφασίς τῶ θανάτου; ὅταν ἐβλήθησαν οἱ Ἀγγελοὶ καὶ
πρὸς ἐβίαζον νὰ λάβωσι πρὸς ψυχὰς αὐτῶν, τάχα τότε ἐβλήκαν εἰς ἀπάντησιν τῷ
Νυμφίῳ; ἔχ'· Ἀλλὰ τότε ἐβλήκαν, ὅταν ἀπαρνήθησαν πρὸς βλαπτικὰς φει-
σμοῦς. ὅταν ἄρχισαν νὰ φεπάτῃ τὴν καλὴν φράσιν· ὅταν ἐφρόνουν
νὰ περιπατῇ τὴν ὁδὸν καὶ πεδλημυθῶν ἐδόν· ὅταν ἠγάπησαν τὴν δειληματι-
κὴν σκληροκαρδίαν· ὅταν ἀπαρνήθησαν πρὸς γαμικὰς Νόμους, καὶ δὲν ὑποτάχθη-
σαν εἰς αὐτὰς· ὅταν ἐκαταφρόνησαν πρὸς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς· ὅταν ἐδιάλειψαν τὴν
ἀγαθὴν μερίδα τῆς ἀφθαρσίας, καὶ παρθεσίας· ὅταν ἔταξαν νὰ περάσῃ τὴν
ζωὴν μετὰ σωφροσύνης, καὶ παρθεσίας· ὅταν ἠγάπησαν τὸν καλὸν Νυμφίον·
ὅταν ἐπεθύμησαν τὸ κάλλος, καὶ τὴν ὡραιότητά τῆς Βασιλείας· ὅταν ἐξεγυθῆ-
σαν ὑπὸ πᾶσαν φροντίδα τῆς φθαρτῆς Κόσμου τούτου, τότε ἐβλήκαν εἰς ἀπάντησιν
τῷ Νυμφίῳ· καὶ ἦσαν, λέγει, αἱ πρότε φρόνιμοι, καὶ αἱ πρότε μαραῖ. Καὶ ποῖον
εἶναι τὸ γνώρισμα τοῦ φρονίμου; Ὅτι ἐσμιζαν εἰς τὴν σωφροσύνην, περὶ
εἰς τὴν Παρθεσίαν, καὶ τὴν Ἐλεημοσύνην· ἐσώλυναν τὴν Παρθεσίαν μετὰ
καλὰ ἔργα· ἐγνώρισαν καλὰ, ὅτι ἡ Πίστις χωρὶς ἔργων εἶναι νεκρά· ἐγνώρι-
σαν, ὅτι τὸ εἶναι κατόρθωμα δὲν φθάνει πρὸς ζωήν· διότι δὲν δύναται πο-
τε ἀπεὸς νὰ πετάξῃ νὰ πηγαίῃ εἰς ὕψος πολὺ μετὰ εἶναι περὶον. Ἐνθυμῶν-
ται, καὶ τὴν φωνὴν τῶ Νυμφίου, ὅπερ λέγει· Ἐλαιοὶ θέλω, καὶ ἐνδοσίαν· καὶ
πάλιν ἄλλοι. Κατακαυγάζεται ἔλεος κρείσσεως, ἦγαν ἡ Ἐλεημοσύνη νικᾷ τὴν δι-
καίαν Κρίσιν τῆ Θεοῦ, καὶ τὸν κάμνει νὰ ἐλεήσῃ πρὸς ἀμαρτωλούς.

Ἐφ' οὗτοι λοιπὸν νὰ συμβαλεῖσθαι ταῦτα πάντα καλῶς, καὶ ἀριπρόπως αἱ φρό-
νιμοι, ἐγείνουν τὰ ἀγγεῖα τῆς ἑλαιοῦ. Ποῖα εἶναι τὰ ἀγγεῖα; Αἱ κοιλίαι τοῦ
πνεύματος, αἱ ψυχαὶ τοῦ πνεύματος. Ἐκάμει πρὸς πτωχὰς μερίδας τῆς πνευ-
ματικῆς γαλῆς. ἠπείμασαν καὶ ἔλαβον μετὰ λόγους τὰ ἔξοδα τοῦ οἰκτιρμῶν, καὶ τὸ
ἐλέος. Οἱ πεινασμένοι ἐχορταίνοντο, καὶ ἐβόησαν, καὶ αἱ λαμπάδες αὐτῶν ἐλαμ-
πύοντο· οἱ πτωχοὶ ἐχαλάρουντο, καὶ ὁ Νυμφίος ἐφφράνιτο· ἡ Ἐλεημοσύνη
ἐσώλητο, καὶ ὁ Νυμφίος ἐπείσθη, ὅπερ ἠλπίσαν, καὶ ἐβάρύνθησαν νὰ λάβωσι, ἐβί-
βιστο· καὶ αὐταὶ αἱ φρόνιμοι Παρθενοὶ ἐκράζαν βοᾶσαι τὸ ρητὸν τῆς Δαυΐδ. „Ἡ-
τοιμάσθημεν, καὶ ἐκ ἐπαράχθημεν. αἱ δὲ μαραῖ, βαστάζουσαι πρὸς λαμπάδας αὐ-
τῶν, ἐφαίνοντο στενάζουσαι μακρόθεν τῷ Νυμφίῳ, διότι ἐσβυύνοντο αἱ λαμπά-
δες, ἔσονται νὰ μὴ ἔχον λάδι. Διὰ τὸ νὰ σοχαθῶν, καὶ νὰ σπευδάξῃ μόν-
ον εἰς κατόρθωμα, ἦγαν πᾶς νὰ φυλάξωσι παρθεσίας μόνον, πρὸς δὲ Ἐ-
λεημοσύνης ἀμείλῃσαν· ἀλλοίμορον, πᾶς τὴν μὴν Παρθεσίαν, καὶ κατὰ πόσιν τῆς

σαρκός ὑπόκεισαν, πὴν δὲ συμπάθειαν πρὸς τὸς πτωχοὺς δὲν ὑπόκεισαν· πᾶς πὴν μὴ σαφροσύνην, καὶ Παρθενίαν ἠγάπησαν, πὴν δὲ φιλοζωίαν ἀπεσφράγησαν, καὶ ἐμίσησαν. Τί γίνεται λοιπὸν ἕως τέλους, ἔσονται νὰ ἀργοπώρῃσιν ὁ Νυμφίος, ἐνύσανθαι ὅλοι αἱ Παρθενοὶ· ἀλλὰ αἱ μὴ φρόνιμοι, μὴ τὸ νὰ εἶχαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν γαμισμύρας λάδι, ἥσαν βέβαιαι, πᾶς δὲν ἐλθὼν σβεδῶν αἱ λαμπάδες αὐτῶν· αἱ δὲ μαρὰ ἀπαντῶντων τὸν καιρὸν τῆς ἀναγκῆς, πνέει τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους. Καὶ εἶτε, εἴτε δὲν λέγω τὸ συντομωτέρον· Ἦλθεν ἡ ὥρα, ἔφθασεν ὁ καιρὸς, ἄρχισαν οἱ κύπτοι, ἔκραζον αἱ σάλπιγγες, ἔφεμον τὰ σοιχεῖα· ὁ αἶρας ἐκλονίζετο, ὁ Οὐρανὸς ἐτρεμε, τὸ σπέρωμα ἐσαλεύετο, οἱ Ἀστέρες ἐλύοντο, καὶ ἐπίπτον, αἱ Δυνάμεις ἐταράσσοντο, Ἄγγελοι ἔφεραν ἀγγελίαι, καὶ ἀστράται ἐπὶ γαίαν ὁμαρὸς, καὶ ἡ Κτίσις ὅλη εἶχε μεγάλῃ σύγχυσιν, καὶ παραχρῆν, διότι δὲν ἔρχεται ἐν ἡμέρᾳ ὁ Κεῖς, ἀλλ' εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός.

Εὔπειτα λοιπὸν ἐγένετο κραυγὴ καὶ βοὴ μεγάλη, καλεῖσα πάντας πρὸς ἀπάντησιν, ἡ ὁποία φωνὴ ἔλεγον. Ἰδὲ ὁ Νυμφίος, ἐξέρχεται εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν. Τί γίνεται λοιπὸν; Ἐξάνευσαν αἱ Παρθενοὶ, ἀπεδίωξαν τὸν ὕπνον, ὥπασαν τὰς λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ μὴ φρόνιμων αἱ λαμπάδες ἐκαίοντο, καὶ ἔφεγγον, καὶ δὲ μαρῶν δὲν ἐφαίνοντο. αἱ μὴ λαμπάδες τῶν φρονίμων ἐποτίζοντο μὴ τὸ λάδι τῆς Ἐλεημοσύνης, τῶν δὲ μαρῶν ἀπεσβέννυντο. Ἐλεεινὸν ἦτον τὸ φράγμα, μεγάλη καὶ φοβερὰ ἀνάγκη ἐσφειλεγμένης τῆς γυναικός, ὅτι δὲν εἶχον πλέον πᾶ νὰ φύγῃ. δὲν εἶχον ἡ συμφορὰ τῆς δυστυχίας ἐκείνης ἀφορμὴν καμίας παρηγορίας. τότε λοιπὸν ἦλθαν πρὸς τὰς φρονίμους, καὶ ἐζήτησαν ἀπ' αὐτῶν ἐκεῖνο, ὅτι δὲν ἐδίδοντο νὰ πάρκῃ, καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτὰς· Δότε μας ὅτὸ τὸ λάδι σας, ὅτι σβυνοῦνται αἱ λαμπάδες μας. Ἐπεπε μάλισα τότε νὰ ταῖς μιμηθῇτε, καὶ νὰ μὴν ταῖς φθονεῖτε τῶρα. Ἐπεπε τότε, ὅτι ἐφθονεῖσθε αὐτοὶ, ὅτι ἐπαύσαν τὸ ἔλαιον νὰ ἀγοράσῃτε. Δότε μας, λέγουν, λάδι. Εὐκτα κοτιάσετε φθονεῖσθε τὰς φρονίμους, ὡς ἀμειλῆς καὶ ῥαθυμοὶ. Ἐφθασεν ὁ καιρὸς νὰ χαλάσῃ ἡ πανήγυρις τῆς ζωῆς, ἐπέρασεν ἡ παρακαταθήκη τῆς Κόσμου. Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς παλίνσεως, καὶ ἀγοράσεως. Τῶρα ὅτὸ τὰ ἔργα ζητεῖται ἡ ὑποδείξις. Εὔπετε ὅτὸ τὸ φράγμα νὰ σοχαθῇτε τὸν ἀγῶνα τῶν. Ἐπεπε νὰ ἔχετε οὐνοὶν, καὶ νὰ φροντίζετε ὅλα ταῦτα πὴν ἀπάντησιν. Ἐπεπε νὰ λογιᾶτε, ὅτι λαμπάδες χωρὶς λάδι δὲν δύνανται νὰ φέξῃ. Μας λέγετε νὰ σας δώσωμεν ὅτὸ τὸ λάδι μας; Δὲν σοφίζεται ποτε πνεῖς, καὶ καλλωπίζεται μὴ ἔσθαι ἔργα. καὶ οὕτως εἶτι ἔσθαι, ἐκεῖνο διεξέρχεται. Δότε μας εἰς ὅτὸ τὸ λάδι σας; Τί εἶπον λοιπὸν πρὸς αὐτὰς αἱ φρονίμοι; μὴ πᾶς καὶ δὲν μᾶς φθάσῃ καὶ ἡμᾶς καὶ εἰς αὐτὰς. ἀλλὰ πηγαίνετε καὶ ἀγοράσατε εἰς ἐκεῖνας, ὅτι τὸ πᾶν, καὶ ἀγοράσατε. Ἀν καὶ ὀλίγη ὥρα ἀπέμεινε ἀκόμη, ὅμως δεῖτε μετε, κάμειτε κόπον, ἀκόμη δὲν ἦλθεν ὁ Νυμφίος· ἀποβάσατε πρὶν νὰ κλειθῶν αἱ πόρταις· πηγαίνετε πρὸς τὰς πωλῆντας, καὶ ἀγοράσατε. Καὶ ποῖοι

εἶναι ἐπεῖται, ὅτι τὸ πάλιν, ὡς φρόνιμοι; διότι δὲν πὺς ἡξέδωκεν αὐταί, ἔσονται καὶ μὴ εἶναι σιωπῆσαι καὶ καμῶν τέτοιον παραγματοῖαν. Ἀπεκείδωσαν αἱ φρόνιμοι, καὶ εἶπον, ἐκεῖνοι ὅτι κάθονται εἰς τὰς πόρτας τῆς Ἐκκλησιῶν· οἱ πτωχοὶ, καὶ ζητῆται, αἱ λογικαὶ χελιδόνες, ἢ ὁποῖαι διαγελίζον εἰς τὰς θυλάδας τῶν νοσητῶν αἰοῖξιν, οἱ αἰδέσιμοι, καὶ τίμιοι μεστῶται ἀπὸς τὸν Δεσπότην, οἱ αὐτίκτοι Ῥήτορες ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Πηθνύμεναι δὲ καὶ ἀγοράσαν, ἦλθεν ὁ Νυμφίος, (ὡς τῆς μεγάλης συμφορᾶς καὶ τῆς αἰαφύτου ποῦς, ὡς τῆς ἀπαρηγορήτης ζημίας, ὡς κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμῶ ἀπαρηγορήτης) πηθνύμεναι καὶ ἀγοράσαν ἔλαιον, ἦλθεν ὁ Νυμφίος. ἦλθεν ἡ χαρὰ, ὅπως ἀπανύχσαν, καὶ ἐθάρρυσαν· ἦλθε τὸ καύχημα τῶν δικαίων, ἦλθε τὸ φῶς ὅρα μεσοιυκτίαν. ἀπύπνησαν αἱ φρόνιμοι, καὶ ἐσθίοντες εἰς τὸν τυμφῶνα, μαζὶ μετὰ τὸν Νυμφίον. Φεύγω εἰς τὸ θέαμα, ὅπως ἔγινε, ξέμεν τῶν ἀσυχῶν, ὅπως ἐσωμένη εἰς τὰς Γυναικας, καὶ ὅπως ἐξίσταται διηγήμεναι τῶν παυτῶν συμφορᾶν. Τῶν πασάδων τῶν φοβερῶν ἐπιδουμάσαν νὰ ἰδῶν, καὶ ὅπως παύτῶν ἀπαρηγόρησαν ταῖς χαραῖς τῶν Κόσμων· καὶ πᾶσι ἐκράτησαν, πὺς ἡδονὰς ἐπολέμησαν, καὶ πὺς ἐνίκησαν. Ἀλλὰ ὅρα καὶ μὴ ἔχον ἔλαιον, εὗρον σφαλισμέναις, καὶ κλειδαμῶναις ταῖς πόρταις τῆς Βασιλείας, διότι, ὡσαν ἦλθαν, ἔκρησι λέγεσθαι· „Κύεε, Κύεε, αὐοῖξον ἡμῖν. Οἱ δὲ κειπὺς ἔκραξε φοβερῶς λέγει, „ μέσα, καὶ εἶπε ἀπὸς αὐτάς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐκ οἷδα ὑμᾶς. Ὡς τῆς μεγάλης συμφορᾶς, καὶ δυσυχίας, ὅτι καὶ τῶν πικρῶν καὶ θλιβερῶν ταυτῶν ὑποκρίσιν, ἐχὶ δὲ Ἀγγέλους, ἀλλὰ αὐτοὺς ἀπατόρε τῶν ἀπεκείδω ἀπὸς αὐτάς, ὅρα νὰ ἀκούσιν καὶ τῆς φωνῆς αὐτῶν. καὶ μὴ δυναμῶναι νὰ ἰδῶν τὸ ἀπόσωπόν τι, νὰ ὑπομῶναι, „ περὶ αὐτῶν βᾶσανον, καὶ λυπῶν. Ἀμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐκ οἷδα ὑμᾶς, ἢ καὶ ἡγὼν ἀληθινὰ ἀληθινὰ σᾶς λέγω, δὲν σᾶς ἡξέδωκεν. Δὲν μᾶς ἡξέδωκεν Δέσποτα; δὲν ἐφύλαξαμεν εἰς ἐσένα ὑπὸ γνησίως τῆς Μητρὸς ἡμῶν; δὲν ἀκολούθησεν ὁπίσω σου; δὲν ἐφύλαξαμεν ὑπὸ νεότητος ἡμῶν ἀγνείαν, καὶ παρθεῖαν, τὸ σῶμα ὅπως ἐπλάσας, δὲν τὸ ἐφύλαξαμεν ἀφθονον καὶ καθαρόν; τὰ μέλη μας δὲν τὰ ἐπροδῶκαμεν εἰς τὴν πᾶσιν. Ἐθάρρυσαν νὰ πάρωμεν σφραγῖς ἀπὸ τῆς ἀγίας σου, καὶ ἀρχαῖς δεξιᾶς, καὶ πόρα μας ἀπέκλεισας τὰς θυρας, καὶ λέγεις, πὺς δὲν μᾶς ἡξέδωκεν; Διὰ τί, Δέσποτα; Ἐπεὶ δὲ ἐπείρασας, καὶ δὲν μὴ ἐδάκτε νὰ φάγω. Ἐδίφησα, καὶ δὲν μὴ ἐδάκτε νὰ πῶ· ξέος ἡμεῖς, καὶ δὲν μὴ ἐβάλετε μέσα εἰς τὸ σπῆνι σας· ἀδελφῆς καὶ εἰς φυλακὴν ἡμεῖς, καὶ δὲν ἦλθετε νὰ μὴ ἰδῆτε, καὶ νὰ μὴ παρηγορησῆτε. Ἐγγραφέως σᾶς ἐπαγγέλλομαι, καὶ εἶπα, ὅτι ὅσον δὲν ἐκάμπετε εἰς ἐνα ὑπὸ τῆς φθαρτικῆς καὶ ἐλαχίστης τύπης τῆς Ἀδελφῆς μας, εἰδὲ ἐμῆναι τὸ ἐκάμπετε. Τὸ λοιπόν, ὡς Δέσποτα, ὅπως καὶ ματαίως ὑπεμείναμεν τὰς πόδας κόπας, καὶ τῶν ταλαιπωριῶν τῆς σαρκός; ματαίως ἐτυρανίσταμεν τὸ λόγον μας καθ' ἑκάστην εἰς ἀρετῆν καὶ ἐλθονικῆς; ματαίως τὸ λοιπὸν ἐποθήσαμεν ἐσένα τὸν Οὐράνιον Νυμφίον, καὶ ἐφύλαξαμεν τῶν παρθεῖαν μας ἀφθονον, καὶ ἀμόλυτον ἕως τέλους; Ναι,

λέγει, ἀληθῶς παρθενοί ἐστέ, ἀλλὰ προΐκας δεῦ ἔχετε· Παρθενοί μὲν ἐστέ, ἀλλὰ δεῦ ἔχετε νυμφικὸν σολισμόν. ἀληθῶς ἐφυλάξατε τὴν ἀνείαν, καὶ καθαρότηα τῆς σαρκός, ἀλλὰ τὴν φιλανθρωπίαν τὴν ἐπληρώσατε μὲ τὴν ἀπανθρωπίαν, καὶ ἀσπλαγχτίαν. τὸ σαῖμά σας ἀμόλυτον, καὶ καθαρὸν εἶναι, ἀλλὰ οἱ ἔμποι, καὶ τὰ καμώματά σας εἶναι ἀνιλεήμονα, καὶ ἀσπλαγχτα. ὁ ἐδικός μου σολισμός δεῦ εἶναι τῆς φύσεως, ἀλλὰ τῆς φιλανθρωπίας. Δεῖ ποίνω, ἦγαν, πρέπει λοιπὸν καὶ ἐκεῖναι, ὅτε ποθὲν καὶ ἐπιδυμῶν νὰ νυμφεύθω μὲ λόγεμα, καὶ νὰ γένω Νύμφη ἐδικαί μου, νὰ ἔχω καὶ αὐταῖς παρόμοιον σολισμόν μετ' ἐμῶν. Δεῦ διύομαι νὰ λάβω ἐγὼ Νύμφην, ὅτε νὰ μάχηται τὰς ἔσθας, καὶ τὰ καμώματά μου. δεῦ σιβάζω πόλεμον εἰς πασθὰ εἰρηνικῶν. Ἀπελθετε, πηγαινέτε ὑπὸ λόγεμα. εὐκρεα καὶ ματαίως ἐνοχλεῖτε τὰς θύρας, διότι ἡ ἐδική μου Βασιλεία τῆς ἐλεημόνων εἶναι κατοικητήσιον. Ἐκεῖνος ἔρχεται ἐν ἐκκλησίᾳ πρὸς ἐμῶν, ὅποιος μιμηθῇ τὴν ἀσπλαγχτίαν μου εἰς τὰς δορυφύας, καὶ πτωχάς. ἐκεῖνος ὅτε γένῃ πτωχὸς τῷ πνέματι, ἐκεῖνος ὅτε κλίνει τὴν ἀκροῦ αὐτῆς εἰς τὰς δορυφύας, καὶ πτωχός, ἐκεῖνος ὅτε λογιᾶται τὰς συμφορὰς, καὶ δυσυχίας τῶ γετόντων, ὡσὰν καὶ ἐδικὰς τῶ, ἐκεῖνος ὅτε δακρύζει καὶ λυπᾶται εἰς ταῖς ἑσθίας συμφοραῖς, καὶ δυσυχίαις, ἐκεῖνος ὅτε γεμίσει καὶ χορτάσει τὰς ψυχὰς τῆς πενήτων, καὶ τῶ πτωχῶν τὸ παν ἀγαθόν. ὅποιος ἐξέσται, καὶ ἐθέριμανε τὰ κορμιά τῶ γυναικῶν, εἴτις δεῦ ἐπαρικήσει τὰς φωνὰς τῶ ἀδελφῶν. ἐκεῖνος ὅτε ἐπαρηγόρησε τὰς ὀλιγοφύχους, καὶ λυπημένους μὲ λόγους παρηγορητικούς. ὅποιος ἐδέχθη ἑσθίαν εἰς τὴν σκέπην τῶ σπιτίου αὐτοῦ, ἐκεῖνος ὅτε ἐσπόγγισε, καὶ ἀφάρμισε μὲ τὸν σπόγγον τῆς ἀσπλαγχτίας τῶ δακρυῶ τῶ χηρῶν. ἐκεῖνος ὅτε ἐλάφρυνε μὲ τὴν προσοσίαν, καὶ βοήθειαν αὐτῶ τὸ βάρος τῆς θρῆνείας.

Ὅμως ταῦτα πάντα μὲν πρὸ θαυμάζετε, καὶ νὰ τὰ ἐπαινᾶτε μόνον μὲ τὴν γλώσσαν, ἀλλὰ μιμηθῆτε αὐτὰ καὶ μὲ τὰ ἔργα. διότι ἡ σφραγὶς καὶ ἡ βεβαίωσις τῆς γλώσσης εἶναι τὸ χεῖρ, καὶ αὐτὸ δηλοῖ ἡ ὑπόδοσις τῆς δεξιᾶς, ἔσονται νὰ δηλώσῃ τὰ λόγια. Τὸ λοιπὸν ἀς ἀγαπήσωμεν τὰς πτωχάς, καὶ ἀς τὰς πενητέμην, καθὰς δυνάται καθ' ἑαυτά. Ἀς ἀκέσωμεν τὰς φωνὰς τῶ Δεσποῦ, καὶ ἔσονται νὰ μάθωμεν τὸν φόβον, θελήωμεν φύγῃ τὴν δοκιμὴν. Ἀς λυπηθῶμεν τὰ λόγια μας, δεῦ τῶ πενήτων, διότι αἱ Παρθενοί, δεῦ νὰ μὴ τιμῶσιν τὴν φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν Ἐλεημοσύνην, δεῦ τὸ ἐδικαίχθησαν ὑπὸ τὸν νυμφῶνα. Ποία ἀγαθὴ ἐλπίς ἀπέμεινεν εἰς τὰς ἀμαρτωλὰς, ὅταν ὑβρίζον τὴν φιλανθρωπίαν μὲ τὴν ἀπανθρωπίαν; Καὶ λέγωντας ταῦτα πρὸς τὰς ἀδελφεῖρας, δεῦ νὰ βεβαίωσω τὴν συνειδήσιν αὐτῶν, δεῦ θέλω βλάψῃ ποσῶς τὰς καλοκαίμας, καὶ ἐναρτίους ἀνδρας, μάλιστα δὲ θέλω τὰς κάμη καὶ θερμοτέρους, καὶ ἀσπιδιότερους πρὸς τὴν ἐσθίαν, καὶ τὰς ἀρετὰς.

Τὸ λοιπὸν, ἀς ἐδωκῶ καὶ ἀς σοχαδῶμεν, Ἀδελφοί, καὶ ὅτε εἴκα ἀκούῃ ἡ Πωνήγειος τῶ Κόσμου τότε, πῶς νὰ παραμαρτύρηται, δεῦ νὰ ἔχωμεν τὰ δώσωμεν τότε καλὴν ὑπολογίαν, ἐμπαροθεν τὰ φοβερά Κελεῖ. Ἀς δείξωμεν τὸν θρη-

ρον, ἅρην τὰ βαλθῆν οἱ Θρόνοι· ἃς ἀποφθιάσωμεν τὴν παρεσίαν, καὶ τὸν ἐρχομὸν τῶ Νυμφῆ· ἃς δράμωμεν γλιγορώτερα ὑπὸ τῷ ἁμαρτίαν· ἃς ἀποφθιάσωμεν, καὶ ἃς ἀπολάβωμεν τὴν δευτερευούμεν ὥραν τῆς Κείσεως· ἃς θιραπύσωμεν, καὶ ἃς ἡμερώσωμεν τὸν Κεῖτῳ· ἃς μὴ αἰαμένωμεν τὰ πῦρ καὶ τὸν ἔρως εἰς τὸ φρικτὸν βῆμα ἐκείνο ἀπαπολόγητοι. ἃς σκορπίσωμεν τῶρα τὰ χεῖματα, ὅτε τὰ δαλύσωμεν, καὶ τὰ ἀφανίσωμεν τότε τὰ ἐγκλήματα, καὶ ἁμαρτήματα· ἃς συνομολήσωμεν καὶ μόνος μὴ τῷ Κεῖτῳ, ὅτε τὰ μὴ μᾶς καταδικάσῃ ἡμεροδουλοῦν τὸ πλῆθος. Ἐπὶ παρὲς μισίτω, πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν αὐτῆς τὸν πτωχόν, καὶ δι' αὐτὴν φιλοδώρησον τὸν Κεῖτῳ. εἰς αὐτὸν μόνον ἐξεδάξῃς τὸ τοιαῦτον Μυστήριον. Διὰ ταῦτον πωλεῖ τοῖς καταδίκαις τὸ δίκαιον, ὁ πτωχὸς λαμβάνει, καὶ ὁ Κεῖτῳ ἀπογράφει τὴν συγχώρησιν· ἐγγράφως δέχεται, καὶ ἐξορίζει τὰ χειρόγραφα, διότι λέγει· Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανείζει Θεῷ. ἐκείνο ὅτε θέλεις βάλλῃ τῶρα εἰς τὸ χεῖρ τῷ πτωχῷ. θέλεις τὸ χρεώσῃς τότε εἰς τὴν παλάμῳ τῷ Κεῖτῳ. Τὸ λοιπὸν, ἐν ἀποστάσει καὶ φυγῇ τῷ Κεῖτῳ, ἃς δυσωπήσωμεν, καὶ ἃς ἡμερώσωμεν ἀκόμι ἀπ' ἐδῶ τὸν Κεῖτῳ μὲ τὰς πτωχάς· καὶ ὅταν εἰς τὸν θάνατον σε κάμῃς δεδῆκῃ, χαρὰν εἰς τὸ χαρτίον, μαζὶ μὴ τῷ συγγενῶν, καὶ φίλων σε, καὶ τὸ μερικὸν τῆς ψυχῆς, ὅτε μέλλει τὰ πνεύματα. Δὸς αὐτῇ καὶ ὅτε ὀλίγη ἐξοδὸν τῆς ἀνάγκης· τὰ χρεώματα τῆς δεδῆκῆς ἃς ἔχῃ καὶ τὰ Δικαστὰ τὸ ὄνομα. Ἄς μὴ λείψῃ ἢ ἐνθύμησις τῷ πτωχῶν ὑπὸ τὸ χαρτίον τῆς δεδῆκῆς σε. χαρὰς προξορον καμὲ τὸν θάνατον, καὶ μὴ λύπης ἀφορμῇ. προσέχε τὰ μὴ πῦρ καὶ τῆς εἰς τὸ φοβερὸν Κεῖτῳ χαρὲς μισίας. χόρτασον τὰς κοιλίας ἐκείνων, ὅτε μέλλῃ τὰ ῥητορεύειν ὅτε λόγους. Ἄς κάμῃς χρεώσῃ τὸν Ποιητῶν, καὶ Κτίσις μας, ὅτε τὰ μὴ μᾶς καταδικάσῃ. ἃς ἀγοράσωμεν μὲ χεῖματα τῷ τοιαύτῳ δικηγόρῳ. Καλλιώτερον μάρτυρα ἔχεις τὸν πτωχόν, πρὸς τῆς ἐδικῆς με ἀνάγκης, ὅτε τὴν φιλανθρωπίαν λέγω. Ἡ ἐξέρχῃ καλὰ πῶς ἀγαπᾷ τὰς πτωχάς, τοῖς κτύποις ἐξαναπέλλω χόρτον, καὶ εἰς ὅλα τὰ ζῶα, λογικά καὶ ἀλογά, δίδω πᾶσι τὰ χρεώματα ἀφθόνης, καὶ πλεσιοπάροχα. Ὅμως πάντες, ὅταν κάμῃς ἐπὶ Εὐκλειμοσύνῃ, ἀπλῶν καὶ ἐγὼ τὴν χεῖρα μαζὶ μὲ τὸν πτωχόν, καὶ ἀποδέχομαι τὴν φάλα. ἐνδύομαι τὸ φῶς, ὥσπερ φορέμα. καὶ μόνον τὰ ἐνδύομαι γυμνόν, παρὰ τὴν ἐγὼ αἰδοῦμαι τῆς θερμῆς, καὶ ζεσταίνωμαι. Ἡ ἐξέρχῃ με καλὰ πῶς κάθομαι εἰς τὸν Οὐρανὸν μὴ τῷ Πατρὶ μου, καὶ μόνον ὅτι τὰ ὀρθοῦν ἐπὶ πρὸς τὴν φυλακὴν, ὅτε τὰ ἰδῇς τὰς φυλακαυλῆς, θέλεις μὲ εὖρη ἐκεῖ ὅτε τὰ κάθωμαι μαζὶ μὲ τὰς δευτέρας, καὶ φυλακαυλῆς. Καὶ ἐὰν δράμῃς πρὸς ἀποκτῆν, δὲ λείπω ὑπὸ τῷ κλίτῳ αὐτῷ, διότι πανταχῶ, καὶ εἰς ὅλην τὴν Κτίσιν εἰμαι, καὶ ὀφείσκομαι, καὶ εἰς τὰς ἀναγκηλῆς, καὶ δυσχερισμῆς παρίσταμαι. Εἴτι καὶ ἐὰν κάμῃς εἰς τὸν πτωχόν, θέλεις τὸ ἰδῇ εἰς τὰ λόγους με πληθυνούμενον. Ἐὰν ἐμβάσῃς εἰς τὸ σπῆναι σε ξείον, καὶ ἀσπίπτω, καὶ ἐμὲ λάβῃς δι' αὐτὴν συγκατακτῇ, ταῦτα τὰ τέρα θέλω σε χαρίσει, καὶ τὸ σπῆναι σε τὰ φυλάξω, καὶ τὰ ὑπάρχοντά σε τὰ αὐξήσω, καὶ μοιῶν εἰς τὰς

Οὐρανὸς νὰ σὰ ἐπιμάσῃ. Ὡν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ὑπαινεῖν, χάριτι καὶ
φιλανθρωπίᾳ τῆ Κυβερνήσεως ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς
τοὺς αἰῶνας τοῦ αἰῶνος. Α΄ ΜΗΝ.

Λ Ο Γ Ο Σ Λ Δ΄.

Παρανετικός εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

✠ ✠ ✠ ✠ Αἶρω καὶ ὑψαίνομαι, βλέπωντας σήμερον τοιοῦτον πλὴν Ἐκ
✠ ✠ ✠ ✠ κλησίαν τῆ Θεᾶς μετὰ τὸ πλῆθος τῶν παιδίων τῆς, καὶ ὅλας ἐσᾶς,
✠ ✠ ✠ ✠ ὅπως μετὰ πολλὴν χαρὰν ἐσυντρίξατε. Διότι ὅταν ὑποβλέπω εἰς
✠ ✠ ✠ ✠ τὰ χαρέμιά σας ἀπόσωπα, ἔχω σημεῖον μεγαλύνειν τῆς ψυ-
χικῆς σας ἡδονῆς. καθὼς ἔλεγε καὶ καποῖος σοφὸς, Καρδίας ὑψαίνομαι
θάλλει ἀπόσωπον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἐτυκαθίκα σήμερον μετὰ ὁλο-
σοτέραν προθυμίαν, ὅπως νὰ σᾶς μεταδώσω εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν αὐτὴν τὴν
πνευματικὴν χαρὰν, καὶ νὰ σᾶς γένω μινυτὴς τῆ ἐρχομῆς τῆς Ἀγίας Τεσ-
σαρακοστῆς, τῆ ἱατρικῆς λέγω τῆς ψυχῶν μας. Διότι ὁ κοινὸς ἀπᾶντων ἡμῶν
Δεσπότης, θέλωντας ὡς φιλόσοφος Πατὴρ νὰ ἐπιλυώμεν τοὺς ἁμαρτίας, ὅ-
πως ἐκάμειν εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, ἐπενοήσεν εἰς ἡμᾶς τὴν Θεραπείαν, καὶ ὅπως
μέσω τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. ὅπως μὴ γίνεταί λοιπὸν τινὰς κατ᾽ ἑαυτὸν
φαίνεται τινὰς σκυθρωπὸς, ἀλλ' ὅπως χορᾷ, καὶ ὅπως χαίρειται, καὶ ὅπως δόξαζῃ
τὸν κινεμόνα, καὶ ὅπως ἐπικληθῇ τῆς ψυχῶν μας, ὅπως μὴ ἀνοίξω αὐτὴν τὴν
ἐξαιρέτην ἐράταν, καὶ ὅπως δεχθῇ μετὰ πολλὴν χαρὰν τὸν ἐρχομόν της.

Αἱ ἐντραπῶσαι οἱ Ἑβραῖοι, ὅπως κατακλινοῦνται οἱ Ἑβραῖοι, βλέποντες τὴν
ἀγάπην μας, ὅπως ὑποδεχόμεθα, καὶ ἀπαλλάξομεθα τὸν ἐρχομόν της μετὰ ἰλαρὰν
προθυμίαν, καὶ ὅπως μανθάνωσι ὅπως μέσα τῆς δοκιμῆς τῆς πειρασμάτων, πόση δέ-
φορὰ εἶναι ἀνέμεσον ἡμῶν καὶ αὐτῶν. Καὶ ὅπως ὀνομάζουσιν ἐκεῖνοι ἐορτὰς καὶ πα-
νηγύρεις τὴν μέθλην, καὶ ὅπως τὰς ἄλλας ἀκολασίας, καὶ ἀχρημοσύνας, ὅπως ὑπο-
ἐδῶ εἶναι ἀρετῶν νὰ σύρην εἰς τὸ λόγιον. Αἰμὴ ἡ Ἐκκλησία τῆ Θεᾶς ὅπως
μαζὴ ἐορτὴν τὰ ἐναντία ἐκείνων, τὴν Νηστείαν δηλαδὴ, τὴν κατεπρόκειτο τῆς
κοιλίας, καὶ καθεὶ ἄλλης ἀρετῆς, ὅπως ἀκολουθεῖ εἰς αὐτήν. Διότι αὐτὴ εἶναι
ἀληθινή ἐορτή. Ἐκεῖ ὅπως εἶναι σωτηρία ψυχῶν· ἐκεῖ ὅπως εἶναι εἰρήνη, καὶ
ὁμόνοια· ἐκεῖ ὅπως εἶναι ὑποδιαγωγὴ καθεὶ κοσμικῆς φαντασίας· ἐκεῖ ὅπως εἶναι
μακρὰ ἡ κραυγὴ, καὶ ἡ σύγχυσις, καὶ τὰ τριξίματα τῶν μαγείρων, καὶ τὰ
σφαγίματα τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ αὐτὴς ὅπως αὐτὰ πολεῖται καθεὶ ψυχία,

καὶ γαλήνη, καὶ ἀγάπη, καὶ χαρὰ, καὶ εἰρήνη, καὶ παρόσης λόγος, καὶ ἄλλα ἀμέτρητα ἀγαθὰ.

Εἰλάτε λοιπὸν ἀδελφεαὺς σας νὰ δελεχθῶμεν ὀλίγα τινὰ δι' αὐτὴν πρὸς τὴν ἀγάπην σας, ἀδελφάντας σας πρῶτον τὸτο νὰ δεχθῆτε μὲ πολλὴν ἡσυχίαν πρὸς λόγους μου, ὅτε νὰ καρποφορηθῆτε καὶ ἐν αὐτῷ ἄξιον, καὶ νὰ ἀναχωρήσετε ὑστερον εἰς τὰ δασύτιά σας. Διότι δεὺ εἰμὶθεν ἐδῶ συναθροισμῶσι ἀπλῶς καὶ ματαίως, ὅτε νὰ ὁμιλήσῃ ὁ εὐαγγελιστὴς, καὶ ὁ ἄλλος νὰ κροῖσῃ ἀπλῶς τὰ λεγόμενα, καὶ ἔτω νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπ' ἐδῶ· ἀλλὰ ὅτε νὰ λαλήσωμεν ἡμεῖς καὶ ἐν αὐτῷ ἀφελιμον, καὶ ἀπ' ἐκεῖνα, ὅτε συγκρατῶσι τὴν σωτηρίαν μας, καὶ ἐσθὲς ἀπ' ἑκείνου διδόντες τὸτο τὰ λεγόμενα, καὶ λαβόντες πολλὴν ἀφελίαν, ἔτω νὰ ἀγῶμεν ἀπ' ἐδῶ. Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία εἶναι εὖα ἰατρικὴ πνευματικὴν, καὶ ἀπέχει ἐκεῖνοι, ὅτε ἔρχονται ἐδῶ νὰ λαμβάνωσι τὰ ἀρμόδια ἰατρικὰ, καὶ νὰ τὰ βάνωσιν ἐπάνω εἰς τὰ ἑσώματά της, καὶ ἔτω νὰ ἐρέωνται εἰς τὰς οἰκίας των.

Καὶ ὅτι μοναχὴ ἡ ἀκρόασις δεὺ ἀφελὲς τιποτες, αὐτὸν τὴν βάλῃ τινὰς εἰς πρᾶξιν καὶ μὲ τὰ ἔργα, ἀκούει τὸν Παῦλον, ὅτε λέγει· „Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τὰ τοῦ νομοῦ δίκαιοι πρὸς τὴν Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιῶναι τὸ νομὸν δίκαιοι ᾔσονται. Καὶ ὁ Χριστὸς δημηγορῶντας ἔλεγεν. Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς. Ἡξέροντες λοιπὸν ἀγαπητοὶ πᾶς τὸτο τὴν ἀκρόασιν δεὺ θέλωμεν ἔχει καμίαν ἀφελίαν, αὐτὸν δεὺ ἡθέλων ἀκολοθήσῃ καὶ ἡ τελείωσις ὅτε μὴ εἴπωμεν τὸ ἔργον, ἀλλὰ μὴ γινώμεθα μοναχὰ ἀκραταί, ἀλλὰ καπορθωταί. ὅπως ἀκολουθῶντες τὰ ἔργα εἰς τὰς λόγους, ἡθέλων γὰρ ἀφορμὴ εἰς ἡμᾶς πολλῆς παρήρσιος.

Ἀπλῶσαντες λοιπὸν τὰς κόλπας τῆς ἁγιοσύνης σας, δεχθῆτε εἰς αὐτὸν τὸν ἑσῶπον τὰς πρὸς ἡμᾶς λόγους. Καὶ καθὰς ἐκεῖνοι ὅτε θέλωσι νὰ λάβωσι ὅτε γυναικα καμίαν σωφρονα, καὶ κοσμίαν, καὶ ὀρθήν, σολίσαντες εἰς καθε μέρους τὰς νομικὰς πασάδας μὲ ἀδελφειότητα, καὶ καθαρίσαντες ὅλον τὸν οἶκον, μὴ διδόντες ἄδελφον νὰ πατήσῃ τὸτο ὅλαις ταῖς ἀνεπιμέλειαις, καὶ ῥυπαρίαις διαδύξαις, τοις τοῖς εἰσάγουσι τὴν νύμφην εἰς τὰς πασάδας. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θέλω καὶ ἐγὼ νὰ καθαρίσω τὸν λογισμὸν σας, καὶ παραιτήσαντες τὴν τρυφὴν, καὶ τὴν λοιπὴν πολυπραγίαν, ἔτω νὰ δεχθῆτε μὲ ἀοικτὰς τὰς κόλπας τῆς Μπτερά ὅλων τῶν καλῶν, καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς σωφροσύνης, καὶ καθε αὐτῆς ἀρετῆς, λέγω τὴν ἡσυχίαν, διὰ νὰ ὑποταύσετε καὶ ἐσθὲς πρὸς ἡμᾶς ἐκδοίω, καὶ νὰ δώσῃ καὶ αὐτὴ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀρμόδιαν θεραπείαν της. Διότι αὐτοὶ οἱ Γατροί, ὅταν μέλλωσι νὰ δώσωσι ἰατρικὰ εἰς ἐκείνους, ὅτε θέλωσι νὰ καθαρῶσιν τὸν σπλαγχνισμὸν, καὶ διεφθαρμὸν χυμὸν, πρὸς προσάξουσι νὰ ἀπέχων ἀπ' αὐτῶν τὴν σωματικὴν τρυφὴν, ὅτε νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὴν διάνοιαν τὴν ἰατρικὴν, ἀλλὰ νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ νὰ διέξῃ τὸ ἔργον τῆς πολλῆς πρὸς ἡμᾶς, ὅτε μὴ ἡμεῖς νὰ ἐποδεχθῶμεν τὸτο τὸ πνευματικὸν φάρμακον, τὴν ἀφελίαν λέγω,

ὅπερ πορεύχεται ὑπὸ τῇ Νηθείᾳ, πρέπει νὰ καθαρῶσιν τὸν λογισμόν μας μὲ τὴν διαίταν, καὶ νὰ κάμωμεν ἐλαφροτέραν τὴν ἐξέτασίν μας, ὥς νὰ μὴ καταποντισθῇ ὑπὸ τῇ μέθῃ, καὶ κάμῃ ἄχρηστον, καὶ ἀναρρῇ τὴν ὠφέλειαν, ὅπερ προσέρχεται ὑπὸ τῇ Νηθείᾳ.

Καὶ ἡξίου ὅτι εἰς πολλὰς φαίνονται ὡς ἔξω αὐτὰ, ὅπερ λέγουσι σήμερον, ἀμὴν ὁ Θεὸς καλῶς ὡς μὴ δαδῶμεν ἀπλῶς εἰς τὴν σωήθειαν, ἀλλὰ μὲ σοφισμὸν ὡς κυβερνῶμεν τὰ πράγματά μας. Διότι μήπως θέλει εἶσαι εἰς ἡμᾶς καὶ νὰ κέρδος ὑπὸ τῇ καθημερινῇ πολυφαγίᾳ, καὶ ὑπὸ τῇ μέθῃ τῇ πολλῇ, καὶ τί λέγω κέρδος, μάλιστα πολλὴ ζημία, καὶ βλάβη ἀυτοπόρος. ἐπειδὴ ὅταν καταπνιγῇ ὁ λογισμὸς ὑπὸ τῇ πολυποσίᾳ τῶ οἴνου, ὡς ἀπ' αὐτῆς τῇ ἀρχῇ, καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ προσοίμα θέλει δοτῆναι τὸ κέρδος, ὅπερ πορεύχεται ὑπὸ τῇ Νηθείᾳ. Διότι εἰπέ μου, τί ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἀσώπτερον, καὶ τί ἄλλο ἀχρηστότερον, ὅταν βρωφῶντες ὡς τὸ μετουσίον τῶ ἀκρατοῦ οἴνου, τὴν αὐτὴν ὅταν προβάλλει ἡ ἡλιακὴ ἀκτὴν, ὑποπέσωσιν ὡς αὐτὸ ἡσὼν γεμιστοὶ ὑπὸ ἔγκαιρον οἶνον, καὶ φαίνονται ἀνδρεῖς εἰς ἐκείνας, ὅτι πῶς συμπατωπῶσι, καὶ εἰς πῶς δαδούμεν τῶν ἐκλογικατοφρόνηται, καὶ καταγελῶνται ὑπὸ ὅλης ἐκείνης, ὅπερ ἐγκαίρως ὅπως τὸ πρᾶτον, ἐξαίρετως δὲ σύρρασι εἰς τὸν ἑαυτοῦ πῶς καὶ τῇ ἀνασφάλῃ τῶ Θεῷ, δι' αὐτῇ τῇ ἀκρασίᾳ, καὶ τῇ ἄκαιρον ἀμετείᾳ, καὶ ἀναρρῶνται. Διότι λέγει, „Οἱ μέθυσοι Βασιλείαν Θεοῦ ἂν κληρονομήσωσι. Τί ἄλλο πλέον ἄθλιον ἀπ' αὐτῶν ἡθελε γένῃ, ὅπερ ἔξω ὀλίγην, καὶ βλαβεράν ἡδονὴν, ὑποδιδάχονται ὑπὸ τὰ πρᾶγματα τῆς Βασιλείας; Ἀλλὰ μὴ γένοιτο νὰ νικῇ τινὰς ὑπὸ πῶς ἔξω συμπατωπῶν ἀπ' αὐτὸ τὸ πάθος. Ἀλλ' ἐντροφισαντες καὶ καὶ τῇ παρεσσαν ἡμέραν μὲ ὅλῃ τῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐλδύσεως τῶν τῇ ἑλδῇ καὶ παραχλῇ, ὅπερ σωπῶνται νὰ καὶ ἡ μέθῃ, νὰ καταπνιγῶμεν εἰς τὸν λιμὴν τῆς ψυχῶν μας, εἰς τῇ Νηθείᾳ λέγω, ὥς νὰ ἡμπερίσωμεν νὰ ὑπολαύσωμεν μὲ πλεσιποταρχίαν τὰ καλὰ, ὅπερ πορεύχονται ἀπ' αὐτῇ. Διότι καθὼς ἡ πολυφαγία γίνεται αἰτία, καὶ πόρος μυσίων κακῶν εἰς τὸ γένος τῶ ἀνθρώπων, ὅπου καὶ ἡ Νηθεία, καὶ καταφρόνισις λέγω τῆς κοιλίας ἐγγὺς πάντοτε ἀφορμὴ εἰς ἡμᾶς ἀρρήτων ἀγαθῶν. Διότι ὁ Θεὸς πλάσας εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἡξίου ὅτι αὐτὸ τὸ ἰατεῖον νὰ καὶ ἔξω μάλιστα ὥς τῇ σωπείᾳ τῆς ψυχῆς, ὡς καὶ ἀρχὰς ἔδωκεν αὐτῇ τῇ ὁδοῦ τῆς Βασιλείας εἰς τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, λέγωντες, „ Ἀπὸ παντός ξύλου τὸ ἐν τῇ Παραδείσῳ βρώσει φαγῇ, ὑπὸ δὲ τῷ ξύλῳ τῷ γινώσκον καλόν, καὶ ποινὴν ἔφαγε ἀπ' αὐτοῦ. Τὸ δὲ νὰ εἴπῃ τῷ πρᾶτον, καὶ τῷ μὴ τρώγῃ, ἦτον μία εἰκὼν καὶ τύπος τῆς Νηθείας. ἀμὴν ὅπως πορεύχεται νὰ φυλάξῃ τῇ ὁδοῦ τῆς Βασιλείας, δὲν τὸ ἔκαμε. καὶ ὥς τῇ ἀκρασίᾳ τῆς κοιλίας τῆς νικῆς, καὶ καίνας τῇ ὁδοῦ τῆς Βασιλείας, ἐκατεδικάζετο εἰς θάνατον. Διότι ἐπειδὴ καὶ εἶδεν ὁ ποιητὴς ἐκείνος ὁ βόλος, καὶ ἐχθρὸς τῆς σωπείας, τῇ ὁδοῦ τῷ πρᾶτον Ἀδὰμ εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ τῇ ὁδοῦ τῇ ὁδοῦ τῇ

ἀκοπίαςον, καὶ ὅτι ὡσαύτ' Ἀγγίλος ἐτζί ὅντας συμπεπλεγμένους μετὰ τὸ κορμὴν ἐπολιτόετο ἐπαυὼν εἰς τὴν γῆν, θιλῶντας τὰ τὸν πιδεκλῶσιν, καὶ τὰ τὸν ἀρεμνίστην μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς μεγαλητέρας παξίματος, τὸν εὐγαλε καὶ ἀπ' ἐκεῖνα, ὅπῃ εἶχον εἰς τὰ χεῖρά τε. Τέτοιον εἶναι τὸ νὰ μὴν εἴκη τινὰς εἰς τὰ ὄρεα τε, καὶ τὰ ὄρη τε μετὰ τὰ μεγαλητέρα. Καὶ τὸ τοῦ ἴδιον θιλῶντας τὰ φανερώσῃ καποῖος σοφὸς ἔλεγε, " Φθόνα δὲ ὁρβόλα θαύματος εἰσῆλθε εἰς τὸν Κόσμον.

Εἶδες ἀγαπητὴ πῶς ἐξ ἀρχῆς ἔλαβε τὸ ἔμβασμα ὁ θαύματος ἡτοῦ τῆς λαμπαρίας; Σπυχάσε πάλιν καὶ ὕερα τὴν Θεῖαν Γραφήν, ὅπῃ καταγράφει συχναίης τῆς ἔσθης, καὶ ὅπῃ λέγει, πόρα μὴν. " Ἐκείθεν οὐδὲ λαὸς φορεῖν, καὶ πλεῖν, καὶ ἀνέστησαν παῖζεν. ἄλλω φορὰν δὲ, ἔφαγε, καὶ ἔπει, καὶ ἐλιπαύθη, καὶ ἐπαυαύθη, καὶ ἀπελάττισεν ὁ ἡγαπητός. Αὐτοὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ ἐκατοῖκον εἰς τὰ Σόδομα, αὐτὰμα μετὰ τὰ ἄλλα κακὰ, καὶ ἡτοῦ τὸ ἔσορον εἰς τὰ λόγια τῆς ἐκείνῃ τῇ ἀπαραίτητον ἐργίῳ. διότι ἀκυσται τὸν Προφήτῃ, ὅπῃ λέγει. Τῇ, τοῦ τὸ νόμιμα Σοδόμων, ὅτι ἐν πλησμονῇ ἄρτων ἐπαυαύσαν. ἐπειδὴ εἶναι ὡσαύτ' μία βρυσις, καὶ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν.

Εἶδες τὴν βλάβην, ὅπῃ προξενεῖ ἡ πολυκαρία; καὶ μετὰ πόρα τῇ χάριτι καὶ ἰδὲς πάλιν τὰ κατεργάματα τῆς Νηθείας. Ὁ Μωϋσῆς ἐνέσλωσε τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ ἡμπόρεσε νὰ λάβῃ τὰς πλάκας τῆς νομοθεσίας, καὶ ἐπειδὴ κατεβαίνωντας εἶδε τὰ λαὸν τῆς ἀδυναμίας, ἔρριψε καὶ γῆς, καὶ ἐσωκρίψεν ἐκεῖνας τὰς πλάκας, ὅπῃ μετὰ τὴν ἀποστολήν καὶ ἡτοῦ τὸν ἴχυσεν νὰ λάβῃ. τοῦ χαζέμῃος πᾶς εἶναι ἄππον εἰς τὸν λαὸν μεθυσῆς, καὶ ἀδυναμίας νὰ δεχθῇ τὰ Δεσπότην τῆς νομοθεσίας. Διὰ τὸ τοῦτο ἐκαμε χάρις νὰ νησολογῇ ἄλλας τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐκεῖνος ὁ θαυμαστός Προφήτης, ἔξ' ὅπου νὰ διωθθῇ νὰ λάβῃ πάλιν ἡτοῦ τὸν Θεὸν τὰς πλάκας ἐκεῖνας, ὅπῃ ἔξ' τῇ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἐσωκρίψε, καὶ νὰ ταῖς κατεβάσῃ.

Καὶ ὁ μέγας Ἡλίας ἐκαμε Νηθείαν πόσαν ἡμερᾶν, καὶ ἀπέφυγε τῇ τυραννίᾳ τῶν θανάτων, καὶ ἀνάβας ὡς εἰς τὸν Οὐρανὸν μετὰ πύρρον ἄρμα, ἀκόμι δὲν ἐδοκίμασε εἰς τὴν σύμπερον τὸν θάνατον. Καὶ Δανιὴλ ὁ ἄνθρωπος τῆς ὁπτιμίας ἀνέσσωσε ἡμέρας πολλὰς, καὶ ἔπος ἡξιώθη νὰ ἰδῇ ἐκείνῃ τῇ θαυμασίᾳ ὁπτισίᾳ ὅπου εἰς τὴν ἐχάλησε καὶ τὸν θυμὸν τῆς λιονταρίας, καὶ τὸν ἐμετάβαλεν εἰς ἡμερόπῃς ἀποβάτων. μὴ μεταβαλόντας τῇ φύσιν, ἀλλ' ἀλλάσαντας τῇ ἀποκρίσει τῆς, μὴντας ἡ θειωδία.

Αὐτῇ τῇ Νηθείᾳ ἐμεταχειρίσθησαν καὶ οἱ Νινώιται, καὶ ἐμετάβαλαν τῇ ὁπτισίᾳ τῶν Δεσπότην, καὶ ὄντες νὰ δειξῶν αὐτῇ τῇ Νηθείᾳ ὁμῶς μετὰ τῆς ἀνθρώπων, καὶ τὸ γένος τῆς ἀλόγων ζώων, καὶ ἔπος ἀποφυγόντες κατὰ τὸν νόμον τῆς ὁπτισίας ἐπαυαύσαν, ἔσορον εἰς φιλονεικίαν τὸν Δεσπότην τῆς ὅλων. Καὶ τί καταγινομαί ἀκόμι εἰς τὰς διὰ τῆς διότι ἔχουσι νὰ ἀπαλειψώσων καὶ ἄλλας πολλὰς, καὶ εἰς τῇ παλαιᾷ καὶ νέᾳ Γραφῇ, ὅπῃ ἔξ' μέσε τῆς Νηθείας ἐποκρίψαν, εἶναι χάρις νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸν κοινὸν ἡμῶν ἀπάντων Δεσπότην. διότι ὁ

Κυεῖός μας Ἰησοῦς Χεῖρς δειχώντας καὶ αὐτὸς Νηστείαν πεσάρκοντες ἡμερῶν, ἔπος ἄρχισε νὰ παλίσσῃ μὲ τὸν ἄββολου. δίδοντας εἰς ἡμᾶς ὅλας πειρασάδεσκα, ἔχ' νὰ ἀρματοποιήμεθα ἔχ' μέσε αὐτῆς, καὶ λαμβανόντες τὴν δύναμιν, ὅπως ποροῦνται ἀπ' αὐτῶν, ἔγω νὰ ἀντισκώμεθα εἰς τὴν πρὸς τὸν ἄββολου μάχην.

Ἀλλ' ἐδῶ Ἰωάννης ἠθέλησεν εἰπεῖν τινὰς ἀπ' ἐκεῖνες, ὅπως βλέπεσιν ὁξείας, καὶ ἔχουσιν ἔξυπνον τὴν διάνοιαν. ὁρᾷ φαίνεται νὰ ἐνήσδωσεν ὁ Δεσπότης ταῖς ἰδίαις ἡμέραις, ὅπως ἐνήσδωσαν καὶ οἱ δέλοι, καὶ δεὺν ὑπερέβη τὸν ἀειδμήν; Δεὺν ἔγινεν ἀπλῶς καὶ ματαίως τὸτο, ἀμὴν καὶ τὸτο ἔγινε μὲ σοφίαν, καὶ καὶ τὴν ἀφαιρὲν καὶ ἀνερμυλῶτον φιλανθρωπίαν τε. Διότι ἔχ' νὰ μὴ νομίσωσι οἱ ἀνθρωποι νὰ ἦλθε καὶ φαντασίαν, καὶ νὰ μὴ ἔλαβε σάρκα, ἢ νὰ ἦτον ἔξω ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἔχ' τὸτο νηστέει τὸν ἰδίον ἀειδμήν τοῦ ἡμερῶν, καὶ δεὺν προσδέτει εἰς ταῖς ἡμέραις, ἔχ' νὰ ποσομώσῃ τὴν φιλονεικίαν ἐκείνων, ὅπως θέλωσι νὰ ὁμιλήσιν ἀδιὰ ἔροπα. Διότι αὐτὸ εἶναι μεγάλαι ἀκόμι καὶ τῶρα, ὅπως ποπολημῶσι νὰ λέγῃν αὐτὰ, μὲ ὅλον ὅπως ἔγινεν αὐτὸ, αὐτὸν δεὺν ἀπέκοπτε μὲ τὴν πορογνώσιν τε αὐτῶν τὴν ἀφορμῶν τε, τί δεὺν ἠθέλησεν ἐπιχειρεῖσθαι νὰ εἰπῇ; Διὰ τὸτο δεὺν ὑποφέρει νὰ νηστέει πειραστότερας ἡμέρας, ἀλλὰ ἐνήσδωσεν ὅσας ἐνήσδωσαν καὶ οἱ δέλοι, ἔχ' νὰ μᾶς διδάξῃ, καὶ ἔχ' μέσε αὐτῶν τοῦ πορογνώσιν, ὅτι ἦτον καὶ αὐτὸς ἐνδεδυμῶς τὴν ἰδίαν σάρκα, καὶ δεὺν ἦτον ἔξω ἀπὸ τὴν φύσιν μας.

Ἀλλ' ὅτι εἶναι μεγάλη ἡ δύναμις τῆς Νηστείας, καὶ πολὺ τὸ κέρδος, ὅπως ἔρχεται εἰς τὴν ψυχὴν ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τῆς δέλης, καὶ ἀπὸ τὸν Δεσπότην ἔγινε φανερὸν εἰς ἡμᾶς. Παρακαλῶ λοιπὸν τὴν ἀγάπην σας, νηστέοντες τὸ κέρδος ὅπως ποροῦνται, νὰ μὴν ποποδιώξῃτε ἔχ' ὁκνησίαν τὴν ἀφίλειαν, ὅπως ποροῦνται ἀπ' αὐτῶν, μὴν νὰ δυσχεραίνετε εἰς τὸν ἐρχομὸν τῆς, ἀλλὰ νὰ χαίρεσθε, καὶ νὰ ἄγαλλιᾶσθε, καθὼς λέγει ὁ μακάριος Παῦλος. Ὅσον ὅσον ἔξωθεν ἡμῶν ἀνθρώπος ἀφαιρείται, ποσόντος ὁ ἔσω ἀνακαίνεταί. Διότι ἡ Νηστεία εἶναι τροφή τῆς ψυχῆς. Καὶ καθὼς αὐτὴ ἡ σωματικὴ τροφή παχύνει τὸ σῶμα, ἔγω καὶ ἡ Νηστεία καθεῖν τὴν ψυχὴν πλέον εὐτονον, καὶ δυνατήν. τῆς κατὰ σκευάζει ἐλαφρὸν τὸ πτερόν, τὴν ὑψώνει, τῆς ποροῦνται νὰ φαντάζεται τὰ αἰὼν κἀνωτάς τῶν αἰωτέρων ἀπὸ ταῖς ἡδοαῖς, καὶ ταῖς γλυκύτητες τῆς παρούσης ζωῆς. Καὶ καθὼς τὰ ἐλαφρὰ πλοῖα ἀπαρτῶσι μὲ πειραστότεραν γληγοράδα τὰ πειράζει, αὐτὰ ἐκείνα, ὅπως βαρύνονται μὲ πολὺ φόρτομα, βυθίζονται, ἔγω καὶ ἡ Νηστεία κατὰ σκευάζει ἐλαφρότερον τὸν λογισμόν, τὸν καθεῖν νὰ ἀπαρτῇ μὲ ὁκνησίαν τὸ πειράζει τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ νὰ εἶναι ὅλος δοσμένος εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ εἰς ἐκεῖνα, ὅπως εἶναι εἰς τὴν οὐρανόν, καὶ τὰ ὀρεῖρατε. ἀμὴν ἡ μέση καὶ ἡ πολυφαγία, βαρύνοντας τὸν λογισμόν, καὶ παχύνοντας τὴν σάρκα, αἰχμαλωτίζει τὴν ψυχὴν, ποποκλεινόντας τὴν ἀπὸ καθεῖν μέρος, καὶ μὴν ἀφίνοντας νὰ ἔχῃ ὑγιεινὸν τὸν λογισμόν τὸ κατεῖν,

τὴν πάντες καὶ ἑξέχῃ εἰς τὰς κηρυγὰς, καὶ νὰ ἐργάζεται ὅλα ἐναντίον τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

Αἱ μὲν κυβερνήματα λοιπὸν ἀγαπητοὶ μὲ ὁκνησίαν ἐκείνα, ὅπως συμβάλλουσιν εἰς τὴν σωτηρίαν μας. ἀλλ' ἡξυμένους ὅσα κακὰ θνήσκονται ἀπ' αὐτῶν, ἀς φύγαμεν τὴν βλάβην, ὅπως προέσκει. Διότι ἔμεινον εἰς τὴν νέαν Διαθήκην εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ὡφέλεστον ἢ αὐξήσις τῆς φιλοσοφίας, καὶ μεγαλήτερα τὰ παλαιόματα, καὶ μεγάλοι οἱ ἰδρωτές, καὶ πολλὰ τὰ βραβεῖα, καὶ ἄρρητα τὰ στεφάνια, ἐμποδίζεται ἡ ἔσχατος καὶ ἑσπεράσις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Παλαιάν, ὅταν ἐκείνητοι ἀκόμ' εἰς τὴν σκιά, καὶ ἦσαν ἀποσηλωμένοι εἰς τὸ λυχνάρι, καὶ ὡσὺν τὰ παιδία, ὅπως ἔειπονται μετὰ τὸ γάλα, ἔπος ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὠδηγῶντο, ἕως τότε ἐπιθυμῶν νὰ ξεφυσῶνται. καὶ ἔτι νὰ μὴ λογιώσασθε ὅτι ἀπλῶς καὶ ὡς ἐτυχὲ λόγῳ αὐτὰ κατηγορεῖσθε τὴν ἔσχατον, ἀκούσατε τὸν Προφήτην, ὅπως λέγει. „Ὡς οἱ ἐρχόμενοι εἰς ἡμέρας καλὰς, οἱ καθεύδοντες ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, καὶ κατασπαταλῶντες ἐπὶ ταῖς τραυματικαῖς αὐτῶν. οἱ εἰσφορὸν ἐκ ποιμνίων, καὶ μοσχάρια ἐκ μέσων βοσκῶν γαλαθιῶν. οἱ πίνοντες τὸν δούλιον οἶνον, καὶ τὰ πρῶτα μύρα χιόμῳ, ὡς ἐσῶνται ἐλογίσαντο, καὶ ἔχ' ὡς φέρονται.

Ἰδετε πόσῳ κατὰ τὴν ἐκείνην τῆς ἔσχατης ὁ Προφήτης, καὶ μάστις ὅπως ἐδὲ λέγεται πρὸς τὰς Ἑβραίας, τὰς αἰσθητάς, τὰς ἀχρεΐστους, ὅπως καθ' ἡμέραν ἐγασμαρῶσιν. διότι σοχαδῆτε τὴν ἀκρεβειαν τῶν λόγων. ἀπ' ἧς ἐκστηρόρησε πῶν πολλῶν ἀδελφῶν, καὶ πῶν πολλῶν μέθῳ ὑπὸ τὸ κρασί, τότε εἶπεν. „ὡς ἐσῶνται, ἐλογίσαντο, καὶ ἔχ' ὡς φέρονται. Δείχνοντες χεῖρον, ὅτι ἔως τὸν φάρυγγα, καὶ εἰς τὰ χεῖλη εἶναι ἡ ἀπόλαυσις, καὶ παρέκει δὲν περὶ. ἀλλὰ ἡ ἡδονὴ εἶναι ὀλίγη, καὶ ἀποσπασμένη, ὁ δὲ πόθος εἶναι παντοτινός, καὶ ὅπως δὲν ἔχει τέλος. καὶ αὐτὰ, λέγει, μαδόντες ἔτι μέσα τῆς δοκιμῆς, τὰ ἐλογίσαντο ὅλα ὡσὺν πρᾶγμα, ὅπως σέκονται, καὶ ὅπως μύουσιν, καὶ ἔτι ὡς πρᾶγμα, ὅπως φέρονται, ἦσαν ὅπως πᾶσι, καὶ δὲν σέκονται ἕως φθιμῶν ὥρων.

Διότι πᾶσι εἶναι ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, καὶ τὰ σαρκικά, ἀκόμ' ἐκείνη, καὶ ἐπὶ τὰ. πᾶσι εἶναι ἡ ἔσχατος, πᾶσι εἶναι ἡ ἀνθρώπινη δόξα, καὶ ἡ δυναστεία. πᾶσι ὁ πλῆπς, πᾶσι καθεὶ δὲ τυχία τῆς παρούσης ζωῆς, δὲν ἔχει κενὴν βίβαν, ἕως ἐσθίον, ἕως σπῶν, ἀλλὰ ὡς ἔχει καὶ ἡ βίβαν τῆς γλυχωτέρας ὑπὸ τὰ βλάματα τῶν ποταμῶν, καὶ ἀφίει ἐρήμους, καὶ γυμνὰς ἐκείνας, ὅπως εἶναι ὅλας δι' ὅλα εἰς αὐτὰ δεδομένοι, καὶ ἐκστατικοί. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοιαῦτα τὰ πνευματικά, ἀλλ' ἐναντία αὐτῶν, βίβαν, ἀκίνητα, δὲν δέχονται μεταβολήν, καὶ ἐξασπλύνονται εἰς ὅλον τὸν αἰῶνα. πόσις λοιπὸν ἀγνοίας δὲν ἦτοίς ἵσμεν νὰ ἀλλάξωμεν τὰ ἀκίνητα ἔτι τὰ κινέμενα, τὰ αἰῶνα ἔτι τὰ πρόσκαιρα; ἐκείνα ὅπως σέκονται πάντες ἔτι ἐκείνα ὅπως πᾶσι, καὶ φέρονται; ἐκείνα ὅπως προέσκει πολλὴν ἀπόλαυσιν εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα, ἔτι ἐκείνα ὅπως μᾶς κατασπᾶζουσιν ἐκείνῳ πολλὴν τιμωρίαν;

Αὐτὰ λοιπὸν ὅλα συχαζόμενοι ἀγαπῶντες, καὶ φροντίζοντες καταπολεῖν ὅσα τὴν σωτηρίαν μας, ἃς καταφρονήσωμεν τὴν ἑωφύλῃ τὴν ἀνωφελήσιν, καὶ βλαβερά. ἃς ἀγαπήσωμεν τὴν Νηστείαν, καὶ ἕλιν τὴν ἄλλαν φιλοσοφίαν, καὶ ἃς δειξώμεν πολλὴν τὴν μεταβολὴν τῆς ζωῆς μας. καὶ κατ' ἡμέραν ἃς βιάζομεθα εἰς τὴν παρῆν τῇ ἀγαθῶν ἔργων, ὅπως πραγματωσάμενοι εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς Τεσσαρακοστῆς, τὴν πνευματικὴν παραμαρτίαν, καὶ συνιαθροίσαντες πολλὴν πλεονίαν τῆς ἀρετῆς, ἡδέελαμεν καταξιώσθῃ νὰ φθάσωμεν καὶ εἰς τὴν Κυρίαν ἡμέραν τῆς Πάσχα, καὶ μὲ θάρρος νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν φρικτὴν καὶ πνευματικὴν ἑσπέραν, καὶ νὰ μεταλαβώμεν ἐκεῖνα τὰ ἀποθήματα καὶ ἀθώατα ἀγαθὰ μὲ κατὰρὰ συνείδησιν, καὶ νὰ γεμιθῶμεν ὑπὸ τὴν ἐκείθεν χάριν, μὲ ταῖς δ' ἡμέραις καὶ περισβείαις τῆς Ἀγίας, ὅπως ἀνέστησαν εἰς αὐτὸν τὸν Χριστόν, τὸν φιλανθρώπου Θεὸν μας. μετ' οὗ τῆς Πατρὸς ἅμα τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἔτι, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰώνων. Α' ΜΗ' Ν.

Ε'ΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

Περὶ τοῦ, Ὅς αὖ ἐδίη τὴν Ἀρτον, ἢ τὸ Ποτήριον τοῦ Κυρίου πρὶν ἀναξίως, ἐμοχος ἔσαι τῷ Σώματι καὶ Αἵματι τοῦ Κυρίου.

Διατί γίνεται εἶδος; Ὅτι τὸ ἔχουσι κάποι, καὶ λογίζεται τὸ πρᾶγμα, ὡσανὺ νὰ τὸν ἔσφαξε μόνον, ἀλλὰ δεῦν εἶναι θυσία ὡσανὺ καὶ τότε, ὅπως τὸν ἐκέντησαν ἐκεῖνοι, ὅχι ὅτι νὰ πίναν, τὸν ἐκέντησαν, ἀλλὰ ὅτι νὰ χύσαν τὸ Αἷμά τε. Οὕτω καὶ ὅποιος ἐμεργεῖ, καὶ μεταλαμβάνει ἀναξίως, τίποτε ἀπ' ἐκεῖνο δεῦν μετέχει.

Ὁ Γερμανός περὶ βέβαια νὰ εἶναι κατὰρὸς ὑπὸ ὅλα τὰ πάθη, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὸ τὴν πορνείαν, καὶ τὴν μνησικακίαν, καθόλου μὴδ' ὑψηλῶς ἄνοιαν νὰ ἔχη, ἐὰν θέλῃ, νὰ μὴ εἶναι ὡσανὺ εἰς λαβὸς, καὶ ἀσβολωμένος πρὸς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον, ὅπως σιμῶναι εἰς τὸν Βασιλεῖα, νὰ τὸν πιάσῃ, ὅτι ἡξόρει, τί παθεῖναι ἐκεῖνος.

ΤΟΥΤ' ΑΥΤΟΥΤ'.

Ε'Κ ΤΗΣ Ε'ΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ.

Δὲν λογίζω νὰ εἶναι πολλοὶ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ὅτι νὰ σπένονται, ἀλλὰ πολλοὶ περὶ ἡμετέροι, ὅτι κολάζονται ἢ δὲ ἀφερμὴν εἶναι, ὅτι χρεάζονται μεγάλης ψυχῆς τὸ πρᾶγμα τῆς Γερμανίας, καὶ πολλὰς ἀνάγκαις ἔχει, ὅτι

τὸν δὲ γὰρ τὰ πᾶσι ἡθῆται, καὶ τὸ εἶναι χεῖρα τὰ ἔχει μυστὺς ὀφθαλμοῦς, καὶ βλεψὶ πανταχόθεν. Καὶ μή με λέγῃς, ὅτι ὁ Πισβύτερος ἡμαρτεν, ἢ ὁ Διάκων, διότι ὅλα τὰ κακὰ τῶν ἐπὶ τῷ κεφαλῇ τῷ χειροτονήσαντος αὐτὸς φέρονται αἱ ἀφορμαί.

Ὁ τὸν ἀνάξιον ἀνάγει εἰς Ἐπισκοπὴν, καὶ προσάπτων τὰ κυβερνᾷ ψυχὰς, εἰς πάντα ὅσα παρᾶται ἐκεῖνος, αὐτὸς θέλει τὰ δώσει ὑποκρίσιν· διότι ἐκεῖνος, ὅπῃ δὲν εἶναι δὺλαβής, ὅταν εἶναι ἰδιώτης, πολλῶν θελατότερον ὅταν λάβῃ τὴν ἀρχὴν, ὅτε δὲν ἂν ποτε τὰ δώτῃ καὶ δὺλαβής τοῦτος ὕψρον· διότι ἡ κοροδοξία, ἡ ἀγάπη τῶν χρημάτων, καὶ ἡ αὐθάδεια, ἀκολουθεῖν τῷ ὀφθαλμῷ.

ΤΟΥΤΟ ΑΓΓΛΟΤΟ.

Εἰς τὸ ἐκ τοῦ ΚΑΤΑ ΓΩΑΝΝΗΝ.

Ὁ Ἰερὸς, ἐὰν καὶ τῷ ἐδικλῶται ζωῇ ἐπιμεληθῇ καλὰ, καὶ ἐκεῖνον ὅπῃ τῷ ἐπαύσονται δὲν ἐπιμελῆται μετὰ ἀκρίβειας, καὶ τῶν πορνῶν ὑπάγει εἰς τῷ γένειαν τῷ πυρός. Βλέπετε γὰρ καὶ εἰς τὸν μεγάλον κίνδυνον ὅπῃ ἔχειν, καὶ δείχνετε πολλῶν δὺλαβειαν εἰς αὐτὸς. ἀρξενεῖσι δὲ καὶ κινδυνώσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰπε τίς τῶν Ἀγίων, ὅτι ὁμοιάζει ὁ ἡμαρτωλὸς Ἰερὸς τινὰ αἰθρῶν, ὅπῃ τὰ ἔχει λεῶρα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ τὰ μοιράζει χρυσίον· καὶ ἡ λεῶρα σέκει εἰς τὰς χεῖράς τε, ἐκεῖνοι δὲ ὅπῃ πέρναι τὸ χρυσίον δὲν βλάπτονται τίποτες.

Ὁ ποῖος τιμὰ τὸν ἀξιὸν τῆς Ἱερωσύνης καὶ τὸν ὀνομαζέει Ἀγίον, αἰθρῶν τιμὰ καὶ δοξάζει· ἐκεῖνος δὲ ὅπῃ τιμὰ τὸν ἀνάξιον, τῷ Ἱερωσύνῃ τιμὰ. Σκόπει λοιπὸν, τίνα ποῖοι εἶναι τιμιώτερον; ἴσως γὰρ τὸ δόξτερον.

Ὁ Θεὸς, Ἀδελφεῖ, ἴδωσι τῶν Ἱερέων τὸ τέλειον χεῖρμα, καὶ ἱερουργεῖν τὰ ἄχραντα Μυστήρια καὶ Κυρίᾳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, καὶ ὅχι Ἀγγέλῳ, καὶ Ἀρχαγγέλῳ καὶ τὰ ὑπηρετῶν, ἀλλὰ τὸ πανάγιον Πνεῦμα τὰ τελειώνει ὅλα, μόνον τῷ Ἱερέως τὰς χεῖρας δαμείζεται καὶ τῷ γλῶσσῳ. ὅτε τὸ παρᾶται τὰ εἶναι καθαρός ψυχῇ καὶ σαρματὶ ὁ Ἰερὸς, καὶ ἔστι τὰ σέκεται μέσα εἰς τὸν Ἐπερνώιον Θρόνον τοῦ Θεοῦ· ὅτε παρᾶται τὰ εἶναι καὶ ἀκατηγόρητος, ἀγνός, δίκαιος, ἀρξενός, ἡμέρος, σώφρων, τακτικός, ἀμαχος, ταπεινός, ἐγκρατής, ἡσυχός, ἀμνησιτικός, καὶ τὰ ἔχει ὅλας τὰς Ἀγιοσύνας μετὰ παντοτινῇ φαιδμοδία καὶ προσοδύχῃ. Εἶδε καὶ δὲν ἔχει αὐτὰ τὰ καλὰ ἔργα, καὶ λειτουργεῖ, θεοσυνεργεῖ μεγάλῳ κόλῳ εἰς τῷ ψυχῇ τε. διότι ἐκεῖνον τὸν αἰθρῶν πιάει, τὸν ὅποῖον ὁ Ἡσαίας λέγει, πῶς εἶδε τὰ Σεραφίμ δὲν ἐπὶ λησαν χωρὶς λαβίδα καὶ πιάσαν. Καὶ τὸ σπᾶμεν τῷ Θεῷ, ἡμῶν τὸν Χριστὸν, βλέπεις ἐστὶ ὁ Ἰερὸς πάντα, καὶ μετὰ τὰ χεῖράς τε τὸν πιάει· τὸν ὅποῖον Χριστὸν ὁ Συμεὼν ὁ Θεοδόχος μίαν φορά μόνον τὸν εἶδε, καὶ τὸν ἐπιάσε. Πόσω λοιπὸν Ἀγιοσύνη θέλει τὰ ἔχει ὁ Ἰερὸς, καὶ παρᾶται παρὸς τὸν Κύριον, ὡς μεσίτης Θεῷ καὶ αἰθρῶν, ἐν τῇ ἰσχύϊ καὶ

σεβασμία Λειτουργία, ἵνα μὴ ἀαζίως λειτουργῶν, κατάραι αὐτὴν δόλογίας πά-
ρη, καὶ σκοτός κερδήσῃ αὐτὴ φωτός, καὶ κατεκρίσιν, καὶ κέλασιν ἀπέραντον,
αὐτὴ δόλογίας καὶ μακαριότητος. Διότι εἶδα ἐγὼ πολλὰς τῶν ἀαζίως ἐργα-
ζέντων, πρὶν τὰ κικρῶ ὑποθνήσκοντας, καὶ νὰ μὴ θείλῃσαν νὰ ἀρήσαν τὴν
Γερουσίαν, καὶ ἐτὶ ἐπέμψθησαν εἰς τὰ ἐκεῖ κολαστήρια τὰ Ἀδὰ.

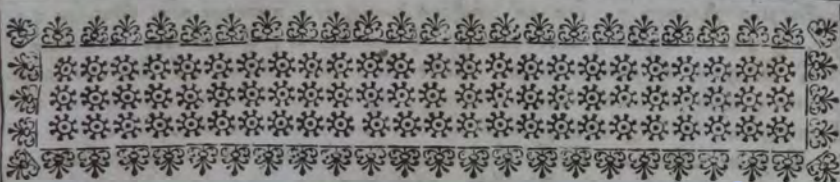
Κάποιος κληρικός Γερὺς εἶχε πλάσῃ τὴν Ἀγνότητα, καὶ ἐφαίνετο εἰς
ὅλους τίμιος, καὶ ἐνάρετος ἐλογίζετο. μίαν φορά ἐν, ἐκεῖ ὅπῃ ἐλειτέρη, εἰς
τὴν Εὐχλὴν τῆ Χερσικῆς, κλίνας τὴν κεφαλὴν τὴν καὶ τὴν σωλήθειαν ἐν τῇ Ἀ-
γία Τραπεζῇ, ὡς ἰσοῖξε τὸ σωματὶ, νὰ εἴπῃ τὸ, Οὐδεὶς ἀξίος, ἐξαίρετα, ἀλ-
λοῖμονοι, ἐφάνηκε νεκρός, καὶ καθὼς ἦτον σκυμμένος, τὸν ἀρκοῦν ἡ ψυχὴ τὴν.

Καί ποτε, εἰς τὴν Μοναστήριον, ὅπῃ ἦτον σιμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐ-
τυχεν, ὅπῃ ἤθελαν νὰ τελειώσῃ τὸ Ὅρθρου τὴν Δοξολογίαν, καὶ τῶν δύο Χο-
ρῶν ὁμολογούντων, ἐσωσέβη τὸτο. Ἦσαν γὰρ ἐν τοῖς Χοροῖς περὶ ἀκόνητοι Γε-
ρεῖς οἱ φαῖλλοντες, καὶ ἐκεῖ, ὅπῃ ἀρχισε νὰ φέγγῃ ἡ ἡμέρα, ἐξαίρετα γίνεται βοή
καὶ βροντὴ φοβερά μὴ ἀσραπῆς, καὶ ἐκατὶ δύο Γερεῖς, ἐν μετὰ τῶν ἄλλων Γε-
ρεῶν. Ὁμοίως εἶδα πολλὰς ἄλλας, ὅπῃ πικρῶ θανάτῳ, καὶ αἰφνιδίῳ τὸ ζῆν ἐσε-
ρήθησαν· τῶν ὁποίων ἦσαν τὰ ἀμαρτήματα, πορεύει, καὶ μέδαι, καί τινων μοι-
χεῖται μὲ ταῖς ἐκείνων συντηκνήσας· ἐὰν δὲ καὶ ὁ θεομώτερος ἐδῶ δὲ ἐπαιδίδθη-
σαν, ἐδὲ εἰς οἷοναι ἐβαλαν τὸ τί ἐπαθάν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ τὰς ἀπανταχαινέ
ἐκεῖ ἀξία ἡ ἀνταπόδοσις τῆς ἀαζιότητος, καὶ φεικὴ κολασίς καὶ ἀπελότης.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Οἱ καιροὶ τῆς Κοινωνίας εἶναι, ἐπὶ ἡ Ἑορτὴ καὶ Πανήγυρις, ἀλλ' ἡ καθάρ-
σις τῆ συνειδήσεως, καὶ ὁ βίος ὁ ἀκατηγόρητος. Καὶ καθὼς ἐκεῖνος, ὅπου
δὲν ἔχει εἰς τὰ λόγια τὰ καιρὸν ἐμπόδιον ἀμαρτίας, ἡμπορεῖ νὰ μεταλαμβάνῃ καὶ
κατ' ἡμέραν, ἐπὶ καὶ ὅποιος πίπτει εἰς ἀμαρτίας, καὶ δὲν μετανοῇ, ἐδὲ εἰς Ἑορ-
τῇ δὲν βολεῖ νὰ μεταλάβῃ. Διότι δὲν μᾶς ἐλαφρύνει τὸτο ὑπὸ ἀμαρτήματι,
ἐὰν μεταλαμβάνωμεν μίαν βολὰν τὸν χρόνον ἀαζίως, ἀλλὰ μάλιστα ὑπὸ τῶν χει-
ρότερων μᾶς καταδικάζει, ὅτι μίαν φοράν μεταλαμβάνομεν, καὶ ἐδὲ τότε καθάρως.
καὶ τὸτο φεῖ καλῶς ὅλους, νὰ μὴ ἐρχομεν εἰς τὰ θεία Μυστήρια, καὶ πρὶν ἀ-
φορμῇ τῆς Ἑορτῆς. Ἀλλ' ἐὰν ποτε θέλῃτε νὰ μεταλάβετε, πρέπει νὰ καθαρῶ-
ζῶτε πολλὰς ἡμέρας προτίτερα καὶ μετανοίας, καὶ δὲ καὶ, καὶ Ἐλεημοσύνης, καὶ πρὶν
τῶν πνευματικῶν χολῆς· καὶ νὰ μὴ ὑπερβῆτε πάλιν εἰς τὰ παρὰ, ὡς αὐτὸς ὁ
σκύλος εἰς τὸ ξέραςμα, διότι αὐτὴ ἡ Τράπεζα τῆ Κυρίας εἶναι ῥομὰν πύρ πνευ-
ματικόν. Καὶ καθὼς ἡ βρύσας φυσικῶς ἀναβλύζειν τὸ νερόν, ἐπὶ καὶ αὐτὴ ἔχει
φλόγα τινὰ ἄρρητον. Λοιπὸν ἐὰν βαρὺς καλὰ μιν, ξύλα, χάρτον, μὴ πλησιάζ-
σῃς, καὶ νὰ μὴ ἀνάψῃς χειρότερα, καὶ κατεκαύσῃς τὴν μεταλαμβάνουσαν ψυχὴν.

Ε΄ ΤΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΓΓΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ.

ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.

Λ Ο Γ Ο Σ Α΄.

Μέγιστος, καὶ λίαν Ψυχωφελής.

ΕΤ' ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Εὔτε, Ἀγαπήτοι, δεῦτε Πατέρες καὶ Ἀδελφοί μου, τὸ ἐκλεκτὸν ποίμνιον τῆ Πατρὸς, οἱ ἐσφραγισμένοι τῇ Χρυσῇ σφραττίᾳ· δεῦτε Τέκνα, ἀκούσατε λόγον σωπείων τῶν ψυχῶν ὑμῶν· δεῦτε παρακαλούσάμεθα, ἕως ὅτε σήκει ἡ πανήγυρις· δεῦτε λάβωμεν ζωὴν αἰώνιον· δεῦτε ἀγοράσωμεν Σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὑπὸ δακρύων, καὶ θρόνων αὐοίγονται οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς θνητοῦς ἡμῶν· δεῦτε πάντες ὁμοθυμαδόν, πλεῖστοι καὶ πενίτες, Ἀρχόντες καὶ ἀρχόμνητοι, γέροντες καὶ νέοι, υἱοὶ καὶ θυγατέρες, καὶ πάντα ἡλικία, ὅσοι βέλτετε εἰς γλυπτοῦτε ὑπὸ τῶν αἰώνιων Κόλασιν, καὶ εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν. Ἀς θαυμάσωμεν μὲν τὸν Ἀγίον Δαυὶδ τὸν ἐλεήμονα καὶ φιλανθρώπον Κύριον, Ἀς ποκάλυψον, τὸς ὀφθαλμούς μας, καὶ κατανοήσωμεν τὰ θαυμάσια ἐκ τῆς Νόμης· φωτίσωμεν τὸς ὀφθαλμούς μας, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον. Ἀς κράξωμεν, ὡς ἐκράξεν ὁ τυφλὸς· Ἐλέησόν με, Κύριε, Τί τὸ Θεὸς τῶν ὕψους· καὶ εἰς τίνες μᾶς κινήσῃ, ἡ μᾶς ὀργίζονται, εἰς τὴν σωπείαν ἡμῶν. Μεγαλότερα δὲ ἂν κράξωμεν μὴ ἐκκαίζοντες, ἕως εἰς τὴν αὐοίαν τῆς ὀφθαλμῶν τῆς θνητοῦς ἡμῶν ὁ φωτοδότης Γησῆς. Ὡς Προσέλθῃτε τῇ Χρυσῇ, προσέλθετε πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίσθῃτε, καὶ τὰ πρὸς ὅσα ὑμῶν εἰς μὴ

καταγλυφῶσιν. Ἀς λάβωμεν εὐνοίαν καλὴν καὶ πόδον παρὰ τῆς Βασιλείας τοῦ Παραδείσου, καὶ διδῶς καταφρονήσατε τὰ Κόσμη τὰς τὰς παραγματοῦ. Ἀγαθίστα θε εἰς τὴν ἐνδεκατὴν ἡμέραν ταύτην. δράμετε, ἵνα μὴ ὑποκλειθῆτε ἢ ἐσπέρῃ ἐφθασε, καὶ ὁ μισθοδοσίας ἔρχεται μὴ δόξης πολλῆς, ἵνα ἀποδώσῃ κατ' ἐνός καὶ τὰ ἔργα. Ἀς μετανοήσωμεν ἅν. Ἀδελφοί, ὡς ὅπως καιρὸν ἔχομεν. Ἀκούσατε τί λέγει ὁ Κύριος; „ Χαρὰ γίνεται ἐν Οὐρανοῖς, ὅταν μετανοήσῃς ὁ μαρτυρῶς. Τί ῥαθυμίαι, ἀμαρτωλοί; τί δοσινώσκες; εἰς ἐν τῇ Οὐρανῇ γὰρ γίνεται, σὺ μετανοήσας, τί φοβεῖσαι; Οἱ Ἀγγέλοι χαίρουσι, καὶ σὺ ῥαθυμῶς; Κήρυξ τῆς μετανοίας ἐστὶν ὁ Ἀρχάγγελος, καὶ σὺ φοβεῖσαι; ἢ ἀχρεῖας, καὶ ἀχάρις, καὶ ἀποσκυνωτὴ Τελαρὰ ἀποσκυλῇ, καὶ σὺ σκαλῆς; Μὴ μᾶς γλυκύνῃ ἢ μέριμνα τὸ Κόσμη, ἵνα μὴ μᾶς πικρῶν τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, καὶ ὁ σκαλῆς ὁ ἀκούμνητος. Ἀς κλαυθώμεν ὀλίγον ἐδῶ, ἵνα μὴ κλαυθώμεν ἐκείθεν αἰωνίως βασιλεύοντες. βλέπετε, μηδεὶς ἀμελήσῃ, ὅτι ἔξαφνα ἢ φοβερὰ πικρῶς τὰ Χεῖρ γίνεται. δὴ φοβεῖσθε, ὅτι κατ' ἐνός καὶ τὰ ἔργα τοῦτο λαμβάνει ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως; Ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ κατ' ἐνός τὸ εἶδόν τε φορτῶν βασιλεύει, κατ' ἐνός θέλει διεῖσαι, κατὰ τὴν ἑαίρεσιν. ὅλοι γυμνοὶ παρὰ τὸν Κεῖθρον, καὶ κατ' ἐνός παρὰ αὐτὸν λόγον δώσει τὰ Κεῖθρα. Ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τινὲς ἄλλοι δὲ διώκεται τὰ βοηθήσῃ. ἕκ ἀδελφὸς ἀδελφόν, ἢ Γονεὶς Τέκνον, ἢ Τέκνον Γονεὶς, ἢ φίλοι φίλους, ἕκ ἀνδρὰς τὴν Γυναικά τιν, ἀλλὰ κατ' ἐνός μὴ φόβος καὶ φόβος παύσεται, ἀπαντὸς κενώσας τὴν δόξασιν τὰ Θεῷ τὰ ἀνέστη. Τί ἀμελήμεν καὶ δὲ δι' ἐπιζόμενον; ὅτι δὲ ἐνοιαζόμενον τί τὰ ὑπολογισμένον, ὅσον ἔχομεν καιρὸν; ὅτι καταφρονῶμεν τὰς Ἀγίας Γραφάς, καὶ τὰ λόγια τὰ Χεῖρ; Δὲν ἡξοῦμεν, ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ, καὶ τὰ Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ Προφητῶν κατακρίνωσιν ἡμᾶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, εἰς τὸ φοβερὸν Κεῖθρον, εἰς μὴ φυλάξωμεν καὶ ποιήσωμεν, κατὰ τὴν ἀπαρχὴν ἡμῶν ἐκείνοι ἡμῖν;

„ Ἀκούσατε τί λέγει ὁ Κύριος πρὸς τὴν Μαθητῆς. Ἐκεῖνος, ὅπως ἀκούει ἐσῶς, ἢ ἐμὴ ἀκούει, καὶ ἐκεῖνος ὅπως σᾶς ἀδικῶν, ἐμὴ ἀδικῶν καὶ τὸν Πατέρα ἡμῶν. Καὶ ἄλλο λέγει πάλιν. Ὅποιος μὲ ἀδικῶν, καὶ δὲ πίνει τὰ λόγια ἡμῶν, ἐγὼ δὲ κενῶ, ἀλλὰ ἔχει τὸν κένοντα αὐτόν. ὁ λόγος ὅπως ἐλάλησα, ἐκεῖνος θέλει τὸν κένον εἰς τὴν φοβερὰν ἡμέραν. ἔγω κηρύττει τὸ Ἀγίον αὐτὸν Εὐαγγέλιον, καὶ αἱ λοιπαὶ Γραφαὶ τῶν Ἀγίων Προφητῶν, καὶ Ἀποστόλων. Διὰ τὸ τοῦτο, Ἀδελφοί, σᾶς ἀδικῶν, μὴ καταφρονῶμεν τὰ γεγραμμένα, διότι ὁ Οὐρανός, καὶ ἡ γῆ μετασάλλουσιν, οἱ δὲ τὰ Χεῖρ λόγοι δὲν ἰσχύονται. Δεῦτε, Ἀγαπητοί, πρὸς τὴν ἐλθῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἢ φοβερά, ἀς ρίξωμεν τὴν μέριμνάς μας εἰς τὸ πέλαγος τῆς Ἐλεημοσύνης τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ὁ Θεὸς μᾶς κρατεῖ ὅλος, λέγων „ Δεῦτε πρὸς με ὅλοι οἱ κοπιῶντες, καὶ φορτωμένοι, καὶ ἐγὼ τὰ σᾶς ἀναπαύσω. Ὅλος μᾶς κρατεῖ ὁ φιλανθρώπος, καὶ ἀνέξικτος Κύριος, ὁ εὐσπλαγχνὸς καὶ μακρόθυμος, ὅπως θέλει ὅλος ἀνθρώπου σωθῆναι. Δὲν κρατεῖ μόνον τὴν ἐδικήν τιν, ἀλλὰ ὅλος τὸν κρατεῖ. „ Δεῦτε πρὸς με πάντες, καὶ πλῆθος, καὶ πτωχός,

ὅτι τὸν ἐρχόμενον πρὸς με εἰ μὴ ἐκβάλλω ἔξω. Τίς δὲ εἶναι ὅπῃ ἔρχεται πρὸς με;
 Οἱ ἔχον τὰς παροργισίας με καὶ ποιοῦν αὐτάς· ἐκεῖνος ὅπῃ ἀκείει τὸν λόγον με, καὶ
 πιστεύει ἐκείνον ὅπῃ με ἔσειλε. Καλὸς τυχεὶς ὅπῃ ἀκείει τὸν λόγον, καὶ τὸν φυλά-
 γει εἰς τὴν καρδίαν ταύτην, καὶ καλὸς τυχεὶς, ὅπῃ παροργίζει, ὅτι ἐκεῖνος ὁ λόγος μέλ-
 λει νὰ τὸν κείνῃ εἰς τὴν ὑπερίω ἡμέραν τῆς Κελεύσεως, καθὼς γέγραπται·, Φοβε-
 ρὸν τὸ ἐμπισθεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. Μετανόησον, Ἀδελφε καὶ μὴ δειλιά-
 σῃς. μετανόησον, Ἀμαρπολέ· θάρρει καὶ ἔλπιζε εἰς τὴν ἀμέλειον φιλοφρο-
 νίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅπῃ εἶπε. Δὲν ἤλθα νὰ κλέψω τὰς δικαίας, ἀλλὰ τὰς ἀ-
 μαρπολέας εἰς μετάνοιαν. Μετανόησον, ἵνα μὴ ἐνθουσιᾷς εἰς τὸ φοβερὸν Κελεῖριον,
 ὅπῃ μὴ φόβος παροργίσῃς χιλιάδας καὶ μυριάδας Ἀγγέλων, καὶ Ἀρχαγγέλων· ὅτε
 τὰ κρυπτά φανερά γίνωνται, ὅτε ἀνοίγωνται αἱ Βίβλοι, ὅτε χαρίζωνται τὰ πρό-
 βατα ὑπὸ τὰ γόδια, καὶ ὁ σῶς ὑπὸ τὸν ἄλκον. Ὁντως φοβερά ὦρα καὶ τρομακτική.
 Ὅταν Δικαιοκρίτης φοβερὸς δοπορασίῃ, ποῖος νὰ μὴ φοβῇ; ποῖος νὰ μὴ δει-
 λιάσῃ τὴν ὥραν ἐκείνην; Δικαιοκρίτης δυνατὸς, καὶ ὁ κείσῃς ἀποδυναμωμένος, καὶ
 τὰ ἔργα μας ἐμπαροτρύνει· μας ἐκκρίνεται, καὶ ὁ πύργος ποταμὸς ὁμαρτὸς εἰς τὸν Κελεῖ-
 ριον, καὶ ὁ ὕμνος τοῦ Δικαίου μὴ Ἀγγέλων ἀνέστητος, καὶ ὁ κλαυθμὸς τοῦ ἀμαρ-
 τωλῶν ἀβυσσάντος, καὶ τὰ δάκρυα ἀνώφελλοι. Τότε ὁ βίος ἀνοίγεται, καὶ οἱ δι-
 καιοὶ δοποραμβάνονται, καὶ μακάριοι οἱ πενιτῆρες, ὅτι ἐκεῖ χορτασθήσονται, καὶ
 καὶ οἱ χορτασθήσονται, ὅτι ἐκεῖ πεινάσονται καὶ διψήσονται. Καλὸς τυχεὶς οἱ κλαύσαν-
 τες ἐδῶ, ὅτι ἐκεῖ γελάσονται καὶ ἀποκλιθήσονται· καὶ καὶ οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι
 ἐκεῖ κλαύσονται ἀπαύτως· καὶ καλὸς τυχεὶς οἱ ἐλεήσαντες, ὅτι ἐκεῖ ἐλεηθήσονται·
 καὶ καὶ τοῖς μὴ ἐλεήσανσιν, ὅτι ἐκεῖ οὐκ ἐλεηθήσονται. Ἡκούσατε πῶς μακαρι-
 ζονται οἱ ἀγαπῶντες, καὶ πῶς πελαγίζονται οἱ ἀμελῶντες; Ὅλα αὐτὰ κατε-
 νόησον, καὶ κάμει νὰ σωθῇς, ὦ ἀνθρώπε· μὴ πρὸς ἐκείνους, ὅπῃ ἀμελῶν, καὶ
 βλάπτει, καὶ πίνειν, ὅτι εἰσὶν τὸ χόρτον ἐγγύς ἀπὸ ξηραίνονται· μὴ ἀγαπήσῃς τὸν
 Κόσμον τῶτον, διότι καταβαίνει τὰς ἀγαπῶντας αὐτόν, καὶ τὰς χαίρει πρὸς ὥραν,
 καὶ γυμνὰς τὰς ἐκείει εἰς τὸν αὐτὸν Κόσμον. Ἀκούσον καὶ προσέχε τὰς Ἀγίας Γρα-
 φάς, καὶ εἰ μὴ πλανήθῃς, ἐδὲ θέλεις σκοντάψῃ ὑπὸ τὴν ποιεῖν καὶ φάτις Κόσ-
 μου τῆς. Ἀκούσον τί λέγει ὁ Θεολόγος Γεωργίου. Μὴ ἀγαπάτε τὸν Κόσμον
 μηδὲ πᾶν τὸ ἐν τῷ Κόσμῳ· ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ Κόσμῳ ἐστὶν ἡ ἐπιθυμία τοῦ σαρκὸς,
 καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ φθορά, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ Κόσμου, καὶ ὁ Κόσμος παρέρχε-
 ται, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν· καὶ ὁποῖος κάμνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μένει εἰς τὸν
 αἰῶνα. Ἀκούσον τί λέγει ὁ Κύριος· Τὶ ἀφελήσῃς ἀνθρώπος, εἰὰ τὸν Κόσμον
 ὅλον κερδήσῃ, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν ταύτην; Προσέχετε ἀκριβῶς μὴ φόβος τὸν λό-
 γον αὐτοῦ, ὅτι ὁ λόγος ἐν ἐλάλησιν καὶ ἐδιδάξεν, ἐκεῖνος κενεῖ ἡμᾶς τῇ ἐχάτη
 ἡμέρᾳ. Μὴ νὰ εἶναι φύσεως ὁ Κύριος; μὴ γινώσκω. αὐτὸς γὰρ ὅστις ἡ ἀλήθεια,
 καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀφώδεις· Τὶ ἀμελεῖς, ἄθλιε; τί παυτέχεις; τί ἐνθυμᾶσαι;
 ποῖος νὰ δοπορηθῇ ἔξω σέ; δὲν ἤξεύρεις, ὅτι κατ' εἰς ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον δά-
 σκει τῷ Θεῷ, καὶ κατ' εἰς θέλει θερίσῃ ἐκεῖνο, ὅπῃ ἔσπερε, καὶ κατ' εἰς τὸ φορ-

τίοντες βασιλείαι; Ὅσον ἔχεις καιρὸν, σκόρπισαι τὸ φορτίον ἡμῶν ἀμαρτιῶν σου· προσκαλεῖται γάρ σε ὁ πανάγαθος Θεός, λέγων, Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι. Πάντας κράζει· μηδεὶς δοπομισῶν, μηδεὶς πολήσῃ εἰπεῖν, ὅτι ἔχω ἥμαρτον· τυφλὸς εἶναι, καὶ δὲν ἤξῃ εἰς τὸ δόξασθαι ἐκείνος, διότι λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Γεωργίου· Εὐὰ εἰπαμὲν ὅτι ἀμαρτιῶν ἔχομεν, ἰδοὺ δὲν εἶναι τινὰς καθάρους ὑποφύει· καὶ τὸν Θεὸν ἰδοὺ ποιῶμεν, διότι δὲν εἶναι τινὰς καθάρους ὑποφύει.

Τί ἂν δακρύων χεῖρα, ἵνα τὸν ῥύπον ὑποπλύνω, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθῶμαι; καὶ πάλιν· Ἰδοὺ καὶ ἐκαστὴ νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δακρυτῇ μου τὴν τραυμὴν μου βρέξω. Εκείνος μίαν νύκτα ἥμαρτε, καὶ πᾶσαι ἡμέραι ἐδάκρυε. ὅτε τὸ μακάριον ἐδείχθη, διότι ἀπρόβλεπτον ἀκριβῶς ὁ Προφήτης τὸν εἰποῦσα, Μακάριοι οἱ πενθῶντες. Μηδὲν λοιπὸν τὸ Κόσμος τῆς ἀγαπῆσης. μὴ χαίρει εἰς τὰ γλυκὰ τὰ Κόσμος, καὶ μὴ ἐπιθυμῆσιν πλεονεξῆσαι τὸ Κόσμος τῆς μίσσης. Μίσσησον φορέματα μαλακά· μίσσησον βάμματα εὐμορρα, σιβασμόν, εὐμορράδιον, γαβγισμόν, καὶ τὰ αὐτῶν δαιμονικά φάρμακα, κιθάρας, καὶ αὐλὰς, καὶ τῶν χειρῶν κρότους, καὶ τὰς ἀτάκτας ἀρχήμονας φωνὰς. Οὐκ οἶδας, Ἀδελφε, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ Διαβόλου ἀπορὰ ὄντι; αὐτὰ ὅλα τὰ Ἐθνη τὰ Κόσμος ἐπιζητεῖ, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχον ἐλπίδα σωτηρίας· μὴ ἂν ὁμοιοπαθῶμεν τοῖς Ἐθνεσιν, ἵνα μὴ καὶ συγκατακερδαῖμεν αὐτοῖς. Ἀκούσατε τὰ Ἀποστόλοις λέγοντος· Τὴν ἡμέραν καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, πλέον ἐὰν μὴ παρὰ τὴν ἡμέραν, ὡς αὐτὸς εἶπα· τῶν τὰ Ἐθνη, ἐν ματαιότητι τῶν ὁδῶν αὐτῶν, ἐσκοτισμένοι τῇ θραύσει. Καὶ ὡς καθὰς ἀφίσταμεν τὰ ἔργα τῶν Ἐθνῶν, μὴ σφραγίσμεν πάλιν εἰς τὸ ὀπίσω, καὶ κατὰ τὴν ἀντίθεσιν τῶν Ἐθνῶν. Μίαν φωνὴν ἀντήθης τὸν Σατανᾶν εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, σιωπεῖσθαι δὲ τῶν Χριστῶν ἐπὶ πολλῶν μαρτύρων· ἴδε ποῦς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, καὶ μὴ καταφρονῆσθαι. Τὴν δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν τῇ αἰῶνι ἐκείνῃ οἱ Ἀγγελοὶ τὰς φωνὰς σου, καὶ τὰς συνδικήσεις σου, καὶ τὴν καταπαλὴν ἀπερρέψω, ἐν Οὐρανῶν φυλάττονται ἕως τῆς φοβερᾶς ἡμέρας τῆς Κρίσεως. Δὲν φοβᾶσαι; Δὲν φοβᾶσαι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως; προσφέρουσιν οἱ Ἀγγελοὶ τὸ χειρὸς ἀφόνος, τὰ λόγια τὰ σώματος σου ἐμπαροῦν τῇ φοβερᾷ Κρίσει, ὅπως καὶ Ἀγγελοὶ μὴ τρώμεν παρῆσανται. Ἐχέεις τὰ ἀνέστης ὀδυμνῶν φωνῶν, ὅτι ἐκ τῶν σώματος σου κενῶσαι, ποικίλῃ δὲ ὅπως ὅτε θέλεις ἀνασῆσαι καὶ δακρύσεις πικρὰ ἐν τῇ αἰῶνι ἐκείνῃ, καὶ δὲν ἀφελήσῃ. Ἐλίσσον σεαυτὸν, καὶ μὴ μισῆσαι τὴν ψυχὴν σου· αὐτοῖς τὰς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε πῶς ἀγωνίζονται πολλοὶ, πῶς βιάζονται εἰς τὴν ἡμέραν ἀγαθὴν, πῶς φυλάττονται ὑπὸ φόβου, ὑπὸ λειδορίας, ὑπὸ μίσσης, ὑπὸ λειδορίας, ὑπὸ τῆς πορνείας, ὑπὸ τῆς τρυφῆς, ὑπὸ μάχης. Πῶς δὲ τὴν ἐσπέρᾳ εὐδοκίαν ἡγάπησαν νηδύνοντες, ἀρτεπνύοντες, κακοπαθῶντες, καὶ κλαίοντες; πῶς τὰς λαμπράς ἡτοιμάσαντες λαμπράς, πῶς τὸ σῶμα αὐτῶν πᾶντο ὑμῶν καὶ δεῖξαι τὸν ἀγαθόν Νυμφίον; Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν κατανοοῦσιν εἰς τὸ κάλλος αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἀγαλλιάται. Κατανόησον καὶ ἴδε, ὅτι ἐφθασε καὶ δὲν ἄρχει. Ἐρχεται. ἵνα

ὁ φραγὴν τῆς ἀγαπῶντας αὐτόν· ἔρχεται, ἵνα παθεκαλέσῃ τὴς πενθήσαντας καὶ καλῶσαι, ὅχι τὸν νεκρόν, ἐδὲ τὴν πρόσκαιρον ζημίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν δεσφίσαντον ἀμαρτίαν, καὶ τὴν Βασιλείαν, ἣς ἐκ εἶναι τέλος· καὶ διὰ τὴν μακαρίαν ἑσπλὴν τῆ Παραδείσου, ὅθεν διγήμεν, διὰ τὰ παρέβαιμεν τὴν ἐντολὴν τῆ Θεοῦ, ὅπως πάλιν ἐπιειρόμεν οἱ πενθῶντες, καὶ κλαίοντες. ἔρχεται, ἵνα σεφανώσῃ τὴς νομίμως ἀθλήσαντας, καὶ τὴν σελὴν καὶ πεθλιμμένην ὁδὸν ἀγαπήσαντας. ἔρχεται, ἵνα ἐλεήσῃ τὴς ἐλεήμονας. ἔρχεται, ἵνα χορτάσῃ ἀγαθὰ τὴς δι' αὐτὸν πεινάσαντας καὶ διψήσαντας· ἔρχεται, ἵνα φωτίσῃ τὸν Κόσμον· ἔρχεται, ἵνα σωτίσῃ τὰ κρυπτὰ τῆ σκότης, καὶ φανερώσῃ τὰς βελὰς τῆς καρδιῶν. Καὶ τί δὲν λέγει τὸ σωπικώτερον; ἔρχεται, ἵνα δοθῶσιν καὶ οὐδὲς καὶ τὰ ἔργα τῶν ἔρχεται, καὶ ἄλλο γῆς, καὶ αὐτὰς τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ ἐξ Οὐρανοῦ, καὶ δυνάμεις καὶ δόξης πολλῆς.

Τότε αἱ σάλπιγγες σαλπίσουσιν ἐκ τῶν Οὐρανῶν, καὶ αἱ δυνάμεις σαλευθήσονται, ἡ γῆ πάντα ὡς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης· ἔμελλε δὲ τὴς δόξης αὐτῆς. „πο-
 „ τμός πυρὸς προφέχει ἐμπροσθεν αὐτῆς, καθαρῶν τὴν γῆν ἀπὸ τῶν ἀνο-
 „ μίων, εἴτε κραυγὴ γίνεται ἐξ αὐτῆς· Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται, τῷ Δικαίῳ
 „ τὸ καύχημα, τῆς Δικαιοσύνης ὁ Ἅγιος· Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς τῶν Βα-
 „ σιλευόντων, τῶ ὅποιον ἡ Βασιλεῖα δὲν ἔχει τέλος· Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ δίκαιος Κρι-
 „ τὴς, ἰδοὺ ἔρχεται, καὶ ἔρχεται εἰς ἀπάντησιν αὐτῆς. Τότε ἔρχονται μετὰ χιτῶν οἱ
 „ ἔχοντες τὰς λαμπάδας φαιδράς μετὰ πολλῆς παρρησίας, ἀγαλλιάμενοι, καὶ θαρ-
 „ ρεῖς, ὅτι αἱ λαμπάδες αὐτῶν ἐκ ἐσβέδισαν. Τότε σύ, θεωρήσας ἑαυτὸν
 „ ἐν πολλῇ εὐφρίᾳ καὶ δεινῇ ὑπερυψίᾳ, καὶ ἀγάλλῃ ἀφορήτῃ, καὶ βλέπων τὴν
 „ λαμπάδα σου σφυσμένην, μετὰ ἐξουσίας λέγεις· χαλεπαίνει μοι ὀλίγον ἔλαιον·
 „ Αἰδολοί, ὅτι ἡ λαμπὰς μου ἐσβέδη. Καὶ δοκίμαζόντες λέγουσι· μήποτε λη-
 „ ψη καὶ ἐσθία καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ πορεύεσθε πρὸς τὴν πωλῶντας καὶ ἀγοράσαν· καὶ ὑπά-
 „ γετε μετὰ εὐφροσύνης καὶ ἡρώων καὶ πικρῶν δακρύων, καὶ ἐδὲ ὅπως ἀφίσκετε ἀγο-
 „ ράσαι, διότι ἐλθὼν τῆς ζωῆς ἡ πανήγυρις, καὶ πάντα ἡ ζωὴ αὐτῆς ἔμελλε, ὡς
 „ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης. Ἐπύρασεν δὲ καὶ οἱ πτωχοί, ὅπως ἐκάθοντο εἰς τὴν θύ-
 „ ραν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπάλαν τὸ ἔλαιον. Καὶ ἀπὸ ὅλας σεντοχωρήμενος καὶ
 „ ἀπορῶν, λέγεις, κλαίον καὶ ὀδυρόμενος· ὑπάγω, κρῶ εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκ-
 „ κλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τίς εἶπεν, εἰ ἀνοίξει μοι; καὶ ἐλθὼν κρῖνεις, καὶ
 „ ἔσταις ἐν αὐτῇ· ἰδοὺ δὲ ὁ Νυμφίος· Ἀμήν, ἀμήν, λέγω σοι, δὲν σὲ ἡδέ-
 „ σθησιν· δὲν ἡκούσας τῶν πτωχῶν τὴν φωνήν, ἐδὲ ἐγὼ ἀκούω τὴν ἰδικήν σου· τὰς
 „ ἁγίας μετὰ Γραφὰς κατεγγέλας, διὰ τὸ δὲν σὲ δέχομαι νὰ σέβης· ἐκαταφρόνη-
 „ σας τὴς Προφητίας, καὶ Ἀποστόλων μετὰ, διὰ τὸ δὲν ὅτι ἐλάλησας, ἐκείνος
 „ κενεῖ σε ἐν τῇ ἑκατῇ ἡμέρᾳ. Ἀπελθε ἀπ' ἐμοῦ, ἐκ ἐκδέχεται σε ἡ σελὴ πύλη·
 „ ἐθρέψας τὴν σάρκα σου, τὴν δὲ ψυχὴν σου ἐφόνεισας. Καὶ πῶς βάλῃς νὰ ἔλ-
 „ θης ἐδῶ νὰ μὴ μετὰ τὴν Βασιλείαν μετὰ τῆς σαρκὸς σου ἐμίανας τὴν σελὴν, τὸ
 „ σέμα σου λοιδορίας ἐπλήρωσας, τὸν πλησίον σου ἐμίσησας, τὰ θελήματά σου

Διαβόλου ἐποίησας, καὶ τὰ ἐμὰ ἐκατεφρόνησας, καὶ τώρα πᾶσκαλεῖς νὰ ἔλθῃς, ὅπου ἔδωκ' ἀποπέμψας; ὅπου ἔδωκ' ἔχεις ἀποκείμενον, καὶ δακρυα, καὶ κλαυθμόν, καὶ Νηστείαν, καὶ ἀρεμπνίαν, καὶ ὑπομονὴν, καὶ Ἐλεημοσύνην, καὶ φιλανθρωπίαν, καὶ παρθενίαν, καὶ δὲν ὅσο πάλιν ἀποπέμψας ἔδωκ'. Τί ζητεῖς; Τὸ το κατόικη-
 μένον κατοικῶσιν οἱ δὲ ἐμὰ πτωχόσαντες· αὐτὴ ἡ Βασιλεία τῷ ἐλεημόνῳ ἐ-
 στί· αὐτὴ ἡ εὐφροσύνη τῷ πενθεσιάνῳ ἐστί· αὐτὴ ἡ χαρὰ τῷ μετανόοντι καὶ
 κλαυσάντων ἐστί· αὐτὴ ἡ ἀπάνασις τῷ ἀρεμπνέντων, καὶ νησιόοντων ἐστί· αὐτὴ
 ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ τῷ χηρῶν, καὶ ὀρφανῶν ἐστί· Ὡς οἱ πενήτασες, καὶ οἱ δι-
 ψικῶντες εὐφραίνονται εἰς τὰς αἰῶνας, σὺ δὲ ἀπὸ πειλαβίς τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ
 σου· Περὶ αὐτῶν αἰπὴ ἐμὰ εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Ταῦτα ἀκούων, ἴσασα καταχαυρόμενος· ἴσμεν δὲ σε ἐκεῖ, ἔρχεται εἰς τὰ
 αὐτὰ σε φανὴν εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ θέλεις γνωρίσει τὴν φανὴν εὐδὸς ἐ-
 κάσῃ φίλῃ σου, καὶ τότε θέλεις σονάξῃς πικρὰ λέγων· Οἱμοὶ τῷ ἀδελφῷ, πῶς
 ἐσπρήθην πρὸς δόξιν ταύτης, καὶ ἐχωρίθην ὅσο πρὸς φίλῃς μου· ὅλον τὸν χρόνον πρὸς
 ζωῆς μου μετ' αὐτῆς ἦμην, καὶ τώρα ἐχωρίθην ἀπ' αὐτῆς· Ὅντως δικαία ἡ Κρί-
 σις τοῦ Θεοῦ· ὅντως δικαίως ἔπαθον, διότι ἐκείνοι ἐχρησάμενον, ἐγὼ τὰ ἀρεῖα
 καὶ τὰ δειπνα ἐκατάβρεχα· ἐκείνοι ἐφαιλλον, ἐγὼ ἐσπρήθην· ἐκείνοι εὐφροσύνην
 ἔχοντο, ἐγὼ δὲ ἐμετρωρίζομαι· ἐκείνοι ἐδάκρυον, ἐγὼ δὲ ἐγέλην. Διὰ τὸ ἐκεῖ-
 νοι τώρα χαίρουσι, ἐγὼ δὲ ὀδυρόμαι· ἐκείνοι εὐφραίνονται, ἐγὼ δὲ κλαίω· ἐ-
 κείνοι βασιλεύουσι μετ' αὐτῶν εἰς τὰς ἀπέραντας αἰῶνας, ἐγὼ δὲ μετ' αὐτῶν Ἀντι-
 χρίστῃ πέμπομαι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Οὐαὶ μοι τῷ ἀδελφῷ· τί μοι γέγονε; πό-
 σων ἀγαθῶν ἐσπρήθην, ἵνα μικρὸν χρόνον τὸ θέλημα τοῦ Διαβόλου ποιήσω. Τά-
 ρα ἐγνώρισα, ὅτι κατ' οὐκασ καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀπολαμβάνει· τώρα ἐγνώρισα,
 ὅτι ἐνέπαιξέ με, καὶ ἐσκέλισέ με ὁ μάταιος Κόσμος ὅτος. Ὡς πόσων ἀγαθῶν
 ἐμαυτὸν ὑστέρησα, εἰς πόσα δὲ κακὰ ἐαυτὸν ἐμελέθηκα. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα
 ὀδυρόμενος εἶπες, καὶ ἔδωκ' ἀφελήσαι· καὶ γὰρ ἔστιν ἀφέλεια τὸ μετανοῆσαι τότε.
 Διὰ τὸ πᾶσα γένοιτο καὶ ἁμαρτύρουται ἡμῖν αἱ Θεῖαι Γροφαὶ τῷ Ἀποστό-
 λῳ, καὶ Προφῆται, ὅτι τὰ ἀγαθὰ ὑπείμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν,
 καὶ ὀφθαλμοὶ ἐκ εἶδεν, καὶ ὅς ἐκ ἡκούσε, καὶ ὅτι καρδίαν ἀνθρώπου ἐκ ἀνέβη.
 Ἦκουσας πάντες τὸ Κυρίου λέγοντος, μὴ φοβηθῆς ἐπὶ τῷ ἀποκτείνοντι τὸ
 σῶμα· καὶ ἀλλὰ πάλιν, Μακάριοι οἱ διδωγμένοι ἐνεκεν ἐμοῦ. Διὰ τὸ το λέ-
 γει ὁ Ἀπόστολος, Μὴ πλανᾷτε. Ὁ Θεὸς δὲν γελᾷται, ὅτι ἐκεῖνο, ἐπεὶ ἀεί-
 ρει ὁ ἀνθρώπος, ἐκεῖνο καὶ θέρπει· ὁ ἀείρων εἰς τὴν σάρκα ἐαυτοῦ, ἐκ πρὸς σαρ-
 κὸς θέρπει φθορᾷ· ὁ δὲ ἀείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τῶ πνέματος θέρπει ζωῇ
 αἰώνιον· Ὅτι οἱ ἀείροντες ἐν δακρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει θέρπειν ἐκείδου.

Προσέχετε, Ἀδελφοί μου, καὶ ἐνθυμᾶσθε τῷ γεγραμμένῳ. Ἐπλήθυνεν ὁ ἀεί-
 ρων τὰ ἀείρειν τὸν σόρον αὐτοῦ. Τίς ὁ ἐξελθὼν καὶ ἀείρας; Ὁ καλὸς οἰκοδε-
 σπότης, ὁ Κυριὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τί δὲ ἔσπειρε; Τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγε-
 λίου, τὰς Ἀγίας αὐτοῦ πνευματικίας. Πᾶς ἔσπειρε, καὶ ἐν ποίᾳ γῇ; Ἐν ταῖς καρ-

δυνεὶ τῷ ἀνθρώπῳ, εἰς πάντα τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. Ἀλλὰ δεῦρ' ἀπέχουσιν
 ὅλοι τῇ Εὐαγγελίᾳ, εἰς ὅλους ποιεῖσι καλλιέργημα, ἵνα πτωρὸν δ' ἀσπὸς τῇ Κυ-
 ρείᾳ, ποιήσῃ καρπὸν, ἀλλὰ ἐν χέρτῳ, καὶ ἀκαΐταις, καὶ ἀπάτῃ ὄντες, ὑποδέ-
 χονται τὸν λόγον· καὶ ὑπὸ μεμεινῶν, καὶ πλάτῃ, καὶ ἡδονῶν τῇ βίᾳ πορδόμενοι,
 συμπνίγονται, καὶ ἐτελειοφροῦσιν. Ὑμεῖς δὲ ἀγαπητοί, διδύνατε τὰς καρ-
 δίας ὑμῶν πρὸς ὑποδοχὴν τῇ Εὐαγγελίᾳ, καὶ μὴ συμπνίξῃ τὸν ἔν σας ἢ πολλὴν
 μεμεινῶν τῇ βίᾳ. Περὶ τῆς χρείας αἱ δράμωμεν, καὶ μὴ φοβῇ τῆς βουφῆς. Ἐὰν μὲν
 τὸ μέτρον σας, ἦγαν τὸ σωσον σας εἰρυνώσετε, θείετε ἔχῃ ἀπάταυσιν· εἰ δὲ χορ-
 τισμὸν γυρέψετε καὶ πλεονεξίαν, ὁ κόπος ἀμετρός, καὶ ἡ
 ὀδύς ἀπλήρωτος, καὶ ὁ βίος πολυμέμενος. Ἐνὸς δὲ δεῖ χρεία, Ἀδελφοί
 με, καθὰς φησὶν ὁ Κύριος· καὶ ταῦτα μεμικρὸς νό κοπιῶμεν εἰς τὴν τῷ σώματος
 ἀνάγκῃ, ἐκεῖνα δὲ ἀφελείπτως δεῖ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, ὅτι δεῦρ' εἶναι με-
 γαλιτερον τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς. Περὶ ταύτης, Ἀδελφοί με, αἱ δράμωμεν, καὶ
 αἱ φροντίσωμεν, καὶ αἱ ἐπιμάσωμεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Μὴ ἐξοδῶσμεν
 ὅλον τὸν χρόνον ἡμῶν εἰς τὴν φροντίδα τῷ σώματος, ἀλλὰ ὅταν πεινάσῃ τὸ σῶ-
 μα, τότε γυρέψῃ τὴν τροφὴν. Καὶ ὡς περὶ τὸ σῶμα, εἰ μὴ φάγῃ ἄρτον, ζῆ-
 σαι ἐδύναται, ἔτω καὶ ἡ ψυχὴ, εἰ μὴ μεταλάβῃ τῆς πνευματικῆς σοφίας,
 νεκρὰ δεῖ. διπλῆς δεῖν δ' ἀνθρώπος, ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ δεῖ τὸ ἐλεῖν
 ὁ Σωτὴρ. Ὅτι ἐκ ἐπ' ἄρτον μόνον ζῆσται ὁ ἀνθρώπος. Σὺ ἔν, ὡς καλὸς
 ἐρατῶν, καὶ οἰκονόμος, δὸς τὰ τῆς ψυχῆς βρώματα τῇ ψυχῇ, καὶ τὰ τῷ σώμα-
 τος τῷ σώματι· μὴ μόνον τὸ σῶμα θρέψῃς, τὴν δὲ ψυχὴν σε ἀφῆσῃ ἐρημον
 λιματίαν. Μὴ ἐν ἀφῆσῃ τὴν ψυχὴν σε νὰ νεκρωθῇ, ἀλλὰ θρέψον αὐτὴν
 ἐν λόγοις Θεοῦ, ἐν ψαλμοῖς, καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἐν ἀγαγνώσ-
 ματι τῷ Θεῷ Γραφῶν· ταῦτα καὶ τὰ τέτοις ὅμοια τροφὴ καὶ ζωὴ δεῖ τῆς ψυχῆς.
 Βλέπετε, Ἀδελφοί, μὴ τις ἀκαρπὸς εἴρεθῃ· ὁ ἀπειρὼν εἰς τὴν σάρκα ἑαυτοῦ τὴν
 ὑπόλαυσιν τῷ Κόσμῳ, τρυφῶν, καὶ δειψνῶν, καὶ αἰετα ἐκ τῆς σαρκὸς, θείσει καὶ
 φθορὰν· ὁ δὲ ἀπειρὼν εἰς τὸ Πνεῦμα προσδύων, καὶ νηστεῖαν, καὶ ἀρετῶν, ἐκ
 τῷ πνέματι θείσει ζωὴν αἰώνιον. Κατανοήσατε καὶ ἴδατε, ὅτι δεῦρ' ἐπαίνωνται
 ἴσθια οἱ τρέγοντες, καὶ πίνοντες, εἰς οἱ γελῶντες· ταῦτα δὲ τὰ Εὐαγγεῖον ποιεῖσιν,
 ὁ δὲ Νόμος ἡμῶν δεῖν εἶπεν· ἡ Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνέματι, μακάριοι οἱ
 πενθεῖντες, μακάριοι οἱ ἐλεημονεῖς, μακάριοι οἱ διωγόμενοι, μακάριοι οἱ
 ὀνειδισόμενοι, μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, μακάριοι οἱ ἐγκρατεῖς·
 μακάριοι οἱ τὸ Ἄγιον Βάπτισμα ἀγνὸν φυλάξαντες· μακάριοι οἱ δεῖ Χει-
 ρὸς ὁποιασδήποτε τῷ Κόσμῳ πάπῃ· μακάριοι τὰ σώματα τῷ Παρθένῳ· μα-
 κάριοι οἱ ἔχοντες Γυνῆκας, ὡς μὴ ἔχοντες· μακάριοι οἱ κληρονομήσαντες, καὶ ἀπο-
 σολογόμενοι· μακάριοι οἱ ἀποβλέποντες τὸν ἐρχόμενον κῆρυξ ζωῆς καὶ νεκρὸς
 μακάριοι οἱ δακρύοντες ἐν προσδοκίᾳ. Ταῦτα τῆς Θεῆς Γραφῆς τῷ Ὀρθοδόξῳ.
 Ποία δὲ Γραφὴ μακαρίζει τὰς αὐλῶντας, καὶ κηδεύοντας, ἢ τὰς γελῶντας, ἢ
 τὰς τρυφῶντας, ἢ τὰς μεθύοντας, καὶ χορδόντας, τὰς ἀγαπῶντας τὸν Κόσμον, καὶ

τὰ ἐν τῇ Κόσμῳ; Ταῦτα ὁ ἐδικός μας νόμος δὲν τὰ συμβαλέει· ταῦτα ὁ Κύ-
 11 εἰός μας δὲν τὰ ἐδίδαξεν, ἀλλὰ καὶ ἐπαλάσσει λέγων, Οὐαὶ οἱ γελῶντες νυν,
 12 ὅτι πενήθησιν καὶ κλαύσουσιν· καὶ οἱ ἐμπεπλησμένοι, ὅτι πεινάσουσι. καὶ
 13 ὑμῖν τοῖς πτωχοῖς, ὅτι ἀπέχετε τὴν ψυχὴν ὑμῶν. Καὶ πάλιν ἔτι τὸ Προ-
 14 φῆτε λέγει. Οὐαὶ οἱ γελῶντες, καὶ οἱ λεγοντες τὸ ποτηρὸν καλὸν, καὶ τὸ καλὸν
 15 ποτηρὸν· οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκὺ, καὶ τὸ γλυκὺ πικρὸν· καὶ οἱ δικαιοῦ-
 16 τες τὸν ἀσεβῆ ἐσκεν δώρων, καὶ τὸ δίκαιον αἰρούντες· καὶ οἱ ἐγειρόμενοι τὸ πρῶτον,
 17 καὶ τὰ σίκερα δάκρυοντες· οἱ μόνοντες τὸ ὄψιν, καὶ τὸν οἶνον πίνοντες· ὁ ἦν οἶνος
 αὐτῶς συγκαύσει· καὶ ὁ κισθάρας, καὶ τυμπάνων, καὶ αὐλῶν τὸν οἶνον πίναντι· τὰ
 18 δὲ ἔργα τῶ Θεοῦ καὶ ἐμβλέψουσι, καὶ τὰ ἔργα τῶ χειρῶν αὐτῶν κατανοήσουσι.

Ταῦτα καὶ τὰ ἑξῆς ὅμοια τῇ φιλοκόσμων, καὶ φιλοσάρκων ἀφρασίαν, ἔχει
 19 τῇ φιλοχρίστων. Οἷλαις δὲ καὶ τῇ φιλοχρίστων ὀλίγα ἀκούσαι, καὶ τὴν σελὴν ὁ-
 20 δὸν περπατήσαντες; Ἀκούσαν τὴν Ἀποστόλου λέγοντος· Ἐν ταύτῃ τῇ αἰσθητικῇ ἐαυ-
 21 τῶν, ὡς Θεοὶ Διάκονοι. ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψετι, ἐν ἀνάγκῃ, ἐν
 22 φυλακῇ, ἐν ἀκαταστάσει, ἐν κόποις, ἐν ἀρετῇ, ἐν νηστείαις, καὶ τὰ
 23 ἑξῆς. Καὶ πάλιν ὁ Κύριος. Ἀναστὰς προσέχευε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃ
 24 εἰς πειρασμόν. Τί ἐν γῇ ποιήσωμεν, Ἀδελφοί μου; ἵνα ἡκούσατε, πῶς
 μακαρίζονται οἱ τὴν σελὴν ὁδὸν ὁδοῦντες, καὶ πῶς παλαίονται οἱ τὴν πλα-
 25 τεῖαν, καὶ ἀνύχωρον ὁδὸν περπατῶντες· διὰ τὸ ἐν αἰσθητικῇ τὴν πλατεῖαν
 ὁδὸν, τὴν ἀπαγνῶσαν εἰς τὴν ἀπώλειαν· ἃς κοπιῶσιν τὸν μικρὸν χρόνον,
 26 ἵνα βασιλεύσωμεν εἰς τὰς ἀπέραντας αἰῶνας, πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες
 τὸν ἐρχόμενον κτεῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, καὶ νὰ ἐνθυμώμεσθαι τῆς αἰωνίας ζωῆς,
 27 καὶ τῆς ἀθανάτου Βασιλείας, καὶ τῆς κατὰ Ἀγγέλων χορείας, καὶ τῆς κατὰ Χερσὶν
 28 ἀγαθῆς. Ἐνθυμῶμεν, ὅτι ἐκεῖ ἔχει ὁ βίος ἕως, εἰμὴ δάκρυα καὶ ἀσπιδιο-
 29 μῶς καὶ οὐκ εἰς τέλος, ἀθυμίας καὶ λαιδορίας, ῥαθυμίας καὶ πόνους, νόσους καὶ γῆρας,
 30 ἀμαρτίας καὶ θάνατον, καὶ μὴ ἀγαπήσῃς τὸν Κόσμον· Βλέπε, μὴ σὲ χαρὴ ὁ
 Κόσμος ἔτος, καὶ σκελίσῃ σε, καὶ γυμνὸν σὲ εἰλῇ εἰς ἐκεῖνον τὸν αἰῶνα. Ἐνθυ-
 31 μῶμεν τὰ λέγοντες. Ἀφελείπως προσέχευε. Μὴ ἀφραδίης τῆς τῷ Κόσμῳ
 φαντασίας· Ὁ Ὑψίστος πάντοτε εἰς τὸ εἶναι ἔσται, καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος δι' ἐαυτὸν
 32 ἰσχυρεῖται, καὶ ψυχάζει, ἵνα ἀπ' ἐντιῦθεν ὁβρεπῇσιν αὐτὸς· καὶ εἴτι ἡμάρ-
 33 τῶν, καὶ περὶ ἡμῶν, ὥστε ὅπως ἔχομεν τὸν καιρὸν τῆς μετανοίας, καὶ δακρύων
 34 ἀσπιδιομῶν. Ὁ καιρὸς τῆς Μετανοίας ὀλίγος ἐστὶ, τῆς δὲ Βασιλείας τῆς
 Οὐρανῶν τέλος ἐκ ἔστι. Τῆς Ἀγίας μακαρίων, καὶ τῆς σεφανῆς αὐτῶν ἐπιθυ-
 35 μῶν, τῆς δὲ ἀγῶνης αὐτῶν καὶ θέλωμεν μιμησάμεν. Δὲν ἡδύρεται, ὅτι καὶ
 36 εἰς κόπον καὶ θλίψεων ἀντομίας δὲν ἐσφαινώοντο, ὥστε ὥστε βλάθῃ;
 37 Οἷλαις ἀκούσαι, ποίαν ἀπάσιν εἶχον εἰς τὸν τὸν Κόσμον οἱ ἄγιοι;
 38 οἱ μὴ ἐτυμπανίσθησαν, ἔτιρο δὲ ἐμπαιγμῶν, καὶ ματῶν πείρας ἔλαβον,
 39 καὶ δεισμῶν, καὶ φυλακῆς ἐλιδάθησαν, ἐπιδάθησαν, ἐπερὰθησαν, ἐν φθ-
 40 νῇ μαχαίρας, ἀπέθανον. Περιήλθον ἐν μηλαταῖς, ἐν αἰγείοις ἐρμασίν,

ὕπερ μέγιστοι, θλιβόμενοι, κακῶς ἡμεῖς, ὡς ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ Κόσμου· ἐν ἐρημίαις, πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Ἰδοὺ ἡκιστα μέγιστος ἐκ τῶν πολλῶν, τὴν τῆς Ἀγίας ἑσφύης, καὶ ἀπάυσιν ἐν τῇ βίῳ. καὶ ὅσα χαρὰ ὑπέμειναν ταῦτα, ἐπεὶ ἀποβλέποντες τὰ ἀποκείμενα ἀγαθὰ ἐν Οὐρανοῖς, ἃ ὁφθαλμὸς ἐκ οὐδὲ, καὶ ἄς ἐκ ἡκούης, καὶ ὅτι καρδίαν ἀνθρώπου ἐκ ἀνέβη. ὁ Θεὸς ᾧ ὀνομαζόμενος, φυλασσέτω τοὺς Δαίμονας. Κἂν εἰς ἔργα τὴν χεῖρα κινήσῃ, ἢ γλώσσα λαλήσῃ, καὶ ὁ νῦν ἀποσπασθῇ. Εἰ δὲ θέλῃς καὶ γλυτώσῃς ἀπὸ τῆς Κόλασιν, μηδένα ποτὲ ἀναγέλασθαι.

Οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ. Ὅταν ὅλοι φωτίζονται, ἐκεῖνος σκοτίζεται. Οὐαὶ τῷ βλασφημῶν, διότι δίνεται ἡ γλῶσσά του, καὶ πᾶς καὶ ἀπολογηθῇ εἰς τὸν φοβερὸν Κελεύει. Οὐαὶ τῷ πλεονέκτῃ, ὅτι ὁ πλεῖστος αὐτὸν φύγει, καὶ τὸ πῦρ αὐτὸν ὑποδέχεται. Οὐαὶ τῷ ῥαθυμῷ, ζητήσει ᾧ τὸν καιρὸν, ὃν κακῶς ἐδιδάκησεν. Ζητήσας δὲ, ἐκ ὀρήσει. Οὐαὶ τῷ φιλοπόρῳ, ὅτι ῥυπαρίαι τὴν σολίῳ, καὶ τῷ Βασιλικῇ γάμῳ ἐν ἑσπῇς ἐκβαλλεται. Οὐαὶ τῷ λειδοῦντι, καὶ σὺ αὐτῷ τῷ μεθύσῃ, ὅτι καὶ φονεῖν πάσονται, καὶ καὶ μοιχεύειν κολάζονται. Οὐαὶ τῷ ἀμέλει, ὅτι ὡς ἀρόβατον εἰς σφαγὴν ζητηθήσεται. Οὐαὶ τῷ ὑποκριτῇ, ὅτι ὁ ποιμὴν αὐτὸν ἀρνεῖται, καὶ ὁ λύκος ἀρπάξει. Μακάριος ὁ πρὸς ἐλπίδα ὁδὸν Θεωπατῶν, ὅτι σιφανηφόρων εἰς τὸν Οὐρανὸν εἰσέρχεται. Μακάριος ὁ τὸν βίον ὑψηλὸν ἔχων, ταπεινὸν δὲ τὸ φρόνημα· Χειρὸν ᾧ μισθῇται, καὶ σὺ αὐτῷ συγκαθίσταται. Μακάριος ὁ πολλὰς ἐλπίδας πέντητας, πολλὰς ᾧ ὀρήσει βοήθας εἰς τὴν μέλλουσαν Κεῖσιν, ὅτι βιασάμενος ἀρπάξῃ τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν· ὡς βιάσασθαι ἐν ἑαυτῷ, Ἀδελφοί, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, ὡς ἀδικαλῶσθαι ἑαυτὸς, ὡς ἐκδικήσασθαι, καὶ ὡς οἰκοδομήσασθαι εἰς τὸν αἰῶνα, καθὰς καὶ πάντοτε ἐποιεῖτε. Κἂν ἐν ὁδῷ Θεωπατεῖτε, θελὲ τῆς Κεῖσεως καὶ εἶναι ἡ ὁμιλία σας, καὶ θελὲ τῆς ἀπολογίας σας· καὶ ἔργον τι ποιεῖτε, καὶ ὅτι ταῖς κοίταις σας, ἔπε ἀλλοτρίᾳ ποιεῖτε, πάντοτε θελὲ τῆς Κεῖσεως, καὶ τῆς Παρυσίας τῆς δικαίας Κεῖσεως μεμνησθε. καὶ ἐν θυμῷ ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις σας, καὶ λέγετε πρὸς ἀλλήλους. Ἀρα ποταπὸν ἔστι τὸ ὀξύτερον σκότος ἐκείνο; ἀρα ποταπὸν ἔστι τὸ πῦρ τὸ ἀσβεστόν; καὶ ὁ σκῆληξ ὁ ἀκοίμητος; ἀρα ποῖοι οἱ βρυγμοὶ τῶν ὀδόντων; Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους ὁμιλεῖτε πάντοτε νύκτα καὶ ἡμέραν. Πᾶς ἔχει ὁ πύελνος ποταμὸς καὶ καθαρὴ εἶναι τὴν Γλῶσσαν τῶν ἀρεμιῶν τῶν ἐνυπαρχόντων αὐτῇ; πᾶς τυλίσσεται ὡς Βιβλίον ὁ Οὐρανός; πᾶς τὰ ἀστρα πίπτουσιν ὡς φύλλα ἀπὸ συκῆς; πᾶς ἐκλήπτεται ὁ ἥλιος, καὶ ἡ Σελήνη; πᾶς οἱ Οὐρανοὶ χρίζονται μετὰ τὴν πρόσθεν τῶν ἐλπίδων; πᾶς ἀσράπτων ἐξ Οὐρανοῦ ὁ Κεῖτης καταβαίνει; πᾶς παραττόμενος αἱ διώματα τῶν Οὐρανῶν ἔχασται; πᾶς ὁ φοβερὸς ἐτοιμάζεται θρόνος; πᾶς ἔμεν ἡ γῆ, προσδεχομένη τὴν Κεῖτην τὴν ἐπιβατὴν; πᾶς λαλῶν αἱ σάλπινγες; πᾶς ἀνείργεται μετὰ μνήματα; πᾶς ἐκτινάσσονται οἱ τάφοι; πᾶς οἱ ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντες, ὡς ἐξ ὑπνῶν ἐγείρονται; πᾶς παλιδρομεῖσιν αἱ ψυχὴ ἀπὸ τῶν σῶμα; πᾶς εἰς ἀπάντησιν οἱ ἄγγελοι τρέχουσιν; πᾶς ἀκούονται τῆς εἰσόδου οἱ ἔτοι-

μοι; πῶς ἤβ' ἀμελύντων ὁ νομῶν ὑποκρίνεται; Ταῦτα μελετᾷ, καλόν· ταῦτα τυκτὸς καὶ ἡμέρας μεμνην, ἀγαθαίων· διότι, ὅποιοι ἐνδυμᾶται πάντοτε τὸν θάνατον, δεῦρ' ἐλθεῖ ἀμαρτήσῃ πολλὰ. Μὴ ὅλον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μας ποιεῖ τῆς κοιλίας καὶ τρέχωμεν, καὶ ποιεῖ ἐνδυμάτων· ταῦτα τὰ Ἐνθ' ἡ ποιᾶσιν, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα ζωῆς αἰώνιου. Μὴ ἐν ὁμοιωθῶμεν αὐτοῖς, ἀλλὰ ὡς ἀκρίβως τὸ Κυεῖς λέγοντες. Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν Δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προσεθήσεται ὑμῖν. Ὡς ζήψωμεν, Ἀδελφοί, ἐκείνους τὴν Βασιλείαν, τὴν μὴ ἀφαιρῶσαν εἰς τὴν ἀπειράτης αἰῶνας. ὡς ποιεῖ καλῶς, Ἀγαπητοί, μὴ πόνε καρδίας καὶ σωματικῶν δακρύων, ἵνα μὴ ὑποχωρῶμεν τῆς μακαρίας ἐκείνης φανῆς· ὡς παύσωμεν ὑπὸ τὰ πολλὰ φαγνὰ τοῦ Κόσμου τούτου, ἵνα ἐκείθεν κερδίσωμεν τὸν χορτασμόν τοῦ Παραδείσου· ὡς κλαύσωμεν ὀλίγον ἐδῶ, ἵνα ἐκεῖ γελάσωμεν· ὡς πεινάσωμεν, ἵνα ἐκεῖ χορτασθῶμεν· ὡς εἰσέλθωμεν διὰ τῆς σκοτῆς πύλης καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, ἵνα ἐκεῖ τὴν πλατείαν καὶ εὐρύχωρον ὁδὸν ὁδεύσωμεν. Καὶ πάλιν λέγω· βλέπετε μὴ μᾶς σκελίσῃ, καὶ μᾶς ἐμπαῖξῃ ὁ βίος ἔτος, καὶ γυνὴς, καὶ παιδιῶν μῆς στείλῃ εἰς ἐκείνον τὸν αἰῶνα, διότι πολλὰς ἐσκέλισε, πολλὰς ἐνέπαῖξε καὶ ἐτύφλωσεν ἡ ἀπαιτία τοῦ Κόσμου τούτου. Ἡμεῖς δὲ, Ἀδελφοί, ὡς ἀποσώσωμεν, καὶ ὡς ἀκρίβως τὸ Κυεῖς λέγοντες· Δεῦτε, ὀπίσω μου. Παιεῖτε ὡς καταλείπων, καὶ αὐτῶς ὡς ἀκολουθήσωμεν, καὶ ὡς καταπύσωμεν πάντων χαρὰν τοῦ Κόσμου τούτου, διότι γὰρ ὅσους τὸν ἀγαπᾷ. Ἡμεῖς δὲ ὡς σπουδάζωμεν καὶ ἐκπύσωμεν τῆς αἰώνιου ζωῆς, τῆς μετ' Ἀγγέλων χορείας, τῆς μετ' Χερσὶ ἀγγέλων. Ὅτι αὐτῶς ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ ὡς τὴν αἰῶνα τῶν αἰώνων. ἈΜΗΝ.

ΤΟΥ ΕΝ ἉΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.

ΛΟΓΟΣ Β΄.

Εἰς τὸν τίμιον Σταυρόν. Καὶ ποδὶ Μετανοίας, καὶ ποδὶ τῆς Δαυτέρας Παρυσίας.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

✠ ✠ ✠ ✠ Ὡς ἡμεῖς τὸ Κυεῖς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι Σωτήρας, καὶ καύχημα ἡμῶν τῷ Χριστιανῷ· καύχημα δὲ καυχώμεθα ἐστὶν ὁ Σταυρός, καὶ ἡ Ἐορτὴ Ἐορτῆς, ὅτε τὸ Παρά ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός, μᾶλλον δὲ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ Κόσμου. Αὐτὸν ἡμεῖς καὶ σιβασμία, καὶ τιμία τῶν ἡμερῶν ὄντων, ἀλλὰ καὶ λοι-

παὶ πᾶσαι Ἑορταὶ Ἀγίαι εἰσὶ καὶ τίμαι, καὶ ἀλλήλων ἀγαφίαν ἐν δόξῃ, κα-
ταυράζονται τῇ ἀσραπῇ τῆς Θεότητος. Ταύτας δὲ τιμᾶν ἀξίως, καὶ ἑορτάζειν πι-
στῶς καὶ τὸν σαρδαῖως ἀγωνιζόμενον πρὸς τὰς Ἑντολάς τῆς Θεᾶς, διότι οἱ ρυπα-
ροὶ καὶ μεμολυσμένοι ἐν ἁμαρτίαις, ἐν ἑορτῇ οὐ μένουσιν. Ἑορτὴ δὲ καλὴ ἔστι καὶ
Θεάρετος ἡ Μετανοία τῷ ἁκρίων, ἡ ὑποχὴ τῶν ἁμαρτημάτων, ἡ ὑπὸ γνῶσις τῆς
Θεᾶς, καὶ ὁ πόθος τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Τότε καὶ ἐν Οὐρανοῖς χαρὰ γίνεται, τότε
καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀγάλλεται, καὶ συγκαλεῖ πάντας τὰς δικαίας λεγούσας. Συγχαίρει
,, μοι, ὅτι ὁ Υἱὸς μου ὁ πρὸς νεκρὸς ὑπὸ τοῖς πτωχολογίαις, καὶ ἀνέστη ὑπὸ τῆς Με-
τανοίας. Ἑορτὴ καλὴ καὶ Θεάρετος, εἴδα συνηορτάζει Χεῖρος, εἴδα πτωχοὶ δε-
ραπόδονται, εἴδα χεῖραι ἀπαύονται, εἴδα τιμὴ Θεᾶς ἐν ψαλμοῖς, καὶ ὕμνοις,
καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς. Οὗτοί εἰσιν οἱ συνημμένοι εἰς τὸ αὐτὸ ὄνομα· ἐν μέσῳ
πίστων ἐπηγγελματο δέσκειται ὁ Κυριος· μακάριοι οἱ ταῖς ἑορταῖς συνημμέ-
νοι εἰς τὸ αὐτὸ εἶμα, διότι τὸν Δεσπότην ἔχοντες μετ' αὐτῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν
ἔδωκε αὐτοῖς ὑπερίσσει. Οὕτως ἐν αἷς τιμῶμεν τὰς τῆς Κυρίας Ἑορτάς, μὴ κοσ-
μικῶς, ἀλλ' ὑποκοσμικῶς· μὴ πορφυρά σφαιρώμεν, μὴ χαρὰς συνησάμεθα,
μὴ κοσμησάμεν ἀγοράς, μὴ αὐλοῖς καὶ κιθάραις τὰς ἀκοὰς θηλυῶμεν, μὴ χρυσῶ
φειλαμῖσι, μὴ χρυσῶ λαμβιβώμεν οὐσίας, εἰς τὸ ποιεῖν ἐνάτια χρυσία, καὶ
ἐκτυλίσκει. μὴ εἰς τὸν βρώματις κατέλπει τὸ ἔργον τῆς Θεᾶς, καθάως παραινέει ὁ
Ἀπόστολος. ,, Μὴ ζημιωθῇς τῆς θείας Λειτουργίας ὅτι τὸν ἀπληρόν σου κοιλιᾶν,
ἐν μαγεσίῳ ἀχολώμενος. Ἀλλὰ πάντες αἱ παροῶμεν εἰς ἐκείνας, ὧν ὁ Θεὸς ἡ
κοιλία, καὶ ἡ δόξα· ἡμεῖς δὲ πάντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες,
χριστιανικῶς τὰς Ἑορτάς τῆς Κυρίας αἱς τιμῶμεν ὡς ἐδιδάχθημεν· ψαλμοῖς, καὶ
ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς αἱς σφαιρώμεν τὰ πορφυρά, ὡς Χεῖριονοὶ, καὶ
μὴ ὡς Ἑλλήνες δάφναις καὶ ἄλυσιν, ἡ ἐτέρα ὕλη, ὅπερ ἔστιν Ἑλλήνων, καὶ Γε-
δαίων· ἡ σκιά δὲ τῆς Νέμες πίπτει, ἡ δὲ ἀλήθεια λιθισσε, καθάως ἀνοίμεν
τὰ Ἀποστόλου λόγους. ,, Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδὲ γέγονε τὰ πάντα καινά.
Ἡ πλάνη τῶν Εἰδῶλων κατέρχεται, ὁ Ἀδὲς ἐσκύλλεται, ἡ ἐν αὐτῷ αἰχμαλω-
σία ἀνακλῆται, τῆς πολυθείας πλάνης τὰ Βασίλεια σωπύρεται, ὁ ἄνθρωπος
ἠλῶδεται, ὁ Θεὸς ἐβασίλευσεν, ἡ Κτίσις ἀφραίνεται, ὁ σαυρὸς πολιτεύ-
ται, ὁ κροσσὺς παύει τὰ πέρατα. ἐν ᾧ καυχώμεθα μετὰ τῆς μακαρίας Παύ-
λης λέγοντος. ,, Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰμὶ ἐν τῷ Σταυρῷ τῆς Κυρίας.
Διὸ καὶ ἐπὶ τῶν θυρῶν τὸν τίμιον καὶ ζωοποιόν Σταυρόν, καὶ ἐπὶ τῷ μέσῳ, καὶ
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἐπὶ τῷ στόματι, καὶ ἐπὶ τῇ στήθει, καὶ ἐπὶ τῷ μέλει ἡμῶν
πάντων κατακοσμηθῶμεν, καὶ ὀπλισόμεθα. τὸ ἀπύκτων ὅπλον τῶν Χεῖριων, τὸν
νικητὴν τῆς θανάτου, τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν, τὸ φῶς τῶν περάτων, τὸν ἀνικητὴν
τῶν πτωχῶν, τὸν τῶν Αἰρέσεων καθαιρετὴν, τὸ σπέρμα τῆς Ὁρθοδόξου Πί-
στεως, τὸ μέγα φυλακτήριον, καὶ σωτήριον καύχημα τῆς Ἐκκλησίας.

Τότε, Χεῖρια, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ ἄραν καὶ συγχαίρει μὴ ὅτι
λέγεις· ἀλλὰ καὶ κοιμώμενος, καὶ ἀγρυπνῶν, καὶ ἐργαζόμενος, καὶ ἐδῶν, καὶ

πίαν, καὶ ὁδῶν, καὶ θάλασσαν πλήρη, καὶ ποταμὸν ἀβυθίνης, πάντα τὰ
 μέλη σου μετὰ τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρὸν σφράγιζε, καὶ ἐδέσποτε φοβηθῆσθαι,
 Ἀπὸ φόβου νυκτερινῆς, ὅτῳ βέλους πέπυρρον ἡμέρας, ὅτῳ ἀράγματος ἐν σκο-
 τει ὑποπόρευμεν, ὅτῳ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μισημενῆς. Εὐὰ τῆτον
 πάντα εἰς βοήθειάν σου ἀβυθλαμβάνης, καὶ προσελύσεται πρὸς σὲ κακά, καὶ
 μάστιξ ἐκ ἐγγίης ἐν τῷ σκηνώματί σου. τῆτον ᾧ θωρῆσαι αἱ ἐναντίαι δυνά-
 μεις φέιπτοι καὶ ἀναχωρεῖσιν. Οὗτος τὴν Οἰκουμενὴν ἠγάσας, καὶ τὸ φῶς ἐπατή-
 γασε, καὶ τὰ Ἐθνη συναγαγὼν ὑπὸ Ἀνατολῶν, καὶ Δυσμῶν, καὶ Βορρᾶ, καὶ
 Νότι, εἰς μίαν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς ἓν Βάπτισμα ἐν ἀγάπῃ συνέδησε. Οὗτος τὸ
 ἀκαταμάχητον ἥν Ὁρθόδοξον τείχος. Ποῖον εἶμα, ἢ ποιεῖν γλώσσα διλεῖ
 ἐγκωμιάσεις ἐπαξίας τὸ νικοποιὸν ὄπλον τῆ Βασιλείας Χειρὸς; Σταυρὸς, Χει-
 ριστῶν ἐλπίς. Σταυρὸς, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις. Σταυρὸς, καλῶν ἡ βακτηρία.
 Σταυρὸς, τυφλῶν ὁ ὁδηγός. Σταυρὸς, Βασιλεῶν μεγαλοπρέπεια. Σταυρὸς,
 Μορφοῦντων τὸ θάρος. Σταυρὸς, γυμνητῶν ἡ σκέπη. Οὗτος ἐστὶν ὁ πα-
 γίς ἐν μέσῳ τῆς Οἰκουμενῆς, ἐν τῷ κρινί, καὶ εὐθείας βλαστῆσας τὸν βόθυν
 τῆς ζωῆς. Ἐν τῷ τῷ ἀγίῳ ὄπλῳ διερρήξας ὁ Χεῖρ, τὴν παμφανὸν τὴν Ἀ-
 γαστέρα, καὶ τὸ πολυμήχανον τὸ Διαβόλου ἐνέφραξε εἶμα. τῆτον ἰδὼν ὁ θάνατος,
 βομάξας καὶ φέλλας, πάντας ὡς εἶχεν ὑπὸ τῇ Πρωτοπλάστῃ, ἀπέλυσε. Τῆτον
 ὀπλισάμενοι οἱ μακάριοι Ἀπόστολοι, πᾶσαν τὴν δυνάμιν τῆ ἐχθρῆ ἐπάτησαν,
 καὶ πάντα τὰ Ἐθνη σαλευσάσας συναγαγὼν εἰς τὴν προσκυνοῦσιν. Τῆτον
 αὐτὶ θώρακος ἐσφρατίζεται σφραγισμένοι τῇ Χρῆστῃ Μάρτυρες, πᾶσας τὰς
 ἐθνοῖας καὶ τὸ θάρος ἥν Τυραννὸν καταπάτησαν, καὶ παρρησία ἐκέρχων τὸν Ἐ-
 σταυρωμένον. Τῆτον βασιλεύοντες οἱ τὸν Κόσμον ὀπλιτάμενοι, μετὰ πολλὴν χα-
 ρὰ κατοικῶσιν ἐν ἐρημίαις, καὶ ἔρημις, καὶ ἀσηλαιοῖς, καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Ὁ
 τῆς ἀμεθῆτης ἀγαθότητος τῆ φιλανθρωπίας Θεὸς, καὶ πόσα ἀγαθὰ ἐδωκίσαντο τῷ γέ-
 νει τῷ ἀνθρώπων. Δέξαι τὴν αὐτὴν φιλανθρωπίαν. Ἡκούσατε, Ἀγαπητοί, καὶ φι-
 λόχριστοι, πόση ἐστὶν ἡ δυνάμις τῆ Σταυρῆς, πόσα κατηρσάμμετα, καὶ πόσα ἀ-
 γαθὰ καίει; Οὗτος γὰρ, ὡς καλὸς κυβερνήτης, κυβερνήσας ἡμῶν τὴν παρῶσαν
 ζωὴν, καὶ εἰρηνώσας αὐτὴν, καὶ τῆς μελλούσης αἰωνίης ζωῆς ἀποξένος ἡμῶν γεγο-
 νώς, αὐτὸς πάλιν καὶ ἐν τῇ Δουτέρᾳ Παρουσίᾳ τῇ Κυρίᾳ πρῶτος μέλλει ἀναρτα-
 ναι, ὡς ἡμίονος, καὶ σέβασμον, καὶ ἄγιον σὺνῆπρον τῇ Βασιλείᾳ τῆς Χρῆστῃ, καὶ
 τὸν λόγον τῆς Δεσπότης εἰπόντας, Ὅτι φανήσεται τὸ σημεῖον τῆς Τίς τῆς ἀνθρώπου
 ἐν τῷ Οὐρανῷ. Οὗτος τοῖνυν πρῶτος Ἀγγελὸς φωτίζων πᾶσαν τὴν γῆν ὑπὸ
 περὶ πᾶσαν πέραν, ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τῆς Ἡλίου λαμπρῶν, τὴν παρουσίαν
 τῆς Δεσπότης μινύσει. Ταῦτα εἰρήδω πρὸς τὸ παρὸν, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ὑποκαλυ-
 πτόμενα, ὀπίσω τῇ Σταυρῇ, ἄρα ποιεῖν; οἱμοί, Ἀδελφοί μου φιλόχριστοι,
 ἐμνήσθην τῆς ὥρας ἐκείνης καὶ ἐφείξα, καὶ ἐνταῦθα καταπαύσαι τὸν λόγον ἡβηλ-
 θῶν ὑπὸ τῇ πολλῇ φόβῃ, ἐνθυμήμενος τὰ μέλλοντα ὑποκαλυπτεῖσθαι ὀπίσω τῇ
 Σταυρῇ. Τίς γὰρ αὐτὰ διηγήσεται; ποῖον εἶμα ἀπαγγεῖλαι; ποιεῖν δὲ γλώσσα

φθίγγεται· ποία φωνή δηλώσει· ποία δὲ ἀκοή χαρήσει ἐκεῖνα ἀκούσαι, ὧν γινουμένων, αἱ Δυνάμεις τῶ Οὐρανῶν σαλευθήσονται· Τί ᾧ εἰ φοβηθήσεται καὶ ἑομάξει ἐν τῇ ᾠρᾷ ἐκείνῃ, ὅταν ὁ Βασιλεὺς τῶ Βασιλεύοντων ἴδῃ τὰ θρόνα πῆς δόξης αἰᾶς, καὶ κατελθὼν ἐπισκέψασθαι πάντας τὰς κατοικοῦντας τῷ Οἰκουμενῷ, καὶ συναγαγεῖ λόγον μετ' αὐτῶν, μέλλει δοτοδῆσαι πῆς δικαίους τὰ ἀγαθὰ, τοῖς δὲ ἀναξίοις τὰς κολάσεις ὡς δίκαιος κελύς· Ταῦτα ἐν ἐνθυμημένος, φόβῳ συνέχομαι, τὰ μέλη φθιγγέλωμαι παντοθεν, οἱ ὀφθαλμοί μου φόβῳ δακρύουσιν, ἡ φωνή μου ἐκλείπει, τὰ χεῖλη μου πεπλάσιν, ἡ γλῶσσά μου φεῖττει, καὶ οἱ λογισμοί μου σιωπᾶν μελεπῶσιν· ὁ φόβος κατέχει με, καὶ ἐπιτιμᾷ σιωπᾶν ὅτι πολὺς ὁ φόβος καὶ ὑπέρμετρος.

Τοιαῦτα ᾧ μεγάλα καὶ φοβερά θαύματα εἴτε θηήσεται ἐν ὅλαις ταῖς ἡμέραις· Καὶ ἄρτι μὲν πολλὰ καὶ, ἐὰν ἀφῶν ἡρώσεται ἀσραπὴ, καὶ βροντὴ, ἑνωάτατα παύει αὐθραπον ἐκθροεῖ, καὶ πάντες εἰς γῆν κατακλινούσιν· καὶ εἰ ταῦτα ἐκθροεῖσιν ἡμᾶς τὰ μικρὰ, πῶς ἀπενέγκωμεν τότε, ὅταν ἀκούσῃ πῆς φωνῆς πῆς σάλπιγγος ἐκ τῶ Οὐρανοῦ, ὑπὲρ πᾶσαν βροντὴν ἀσραγῆς, καὶ ἐξυπνίσης πάντας τὰς ἀπ' αἰῶνος κοιμηθούσας δικαίας, καὶ ἁμαρτωλούς· Τότε οἱ ἐν τῇ Ἀδῇ πῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀκούοντες πῆς φωνῆς πῆς σάλπιγγος, φελέχονσι μετ' ἀσπῆς ζῆντες τὰς ἐαυτῶν ἀρμονίας. Τότε, ὅταν ἴδωμεν πᾶσαν φύσιν ἀνθρώπων ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμῷ ἀνισταμένην ἐκ τῶ τόπῳ αὐτῆς, καὶ ἐπισυναγομένην ὑπὸ τῷ παράπῳ πῆς γῆς πρὸς τὸ Κεῖσιον. κελύει γὰρ ὁ μέγας Βασιλεὺς, ὁ ἔχων ἐξουσίαν πάσης σαρκός, καὶ οὐδὲν μετ' ὁρῶν δοτοδῶσει ἡ γῆ πῆς ἐαυτῆς νεκρῆς, εἴτε θηρίον ἥρπασεν, εἴτε ἰχθύς ἐμέλισεν, ἡ ὄρνειν, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμῷ φελέχουσιν. Ὁ πᾶς ὑπενέγκωμεν, Ἀδελφοί, ὅταν ἴδωμεν τὸν πύρινον ποταμὸν ἐξερχόμενον, ὡς περ ἀγρίαν θάλασσαν, καὶ κατεδίοντα τὰ ὄρη, καὶ τὰς νάπας, καὶ πᾶσαν τῇ Οἰκουμενῷ· Τότε, Ἀγαπῆται, ἐκ τῶ πυρός ἐκείνου οἱ ποταμοὶ ἐκλείουσιν, αἱ πηγαὶ ἀφανίζονται, ἡ θάλασσα ξηραίνεται, ὁ ἀὴρ κλονεῖται, τὰ ἄστρα πίπτουσιν, ὁ ἥλιος ἐκλείπει, ἡ Σελὴν μεταβάλλεται εἰς αἶμα, ὁ Οὐρανὸς εἰλίσσεται ὡς Βιβλίον. Ὅταν ἴδωμεν τὰς Ἀγγέλους ἀπεσταλμένους καὶ φελέχοντας μετ' ἀσπῆς, καὶ ἐπισυναγόντας τὰς ἐκλεκτὰς δούλας τῶ Θεοῦ ἀπ' ἁκρῆ τῶ Οὐρανοῦ ἕως ἁκρῆ αὐτῆς. Ὅταν ἴδωμεν Οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν ὅταν ἴδωμεν τὸ σημεῖον τῶ Υἱοῦ τῶ ἀνθρώπου φανερὸν ἐν τῇ Οὐρανῷ, καὶ φωτίσει πάντα τὰ πέριπα πῆς γῆς, τότε πάντες θεωρήσαντες ἐν τῇ ὕψει φανερὸν τὸ Βασιλεὺς τῶ καὶ φοβερόν Σκῆπτρον, γινώσκει ἕκαστος, ὅτι ὀπίσω αὐτοῦ ὁ Βασιλεὺς μέλλει ἀναβῆναι. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ᾠρᾷ θέλει ἐνθυμηθῆ ἕκαστος τὸ πῶς ἔχει τὴν ἀπαρτίστην τῇ Χειρᾷ· καὶ ἐὰν ἴδῃ ἐαυτὸν πταίσμα ἔχειν, ἴσεται γυμνὸς καὶ τεθλιμμένος, ἀποδοκῶν τῷ ὑποφασιν αὐτῷ ἐξελθεῖν, ὅτι θεωρεῖ τὰ ἴδια ἔργα καὶ τὰ προσώπῳ αὐτοῦ ἴσασιν, καὶ ἔσται φανερὰ. Τότε οἱ σοφοὶ καὶ τεθλιμμένοι ὁδὸν βαδίσαντες, καὶ πάντες οἱ γινώσκοντες μετ' ἀσπῆς, καὶ πάντες οἱ ἐλεήμονες, καὶ ἐσποδοχοὶ, ἴσονται ἰλαροὶ μετ' ἡρώς

πολλῆς, προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ὑπαίαν τῆς δόξης τῆ μεγάλης Θεῆ καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐρχεται, ἵνα διφραγῇ τὰς ἀγωνίζομενας ἐν ἀρετῇ, καὶ ὑπέραις, καὶ ψαλμοῖς ἔρχεται, ἵνα σφραγίσῃ τὴν ἐλεήμονας ἔρχεται, ἵνα ὑψώσῃ τὴν πτωχολύσαντας καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς, τὴν μὴ ἀγαπήσαντας τὸν Κόσμον, ἀλλὰ πάντα καταλιπόντας, καὶ αὐτῇ ἀκολουθήσαντας. ἕκ ἐτι ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἔξ Οὐρανοῦ, ὡς ἀσραπὴ φοβερά.

Τότε κραυγὴ γίνεται μεγάλη λέγουσα, Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται. Ἰδοὺ ὁ Κριτὴς φθγγίνεται. Ἰδοὺ ὁ Δικαστὴς ὑποκαλύπτεται. Ἰδοὺ ὁ τῶν ὅλων Θεὸς ἔρχεται κεῖναι τὴν Οἰκουμένην, καὶ καταδικάσαι ἐκαστὴν κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. Τότε, Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἐκ τῆς κραυγῆς ἐκείνης σφοδρῶς οἱ νεκροὶ τῆς γῆς, ἀπὸ περὶ αὐτῆς ἔως περὶ τῆς, καὶ ἡ θάλασσα καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι. Τότε ἔσται φόβος καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐκαστὸς λήφεται πάντα ἀνθρώπων ἐκ τῆς κραυγῆς καὶ ἤχη τῶν σαλπύγων. Τότε αἱ δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν σαλευθήσονται. Τότε προσέρχονται στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ τὰ Χερυβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ ἐν ἰσχύϊ κραυγάζοντες, Ἀἴγιος, Ἀἴγιος, Ἀἴγιος Κύριος, ὁ ὢν, καὶ ἐρχόμενος ὁ Παντοκράτωρ. Τότε πᾶν κτίσμα ἐν τῇ Οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ ὑποτατὰ τῆς γῆς ἐν δυνάμει, βοᾶσιν, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Τότε χιθίσονται οἱ Οὐρανοὶ, καὶ ὑποκαλυφθήσεται ὁ Βασιλεὺς καὶ Ἀρχὴν τῶν Ἀρχόντων, ὡς ἀσραπὴ φοβερά. καὶ δυνάμεις, καὶ δόξης πολλῆς καὶ μεγαλείου, καὶ ὁ φῶς αὐτὸν πᾶς ὁφθαλμὸς, καὶ οἱ τινες αὐτὸν ὀφθαλμοῖς, καὶ κοφῶνται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Τότε ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ εἰς φυλὴν βαπτήσονται, καθὼς ὁ Ἠσαΐας προεβλέπει λέγων, Ἰδοὺ θρόνον λαλὸν μέγαν, καὶ τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτὸν, ὃς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν ἐφυγον ὁ Οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ εἰς φυλὴν βαπτήσονται. Τότε καθίσει ἐπὶ θρόνον δόξης αὐτῆς, ὡς αὐτὸς εἶρηκε, καὶ συναχθήσονται ἔμπεδοι αὐτῆς πάντα τὰ ἔθνη. Ἄρα, ποταπὴ ψυχὴ θέλει ὀρεθῇ ὅπως καὶ ὑπομείνῃ, ὅταν τεθῶσι θρόνοι, καὶ Κεῖθρον καθίσει, καὶ Βίβλοι αὐτοῖς χθῶσι. Τότε θρασυμέδαι τὴν ἀπειθήνους δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων, καὶ Ἀρχαγγέλων, τότε πληρῶται ἡ Προφητεία Δαυὶδ, ἡ λέγουσα, Ἐγὼ ἐθεωρῶν ἔως εἰς τὴν θύραν θρόνου καὶ παλαῶς ἡμερῶν ἐκάθισα. Τὸ σῶμα αὐτῶν λαλὸν αἰεὶ χεῖν, ἡ θεία τῆς κεφαλῆς αὐτῶν αἰεὶ ἔλειον καθαρὸν, ὁ θρόνος αὐτῶν φλόξ πυρὸς, καὶ οἱ ἔφοροι αὐτῶν πύρ φλέγον. Ποταμὸς πυρὸς ἔλειον ἐμπεδοῖς αὐτῶν, χίλια καὶ χίλια ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, καὶ μύρια μυριάδες ἐλετήρων αὐτῶν. Κεῖνται ἐπὶ αὐτοῖς καὶ βίβλοι αὐτοῖς χθῶσι. Μέγας φόβος, Ἀδελφοί, τῇ ἄρᾳ ἐκείνῃ. Τότε αὐοίζονται ἐκεῖναι αἱ φοβεραὶ Βίβλοι, σῶμα χειραγμένα εἰσὶ τὰ ἔργα ἡμῶν, καὶ οἱ λογοὶ ἡμῶν, καὶ ἡ ἐπαγγελία ἐν τῇ βίβῳ τῆς, καὶ ἐνομιμασμένη λαοφάνει τὸν Θεόν, τὸν ἐπὶ τῇ καρδίᾳ καὶ ἡμῶν. ἐκεῖ ἡ ἀσχετημένη εἰσὶ πᾶσαι αἱ πράξεις καὶ ἐκδημιώσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ τε ἀγαθὰ, καὶ τε φαῦλα. Ὡς πόσων δακρύων χηζομένη ἐν τῇ ἄρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἀμυδρῶν καὶ ἡ δὲ τῶν δακρύων δυνάται τις ἐξαλεῖται τὰ χειραγμένα ἐγκλήματα ἐν ταῖς Βίβλοις ἐκείναις, καὶ

δι' ἐλεημοσύνης. Πόσα θέλωμεν εὐαγγέλιον καὶ ἐλεηνὰ θέλωμεν δακρύσει, ὅταν ἴδω-
 μη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν τῷ ὑπερήφανῳ Βασιλείᾳ τῇ Οὐρανῶν, καὶ θεασάμε-
 θα τὰς φοβερὰς κολάσεις; μέσον δὲ τῶν πάντων πᾶσαν φύσιν τῇ ἀνθρώπων,
 ὑπὸ τῷ πωροπλάστῃ Ἀδὰμ ἕως τῷ θνητοῦτος πάντων ὕστερον. Τότε πληρωθή-
 σεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος. Ζαὶ ἐγὼ λέγει Κύριος. ὅτι ἐμοὶ κάμει παῦ-
 ρον ὑπερηφάνων, καὶ ὀπηγείων, καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολο-
 γήσεται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν.

Τότε πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης ἰσαμύνῃ μέσον Βασιλείας καὶ Κελεύσεως, μέσον ζωῆς
 καὶ θανάτου, μέσον χαρᾶς καὶ ἀνάγκης, καὶ πάντες κάτω νόοντες, καὶ μὴ κινῶντες,
 βλέποντες ἐμπροσθεν αὐτῷ τῷ βήματι παρισταμένης καὶ δεξιᾶς ἐξεταζομέ-
 νης, καὶ μάλιστα πῶς ἐν ἀμείλῃ ζήσαντας. Καὶ ταῦτα θεωρεῖτε πάλιν κάτω
 νόοντες, ἐκθυμῶνται πᾶσας τὰς πράξεις αὐτῶν, καὶ βλέπει ἕκαστος τὰ ἴδια
 ἔργα ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Καὶ οἱ μὴ μετανοήσαντες, ἀδύνατοι λέγουσιν· ὡς πῶς
 ἐκ ἡγανισαμένα οἱ ἄδελφοι, ἀλλὰ καὶ τὸν καιρὸν ἡμῶν ἀναλώσαμεν, παίζοντες,
 καὶ παιζόμενοι· πῶς ἐκ ἀρτυρήσαμεν· ὅτι ἐκ ἡγανισαμένη τὰς πτωχάς; ὅτι
 τὸν Ἀδελφὸν ἐμισήσαμεν; ὅτι ἐκ ἐκνησάμεν τι ἀγαθόν; ἔπως γὰρ ἐσυγ-
 χαρήθη ἡμῖν ὡς ἡμεῖς καιρὸς μετανοίας, ἀλλὰ γελῶντες, καὶ θυφῶντες, καὶ μετεω-
 ρίζομεν, ἐπιδράσαμεν τὰ ἐπὶ ἡμῶν. Τί ποιήσομεν ἄρτι, ὅτι ἐφθασεν ἡμεῖς ἡ
 αἶρα ἡ φοβερὰ, ἡ ἡγανισαμένη πολλὰς καὶ ἐγγέλων; Τί ποιήσομεν οἱ ἐλεεινοί,
 ὅτι αἱ Βίβλοι ἠελιόφθορον, καὶ κέλευσαν ἀπαντας; Ταῦτα αὐτῷ θεολογίζομεν,
 ἀκούσι τῆς φωνῆς τοῦ Κελεύ. Δεῖξαι τὰ ἔργα, καὶ λαβεῖν τὸν μισθόν. Ἐν δὲ τῇ
 αἶρᾳ ἐκείνῃ σαλευθήσονται πάντα τὰ τῷ ματῷ τῇ Χείρᾳ τῇ Θεῷ. Ἐν δὲ τῇ
 Γερῇ, Διάκοι, καὶ Ἀγγέλων, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος. Ἐκαστος ἐγεί-
 ρεται ἐν τῷ ἴδιῳ ταγματι δοῦναι λόγον τῷ Θεῷ. Τότε σαλευθήσονται φόβῳ
 Βασιλεῖς καὶ Δυνάσται, πτωχοὶ καὶ πλείοι, ὅτι ἐπέση ἡ αἶρα, ἵνα ἕκαστος τὸ ἔρ-
 γον ἐπὶ Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων γνωθῇται, καὶ διερίσει ἕκαστος, ὃ ἔσπειρεν.
 Οἱμοι, Ἀδελφοὶ καὶ Φιλόχριστοι, ὅτι θέλωμεν νῦν εἰπῶν τὰ μὲν ταῦτα, ἐκ τοῦ
 φόβου ἀνέκοιπμαι, τὰ δακρύα μου προχέουσι, καὶ ἰλιγγῶ, ἐπεὶ δὲ φεικτὸν ἐστὶ
 τὸ διγνῆναι. Τότε, Φιλόχριστοι, ἐφρονῶνται εἰς ἕκαστον Χριστιανὸν ἡ σφραγὶς ἡ
 ἐλπίς, καὶ ἡ καλὴ ὁμολογία, ἡ ὁμολογήσαμεν ἐν ἅπτον πολλῶν Μαρτύρων,
 λέγοντες· Ἀποκαταστήσει τῷ Σατανᾷ, καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, ἐκ εἰς,
 καὶ ὅτι πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τῷ Διαβόλῳ. Ταῦτῳ ἐν τῷ
 ὕπνῳ ἀπατήμεθα ἐν τῇ αἶρᾳ ἐκείνῃ, καὶ μακάριος ὅστις ἐφύλαξε, κα-
 θὼς συνέθετο, δι' εἰς ῥήματος (ὑποπίπτει) πᾶν φῶλον πᾶν τῷ Δια-
 βόλῳ· μοιχεύειν δηλαδὴ, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, ψεύδοις, φόβον, κλο-
 πῇ, λαισθεῖαν, πικρίαν, θυμὸν, μνησικακίαν, ἐχθρὰν, εἰς, μέθην, ἀρ-
 γελογίαν, ἰσχυρίαν, γέλοια, κιδασμούς, χοραυλίας, ὀρησμούς, γέλω-
 τας, τὰ ὅσματα τῇ Δαιμόνιᾳ, πλεονεξίαν, καὶ τὸ ἔχαιον

πάντων ἡδὲ κακῶν, Εἰδωλολατείαν, καὶ φαρμακίαν. Ταῦτα καὶ τὰ τέτων ὅμοια
δοτοπάσεται πᾶς πιστὸς ἐν τῇ Ἀγίᾳ κολυμβήθρᾳ ταύτῃ ἐν τῇ δοτοπαλίᾳ
ἀπαιτέμεθα ἐν τῇ ᾠρᾷ ἐκείνῃ.

Πᾶς δὲ ἀνακρινόμενος; λαλήσω ἐν ὁδοῦν, καὶ εἰπὼ ἐν συναγωγαῖς καὶ δακρύων,
ἐκεῖνα διηγόμενος κατ' ὅτι ἔχατ' εἰσι. Τότε, Φιλόχριστοι, μὴ τὸ εὐφραίνειν,
καὶ εὐχαριστεῖν ἐπὶ Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων, καὶ καταργηθῆναι πᾶσαν ἀρχὴν,
καὶ ἐξουσίαν, καὶ πάντας οἱ ἔχθροί τε θῶσιν ὑπὸ τῆς πόδας αὐτῶν. Τότε λοιπὸν
καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος, ἀφοσιεῖ αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει
τὰ πρόβατα ὑπὸ ἡδὲ ἐρίων· καὶ εἴσεται τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτῶν, ἡ γὰρ
τὰς ἔχοντας τῆς καλῆς καρπῆς, τὰ ἐπιγινώσκοντα τὸν Ποιμῆνα, τῆς φυλάξεσθαι
τὴν σφαγίδα, τὰ ἀκολουθήσαντα τῷ Ποιμῇ τῷ εἰπόντι, Δεῦτε ὁπίσω με·
τὸς μὴ μιανόμενος τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι καὶ ἡδὲ Αἰρετικῶν· ταῦτα λέγω τὰ πρόβα-
τα εἴσεται ἐκ δεξιῶν αὐτῶν. Τὰ δὲ ἐρίφια τὰ ἄκαρτα, ὅσα τὸν Ποιμῆνα παρω-
ξυναν, τὰ νεμόμενα καὶ ἡδὲ Αἰρετικῶν, καὶ τῷ Ἀγίῳ Τελέει ἀπειθήσαντα·
οἱ τινες ἐσκήρπισαν ἀτακτος, ἐξύφισαν, ἐχόρδισαν, καὶ σαρδόνιας τὸ εὖαι, ἐ-
ξήλθον ἐκ τῆς βίης, πάντες ἔργα ἀγαθῶν ἔρημοι, πάσης δὲ ἀμαρτίας πεπληρω-
μένοι· οὗς ἰδὼν ὁ Κύριος ἐν τῇ ᾠρᾷ ἐκείνῃ, ἀποστέλλει τὸ πρόσωπον αὐτῶν. Καὶ
τότε λέγει τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτῶν· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τῷ Πατρὶ· δεῦτε
οἱ υἱοὶ τοῦ φωτός· δεῦτε οἱ ἵ ἐμὲ πτωχούσαντες, καὶ πενιόσαντες, καὶ διήλσαν-
τες, οἱ μὴ ἀγαπήσαντες τὸν Κόσμον, μηδὲ τὰ ἐν Κόσμῳ· δεῦτε οἱ δὲ ἐμὲ κα-
ταλιπόντες πᾶσαν χαρὰν τῷ Κόσμῳ, συγγενεῖς, φίλους, Γονεῖς καὶ Τέκνα· δεῦ-
τε οἱ ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς καὶ ἡδὲ θηρίων οἰ-
κήσαντες, οἰκήσατε νῦν καὶ ἡδὲ Ἀγγέλων με ἐν Οὐρανῷ. Δεῦτε οἱ εὐλογημέ-
νοι τῷ Πατρὶ, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ὑπὸ κα-
ταβολῆς Κόσμου. Τότε λέγει καὶ τοῖς ἐξ ἀριστερῶν. Πορεύεσθε ἀπ' ἐμὲ οἱ κα-
πραῖμοι καὶ μεμισνημένοι, οἱ ἀνελήμονες, οἱ μισοῦμενοι, μάλλον δὲ καὶ μισούρι-
στοι. Οὐκ ἠθέλησατε, ἐκ ἐλεηθῆσθε. ἐκ ἠθέλησατε τῆς φωνῆς μου καὶ ἡδὲ ἀρχαίων
Εὐαγγελίων, καὶ ἡδὲ μακαρίων Μαθητῶν μου, εἰδὲ ἐγὼ εἰσακούσομαι ὑμῶν τὸν
θρήνον. Ἐφωτίσατε ὅτι τῆς γῆς, ἀπολαύσατε ἡδὲ ἀγαθῶν ἐν τῇ ζωῇ ὑμῶν.
Ἐκεῖ κατ' ἐκαστὴν ἡμέραν ἐγὼ, καὶ ἡδὲ Ἀγίῳ Γραφῶν καὶ Προφητῶν, ἐβόων,
καὶ ὑμεῖς ἀκούοντες ἐχλοάζεσθε· καὶ τοῖνυν λέγω ὑμῖν, ἐκ οἶδα ὑμᾶς. Πορεύ-
εσθε ἀπ' ἐμὲ οἱ καπραῖμοι εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰών-
ιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ Διαβόλῳ καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ. Καὶ ἀπὸ τῶν
ἐπὶ εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Εἰς τὴν Κόλασιν ὅμως ὁμοίως κολάζονται, καὶ τὰς μισαρέας τῶν πράξεις,
ἐπειδὴ ἀλλῶς κολάζεται ὁ μοιχὸς, καὶ ἀλλῶς ὁ φονεὺς, καὶ ἀλλῶς ὁ ληστής καὶ
μίσθιος. Ὅσοι ἐν αἵρεσι ἐμολυβήσαν ἀκῆστι πῶς, Ἀρθῆντο οἱ ἡσυχῆς,
ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν Κυρίου· οἱ δὲ ἔχοντες μετ' ἀλλήλων ἔχθραν, καὶ συμβῇ
αὐτοῖς ἐξελεῖν ἐκ τῆς βίης, ἀπαραίτητον κῆμα ἀνθρώπων, καὶ αἰς μετὰ τὴν βίαν

„ τὸ ἐξώτερον πῦρ πέμπονται, ὡς μισήσαντες τὸν εἰπόντα· Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.
 Οὐαὶ τῷ φιλοπόρῳ, καὶ τῷ μοιχῷ, καὶ τῷ μεθύσῃ, καὶ τῷ κλέπτῃ, καὶ τοῖς
 φαρμακοῖς καὶ τοῖς μαντιδόμοις. Οὐαὶ τοῖς μιανουμένοις μὲν τῷ βλασφημῶν Αἰ-
 ρητικῶν· καὶ τοῖς ἐνοβρίζουσιν τὰς θείας Γραφάς· καὶ τοῖς ἀμύλησι, καὶ ὑπολέσι
 τὸν καιρὸν, ὃν κακῶς ἐδapaνήσαν, ἕως πολλὰ ζητήσουσιν αὐτὸν, καὶ ἐκ ἐρήσαν·
 καὶ τὸν δικαίον τὸν ἀσεβῆ ἐνέκριν δάρων· καὶ τοῖς ἀρπάζουσι τὰ ἀλλότρια· καὶ
 ἵνα συντόμως εἶπω, καὶ πᾶσι τοῖς ἐξ ἀρετῶν λαχῶσιν, ὅτι σκοταδισθῶσιν καὶ
 ἑομάξουσιν, καὶ τὰς ὁδοὺς ἔξουσιν, ὅταν ἀκῶσιν· „ Πορεύεσθε ἀπ' ἐμὲ οἱ κατη-
 ραμένοι. Τότε λοιπὸν ἀπελευθύνονται μὲν μεγάλα φῶς διὰ τὸ θῆματος, ἀφ' ὁδο-
 θεντες εἰς τὰς τῷ θανάτῳ χεῖρας, ἵνα ποιμῶν αὐτοὺς. τότε χαρίζονται ἀπ' ἀλλή-
 λων καὶ ὑποδημῶσιν ὑποδημίας, ὅπως πορεύω ἐκ ἐχθρῶν· τότε ἀποχωρίζονται Ἐπί-
 σκοποι διὰ Συμπεπισκόπων, καὶ Πρεσβύτεροι διὰ Συμπεπρεσβύτερων, καὶ Διάκονοι
 διὰ Συνδύκων. Τότε ἀποχωρίζονται ὡς ἀνδράποδα οἱ Βασιλεῖς, καὶ κλαύ-
 σουσιν ὡς ἡπία, καὶ ἐξεταδισθῶσιν αἰδέως. τότε στυγνῶσιν Ἀρχόντες, καὶ ὑπο-
 βλήψουσιν εἶδεν κἀκεῖθεν, καὶ εἰδὲς ὁ βοηθῶν, ἐπειπερ ἡ πλῆσις φαίνεται, ἔτε
 οἱ κόλακες παύονται. Τότε ἀποχωρίζονται Γονεῖς καὶ Τέκνα, Πατὴρ καὶ Υἱός,
 Μήτηρ καὶ Θυγάτηρ, φίλοι διὰ φίλων, καὶ συγγενεῖς διὰ συγγενῶν· τότε ἀποχω-
 ρισθῶσιν ἐλευθῶς ἀνδρόγυνα, πᾶ μὴ φυλάξαντα τὴν ἑαυτῶν κοίτην ἀμίαντον.
 Τότε λοιπὸν ἐλευθύνονται καὶ τυπτόμενοι ὑπὸ ἀρεῶν Ἀγγέλων, καὶ μὲν βίαν ὠθέ-
 μενοι, ἀπέρχονται τὰς ὁδοὺς ἔξουσι, καὶ πικροτέρως ὑποσφόμενοι εἰς τὰ ὀπί-
 σθι· καὶ ἰδὲν τὰς δικαίας, ὅθεν ἐχωρίσθησαν· καὶ βλέποντες τὴν χαρὰν καὶ τὸ φῶς
 ἐκείνων, ὀδυρόμενοι πικρῶς ἀποκρύβονται. Λοιπὸν μικροὶ ἰδὲν δυναμῶσι εἰς τὰ
 ὀπίσθι, καὶ ἐργάζονται πᾶς καλῶς τῷ ἑαυτῶν ὅπως ἀποχωρίζονται εἰς ὅλας αἱ κο-
 λάσεις, τότε διαρῶντες τὴν τελείαν δόξαν, καὶ ὅτι εἰδὲς ὁ ἀφ' ὁδοῦ ὑπὲρ
 αὐτῶν, καὶ ἰδὲ ἀφ' ὁδοῦ καταλαμβαίνει ἵνα ἀνακύψουσιν, ὁλοφύροντες λέγουσιν·
 Ὡς πόσον καιρὸν ἀπώλεσάμεν ἐν ἀπωλείᾳ, πᾶς ἐνέμπαυσεν ἡμᾶς ὁ μάταιος
 βίος, πᾶς αἰὼς διαρῶντες ἀγανίζομεν ἐκ ἡγανίζομεθα, ἀλλὰ τῷ Ἀγίῳ
 Γραφῶν ἀκούοντες, ἐγγελάμεν χλοαίζοντες ἐαυτοὺς καὶ τὰς ἀγαπώμενους. Ἐκεῖ ὁ
 Θεὸς ἐλάλησεν, καὶ ἡ προσείχουσι, ὡς καὶ ἡμεῖς βοῶμεν, καὶ αὐτοὺς ὑποσφεί τὸ
 παρῶν αὐτῶ ἀφ' ἡμῶν. Τί ὠφέλησεν ἡμᾶς ὁ Κόσμος; πᾶ Πατὴρ ὅστις ὁ
 ἡρώδης; πᾶ Μητὴρ ὀδυμένη; πᾶ τέκνα; πᾶ φίλοι; πᾶ ὁ πλῆθος; πᾶ ὁ
 θόρυβος καὶ τὰ αἶμα; πᾶ ὁ πολὺς καὶ ἀκαίρος δρόμος; πᾶ ἡ ὀργήναι καὶ οἱ γνώ-
 ρηται; πᾶ οἱ Βασιλεῖς, καὶ οἱ Δυνασταί, καὶ οἱ Σοφοί; πᾶς ἐκαστος τῶν πάν-
 των ἐδὲν ἔχομεν ὅστις ἡμεῖς οἱ ἐλευνοί; Τότε διαρῶντες τὴν παντελὴ ἐγκα-
 τήλειαν καὶ τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἀγίῳ, μὲν στεναγμῶν καὶ πικρῶν δακρύων λέγουσιν·
 Σῶζετέ ἡμεῖς καὶ Δίκαιοι, ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἐχωρίσθημεν· σῶζετέ φίλοι καὶ συγ-
 γενεῖς καὶ ἑστέ Πατέρες καὶ Μητέρες· σῶζετέ Υἱοὺ καὶ Θυγατέρας· σῶζετέ Ἀπό-
 στολοι, καὶ Μάρτυρες, καὶ Προφῆται Κυεῖν· σῶζετέ τὰ πᾶν μακάριον τῷ Μοναχῶν·
 σῶζε καὶ σὺ Δαίμονα ἡ Οἰοτόκος, ὅτι πολλὰ ἐπαρεκάλεσας δι' ἡμᾶς, ἀλλ' ἡμεῖς

κέρδιον μεθ' ἡμῶν· μετὰθήσαν ὑπὸ ἡμᾶς οἱ καλῶς πρὸς Θεὸν ἐμπορεύσά-
μενοι. Ἀφῆκαν ἡμᾶς ὄφθαλμοί, καὶ ἀπῆλθον πρὸς τὴν αὐτὴν Πατερίδα· ἀφῆκαν
τὴν φθοράν, καὶ πρὸς τὴν ἀφθαρσίαν ἀνῆλθον· ἔλειψαν ἐκ τῶ Κόσμου, καὶ πρὸς
Χεῖρὸν αὐτέτειλαν. Ἐξῆλθον ἐκ τῆς καλύβης, καὶ ἐκατίκησαν εἰς τὴν αἰῶ Γερε-
σαλήμ· ἀφῆκαν τὴν τὴ βίβη ματαιότητά, καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν αἰῶ μακαριότητά·
ἀφῆκαν τὰς ματαίας συγχύσεις, καὶ ὠδόσαν εἰς πόλιν εἰρηνικὴν· ἔξῆλθον ἐκ
τῶ χειμῶνος καὶ τῆς φερίτης τῶ Κόσμου, καὶ ἄρραξαν εἰς τὰς γαλήνας λιμνῶν·
ἀφῆκαν τὴν τὸ Κόσμου ματαίαν σκιά, καὶ πρὸς τὸν Ἡ^νλιον τῆς δικαιοσύνης ἀέ-
δραμον. Καὶ ἦν, ὅταν ἦσαν μεθ' ἡμῶν, ὡς ἐκ ὄντες μεθ' ἡμῶν, τὸν νῦν εἴ-
χον πάντες πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἀνελκόμενοι εἰς τὴν γλῶ, τὸ πολιτεύμα εἶχον εἰς
τὰς Οὐρανὸς· καὶ ζῶντες ἐν σαρκί, ἐκ ἦσαν ἐν σαρκί. ὁ δὲ εἶχον ὡς ἐμύσαν
Πόλιν, ἀλλὰ τὴν αἰῶ Γερεσαλήμ· ἐκ εἶχον ὡς ἐπρόκαρον πλῆτον, ἀλλὰ τὸν
Οὐράνιον πλῆτον. Ἐοίον καὶ παρπίδημοι ἦσαν, καθὼς πάντες οἱ Πατέρες αὐτῶ·
ἔξοιον τὸ Κόσμου, καὶ ἦν τὸ Κόσμου πραγμάτων· ὅτι τὴν ψυχὴν αὐτῶ πάντες
κατεσόλίζαν, τὰ αἰῶ φρονέιτες, τὰ αἰῶ σκοπούοντες· τὰς ἐκεῖ μονὰς, τὰς ἐκεῖ
κατικίας, τὰ ἐκεῖ καλλὴ ἐπιθυμῶντες· τὰς αἰῶ χοροσασίας, τὰς αἰῶ ὕμνω-
δίας, τὰς ἐκεῖ Ἑορτάς, καὶ αἰῶνία ἀγάθ, καὶ Θεὸν χαρίσματά. Πρὸς ἐκεῖνα
ἐσκοπούον, πρὸς ἐκεῖνα ἔβλεπον, ἔχον τὸν καὶ εὐτυχον· ἐκοπίαζον, διὸ καὶ εἰσῆλθον
εἰς τὴν φαιεντὴν τὴν τυμῶνος κατικίαν· ἐπόνεσαν, διὸ καὶ ἀφραίνονται· δὲν ἀ-
μέλησαν, ἔχον τὸ καὶ ἀπαυόονται· ἐφρόνησαν, ὅτι ἦν τὸ Κόσμου πραγμάτων
κατεφρόνησαν. Ἐξῆλθον ἐκ τῶ Κόσμου, καὶ ἀπῆλθον τὴν καλὴν ὁδὸν καὶ Θεάρε-
στον· ἔξῆλθον, καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν χάραν τὴν Ἀγίαν καὶ αἰώνιον· ἔξῆλθον ἔξα-
φοι, καὶ ἐπετάθησαν ὡς χελιδόνες καλοφανοί· ἐπετάθησαν ὡς ἑυτόνους ἐρημικῶ
καθαράταται· ἐχαιρέτησαν τῆς ποιμνῆς ἡμῶν ὡς ἀγία καθάρ· Μετέστησαν
τῆς μωδρας, καὶ ἐσκέχον τὰ πρόβατά· ἀφῆκαν τὴν φαιεντὴν ἡμῶν, καὶ βοῶντων ὡς
μικρὰ αὐτῶν πελῖα· ἐχαιρέτη τὸ μέλος, καὶ λυπῶνται τὰ λοιπὰ μέλη. δακρύο-
μεν, ὅτι τῆς σπουδίας σας ἐχαιρέτημεν· ἐσκέχονμεν, ὅτι τῆς χαρᾶς σας δὲν
βλέπομεν· οὐκ ἐμύσαν, ὅτι ἔπος ἔξαφνα ἀρπαζόμεθα· ὀδυρόμεθα, ὅτι καὶ ἡ-
μεῖς ὀλίγηρα ἀπερχόμεθα· λυπῶμεθα, ὅτι τῆς ἀρετῆς σας ἐνθυμώμεθα· Τὰς
ὀφθαλμοὺς φερίνομεν, καὶ τὴν ἀγάπην σας δὲν βλέπομεν· δακρύομεν, ὅτι καὶ
τὰ αἰῶ δακρύομεν ἐπὶ τῇ χωρίσῃ ἡμῶν ἐμοφύλῃ αὐτῶν· ὀδυρόμεθα, ὅτι καὶ
οἱ βοῆς μαγγίζον ἐκλήπτες τῆς ὁμοζύτης αὐτῶ· καὶ χελιδόνες βοῶσιν, ἀρπα-
ζομένην ἡμῶν πελῖαν αὐτῶ· καὶ ἀρνες κρίζουσι, χωρίζομένων ἡμῶν Ἀδελφῶν αὐτῶ.
Ὅτι, εἰ καὶ εἰς ἐσᾶς εἰς συμφέρον ὁ θάνατος ἐγένετο, ἀλλὰ εἰς ἡμᾶς λύπην
ἐποίησάτε· τὸ ἐδικόν σας μαρτύριον ἔγινεν εἰς ἐσᾶς ἐπιθυμητόν, ἀλλὰ εἰς ἡ-
μᾶς λύπην ἐποίησάτε. ἡ ἐδική σας τελείωσις ἔγινεν εἰς ἐσᾶς ἐπιθυμητή, ἀλλὰ
εἰς ἡμᾶς ἔγινεν θλίψις. „Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος ἡμῶν ὅτι αὐ-
τῶ, ἡμῶν δὲ ἀμαρτωλῶν ὁ θάνατος ποινῆς.

„ Διὸ καὶ ἔλεξεν ὁ Προφήτης. ἵνα τί φοβῆμαι ἐν ἡμέρᾳ ποινῆς; ἡ ἀνομία

„ ἢ πταισμάτων με κυηλώσει με. Ὅτι ἔρχεται ἡμέρα καὶ ὥρα, Ἀδελφοί· ἔρχεται, δὲν θέλει λείψῃ· ὅταν ἀφήσῃ ὁ αἰθρῶπος πᾶσι, καὶ πάντας, καὶ ἀπέλθῃ μόνος καὶ μεμονωμένος, γυμνός καὶ ἀβοήθητος, ἀσυνόδατος καὶ ἀνέτοιμος, καὶ ἀπαρρήσιμος, ἐν εἰς ἀμέλειαν ἄρεσθ' ἐν ἡμέρᾳ, ὅπῃ δὲ γινώσκει, καὶ ἐν ὥρᾳ, ὅπῃ δὲ παντοχρεῖ· εἰς ὅσον χεῖρται καὶ ἐπισταυρίζει, εἰς ὅσον δημιρεῖ καὶ δὲ μελεμνᾷ ὅτ' τῷ ψυχῇ αὐτῷ. Ἐρχεται ἔκτανα μία ὥρα, καὶ ὅλα παύστ'· μικρὸς πυρετός καὶ πόνος, καὶ ὅλα εἰς ἄδὲν λογιθήσονται· μία νύξ βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ καὶ ὀδυνηρά, καὶ φέρεται ὡς κατάδικος ἐκεῖ, ὅπῃ τὸν ἐπερνήσι. Πολλῶν σοι, αἰθρῶπι, ἢ ὀδυμὴν χρεῖα, πολλῶν σοι ἢ βοηθῶν καὶ ὀχλῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τῇ χρεῖσιν τῆς ψυχῆς σου. Μείγας τότε ὁ φόβος καὶ ὁ φόμος· μέγα τὸ Μυστήριο καὶ ἡ ἐξέστασις· μεγάλη ἡ ἐξέβασις ἀπὸς ἐκείνου τοῦ Κόσμου· διότι, ἐν ὑπὸ χάραν ἀπερχόμενοι ὀδηγῶν τινῶν χρεῖσιν ὀριμῶν, πότον φελοσώτερον ὅταν ὑπάγωμεν εἰς τὸν ἀπέραντον αἰῶνα, ὅταν ἄδεις ἐκεῖθεν ἐστῇ; Πολλῶν σοι, λέγω, τότε ἢ βοηθῶν ἡ χρεῖα ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ. Ἡ μόνη ὥρα, καὶ ἔχῃ ἄλλῃ ὥρᾳ· ἡ μόνη γέφυρα, καὶ πέραμα ἔπειν μὴ ἔχῃ· τὸ πᾶντων τέλος, καὶ ὁ πᾶντων φόρος. Σκληρὸν τὸ πέραμα, ἀλλὰ ὅλοι δι' αὐτῆς ἀπερχόμεθα· ἐσθὴ καὶ πεδλιμυρὴ ἡ ἐστῆ, ἀλλὰ πάντες δι' αὐτῆς ἀπερχόμεν. πικρὸν καὶ δεινὸν τὸ ποσίειον, ἀλλὰ πάντες αὐτὸ, καὶ ἔχῃ ἄλλο ποσίειον. μέγα καὶ ἀνεκδιήκτον τὸ πᾶ θανάτῳ Μυστήριο, καὶ ἄδεις ἡμῖν διδάσκει νὰ τὸ διηγήθῃ· ὅτι φεμπα καὶ φοβερά ἔπειν τότε βλέπει ἡ ψυχὴ, ἀλλὰ ἄδεις ὑπὸ ἡμᾶς πᾶσι γινώσκει, εἰμὶ μόνον ἐκεῖνοι οἱ ἀπερχόμενοι. δὲν βλέπεις, εἰπέ μοι, ὅποτε ἀπὸς τὰς τελεσιπῶντας Ἀδελφὰς καὶ ψυχαραγῶντας ἀδελκαθήμεθα, ποῖα φοβερά βλέπομεν τότε ὀρῶμεν; πῶς περᾶσονται καὶ ἐσθᾶσονται; πῶς ἰδρῶνται ψυχρὸν καὶ πικρὸν, ὡσπερ οἱ θείσται εἰς τὸ χαράριον; Πῶς τὰς ὀφθαλμῶν φελερῶσιν ἐδῶθεν καὶ ἐκεῖθεν; πῶς μερκοὶ τελέσται τὰς ὀδόντας καὶ ἔσθᾶσονται; πῶς περᾶσονται καὶ τὰς τείχας αὐτῶν ἀεσθᾶσονται; πῶς ἐκ τῆς κλίνης συκῶνται, καὶ φεύγειν βαλόμενοι, καὶ διώκονται; διότι βλέπουν ἐκεῖνα, ὅπῃ ἄδεις ποτε εἶδον, καὶ ἀκῶσιν ἐκεῖνα, ὅπῃ ἄδεις ποτε ἤκῃσαν, καὶ παθῶσιν ἐκεῖνο, ὅπῃ ἄδεις ποτε ἐπαθον. Ζητῶσι τὸν λυβόμενον, καὶ ἄδεις λυβόμενός αὐτὸς· ζητῶσι τὸν σιμω δόλοντα, καὶ ἄδεις ὁ σιμωδῶν· ἀδελκαθῶσι, καὶ ἄδεις ὁ τολμῶν· τὰς ὁποῖας βλέποντες ἡμεῖς, ἔρχομεν καὶ κλαίμεν, καὶ κραντες τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἀσπάζομεν τὰς δακρυσι βρέχομεν, καὶ σφογρίζομεν τὸν ἰδρῶτα τῷ προσώπῳ αὐτῶν, καὶ τὰς ὀφθαλμῶν ἀσπάζομεθα, τῷ δὲ γλῶσσῳ φλεγομένην δροσίζομεν ὕδατι· τὰ αὐτὰ ἡμῶν σιμῶντες, ἵνα ἢ μικρῶν λογιῶν αὐτῶν ἀκῶσται, ἢ ἔσθῃ καὶ ἰρωτῶμεν αὐτὰς λέγοντες· Πῶς βλέπεις σεαυτὸν, Ἀδελφε; μὴ ἐπ' ἐσθῇ, ὅτι φιλαῖθρῶπος ἐστὶν ὁ Θεός.

Ταῦτα ἀπὸς αὐτὰς λέγοντες, καὶ τὰ σῆθι τοῖς δακρυσι βρέχομεν, καὶ τὰ καρδίαν κατακαίνομεθα, ὅτε ταῦτα λέγομεν. Οὐκ ἐστὶν εἰς ἡμᾶς τότε ἰρωτῶν ποῖός, ἐκ ἐστὶ τότε ζημάτων φροντίδα, καὶ φανερὰ. Ἀλλὰ βλέποντες τὸ μέγα

τῷ θανάτῳ Μυσήριον, ἔξομην, καὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν κινῶν, καὶ τὸ ὄμμα
 συγχαζόντες, εαυτὰς ταλανίζομεν, καὶ καὶ ἡμῖν λήγοντες, ὁπότεν πρὸς ἡμᾶς
 ὁ ἐρχόμενος, εἰς ὅλης ἡμᾶς ὑποχαριτὰ καὶ λέγει· Εἴρωσθε, Ἀδελφοί μου κα-
 λοί, εἴρωσθε, καὶ ὑπὲρ ἐμὲ τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἀναστάντες προσδέξασθε· ὅτι εἰς ὁδὸν
 μακρὰν νῦν ἀπέρχομαι, εἰς τὴν ὁποίαν ὁδὸς ποτε ἐσφαλάτησα· καὶ εἰς χώραν
 ἔσιλῶ, ὅπου ἐδεῖς ἐκεῖ με γνωρίζει· καὶ εἰς Κόσμον φοβερόν, ὅθεν ἐδεῖς ἐ-
 στράφη· λοιπὸν σάζεθε, ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί καὶ φίλοι, ὅτι ἐγὼ πλέον ἐκ
 ἐμὲ φίλος, ἀλλὰ ἕσιος· σάζε καλὴν σιωπὴν, ἀλλὰ καὶ ἐτι με σιωπῶν, εἰμὴ
 θρηνῶν. Σάζεθε πάντες, καὶ δεῦτε καταλάβετε· ἀναμνησθῆσας ἥ ἐκεῖ, ἵνα
 ἐλθῇτε, ἐγὼ δὲ πλέον δεῦν ἔρχομαι πρὸς ἐσάς. Εἴτι ὁ δαμῆν, ὁ δαμῆν, καὶ
 εἴτι ἐσφάξαμεν, ἀπλανησάμεν. Φερίσμαι, καὶ ἐ γνωσάμεν πᾶ ἀπέρχομαι.
 νῦν εἴτι ἀναθὸν ἐσφάξα, πῶ καὶ ἀπαντήσεται μοι· εἴτι δ' αὖ ὅπῃ πῶς γῆς ἐδῆ
 σαύρισα, πῶ μοι ἄφελος. εἰς τὴν ἡλίσσα, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐλεηθήσεται· εἰς
 τὴν ἐσκέπασα, νῦν σκεπαθήσεται. Ὅτι βαρεῖα καὶ πικρὰ αὕτη ἡ ὥρα τῷ
 χωρισμῷ τῆς ψυχῆς με ὑπὲρ πᾶσαν ὥραν· ὅτι ἀνέστιμος ἐπαρθήκα, σκοτεινὴ
 μοι ἡ παρῆσα νύξ· ὅτι ἄκαρπος ἐκόπηκα, βαρεῖα μοι ἡ ὑπολογία. Δάωρον καὶ
 ἔχω, καὶ θρηνῶν σάς, δακρύσατε ἐπ' ἐμοί· συμπάθησατε καὶ προσδέξασθε
 πρὸς Κύρον, ἵνα εὖρον ἐκεῖ μικρὰν ἀνίστα· ἵνα λάβω ἐκεῖ μικρὸν ἔλεος, ὅτι
 πολλὰ ἡμαρτην. Καὶ τί μοι κτεῖα ἀπάπτει Ἀδελφοί, ὅτι ἐγὼ τὴν λαμπράδα
 τῆς ψυχῆς με δεῦν αἶψα; Τί δέ με ἐνδύματα λαμπρὰ ἐνδύετε, ὅτι καὶ ἔχω
 ἑμαυτῷ γάμον ἐνδύμα; Τί δέ με καὶ με ὕδωρ τὸ σῶμα ἐκπλυίετε, ὅτι καὶ ἔ-
 πλυνα ἑμαυτὸν τῷ ἁγίῳ δακρύνῃ ὕδατι; Τί δέ με καὶ εἰς τάφον μετ' ὁσίων κατε-
 τίθετε, αὐτὸν τὸν βίον καὶ πᾶν ἔσπον καὶ ἐσφάξα; Οἶμοι πῶς ἑμαυτὸν ἐπλάτυνα,
 καὶ ἐνέπαιξα, λέγων· Ὅσον ἐμὲ νείας, ὑπολαύσω πρὸς τὸ Κόσμον χαράς, θε-
 ραπύσω με τὴν σάρκα, καὶ ἐν ὑτέροις μετανῶν, ὅτι ὁ Θεὸς φιλεῖν θάνατος ὢν,
 παύτως ποιήσει με τὴν συγχώρησιν. Ταῦτα ἐνοῶν κατ' ἡμέραν, τὴν ζωὴν με
 κακῶς ἐξεδίδαξα· ἐδιδασκόμεν, καὶ ἐ προσεῖχον· ἐρμηνεύομεν, καὶ κατεγέλων·
 ἤκουα τῷ Γραφῶν, καὶ ὡς μὴ ἀκούων ἐποίην· ἤκουον Θεοῦ Κεῖσιως καὶ θανάτου, καὶ
 ὡς ἀθανάτος καὶ αἰώνιος κατεφρόνουν· καὶ ἰδὼ ἀνέστιμος ἀπέρχομαι, καὶ ἐδεῖς ὁ βοή-
 θει· ἰδὼ ἀμετανόητος ἐσφάθηκα, καὶ ἐδεῖς ὁ ἀπαλλάττων· ἰδὼ δέομαι, καὶ
 ἐδεῖς ὁ ἐξοσκεῖν· ἰδὼ καταδικάζομαι, καὶ ἐδεῖς ὁ λυτρεύμενος. Δίκαια ἡ κεί-
 σις τῷ Θεῷ· ποσάνις μετανοεῖν σιωπησόμεν, καὶ πάλιν χειρότερον ἐσφάττην·
 ποσάνις με ἡλίσσεν, ἐγὼ δὲ παρῶνίζα.

Ταῦτα πολλὰ καὶ τὰ πολλῶν πρὸς ἡμᾶς ὁμιλοῦμεν, ἔξαρνα δένεται ἡ
 γλῶσσα αὐτῶ, ἀποκρίνεται οἱ ὀφθαλμοί, χαίεται ὁ νῦς, σιγῇ τὸ σῶμα, καὶ
 λύεται ἡ ζωὴ. Ὅπότεν αἱ Δεσποτικαὶ δυνάμεις ἔλθωσιν, ὅταν αἱ φοβεραὶ
 Σφαιραὶ φθάσωσι, καὶ καλῶσι τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος, ὅταν οἱ ἀπὸ τοῦ κα-
 λίστου ὑπὲρ τῆς εἰς τὸ Κεῖσιως ὑποφύονται, ἐμβλέψας εἰς αὐτὸς ὁ
 παλαιόπαρος αἰθρῶπος, καὶ Βασιλεὺς εἶται, καὶ Ὑμνῶν, καὶ Ὑμνῶν,

κῶν Κοσμοκράτωρ, ὅλος ἑμέμει, ὡς φύλλον ὑπὸ ἀνέμῳ, ὅλος ἀπαράπτεται, καὶ
 ἐξίσταται, βλέπων δυνάμεις φοβεράς, καὶ μορφὰς ἐξόχας καὶ δυνατάς· βλέπων
 προσώπα θεομανικὰ καὶ αὐστηρά· βλέπων τέξιν ἡν ἐδέσποτε ἰδεῖν, καὶ παρὸς ἑαυτὸν
 ἐννοῶν λέγει· Εὐλογητὸς ὁ μόνος ἀθάνατος καὶ αἰώνιος Βασιλεὺς. Τί ἔστι παρὸς
 ταῦτα τὰ Βασιλεία, ἐπιγίνομαι Βασιλεία; τί ἔστι ἐξουσία ἥν ἀνθρώπων ἡ μα-
 ταία καὶ ἀπ᾿ ἀνθρώπου; ἰδὲ ἀληθῶς Σφραγιστὴ αἱ Οὐρανοί· ἰδὲ μορφαὶ φοβεραί
 τῶ μόνῳ φοβερῷ· ἰδὲ ὑπερίεται δυνατοὶ τῶ μόνῳ δυνατῷ Θεῷ. Καὶ ταῦτα ὁ τό-
 τε φερρόμηνος βλέπων μόνον, παρὸς ἡμᾶς πλέον δὲ κοιτάζει, ἀλλὰ παρὸς τὰς δυ-
 ναμείας, ὅπῃ τὸν κράζοντι βλέπει, καὶ ἐξίσταται· ἴσως δὲ καὶ τινὰς δεήσει αὐτοῦ
 ψυδριεῖζον, καθὼς ἡ γλώσσα δυνάται, καθάκαλῃ αὐτὸς· ὅπῃ ἥν ἐποῶν λο-
 γίων καὶ χρημάτων πολλάνεις οἱ καθ᾿ ἑαυτοὺς νοῶμεν, ὅτι τὰς δεαστορικὰς δυνά-
 μεις ὁρᾷ, καὶ ὅλοι συνήθικοι θρόνοι φείτομεν, καὶ παρὸς ἀλλήλους ἀναλόκοντες,
 λόγουμεν· Ἠσυχάσατε εἴη, ἡσυχάσατε, καὶ τὸν κατακείμενον μὴ συγχύσετε· εἰ-
 ρυνώσατε καὶ σκοπήσατε, καὶ τὸν κατακείμενον μὴ ἐνοχλήσατε· σιωπήσατε καὶ μὴ
 λαλεῖτε, ἵνα μὴ αὐτὸν θορυβήσετε· μὴ ἐρήνησετε, ἵνα μὴ αὐτὸν ταραξέτε.
 Προσδέξαθε, ἵνα μὴ εἰρήνης ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἐξέλθῃ· ἀνέστητε ἵνα τόπον ἀνέ-
 στας λαβῇ· προσδέξαθε, ἵνα φιλενθρώπως Ἀγγέλους ἔχῃ· παρῴσατε, ἵνα
 ἐν ἡμεροπτη τὸν Διαστόλῃ εὐρί· ὁμῶς αὖν φοβήσατε, ὅτι τὴν Ἀγγελικὴν πα-
 ρουσίαν ἰδεῖ· καθάκαλῃ δέσπει, ὅτι εἰς μὴ ἄλλου κοτονὴν πῶρα καθ᾿ ἑαυτὸν σκοπή-
 σατε, ὅτι καὶ ἐστέις τὸ παθεῖν ἔχετε· ἐμβλέψατε, καὶ τὴν Μυστηρίων τῶν μὴ ἀ-
 ποχρήσατε, καὶ τῆς ὥρας ταύτης φροντίσατε· Τί γὰρ ἔστιν ἀνθρώπου; ἐδὲ σιω-
 ληξ, τέφρα, σκιά, καὶ ὄνειρον. Ἰδε, διέβη, καὶ ἀπ᾿ ἡλθον, ἔπαυσε καὶ κατεσί-
 γησεν· ἐκεῖνος ὁ πολὺς, ὁ ἀνδρεινόμενος, ὁ Τύραννος, ὁ Δυναστεύς, ὁ ὑψηλός,
 ὁ εἰς πάντας φοβερός κείται ὡς περὶ βασιλῆα. Ἰδε, ἀπ᾿ ἡλθε, καὶ παρ᾿ ἡλθεν, ὁ φα-
 νερὸς, ὡς μὴ φανερός· ὁ θνητός, ὡς μὴ θνητός· ὁ πολὺς ὑπὲρ πάντας, ἐ-
 γίνετο ὡς ἐδείς· ὁ δόξαν, ἐδέσθη, καὶ ἰδὲ τὸν ὑπάγεσιν. ἢ Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡ-
 ῃ μίρα ὑπολαμβάνει πάντες οἱ ἀλογισμοὶ αὐτῶν.

Τότε καθάκαλῃ δέσπει, οἱ Ἀγγελοὶ τὴν ψυχὴν, ἥν τῶ αἵρος ἀπέρχονται, ἐν
 ᾧ ἴστανται Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι, καὶ οἱ Κοσμοκράτορες ἥν ἐναντίων δυνάμεων· οἱ
 πικροὶ ἡμῶν κατήγοροι, οἱ σκληροὶ τελῶναι καὶ λογοθέται, καὶ φορολόγοι ἐν τῇ
 αἰεὶ συναπαντῶντες, λογοθετῶντες, καὶ ἐξετάζοντες· ἀποσπείροντες τὰ τῶ ἀνθρώ-
 πῳ ἀμαρτημάτων καὶ χειρογραφα, τὰ ἐν νόπῃ καὶ ἐν τῇ γνέει, τὰ ἐκείνη, καὶ
 ἀκρίσια, τὰ δὲ ἔργων καὶ λόγων καὶ ἐνθυμήσεως. Πολὺς ὁ φόβος ἐκεῖ ὅς ὁ ἑ-
 ἴμος τῆς ἀθλίας ψυχῆς· ἀδίστητος ἡ ἀνάγκη, ἡν ἔχει τότε ὑπὸ τῶ πλῆθους ἥν
 μυριάδων ἐχθρῶν αὐτῆς, κραταιῶν, συκοφαντημῶν, ἐμποδισμῶν, ἵνα μὴ
 παρὸς Οὐρανὸς ἀνέλθῃ, ἵνα μὴ ἐν φανί καὶ ἐν χάριτι ζωῶν καταμνησθῇ. Καὶ ἡ
 μὴ ψυχὴ ὑποτίθεται ὑπὸ ἥν Ἀγίων Ἀγγέλων, ἡμῶς δὲ τὸ θνητὸν σῶμα καὶ
 δόξαντες, καὶ ὡς ἐξόν ἐκ τῶ οἴκου αὐτῶν διγάνοντες, παρὸς τὸν πέφον ἀνθρώπου τὸ
 φέρονται τότε. Καὶ ἐκεῖ βλέπομεν ἄλλο μέγα καὶ φοβερότερον Μυστήριον, κατα-

νοῦντες τὰς κερὰς, τὰς Βασιλεῖς καὶ ἰδιώτας, τὰς Τυράνους καὶ δέλους ὅλους ὡς
 χάμα θηρόμους, ὡς κοριοτοῖς καὶ δυσωδία, ὡς μία σαπρία καὶ σκώληξ· ὡς ὁ
 μαύρος Ἀραπὶς, ἔγω καὶ ὁ εὐμορφος· ὡς ὁ νεός, ἔγω καὶ ὁ γέρον· ὡς ὁ φθό-
 λυτος, ἔγω καὶ ὁ δυματός· καὶ ὅλοι εὖτας κοριοτοῖς θηρόμιοι, ὅτι γῆ εἶναι, καὶ εἰς
 γῶν ὑπάγειν· ἕως πολλὰς βλέπομεν κατακειμένους εἰς τὰς τάφους, καὶ ὑποδείχνο-
 μεν ἀλλήλους μὲν τὸν δάκτυλον, λέγοντες· ἴδε ὁ δέϊνας, καὶ ὁ δέϊνας. Οὗτος εἴ-
 ναι ὁ δέϊνας Βασιλεὺς, καὶ ἔπος ὁ δέϊνας Τύραννος, καὶ ἔπος ὁ δέϊνας Στρατηγός·
 Οὗτος ὁ τὰ δέϊνος Εὐχνοός, καὶ αὐτὴ τὰ δέϊνος ἡ Θυγάτηρ· αὐτὴ ποτὲ φανταζο-
 μεν Κόρη, καὶ ἔπος ὁ ποτὲ εὐλισμὸς νεώτερος. Ταῦτα πολλὰς μετ' ἐσθραμῆ
 λέγομεν εἰς τὰς τάφους καὶ δακρύομεν, καὶ βλέπομεν τὸ μέγα Μυστήριον, ὅτι πᾶ-
 σα ἡλικία ἐκεῖ κατελύθη· πᾶς ὀφθαλμὸς ἐκεῖ ἐσβέβη· πᾶν καλόφρωνον σῶμα
 ἐκεῖ ἐφράγη· πᾶσα γλῶσσα γογγή, ἐκεῖ ἐσίγησε· πᾶσα εὐμορφα ἡλικία,
 ἐκεῖ συνετέβη· πᾶσα ἀρχὴ τῶν Ἀρχόντων, ἐκεῖ ἔπαυσε· ἐκεῖ κατέπαυσε
 πᾶς ὁ μάταιος κόπος καὶ μόχθος τῶν ἀνθρώπων. Δαδύμεν, καὶ ἰδοὺ ὁ προσέ-
 χων· ὅς ἐν ὀνόματι κράζοιμεν τὰς κοιμημένων λέγοντες· Πᾶ ἀπήλθετε, Ἀγγε-
 λοὶ ἡμῶν, καὶ πᾶς ἐρεῖσκετε· δότε ἡμῖν φωνὴν, καθὼς ἐλάλετε ποτὲ, ἐσθὲς
 οἱ ὅς ἡμῶν τὸν Κόσμον ἀνήσαντες· ἐκείθεν ἡ ψυχὴ εἰς τὸν τόπον, καθὼς
 πῆς ἔφερετε καὶ τὴν τάξιν αἱ ἀξίαι αὐτῆς; αὐτὴ δὲ ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν
 ἐν τῇ τάφῳ κεκλιμένη κοίτη, αὐτὴ ἡ δυσωδία καὶ τὰ κόκκαλα καὶ τὰ σώματα εἶναι
 ἐκείνων τῶν νέων καὶ νεανίδων, ὅπως ἠγαπήατε ποτὲ; αὐτὴ ἐστὶν ἡ σὰρξ ὅπως ἀγκα-
 λιάζετε, καὶ ἀκολάσως ἐφιλεῖτε; ἔπος ὁ βρώμος, ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον ἐστὶν, ὅπερ
 νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἀχορπάσας καταφιλεῖτε; αὐτὴ ἡ ὕλη ἡ ῥυτίς ἡ σάρκα ἐκεῖ-
 νη ἐστὶν, ὅπως ἀγκαλιάζεσθε, καὶ ἀμαρτανεῖτε; Διὸ βλέπετε ἀκριβῶς, καὶ πισύ-
 σατε οἱ ἐν σαρκὶ ὄντες καὶ ἐν τῇ βίῳ τῇ ματαίῳ· γνωρίζατε, ὅταν εἰς ταῖς κλί-
 ναις σας ἀφίνετε ταῖς συμβουλίας σας, καὶ μὴ ταῖς πόρνας συμπλέκεσθε· ὅταν εἰς
 τὸν βόρβορον ἐκκλίετε, γνωρίζατε, ὅτι ὅλα τὰ μέλη ὅπως ἐκαταπαύεσθε, ду-
 σωδία καὶ κοπρίαν ἐφιλεῖτε· μάθετε, ὅτι ὁπόταν τὴν ἐπιθυμίαν εἰς αὐτὰ ὅσα
 νάπητε, σκώληκα καὶ σαπρίαν ἐπιθυμεῖτε. Μὴ πλανᾶσθε, ὡς οἱ καὶ νεανίδες,
 ἄγνωστοι εἰς τὸ μάταιον κάλλος τῆς νεότητος· ὅτι καὶ ἡμεῖς, καθὼς αὐτὰς τὰς σα-
 πηρόμους κερὰς, ὅπως βλέπετε ἐν τῇ Κόσμῳ, ποτὲ ἐφαντάσμεν, καὶ ἐσολιθί-
 μεν, καὶ ἐμεριδίσμεν, καὶ ἠγαπήσμεν, καὶ ὑπολαύσμεν, καὶ ἐχαρηκόμεν, καὶ
 πῶρα, ὡς βλέπετε, εἰς πλὸν καὶ δυσωδίαν ὅλα κατέκωψαν. Λοιπὸν μὴ πλα-
 νηθῆτε, ἀλλὰ παρ' ἡμῶν τῶν προλαβόντων, καὶ ἐν τῇ τάφῳ κεκλιμένων, διδάχθη-
 τε, καὶ σωρευθῆτε, καὶ πισύσατε, ὅτι εἶναι ἐν τῇ Αἰδῇ κρείσις, καὶ κόλα-
 σις ἀτελοῦτος. εἶναι σκότος ἀφώτισον, καὶ γένεια, καὶ σκώληξ ἀκοίμητος,
 εἶναι κλαυθμὸς ἀσίγητος, καὶ βρυγμὸς ὁδόντων ἀκατάπαυστος· εἶναι θλίψις
 ἀάτρεπτος, καὶ κρείσις ἀπρωτοπόλητος, καὶ εἶναι ὑπὲρταίς ἀσυγχώρητοι, καὶ
 τῶς πικρὸν καὶ αἰώνιον. Ταῦτα καὶ μὴ ἔχει λόγων, ἀλλὰ ἔχει πραγμάτων πρὸς
 μέγας, Ἀγγελοὶ, οἱ ἐκεῖ προλαβόντες διδάσκουσιν ὡς περ ἡμεῖς ἐσθραμέμενοι,

ἐδιδῶμεν ὡς ὕδωρ πικρὸν τι μαθεῖν, ἢ ἀκῶσαι, ἢ γινῶαι, τὸ πῦρ ἄρα εἰσὶν αἱ τέπων ψυχαί, ἢ αἶψα, ἢ κύτω, ἢ ἄρα νυὶ βλέψασιν ἡμᾶς, ἢ χαριπῶμεν αὐτὰς ἐκεῖ, ἢ τὰς γνωρίζομεν. Ἀλλὰ εὐδαίς ταῦτα εἶδεν, ὅτι εὐδαίς ἐκεῖθεν ἐσράφη, ἵνα μινύσῃ πῦρ τῆρ ἐκεῖ, πῦρ εἰσιν· ἀλλὰ ἀπειρίχον αὐτὰ ἔσθ' ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ ἀπέκρυψεν, ἕως καὶ ἡμεῖς ἀπέλθωμεν, καὶ ὑπολάβωμεν τῆρ ἐκεῖ, ὅπου τανυ ἐκ νεκρῶν ἀναστῶσιν ἅπαντες, καὶ παρῶσαθ' ἡμεῖς, καὶ ἔχομελογυ-
μεθα, καὶ λογοθετούμεθα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέγα καὶ ἀδύνητον Κεῖμελον. Ὅτε ὁ φο-
βερός Κεῖτης ἐξ Οὐρανῶ ἐλθῇ καὶ κείνη πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην, ὑπὸ Αἰσπο-
λῶν ὡς Δυτῶν· ὅτι αἱ φωναὶ τῆρ φοβερῶν ἐκείνων σαλπύγων λαλήσονται· ὅτε ἡ Κτίσις πᾶσα φόβῳ καὶ φόρῳ κλονεῖται καὶ παράσεται· ὅτε οἱ τέφροι ἀνεί-
γνυνται, καὶ πᾶσα σάρκα αἰσῶται γυμνὴ καὶ τετραχιλισμένη· ὅτι καὶ εἰς ἡμέραν φρα-
γήσεται, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξεπαθήσεται· ὅτε ὁ πῦρ ποταμὸς ῥέσσει ἐμ-
προσθεν τῷ Κεῖτῃ, καὶ τῷ ὁποίῳ λέγει ὁ Δαυὶδ· „Εἰσεῶμαι ὡς εἰς ἑρῶνοι
„ἐπέθισται, καὶ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθισεν. Ὁ ἑρῶνος αὐτὸ φλόξ πυρός· οἱ
„τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον· ποταμὸς πυρός ἐτρέχεν ἐμπροσθεν αὐτοῦ· χίλιαι χι-
„λιάδες ὑπηρετῶσαν αὐτῷ, καὶ μυρία μυριάδες παρέστηον αὐτῷ. Κεῖμελον ἐκά-
„θισε, καὶ Βίβλοι ὑψώθησαν.

Εἰκὴν εἰσὶν ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα, πῦρ ἧς λέγει ὁ Δαυὶδ· „Ἰνα τί φοβῶμαι
„ὃν ἡμέρα πονηρῶν, ἢ ἀνομία τῆρ πταισμάτων με κυκλώσει με; Εἰκὴν τὴν
„ἡμέραν κατηράσατο ὁ Γαβ, λέγων· Κατηράσεται αὐτῷ ὁ καταράμενος. τὴν
„ἡμέραν ἐκείνῳ ὁ μέλλων παλαῖσαι τὸ μέγα θῆλον τὸν Διάβολον. Περὶ ἐκείνης
„τῆς ἡμέρας καὶ ἕτερος Προφήτης λέγει· „Ἰδὲ ἡμέρα ἔρχεται, λέγει Κύριος, καὶ
„τὴν καὶ ὑπομείνῃ τὴν ἡμέραν ὅτε καὶ ἐλθῇ; Ὅταν ὁ Θεὸς φανερώσῃ ἐλθῇ,
„ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐκ παρῶσαθ' ἡμεῖς, καὶ γυρῶσιν αὐτὴ καταγινῶσα τρομακτι-
„κῇ, προσκαλέσεται τὸν Οὐρανὸν αὐτὴ καὶ τὴν γῆν, τὰ ἔκκεῖναι τὸν λαὸν αὐτῇ,
„καὶ πᾶσαν σάρκα εἰς τὸ φοβεῖν ἐκεῖνο Κεῖμελον. Ὅπως ἐκ εἰς μικρὸς ἡ μέ-
„γας, δῆλος καὶ ἐλπίθερος· ὅτε ἐκ εἰς Βασιλεὺς, ἢ ὑποκείμενος· ἀλλὰ ἴσῃα κα-
„τάδικοι, ὅλοι δεδωμένοι, ὅλοι γυμνοὶ, ἀφ' ἐλπίσας, τρέμοντες, κλαίοντες, πα-
„ρασάμενοι, αγωνιῶντες, μεμνημένοι καθ' ὅσας τί καὶ εἶπη, ἢ τί ὑπολογί-
„σεται τῷ Κεῖτῃ πῦρ τῆρ κακῶν ὧν ἐπαρῆ. Πῦρ ἐκεῖ τῆρ Βασιλείῳ ἢ φαντα-
„σία; πῦρ ἢ τῆρ Τυραννῶν μεγαλυμία; πῦρ ἢ τῆρ ἀφρόνων ὑψηλότης; πῦρ ἢ
„τῆς νεότητος κακία; πῦρ ὁ εὐλισμός τῆρ ἐνδομάτων; πῦρ οἱ παρῶσαθ' ἡμεῖς
„καὶ ὑποκείμενοι; πῦρ ὁ χρυσοὺς καὶ ὁ ἀργυρός; πῦρ τὰ χρυσοχάρινα ἄλογα;
„πῦρ τὰ μυρίσματα, καὶ τὰ κατήνιστα τὰ ὑπολλυμμένα; πῦρ τὰ νεκροὶ καὶ ἡμέρας
„γινόμενα συμπόσια; πῦρ οἱ μὲν χορῶν καὶ τυμπάνων τὸν οἶνον πίνοντες, τὸ δὲ
„Θεῷ καὶ τῆρ πνεύματι καταφρονεῖν; Οὐδὲν τέπων εἶναι ἐκεῖ, ἀλλὰ πικρὸν αἶμα.
„ὅτι ἐσιν ἐκεῖ πλῆθος, ἀλλὰ φεῖται καὶ τρομάζει· δὲ εἶναι ἐκεῖ οὐκ ἐστὶν ἐκεῖ
„ἀλλὰ ὑπολογία· ἐκ εἰσιν ἐκεῖ εὐλισμός, ἀλλὰ μέγας σκοπός· ἐκ εἰσιν ἐκεῖ
„χορεύσαι, ἀλλὰ ἐρῶσαι· ἐκ εἰσιν ἐκεῖ νεότητος φαντασία, ἀλλὰ ἐκ τῆρ Α', δὲ

ἐξορία· ἐν ἑστίν ἐκεῖ παῖδες καλῆς ἐν ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ ὥρᾳ, ἀλλὰ δίκαια ἀκριβῆς αὐταποδοσις. Ἐὰν ἐποίησας ὡς τοῖς πτωχοῖς συμπάθειαν, καλοὶ μάρτυρες εἰς τὸν Χεῖσόν καὶ παῖδες καλῆς δὲ σὲ οἱ ἐλεησύντες παῖδες σε πονήτες, οἱ ὀρφανοὶ καὶ χήραι, οἱ ξένοι, καὶ τυφλοὶ, καὶ ἀδυνατοί, οἱ ἐν ἐρήμοις, καὶ ἐν φυλακαῖς, καὶ ἐν ἐξορίᾳ. Μεγάλοι σε βοηθοὶ ἔπι τότε θηήσονται, ὑποδείχοντες τῷ Χεῖσῳ ὅσα αὐτοῖς δέδωκας, ἅπερ αὐτὸς ἐσκέπασας, καὶ ἔδρεψας, καὶ ἀνέπαυσας, ὡς Ἀδελφοὶ ὄντες τῷ Χεῖσῳ. Διότι ἐὰν εἶας Ἀδελφός, ἐδωθήτη πολλὰς νὰ παῖδες καλῆς Βασιλεῖα τὸν ἑαυτῷ Ἀδελφόν, πόσω μάλλον, ὅταν παῖδες καλῆς πληθὺς Ἀδελφῶν;

Ὅτι δὲ Ἀδελφὸς ὀνομάζει ὁ Χεῖσός ἐκεῖ πᾶς πονήτης ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, ἀκροῶν αὐτὸς πᾶς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ τότε παρυσίως λέγοντος· „Εἰς ὅσον ἐποίησατε τῷ Ἀδελφῷ μου τέπον. Ὑποδείκνυσθαι αὐτὸς μὲ τὸν δάκτυλον, πᾶς ἐκεῖ καθημῦρος πρὸς τὰς πόδας αὐτοῦ πονήτας. Τίς ἄρα ἀξίος, καὶ μακάριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ὅτε πάντες οἱ Ἀγγέλων, καὶ οἱ ἀνθρώποι ξέμωσι, νὰ ὀνομαθῇ Ἀδελφός τῷ Χεῖσῳ; Πόσων θνητῶν, πόσων σφαιρῶν, πόσων πλῆθι εἶναι ὑψηλότερα ἢ τοιαύτη φωνή; Τίνας ἄρα εἶναι ἐκεῖνοι, ἵνα μακαρισωμῇ αὐτούς; οἱ τινες ἐν τῇ φοικτῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τῆς Κρίσεως ἔρχονται θάρρως μὲ παρρησίαν ἀφοβοί, καὶ ὡς Πατέρα γινώσκον τὸν Χεῖσόν γινώσκοντες, καὶ ἀκριβῶς γνωρίζοντες, ὅτι ὡς υἱὸς καὶ φίλος ἔπος ὑποδέχεται αὐτούς, ὡς καθαρῶς δολύσαντας αὐτοῦ, καὶ φυλάξαντας αὐτοῦ τὰς ἐντολάς; Τίς ἄρα ἐκεῖνος ὁ ἱσχυρὸς καλῆς, τὸν ὁποῖον βλέψας ὁ Χεῖσός καθημῦρος ἐπὶ θρόνῳ εἰσερχόμενος πρὸς αὐτὸν ὑποδέχεται, καὶ ὑπαγίττει αὐτὸν ἰλαρῶς τῷ προσώπῳ, καὶ χαίρει τῷ βλέμματι, καὶ ἀμβροῖ παρρησίᾳ, καὶ ὡς ὑπὸ ξειῶν ὑπὸ χροῶν ἐρχόμενον υἱὸν καὶ φίλον καταφιλήσῃ, καὶ πικρῶς πρὸς αὐτὸν εἴπῃ; Φίλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, καλῶς ἤλθες, ὁ τροφός μου, ὁ ἐξοσδόχος μου, ὁ σκιπασίς μου. Ὑπαγίττει πᾶς ἀποαιρέσεις σε, καὶ δὲν ἀληθινῶς πᾶς ἀγάπης σε· ἐνθυμῶμαι πᾶς ὅσα ἀγαθὰ μοι ἐποίησας; γινώσκεις πᾶς μὲ ἀνέπαυσας εἰς τὸν οἶκόν σου; Εἶτα κρατήσας αὐτὸν ὁ Χεῖσός ἐκ τῆς χειρὸς, κατέμαρπτεν ὅλης τῆς μεγάλης ἐκείνης Πανηγύρεως, ἐνώπιον Ἀγγέλων, καὶ Ἀρχαγγέλων, καὶ πάσης ἀρχῆς, καὶ ἑξουσίας, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Ὁσίων, καὶ Δικαίων, καὶ εἰσας αὐτὸν εἰς τὸ μέσον, δίδει τὸν ἀγκυρῶν, λέγωντας εἰς ὅλους δὲ αὐτὸν δακτυλοειδῶς· Οὗτος ὁ ἀνθρώπος, περὶ ὃντά μοι ἴδε ποτε, καὶ ἔδρεψε· εἰδὼντά, καὶ ἐπότησε· ριγνύντά, καὶ ἐσκέπασε· ξένον, καὶ ὑπεδέξατο· ἀδονεῖτά μοι ἴδε, καὶ βασιάσας, ἐν τῇ οἴκῳ ἀπὸ εἰσήγαγέ μοι. Τὰς πόδας μου εὗρε, πᾶς χεῖράς μου ἐπλυνε, ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ ὀλοφύχως ἀνέπαυσέ με. ἐν ἀνάγκῃ μοι ἴδε, καὶ ἐλύτρωσε, ἐν φυλακῇ μοι εὗρε, καὶ ἠγόρασε. Διὸ καὶ ἐγὼ λέγω αὐτῷ· Καλὲ δέλε, ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, ἐπειδὴ εἰς ὀλίγα ἔγινες πιστός, εἰς πολλὰ νὰ σε καταστήσω, ἐπελθε εἰς τὴν χαρὰν τῆς Κυρίας σου. Ἀπόλαυσον τῆς τρυφῆς τῆς Παρθένης μου, ἐπελθε εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον· καὶ ἐ μένον δὲ πᾶντα εἴπῃ ὁ

Χειρὸς τοῖς διαρρήσαντι αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ἀνακλινεῖ αὐτὸς, καὶ παρελθὼν ὑπηρετήσει αὐτὸς.

Ἰνα ἔν καὶ ἡμεῖς τῆς πιαυτῆς τιμῆς καὶ φωνῆς, καὶ δόξης ὑποταύσωμεν, ὡς ἀπολάβωμεν, ἵνα μὴ ἔξω μένωμεν ὡς σπερδάσωμεν, Ἀγαπῆται, ἵνα καταλάβωμεν ὡς ἀφίσσωμεν τὰς ματαίας ὀκνησίας ἐκείνας ὡς ὑπορρίψωμεν τὰς ψεύδεις ἐλπίδας. Μὴ πλανηθῶμεν πλὴν, καὶ ἐμπαίξῃ ἡμᾶς ὁ ποιητὴς μὴ εἶπῃ ἡμᾶς εἰς τὴν σήμερον, καὶ αὐριον ὁ δόλιος λογισμὸς διότι πολλοὶ πολλὰ βελούσαμενοι, εἰς τὴν αὐριον ἐκέλευσαν, ἀλλὰ ἔξαρνα ἠπάγησαν ὥσπερ τὸ πηλὸν ὑπὸ τὸν γέρακιον, καὶ ὡς τὸ ἀρίον ὑπὸ τὸν λύκον, καὶ ὡς ὁ αἰχμαλώτος ὑπὸ τὸν ληστὴν, μὴτε λαλῆσαι ὅμως δυναμένοι, μὴτε δεῦν τινα ποιῆσαι. Οἱ μὲν κοιμηθέντες ἀφ' ἐσπέρης ὕπνιτες, ἐκέλευσαν τὸ πρωῒ, οἱ δὲ ἐπὶ ἑσπέρῃς καθήμενοι, ἐν αὐτῇ ἐξεψύχισαν. Ἄλλοι δὲ ἐν ὁδῷ περπατῶντες, αὐθιγὰς ἀπέθανον ἔτεροι εἰς λαβρὸν οὐλοσκόμῳ, τὸ αὐτὸ λατρὸν ἔχον ἐντοφιν ἄλλοι δὲ εἰς τὸ τυμφοσόλιον ὄντες, ἔξαρνα ἠπάγησαν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐνδυμάτια εἶχαν ἐπιγάρμια, καὶ ἐντάφια καὶ διεδεδέχθησαν τὰς παιγνιώτας οἱ θρηνηστές, καὶ τὰς χορδὺς οἱ πενθεῖντες. Καὶ ταῦτα παῖτα οἶδαμεν, καὶ γνωσκόμεν τὸ δὲ δεινότερον πάντοτε ἔστιν, ὅτι θεληματικῶς μᾶς, καὶ ἐν γνώσει ἁμαρτανώμεν, καὶ πλανώμεθα. ὅτε τὸ ὁποῖον ἐδὲ μίμν ἀγάπῃ, καὶ συγχαίρῃσιν φιλῶν Θεὸν ἔχομεν, ὅτι ἐχὼ ἐν ἀγνωσίᾳ, ἀλλὰ ἐν γνώσει πλανώμεθα, ἀκούοντες τῶν θεῶν Γραφῶν ἐπαινεῖν τὸν πατέρα, καὶ ἐκποιεῖν αὐτά. Λοιπὸν, ἀδελφὰ, μὴ μόνον ἀκροατὴ τῆς διδασκῆς ᾄδωμεν, ἀλλὰ καὶ ποιῶμεν. Εἴτις ἐν νύκτι ἀκροατὴ τῶν λεγομένων, σιωπῶναι ποιῶναι πορνείας ἔχων, τὴν ἀπὸρρίψον, ἕως οὕτως καλὸς ἀκροατὴς. Εἴτις κατακυρεῖ εἰς τὰς λόγους τῆς, καὶ ἐλεῖμεν, καὶ ὁμιλέδοτος γινώσκει, ἕως καλὸς ἀκροατὴς ὡς κάμωμεν καὶ ἡμεῖς ἕως, ἵνα μὴ εἰς κέῖμα ἡμῶν γινώσκει ἡ ἀνάγνωσις αὐτῇ, ὅτι ἀκούμεν καὶ δὲν ποιῶμεν. Εἰς ἣν ὁ Θεὸς τὰ Ἀδελφοὶ σε δεῖ σὲ σωφρονίσαι, εἰδὲς δυνάται νὰ σε σωφρονίσαι ἐὰν μὴ κερρὸν βλέπων μετανοήσῃς, τότε λοιπὸν ἐπιστρέφεις; καὶ ἐὰν μὴ ἐπὶ τοῖς νύκτι λεγομένοις κατακυρεῖς, εἰδέποτε τῆς ἁμαρτίας ὑποχωρεῖς. Ταῦτῃ, Ἀγαπῆται, τὴν τῆς θεῶν λογίαν τράπησαν οἱ προαπελθόντες πρὸς Χειρὸν Ἀδελφοὶ ἡμῶν παρέθικαν. Ταῦτα τὰ ζωοποιὰ φανερὰ ἡμῖν ἠτοίμασαν. Τῶτον ἡμῖν τὸν οἶον ἐκέρασαν. Ταῦτῃ ἡμῖν τὴν διαφορῶν, καὶ τὴν σωτηρίαν ἐχάρισαντο, ὅπως, ταῦτα μελετῶντες ἐν νυκτί, καὶ ἡμέρᾳ, καὶ ὅρα, ἐν Ἐκκλησίαις, καὶ ἐν ἀγοραῖς, ἐν οἴκοις, καὶ ἐπὶ τραπέζῃς, ἐν κλιναῖς, εἰς λατρὰ, καὶ ἐν φιλικαῖς, ἐν συμποσίοις, καὶ ἐν σιωδαῖς, διηκῶμεν τῆς ποιητῆς ἀμελείας ὑποχωρεῖν, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπιστρέψωμεν πρὸς μετανοίαν. Καὶ ἡν ὑπὸ τὴν νύκτι κατακυρεῖται τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ τῇ Δεσποτῇ ἀποκατασταί, ἵνα τῆς τῆς Οὐρακῶν Βασιλείας τύχωμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῇ Κυρίᾳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ὅτι αὐτῷ ὁρίπει πάντα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνήσεις, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἈΜΗΝ.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
Α'ΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ.

Λ Ο Γ Ο Σ Δ.

Περὶ Ψάδοπροφητῶν καὶ ἀθέων Αἰρετικῶν, ἃ τῶν
σημείων τῆς σωτηλείας τῶ αἰῶνος τῶν.

ΕΤ' ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Εἴρήνη, μέλλωρτας ἐκδημῆν ἐκ τοῦ σώματος ὁ Ἀγιος.

Διωκρὸς ὁ λόγος, ἡγάτι, καθὼς μὲ ἐδηλώθη, εἶναι καὶ τελὺ
Ο ταῖς, ἀλλὰ εἶναι πολλῆς χαρᾶς γεμάτος· ὁ διωκρὸς μὲ εἶναι,
ὅτι πλέον δὲν θέλω λαλήσαι πρὸς ἐσᾶς· πολλῆς δὲ χαρᾶς εἶ
ναι γεμάτος, ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς μὲ νὰ ἀναλύσω, καὶ νὰ εἶ
μαι μὲ τὸν Χριστόν. Καὶ καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι ἐκ ἐτι λαλήσω
πρὸς ὑμᾶς, ἔγω λέγω καὶ ἐγὼ πῶρα μὲ ὁ διωκρὸς καρδίαν, θελὶ τῶ
Ψάδοπροφητῶν, καὶ Ψάδοδογασκάλων, καὶ ἀθέων Αἰρετικῶν, θελὶ τῶ ὁποῖων
ἔλεγε καὶ ὁ Ἀπόστολος· Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόνις ἀποκόψουσιν ἐπὶ
τὸ χεῖρον, πλατῶντες, καὶ πλατῶμενοι. Περὶ τῶ ὁποῖων πολλὰς φορὰς
σᾶς ἐνεθέμισα, καὶ πολλὰς λόγους ἐποίησα μὲ τῶ χάριν τῶ Χριστοῦ, καθὼς
τὸ ἤξευρετε καὶ εἴτε, αἱ φιλόδοξοι· καὶ εἰς πᾶσάν μὲ ὁμιλίαν χεῖδον σᾶς ἐν-
θύμιζα θελὶ τῶν, ἐὰν τάχα ἐνθυμᾷτε ἐκεῖνα, ὅπῃ εἴπαμεν ἐχθές.
Ἡξεύρω δὲ ὅτι τὰ ἐνθυμᾷτε, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶναι φιλόδοξοι, καὶ φιλο-
χρηστοί, καὶ φιλόβιβλοι, διότι ὁ φιλόβιβλος ἀρτεῖται ἀληθινὰ νὰ λήγεται,
καὶ φιλόχρηστος, καὶ τὸν δεσποτικὸν λόγον, ὅπῃ λέγει· „Ὁ ἀγαπῶν με, καὶ
τὰς λόγους μὲ πρεῖ, ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μὲ. ὁ ἀγαπῶν με, ἐν
τοῦ Νόμου μὲ μελετήσει ἡμέρας καὶ νυκτός, δηλονότι, ἐν τῇ Εὐαγγελίᾳ,
καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς Γραφαῖς. ὁ ποιητὸς ἔχει ἀνεξάνητον ὑπὸ τῶ καρδίαν
τὰ πάντες τῶ ἐνθυμῶσιν τῶ Θεῷ, ἀπειδεχόμενος αὐτοὶ ἐκ τῶ Οὐρανοῦ·
καὶ αἱ πρεῖ τῶ ἄραν τῆς αὐτῆς παρρησίας, καὶ βασιλεύει πάντες εἰς τὰς χεῖ-
ρας αὐτῆς τὰς ἱερὰς Βίβλους, καὶ δὲ ἀσχεῖ ποτὲ τῇ ἱερᾷ ἐκείνων Βίβλων
καὶ φοβερῶν, θελὶ τῶ ὁποῖων εἶναι γεμῆλον. „Ὅτι Κερίθιον ἐκάθισεν,
καὶ Βίβλοι ὑψώθησαν. Βλέπεις, πόσον κέρδος εἶναι τὸ ἐρᾶν τὰς Γρα-

φας, καθώς ἤκουσατε καὶ ἄλλαις πολλαῖς φοραῖς; Τί δὲ εἶναι ἐκεῖνο, ὅπῃ σὰς λέγω; Ὅτι ἐδούα τίποτες ἀφῆκον ἐδὲ παριστάωπται τῷ ἀφελόντων ἡμᾶς ἡ Θεία Γραφή, ἀλλὰ πανταχῶς κράζει διὰ τῶν Προφητῶν, καὶ Ἀποστόλων, καὶ αὐτὰ τὰ Δεσπότες τῶν ὅλων φωναζόμενα, καὶ φυλάτιστα καθ' ὅσα, ὡς Μητρὶ φιλόσοργος τὰ ἰδὲ τένα. Προμαρτυρεῖ ἐνθυμίζει καὶ θελὲ τῶν ἀπερασμῶν, καὶ θελὲ τῶν μελλόντων, μισθὸν ἀδελφείχουσα, καθώς ἐφορέπαμεν τῶν συμπερόντων ἡμῶν. Καὶ τὸτο, ὅχι νὰ λαλῇ τίποτε σκεπασά, ἢ κρυφά, ἀλλὰ πανταχῶς φωναζέουσα καὶ κράζουσα μὲ κόπον πολὺν, καὶ διὰ τὰ Νόμους, καὶ διὰ τῶν Προφητῶν, καὶ διὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ διὰ αὐτὰ τὰ Δεσπότες τῶν ὅλων. Καὶ ὁ μὲν Ἡσαΐα τὸ Προφῆτα λέγει· Ἀναβέησον ἐν ἰσχύϊ καὶ μὴ φέση, καὶ ὡς σάλπιγγα ὑψώσον τὴν φωνήν σου. καὶ πάλιν λέγει· Ἐπ' ὅρας ὑψήλιν ἀναβηθῆναι, ὁ ἀλαγχελίζόμενος Σιών· καὶ παρεκπρός λέγει· Ὑψώσεται, μὴ φοβηθῆτε. Καὶ ὁ Δαυὶδ λέγει· Ἐκοπίασα κράζων, ἐβραχυάσκειν ὁ κάρυξ μου· ὁ Γαβριήλ δὲ ὁ Θεολόγος εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐπιστολὴν λέγει· Βλέπετε ἑαυτοὺς, ἵνα μὴ ὑπολείπητε ἀεργάσασθε, ὅτι πολλοὶ πλανοὶ ἐξῆλθον εἰς τὸν Κόσμον. ὁ Παῦλος δὲ εἶπε· Βλέπετε πῶς ἀλεβώς θελαπατεῖτε, ὁ δὲ Κύριος λέγει· Ἐγὼ παρήνιστά ἐλάλησα τῷ Κόσμῳ, καὶ ἐν κρυπτῇ ἐλάλησα ἐδού· καὶ ἄλλ' λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς θελὲ αὐτὸ, ὅτι· Εἰσῆκει ὁ Γησῆς, καὶ ἐκράζε λέγων· Ἐάν τις διψῇ, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω. Βλέπετε, πόσος ἀγῶνας, πόση σπουδή; πῶς ἡ Θεία Γραφή κράζει, καὶ ἐδού ὁ συμῶν; Καὶ πάλιν ὁ μακάριος Παῦλος εἶπε· Βλέπετε τὰς κυνίας, βλέπετε τὰς κακὰς ἐργατίας, βλέπετε τὴν καταπορῶν, βλέπετε πῶς θελαπατεῖτε, τε, ὅτι αἱ ἡμέραι πορνείας εἰσι. Καὶ πολλὰ εἶναι πιαυτὰ εἰς τὰς Θείας Γραφὰς παλαιὰς καὶ καινὰς Διαθήκας, βοῶντα καὶ ἐξυπνίζοντα ἡμᾶς ἐκ τῆς βλαθυμίας ἡμῶν, ἀλλὰ ἡμεῖς κάμνομεν ὅλον τὸ ἐναντίον, καθώς λέγει ὁ Κύριος διὰ Ἡσαΐα τὸ Προφῆτα, ὅτι τοῖς ὡσὺν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμυσαν.

Ὡς πόσων καὶ ποικίλων γεγραμμάτων ἀκούμεν, καὶ δού τὰ βάνομεν εἰς τὸν νῦν μας· ὅθεν καὶ ἀπολογητοὶ δεισκόμεντες εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως, ὅταν ἔλθῃ νὰ φωτίσῃ τὰ κρυπτὰ τὰ σκότους, καὶ νὰ φανήσῃ τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν. ὅταν καθίσῃ το Κετέριον, καὶ ἀνέχθωσιν αἱ Βίβλοι· τὰς ὁποίας τώρα καταφρονέμεν καὶ δού τὰς ἀκούμεν, διότι ὅλοι μας πλανημένῳ εἰσὶν ἐν τῇ ἀπ' ἀρχῆς, ὅτε ἐκ εἶχες ἡμῶν, Κύριε, καθώς λέγει ὁ Προφῆτης. καὶ ἀνθ' αὐτῶν εἰς ἡμᾶς ἐπληρώθῃ ἡ Προφητεία τοῦ Δαυὶδ, ὅπῃ λέγει· καὶ ἐμνήσαν ἐν τοῖς Ἐθνεσιν, καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν. Διὰ τὸτο εἰμὲν καταπεινημένοι ἐν πάσῃ τῇ γῇ διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ εἰς ἡμᾶς κατώπτεται τὰ τέλη τῶν αἰώνων, καθώς γράφει. Ἐγείνοντο καὶ οἱ ποιμένες λύκοι, καὶ τὰ πρόβατα σιωπετεμμένα, καὶ ὁ λιμὸς ἐπὶ θυράς· ὁ λιμὸς ὅρται, καὶ διψα ὕδατος,

„ ἀλλὰ λιμός τῷ ἀκῆσαι λόγον Θεῷ. Μηδείας λοιπόν, ὅπως ἐλπίζει ὅτι Κύ-
 ριον, ἃς μὲν ὑποτινίσκονται, καὶ μὴ λυτᾶσθε, προβλέποντες καὶ προορῶντες
 πάντοτε τὸν εἰπόντα, ὅτι μεθ' ὑμῶν εἰμι· ἔχετε θάρρος λοιπόν, ὅτι ἡ λιμοκ-
 τομήσῃ Κύριος ψυχὰς δικαίων. Περὶ τῶν τῷ λιμῷ λέγει ὁ Θεὸς ὅτι τὸ Προ-
 „ φῆτα. Καὶ ἔσαι ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐπαγαλὼν λιμόν ὅπῃ τῷ γένει· ὁ λι-
 „ μὸν ἄρτι καὶ ὁ ὄψων ὕδατος, ἀλλὰ λιμόν τῷ ἀκῆσαι λόγον Θεῷ, καὶ λαλεῖν ἐν
 „ παρρησίᾳ καὶ ψεδραμέντες ὑπὸ Ἀγαθῶν ἕως Δυσμῶν, ζητῶντες τὸν λό-
 „ γον τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ μὴ εὐρωσι. Βλέπετε, ὅτι δὲν λέγει ὅτι λιμὸς, ἢ γὰρ
 „ τῆς πείνας τῶν ἄρτι, ἀλλὰ ὅτι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ; Ὡς πείνας θανάτου, καὶ ψυ-
 „ χοφθοῦ καὶ βλαβεράς· ὡς πείνα τῆς αἰωνίου κολάσεως ἀποφάσις. Τῆσι ἡ πείνα
 εἶναι ἀφορμὴ πάντος ποιητοῦ κατὰ μαρτυρίας. τῆσι ἡ πείνα ἀφορμὴ ὅλας τῆς κακῆς
 „ τάτης τῷ πείναν ἀποφλέπωντας ὁ Προφήτης Δαυὶδ ἐρχομένην, ἐκδικεῖ καὶ τὸν
 „ Θεὸν λέγων· ὁ Θεὸς μου μὴ ψευδισμῶν ἀπ' ἐμοῦ. ἀλλὰ καὶ ὅτι πάντων
 „ τῶν πενιθῶν καὶ πτωχῶν ἀποφλέψει λόγον· Καὶ ὁ Θεὸς αὐτοῖς ἐν λιμῷ.
 „ καὶ ἄλλο λέγει· Καὶ ἐν ἡμέραις λιμῷ χορτασθήσονται. καὶ πάλιν· Ἐλευήσω
 „ καὶ οἰκτῆρω ὁ Κύριος, ἵνα ὁφίλῃ ἴδωκε τοῖς φοβεροῖς αὐτῶν.
 Ταῦτα τὰ εἶπον ὁ Δαυὶδ ὅτι ἐκείναις, ὅπως ἐρόντων τὰς Γραφάς, ὅτι δὲν
 πενῶν ποτέ. Ἀς ἐρόντων τὰς Γραφάς, Ἀδελφοί, ὅτι νὰ μὴ πενιθῶ-
 „ μεν, ὅταν ἔλθῃ ὁ ψυχοφθόρος λιμός· ἃς ἐρόντων μὲν, ὅτι νὰ μὴ πλανηθῶ-
 „ μεν, καὶ μᾶς παράσῃ καθε αἷμος, ὅτι τὸ ὅποιον λέγει ὁ Κύριος πρὸς τῆς ἀμε-
 „ λήτους· „ Πλανήσθε, μὴ νοήτε τὰς Γραφάς. Ἐρόντων, Ἀγαπήτε, τὰς θείας
 Γραφάς, ὅτι εἶναι διασωτικὸν τὸ ψυχῶν γέλυμα καὶ τὸ πρόσχαμα· ἐρόντων μὲ
 „ κόπον· ἐρόντων καὶ ζήτησον, καὶ θέλεις εὐρὴ πολλὴ καὶ ἀνέκασον πλῆθυν, καὶ θη-
 „ σαυρόν κεκρυμμένον ἐν τῇ ἀρχῇ. Ἀρχὴν, νοεῖ τῷ Θεῷ Γραφῶν. Ἐρόντων,
 „ καὶ θέλεις εὐρὴ. καὶ ὅσον εὐρὴς, πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ ἀγόρασον τὸν
 ἀρχὴν ἐκείνον, τῷ καλῶν γνώσιν τῶν Θεῶν Γραφῶν, εἰς ταῖς ὁποίαις εἶναι
 „ κρυμμένα ὁ Θεός, καὶ ἡ ἀληθινὴ σοφία τῷ Πατρὶ, τὸν ὅποιον ἐὰν τὸν εὐρὴς,
 „ γινώσκῃ. Ἐρόντων, Ἀγαπήτε, καὶ πλῆσιος εἶσαι, καὶ πείνης, καὶ δόλου,
 „ καὶ ἐπιδόου, καὶ ἄρσεν, καὶ θῆλυ· ἐρόντων τὰς Γραφάς, διότι ἡ Θεία
 Γραφὴ εἶναι ἀρμάς παντὸς ἀγαθοῦ. Ἀλλὰ ἃς ἔλθωμεν ὅτι τὸ ἀποκείμενον·
 „ ὅτι ὅτι τῆς Σωτηρίας, καὶ ὅτι τῆς ψευδοπροφητῶν εἶναι ὁ λόγος μας, καὶ ψευδο-
 „ διδασκάλων, καὶ ἀθέτων Αἰρετικῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν, ὡς εἶπες μέγας λάκ-
 „ κος ὑπὸ πολλῶν βροχῶν, καὶ ἐσκέπασαν καὶ ἐπλάκυσαν πολλὰς. Καὶ πόθεν ἐστὶ
 „ νίκη τῶν; Φανερόν εἶναι, ὅτι ἐκ τῆς ἀγνωσίας καὶ ἀμαθείας τῶν Προσώπων,
 „ διότι, ὅπως εἶναι ἀμαθεῖς οἱ βόσκοι, ἐκεῖ μαζώνονται οἱ λύκοι, καὶ ἀφανίζονται
 τὰ πρόβατα. Ποῖον λοιπόν νὰ εἰπῶ πρῶτον, ἢ ὅτι τῆς Σωτηρίας ἡμῶν, ἢ ὅτι
 „ τῶν ἀθέτων Αἰρετικῶν, καὶ νὰ ἐκτιδέσω αὐτῶν τὰ βιβλία δόγματα; Ἐὰν εἶχα
 „ καιρὸν, καὶ ἀλήθειαν, ἢ θελῶ νὰ πομπώσω τὰ δόξα αὐτῶν δόγματα καὶ ἀπορε-

παράγματοι, ἀλλὰ μέγας εἶναι ὁ ἀγὼν, καὶ πολὺς ὁ λόγος, ὥς τε νὰ ξεφυρ-
νῶσιν καὶ νὰ θειασθῶσιν τὰ ἀκαθάστα δόγματα. Ὁ μὲν ἔτι τῶν ἄνθρωπων εἶναι ἀ-
τακτικὸν νὰ φανερώσω ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς τῆς, ὡς ἐχθρὰς τῆς Χρείας, καὶ
λύκος τῆς αὐτῆς Ποίμνης, πανταχῶς διακομίζων καὶ ἐκβαλλομένων ἐκ τῆς ἀποβάτων
τῆς Χρείας· διὸ καὶ δικαίως ἐκλήθησαν λύκοι ὑπὸ τῆς Προφητῶν, καὶ αὐτὰ τὰ Δε-
σποτὰ Χρεῖα, καὶ τῆς μακαρίων Ἀποστόλων. καὶ ἔ μόνον λύκοι, ἀλλὰ καὶ λοι-
μοὶ, καὶ ἀσεβεῖς, καὶ ἀντίδοκοι, καὶ ἐχθροὶ, καὶ ὀπίσθοι, καὶ βλάσφημοι, καὶ
ὑποκριταί, καὶ κλέπται, καὶ λησταί, καὶ βδελυκτοί, καὶ Ψευδοπροφῆται, καὶ Ψευδο-
διδάσκαλοι, καὶ ὀδηγοὶ τυφλοὶ, καὶ πλανῆται, καὶ ποτηροὶ, καὶ Ἀτίκτιστοι, καὶ
σκάνδαλα, καὶ ἡοὶ τῶν ποτηρῶν, καὶ ζίζανια, καὶ ἄθεοι, καὶ Πυλματομάχοι, οἱ
βλασφημῆσαντες τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος, οἷς ἐκ ἀφεθίσεται ἔτι ἐν τῇ νῦν
αἰῶνι, ἔτι ἐν τῇ μέλλοντι, ἔτι πῶς ὁποῖος βλασφημεῖται ἡ ὁδὸς τῆς ἀλη-
θείας. Αἰκοὶ εἰς αὐτὰ, καὶ τέκνα τῶν ποτηρῶν Διαβόλου κρίζονται, καθὼς εἶπε
πρὸς αὐτοὺς ὁ Κύριος, ὅτι Ἐσεῖς εἶτε διὰ τὸν Πατέρα σας τὸν Διάβολον· καὶ
πάλιν ὁ Θεολόγος. Φανερεῖται τὰ τέκνα τῶν Διαβόλων. Κάμνει χρεία λοιπὸν
περὶ πάντων νὰ ἐξετάσωμεν τῶν, καὶ τότε νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς Συντελείας,
καὶ νὰ τελειώσωμεν τὸν λόγον.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔφθασαν εἰς ἡμᾶς τὰ τέλη τῶν αἰώνων, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστο-
λος, καὶ ἄρξιναν οἱ χαλιποὶ κυριοὶ, καὶ ἡ ἀνομία πολλὰ ἐπληθύνη, καὶ ἡ ἀ-
γάπη τῆς πολλῶν ἐβύβη, καὶ οἱ πλανῶντες πολλοὶ, καὶ οἱ πλυνμένοι ὀφθαλμοὶ
οἱ, ἄγε δὴ νὰ ἀναιξώμεν τῆς ἐκείνης Βίβλος, εἰς τὰς ὁποίας ὁρόντες τὰ Ἀγία
ὄρη, Προφητὰς λέγων καὶ Ἀποστόλους, ὅπως ἡμεῖς μὴ πλανηθώμεν, καὶ νὰ θε-
φαιρῶμεθον ἐν παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ποιεῖας τῆς ἀνθρώπων ἐν
πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδίαν τῆς πλάνης. Ἀς μὴν ὑπομεινῶμεν κάπως, ἀλλὰ
ἀς ἀναβῶμεν μετὰ τῆς Ἀγίας Μαθητῆς ὅπῃ τὸ μακάριον ὅρος, καὶ νὰ ἀκυσώμεν
ἡμεῖς τοῦ ἡμετέρου καλῆς Ποιμνῆς λέγοντες· „ Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε. καὶ ὁ
Γωνὴν τὰ ὅμοια λέγει· Βλέπετε ἑαυτοὺς, ἵνα μὴ ὑπολείψητε τὸ εἰργασθῆτε.
καὶ ὁ Παῦλος πάλιν· Βλέπετε τὴν κηλίαν· βλέπετε πῶς θεραπεύετε. Τὸ
δὲ βλέπετε, δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε, ὡς μόνον, ἔτι νὰ φυλαγώμεθον ἡμεῖς,
τὸ λέγειν, ἀπ' ἐκείνης, ὅπως μᾶς πλανῶν μετὰ τὸ δερμάτι τῆς ἀποβάτων, καὶ ὑ-
ποκρύπτων τὸν λύκον, καὶ ἡλάνθων τὴν ἀμελεσίαν. Καὶ καὶ πολλὰ ἀναγκάσις
πανταχῶς λέγεται εἰς τὰς θείας Γραφὰς τὸ, Βλέπετε, χρηρορεῖτε, καὶ προ-
νοεῖτε, ἢ μόνον ἑαυτοῖς, ἀλλὰ καὶ παντὶ τῇ ποιμνίᾳ. ἔδωκεν τίποτε ἐστὶν
ἡ Θεία Γραφή διὰ τὸ ὅσα εἶναι πρὸς ὄφελος ἐδικόν μας. Ἐμὴν μὲν ἔρχε-
ται νὰ δακρυζῶ, ὅταν ἀκούω τινῶν διὰ τῆς ἐδικῆς μας Ἐκκλησίας νὰ λέγειν,
ὅτι δὲν τὰ λέγειν ταῦτα αἱ θεῖαι Γραφαί. Καὶ τὸτο, ὅχι μόνον διὰ λαίκαδας
τὸ ἀκούω, ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτῶν, ὅπως φαίνονται νὰ εἶναι Ποιμνῆς, καὶ ἐπὶ τὴν τὴν
τὴν τῆς Ἀποστόλων, καὶ τῆς Προφητῶν, ἀλλ' ἐχὼ τὴν ὅπως πρὸς τὴν ὁποῖαν
εἶναι ὑπόλογον νὰ εἰπῶ· Οὐαὶ ὑμῖν ὀδηγοὶ τυφλοὶ, καὶ ἀμαθεῖς καὶ ἀσέβητοι.

„ τοι, ὅτε καλλωπίζετε φορέματα, καὶ ἐγκαταλείπετε τὸν λόγον τῶ Θεοῦ, καὶ
 „ ὑπηρετᾶτε τῷ γαστέρα· ὡς ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα· οἱ ὅποιοι πέρνητε
 τὸ γάλα καὶ τὸ μέλι καὶ τὸ κρέας τῆς ποιμνίας, καὶ θελὲ τῷ προβάτῳ δὲν σᾶς
 μέλει, θελὲ τῷ ὅποιον ἔχετε νὰ δώσετε λόγον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως. Πῶς
 θέλετε φύγει τοσαύτης ἀμελήσαντες σωπείας; Ἐγὼ δὲ ἀκόμι νὰ προσδίσω εἰς
 τὸν λόγον, καὶ νὰ δείξω θεματογράφας μαρτυρίας ἐκ τῷ Θεῷ Γραφῶν, Εὐαγ-
 γελίων τε, καὶ Προφητῶν, καὶ Ἀποστόλων, τὰ Χεῖρ βοήθοντός μοι, ὅπως νὰ
 φραγῇ πᾶν σόμα λαλόντων ἄδικα, τῷ δὲ ἀγαπώντων τὸν λόγον νὰ φωτισθῇ ἡ
 καρδία. Πόθεν δὲ νὰ ἀρχίσω; Ἐκ τῶ εἰπόντος· „ Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ
 τέλος. Ἀς συμμαζώσῃ δὲ καὶ ὅσας τὸν εὐαγγέλιον πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ἄς ἀφήσῃ πᾶ-
 σαν κοσμικὴν μέριμναν. „ Εἶπεν ὁ Κύριος· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε·
 „ πολλοὶ δὲ ἐλθούσιν ἐπὶ τοῦ ὀνόματί μου λέγοντες, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Χεῖρς,
 „ καὶ πολλὰς πλανήσουσι. καὶ πάλιν, Προσέχετε ἑαυτοὺς ὑπὸ τῷ Ψεύδοπροφητῶν,
 „ οἱ ὅποιοι ἔρχονται πρὸς ἐσᾶς μετ' ἐνδυμα προβάτων, ὑπὸ μέσα δὲ εἶναι λύ-
 „ κοι ἄρπαγες· ἀλλ' ὑπὸ τῷ καρπῶν αὐτῶν νὰ τὰς γνωρίζετε, τῆς ἐκ τῷ
 λόγων, ἐκ τῆς ψευδοπροφητείας, ἐκ τῆς παρακρίσεως, ἐκ τῆς κακοδοξίας, καὶ ἐκ
 τῆς βλασφημίας αὐτῶν νὰ τὰς καταλαμβαίνετε· διότι δὲν δύναται τὸ σαπρὸν
 „ δένδρον νὰ κάμῃ καρπὸν καλόν. καὶ ὅς δένδρον ὑπὸ τὸν καρπὸν τε γνω-
 ρίζεται. Οὕτω καὶ ἐσεῖς τὰς ταύτας ὑπὸ τῷ καρπῶν, ἤγουν ὑπὸ τῶς λόγους των,
 νὰ τὰς ἐγνωρίζετε. καὶ ὡς αὐτὰς ἐγνωρίζετε, μὴ τὰς πέρνητε εἰς τὴν οἰκίαν
 σας, καὶ χαίρειν μὴ λέγετε αὐτοῖς, καὶ μὴ τὰς ἐρωτᾶτε, μηδὲ νὰ τὰς δοκιμαί-
 „ σθε λόγον. μὴ βάλετε τὴν μαρμαρίαν ὑμῶν ἐμπροσθεν αὐτῶν, ἀλλὰ προ-
 σέχετε ὑπὸ τῆς ζύμης αὐτῶν, ἤγουν τῆς Αἰρέσεως. Μηδεὶς ὑπὸ ἐσᾶς ἄς κα-
 κρίσῃ εἰς ἐμὲ, διότι ὁ Θεὸς εἶναι, ὅτε λαλεῖ. Ἀκούσατε οἱ Ποιμνίες τῷ φων-
 ῶν τῷ Ἀρχιποιμνίᾳ· ἀκούσατε καὶ προσέχετε τὰ λόγους σας, καὶ παντὶ τῷ Ποι-
 μνίῳ· βλέπετε τὰς κύνες, βλέπετε τὰς κλέπτας· ὁ δὲ μὴ εἰσερχόμενος εἰς τὴν
 „ θύρας εἰς τὴν αὐτὴν τῷ προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλοχοῦσεν, ἐκεῖνος κλέ-
 „ πτης ἐστὶ καὶ ληστής. Καὶ πάλιν λέγει θελὲ αὐτῶν· Ὁ μὴ ὡς μετ' ἐμὲ,
 „ κατ' ἐμὲ ὄντι, ταῖς ἐκ ἐναντίας μου εἶναι· καὶ πάλιν πρὸς αὐτὰς λέγει· Ἐσεῖς
 „ ἐκ τῶ Παθός σας τῷ Διαβάλῃ εἰσε· καὶ πάλιν πρὸς αὐτὰς λέγει· Ἐσεῖς
 „ κλείετε τῷ Βασιλείᾳ τῷ Οὐρανῶν, διότι καὶ ἐσεῖς δὲν ἐρχεσθε, καὶ τὰς ἀλ-
 „ λους δὲν ἀφίετε νὰ ἔλθω. καὶ ἄλλῃ πάλιν· Ἐσεῖς δὲν εἰσε ὑπὸ τὴν προβα-
 „ τα τὰ ἐδικὰ μου. Βλέπετε πῶς πανταχῶς ὁ Δεσπότης ἐπιτιθεῖ καὶ ποιμνίᾳ τὰς
 ἀσεβεῖς καὶ Αἰρετικὰς, εἰς νὰ μὴ πλανηθῶμεν ἡμεῖς; Ὡς τῆς ἀφάτης φιλα-
 „ ρωπίας, ὡς τῆς ἀφάτης συγκαταβάσεως, ὡς τῆς ἀεικείας ἀγαθότητος· τί
 „ ἀπαποδώσωμι τῷ Κυρίῳ θελὲ πάντων τῶν; Ὡς Ποιμνίες καὶ Συμποιμνίες·
 „ ἰδὲ ὅς ὅλῃγα ὑπὸ τὰ πολλὰ εἴπαμε, πῶς πανταχῶς μᾶς προσάττει ὁ Δεσπότης
 „ νὰ φιλαγώμεσθαι, καὶ βοᾷ εἰς τῷ ἀκούων Εὐαγγελίων· Βλέπετε, ρηγορεῖ-
 „ τε, σπεύσατε, ἀγωνισαθε· καὶ ἐ μόνον εἰς τῷ Εὐαγγελίων, ἀλλὰ καὶ εἰς τῷ

Θεοφόρων Προφητῶν, καὶ τῶν Θεολόγων Ἀποστόλων τὰ ὅμοια λέγει, διότι εἰς ὅλους αὐτὸς αὐτὸς ὁμιλεῖ, καθὼς βέβαιον καὶ μαρτυρεῖ μετὰ τὸν λόγον ὁ Παῦλος λέγων. „ Τὰ ἐν ἡμῖν λαλῶντος Χριστοῦ.

Αἱ φέρωνται λοιπὸν τὰς Θεολογίας Ἀποστόλους εἰς τὸ μέσον, καὶ ἅς ἀκρόασις ἐξ αὐτῶν τί μᾶς περὶ ἀγγέλλειν περὶ τῶν Ἀρετικῶν ἐπὶ ἡμῖν, μακάριε Πέτρε, ὅπως σὺ ἐμακάρισον ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός· εἰπέ μας περὶ τῶν πλάνων καὶ μελλόντων ἐξαπατῶν τῶν τοῦ Χριστοῦ Ποιμνίου, τῶν ὁποίων σὺ τῶν ἐπαρίδωκε, καὶ σὺ τῶν ἐμπιστάθῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ Ἐπίσκοπος τῶν ψυχῶν καὶ ἡμῶν· εἰπέ ὅσα σὺ ἔχῃσεις τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ διδάμασον τῶν Ποιμνίου καὶ τῶν κρυφῶν λυκῶν, καθὼς καὶ ὁ Διδάσκαλός σου Χριστός ὁ Κύριος ἡμῶν. Οἱ μακάριοι Πέτρος εἶπε. „ Ταῦτο πρῶτον γινώσκετε, ὅτι ἔρχονται εἰς ταῖς ὑμετέρας ἡμέρας ἐμπαικταί, καὶ πορεύονται καὶ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας. καὶ πάλιν λέγει· Ἀπὸ ἐσῶς θέλω ὁρᾶν ψευδοδιδάσκαλοι, οἱ ὅποιοι θέλω ὁρᾶν ἁγίους ἀπαλείας, καὶ τὸν Δεσπότην τὸν ἀγοράσαντα αὐτὰς ἀρεταίς· καὶ πολλοὶ θέλω ἐξακολουθήσει τῶν πλάνων αὐτῶν· τῶν ἐπὶ αὐτῶν ἢ ἀνταποδόσεις δὲν ἄρχει, καὶ ἡ ἀπώλεια ἡ νουθεσία. πῶς κατὰ τὰ τέκνα, ὅτι ἀφῆκαν τῶν ἱστίων ἐσάται, καὶ ἐξαπατῶν καὶ τῶν πλάνων τῶν νοσῶντων αὐτῶν. Ταῦτα εἶπεν ὁ Πέτρος, ὁ ἀληθινὸς μακάριος. Πέτρος, ἡ πέτρα τῆς Πίστεως, εἰς τῶν ὁποίων ὁδοδύμῃ σου ὁ Χριστός τῶν Ἐκκλησιῶν· Πέτρος, ὅτι κρατεῖ τὰ κλειδιά τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν· Πέτρος, ὅπως ἐξαπατῶν ἐπαύει εἰς τὰ κύματα ὁ θειοῦ ἐρασῆς τῶν Δεσποτῶν Χριστοῦ, ὁ θανατώσας τὸν Σίμωνα τὸν Μαθῶν εἰς τὴν Ρώμην, ὡς Πρωτοκορυφαῖος καὶ Προστάτης, τὸν ἀποπολιτικῶς καὶ κλέπτειν, καὶ μαθητῶν τῶν Διαβόλων εἰς ταῖς Αἵρεσεις. Πάλιν ὁ Γεωργίου εἶπε· „ Φανερά ὅτι τὰ ἔργα τῶν Διαβόλων. Βλέπετε πῶς εἰς ὅλους ὁ Χριστός λαλεῖ· διότι καὶ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τὰ ὅμοια εἶπε πρὸς αὐτὸς, ὅτι ἐσείς λοιπὸν τὸν Πατέρα σας τὸν Διέβολον εἴσε. Ἡξάρω πολλὰς, ὅπως λέγουν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐπλασε λέγωντας, πῶς χωρὶς τοῦ Θεοῦ δὲν ἐγένεσκον ἑδὲνα παρὰ γὰρ, μὴ νοῶντας τί εἶναι ἐκεῖνα, ὅπως λέγουν, καὶ ἐξ ὧν ποῖα βεβαιώσασιν. Ὅτι μὴ ὁ Θεὸς τῶς ἐκτίσσε, λέγων τοῦ καὶ ἐγὼ· ἀλλὰ τῶς ἐκτίσσε, καὶ καὶ κάμνον ἔργα καλὰ, καὶ καὶ τῶς ἀπολυθεῖν, καὶ καὶ ἡμῶν τέκνα Θεοῦ καὶ τῶς ὁρθῆς Πίστεως. Ἀλλὰ ὅτι τὸ ἀρκείον αὐτῶν γινώσκων· ὁ Γεωργίου εἶπε. „ Καὶ τὰ πολλοὶ Ἀντίχριστοι ἐγένεσκον. καὶ πάλιν λέγει· Βλέπετε ἑαυτὰς, καὶ καὶ μὴ χάστε ἐκεῖνα, ὅπως ἐδιδότε, ὅτι πολλοὶ πλῆθος ἐφάνηκαν εἰς τὸν Κόσμον. καὶ πάλιν· Ἀγαπήτοι, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἵνα εἰς πάντας διδασκαλίαν μὴ πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, ἵνα εἴναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἦλθασιν εἰς τὸν Κόσμον. καὶ πάλιν λέγει· Εἴτις ἔρχεται πρὸς ἐσάς, καὶ δὲν φέρει ταύτην τῶν διδασκῶν μὴ τὰ λόγια, μὴ τὸν διχάζει εἰς τὰς ἀπίστια, καὶ μὴ τὸν χαιρετᾷ, διότι ὁποῖος τὸν χαιρετᾷ, κοινωνεῖ εἰς τὰ ἔργα ταῦτα τὰ πονηρά. καὶ πάλιν λέγει· Καθ' ἑαυτὰς, ὅτι ἐδιδότε, καὶ δὲν ἐπὶ

κατα εἰς τὴν διδασχὴν τῶ Χριστῷ, Θεὸν δὲ ἔχει. Ταῦτα λέγει ὁ Γεώργιος, ὁ Υἱὸς τῆς βροντῆς, ὁ ἡγαπημένος ὑπὲρ πάντας τοὺς Ἀγγέλους, ὁ σερεώσας διὰ περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης τὴν Ἐκκλησίαν· ὁ Γεώργιος, ὅπως ἔφραξε τὰ σώματα τῶν Αἰρετικῶν μὲ τὴν Θεολογίαν.

Ὁ Γεώργιος δὲ εἶπεν. „Ὅστις θέλει νὰ εἶναι φίλος αὐτῷ, γίνεταί ἐχθρὸς τῷ Θεῷ. Ἀκούσατε ὅλοι, ὅσοι φιλιώμεθα καὶ βῶμε μετὰ τῶν Αἰρετικῶν, ὁδυνήσαντες ὁδοφασιν, ὅτι τῷ Χριστῷ ἐχθροὶ ἐστέ. διότι καὶ ἐκεῖνος, ὅπως φιλιώμεθα μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Βασιλείας ἡμπορεῖ νὰ εἶναι φίλος αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ζήσῃ εἶναι ἀξίος, ἀλλ' ἡ μακρὰ μετὰ τῶν ἐχθρῶν τὸν ἀφανίζει. Καὶ ὁ Γεώργιος τῶ Γεωργίῳ εἶπεν· Ἐφάρτηκαν τινὲς ἄνθρωποι, οἱ ἑκκαταὶ προγεγενημένοι, εἰς τὸ τοῦ κεῖμα ἀσβεβῆς, μεταβαλόντες τὴν τῷ Θεῷ χάριν εἰς ἀσέλγειαν, καὶ τὸν μόνον Διὰ τὸ τὴν καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἀρνεύμενοι. καὶ πάλιν λέγει· Εἰς τῶν ὑστερινῶν χρόνων γίνονται ἐμπαῖκται νὰ πορεύωνται καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ὀπισθομίας τῶν ἀσβεβίων. Οὗτοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπως περὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀφώβων ὡς φθάνουσιν· νέφελα ἀνύδρα, ὅπως τὰ σύρει καθεὶς αὐτὸς· ἀσέρις πλανῶνται, οἷς ὁ ζόφος τῶ σκότους εἰς αἰῶνας τεύρεται. καὶ ἄλλα πολλὰ ἡμεῖς παραγγέλλει ὁ καλὸς Γεώργιος. Ἐλὰ λοιπὸν καὶ σὺ, Παῦλε τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, εἰπέ μας καὶ σὺ καὶ τὴν χάριν τὴν δοθῆσαντά σοι ἐκ Θεοῦ, εἰπέ μας ὅσα τῶ παρόντος ποιηρῇ καιρῷ· φανέρωσον τῶν κρυφῶν λύκων· παρρησιάσων καὶ πόμπησον τῶν κλέπτων καὶ ληστῶν τῆς Ἀγίας Ποίμνης Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν. ὁ Παῦλος εἶπεν· „Εἰ γὰρ ἤξεῖρα, ὅτι καὶ τὴν τελειότην μου ἔρχονται λύκοι βαρεῖς εἰς ἐσᾶς νὰ μὴ λύπῃται τὴν ποίμνην μου. Βλέπετε ἰσολογίαν Προφητῶν, καὶ Ἀποστόλων ἡμῶν; βλέπετε τῶν Θεολόγων πῶς συμφωνοῦν πάντα καὶ τὰ λόγια τῶν Θεῶν τῶν Αἰρετικῶν, σκυλῖα καλόντες αὐτῶν καὶ λύκων, καθὰ λέγει καὶ ἄλλος ὁ Παῦλος· βλέπετε τὰ σκυλῖα· βλέπετε τῶν κακῶν ἔργων τῶν· βλέπετε τὴν κατακοπὴν· βλέπετε, νὰ μὴ εἶναι τινὲς, ὅπως σὰς πλάσῃ καὶ τῆς Φιλοσοφίας καὶ ματαίας πλάνης· Βλέπετε ἀκριβῶς πῶς φεμπατεῖτε, ὅτι αἱ ἡμέραι ποιηρῇ εἰσι. Τὴν ἰσολογίαν ἔχει νὰ δώσῃ ὁ ἀπὸ τῶν ταύτων τῶν φεμπατεῖας, ἐὰν ἀμελήσῃ; καὶ ἄλλος πάλιν λέγει. „Πολλῶν λογίων, καὶ φεμπατεῖας διδασκαλίας μὴ ταῖς φεμπατεῖαις, καὶ πάλιν, Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μὴ μίαν καὶ δευτέραν νεοσύνην, φεμπατεῖ αὐτὸν ἐκεῖνον. καὶ πάλιν· Ποιηρῇ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόντες θέλουν ποροκοφῇ εἰς τὸ χειρότερον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Ἀκούσατε πάλιν, ὅσοι φιλιώμεθα μετὰ αὐτῶν. Τοῖς δὲ μεμιασμένοις ὁδοῖα εἶναι καθαρὸν, καὶ νὰ φύγετε διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐρχομῆς ἐπ' αὐτῶν. Καὶ ὅσοι μιμνῆσθε μετὰ αὐτῶν εἰς φαγοπότια, πᾶς ὁδοπολῆτε καὶ μεταλαμβάνετε τὰ θεῖα καὶ φρικτὰ Μυστήρια τῶ Χριστοῦ; καὶ ἀκούετε τὸν μακάριον Παῦλον, ὅπως φωνάζει, ὅτι δὲν δύνασθαι νὰ βῶμε μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῶ Κυρίου, καὶ διὰ τῆς ἐχθρῆς τῶν Δαιμονίων; Εὐχαρίστητε τὸ μέσον τῶν, λέγει ὁ Προφήτης, καὶ ἀκαθάρτη μὴ ἄπτετε. Ἄρα ἡμεῖς ἀκούετε εἰς ταῦτα, ὅπως λέγουμεν; ἀρα σὰς καταπεύδουμε, ἢ εὐκαιρα κοπιᾶμεν, καὶ λα-

λῆμψιν εἰς τὸν αέρα; ὅμως ἔτι τὰς θάλλοντας καὶ σπασάζοντας τὰ ἀκύνει τὸν λόγον, καὶ τὰ τὸν κάμνειν, δεῦρ θέλω κακίσει, ἐδὲ τὰ παύσω τὰ λόγια τῷ Παύλῳ, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ πάλιν λέγω, καὶ ἀκούσατε. „Μὴ γίνεσθε ἑτεροβυγάντες ἀπίστοι· τίς ὃν κοινωρία φατὶ καὶ σκοτεῖ; πῶς εἶναι οἱ θρασυνομοὶ καὶ κακοὶ ματαιολόγοι, ὅπως λέγουσιν, ὅτι δεῦρ εἶναι ταῦτα ἐκ τῆς θείας Γραφῆς, τῶν ὁποίων εἶναι Θεὸς ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα, καὶ ὅπως ἀγαπᾷν ὅλον τὰ ἔθνη; Ταῦτα εἶπεν ὁ Παῦλος, τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ πολυάθλος καὶ θηναῖος Παῦλος, ἡ Θεόφθογγος λύρα, ὁ Χειροκλήρυς καὶ συγγραφεὺς τῶν δογματικῶν, ἡ σάλπιγξ τῶν λόγων, ὁ Ρήτωρ τῆς ἀσβεβείας, ἡ τῶν Ἐθνῶν σαγήνη.

Καὶ οἱ μὲν μακάριοι καὶ Θεολόγοι Ἀπόστολοι ταῦτα καὶ θελαστότερα εἶπον παρὰ τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων Αἰρετικῶν, οἱ δὲ Προφῆται ἀποπτόμενοι καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια εἶπον. Ἀλλὰ ἀνάγκη εἶναι τὰς φέρων καὶ αὐτὰς εἰς τὸ μέσον· εἶπε ὃν ὁ Δαυὶδ· „Οὐκ ἔστιν ἐν τῷ σώματι αὐτῶν ἀλήθεια. καὶ πάλιν λέγει· „καὶ Κύριε, τὰς μισαντὶς ἐμίσησα, καὶ ὅπῃ τὰς ἐχθράς ἐξεπλόμην, τῶν πλεονεξούντων ἐμίσησα αὐτάς, εἰς ἐχθράς ἐγενόνητό μοι. Καὶ ὁ σοφὸς Σολομὼν εἶπεν· Ὅτι οἱ ἀσεβεῖς ὑποκείμενοι ἀσβεβείῳ καὶ πάλιν λέγει· „Τίς, μή σε πλανήσωσιν ἄνδρες ἀσεβεῖς, μὴδὲ πορεύῃς ἐν ὁδῷ μετ' αὐτοῖς. Καὶ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας εἶπε, μέλιστα ὁ Θεὸς ἔτι τῷ Προφῆτῃ λέγει· „Τίς ἐγενόνησα καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δὲ με ἠθέτησαν. καὶ πάλιν λέγει· „Οὐκ ἔστι χαίρειν τοῖς ἀσεβέσι, λέγει Κύριος. Ἄρα ἀρεστὴ ταῦτα, ἡ τὰ φέρων εἰς τὸ μέσον ὅπως τὰς Προφητίας λέγοντας τὰ ὅμοια; Ἀλλὰ φθάνουσιν καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνας, ὅπως ἀγαπᾷν τὰ τὰ κάμνειν, διότι ἐκεῖνος, ὅπως δεῦρ πέφτεται εἰς ὅσα ἔπαυται, ἐδὲ εἰς τὰ πολλὰ θέλει ἀκούσει. Ἀλλὰ ἀκόμῃ ὀλίγον ὡς ἐξέφραμεν εἰς τὰ λόγια τῷ Προφῆτῃ Δαυὶδ, καὶ τὰ ἰδιώματα πῶς συνιδέει, καὶ φανεραῖς τὸν κεκρυμμένον δόλον εἰς αὐτὰς, καὶ λέγει· Οὐκ ἔστιν ἐν τῷ σώματι αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδία αὐτῶν ματαιά. Βλέπεις τῷ Προφῆτῃ τιλὴ σωθῆσιν, πῶς δημοσιδεῖ καὶ ἐπισκεπάζεται καὶ πομπεύει τὰς κακοδόξας, ἔτι τὰ μὲν πλανηθῶμεν ἡμεῖς; Ἀκούσατε ὀρθόδοξοι, καὶ μὴ ἀνακατώμεσθε μετὰ τῶν Αἰρετικῶν· ἀκούσατε Ποιμῆς, καὶ φερίτε, καὶ μὴ σιγατέ, ἀλλὰ κηρύττετε τὸν δόλον τῆς ἀσβεβείας αὐτῶν. μὴ δίδετε τόπον τῷ Διαβόλῳ· μὴ ἀφίετε θύραν τοῖς λύκοις. Μιμηθεῖτε τὸν μακάριον Ἀπόστολον Πέτρον, ὅτι βλαστημῆντος εἰς τιλὴ Ρώμης τῷ τρισκαταράτῃ Σίμωνος, καὶ λέγοντος, πῶς ἦτον αὐτὸς ἡ δυνάμις τῷ Θεῷ, ὅτι καὶ πρὸς ἄρην ἐστειλίσκει, ἡ ὑπέμενον, ἀλλ' ἐλέγχας αὐτὸν καὶ ἰούσιν ὑποδείξας, καὶ λησύνει αὐτὸν αὐτὸν, καὶ ἐκχερμίνισας αὐτὸν, παρέδωκεν εἰς τιλὴ ἀπάλειαν. Οἰκτιρᾷ δὲ καὶ τὸν ἦν αὐτῷ, μάλλον δὲ τῷ Διαβόλῳ, τὸν μιαρὸν Μωταρὸν καὶ ἀκάθαρτον ἐχθρὸν, ὅτι τῶν δύο μοιχαλίδων, μετὰ πολλῶν σπασμῶν ἐλέγχας ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος, καὶ ἄθειον, καὶ Ψυδούχισον, καὶ Ψυδοπροφήτην ὑποδείξας, ἐφίμασε καὶ ἐφραξε τὸ μιαρὸν αὐτῷ σῶμα ἐν τῇ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὴ μακροθυμῆ-

σας, μηδὲ ὑπομείνας καιρὸν εἰς τὴν αὐτὴν βλασφημίαν. Ἐ'τ'ζι κἀννιτε καὶ ἐσείε,
 „ ὦ Ποιμὴς, καὶ μὴ συγκοινωνήτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τῆ σκοτίας, μάλλον
 δὲ καὶ ἐλέγχετε. καθάπερ καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ὁ Θεοπάτωρ Δαυὶδ, ὅπῃ ἔβα-
 λε πρὸς αὐτῷ πολλὰς κόπας, καὶ πολλὰς ἀγῶνας, ἐλέγχων καὶ ἐπιδιδόνων, καὶ
 ῥωαίζων πρὸς τὸν Θεὸν κατ' αὐτῷ καὶ λέγων. „ Ἐ'ως πότε ἀμαρτωλοὶ, Κύριε;
 „ ἕως πότε ἀμαρτωλοὶ καυχίσονται; ἡσκόρπισον αὐτοὺς ἐν τῇ διωάμει σου· ὁδὸς
 „ αὐτοῖς καὶ τὰ ἔργα αὐτῷ Κύριε, ἐν τῇ πόλει σου τὴν Εἰκόνα αὐτῷ ἐξῆδεκώ-
 σεις, ὅτι ἐκεῖνα ὅπῃ τελειῶνεις ἐσὺ, αὐτοὶ τὰ χαλᾶν· καὶ πάλιν ἐξῆδεκώ-
 ῃς ὁ Δαυὶδ, κἀννῶντας δειήσεις πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα ἐλθῇ αὐτὸς ἀπὸς τὰ νὰ τε-
 λειώσῃ τὸ ζήτημά τε, καὶ ἔλεγε· „ Κύριε, κλῖνον Οὐρανὸς, καὶ κατὰβηθι· Κύ-
 „ ριε, ἐν, μὴ χρονίσῃς. Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ εὐκτεριμοὶ σου, Κύριε.
 „ Καὶ ὁ φιλαθέρωπος Θεὸς, ὅπῃ θέλει νὰ σωθῶν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι, καὶ νὰ
 „ ἔλθῃ εἰς ἐπὶ γῆρας τῆς ἀληθείας, ὁ ἐγγὺς πᾶσι τῶς ἐπὶ καλῶν αὐτῶν
 „ ἐν ἀληθείᾳ, δὲν ἐπαρῆκυσεν, ἡδὲ ἐκαταφρόνιτε τὴν δέσπιν τῇ Ἀγίᾳ, ἀλλ'
 „ ἔκλινον Οὐρανὸς καὶ ἐκατέβη, καὶ πᾶσι οἰκοδόμησεν εἰς σωτηρίαν τῶ γένους ἡ-
 „ μῶν, καὶ δεξιέτω ὅλα, κἀννῶντας καὶ διδάσκωντας. Εἴτε, θέλωντας νὰ δεί-
 „ ξῃ, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι Προεσὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἔπω νὰ διώκων τὰς Αἰ-
 „ ρετικὰς, ἐποίησε φραγῆλιν ὑπὸ χροῖνι, καὶ ἐμπῆκε καὶ ἐξέβαλε πάντας ὑπὸ τὸ
 „ Γερὸν, καὶ τὰς ἐδίωξε λέγωντας· „ Οἱ οἶκος μου εἶναι οἶκος προσδύχης, καὶ ἐσείε
 „ τὸν ἐκάνετε αὐτῇ τῇ ῥῆσιν;

Ἀκώστατε οἱ Προεσῶτες τῇ Ἐκκλησίᾳ, διότι ἔφατ' ἐσᾶς ἐδειξε καλὸν παρῶ-
 δειγμα, ἵνα νὰ ἀκολουθεῖτε καταποδῖτε, καὶ νὰ προσέχετε πανταχόθεν τὰς λύ-
 κας, καὶ νὰ τὰς διώχετε, καὶ νὰ φυλάγετε τὴν Ποιμνὴν ἀβλαβὸν καὶ ὥσαν τὰς
 εὐχαλὸν ὅλας ἔξω, δηλοῦσι τὰς φρονήτας τὰ ἐναντία, τέλος, εἴπε καὶ τὴν ἐρη-
 μωτὴν αὐτῶν καὶ τὸν ἀφανισμόν, ὅπῃ ἐμελλε νὰ τὰς ἐλθῇ καὶ ῥῆσιν καὶ ῥῆσιν τοῖς
 τὰ ἐναντία φρονήσι, λέγων· „ Γὰρ ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἐρημος. Ὅρξ, πό-
 σοι λόγοι ἐγένηκαν, διότι οἱ ἐχθροὶ καὶ ὑπὲρβολοὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἦσαν οἱ Αἰ-
 ρετικοὶ, καθ' ἑκάστην ῥῆσιν τῇ ἀπωλείᾳ παρῶδιδόνται, καὶ τὸν λόγον τῆ Κυρίας,
 „ ὑπὲρ εἴπε, ὅτι πᾶσα φυτεία, ὅπῃ δὲν τὴν ἐφύτῃσεν ὁ Πατήρ μου ἐκεῖ-
 „ ῥα, ἔσται τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε, διότι αὐτὸς παρῶς τὸ ἐκάμε τὸ καὶ τὸ ὑπὲρ-
 „ ἔε. Ματὰ δὲ τὴν εἰς Οὐρανὸς αὐτῇ Ἀνάληψιν, πάλιν ἐπολέμησαν μετ' αὐτὰς
 οἱ μακάριοι Ἀπόστολοι. καὶ ὑπεραπ' αὐτὰς τὰ δεῖα τῶν δόγματῶν, καὶ οἱ δι-
 δασκαλοὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αἱ κατὰ καιρὸν ῥῆσιν Αἱρετικοὶ Συναγωγαί. Τῆς
 ἐκείνων, δηλονότι, ὅσας δὲν ἐμετανόησαν, τὰς ἐπαρῆκυσεν εἰς τὴν ἀπώ-
 λειαν καὶ τὸ γένησιν αὐτῶν. „ Ὅτι ὑπολήψαι πάντας τὰς λαλοῦντας τὸ ψεύδος. ἢ
 ἐχὶ πάντες ἠφανίσθησαν καὶ ἀπώλοντο ἔξω τὴν ἀνομίαν αὐτῶν. Διότι, πᾶ εἶναι
 ὅσοι ἐπολέμησαν τότε τὴν Ἐκκλησίαν Βασιλεῖς καὶ Δυνασταὶ καὶ Σοφοὶ δὲν
 ἐδυσκορπίσθησαν καὶ ἀφανίσθησαν, ὥσαν νὰ μὴ ἦσαν; Πᾶ εἶναι τὸ φρύσχημα καὶ
 ἡ θρασυψυχία τῇ ῥῆσιν; πᾶ εἶναι ὁ Σίμων ὁ Μαγός, ὁ παρῶς Αἰρετικός, ὁ

μαθητῆς τῆ Διαβόλου, καὶ τῆς Γαδαίαν, καὶ ἀρόδρομος τῆ Ἀντιχρίστου; πῶς εἶναι τὸ κακὸν αὐτὲ γέννημα καὶ τῆς αὐτῆς βλασφημίας καὶ ἀπειθείας ἡξέδοχος, Μυτανδὸς ὁ ἑξαρχος τῆς κακῆς μὲν τῆς δύο μοιχαλίδων, καὶ ὅσα λέγονται μισαρὰ αὐτῶν καὶ βδελυκτὰ καὶ ἀκάθαρτα, τὰ ὅποια δὲ εἶναι ἀπέπον νὰ φανερωθῇ; ἡ δὲ τὰ ὅποια ἔλεγε καὶ ὁ Ἀπόστολος. „Τὰ ἃ κρυφῇ γενόμην ἐν ὑμῶν αἰχρόν ἐστι καὶ λέγειν. Πῶς εἶναι ὁ Μαρκίαν; πῶς ὁ Οὐάλης; πῶς ὁ Μάνστας; πῶς ὁ Βασιλίδης; πῶς ὁ Νέρων; πῶς ὁ Γελιανός; πῶς ὁ Ἀρείος; πῶς ὁ Νισόριος; πῶς ἅπαντες οἱ ἀντιπολεμῆντες τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς λέγει καὶ ὁ Δαυὶδ· Ἐκύνωσάν με κύλεις πολλοί. Δὲν ἀπολέσθησαν πάντες καὶ διεσκορπίσθησαν ἡ δὲ τῶν βλασφημιῶν τῶν, καὶ ὁξεδιώχθησαν ὡς τὸν λύκοι; διότι ἦσαν πρὸς ἐναντίας καὶ ὁφθαλμοὺς πολεμιστὰς καὶ Ποιμνίας, πρὸς Προφῆτας τῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν καιρῶν ἐκείνων, τῶν μακαρίων ἀνδρῶν. Ἀλλὰ πολλοὶ ἡξέδοχα βλέπειν τῶν τότε Ποιμνῶν, καὶ τῶν καιρῶν τῶν. Ἐκεῖνοι ἦσαν πολεμιστὰς, εἴτοι δὲ φαγάδες· ἐκείνοι ἀγωνιστὰς, καὶ εἴτοι φαγάδες· ἐκείνοι ἐκακώπιζαν Βιβλίαν καὶ δογματὰ, καὶ εἴτοι κακώπιζαν φορέματα καὶ γέλοια· εἴτοι, ὡς τὸν μισαντὶ, ἀφίνοντο τὰ ἀρόβρατα καὶ φέγγον, ἐκείνοι δὲ τῶν ψυχῶν ἐθήκαν ἐπὶ τῆς ἀρόβρατων, καὶ ἐμιμήθησαν τὸν Ποιμνὰ τὸν καλόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὡς τῶν μακαρίων ἐκείνων Ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐγράφησαν ἐν Βίβλῳ ζωῆς· τῶν ὁποίων ἐφείχον οἱ Δαίμονες καὶ ἐφρόμαζον οἱ Αἰρετικοί· ἡ δὲ τῶν ὁποίων ἐφείχον τὸν φόβον λαλῶντων ἀδικα. Ἐρχεται μὲν λοιπὸν νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ ὁμοίως μὲ τὸν Δαυὶδ, ὁ ὅποιος ἔλεγον ὀδυρμῶν, „πῶς εἴσι τὰ ἐλέησε τὰ ἀρχαῖα Κύριε, νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ δακρυζῶντες, πῶς εἶναι ὁ μακάριος χορὸς ἐκείνος τῶν Ἐπισκόπων, καὶ Διδασκάλων, οἱ ὅποιοι ἔλαμπον εἰς τὸν Κόσμον ὡς τὸν φῶς, ἐπείχοντες λόγον ζωῆς;

Ἀλλὰ τί ἐμποδίζει νὰ φέρωμαι εἰς τὸ μέσον καὶ αὐτὸς ὁπὸ τῶν πολλῶν ὀλίγων, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐνθύμησις αὐτῶν εἶναι ἀγιασμός τῆς ψυχῆς; Πῶς εἶναι ὁ Εὐάδιος, ἡ Ὡάδια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς Ἀγίας Ἀποστόλων ἡξέδοχος καὶ μιμητής; πῶς εἶναι ὁ Γρηγόριος, τὸ τῶν Οὐαὶ οἰκητὴλον; πῶς εἶναι ὁ Διονύσιος, τὸ πτενὸν τῶν Οὐρανῶν; πῶς ὁ Γαβριήλ τοῦ γλυκύτατος καὶ ὀνέστατος; πῶς εἶναι ὁ μέγας Βασίλειος, ὁ παρ' ὀλίγων ἰσόμοιρος τῶν Ἀποστόλων; πῶς ὁ Ἀθανάσιος, ὁ πολεμιστὴς τῶν Αἰρετικῶν; πῶς ὁ Γρηγόριος, ὁ δόκτορος Θεολόγος, καὶ ἀντιπρὸς τῶν Χερσὶν στρατιῶν, καὶ ὁ ἄλλος ὁ Συμῶντος; πῶς ὁ Ἐφραίμ, ἡ παιδαγωγία τῶν νέων, ἡ χειραγωγία τῶν μετανοούντων, ἡ διτομος σπάθη καὶ τῶν Αἰρετικῶν, καὶ τὸ δοχεῖον τῶν Ἀγίων Πνεύματος καὶ τῶν Αἰρετικῶν; Βλέπεις, πόσον τὸ μέσον, καὶ πόση ἡξέδοχα ἐκείνων τῶν μακαρίων, καὶ Ἀγίων Ἀνδρῶν, ὡς τῶν καιρῶν τῶν; Ἡξέδοχα καὶ ἄλλος πολλὸς Θεολόγος Διδασκάλος, ἀλλὰ ἀρκεῖ ὅσος εἰπαμῶ. Ἐκεῖνοι ἔβαλαν τῶν ψυχῶν, καθὼς εἰπαμῶ ἡ δὲ τὰ ἀρόβρατα, εἴτοι δὲ ἀφίνοντο τὰ ἀρόβρατα, καὶ φέγγον· ἐκείνοι ἦσαν δειαστοὶ καὶ μὲ τὸ ἔργον, καὶ μὲ τὸν λόγον, εἴτοι δὲ εἰς τὰ χεῖματα, καὶ κήματα καὶ

μολαία, ἡ χαράφια, ἡ ἀγέλαις, ἡ μαγεύρας, ἡ ἑαπ' ἑας λαμπράς πολλῶν
 ἀποδυμῶν βαρύν, ἡ πολλαῖς ἔργοις ὡς πῶς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡ νύκτα.
 ὡς δὲ πῶς λογικῆς Ποίμνης ὁδὸς μίαν φροντίδα, ὅς τῳ ὁποῖον ἔχῃ νὰ δώσῃ
 λόγον εἰς τὴν μιᾶν ἄλλω ἡ φοβερὰν ἡμέραν πῶς Κεῖται. Εὖ παῖ, ἐὰν τὸς ἐρω-
 πῇ τινὰς ὡς Βιβλίαν, ὁποιοῦνται ἡ λέγει, εἶμαι πτωχὸς, ἡ δὲ ἔχῃ νὰ
 ὁποιοῦν Βιβλία· εἴτα ὡς πατρὸς, ἡ ὡς πτωχὸς, ἀλλὰ μὲ φορέματα πολυ-
 τελέῃ ἡ ἑκλαμπρά, ἡ χειρὶς ὡς τῷ δακτύλῳ, ἡ ἑαχίλως φιλίας, ἡ ὑπε-
 ρέτας πολλὰς, μάστις δὲ μαγεύρας· ὡς τῷ ὁποῖον εἶναι αἰσθρὸν ἀνέχμα νὰ
 λέγῃ τινὰς, διότι ἐκ τῷ ὡς πατρὸς πλεῖς ὁποιοῦνται ἡ σκλάβας Γενεῖας. Ὡς
 πῶς βαθείας αἰσθρῆς, ὡς πῶς κακῆς ὁπορίας, ὡς πῶς πικρῆς φιλαργυρίας, ὡς
 πῶς ἀχορηγίας πῶς γαστρός. Ἀπὸ ταῦτα λοιπὸν ἔρχονται τὰ σκλάβας, οἱ φι-
 θυρισμοί, οἱ ἀνείρισμοί, αἱ λοιδορίαι, οἱ θόρυβοι. Εἴτα ἐὰν τὸς ἐπιτίσῃ τι-
 νὰς, ὁποιοῦνται· ποῖον ἀδικῶ; ἐξοσίαν ἔχω εἰς τὰ ὅσα με νὰ κάμω ὡς
 εἴλω. Εἴτα ἐὰν φανῇ τινὰς ὁπὸ τῶς ἀδελφῆς Αἰρέσεως, νὰ λαλῇ διαπραμψία,
 ἡδονὰς ἀδελφικῆς νὰ ἀντιπαρῇ, ἡδονὰς ἀντιπαρῆς, ὅλοι πτωχοί, ὅλοι σιω-
 πτικοί, ὅλοι φυγάδες. Ὡς πῶς αἰσθρῆς, ὡς πῶς κακῆς ρίζης πάντων τῷ κακῶν
 πῶς φιλαργυρίας, ὅτι, μὲ τὸ νὰ εἶμεν πλεῖς, θάρρῃμεν νὰ σωθῃμεν· ἀλλ'
 ὁποιοῦνται εἶναι νὰ περάσῃ τὸ καραβόχορον ὁπὸ τῷ ἑσπῶν πῶς βελόνης, πα-
 ρὰ ὁ πλεσιος νὰ ἔμπρ· εἰς τὴν Βασιλείαν τῷ Οὐρανῶν· ἑσπῶντες ἡ μεθύον-
 τες ἡ μετωρίζομεν θέλετε νὰ ἐκινήσῃ πῶς Αἰρέσεις; ἀλλ' ὁδὸς ἡμᾶς ἀκύν· οἱ
 ἑσπῶντες ἡ μεθύοντες νῦν, οἱ σολίζομεν μὲ πολλὰ φορέματα ἡ μὲ πολὺ χρυ-
 σίον. Πῶς ἡμπορεῖτε νὰ ἀποδείξετε εἰς ἄλλας τῷ καλῶ πτωχείαν τῷ Χρῆστῃ τῷ
 πτωχόσσαντος δι' ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ ἑσπῶντες πῶς Μαθηταῖς αὐτῶν νὰ μὴ ἔχῃ
 ἡτε χαλκὸν εἰς ταῖς ἡμέρας αὐτῶν; βέβαιον πλανᾶτε, μὴ νοῦντες πῶς Γραφάς.
 Καὶ δὲ ἀκύν· τὸ Κεῖται, ὅτι λέγει, „ Μαθηταῖς οἱ πτωχοὶ τῷ πτωχῶν;
 „ ἡ μὴ ὁποιοῦνται ὅτι πῶς γῆς; Οἱ πλεῖς εἰς ἐπλήθειαν, ἡ ὁ λόγος σας
 ἔχῃ· τὰ φορέματά σας ἔχῃ· οἱ βοῦδες, ὅς τὰ ὁποῖα ἔχετε νὰ δώσετε
 λόγον τῷ Ἀρχιποιμνῇ Χρῆστῳ. καὶ δὲ συλλογίζεσθε, ὅτι καθ' ὡς ἔχει νὰ
 δώσῃ λόγον τῷ Θεῷ ὡς αὐτῶν, Εἰς εἰς οἱ Ποιμνῆς, θέλετε νὰ δώσετε καὶ
 δι' ἑσπῶντες ἡ δι' τὰ ἀνέχματα; ἡ Ἀρχιερεῖς, ἡ Γερεῖς, ἡ Διάκονοι, ἑκά-
 σος καθ' ὡς ὅπως εἴη. Ἀλλὰ βλέπετε νὰ μὴ ἀσοχήσῃτε τὰ ταῦτα. „ ἀποδεί-
 χετε ἑαυτοῖς ἡ παντὶ τῷ Ποιμνῇ. Φυλάγετε νὰ μὴ λείψῃ ἀνέχμα ὁπὸ
 τῷ Ποιμνῇ, διότι νὰ ἔξορτε καλά, ὅτι ἐὰν ὁποιοῦνται εἰς ἀνέχμα ἑκ πῶς
 ποιμνῆς ὁπὸ τῷ ἀνέχμα σας, καὶ τὸ φάγῃ τὰ θηρία, ὅλοι τῷ ζωῶντας
 ἀφαιρίζει, διότι τὸ αἶμα αὐτῶν ἐκ τῷ χειρῶν σας ἐκζητῇ ὁ Κεῖται. Ἀλλ'
 ἐξυπνήσατε τὰ λοιπὰ, ἡ κηρύξατε τὸν λόγον· ἀφήσατε πᾶσαν βιωτικὴν μέ-
 μνη· βλέπετε ἀκριβῶς πῶς ὡς πατρὸς· βλέπετε πῶς κύνος· βλέπετε πῶς
 λυγρῶν. Βλέπετε, ὅτι πολλοὶ πλανοὶ ἐξήλθον εἰς τὸν Κόσμον. Ἀγρυπνεῖτε ἡ

νήσετε, ὅσοι ἐλάβετε ἐπαύσας τὸ διαποτικὸν χῆμα· ζήνορεῖτε καὶ σοχάζεσθε τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς αὐτῆς παρησίας, ὅταν ἔρχεται νὰ κάμῃ λογαριασμόν μετ' ὑμᾶς, ὅσας ἔδωκε τὸ τάλαντον.

Ταῦτα λοιπὸν ἔχοντες εἰς τὸν νουν, ὡς Ἀγαπῆτοί, ποιμαίνετε τὴν Ποίμνιν τῆς Θεᾶς, ὅπως σὰς ἐδόθη, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος, μὴ ἀναγκαστικῶς, ἀλλὰ θεληματικῶς· μὴ αἰχροκερδῶς, ἀλλὰ ἀποθύμως, μὴ δὲ ὡς κατεξουσιάζοντες τὸν κλήρον· ἀλλὰ νὰ γίνεσθε τύποι τῆς Ποιμνίας, καὶ φανερωθέντες τῷ Ἀρχιποίμῳ, νὰ λάβετε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον. Πάλιν τὰ ὅμοια λέγει, γὰρ ἀκούσατε ἔν, Ἱερεῖς Κυρίου, Βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ πάντες λαοὶ, Ἀρχόντες, καὶ πάντες Κεῖται γῆς, νεανίσκοι καὶ Παρθενοὶ, Πρεσβύτεροι καὶ παῖδες, ἔρwan· Ἐνωτίσαθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν Οἰκὸμνην, οἱ μικροὶ καὶ μεγάλοι, οἱ ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ, ὅτι τὸ αὐτὸ πλῆσιος καὶ πένης. Παρακαλῶ σὰς ὅλους, ἀποτέχετε τοὺς λογιμους, διότι θέλω νὰ σὰς πληροφορήσω, καὶ νὰ σὰς ὑποδείξω ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὅτι δὲν εἶναι ὅσοι λέγονται Χριστιανοὶ, ὅλοι Χριστιανοί, ἀλλὰ μόνον τὸ ὄνομα ἔχον καὶ πλανῶνται. Διότι μὲ τὸν λόγον πολλοὶ εἶναι Χριστιανοί, ἀλλὰ μὲ τὸν ῥῶπον παύ ὀλίγοι· μὲ τὸ χῆμα μὲν, ὡς Χριστὸς Μαθηταί, καὶ μὲ τὸν ῥῶπον ἀποδοῦναι· μὲ τὸν λόγον μὲν, εὐσεβεῖς καὶ εὐσπλαγχοὶ, μὲ τὸν ῥῶπον δὲ Ἐβλῳκῆς· μὲ τὸ ὄνομα Χριστιανοί, καὶ μὲ τὰ ἔργα Ἐβλῳκοί, καθὼς εἶπεν ὁ Προφήτης, ὅτι ἐμνηστῶν μὲ τῷ Ἐβλῳ, καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν. Καὶ ἀληθινὰ εἰς ἡμᾶς ἐπιπλήρησι ἡ Προφητεία αὐτῆς. Ποταποὶ Χριστιανοὶ εἶναι οἱ πρῶτες μύθας Ἰουδαϊκῆς, καὶ Ἐβλῳκῆς, καὶ ἀντιλογίας, καὶ ματαιίας, καὶ ἀσρολογίας, καὶ φαρμακείας, καὶ φυλακτικῆς, καὶ πωδωτηρήσεως ἡμερῶν, καὶ μιλῶν, καὶ χρεῶν, καὶ κλυδωνισμῶς, καὶ οὐείραται, καὶ φωνᾶς τῆς ὀρέων, καὶ οἱ ἀνάπτοντες λυχνες εἰς ταῖς βρύστες καὶ ὑποδομῶν, καὶ οἱ πρῶτες τὰ σωμαπαντήματα, καὶ οἱ βῶγοντες τὰ Εἰδωλῶδῶτα, καὶ αἷμα πνικτὸν, καὶ θηριάλωτον, καὶ φουριον, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα· Καὶ πῶς ἡμπορῶν νὰ εἶναι Χριστιανοί, ὅσοι τὰ κάμνουν αὐτά· μὲ ποῖαν δὲ παρρησίαν ὑποτολμῶν νὰ ὀνομάζων τῷ λόγῳ τῆς Χριστιανίας· πῶς δὲ ὑποκοτῶν καὶ μεταλαμβάνων τὰ θεῖα Μυστήρια, ὅτι εἶναι χειρότεροι τῆς Ἐβλῳκῆς; Τί Χριστιανοὶ εἶναι πάλιν, οἱ ποιῶντες τὰ τῆς Ἐβλῳκῆς χήματα, καὶ ἀλλάσαν τὰ ἀπόσταπά τῆς, ἢ τὴν φωνὴν τῆς, καὶ χροδῶν καὶ κυτῶν τῆς χείρας, ἢ καὶ σελισμῶς γυναικείας εἰς τὰς ἀνδρας; ὅσοι τὰ κάμνουν καὶ τὰ δέχονται αὐτά, δὲν τὰς ἀφελᾷ τίποτε νὰ ὀνομάζωνται Χριστιανοί. Διότι, καθὼς μία κόρη Παρθένος, ὡς ὅτι φυλάσσει τὴν παρρησίαν, ὁλόγως καὶ ἀξίως ὀνομάζεται καὶ εἶναι Παρθένος, καὶ δὲ γλαδῇ ὑποτινος καὶ φθαρῇ, πλέον δὲν εἶναι Παρθένος· ἴτοι καὶ ὁ καλῶς ὀνομάζεται Χριστιανός, καὶ δὲ πωδωβῇ τὰς συνθηκὰς καὶ καταπατήσῃ τὰς ἐπαγγελίας, καὶ κάμῃ τὰ ἔργα τῆς Ἐβλῳκῆς, δὲν ἀρέσκει νὰ λέγεται Χριστιανός.

Καταλάβετε γὰρ πάντες, Ἀγαπῆτοί, ὅτι μετ' ἐκείνα τὰ ὀλίγα ἐχαρακτήκαμεν ὅτι αὐτά, λέγοντες· καὶ ὑποτάσσομαι τῇ Σατανᾷ, καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐ-

τῶ, ἦγαν, χωρίζομαι ὑπὸ τὸν Σαταναῦ καὶ ὑπὸ ὅλα τὰ καμώματα αὐτῶ. Εἶπες πᾶσι· βλέπε τί εἶπες, ὅλα τὰ ἔργα αὐτῶ. Ἀμὴν αὐτὰ, ὅπῃ κάμνεις, τίνος εἶναι; σοχάσῃ πῶς καλῶς σε, τίνος πάσσεις· ὅχι Ἀγγέλῳ, ὅχι Βασιλείῳς ὀφθαλμοῖς, ὅχι Ἀρχόντῳ τῶ αἰῶνος τούτου, ἀλλ' αὐτῶ τῇ Βασιλείῳς τῷ Βασιλείῳ, καὶ Ἀρχόντῳ τῷ Ἀρχόντῳ· μετ' αὐτὸν ἐσυμβάδης, καὶ ὁμολόγησας καὶ ἑταξῇς ἔμπροσθεν πολλῶν μαρτύρων· τὸ λοιπὸν εἰς τὸ χεῖρ σου εἶσαι καὶ σὺ, καὶ οἱ λόγοισα· τὸ λοιπὸν καρτέρει τὸν ἐρχόμενον ἐκ τῷ Οὐρανῶν βυσσάζοντα τὸ γραμματεῖόν σου καὶ τὰ λόγια τῶ σωματός σου, καὶ νὰ ἀναγνώσῃ ἔμπροσθεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων. Βλέπετε ἔν, Ἀδελφοί, καὶ φυλάγετε καὶ τὸ λοιπὸν ὑπὸ τὰ ἐθνικὰ καμώματα. ἀκούσατε τὰ Ἀποστόλου λόγους· Τὸτο ἔν λέγω καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, ὅτι πλέον νὰ μὴ περὶ εἰπαῖτε, καθὼς θελεπαῖν καὶ τὰ ἄλλα Ἐθνη μὲ τὴν πλάνην τῶ νοός αὐτῶν· οἱ ὅποιοι εἶναι ἐσκοτισμένοι εἰς τὴν ἁγίαν, ἀλλὰ ἐστὶς δεῦρ ἐμάστε ἔτι ὑπὸ τὸν Χεῖρ. Καταλάβετε τὰ λόγια, Ἀδελφοί, καὶ μὴ ἀνακατανέμετε μετ' ἐκείνης, ὅπῃ τὰ κάμνουν αὐτῶ, διότι πολλοὶ εἶναι μαθῆναι τῆς ἀπαθείας, καὶ ἀκόμιν ἀναγίξιν. Βλέπετε, ὅτι αἱ ἡμέραι ποιηταί εἰσι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἰδίας ὑπηρετίας προχειρίζεται. Καὶ μὴ θαυμάσῃς, ἐὰν οἱ Ποιηταί γίνωνται λύκοι, διότι καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πρὸς Ἐπισκόπους, καὶ Προσβυτέρους ἁγιογρόμους, ἔλεγε, ὅτι ὑποὶ ἐσᾶς θείων σικωθῶν ἀνδρῶν λαλόντες διςτραμμένα· καὶ τὸτο ἄς μὴ σᾶς πλανήσῃ τινὰς, ὅπῃ ἔχει ἀπ' ἔξω χῆμα Ἀγγελικόν. καὶ τὸτο ἔλεγε καὶ ὁ Κύριος, βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πάλιν τὰ ὅμοια λέγω· μὴ σᾶς πλανήσῃ τινὰς μήτε ὑποὶ τῷ ἔξωθεν, μήτε ὑποὶ τῷ ἔσωθεν· μήτε Ἐπίσκοπος, ἢ Προσβύτερος, ἢ Διάκονος, ἢ Ἀναγνώστης, ἢ Ἀρχιεπίσκοπος, ἢ πτωχός, ἢ ὅστις καὶ αἱ εἶναι, ὅπῃ λαλεῖ διςτραμμένα· ἀνάθεμα ἔστω· οἱ ὅποιοι ἔρχονται πρὸς ἐσᾶς μετ' τὸ σῶμα τῷ προβατῶν, ὑποὶ μίση δὲ εἶναι λύκοι ἀρπαγῆς, καὶ ἔχουσι μόρφωσιν δικαιοσύνης, τὴν δὲ δυνάμιν αὐτῆς ἠρημῶν. Ἐσᾶς δὲ, Ἀρχιεπίσκοποι, μὴ πλανηθῆτε, ἀλλ' ὡς ἐπαρτάβετε ὑποὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χεῖρ, ἐν αὐτῷ θελεπαῖτε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μετ' ὑμῶν. καὶ θελ' μὴ τῶν ἑως ὧδε. ἄς τελειώσωμεν, καὶ νὰ καταπαύσωμεν τὸν λόγον. Ἀλλὰ ἀκόμιν ὀλίγα νὰ εἰπῶ θελ' τῆς συντελείας καὶ νὰ κάμω τέλος.

Ὅταν δὲ ἀρχίσω νὰ λαλῶ θελ' τῆς συντελείας, φεῖν μὲ ἔρχεται καὶ φομάζω, ὅτι ὅλα τὰ Κυρία τὰ θαύματα μεγάλα καὶ φοβερά καὶ σῶδξα εἶναι, τὸ δὲ τῆς συντελείας καὶ τῆς Δεστέρας αὐτῆς παρυσίας Μυσήριον εἶναι ὑπὲρ λόγον καὶ νῦν καὶ ἁγίων, καὶ ὑπαβαίνει πᾶσιν διήγησιν, καὶ καταπληνται νὰ ἀκούσῃ πᾶσι τῶ Διδασκάλῳ θελ' ἀγῶνα, καὶ πολὺ πόδον εἶχαν οἱ Μαθηταί. Καὶ καθὼς πολλὰκις ἠκούσατε τὰ Εὐαγγελία λόγοντος, ὅτι, Καθήμεν τῶ Ἰησοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος τῷ Ἐλαιῶν, προσήλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταί καὶ μόνας

„ λέγοντες· εἰπὲ ἡμῖν, τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς Παρουσίας, καὶ τῆς Συντε-
 λείας τοῦ αἰῶνος; Βλέπεις τὸ σοφὸν καὶ γνωστικὸν τῆς ἁγίας Μαθητῶν, ὁπό-
 ταν θέλουν εἰς ἐρωτήσαν τίποτες μίγα πρᾶγμα, ὅλοι αὐτάματα ἔρχονται, ἀλ-
 λά καὶ καὶ μόνος, καὶ λέγου· Εἰπὲ ἡμῖν, ὦ Δέσποτα, εἰπὲ ἡμῖν ἀγαθὲ,
 εἰπὲ ἡμῖν καρδιογνώστα, εἰπὲ ἡμῖν ἐσὺ, ὅπερ ἡξόρεις καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰ
 ἔξοχα, εἰπὲ ἡμῖν ὁ εἰδὼς τὰ πάντα πρὶν ᾗριστως αὐτῶν, εἰπὲ ἡμῖν ὁ
 ποιητὴς τῆς ἀπάντων, εἰπὲ ἡμῖν ὁ Πατὴρ τῶ μέλλοντος αἰῶνος, εἰπὲ ἡμῖν,
 τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας, καὶ τῆς Συντελείας τοῦ αἰῶνος; Ὅταν μέλ-
 λης ἔρχεσθαι κεῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς πάσης τῆς Οἰκουμένης· ὅταν καταργήσῃς
 πᾶσαν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν καὶ δυνάμιν· ὅταν σὲ ἀποκυκλήσῃ πᾶν γόνυ ἐτε-
 ραίων καὶ ὀπηγίων καὶ καταχθονίων· εἰπὲ ἡμῖν, τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς πα-
 ρουσίας; Ὁ δὲ Κύριος εἶπεν αὐτοῖς· βλέπετε μὴ πλανηθῆτε, διότι πολλοὶ
 ἔρχονται μετὰ τὸ δογματίζοντες, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστός, καὶ βλέπετε μὴ
 σὰς πλανήσῃ τινὰς, ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι κοντά. Ἐκεῖνο ὅπερ εἶπε τότε, εἶ-
 ναι τὸ ὅπερ βλέπομεν ἡμεῖς μετὰ τὰ ὁμαγία μας· τότε εἶπεν, ὅτι κοντά
 εἶναι ὁ καιρὸς, τὰρα δὲ ἀρχισε, καθὼς βλέπομεν. Βλέπεις, πόση ἀσθε-
 νεία τῶ Δεσποτῆς ᾧ τῆς Ψευδοπροφητῶν, καὶ Ψευδοδιδασκάλων, καὶ ἀθέων Αἰ-
 ρετικῶν; Ἡμεῖς τὰ ἐξουσιάζον καὶ τὰ δι-εῖν εἰς ὅλους τὸν ἐν αὐτοῖς κεκυρμένον
 δόλον· ἡμεῖς τὸ καὶ ἀποπτήρα πρὸς ἔβαλεν, ὅπερ τὴν ἐρώτησιν τῆς Μαθητῶν
 ᾧ τῆς σημείων, ὡσαύτως τῆς ποιμνίας καὶ ποροδρόμους τῶ Ἀτιγίστου· καὶ
 ποτε προσεῖπε τὰ ἀκόλουθα, πολέμους καὶ ἀκαταστάσεις, Ἐθνὸς ἐπὶ Ἐθνὸς,
 καὶ Βασιλεία ἐπὶ Βασιλείαν· τὰ ὅποια βλέπομεν, καὶ δεὺ τὰ καταλαμβάνο-
 μεν, βλέποντες εἰς πολλὰς πότας καὶ πεινας καὶ φόβους, καὶ σημεῖα ὅπερ τῶ
 Οὐρανῷ, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα εἶπε, καὶ δεὺ τὰ βάνομεν εἰς τὸν νῦν μας. Τό-
 τε, λέγει, σκανδαλισθήσονται πολλοὶ, καὶ ἀποβιβώσονται ἀλλήλους, Καὶ πᾶς
 δεὺ εἶναι τὰρα ποροδότης; πάντες χερδὸν ποροδοῦναι ἐγγίνευαν, καὶ μισοῦσιν ἀλ-
 λήλους· καὶ τὸ ἐπληρώθη, καθὼς βλέπομεν. Δεὺ πολέμῳ εἶας τὸν ἄλλον;
 Ἐθνὸς ἐπὶ Ἐθνὸς, καὶ Βασιλεία ἐπὶ Βασιλείαν; Ἀρχοντας καὶ τῆς ὁμοίων
 αὐτῶν, καὶ Ἐπισκόποι καὶ τῆς Ἐπισκόπων; Πρεσβύτεροι καὶ τῆς Πρεσβυτέρων,
 καὶ Διάκονοι καὶ τῆς Διακόνων; Ἀναγνώσται καὶ τῆς Ἀναγνώστων, καὶ
 Λαῖκοι καὶ τῆς Λαϊκῶν; Ἡμεῖς ᾧ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν, φυγίσται
 ἢ ἀγάπη τῆς πολλῶν. Διὰ τὸ ποροῖπεν ὁ Δεσποτὴς, ὅτι Ἐρδυνάτε τὰς
 Γραφὰς, καὶ δεὺ θέλετε πλανηθῆ· ἔπει δὲ καὶ ἕτερον σημεῖον, ὅτι, Κυρι-
 „ χθῆσονται τὸ Εὐαγγέλιον τὸ τῆς Βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ Οἰκουμένῃ, εἰς
 „ μαρτύριον πᾶσι τοῖς Ἐθνεσιν, καὶ τότε ἡξει τὸ τέλος. Αὐτῇ ἢ δόξα εἰς
 „ πρὸς αἰῶνας. Α' ΜΗ' Ν.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

Λ Ο Γ Ο Σ Ε.

Περὶ τῆ μὴ δεῖν λέγειν, ὅτι ἀδιώατον νυν εἰς ἄκρον Ἀρετῆς
ἐλθεῖν τὸν Βαλόμενον, καὶ τοῖς πάλαι ὁμοιωθῆναι Ἀγίοις·
καὶ ὅτι, Πᾶς ὁ τὰ ἐναντία διδάσκων, νέαν Αἵρεσιν
τοῖς πειθομένοις αὐτὸν δογματίζει.

Δέλοισι καὶ Πατέρις, πολλοὶ κατ' ἐκαστὴν ἡμέραν λέγουσι, τῇ ὁποίῳ
ἀκούον καὶ ἡμεῖς, ὅτι εὐαγγελιστὴς εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς Ἀποστόλων,
ἢ καὶ νῦν ἐλάμνη ἀξιοῦν νῦν ἰδοῦν τὸν Χριστὸν, ὡς καὶ ἐκεῖνοι, ἡ-
δέ ἐλάμνη γούνη καὶ ἡμεῖς Ἀγιοὶ ὡς ἐκεῖνοι. Δὲν γνωρίζον, ὅτι
ἐκείνος ὁ Χριστός, ὅπως ἦτον τότε καὶ ἐδίδασκεν, αὐτὸς καὶ τώρα διδάσκει καὶ λαλεῖ
εἰς ὅλον τὸν Κόσμον; διότι, εὐαγγέλιον ἦτον αὐτὸς, ὅπως ἦτον τότε, καὶ τώρα,
ὡσαύτως μιᾶς λογῆς καὶ παντὸς Θεοῦ καὶ εἰς ταῖς ἐνεργείαις καὶ εἰς τὰ καμώματα,
πῶς λέγει ταῦτα, ὅτι ὁ Πατὴρ αἰεὶ φαίνεται εἰς τὸν Υἱόν, καὶ ὁ Υἱὸς εἰς τὸν
Πατέρα καὶ Πνεύματος Ἀγίου; ὁ Πατὴρ μὲν ἕως ἄρτι ἐργάζεται, καὶ γὰρ ἐρ-
γάζομαι. Ἀλλ' ἴσως θήσει εἰπῆ τινας, ὅτι δεὸν εἶναι ἴσια τώρα ὡσαύτως, ὅπως
τὸν ἐβλεπαν σωματικὰ, καὶ ἦσαν πάλιν λόγια τε, ἀλλὰ τώρα μόνον ἀκούοντες,
ὅπως διδάσκοντες ὡς ἀκούεις καὶ ἐκεῖνον, καὶ καὶ τὴν Βασιλείαν τε. Καὶ ἐγὼ τὸ λέ-
γω βέβαια, πῶς δεὸν εἶναι ἴσια τώρα ὡς τότε, ἀλλὰ καὶ πολλὰ μεγαλύτερον
τὸ, ὅτι εἶναι πᾶσι καὶ μάλιστα ἀποκρίματα μᾶς φέρει πρὸς πίστιν καὶ πληρο-
φορίαν τώρα, ὅπως τότε, ὅπως ἐπεμύσσει σωματικῶς, καὶ τὸν ἐβλεπαν καὶ τὸν
ἦσαν· διότι, τότε μὴ ἐφαίνετο εἰς τὰς ἀγνώμονας Ἰουδαίας ὡς αὐθραψος πτω-
χός, ἀλλὰ πᾶρα ὁμολογῶντα εἰς ἡμᾶς Θεὸς ἀληθινός· τότε μὲν τὰς τελώνας καὶ
ἐμυρπολὺς σωματικῶς αὐταμάνετο καὶ ἔβωλον, ἀλλὰ τώρα καθύσταται ἐκ δεξιῶν τῶ
Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὁ ὁποῖος μηδέποτε καθόλου δεὸν ἐχωρήσθη ὡς αὐτὸς. Καὶ πι-
σδεύεται, πῶς θέλει τὸν Κόσμον ὅλον· καὶ λέγοντες καὶ πιστεύοντες, ὅτι ἡ δόξα
παράγμα γίνεται χωρὶς τὸ θέλημά τε. Τότε καὶ ὑπὸ τὰς ὁλοπρωχότερας ἐκπα-
ρρονοῖτο, ὅπως ἔλεγον. Οὐχὶ ἐπὶ ὅσῳ ὁ Υἱὸς τῆς Μαριίας, καὶ τῆς τέκνης
Γασηφ; Ἀλλὰ τώρα ὑπὸ τὰς Βασιλεῖς καὶ τὰς Ἀρχοντας, ὡς τῆς ἀληθινῆς Θεᾶς
Υἱὸς καὶ ἀληθινὸς Θεὸς προσκυνοῦνται. καὶ ἐδοξάσθη, καὶ δοξάζει ἐκείνους, ὅπως τὸν

ποροκυλῶν ἐκ ψυχῆς καὶ κατ' ἀλήθειαν. Καὶ αὐτὸς καὶ πρὸς παιδὸν ἔχ' τὰς ἀμαρ-
τίας των πολλὰς φοβὰς, ἀλλὰ παλαιὰς ἐκαμὲν εἰς ὅλα τὰ Ἐθνη σιδηρούσας
αὐτὴν πηλινύς. Τότε ὡς εὐὰς ὁπὸ τῆς λοιπῆς ἀνθρώπου φθαρτῆς καὶ θνητῆς ἐσο-
μίξετο, καὶ ἦτον μέγα ἀληθῶς καὶ θαυμαστὸν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα νὰ βλέπῃ
τινάς τὸν ἀμορρον, καὶ ἐκείνον, ὅπῃ δὲ φαίνεται, μορφωθεῖτε, χωρὶς νὰ ἀλ-
λάξῃ, ἢ νὰ βραχὺ ἀπ' ὅτι ἦτον, ὅλον βλεπόμενον Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, μηδένα
τίποτες ἔχοντα ὡς ἑλαστότερον εἰς τὰ φαινόμενα ὁπὸ τῆς ἄλλης ἀνθρώπου, ἀλλὰ
βρώγοντα, καὶ πίνοντα, καὶ κοιμώμενον, καὶ ἰδρώνοντα, καὶ κοπιῶντα, καὶ ὅλα τὰ
ἀνθρώπινα ποιεῖντα, ἔξω ὁπὸ τῆς ἀμαρτίας* καὶ νὰ τὸν πισδύσῃ τὸν τριπλῶν,
καὶ νὰ τὸν γνωρίσῃ, πῶς εἶναι ὁ Θεός, ὅπῃ ἐποίησε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν,
καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς. Διὰ τὸ καὶ ὁπότεν τὰ εἶπον ὁ Πέτρος, ὅτι,
„ Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τὸν ἐμακάρισον ὁ Χεῖρός, καὶ τὰ εἶπε.
„ Μακάριος εἶ Σίμων Βαρ Γαυᾶ, ἥγην καλότητος εἶσαι ἐν Σίμων Τῷ τῷ
Γαυᾶ, ὅτι ἡ σὰρξ καὶ τὸ αἷμα δὲν σὺ τὰ ἐφανέρωσαν αὐτὰ, καὶ μετὰ τῆς δα-
λουότης, καὶ νὰ μετὰ εἰπῇς Υἱὸν Θεοῦ, ἀλλὰ ὁ Πατήρ μου, ὅπῃ εἶναι εἰς τὸς Οὐ-
ρανοῦς. Ὡς λοιπὸν ἐκεῖνος, ὅπῃ ἀκούει τώρα τὸ Ἀγίον Εὐαγγέλιον κατ' ἐκ-
σὴν ἡμέραν βοῶν, καὶ τὸ θέλημα τοῦ ὀλογομένου Πατρὸς αὐτὰ φανερῶν, καὶ
δὲν ὑπακούει μετὰ φόβον καὶ φόβον αὐτό, καὶ νὰ φυλάττῃ ἐκεῖνα, ὅπῃ προσάττει
καὶ οὐδεὶς, φανερόν εἶναι πῶς ἐὰν καὶ τοις ἡνὶν, καὶ νὰ τὸν ἰδῇ καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ
διδάσκοντα, δὲν ἠθέλει πισδύσῃ, καὶ φοβέμεται μήπως καὶ παντάπασιν ἀπισήσας
νὰ τὸν βλασφημήσῃ ὡς ἀντίθεον καὶ φθάνοντον* καὶ τῷ μὴ τὰ λέγειν ἐκεῖνοι,
ὅπῃ εἶναι πλέον χορηγοὶ εἰς τὸν νῦν ὁπὸ τῆς ἄλλης.

Τί λοιπὸν λέγειν καὶ οἱ τῶν προηγουμένων; Εὐὰν εἰμετε λέγειν εἰς τὸς χρόνους
τῶν Ἀγίων Πατέρων τῶν ἀρχαίων, ἠθέλαμεν κοπιᾶσθαι καὶ ἡμεῖς, διότι βλέπον-
τες τὴν ἀγαθὴν ἡγεσίαν αὐτῶν καὶ τὸς ἀγῶνας, ἠθέλαμεν τὸς μιμηθῇ καὶ ἡ-
μεῖς. Ἀλλὰ τώρα, ἔσονται καὶ νὰ συλλογισθῶμετε καὶ νὰ δεισκάμετε μετὰ ἀμυ-
λῆς καὶ ραθύμης, καὶ ακολουθῶντάς τις, χαρομέτετε χωρὶς τὸ θέλημά μας. Καὶ
δὲν καταλαμβάνετε καὶ αὐτοὶ, ὡς εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅτι μάλιστα ἡμεῖς τώρα δι-
εισκόμετε εἰς τοῦ ἑλαστότερον αἵματι, ὅπῃ ἐκεῖνοι τότε. διότι εἰς τὸς χρόνους ἐκεῖ-
νων τῶν Πατέρων ἡμῶν πολλὰς αἵρεσεις ἀκούοντο, καὶ πολλοὶ ἦσαν εἰς αὐταῖς
ἰερόδοξοι, πολλοὶ χρηστοκλήτοι, πολλοὶ ἰσοδιδάσκοντες, καὶ πολλοὶ ἰσοδο-
δάσκαλοι, ὅπῃ ὑπερῆσαν τὰ τῶν Ποιητῶν ζήλεια φανερά, καὶ πολλὰς ἐπληρώσαν καὶ
ἀρπάξαν μετὰ τὸς λόγους τὸς μιανῆς, καὶ περιέμεψαν τὸς ψυχὰς αὐτῶν εἰς τὸν
ἀπώλειαν. Καὶ τὸ εἶναι νὰ τὸ μάθῃ κατ' εἰς βέβαια ὁπὸ τῆς βίβης τῶν Ἀγίων
Πατέρων ἡμῶν, Εὐθυμίου, Ἀντωνίου, Σάββα, καὶ τῶν λοιπῶν* διότι γράφει
ἐκεῖ, πῶς ὁ μέγας Ἀντώνιος πρὸς ἐνδύθῃ λαμπρῶν σοφῶν, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν
ὕψλλον, ὅπῃ νὰ τὸν βλέπῃ οἱ Αἰρετικοί, ἵνα τὸν πιάσῃ καὶ τὸν φονεύσῃ, καὶ
μαρτυρήσῃ. Τὸ λοιπὸν, εὐὰν δὲν ἦτον διαγωγός, δὲν πρὸς ἠθέλει κάμῃ τὰ ἀλ-
λά καὶ εἰς τὴν γενήσιν τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Εὐθυμίου, γράφει, ὅτι πῶς

ἔγινε τότε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις εἰς ταῖς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, δηλοῦντι, κατέ-
 παυσαν πτε ἢ αἵρεσις καὶ ὁ διωγμός. Ἀμὴν καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
 μῶν Σάββα, εἰς τὸ τέλος, δεῦν ἀκούετε πόσα ἔπαθε διὰ ταῖς Ἐκκλησίας, καὶ
 πόσα ἐκοπίασεν καὶ τῇ Αἰρέσει, καὶ πόσοι διὰ τὴν Μοναχὴν τότε ἠκολούθησαν
 τῷ Αἰρετικῷ; Ἀλλὰ πάλιν καὶ ὅσοι ἔγιναν εἰς τὸν Ἄγιον Στέφανον τὸν Νέον,
 δεῦν ἦτον διωγμός βαρὺς καὶ χαλεπός; ἢ δεῦν καταλαμβάνετε τὸν κκὸν χειμῶνα
 καὶ τὸν μέγαν κίνδυνον τῷ Μοναχῷ; Ἀλλὰ τί δοκιμάζω νὰ λέγω καὶ πάντες
 καταλιπτός; Διότι ὅταν ἐνθυμηθῶ ὅσα ἔγιναν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Βα-
 σιλείου, καθὼς διηγείται ὁ μέγας Γρηγόριος, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Χρυσορρήμο-
 νος Γαλιανῆ, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγίων Πατέρων, ἐγὼ καὶ λέγω μετὰ ταλαινίζω, καὶ
 ἐκείνους, ὅπως δεῦν συλλογίζονται πάντες, καταγελῶ, διότι ἡξίω καλὰ καὶ βέ-
 βαια, ὅτι ὅλος ὁ ἀπερασμὸς ἐκείνου καιροῦ χειρότερος ἦτον, καὶ διὰ τὰ ζήλωτα
 τῷ Ποιρῇ γιμάτος φανερώτερα. Τὸ λοιπὸν, ἐὰν ἐκείνους καὶ ἀπερασμὸς ἦσαν
 δεῦν, ἀλλὰ καὶ πῶρα πολλὰς Αἰρετικὰς ἔχει ἡ ζωὴ, πολλὰς λύκας, καὶ ἀσπί-
 δας, καὶ ὄφεις, ὅπως φερατῶν μαζί μετ' ἐμῶς, ὁμοῦς δεῦν ἔχον ὀξυσίαν κα-
 μίαν κατεπαύω μας. Ἀλλ' ὁμοιάζω οἱ τοῖς τοῖς, ὥσπερ νὰ ἀνέσκονται εἰς σὺν
 σκότος βαθὺ τῆς πονηρίας αὐτῶν, καὶ ὅσοι περὶ καὶ εἰσεβάντων τὸ σκότος αὐτῶν,
 τὸς ἀρπάξουσιν καὶ τὸς καταβώσιν, ἀμὴν ἐκείνους, ὅπως φερατῶν εἰς τὸ φῶς
 τῇ Σειῶν Γραφῶν, καὶ πορεύονται εἰς ταῖς φεραγγελαῖς τοῦ Θεοῦ, εἰδὲ καὶ νὰ
 τὸς φερούσαντῶν δεῦν τὸν μὲν ἀλλὰ καὶ ἐὰν τὸς ἰδῶν νὰ ἔρχονται, φερίζουσιν
 διὰ τὸ φερώσαντῶν ὥσπερ διὰ τὴν φερίαν. Λοιπὸν τίνας βαίνει εἰς τὸν νῦν
 σας νὰ λέγω Αἰρετικὰς; Ὅχι τὸς ἀρνημένους τὸν Τίον τοῦ Θεοῦ, ἢ τὸς βλασφη-
 μῶντας εἰς τὸ Ἄγιον Πνεῦμα, καὶ λέγοντας μὴ εἶναι τὸ τοῦ Θεοῦ. ἢ τὸς λέγοντας
 μεγαλήτερον τὸν Πατέρα διὰ τὸν Τίον. ἢ ἐκείνους ὅπως λέγουν τὴν Ἀγίαν Τετάρ-
 τα Εὐάδα. ἢ ἐκείνους ὅπως φεμοιράζων τὸν Θεὸν εἰς τρεῖς Θεὸς ἀνόητα. ἢ ἐκεί-
 νους ὅπως λέγουν τὸν Χριστὸν, πῶς εἶναι Τίος τοῦ Θεοῦ, ἀμὴν δεῦν πιστεύων, πῶς
 ἔλαβε σάρκα διὰ τὴν Ἀγίαν Παρθένον. ἢ ἐκείνους πάλιν, ὅπως φεουρῶν καὶ
 λέγουν, ἔλαβε μὴ σάρκα, ἀλλὰ ἀψυχον. ἢ ἐκείνους, ὅπως λέγουν ἡμψυχον μὴ
 αὐτῶν, ὡς κλειον αὐθραπον, ἀλλὰ ὅχι σὺν καὶ τὴν φύσιν τὸν Τίον τοῦ Θεοῦ
 καὶ τῆς Θεότητος, καὶ Θεὸν ἀληθινὸν εἶναι λέγοντας, ἀλλὰ εἰς δύο Τίους τὸν σὺν
 Χριστὸν φεκούπντας. Ἀλλὰ μὴ τὸς εἰς τὸν ἀναρχον Πατέρα ἀρχὴν φεμερῶν-
 τας, καὶ ἐκείνους ὅπως ἦτον λέγουν, πῶς δεῦν ἦτον; ἢ ἄλλους ὅπως λέγουν τὸν Πατέ-
 ρα μὴ ἀναρχον, τὸν δὲ Τίον ὡς εἴ αὐτῶν φεμνῶντῶν καὶ καιρὸν ὕστερα ἔχοντῶν
 ἀρχὴν, καὶ ὥσπερ κτίσμο κακῶς δὲ νοῦντας καὶ λαβῶντας; διότι λέγουν, πῶς
 ἦτον ποτὲ ὁ Πατὴρ, ὅπως δεῦν εἶχε τὸν Τίον. Καὶ πῶς εἶναι βολετὸν νὰ ὀνομα-
 σῶν Πατὴρ ἐκείνους, ὅπως δεῦν εἶχε Τίον; ἀλλὰ μὴ ἐκείνους, ὅπως λέγουν, ἀλ-
 λον ἐκείνους ὅπως ἔπαθε καὶ ἐσαυρώθη, καὶ ἄλλον ἐκείνους, ὅπως ἀνέστη; Τὸ λοιπὸν
 εἰδὲ σὺν διὰ τὴν πῶς τὸς ἀσεβεῖς καὶ ἀθέους σας λέγω, εἰδὲ διὰ τὸς λοιπὸς Αἰρε-
 τικὰς τινὰ λέγω, οἱ ὁποῖοι ἐφάνηκαν ὥσπερ σὺν σκότος, ἀλλὰ ἠφανίσθησαν ὑπο-

τῷ Ἁγίῳ Πατέρων, ὅτε ἔλαμπαν τότε. διότι τῶν ἑλμυν ἡ χάρις τῶ Πνεύματι Πνύματος εἰς αὐτὸς, καὶ ἐδόξαζεν τὸ σκότος τῷ Αἰρίσῳ, ὅτε ἔλαμν, ὅτι καὶ ἔως τῆς σήμερον λάμπαν τὰ Θεοπνεύσα συγγραμμάτα αὐτῶν, ὥσαυ αἱ ἀκτῖνες τῆς Ἡλίου, ὅτε τὸ ὅποιον δὲν πολὺ καθεῖς νὰ τὴς ἐκκλιῶν.

Ἀλλὰ ὅτε ἐκείνους λέγω, καὶ ἐκείνους ὀνομάζω Αἰρετικὰς, ὅτε λέγαν, πῶς δὲν εἶναι τινὰς τῶν τὸν καιρὸν ἀνάμεικτον μας, ὅτε νὰ δυνάται νὰ φυλάξῃ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐντολὰς, ὥσαυ τὰς παλαιὰς Ἀγίας Πατέρας. ἐπειδὴ πρῶτον μὲν πρῶτον καὶ εἶναι πιστὸν καὶ παρακτικὸν, διότι διὰ τὰ ἔργα φαίνεται ἡ Πίσις, ὥσαυ τὰ προσώπια ἡ ὁμορφάδα, ὅτε τὴν φανερώνει ὁ καθρέπτης. καὶ καὶ καὶ εἶναι θεωρητικώτατον καὶ Θεοπτικῶν, ἦγαν ὅτε νὰ φωτισθῇ, καὶ νὰ λάβῃ Πνεῦμα Ἁγίον, καὶ δι' αὐτὴν τῇ Ἀγίᾳ Πνύματος νὰ ἰδῇ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Τὸ λοιπὸν, ἐὰν αὐτοὶ λέγαν, ὅτι τὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ, ὅχι μόνον λέγω, πῶς ἔχον μερικὴν Αἰρίσιν, ἀλλὰ ὅλας τὰς Αἰρίσεις τὰς ὑφ' ἑαυτῶν. ὅτε ἐκείνους, ὅτε τὸ λέγει τὸ, ὅλας τὰς θείας Γραφαῖς τὰς ἀναβρίπτει καὶ τὰς κάμνει ἀκίρως. καὶ εἰς μὲν καὶ ἀσυνείδητος, λέγει ὁ μάταιος, ἀσυνείδητος πῶς τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὅλα καὶ κοπιᾶν καὶ ὁρᾶν τὰς τῆς Μεγάλῃς Βασιλείας, καὶ τῆς λοιπῶν Γερῶν καὶ Ὁσίων Πατέρων Γραφάς. Λοιπὸν ὅσα λέγει ὁ Θεός, καὶ ὅλοι οἱ Ἁγιοί, ἐὰν δὲν τὰ εἶχαν καμὴ πρῶτον, καὶ ἐπειδὴ νὰ τὰ ῥαφῇ, καὶ τὰ ἀφῇσιν εἰς καὶ εἰς τὴν ἡμῶν, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ κάμωμεν καὶ νὰ τὰ φυλάξωμεν ἀσφάλως, τίς ἡ χάρις, ὅτι καὶ τότε νὰ κοπιᾶν νὰ τὰ ῥαφῇ, καὶ πῶς νὰ τὰ ἀσυνείδητος εἰς τὴν Ἐκκλισίαν; Διὰ τὸ, ὅσοι τὸ λέγαν τὸ, μὰς κλείνουν τὸν Οὐρανόν, τὸν ὅποιον μὰς τὸν ἀνοίξεν ὁ Χεῖρς, καὶ τὴν ῥάτταν, ὅτε ἀναβαίνει ἐκεῖ εἰς τὸν Οὐρανόν, τὴν ὅποιαν ὁ Χεῖρς ἐκάνεργισεν, αὐτοὶ τὴν ὁρᾶν. Διότι ἐκείνους ὁ Θεὸς τῷ ἀπάντων ἐκτετακται εἰς τὴν πύλιν τῶ Οὐρανοῦ σκύπτωντας, ὁ ὅποιος βλέπεται διὰ τὴς πίστεως, καὶ βοᾷ καὶ λέγει ὅτε τῷ Ἀγίῳ Εὐαγγελίῳ. „ Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἀναπαύσασθε ὑμᾶς. καὶ οἱ αὐτῶν, ἡ μάλλον νὰ εἰπῶμεν Ἀντίχριστοι λέγουσιν, ἀδύνατον τὰ, ἀδύνατον, πρὸς τὴς ὅποιους ἀπὸ τῶν ὁ Θεοπνεύσας Χεῖρς λέγει. „ Οὐαὶ „ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, καὶ ὑμῖν ὁδοῖοι τυφλοὶ τυφλῶν, ὅτι ὑμεῖς „ εἰς τὴν Βασιλείαν ἐκ ἔρχεσθε, καὶ τὴς θέλοντες εἰσελθεῖν, καλύψετε. Ἐκείνος μακαρίζει ἐκείνους, ὅτε κλαῖναι τὰρα, καὶ τὰ καὶ λέγαν, ἀδύνατον εἶναι νὰ περθῇ καὶ νὰ κλαῖν καθ' ἡμέραν τινὰς. Ὡς τῆς ἀγνωσίας καὶ ἀφροσύνης τὰ τῶ Χεῖρς νὰ τὰ φάγῃ τὰ θηρία, ὅτε τὰ ὅποια αὐτὸς ὁ μορφή τῆς Θεοπνεύσας Δαυὶδ λέγει. „ Τίος ἀνθρώπων, οἱ ὁδοῖοι αὐτῶν ὅλα καὶ βίβλιν, „ καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ὁρᾶν. Διὰ τὴν, εἰπῶμεν, εἶναι ἀδύνατον; καὶ ὅτε τίνος ἄλλῃ ἔλαμψαν οἱ Ἁγιοὶ εἰς τὴν γλῶν, καὶ ἔγιναν φωστῆρες εἰς

τὸν Κόσμον; Ἐὰν ἦν ἀδιώατον, εἰδὲ ἐκεῖνοι δὲν ἠθέλουν διωκθῆναι νὰ καταρῶσιν τοιαῦτα, διότι καὶ ἐκεῖνοι ἀνθρώποι ἦσαν, ὡσαύτῃ καὶ ἡμεῖς, καὶ τίποτες φελοσώτερον δὲν εἶχαν ἅπτο ἡμᾶς, εἰμὶ παραισῖν ἀγαθῶν, καὶ σωθῶν, καὶ ὑπομονῶν, καὶ ταπεινώσιν εἰς τὸν Θεόν.

Ταῦτα τὸ λοιπὸν λογιώσιν καὶ ἐσὺ, καὶ θέλει σὺ γινῆναι ἡ ψυχὴ, ὅπως εἶναι τῶρα ὡσαύτῃ περὶ σκληρὰ, βρύσις νὰ ἔρχαν τὰ δάκρυα. Ἀλλὰ ἐὰν ἐσὺ δὲν θέλεις νὰ θλιβῇς καὶ νὰ στενοχωρηθῇς, καὶ τὸ πρᾶγμα μὴ τὸ λέγῃς ἀδιώατον. ἐπειδὴ ἐκεῖνος, ὅπως τὸ λέγει τὸ το, ἀπαρνέται τὴν καθαρσιν· διότι χωρὶς δάκρυα δὲν ἠκείνη ποτὲ νὰ ἐκαθαρίσθῃ ψυχὴ ἅπτο τὸν ῥύπον τῆς ἀμαρτίας, ὅπως νὰ ἐμολυθῇ μὴ τὸ Βάπτισμα· διότι μὲ τὸ Ἄγιον Βάπτισμα ἔπαυσεν ὁ Θεὸς τὰ δάκρυα ἅπτο τὸ ἀρρώστων τῆς γῆς, μὲ τὸ νὰ χύσῃ τὸ Ἄγιόν τε Πνεῦμα πλεσιῶς εἰς τὸν Κόσμον. Ἀλλὰ, ὡς καθὼς ἠκούσα ἅπτο τὴν Θεῖαν Γραφήν, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Θεῖον Βάπτισμα τινὲς ἐβαπτίσθησαν εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς, καὶ ἅπτο τῶν ἐρχομένων τῶ Ἁγίου Πνεύματος ἐκατανύχθησαν καὶ ἐδάκρυσαν, ἀλλ' ὅχι μὲ πόνον, ἅπτο λύπην, ἀλλ' ἐνεργεῖα τῶ Ἁγίου Πνεύματος. καὶ ἅπτο τὸ χάρισμα τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ὑπὲρ τὸ μέλι, χωρὶς πόνον καὶ ἐλαφρὰ χυώντας αὐτὰ ἅπτο τῶν ὀφθαλμῶν τῶν. Λοιπὸν ὅσοι καταξιώθησαν νὰ λογιώσιν, καὶ νὰ δοκιμάσιν τοιαῦτα δάκρυα, θέλουν μαρτυρήσῃ, πῶς εἶναι ἀληθινὰ τὰτα, ὅπως εἴπαμεν, καθὼς μὲ συμμαρτυρᾷ καὶ ἡ Θεολογία φωνή, διότι λέγει· „ Ἀς φέρῃ κατ' „ ὅσας, ὁ μὲν τὸ το, ὁ δὲ ἐκεῖνο· καὶ πολλὰ φέρει εἰς τὸ μέσον εὐα καὶ εὐα, καὶ „ ὕστερον πάντων εἶπε· Πάντες δάκρυα, πάντες καθαρσιν, πάντες ἀνάβασιν· καὶ „ τὸ ἄλλο, ὅπως λέγει. Τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτείνεσθαι. Μήπως λοιπὸν τὸ ἀδελφὸν λέγει τὸ το τινῶν χωρὶς ἅπτο τῶν ἄλλων, καὶ εἰς κάποιους τὸ εἶπε τὸ το ὡς δυνατὸν, καὶ εἰς ἄλλους ἀδιώατον; μὴ, ὡς λέγετε ἐσθὺς ἀγνώστως καὶ μαρῶς; ὅπως ἀπερίσπῳς ἀνάκτο παρὸς τῶ λόγους, νὰ σὰς εἴπω ἀπελκμήτης ταῖς καρδίαις καὶ τοῖς ὤσιν, οἱ ὅποιοι ἐλάχετε φύσεως σκληρᾶς, καὶ δὲν ἠμπορεῖτε ποτὲ νὰ κατανύχῃτε καὶ νὰ κλαύσῃτε. „ Τὸ το καὶ ὁ μέγας Γρηγόριος εἶπε· Μὴ γέ- „ νοιτο, ὅτι ἡ φύσις τῶ ἀνθρώπου νὰ μὴν ἔχῃ φυσικῶς τὰ δάκρυα. Ἐπε ἀλ- „ λος τινὰς ἅπτο τῶ Ἁγίου τὸ εἶπε τὸ το, ἀλλὰ μάλλον φυσικῶς ἔχει νὰ κλαίῃ καὶ νὰ πένθῃ. Καὶ τὸ το νὰ τὸ γνωρίζωμεν καὶ ἅπτο τὰ μικρὰ βρέφη, ὅτι ἐκ φύσεως μᾶς εἶναι δοσμένον τὸ κλαίειν καὶ πένθειν. διότι πάρανταις, ὅπως νὰ πένθῃ ἅπτο τὴν κοιλίαν τῶς Μητρός τε εἰς τὴν γῆν, κλαίει, καὶ ἅπτο τὸ το γνωρίζουσιν ἡ μητέρες καὶ ἡ Μητέρες τὴν ζωὴν τῶ παιδὶ· διότι, ἐὰν δὲν κλαύσῃ, δὲν δύναιται νὰ ζήσῃ. καὶ ἅπτο τὸ το καταλαμβάνομεν, καὶ φαίνεται, ὅτι ἀκόλουθον εἶναι τῆς φύσεως ἅπτο γονήσεως τὸ πένθειν καὶ κλαίειν. Καὶ καθὼς ἔλεγεν ὁ Ἄγιος Παπῆρ ἡμῶν ὁ Σπιδίτης, μὴ τὰ τοιαῦτα κλαυθμὸς ἀρῇ νὰ ζήσῃ ὁ ἀνθρώπος ἐπὶ τὴν τὴν ζωὴν, καὶ μετ' αὐτὸ νὰ ὑποθῇ, ἐὰν θέλῃ νὰ σωθῇ, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν, διότι τὸ δάκρυον τῆς Ἀνέσεως σημαδεύει τὰ δάκρυα, ὅπως θέ- „ λομεν νὰ ἔχωμεν εἰς ἐπὶ τὴν τὴν ζωὴν. Ὅτι, καθὼς εἶναι τὸ φεγγί, καὶ τὸ

ποτὴν ἀναγκαῖα εἰς τὸ κορμὶ, ἔγω καὶ τὰ δάκρυα εἰς τὴν ψυχὴν ὥστε ἐκεῖνος ὅπῃ δεῦ κλείει κατ' ἡμέραν, καὶ δεῦ πληρῶν νὰ εἰπῶ κατ' ὥραν, ἔξ νὰ μὴ φανῶ βαρὺς εἰς μεγάλαις, φθείρει καὶ χάνει τὴν ψυχὴν ὡσαύτῃ τὸ κορμὶ ὅπῃ πείτῃται. Λοιπὸν, ἐὰν εἶναι, καθὰς εἶπαμεν, ἀκόλουθα τὰ δάκρυα πῆς φύσεως, ἄς μὴ θελήσῃ τινὰς νὰ ἀπαρνηθῇ τὸ καλὸν φυσικόν, καὶ μηδενίαν ὁπὸ ὀνησίαν καὶ ραθυμίας νὰ ὑψήρσῃ τὸν ἑαυτὸν τε πέντε καλῶ· μὴδὲ τινὰς μετὰ τὴν κακίαν καὶ ὑπερηφανίαν καὶ ποιησίαν πῆς ψυχῆς νὰ ἀλαζονόβεται, καὶ νὰ γίνε-
ται ὡσαύτῃ πῆς σκληρὸς ὡδὲ φύσιν, ἀλλὰ μετὰ τὴν καλὴν σπουδὴν ἄς τὴν χεῖ-
ζεται πρὸς τὰς ἐντολάς τῆ Θεοῦ. Ἀς φυλάξῃ, ὡδὲ καλῶ, τὸ μέγα δῶρον τῆ
ἀκλεψῆν εἰς τὴν καρδίαν τε, μετέπειτα, μετὰ ταπεινώσιν, μετὰ ἀκακίαν ψυχῆς
καὶ ἀπλότητα, μετὰ ὑπομονὴν εἰς πῆς πειρασμούς, μετὰ τὴν ἀνάστασιν πάντοτε τῇ
Γραφῇ· νὰ ἐνθυμᾶται πάντοτε πῆς ἀμαρτίας τε, καὶ νὰ μετανοῇ· ποιητὴ ὅπως
λοιπὸν νὰ μὴ ἀμείβῃ τινὰς τὴν σωτηρίαν τε. Καὶ ἐὰν τινὰς εἴκνεται ἀπύ-
ρωσμός πῆς σωτηρίας τε, καὶ κοίπεται εἰς τὴν κλινὴν πῆς ραθυμίας, καὶ ἄς
μὴν λέγῃ καὶ τῇ σπουδαίῳ, ὅτι τὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ κλαίῃ, διότι ἐκεῖ-
νος, ὅπῃ τὸ λέγει τὸ, μᾶς κλείει τὴν θύραν πῆς Οὐρανῆς Βασιλείας.
Εἴθε νὰ δάκρυα, καὶ θέλεις αὐξήσει τὴν καθαρότητα. ὅτι χωρὶς τὴν κά-
θαρσιν τινὰς δεῦ σώνεται, ἔδνας μακαρίζεται ὁδὸν τὸν Κύριον, ἔδνας βλέ-
πει τὸν Θεόν. Καὶ ἐὰν εἶναι καὶ πῆς ἀκολουθῶν ἔπειτα ἐκείνης, ὅπῃ δεῦ
κλαίῃ, καὶ τὴν ἐντολὴν τῆ Κυρίου, πῶς, εἰπέ μοι, δεῦ εἶναι χειροτέρα αὐτῇ ἢ
Αἵρεσις ὁπὸ ὅλων ταῖς Αἵρεσις;

Διότι αὐτὰ ματαία γίνοντο εἰς ἡμᾶς ἢ συγκατάβασις καὶ ἢ ἀνάβασις τῆ Θεοῦ,
ἐσβῆθι τῇ Αἰποσίῳ τὸ κήρυγμα, ἡφανίσθαι τῇ Αἰγίῳ ὁλονῶν ἢ διδά-
χαῖς, ὅπῃ μᾶς καλῶσι πρὸς πάντας πάντας. Πᾶσα Γραφή Θεοπνεύματος, κα-
θὰς βλέπω, ἔγινε αἰσθητὴς εἰς ἡμᾶς, ὅπῃ φρονεῖται ποιητὴ ὅπως ὡσαύτῃ ἢ
αἰσθῆτα κωφὴ φράζει τὰ αὐτὰς, ἔγω καὶ ἡμεῖς, ὡς βαῖναι εἰς τὸν γέννημα, με-
τὰ τὸ ράσον μόνον καὶ τὸ κεφάλιον καὶ τὸ μανδύον, θάρρῃμεν, καὶ μετὰ τὴν εὐμορφίαν
γενεῖα καὶ μαλὶα πῶς θέλωμεν σωθῇ. Ἀλλὰ γνωρίσατε καλά, ὅτι γυμνοὶ καὶ πε-
ραχλισμένοι θέλωμεν ὡδὲ κατὰ εἰς τὸ φοβερὸν Κεῖμενον τῆ Χειρὸς, ἐὰν καὶ δὲν
θέλετε νὰ ἀκούσῃ πῆς Θεοῦ Γραφῆς κατ' ἐκείνῃν βούλῃ, ἔξ νὰ λάβῃ κατ'
εἰς ὅσα ἔπραξε μετὰ τὸ σώμα, εἴτε καλά, εἴτε κακά. Καὶ λοιπὸν, ἐὰν εἰς
ὅλους μέλλῃ νὰ γένῃ τὸ, πῆ θέλει φανῇ τότε ἢ εὐλοία ἢ εὐμορφία, ὅπῃ σκε-
πάζει καὶ εὐμορφίαν τὰ σώματα ἡμῶν; πᾶ τὰ σκληραγμέα μανδία καὶ ὡδὲ
φανῇ; πᾶ τὰ εὐμορφία σκεπάζει καὶ σκεπάζει; πᾶ οἱ λῶροι, ὅπῃ ὁμοιάζον μετὰ
γυναικείας ζῶναις; πᾶ τῇ Αἰρχόντων ἢ πλάτῃ; πᾶ ἢ πορτομύνη καὶ τὰ χειρ-
τίσματα; πᾶ οἱ κορμὶ πῆς πορτοκαθελείας; πᾶ ἢ πολυέξοδος καὶ εὐμορφος ἔξ
πῆς, ἔξ νὰ εἰπῶ καὶ τὸ, ὅπῃ πολεμᾷ νὰ καθίσῃ πορτοκαθελείας καὶ εἰς τὰ εὐμορ-
φότερα καὶ ὡδὲ ὡδὲ φανῇ; ὁ ὅποιος εἶμαι ἐγὼ πρῶτος, καὶ οἱ σκεπάζον
μάταιοι κοιλοδόχοι; πᾶ τότε ἢ ὑπερηφανία καὶ ἢ ἀλάστον ἡμᾶς, ὅπῃ θέλωμεν

γὰρ ἐκκοιζώμεν καὶ νὰ ἀρχοῦμεν; πῶς τὰ μεγάλα κελία καὶ καλλωπισμένα,
 ὡσανὺ νομικάς καμάρας λαμπράς; πῶς ἡ πορτομνησις τῆς ὑπερήτων, καὶ ἡ ὑπε-
 ρείας, ὅπως νομίζομεν νὰ ὑπερβαίνομεν πρὸς ἄλλους; πῶς ὁ ἀκραπὶς καὶ ἀφρεπὸς
 γέλωτας; πῶς τὰ βραδείνα δείπνα μὲ τὰ πολλὰ ἔξοδα; πῶς τὰ ξαπτεῖα μὲ τὰς
 ἀκαιρίας ἐμιλίας; πῶς τότε τὰ μεγάλα δνόματα; πῶς ἡ ἀγαστική, ὅπως μᾶς
 λέγουν τώρα, καὶ νομίζομεν καὶ ἡμεῖς πῶς ἔχομεν; πῶς οἱ κολακιστὰδες, ὅπως μᾶς
 καλῶν τώρα Ἀγίους; πῶς οἱ θρόνοι οἱ ὑψηλοὶ καὶ ἐκείνοι, ὅπως θάρρουν ἀπὸ πύ-
 τος, ὅτι εἶναι τῆς ἄλλων περὶφανέστεροι; πῶς ἡ ὀλιγαρχία καὶ ἡ ἀστυν, ἥτις νὰ
 τιμηθῇ ἀπὸ τὸν ἄλλον καλλιώτερα, ἢ νὰ πόρῃ ἐφ' ἑαυτὴν; πῶς ἡ ἀντιλογία καὶ ἡ
 αὐτοπορξία, καὶ ὅπως δὲν θέλει τινὰς νὰ φαῖν μικρότερος ἀπὸ τὸν ἄλλον; πῶς τῆς
 συζητῶν ἡ ἀγάπη; πῶς ἡ ὑπερφανία τῆς κοσμικῶν καὶ Ἀρχόντων, εἰς τὰς ὁποίας
 εἶμαι ἐγὼ παρῶτος ὁ ταλαίπαρος, ὅπως ὑπερφανδύομαι καὶ σχηματίζομαι ὡς παρῶ-
 τος τῆς ἄλλων; πῶς ἡ γνώσις καὶ φρόνησις, ὅπως ἔχω ἐκεῖνοι, ὅπως ἡ ἐξουσία τῶν
 σοφῶν καὶ γνώσων τῶ Κόσμου πᾶσι; πῶς ἡ ἐπαρσία ὅπως θάρρουν, ὅτι κατὰ ἐν-
 μεδον, ὅπως δὲν εἰμὲδε τίποτε; πῶς ἡ γλῶσσα ἡ εὐεργος πᾶσι, καὶ τὰ ῥήτο-
 ρήματα, ὅπως ἔρχων, ὡσανὺ ἀπὸ τῶν βρύτων τὸ νερόν; πῶς τότε μάλιστα, καὶ
 τώρα Σοφός; πῶς γραμματοὺς; πῶς οὐκ ἐπιτελεῖ τὸ αἶσχος πᾶσι, ἥτις νὰ θέλῃ νὰ
 ἔλθῃ νὰ καθήσωμεν αὐτάμα, καὶ νὰ συμβαλέωμεν ἐπὶ τῆς φοβερῆς ἡμέρας
 ἐκείνης καὶ ὥρας; καὶ περὶ πόσον ἀπὸ ὅλα νὰ ἔξωμεν εἰς τὰς θείας Γραφαίς,
 καὶ νὰ ἐροῦντομεν ἀνεβῶς, ἥτις νὰ μάθομεν καὶ νὰ διδαχθῶμεν ἀπὸ ἐκείναις,
 τί εἶναι ἐκεῖνο, ὅπως ἡμπορεῖ νὰ μᾶς ἀφελῇ τότε, καὶ ἐκεῖνο νὰ ἀγιάξωμεν
 ἀπὸ ὅλα μὲ πολλὴν σπουδή. Ναί, Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, βεβαίως, κατὰ
 βῶθ πᾶσα Γραφή φανερὰ, μεγάλη ἀνάγκη, μέγας φόβος καὶ φόβος πᾶσι εἰς
 τὴν ἄραν ἐκείνην ὅπως εἶναι ῥάθυμοι καὶ χαῖνοι καὶ ἀκηροὶ ὡσανὺ ἐμῶν καὶ κα-
 λότυχος εἶναι ἐκεῖνος Ἀδελφοί, ὅπως δεῖσκειται ὑποκάτω πάσης κτίσεως τώρα,
 καὶ κλαίει καὶ πενθεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι θέλει σταθῇ ἐκ δε-
 ξιῶν αὐτοῦ ἐς ὀλισημὸς λαμπρά. Καλότυχος ἐκεῖνος, ὅπως ἀκείει ταυτα, καὶ ὅχι
 μόνον σταθῇ, μηδὲ νὰ ἀφῇσιν ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν νὰ περῇ ὁ καιρὸς τῆς
 ζωῆς τοῦ ἀναβελῶς, ἀλλὰ πάραυτας, ὅπως ἀκείει τὸ Κυρίον λέγοντος, Μετανοεῖ
 τε, ὡς εἰς νὰ βαῖν ἀρχὴν εἰς τὸ ἔργον· διότι ὁ ποιῆτος θέλει ἐλεηθῇ ὡς ὑπὲρ
 κενὸς θελὸς καὶ καλογνωμὸς, καὶ δὲν θέλει κατακερῆθῃ μετ' ἐκείνης, ὅπως δὲν θέ-
 λων νὰ ἀκῶσιν. Καὶ τότε καὶ ἀλήθειαν θέλει ἐλδοθερωθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη,
 καὶ νὰ γένη ἔργατος δόκιμος ὁλονῶν τῆς ἀρετῶν, καὶ εἰς τὸν αἶωνα δὲ τὸν μέλλον-
 τα νὰ ὑποτασσῇ τὰ ὑπερήματα ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ μὲ πάντων τῆς ἀπ' αἰῶνος αὐτοῦ
 δαρισησάντων ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχῇ, χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
 σοῦ Χριστοῦ. Ω, ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶ-
 νων. Αἰ ΜΗΝ.

ΤΟΤ' ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΤ' ΝΕ'ΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

Λ Ο Γ Ο Σ ς.

Πεὶ τὸ μὴ θάρρειν ἐν μόνῃ τῇ Πίσει, ἀλλ' ἀγαθῶν ἔργων.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Οὐκ ἦν ἡμῖν νήφους χρεία καὶ σωδῆς, ὡς ψυχῇ, εἰ μέλλομεν τῆς θείας
Π ὀπτιχεῖν Βασιλείας· καὶ μὴ νομίζεν ἡμῖν εἰς σωτείαν μόνον, τὸ
 εἰς Θεὸν ζῶντα πεπισθύναι, ἐκείνο τὸ τῷ Θεῷ ῥῆμα εἰς ὑπολογίαν
 ἀποβαλλόμενοι, τὸ φάσκον, „Οἱ πιστοὶ καὶ βαπτισθεῖς, σωθή-
 σεται, ὁ δὲ ἀπισήσας, κατακριθήσεται. Ἀλλὰ ταῦτα μάλλον ἀγωνίζεσθαι, καὶ
 νικῆσαι, μὴ ἀναξίως τῆς κλήσεως φελλπατεῖν, ἥς ἐκλήθημεν, εἰδότες ὡς μεζώνως
 ἐκκληθισόμεθα, εἰ μὴ πὺν κλήσιν ῥαθύμως καὶ ἀμελῶς βιώμεν. ἔσται τὰ τοῦ μὴ σοι
 δοξῇ θάρρειν ὅτι τῇ Πίσει μόνῃ. Πίσις γὰρ χωρὶς ἔργων ἔσθ' ὠφελῆ. Καὶ ἀκ-
 σον τῷ Κυρίῳ λέγοντος. „Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται
 „ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν
 Οὐρανοῖς· ὡσαύτως καὶ τῷ Θεῷ Ἀποστόλῃ. „Θεὸν ὁμολογῶσιν εἰδέναι, τοὺς δὲ
 „ ἔργοις ἀρνεῖται, βδελυκτοὶ ὄντες καὶ ἀπειθεῖς, καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδό-
 κημοι. Οὗτως, ψυχὴ ἀδύνα, ὅτι ἐκ ἔσι σωθῆναι ἐν Πίσει μόνῃ χωρὶς ἔργων;
 Εἰ γὰρ ἐν Πίσει μόνῃ ἑσώζοντο, πάντες ἀνθρώποι σωθῆναι εἶχον, καὶ εὐδαί-
 μων ἀπώλετο· ἐκ ἔσι γὰρ εὐδαίς, ὅς ἐ πισθεῖ, ὅτι Θεὸς ὄντι, ἐπεὶ καὶ οἱ πονη-
 ροὶ Δαίμονες πισθεῖσι Θεὸν εἶναι. Καὶ ἀκκσον αὐτῶν λεγόντων. „Οἰδαμεν σε
 „ τίς εἶ. ὁ ἅγιος τῷ Θεῷ· καὶ πάντες ἀλλὰ καὶ ἔλεγον περὶ τοῦ Ἀποστόλου. Οὐ
 „ τοι οἱ ἀνθρώποι δοδοὶ τῷ Θεῷ τῷ Υἱῷ εἰσὶν, οἱ τινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν
 ὁδὸν σωτέας. Οὗτως, ὅτι καὶ οἱ Δαίμονες πισθεῖσι Θεὸν εἶναι; ἀλλ' ἔπει, οἱ
 Θεὸν πισθεύοντες εἶναι, ἔσθ' τὰ πονηρὰ αὐτῶν ἔργα τῇ τῷ πυρὸς γεῶνῃ κατεδικα-
 σθῆναι. Καλὴ ἂν ἡ Πίσις, εὐὰ καὶ ἔργα κέντηται. σῶμα γὰρ, ἀπὸ ψυχῆς, ἀν-
 νηπὶν ὄσι καὶ αἰσιν ἐργον· ἔπει καὶ ἡ Πίσις, χωρὶς ἔργων νεκρά ὄσι. Καὶ ἀκκσον τῷ
 Θεῷ Γαλιλαίᾳ λέγοντος. „Τί τὸ ὄφιλος, Ἀδελφοί, εὐὰ Πίσιν λέγων τίς ἔχει,
 „ ἔργα δὲ μὴ ἔχει; μὴ δυνάται ἡ Πίσις σῶσαι αὐτόν; εὐὰ Ἀδελφός, ἡ Ἀδελ-
 „ φὴ ὑπάρχουσι γυμνοὶ, καὶ λεπτοὶ ὡς τῆς ἐφημέρας ἔσθ' ἔπει δὲ τίς αὐ-
 „ τοὺς ὄσι ὑμῶν, ὑπάγετε ἐν ἐρήμῃ, θερμαίνετε καὶ χορταίνετε· μὴ δῶτε δὲ
 „ αὐτοῖς τὰ ἐπιπόδια τὰ σώματος, τί τὸ ὄφιλος; Οὐκ καὶ ἡ Πίσις, εὐὰ μὴ

„ ἔχῃ ἔργα· δείξον μοι τὴν Πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου, καὶ γὰρ δίδω σοι τὴν Πί-
 „ σιν μου ἐκ τῶν ἔργων μου. Ταῦτα ἀκούσα, ψυχὴ βέβηλη, καταλιπὲ τὴν πολ-
 „ λὴν βλαθυμίαν, καὶ ἀκούσασον, ἵνα μὴ πῶς Πίστις καὶ ἔργα· κρείσσων γὰρ
 „ ὅστις ὅχων Πίστιν μὴ τῶν ἔργων, τὸ ποιήντος σημαία. Ποῖον ᾧ κέρδος, εἰδὲν
 „ κληρονομήσῃ γένηται; μὴ διδάται τις σωθῆναι, εἰδὲν ποιῇ σημεῖα καὶ ἰάσεις, ἔρ-
 „ γα δὲ μὴ ἔχῃ τὰ δικαιῶντα αὐτὸν; μὴ γένοιτο. Καὶ ἀκούσον τὰ Κυρίου λέγοντος·
 „ Πολλοὶ ἐρῶσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Κύριε, Κύριε, τίς σὺ ἀνάματι προ-
 „ φητεύσας, καὶ τὰς ἀνάματι Δαίμονα ἐξεβαλομένη· καὶ τίς ἐμαλογήσῃ αὐ-
 „ τοὺς. Οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς. Ἀποχωρεῖτε ἀπ’ ἐμὲ οἱ ἔργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.
 „ Ὁρᾶς, ψυχὴ, ὅτι καὶ οἱ τὰ σημεῖα κατεργαζόμενοι, καὶ πᾶς ἀρεσκείας ἔχοντες,
 „ αὐτοὶ ἔργων ἐδὲν ἀφελήσουσιν ἑαυτοὺς; Ὁ ᾧ πιστῶν ἡ ἀπαρτίει· πιστοὶ ᾧ,
 „ ὅτι ὁ Θεὸς ἐκ ἐγκατελιμώσας τὴν πιστῶντας εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ ἀπονοεῖται αὐ-
 „ τῶν, καθὰς λέγει· Οἶδε ᾧ ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ Ὀυρανίος, ὅτι χηρίζετε πάντων
 „ ἀπώπων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ καὶ τὴν Δικαιοσύνην, καὶ
 „ ταῦτα πάντα προσεθήσεται ὑμῖν. Ὁ πιστῶν σκεπτίζεται τὰ χηρίματα αὐτοῦ εἰς τὴν
 „ κρίσιν. πιστοὶ ᾧ, ὅτι ἐκατονταπλασίονα ληφεται, καὶ ζῶν αἰώνιον κληρονο-
 „ μήσει. Καὶ ἀκούσον τί φησι πᾶσι τῶν ἐν ἀληθείᾳ πιστῶντων. Πάντοτε οἱ πι-
 „ στῶντες ἦσαν ὅτι τὸ αὐτὸ, καὶ ἔχον ἀπαντα κοινὰ, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν καὶ τὰς
 „ ὑπαρξίας ὑποπαρσσκον, καὶ διμέλουν αὐτὰ πᾶσι, καθὰς αὐτοὶ χεῖρας εἶχον·
 „ Ὅσοι ᾧ κηρίως χαριζόμενοι ἢ οἰκίαν ὑπὴρχον, πωλῶντες, ἔφθον τὰς τιμὰς
 „ τῶν περιπαρομένων, καὶ ἐτίθει πρὸς τὴν πόδα τῶν Ἀποστόλων· διεδίδοτο δὲ
 „ ἕκαστος, καθὼς αὐτοὶ χεῖρας εἶχον. Ὁ πιστῶν, καὶ ὑποφωσφέεται, ἀλλὰ
 „ τὸν Κύριον αὐτὸν μιμνήσκου, τὴν ταπεινώσιν ἐξέτιχει, καθάπερ ἐκεῖνος. Ὁ
 „ πιστῶν, καὶ γὰρ, ἀλλὰ περθεῖ τὰς ἑαυτοῦ ἀμαρτίας· πιστοὶ ᾧ, ὅτι οἱ καὶ
 „ γελῶντες, περθεύονται. Οἱ πιστῶντες, καὶ σωσιώσιν παρὰ χάς, ἀλλὰ τὸν Κύ-
 „ ριον αὐτὸν μιμνήσκου, παρατίθει κεντύνεται· αὐτοὶ ᾧ λέγει· „ Μάθετε ἀπ’
 „ ἐμὲ, ὅτι ὁπίς εἰμι καὶ πεπεινός τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐρήστε ἀναπαυσιν ταῖς ψυ-
 „ χαῖς ὑμῶν. διὸ καὶ μακαρίζει τὴν ποιήσαν λέγων· Μακάριοι οἱ περθεῖ, ὅτι
 „ αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γλῶσσαν. „ Ὁ πιστῶν, μισεῖ τὴν ἀδικίαν, καὶ ἀγαπᾷ
 „ τὴν Δικαιοσύνην, ἐπεὶ ὁ Θεὸς τὴν Δικαιοσύνην ἠγάπησεν, τὴν δὲ ἀδικίαν
 „ ἐμίσησεν. γένηται γάρ. „ Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν, μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυ-
 „ χήν. Οἱ πιστῶντες, καὶ μαχονται πρὸς τινὰς, ἀλλὰ μάλλον πρὸς μαχομένους ἐν-
 „ εἰστας, ἐνέμωποιον πρὸς τὸν ὁμοῖόν σου Πατέρα. Ὁ πιστῶν, πάντα πειρασ-
 „ μὸν ἀντιμύει, καὶ ἡ βλασημὴ· πιστοὶ ᾧ, ὅτι τὴν ὑπομονὴν ἀφάρτην σέφα-
 „ ρον δίδεται. λέγει γὰρ ὁ Θεὸς Γάβριος, „ Μακάριος ὁ ἀφάρτος, ὃς ὑπομύ-
 „ νει πειρασμὸν, ὅτι δόκιμος ἁγίος, λήφεται τὸν σέφανον τῆς ζωῆς, ἐν ᾧ
 „ πηργύλατο ὁ Κύριος τῶν ἀγαπῶν αὐτὸν. Ὁ πιστῶν, ἐκ ἐργάζεται, ἀλ-

λὰ μακροθυμίᾳ, καὶ φυλάττει τὸ ὑπὸ τῷ Κυρίῳ ρηθὲν, τὸ μηδὲν ὀργίζεσθαι.
 Οἱ πιστοὶ, σωφρονεῖ, καὶ ἡ μοιχεία αὐτὸν ἐν πορνείᾳ, καὶ μοιχείαις, καὶ λοι-
 παῖς ἀναθαρσίαις, ἀλλὰ ἀγνείας καὶ σωφροσύνης φυλάττει· πιστοὶ γάρ, ὅτι
 οἱ μοιχοὶ τὰς ἐαυτῶν σώματι, ἡ σωθήσονται. „ Πόρνη ᾧ καὶ μοιχῷ κεί-
 νει ὁ Θεός. Οἱ πιστοὶ, ἡ σκανδαλίζει Ἀδελφόν, ἀλλὰ πᾶσι ὁρκοῖ, καὶ
 ἡ γογγύζει, ἀλλὰ μένει ἐν τῇ τῷ Θεῷ ἐσπομῇ· πιστοὶ γάρ, ὅτι μίσηται μι-
 θῶν λήφεται, καθὼς καὶ ὁ Κύριος λέγει. „ Οἱ φίλοι ὁμιλεῖται μίσηται ὑμῖν,
 „ ἔσω ὑμῶν ἔκδοτος, καὶ ὅς ἐάν τις ἔλθῃ ὑμῶν ὁμιλεῖται πρώτος, ἔσω πάντων ὁ
 λος. Οἱ πιστοὶ, ἡ ἐπιπορεύει, ἡ δὲ ὁμνύει ἐν τοῖς χαίλεσιν αὐτῶν τὸ ὄνομα Κυ-
 ρίου· πεύθεται ᾧ τῇ εἰρήνῃ. „ Εἰς δὲ λέγει ὑμῖν, μὴ ὁμῶμαι ὅλως. ὡς αὐ-
 „ πος καὶ τὸ ὑπὸ τῷ Προφήτῃ Μωϋσέως λεχθέν. Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου
 ἐπὶ ματαιῶν. Οἱ πιστοὶ, ἡ ῥαθυμίᾳ ἐν ταῖς προσεύχαις καὶ ἐν ταῖς συνάξε-
 σιν, ἀλλὰ πᾶσι τῇ γεννητοῦ, καὶ ἀδελφότητος προσεύχεται. Οἱ πιστοὶ, ἡ κα-
 τακρίνει τινά. πιστοὶ γάρ, ὅτι πάντες ἐν ἐπιτιμίοις ἰσχυρῇ, καὶ πάντες μέλλει
 κείναι ὁ Θεός· καὶ ᾧ κείναι κείναις, τῶν κείναις. Οἱ πιστοὶ, ἡ τὴν
 πλατύνει καὶ ἐρύχωρον ὁδὸν ὁδοῦ, ἡ τις εἰς ἀπώλειαν ἀπάγει τὴν ὁδοῦντας
 αὐτῶν, ἀλλ' ὁδοῦν τὴν ἐσθλὴν καὶ περὶ μὴ μὴ ὁδοῦν· πιστοὶ γάρ, ὅτι ὁλόκλη-
 λυπηθῆσονται, καὶ αἰωνίως σὺν τῷ Κυρίῳ καὶ πάντων τῶν Ἀγγέλων ἀγαλλιάσονται.
 Οἱ πιστοὶ, ἡ ἀγαπᾷ τὸν Κόσμον, ἡ δὲ τὰ ἐν τῇ Κόσμῳ, ἡ Γονεῖς, ἡ
 Ἀδελφούς, ἡ Γυναῖκα, ἡ Τέκνα, ἡ ἀγαπᾷ· ἀλλ' ἀγαπᾷ τὸν Κύριον μόνον,
 καὶ αἶρει τὸν Σταυρὸν αὐτῶν, καὶ ἀκολουθεῖ αὐτῶν· πιστοὶ ᾧ, ὅτι χίλια ἡμέρας,
 αἷς μία ἡμέρα ἐστὶν ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου, καὶ αἷς ἐκατὸν ἐν τῇ Σαλάτῃ, ἡ
 τὴν χίλια ἡμέρας ἀειδωμηνήσονται, ὁ δὲ μέλλων αἰὼν ἀπέραντος ἐστὶ, καὶ ἀει-
 μὸν ἡ ἔχει. Οἱ πιστοὶ, ἡ μένει ἀμειψόμενος ἐν ταῖς πλημμελείαις αὐτῶν,
 ἀλλ' οἱ καὶ ἀμάρτιαι, μετανοεῖ καὶ πονεῖ ὑπὲρ πάντων, καὶ ἐκ ἐπὶ ἀμαρτιῶν. Οἱ
 πιστοὶ, ἡ ἀσπατά καὶ ἔσθῃ ἐν μέθαις καὶ κῶμαις καὶ ἡσυχασί πορνικαῖς, ἀλλ'
 αἰεὶ ἔχει τὴν μνήμην τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς μελλουσας φοβηρᾶς Κρίσεως· καὶ τῶν
 μνησθῶν, ἀδελφότητος προσεύχεται, καὶ ἐνδοῦν, ἐγκρατεύεται, καὶ ἐπιμα-
 ρίζει τὰ ἔργα αὐτῶν πρὸς τὴν ἔξοδον, πᾶς ἀπαντήσῃ τῷ Βασιλεῖ τῆς δόξης. Οἱ
 πιστοὶ, ἀγαπᾷ τὸν Κύριον, καὶ μισεῖ τὰ πονηρά. Οἱ πιστοὶ, ἡ μυστικὰ
 κῶσιν, καὶ ἡ ἀποδοῦναι κακὸν ἀπὸ κακοῦ, ἀλλ' ἀγαπᾷ τὴν τῆς μισῶντας, καὶ κα-
 λὰς ποιεῖν τὴν κακοποιήσας αὐτῆς. ὁ λόγος τῆς κατεργασίας, καὶ τῆς διακο-
 πῶν ἀνέχεται. βλασφημῶντες ὁδοῦ καλῶν· ὁ δὲ κακὸν λογίζονται, ἔχοντες ᾧ
 ἀγάπῃ ἀνέχεται, οἷον ἐκείνῳ ὁ Ἀπόστολος, καθὼς λέγει. „ Ἀλλ' ἔχοντες
 „ λόγον ἐν Χριστῷ, ἡ ἡδύομαι, συμμαρτυρήσας μοι τῆς σωτηρίας μου ἐν
 „ Πνεύματι Ἀγίῳ, ὅτι λυπητοὶ ἐστέ μεγάλη, καὶ ἀδελφότητος ὁδοῦν τὴν κα-
 „ ρίαν. ὑπομένετε ᾧ, αὐτοὺς ἀνέχεται εἶναι ὑπὸ τῷ Χριστῷ, ὑπὲρ τῆς Ἀδελ-
 „ φῶν μου ἡ συνηθῶν μου καὶ σάρκα. Οἱ πιστοὶ, ἡ ὁ Προφήτης Μωϋσῆς·
 „ εἶπε ᾧ ἔτος πρὸς τὸν λαόν. Ὑμεῖς ἡμάρτηκατε ἀμαρτίαν μεγάλην, καὶ καὶ

ἀναβήσομαι πρὸς τὸν Θεὸν ἅπως, ἵνα ἐξηλάσωμαι πρὸς τὸν Θεὸν ὡς πρὸς τὴν
 μαρτίαν ὑμῶν. Ἐπέσπευσε δὲ Μαυρῆς πρὸς Κύριον, καὶ εἶπε, Δέομαι, Κύ-
 ριε, ἡμαρτεν ὁ λαὸς ἔπος ἀμαρτίαν μεγάλην, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς Θεὸς ἡ-
 σῆς· καὶ νυνὶ, εἰ μὴ ἀφῆς αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν αὐτῶν, εἰ δὲ μὴ, ἐξάλειψον
 καὶ ἐκ τῆς Βίβλου τῆς ἐξουσίας. Τοιαύτῳ εἶχε ἡ Δαυὶδ ἐξάγειν, διό καὶ ἐλα-
 γει. Μὴ τὰ ἱερὰ μισήσαντες τὴν εἰρήνην ἡμῶν εἰρήνικος. Ὁρᾷς, οἷα ἔχον ἀγά-
 πην οἱ ἐν ἀληθείᾳ πισδόντες; Ὁ πισδῶν, ἐδὼν ἐργάζεται ἐν ἰσχυρίσει, ἀλ-
 λά πάντῃ δὲ τὸν Κύριον ἐργάζεται. ἔχει γὰρ τὰ ὀμματα τῆς ψυχῆς αὐτῆς πρὸς
 ἐκεῖνον, καὶ παρ' ἐκεῖνα μόνε πισδύει μισθὸν λήψεται. Ὁ πισδῶν, ἀγαπᾷ τὴν
 ὀρθῶς πισδόντας τῇ Κυρίῳ, τὸς δὲ μὴ ἔπος ἔχοντας ὀπορεύεται, καὶ ἐκ ἀνέ-
 χεται τῶν, ἀλλ' ἐκδιώκει. Ὁ πισδῶν, ἐπεδράκει τῷ Θεῷ λόγιον, ἀλλ'
 ὡς πιστὸς πάντῃ μὴ σωθῆς τὰ ἔργα ὀπιτελεῖ ὡς τὸ Θεὸν ἐργάτης. Ὁ πισδῶν,
 ἐκκολακίζει, ἐκπροσποληπτεῖ, ἀλλὰ πάντῃ ἐν ἀληθείᾳ καὶ ὀρθότητι φθιγγε-
 ται καὶ φράττει. Πισδύει τὸ ὑπὸ τῷ Προφῆτῃ ρηθεῖ· „Οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ
 „φῶς σκότος, καὶ τὸ σκότος φῶς· οἱ τιθεῖντες τὸ γλυκύ πικρόν, καὶ τὸ πικρὸν
 γλυκύ. Οἱ πισδόντες, ἐκ ἐπαίρονται ἐν τοῖς ἐπαίνοις, καὶ ταῖς κολακείαις. Λέ-
 γει γὰρ ὁ Κύριος δὲ τῷ Προφῆτῃ· „Λαὸς μου, οἱ μακαρίζοντες ὑμᾶς, πλα-
 γῶσιν ὑμᾶς, καὶ τὴν εἰρήνην τῶν ποδῶν ὑμῶν ἐκπαράσσωσιν. Ὁ πισδῶν, καὶ
 ὀπορεύεται τῷ βίῳ δὲ τὸν Κύριον, ἐκ ἐτι περ συμπλέκεται· λέγει γὰρ ὁ
 Ἀπόστολος· „Οὐδεὶς στρατόδουμος ἐμπλέκεται ταῖς τῷ βίῳ φραγματείαις, ἵνα
 τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ· ἐὰν δὲ καὶ ἀδελφὸς τις, ἐκφανῆται, ἐὰν μὴ νομί-
 μως ἀδελφῇ. Ὁ πισδῶν, ἐδὼν ποτηρὸν καταδέχεται, ἀλλ' ὑπὲρ Χεῖρτος καὶ τῆς
 ἀληθείας ἀγωνίζεται μέχρι θανάτου, καὶ ἐποεῖται. ἐπεὶ γὰρ οἱ τὰ ποτηρὰ καὶ
 αἶμα ὀρώντες καὶ καταδέχονται, ὅμοιοι τοῖς εἰσὶ, καὶ συναπόλλυνται αὐτοῖς,
 καθὼς καὶ Ἡλὶ ὁ Γερῆς συναπάλετο τοῖς υἱοῖς αὐτῆς παθάρμοις. διὸ καὶ ὁ
 Προφῆτης, κινῶς ἐκινῶς αὐτὰς ἐκάλεσε, κινῶς ἐννοι, εἶπεν. Ὁ πισδῶν,
 ἀγαπᾷ τὴν ὀρθῶς πισδόντας, καθὼς φησι πάλιν ὁ Δαυὶδ· Οὐχὶ τὸς μι-
 σῶν ἐμίσησεν αὐτὰς. εἰς ἐχθρὰς ἐγνώοντό μοι. Ὁ πισδῶν, ἀληθεύει, καὶ
 ἐκ ἐξέρχεται ἐδὼν φῶς ὑπὸ τῷ σώματι αὐτῷ, ἐπεὶ οἱ ψεύδοι, ἀ-
 πιστοὶ καὶ υἱοὶ Διαβόλου εἰσὶν. Ὁ πισδῶν, ἐκ πλεονεκτεῖ, ἀλλὰ μάλλον ἐ-
 λείει καὶ οἰκτερεῖ· πισδύει δὲ, ὅτι οἱ ἐλεημονεῖς ἐλεηθήσονται· τῷ δὲ πλεο-
 νεκτιῶν οἷος κατασφύει ὁ Κύριος, καὶ ἐκεῖνοι τῇ γεννῇ καὶ τῷ ἐκοιμητῇ
 πάλιν καὶ δὲ ἀποθήσονται. Ὁ πισδῶν, ἐκ μεταλαμβάνει ἀναξίως τῷ ἀχραν-
 τῷ Θεῷ Μυστηρίων, ἀλλὰ καθύρει ἑαυτὸν ὑπὸ πτωχότητος ρύπτῃ, ὑπὸ τῆς
 γαστριμαργίας, ὑπὸ τῆς μυστικακίας, ὑπὸ ἔργων ποτηρῶν καὶ τῶν ἀσέμνων λό-
 γων, καὶ ὑπὸ τῆς ἀσέμνης γέλωτος, καὶ ἐκ ρυπαρῶν λογισμῶν, ὑπὸ παντὸς μισ-
 μῶ, καὶ κακῆς ἐνεργείας, καὶ ἅπως ὑποδέχεται τὸν Βασιλέα τῆς δόξης. Ἐπει-
 δὴ τοῖς ἀναξίως μεταλαμβάνουσι τὰ ἀχραντὰ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου,

τάτοις ἐπιπνῆσθαι ὁ Διάβολος, καὶ εἰδὼν εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν εἰσέρχεται, ὃν ἔο-
πον πεποιήκε τὸν Γέδων ἐν τῇ μεταλήψει τῆς δειπνῆς· ὅθεν φησὶν ὁ Ἀπόστολος·
„ Δοκιμαζέτω δὲ ἑαυτὸν ὁ ἄνθρωπος ἑαυτὸν, καὶ ἔστω ἐκ τῶ ἁγίου ἐδίδωκε, καὶ ἐκ τῆς πομπῆς πῆ-
„ νέτω. ὁ ᾧ ἐδίδωκε καὶ πῖναν ἀναξίως, κέσμα ἑαυτοῦ ἐδίδει καὶ πῖνε· καὶ ὅτι τὸ πολ-
„ λοι ἐν ὑμῖν ἀδυνεῖς καὶ ἁρρώσοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί. Ὁ πιστὸς, καὶ συκοφαν-
„ τῆς, καὶ λοιδορεῖ Ἀδελφούς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐγκωμιάζει. οἱ δὲ ἐγκωμιάζοντες ἐτέρους,
ἔποι ὑποτῇ Ἀγίων Ἀγγέλων ἐγκωμιάζονται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Οὐρανοῦ. Οὐαὶ
δὲ τοῖς λοιδοροῦσι, καὶ τοῖς ρεῖσιν πονηρίαν· οἱ δὲ πονηρίαν ρεῖσιν, ἔστω ὑπο
πονηρῶν Ἀγγέλων ὡς κτείνῃ τῆς ἀποδοῦς ἐλαθίσονται εἰς τὸ ἑξῆς τὸν σκότος· ἐκεῖ
ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τοῦ ὁδόντων. Ὁ πιστὸς, τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ
ἐντολῶν ὁρθῶς βαδίζει, καὶ ἐκ ὁκνείας ἐκ ἀρεστῆς, καὶ δεξιᾶς, καὶ δεξιᾶς ἐν
τῇ πονηρίᾳ αὐτῆς ἐτέρους. ὁ δὲ δεξιᾶς, ἔστω χεῖρων τῆς Διαβολῆς ἐστὶ· διὸ καὶ
λέγει ἐν τῇ Ἀββακίᾳ· „ Ὡς ὁ ποτίζων αὐτὴν τῇ πλησίον αὐτοῦ πλῆθος τοῦ θολερῶν,
καὶ ὁ μεθύσκων, ὅπως ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὰ σπήλαια αὐτῶν πλῆθος τοῦ ἀτιμίας
ἐκ δόξης. πῖνε καὶ σὺ, καὶ δεξιᾶς, καὶ σείσθῃ. Ὁ δὲ ἐν ἀληθείᾳ πιστὸς,
ἐκ ἐν σόματι καὶ γλώσσῃ πιστεύει, ἀλλὰ τῇ καρδίᾳ. „ τὰς δὲ τῆς ἔργα φανερά
δείκνυνται. καὶ δυνάται ᾧ πόλις κρυβύτωι ἐπάνω ὅρας κειμήλιον. Ὁ δὲ ἐν ἀλη-
θείᾳ πιστὸς καὶ καρδίᾳ, ἔστω ἐργατῆς ἐστὶν· ὁ δὲ ἐν σόματι πιστὸς καὶ κα-
ρδίᾳ, ἔστω τοῖς ἔργοις κενὸς ὅστις. Περὶ αὐτῶν καὶ ὁ Κύριος ἔστω τῇ Προφήτῃ λέγει.
„ Ἐγγίξει μοι ὁ λαὸς ἔστω ἐν τῇ σόματι αὐτῶν, καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῶν ἐφύ-
σαντο αὐτοῦ. Τέτων δὲ πάντων τοῦ πονηρῶν ἔργων εὐποροῦν σε ἔσταν, ψυχὴ, καὶ
τοῦ ἀγαθῶν ἄπορον, πῶς λοιπὸν πιστὸς προταγορεύσῃ; μᾶλλον δὲ, ὡς οἴ-
μαι, καὶ τοῦ ἀπίστων χεῖρων τυχεύεις· „ πᾶς δὲ Ἐθνη, πᾶς μὴ Νόμον ἔχον-
„ τας, φύσει πᾶς τῇ Νόμῳ πατάσσῃ. Εἰ πῦρ πιστεύεις, ψυχὴ, φεύγε τὴν
ἀμαρτίαν, καὶ ὑφάσασα τὴν φανίαν, θρηνήσον καὶ ἐκκαύλῃσον σαυτῷ, καὶ κα-
ταλίπε τὰ πονηρὰ ἔργα, ἐν οἷς μέγχι τὰ νύκτωρ περὶ πᾶσας. καὶ σπᾶδατον, ἵνα
ἔργοις ἀγαθοῖς εὐρεθῇς ἐνώπιον τῆς Βασιλείας τῆς δόξης Χριστοῦ, ἐν τῇ φοβε-
ρᾷ τῆς Κελευσῆς ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ἀποδοῦναι μέλλει ἐκάστῳ καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Εἴ τις
„ γὰρ φησὶν ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τῇ θεμελίῳ τῆς, χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τε-
„ μίς, ξύλα, χόρτον, καλάμῳ, ἐκάς τὸ ἔργον φανερόν ἀνιήσεται· ἢ δὲ
„ ἡμέρα δηλώσει, ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμαζέσθῃ, καὶ ἐκάς τὸ ἔργον τῆς πυ-
„ ρὸς δοκιμαζέσθῃ. Εἴ τις τὸ ἔργον μῆκει, ὁ ἐποικοδομῇ, μισθὸν λήψε-
„ ται· εἴ τις τὸ ἔργον κατακαίσθῃ, ζημιωθήσεται. αὐτοῖς δὲ σωθήσονται,
„ ἔστω δὲ, ὡς ἔστω πυρὸς· Ἐννοεῖ μοι, ψυχὴ ἀθλία, τὸ φοβερόν καὶ φρικ-
τὸν Μυστήριον, καὶ ἔστω μῆκος ἐπὶ ταῖς. Εἰ γὰρ πάντας ὀφείλῃ τὸ πῦρ δο-
κιμάσαι, πᾶς λοιπὸν σὺ τότε φανήσῃ; ἢ πᾶς πλησιάζει τῷ πολέμῳ, καὶ
οἰκοδομήσας σκαυτῷ φορτίον βαρὺ καὶ δυσβάστακτον κατὰ χόρτον καὶ καλα-
μῶν, καὶ πᾶσιν ἐτέρας πονηρὰς ὕλης συνιστάμενον; οἱμοί, ψυχὴ· τί ποι-
εῖς τότε; ταῦτα μὲν τὰ πονηρὰ καὶ φρυγανώδη τῇ ἀσβέσῃ πυρὶ κατακαί-

σονται, σὺ δὲ ὡς ἔχει πρὸς σωτήσιν· ἡ δὲ σὺν ταῖς κατακαυθήσιν, ἀλλ' εἰς
 αἵματι μύρις ἐν τῇ αἰωνίῳ πυρὶ φλογερῇ, ἔχει τὰ ποιητὰ καὶ χαλεπά σε ἐπιποδῶ-
 μασι. Ταῦτα ἐν ἐνοῶσα, ποικιλάβει, καὶ ἐγκατάλιπε τὰς ποιητέας, ὥς ἐκ βρί-
 φες προσελάβε, καὶ ἀνάντων ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀπείρων σφαλμάτων. Καὶ ἐπιδεί-
 ξαι βίε διόρθωσιν, ὑποβαλῶσα τὰς ποιητὰς καὶ ἐμπαθεῖς προσλήψεις, καὶ τὰς
 σαρκίνας ἡδυσθείας ἀφ' ἐαυτῆς ὑπερρίψασα, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν θεῶν Ἐν-
 πολλῶν, καὶ τῇ πρὸς Θεὸν εἰλικρινείᾳ Πιστεῖ, ἵνα καὶ παρ' αὐτῆς ἀξίως στεφανωθῇ
 σπλν, καὶ τῆς τῶν Οὐραῶν ἀξιοθήσιν Βασιλείας. ἥς χραιοὶ πάντες ἡμᾶς ὀπτι-
 χεῖν, χάριτι καὶ φιλευστροφίᾳ τῶν Κυρίων ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ω, ἡ δόξα καὶ τὸ
 κράτος, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Α' ΜΗ' Ν.

ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ.

Λ Ο' Γ Ο Σ Ζ'

Πεζῇ φράσει εἰς τὰ β'. Ἀρθρα τῆς Πίστεως.

ΕΥ' ΑΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³

Πρῶτον λοιπὸν ἀρέσκει πιστεύειν εἰς τὴν Θεὸν ἀγνόητον, ἄκτιστον, ἀσώμα-
τον, ἀχρόνον. Ποιητὴν τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τῆς Γῆς, τῆς Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν
ἀνθρώπων. Δεύτερον πιστεῖν, ὅτι αὐτός ὁ εἰς ἀληθινός Θεὸς ἔχει καὶ βίβας ὑπο-
στάσεις, ὡστε νὰ εἴπῃς βίβας μεγάλας δυνάμεις ἐκείνης τῆς ἁλῆος, αὐτοποι-
στάτης, τὰς ὁποίας βίβας ὑποστάσεις λέγομεν, Ἀγίαν Τριάδα. Καὶ ἡ Ἀγία
Τριάς, εἶναι εἰς μόνον Θεὸς, καὶ τὴν φύσιν, καὶ τὴν οὐσίαν, καὶ βίβας, καὶ τὰς
μεγάλας δυνάμεις αὐτῇ. Εἰς αὐτὰ τὰ βίβα προσόψαται τῆς Ἀγίας Τριάδος βα-
πτίζομεθα, καὶ εἰς αὐτὰ ὀφείλομεν δοξάζειν, ἢ γὰρ εἰς Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἀ-
γίον Πνεῦμα. Εἰς Πατέρα πιστέω ἀγνόητον, ἀρχον. Εἰς Υἱὸν πιστέω συ-
ναίδιον, σὺνητόν διὰ τὴν Πατρὸς μόνη. καὶ συναίδιον καὶ ὁμότιμον, ὁμοδόξον τῷ
Πατρὶ, καὶ τῷ Ἱεῳ πάλιν πιστέω τὸ Πνεῦμα τὸ Ἀγιον. Αὕτη ἐστίν ἡ Ἀγία Τριάς,
ὁ εἰς προσκυλλέμενος καὶ δοξαζόμενος Θεός, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ τὸ Ἀγιον Πνεύ-
μα. ὡσεὶ λέγομεν καὶ εἰς ἀνθρώπων, τὸν Πέτρον, ἢ τὸν Ἰωάννην, ἢ ἄλλον

τινά, ὅποιον σὺ θέλεις, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ εἰς ἄνθρωπος ἔχει τρεῖς μεγάλας δυνάμεις, καὶ ταῖς ὁποίαις ὁμοίεται τῷ Θεῷ, καὶ ἔχει τὸ τοῦ ἄνθρωπος λογισμὸν εἰκὼν καὶ ὁμοίωσιν τῷ Θεῷ. καὶ ἡ μὲν μία δύναμις τῷ ἄνθρωπῳ, εἶναι ὁ νῦν, καὶ ἀναλογεῖ τὸν Πατέρα, ἡ δὲ ἑτέρα δύναμις τῷ ἄνθρωπῳ εἶναι ὁ λόγος, καὶ ἀναλογεῖ τὸν Υἱόν, καὶ ἡ τρίτη δύναμις τῷ ἄνθρωπῳ εἶναι τὸ θέλημα τὸ φυσικόν, ὅπερ ἀναλογεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον. Καὶ ὁ εἰς ἄνθρωπος ἔχει ταύτας τὰς τρεῖς ἐνεργείας, ὁμοίως καὶ λέγονται τρεῖς ἄνθρωποι, ἀλλ' εἰς ἄνθρωπος· καὶ ὁ λόγος τῷ ἄνθρωπῳ ἔκινετα ὑπὸ τὸν νῦν τῷ ἄνθρωπῳ, καὶ ἡ θέλησις ὑπὸ τὸν νῦν· ἔχει δὲ καὶ τὴν κίνησιν, καὶ ἡ ὁ ἄνθρωπος καὶ κινεῖται εἰς τὰ ὁράματα τῷ Θεῷ ὑπὸ τῷ νῦν, καὶ τὸν λόγον, καὶ τὸ πνεῦμα. Ἡ ὥσαυτ' ὁ Ἅγιος, ὅπερ αὐτὸς εἶναι καὶ αὐτὸς, καὶ συνίσταται ὑπὸ τῶν τριῶν. ἔχει ὅν τὸν δίσκον, ἔχει τὸ φῶς, ἔχει καὶ τὴν θερμότητα, ὁμοίως λέγουσιν εἶνα τὸν Ἅγιον, καὶ ἔχει τρεῖς. Οὕτω κατ' ὁμοίωσιν καὶ ὅτι Θεὸς λέγουσιν, Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Ἄγιον Πνεῦμα, ὁμοίως καὶ τρεῖς Θεοί· ἀλλ' εἷς Θεὸς κατ' ἐξῆς καὶ φύσιν, τρεῖς δὲ καὶ κατὰ τὰς ιδιότητας· ἡ γὰρ καὶ τὸ ἀρχόντων τῷ Πατρὶ, καὶ τὸ ἄνω τὸν τῷ Υἱῷ, καὶ καὶ τὸ ἐκπορεύον τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Πίστωτε, ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ εἰς Θεός, Δημιουργὸς ἐστὶ τῷ σύμπαντος Κόσμου, ἀπ' ἐξουσίας πλάσεως, καὶ ἀπ' ἐξουσίας μᾶς ὕλης τὸν Οὐρανόν, καὶ τὰ ἐν τῷ Οὐρανῷ, τὴν Γῆν, καὶ τὰ ἐν τῇ Γῇ.

Πίστωτε, ὅτι ὁ Λόγος τῷ Πατρὶ, ὅτε ἠθέλησεν, ὕψιστον μὴ περὶ χιλιάδας καὶ πεντακοσίας χρόνους, ἀπ' ἐξέτιστον ὁ Ἀδάμ, δι' ἅκρην αὐτὴ ἀγαθότητα καὶ φιλοφροσύνην ἐσυλλήφθη, δι' Ἀγγέλους τῷ Γαβριὴλ μιλῶντος τῇ φωνῇ, καὶ ἐσαρκώθη ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Μαρίας καὶ Ἀγίας Παρθένου, καὶ ἐκείνῳ ὡς ἐμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς ἐνέει μίαν καὶ τὴν φυσικὴν τῆς ἡμῶν καὶ πάντα τὰ ἄνθρωπινα καὶ ἀνθρώπινα πάθη ἀνέλαβε καὶ ἐβάστα, χωρὶς μόνως τῆς ἁμαρτίας. ἔχ' ὅσο καὶ ἄνθρωπος ἐσυλλήφθη ὑπὲρ φύσιν, ἵνα κατελύσῃ τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ Παρθένος ἡ Μαρία, ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐσωμάτωσε τὸν Κύριον τῆς δόξης. Παρθένος τὸν ἐγέννησε, καὶ Παρθένος ἔμεινε. καὶ ὥσαυτ' ἡμεῖς μόνον τὴν φωνὴν τῷ Ἀγγέλῳ, ὑπὸ τῆς ἐνωπίου ἐκείνης ἐσαρκώθη ὁ Κύριος, καὶ ὕψος ἀνωδυνῶς ἐγέννηθη. Τὸ τοῦ ὅλου γένος, ἵνα δυνάμει ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸν ἰδμεν, καὶ καὶ τὸν ἀνέσωμεν αἰσθητῶς, καὶ πισθίσωμεν εἰς αὐτόν, καὶ ἐκὶ εἰς τὴν Διαβολῆς τὴν ἔργα, εἰς τὴν Εἰδωλὰ καὶ εἰς τὴν κτίσιν καὶ τὴν Διαβολῆς καὶ τὴν κτίσιν καὶ τὴν Διαβολῆς. Ποῖα γὰρ εἶναι τὰ ἔργα τῆς Διαβολῆς; Ὅσα σκοτίζου τὸν νῦν καὶ καὶ βυθίζουσιν αὐτόν εἰς τὴν πλάνην τῷ Κόσμῳ, καὶ εἰς τὰ πάθη, ἡ γὰρ πολυφαγίαις, πολυποσίαις, χοροὶ, ὄργανα, μέδαι, ἀρρολογίαι, μετεωρολογίαι, ἐπαρτίαι, ψευδοπροφητεῖαι, ἀχρηλογίαι, συγκοινωνίαι, πορνείαι, μοιχεύει, τοκοί, φόνοι, ῥήσοι, δόλοι, μάχαι, σκηνδαλα, ὕβρεις, ὑπερηφανίαι, μαγείαι, γοητεῖαι, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα σατανικά ἔργα, ὑπὸ τὰ ὅποια πρέπει καὶ φυλάσσειν, καὶ ἀπ' ἐκείνης ὅπως τὰ κάμνουν, καὶ καταργήσιν τὸν Νόμον τῷ Θεῷ, ἀπὸ καμνέει ὁ Διάβολος· καὶ καὶ κάμνουν τὰ θελήματα τῷ Θεῷ, ὁ καὶ καμνέει τὸ Ἄγιον αὐτὸ Ὀνομα εἰς ὅτι καὶ αὐτὸς καμνέει. Τὰ ἔργα τῷ Θεῷ καὶ θελήματα εἰ-

ναι ταῦτα· Πρῶτον ἡ Πίσις, καὶ πιστώσῃ αὐτὸν ἡ Θεὸν ἀληθινόν. Διδέ-
 ρον, καὶ πιστώσῃ καὶ λογία τῷ Εὐαγγελίῳ, ὅτι Θεὸς λόγια εἶναι, καὶ ὅτι χα-
 ρὴς αὐτὰ, εὐδὲς δυνάται σωθῆναι. Εἴτα καὶ τὸν φοβούμεθα πλέον τοῦ Βασι-
 λεύς, καὶ Αὐτοκράτους, Ἀρχόντας, καὶ Γονεῖς, ὅτι ὁ φόβος τῷ Θεῷ ἀγιος, καὶ
 εἶναι θεμέλιον εἰς ὅλα τὰ καλὰ ἔργα. Νὰ φοβῶσθα, ὅτι θέλει ἔλθῃ καὶ σὺ
 κρίνῃ, καὶ ὅτι καθ' ἑκάστην ἡμέραν σὲ βλέπει τί κάμνεις, καὶ οἱ Ἀγγέλοι τοὶ
 ὄντες τὰ ἔργα σου, τὰ ἐκθυμήματά σου, τὰ δεινότητά σου, τὰ ὅποια ὅλα, ὡς
 Κριτὴς φοβερός, ἔχει καὶ κρίνῃ καταλεπτῶς. Διὰ τὸ τοῦτο πρέπει καὶ περισώμῃ εἰς
 τὸν Κόσμον τῶτον τὸν πεπλανημένον μὲ μεγάλῳ προσοχῇ καὶ ἡ ψὺν ὑπο τῷ Δια-
 βόλῃ, ἐπεὶ ὁ Κόσμος ὅπως εἶναι πόλεμος, καὶ ὑπο τῷ Διάβολῳ πολεμώμεθα
 συνεχῶς καὶ ἡμέρας· καὶ προσέτι ὑπο τῷ παθῶν πολεμώμεθα, ἡ γὰρ ὑπο τῆς ἐπιθυ-
 μίας, καὶ τῆ θυμῶ, καὶ τῆς ὑπερηφανίας, καὶ μάλιστα ὑπο τῆς ἀγάπης τῷ Κόσμῳ
 πολεμώμεθα, μὴπως ἀφήσωμεν τὴν ἀγάπην τῷ Θεῷ, καὶ ἀγαπήσωμεν τῶτον τὸν
 πλάνον Κόσμον. Νὰ εἶναι πεπαιδευμένοι οἱ ὀφθαλμοὶ μας καλῶς, καὶ μὴ βλέ-
 πωσιν εἰς ἕξον καλῶς, ἢ εἰς ἕξον παῖγμα, καὶ τὰ ἐπιθυμήσιν, ἐπεὶ εἶναι
 ἕξον. Ἐδικόν μας ἄλλο δὲν εἶναι, παρὲς ἡ Βασιλεία τοῦ Οὐρανοῦ. ἐκεῖνῳ
 οφείλομεν ἀγαπᾶν, ἐκεῖτον εἶναι ἐδική μας, καὶ ὅταν ἐκεῖνῳ ἐγείνητο ἡ μεγάλη
 συγκρατῆσις τῷ Θεῷ, ὅταν καὶ κληρονομήσωμεν τὴν Βασιλείαν τῷ Θεῷ, καὶ καὶ
 λυθώσωμεν τῆς αἰωνίης κολάσεως. Νὰ ἀκώωμεν λόγους καλῶς, ἀγίους, ὕμνας
 Θεῷ, καὶ ἐχέ ἑαυτὰς, κηρολογίας, ἀργολογίας, φλυαρίας, μαρολογίας,
 βλασφημίας, καὶ μαινεται ἡ ἀκοή μας, καὶ ἐκ τῆς ἀκοῆς ἡ ψυχὴ μας. Νὰ μὴ
 μαζώνισαι μὲ πτωχὺς ἀνθρώπους, ὅταν συντυχῶσι τοιαῦτα λόγια, διότι εἰς τὴν
 ὥραν τῆ θανάτου μας τὰ τοιαῦτα λόγια δέξονται ἐμπόδιον τῆς σωτηρίας μας, καὶ
 ἐμποδίζουσι τὴν Ἀγγέλιον καὶ πάροσι τὴν ψυχὴν μας· καὶ παρὰ δίδεται ἡ ψυχὴ
 εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαιμόνων ὑπο τοῦ παρὰ χάριτος Θεοῦ· καὶ εἰς τὴν κολάσιν τίθε-
 ται, ἐπεὶ τῷ Δαιμόνων τὰ ἔργα ἐβλεπε, καὶ ἤκουε, καὶ ἐσυντυχνε.

Αἱ εἰσὶν ἐλπίμων, καίαντας καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐλεημοσύνην, καὶ ὡς εἶναι καὶ
 ὀλίγη. Αὐτὰς τὰς ἀδελφεὰς καὶ βοήθειας, καὶ παρηγορίας καὶ μὲ λόγον, καὶ μὲ
 ἔργον. Τὰς ἀδικημάτων συνῆχει, τὰς φυλακισμένων ἐπὶ βλεπε, καὶ ὅσον δυνάσαι
 βοηθεῖται. Εἰρυνεύει μὲ τὸς ἀνθρώπους τὸ σπῖτις σου, καὶ τὸς κακὸς νεύειται, δι-
 δασκε, ἐπιτίμα, τὰς δὲ καλῶς ἀγάπα, καὶ τίμα ὡς Ἀδελφὸς Χριστῷ. Ἐχέ
 ἀγάπην μὲ ὅλους τὸς πιστὰς ἀνθρώπους, καὶ παρὰ καλεῖ καὶ μὴ κολαδῇ τινὰς.
 Ἐχθρὸν τινὰ μὴ ἔχῃς, εἰμὴ τὸν Διάβολον, καὶ τὸς ἀνθρώπους τὸς κάμνοντας τῷ
 Διάβολῳ τὰ ἔργα. Εἰς ὅ,τι σοὶ ἔλθῃ, ἡ πειρασμός, ἡ ἀδελφεία, ἡ ἁββαλμός,
 ἡ συκοφαντία, μὴ γογγύσῃς, μὴ βλασφημήσῃς, ἀλλὰ δόξατον τὸν Θεόν ἐν
 ὅλης καρδίας. Ἐὰν ζητῇς ἐκ Θεοῦ χάριν τινὰ, καὶ δὲν σὲ ἀκούει, οἷς ἔσποισ οἶδον
 ὁ ἀπογενέτης τοῦ μελλόντων, μὴ ἀθυμήσῃς· ἀλλ' εἰ εἶναι τὸ παρὰ καλῶς
 Οὐρανοῦ καὶ σωτηρίαν, μὴ τὸ ἀφίσης, ἀλλὰ πάντοτε παρὰ καλεῖ, ἕως ἢ καὶ τὸ
 ἀξιώσῃς· εἰδὲ καὶ εἶναι γήινον, ἢ σαρκικόν, ἀπόσεχε μὴ βαρυῖς τὸν Θεόν.

Νήσοι τὰς Τετράδας, καὶ τὰς Παρασκευὰς τὰς ὀκτωμῆρας ὅλε τὸ χρόνον, καὶ μῆτε καὶ Μητροπολίτῳ, μῆτε καὶ Πατριάρχῳ, μῆτε καὶ συγγῆνι, μῆτε καὶ φίλῳ μη χαλάσῃς τὴν νηστείαν τῆς Τετράδος, καὶ τῆς Παρασκευῆς. Ομοίως καὶ τὰς τεσσαρὰς Ἀγίας Τεσσαρακοσὰς. τὴν μεγάλῃν Τεσσαρακοσίῳ, χωρὶς λαδὶ τὸ μαγειρεύμα, χωρὶς κρασί, Δεύτεραν, Τρίτην, Τετράδα, Πέμπτην, καὶ Παρασκευὴν. ταύτας τὰς πέντε ἡμέρας ποιεῖ ἐναντίῳ, ἤγουν νὰ τρώγῃς τὸ βράδυ, μίαν φοράν τὴν ἡμέραν* ὅλῳ ἴσῃα τὴν μεγάλῃν Τεσσαρακοσίῳ, ἔξω ὑπὸ Σάββατον, καὶ Κυριακῇ. Μίαν φοράν νὰ τρώγῃς ὁφείλον τὴν μεγάλῃν Τεσσαρακοσίῳ, τὴν Εὐαγγελισμῷ τὴν Ἑορτῇ μόνον. μῆτε καὶ Βατῶν νὰ φάγῃς, μῆτε ὅλον τὸν χρόνον, Τετράδα, καὶ Παρασκευὴν* πλὴν ταύτης μεγάλης Ἑορτῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τῆς τιμῆς ἐνδόξης Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστῆ Ἰωάννου, εἰς τὸ Γενέσιον, καὶ εἰς τὰς ἑπτὰ τῶ Ἰωανναζέμ* ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ἀποτομῇ, καθὰς ἡνυκαμὴν γεγραμμένον εἰς ἀρχαίῳ νομίμῳ Βιβλίῳ. καὶ καὶ Ἀγίῳ Ἐνδόξῳ καὶ πανδοφίμῳ Ἀποστόλῳ, καὶ Πρωτοκορυφαίῳ Πέτρῳ καὶ Παύλῳ, καὶ ἐν τῇ Πεντηκστῇ. ἐν ταύταις ἡδὲ ὁ καταλύων, ἀδελφίμου ἔστω. Καὶ ὡς φησὶν ὁ μέγας Ἀθανάσιος* „ Μὴ καταλύειν νηστείαν ἐν ἡμέρῃ, εἰμῆπως ὅπῃ νόσῃ „ βεβάρησαι, ἤγουν Τετράδα, καὶ Παρασκευὴν. ὁ δὲ καταλύων ταύτας, συσταυ- „ ροὶ τὸν Χριστόν, ὥσπερ καὶ Ἰουδαῖοι. ἐν ἡδὲ τῇ Τετράδι παρέδωκεν αὐτόν, καὶ „ ἐν τῇ Παρασκευῇ ἐσαύρωσαν* καὶ ἐν τῇ ὁφείλει πᾶς δισσεβὴς Χριστιανὸς φυλάττειν ταύτας. Ταῖς δὲ ἄλλαις Σαρακοαῖς, τρεῖς ἡμέρας φυλάττε, Δεύτεραν, τετράδα, καὶ Παρασκευὴν νὰ μὴ καταλύῃς οἶνον καὶ ἐλαίον, ἤγουν καὶ Χριστιανῶν τὴν Τεσσαρακοσίῳ, καὶ καὶ Ἀγίῳ Ἀποστόλῳ* τῆς δὲ Παναγίας τὴν Τεσσαρακοσίῳ φυλάττε, ὥσων καὶ τὴν μεγάλῃν Τεσσαρακοσίῳ. τὴν Ἐκκλησίαν σου σώ- „ τρηξὲς ὑπὸ ψυχῆς, καὶ μὴ δὲ συντηχῇς τιποτὲ κοσμικὸν φάρμακον μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν* καὶ νὰ σέκασαι μὴ ὀλαβῇαι καὶ φόβον Θεοῦ.

Πίσδε, ὅτι καὶ τὰς ἁμαρτίας μας ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν ἐσαυρώθη καὶ τὴν σάρκα καὶ ἐπαθε, καὶ ἐβασανίσθη, καὶ ὅλα τὰ ἐπόμενα καὶ νὰ μᾶς σώσῃ, νὰ πλη- „ ρώσῃ τὸν χρόνον μας ὅλον, νὰ μᾶς λυβώσῃ ὑπὸ τὰς χεῖρας τῆς Δικαιοσύνης. Πίσδε, „ ὅτι εἰς τὸν Σταυρὸν ἀνέθανον ὡς ἄθραπος, καὶ ἐχαλῶν ἡ παναγία τοῦ ψυχῆ, „ ὥσων χωρίζεται καὶ ἡ ἐδική μας ψυχὴ ὑπὸ τὸν κορμὶ μας εἰς τὴν ὥραν τῆς θανάτου „ καὶ ἡ Θεότης, ὡς ἀχώριστος, καὶ ἀσπλάγχνος, ἔμεινε μὲ τὸ νεκρὸν κορμὶ* καὶ „ τὸ καὶ ἐλὼν καὶ τὸ Πανάγιον τοῦ Σώματος νεκρὸν, καὶ ἐρρύσαν δύο πηγὰς, αἵ- „ μα, καὶ ὕδωρ, ὡς ἐν Θεῷ καὶ ζωοποιῶ Σώματος, καὶ ἔχῃ ὡς ἀπλὴ ἀνθρώπου „ σώμα. Ομοίως καὶ αὐτὴ ὅλη ἡ Θεότης, ὡς ἀχώριστος, καὶ καὶ τῆς ψυχῆς ὅλη „ ἦτον καὶ εἰς τὸν Ἄδην κάτω. Καὶ ὥσων εἰς τὴν γλῶσσαν, φορῶν τὸ σῶμα, καὶ ἀν- „ θρώπος τέλειος ὑπάρχων ὁ Θεός, πλησιάζοντες τὸ Σῶμα οἱ ἄνθρωποι, ἐπλη- „ σιάζον τὸν Θεόν, ὥσων καὶ εἰς τὸν Ἄδην αἱ ψυχαί, πλησιάζοντες τὴν ψυχὴν τῆς „ Κυρίου, ἀποσιπλησιάζον τὴν Θεοπτερίαν. Καὶ τότε εἰς τὸν Ἄδην, ὅσοι ἔκταν „ τὴν διδαχὴν, καὶ εἶδαν τὸν, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν, καὶ ὁπίσθενται τὸν, ἐκείνης

ανέστη. Καὶ τότε μὲν τελεῖται τρεῖς ὥρας, ὅπῃ ἔκαμψεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἀΐδιον,
 πάλιν ἦλθεν ἡ ψυχὴ τῆς μέσης εἰς τὸ πανάγιον Σῶμα, καὶ ἔβρεθῃ τὸ πανάγιον
 ἐκείνο Σῶμα ἀφθαρτον, ἡλλοιωμένον ὑπὸ τῆς παχύματος τῆς σαρκός· καὶ εἰσελ-
 θῆσα ἡ ψυχὴ, ἀνέστησεν αὐτὸ ὅλη αὐτὴ ἡ Θεότης μὲν τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ σῶματος,
 πλὴν τὸ Σῶμα ὑπὸ φθορᾶς ἐτρέπη εἰς ἀφθαρσίαν, ὅλον ἡλλοιωμένον πῇ καλῇ,
 καὶ Θεῶν ἡλλοίωσιν. Καὶ ἐποίησε μὲν τὴν Ἀνάστασιν τεσσαράκοντα ἡμέρας μὲν
 τῇ Ἀποστόλῃ, καὶ ἐφαίντο εἰς αὐτὴς ὅσακις ἠθέλει. καὶ μὲν τὴν Ἀνάστασιν ἔφα-
 νε, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν Ἀποστόλων, ἵνα νὰ βεβαιώσῃ τὴν Ἀνάστασιν ταύτην, ὅτι αὐτὸ τὸ
 Σῶμα ὅπῃ ἔφερεν, αὐτὸ ἀνέστη καὶ ἐκ αὐτοῦ· καὶ ἐφανῆν εἰς τῶν Ἀποστόλων οὐδεὶς
 φοβῆς μόνον. Καὶ μὲν τεσσαράκοντα ἡμέρας, εὐχαλεπῶς Ἀποστόλους ἔβλεπε τὴν
 Γερουσίαν, εἰς τὸ ὄρος τῇ Ἐλαιῶν, καὶ ἐκεῖ τῶν ἐδιδάξε, καὶ ἐτηχέε τις, καὶ
 τῶν ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἑνὶ διδάσκειν, καὶ βαπτίζειν. Εἰς αὐτοὺς αὐτὴς αὐτὴς
 νεφέλῃ φατειῇ ἤρπασεν αὐτὸν ὑπὸ τῇ ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ Ἀγγελοὶ πλῆθος
 ἄπειρον, καὶ Ἀρχαγγελοὶ φατινοὶ ἠκολούθησαν, ὑμνῶντες, δοξαζόντες, εὐχαριστῶν-
 τες, καὶ ὁλογόντες τὴν ἀκρὰν συγκατάβασιν τῷ Κυρίῳ, καὶ τὴν Θεῶσιν τῆς ἀν-
 θρώπινος φύσεως. Καὶ ἔτι ἀνέβη ὁ Κύριος εἰς τὴν πρῶτην τῆς δόξης, καὶ εἰς
 τῶν Θρόνους τῶν Οὐρανῶν, καὶ ἐπροσκυνήθη αὐτὸ πάσης Ἀρχαγγελικῆς ἀρχῆς καὶ
 ὀφεισίας, καὶ προσκυμῆται, καὶ προσκυμῆσθαι εἰς τῶν ἀπεράντων αἰῶνας. Καὶ
 πάλιν πείθει, ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος μὲν τὸ σῶματος, καθὼς ἀνέληφθῃ ἐν δόξῃ,
 ἔτι μὲν δόξης μεγάλης μέλει κατεβῆναι ὑπὸ τὸν Οὐρανόν, νὰ κερῇ ζῶντας καὶ
 νεκροὺς, καὶ ἑκάστῳ νὰ δώσῃ τὴν τάπον καὶ τὰ ἔργα ταύτα. Πείθει, ὅτι τότε μέλει
 νὰ σαλπίσῃ ὁ Ἀγγελος, καὶ νὰ ἀναστῇ πᾶσα ἡλικία τῶν ἀνθρώπων τῇ ὁσε-
 βῶν. Καὶ τῇ μὲν ἀσεβῶν τὸ γένος, ὅσοι δὲν ὀπίσθυσαν τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν
 ἀληθινόν, θέλει τῶν κατεβάσῃ ὁ πύριος ποταμός, ὡς ἄχρον εἰς τὴν αἰώνιον κό-
 λασιν, νὰ μὴν ἰδοὺς αὐτὴν Βασιλείαν τῶν Κυρίων. Μοιροῖ γὰρ οἱ Χριστιανοὶ θέ-
 λουσι τὰς εἰς τὴν Κερίαν, νὰ δώσωσιν ὀφείτῃσιν ἀκριβῆ, πῶς ἐφύλαξαν τὸ
 Βάπτισμά τας, τὴν σφραγίδα τῶν Μύρων, τὴν Θεῶν Κοινωνίαν, τῶν ἑντολῶν
 τῶν Χριστοῦ, τὴν ἀγάπην, καὶ πῶς ἐτίμησαν τὸ Αἷμα τῶν, ὅπῃ ἔχουσιν δι' ἡμᾶς.
 Καὶ οἱ μὲν τὰ καλὰ πράξαντες, νὰ χωριδῶσιν ὡς κροβάται ὑπὸ τῇ εἰρήνῃ,
 εἰς τὸ θεῖον μέρος τῶν Χριστῶν· οἱ δὲ τὰ κακὰ πράξαντες, εἰς τὸ αἰσχροὺν μέρος
 τῶν Κυρίων, ὅθεν νὰ πάρῃ κατ' ἑκάστον μέρος τὴν περιπεριμένην ὑπότασιν. ὥστε οἱ μὲν
 δύνανται μὲν τῷ Θεῷ νὰ ἀπέλθωσιν ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει μεγάλῃ εἰς τὴν Βασι-
 λεῖαν τῇ Οὐρανῶν, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ εἰς Κόλασιν αἰώνιον. Πείθει, ὅτι μήτε ἡ
 Βασιλεία τῇ Οὐρανῶν ἔχει τέλος, μήτε ἡ Κόλασις τῇ αὐτῶν καὶ τῇ ἀσεβῶν ἔχει
 τέλος, ἀλλὰ καὶ ἡ Βασιλεία καὶ ἡ Κόλασις ἀτελεύτητος. καθὼς δείξει ὁ Κύριος,
 ὁ σκόληξ αὐτῶν καὶ τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν καὶ σβεσθήσεται.
 Αὐτὰ λέγονται Κεφάλαια, καὶ Ἀρθρα τῶν Πίστεως ἡμῶν. Ἐντολὴ δὲ καὶ ἐπὶ
 Μυστήρια, καὶ χρεώσεται ἕκαστος Χριστιανός νὰ τὰ ἠξιώσῃ, καὶ νὰ τὰ ὁμολογῇ καὶ ἔργῳ
 καὶ λόγῳ, ἵνα ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων Θεῶν σωθῶμεν. ἤσαν αὐτὰ. Τὸ Βάπτισμα, καὶ πα-

ραγγέλλει ἡ Ἐκκλησία τῷ Χριστῷ, ὅτι καὶ οἱ Γονεῖς τῶ Παιδίῳ, καὶ ὁ Γέρονς θέλει νὰ εἶναι νήσεις εἰς τὴν Βάπτισιν. καὶ νὰ εἶναι καὶ ὅρα πάντες (χωρὶς ἀνάγκης μεγάλης) πρὸς τῆς Λειτουργίας· ἢ ὡσὺν λειτουργήσῃ, παρθεύς νὰ τὸ Βάπτισον μὲν προσοχὴς μεγάλης καὶ φόβῳ Θεῷ· νὰ δευβάσῃ ὁ Γέρονς πρὸς δὲ χάρι, καὶ πρὸς ἀφορισμὸς τῆς Βαπτίσιας, καὶ τίποτε γονεϊκῆς ἔργου, ἢ ἄλλο τι ποῖον νὰ μὴ χωρήσῃ ἐκεῖ. β'. Μετὰ μεγάλης Μύρας νὰ τὸ ἀλείψῃ, καὶ τὴν ἀγίαν ᾠδὴν δόξουν τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ὅχι μὲν ἄλλας μύρας. γ'. Εἶναι ἡ Ἀγία Κοινωνία, τὸ φεμ-τὸν Μυστήριον· τὸ ὁποῖον Μυστήριον, εἰς τὸ τιμῶμεν καθ' ὡς χρεωστέμεν, φοβερόν· ἡ θελάμεν ἡδε καὶ Δαιμόνων καὶ ἐχθρῶν τῆς Πίστεως τῶν ἀνθρώπων. δ'. Ὁ πρῶτος Γάμος. ὁ ὁποῖος Γάμος, ἐπεὶ εἶναι Μυστήριον, νὰ λείπωσι καὶ ὅργανα, καὶ μέθαι, καὶ πολυφαγίαι, καὶ ἀρρολογίαι, καὶ πάντα τὰ Σατανὰ ἐνέργεια, καὶ νὰ εἶναι δοξολογία καὶ δαχρυσία πρὸς τὸν Θεὸν μὲν χαρὰς καὶ ἀφροσύνης. ε'. Μυστήριον ἡ Γερουσία. καὶ θέλει νὰ εἶναι καθαρὰ, Ἀγγελικὴ, ἀδαροδοκίμος. ς'. Μυστήριον, τὸ Εὐχέλαιον, δεῖ ἐπὶ Γερόντων. ζ'. Τὸ μέγα καὶ Ἀγγελικὸν σῆμα, ὅπρι λέγεται Μετανοία, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἶναι καθαρὸν, καὶ ἀπέρχον· διὸ τὰ ζιζάνια τὰ Κόσμου, ἦσαν διὰ τὰ ἀμύγδαλα, χωράφια, σπῖτια, βίαις, χεῖματι καὶ κήματι, τὰ ὁποῖα συγχίζουσι τὸν νῦν. Καὶ τὸτο τὸ Σῆμα, εἰς τὸ τιμῶμεν τινὰς ὡσὺν ἀρί-πει, καθβαίνει καὶ τὴν Ἀγγελικὴν ἀξίαν. Διότι, αὐτὸ εἶναι διαπύον, καὶ εἰς τέλος ὁ Χριστιανὸς ἀς γούη Καλόγηρος, διότι ὡσὺν δόξουν Βάπτιστον εἶναι.

Εἶναι καὶ Ἀμαρτία θανάσιμη ἐπὶ, αἱ ὁποῖαι χωρίζουσι τὴν ψυχὴν διὰ τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀφελίδουσι τῇ Διαβολῇ. καὶ αὗται αἱ ἀμαρτίαι εἶναι, ὡσὺν ῥίζαι καὶ Μπερές τῶν ἄλλων ἀμαρτιῶν. Καὶ α'. Ἀμαρτία εἶναι ἡ Γαστριμαργία, καὶ ἡ Μεθῆ, καὶ τὰ ἄλλα Διαβολικὰ ἔργα, ὅσα ἀκολουθεῖ τὴν Γαστριμαργίαν καὶ τὴν Μεθῆν. β'. Ἀμαρτία εἶναι ἡ Πορνεία, ἡ μαλακία, ἡ μοιχεία, ἡ ἀρ-σενικοκοιλία, καὶ τὰ λοιπὰ πικτὰ τὰ ἀκόλουθα ταύτης. γ'. Ἀμαρτία, ἡ Κλεψία, ἡ ἀρπαγή, ἡ ἀδικία, ἡ ἐρροσύνη. δ'. Ἀμαρτία ὁ Φόνος. Πέμπτη Ἀμαρτία ἡ Φιλαργυρία. ε'. ἡ Μυστακία, ἡ Ὀργή, ὁ θυμός. ζ'. Ἀμαρτία εἶναι ἡ Ὑπερηφανία, ἡ ὕβρις, καὶ ἔτερη. Ἀπεχε τῶν τοιούτων, ὡσὺν τὰ πυρὸς, ὡ Χριστιανέ.

Εἶναι καὶ ἐπὶ Ἀρεταί, αἱ τινες εἰσὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν Μπερές, καὶ εἶναι ἀντι-φάρμακα πρὸς τὰς ἐπὶ Ἀμαρτίας. ζ'. Ἀρετὴ εἶναι ἡ Ἐγκράτεια, ἦσαν ἡ ἀπο-χή παντὸς κακῆς, ἡ φύλαξις τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ἀκοῆς, τῆς σῶματος, αὐτὰ λέ-γονται Ἐγκράτεια. β'. Ἀρετὴ εἶναι ἡ Σωφροσύνη, ἡ ἀγνεία, ἡ παρθεσία, ἡ φύλαξις τῆς σῶματος. γ'. Ἀρετὴ ἡ Ἐλεμμοσύνη εἰς αἰχμαλώτους, εἰς πτωχοὺς, εἰς Ἐκκλησιαίαις. δ'. Ἀρετὴ ἡ Ὑπομονὴ δεῖ τὸν Θεόν, καὶ ἡ καὶ Χριστὸν καὶ Νόμον Ὑπακού. ε'. Ἀρετὴ τὸ Μίσος τῶν γινόντων παραγμάτων, καὶ τῆς χαρὰς τοῦ Κόσμου. ς'. Ἀρετὴ, ἡ Χειρομύτης Ταπεινώσις. ζ'. Ἀρετὴ ἡ καὶ Θεὸν Ἀγάπη εἰς τὰς Χριστιανὰς, καὶ ἡ εἰρήνη. Αὐτὰ ποῖναι χρεωστέμεν νὰ φυλάγμεν μέγα θανάτου, καὶ νὰ τὰ κάμνμεν, ὅτι εἰς δὲ τὰ κάμνει, φθίδος ἔχει τὸ ὄνομα καὶ λήγεται Χριστιανός. Πρόσεχε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ μὴ γελᾷς. Διὰ τὴν Λειτουργίαν μὴ

λείψης, εἰς τὰς Ἑορταῖς τῶν Ἀγίων πῆγαναι, ὅπως δοξάζεται ὁ Θεός, καὶ εἶναι
 ἀταξία καὶ φόβος Θεῶν, καὶ δούλωσι τυχόντων· εἰ δὲ καὶ σωτηριώδεις, σὺ πρόσχε, καὶ
 λέγε μέσασιν τὸ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν.
 Ὅταν ἀδυνήσης ἐσὺ, ἢ καὶ ἄλλος Χριστιανὸς, δράμε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς ὁ-
 ποίαν ἔχεις Πίσιν φιλοπότεραν, καὶ ἃς φάλασι Παράκλησιν, καὶ ἃς ὑψώσωσι
 Παναγίαν, καὶ ἃς ποιήσωσιν ὀπτιμῶτα ἀπὸ λείψανων Ἀγίων, καὶ ἀπὸ τὰς ἀγίας
 Εἰκόνας, ἢ καὶ Εὐχέλαιον, ἢ Τεισάγιον φάλε. Πρόσχε καὶ τὰ τοῦ, νὰ ἐξομολογᾶ-
 σαι τὰς ἁμαρτίας σου εἰς αὐτὰ Πνδματικόν, καὶ νὰ μεταλαμβῶναι τὰ Θεῖα Μυσ-
 τήρια, τὸν χρόνον πένταρης φοραῖς· καὶ ἔχε Πίσιν καὶ ἐλπίδα βεβαίαν νὰ σωθῇς, καὶ
 ὁ Θεὸς σώσει καὶ σέ, καὶ πάντας ἡμᾶς, ὅσοι τῆς πολλῆς αὐτῆς ἀγαθότητος. Α' ΜΗ' Ν.

Α'ΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΣΙΝΑΪ Ο'ΡΟΥΣ.

Λ Ο' Γ Ο Σ Η'.

Περὶ τῆς Ἀγίας Συνάξεως, πετέσι τῆς Ἀκολουθίας,
 καὶ πᾶσι τῶν μὴ κατακρίνειν, ἔ μνησικακεῖν.

Ε'ΥΛΟΓΗΣΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡ.

*** Ἀντοπὲ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνδματος μᾶς ὁδοποιῆ, καὶ μᾶς προ-
 *** σάσσει εἰς ἄλιον τὸν Ἀγίον Γραφίον, νὰ πρᾶμην καὶ νὰ φυλάττωμεν
 *** Π ἁγίως, καὶ μὴ πᾶσαι ὁπμήλειαν πρὸς Θεῖας Ἐντολὰς, καὶ ὁδοποιῆ-
 *** λίας τοῦ Θεοῦ. ὁδοποιῶν δὲ ἡ παραίνεσις καὶ νουθεσία τοῦ Προφήτου Δαυὶδ,
 ὅπως ἀναγνώσκωμεν καὶ φάλλωμεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, μᾶς ὁδοποιῆ καὶ μᾶς ἀ-
 ναγκάζει φιλοπότερον, διότι αὐτὴ ἡ Βίβλος τῶν Ψαλμῶν μᾶς παιδεύει περὶ Πί-
 σιας, καὶ μᾶς νουθετεῖ πρὸς Θεοσέβειαν, ἡ γὰρ, πᾶς νὰ προσκυνῶμεν καὶ νὰ τιμῶ-
 μεν τὸν Θεόν. Αὐτὴ μᾶς διδάσκει πρὸς σωφροσύνην, καὶ μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸν φόβον
 τοῦ Θεοῦ, καὶ μᾶς διηγείται περὶ Κολάσεως, καὶ Φόβου, καὶ Κατανύξεως, περὶ Ἐγ-
 κρατείας, περὶ Μιτανοίας, περὶ Συμπαθείας, περὶ Ἀγάπης Θεοῦ, περὶ Ὑπο-
 μοχῆς, περὶ Ἀγνείας, πετέσι Καθαρότητος καὶ Παρθενείας, περὶ Μακροθυμίας,
 περὶ Νηστείας, περὶ Ἐλεημοσύνης, διότι ἡ Προσδοχὴ καὶ ἡ ἀνάγκη τῶν Θεῶν
 Γραφῶν, ὅπως τὰς ἀναγνώσει καὶ πρὸς ὁδοποιῆ καὶ νουθεσίαν, εἶναι Μήτηρ πασῶν τῶν Ἀρετῶν. Ἐπειδὴ δὲ μὴ πρὸς προσδοχῆς λαμβάνει ὁ ἁ-
 θρωπὸς καθεζήματα καὶ χάριν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διότι λέγει αὐτὴ ἡ Βίβλος τῶν Ψαλμῶν,
 πετέσι τὸ Ψαλμῶν, ὅτι ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, ἡ γὰρ εἰς τὰς Ἐκκλη-

„ σίας δοξολογεῖτε τὸν Θεόν. καὶ ἐν μυστῇ Ἐκκλησίας ὑμνήσωσι. Διὰ τὸτο καὶ ὁ Προφήτης, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ, μᾶς προειργάσθη καὶ προσάγει μᾶς νὰ δαΐμιεν, καὶ νὰ παροικῶμεν τὸν Θεὸν πάντοτε, καὶ πάντα ἀγαπῶν, μὲ προσδοχῆς καὶ δεισέως, καὶ λέγει. „ Σχολάσατε καὶ γινώτε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός. διότι χωρεῖς νὰ χολάσῃ κανεὶς καὶ νὰ πολυκαυρῇ εἰς τὰς προσδοχὰς καὶ εἰς τὰς θείας ἀναγνώσεις τῆς Γραφῶν, δὲν διώκεται ἕτε τὰ ζητήματά τε νὰ λαβῇ, ἕτε τὸν Θεὸν νὰ καταλάβῃ καὶ ἀλήθειαν. Ἐπειπερ, ἐὰν εἰς ταῖς φθαρταῖς τέχναις τοῦ Κόσμου τάτε, αὐτὸ δὲν χολάσῃ καὶ νὰ λείψῃ κανεὶς διὰ κάθε λογῆς φροντίδα, δὲν διώκεται νὰ μάθῃ ὅλῃον τίποτες διὰ τὴν τέχνην, ὅπῃ ἐπιχειρῇ, πότε μᾶλλον ἐκεῖνος, ὅπῃ θέλει νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεόν, καὶ θέλει νὰ διαρῇσῃ τὸ ὄνομά τε τὸ Ἄγιον, καὶ νὰ κατορθώσῃ τὰς Ἀγίας τε προειργασίας, ἀπὸ τῆς νὰ χολάσῃ καὶ νὰ δέεται πρὸς τὸν Θεὸν θερμῶς καὶ συνεδνῶς ἕως τέλους τῆς ζωῆς τε, καὶ ἔχῃ τὴν ψυχὴν τε πρὸς τὸν Θεὸν ἐπιτερωμένην. Δὲν βλέπεις τὰς Ἀρχοντας καὶ Ἐξουσιαστας, ὅπῃ λαμβάνουν τὰς προσηκούσας ἐξουσίας ταύτας, πῶς, ὅταν εἶδον καιρὸν νὰ κάμνῃ κανένα τὸς θέλημα, ἀναγκάζονται διὰ τὸν λογισμὸν τῶν αἰσῶν διὰ πυρός, καὶ συνεδνᾷ καθ' ἑαυτὰς ἀπ' αὐτῶν, καὶ λέγει· ἕως ὅπῃ ἔχω τὴν ἐξουσίαν, ἕως ὅπῃ εἶναι εἰς τὸ χεῖρ μὲ νὰ προσάγω καὶ νὰ μὲ ἀκούω, ἕως ὅπῃ μὲ ὑποτάσσονται πάντες ἐν δουλίᾳ, ἄς πληθύνω, ἄς κτίσω ὁσμήτια, ἄς δοκιμάσω μελάρια, ἄς φυτεύσω ἀμπέλωνας, ἄς πλατύνω, καὶ ἄς αὐξήσω ὅλα μὲ ταί τιποτες, ἄς φοράσω τὸν καιρὸν, πρὶν νὰ ἀλλάξῃ τὰ πράγματα καὶ ὁ καιρὸς, ἀς μὴν ἀναμείνω, ἄς μὴ ἀμελήσω, διότι δὲν ἤξεύρω τί θέλει γινῆν ἕως πὺν αἰώνιον.

Ἀπὸ τῆς καὶ ποιῆτος λογισμῶς οἱ πρῶτοι τῆς ἀνθρώπων, ἀναγκάζονται ὑπὸ τῆς Δαιμονίας καὶ προειργασίας καὶ βλαβερῶν, συνεδνᾷ εἰς τὰς περὶ τῶν μῶν, καὶ εἰς τὰς μέμνηται συμπτῶν, καὶ δὲν ἡμπορῶν ποτέ τις νὰ τελεσφορήσῃ, ἢ νὰ κάμνῃ κανένα καλὸν ἢ τὴν ψυχὴν τῶν. ἕτε τὰς μέμνηται νὰ συλλογισθῇ ποτὲ πρὸς ψυχῆς, ἢ νὰ ἐνθυμηθῇ πρὸς θανάτου, ἢ πρὸς Κολάσεως καὶ Κρίσεως, ἀλλ' ὅλας δι' ὅλα δὲν γνωρίζουν τὰ λόγια τῶν, ἕτε ἤξεύρων τί κάμνουν, ἀλλὰ πλανῆνται καὶ πλανῶσι. Καὶ ἐὰν ἦτον μόνον εἰς τόσον, ὅλιγον ἤθελον εἶναι το κακόν, ἀλλὰ μισθῶν εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ὑβρίζον, ἐπιβελόν, καὶ φθορῶν, καὶ κατακτείνον, καὶ ἐγκαλῶν, καὶ κανεὶς διὰ λόγους μᾶς δὲν προσέχει, ἕτε βλέπει ταῖς ἐδικαῖς τῶν ἀμαρτίαις. κανεὶς δὲν μεμνηνᾷ ἕτε λογιάζει πρὸς τὰ φορτία τῆς ἐδικῆς τῶν ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ μόνον τῆς γειτόνων μᾶς τὰς ἀμαρτίας βλέπομεν ἀκριβῶς. Ἐως εἰς τὸν λαμὸν εἰμῶμεν εἰς τὴν λάσπην τῆς ἀμαρτίας, καὶ τίποτες δὲν βαλόμεν εἰς τὸν νῦν μᾶς πρὸς τῆς ἕως τὰς γειτόνων. Πρὸς τῶν ἄλλων μεμνηνῶν καὶ ἀνοητοῦμεν, καὶ ἕτε ὅταν γινώσκωμεν δὲν ἐξεπίζομεν τὰ ἐδικὰ μᾶς κακὰ καὶ μεγάλα καὶ θανάσιμα, καὶ πρὸς βλέπομεν ἕτε τὰ συλλογίζομεν. Ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἀμαρτιῶν μᾶς, δὲν ἡμπορῶμεν νὰ συνάσωμεν τὴν κεφαλὴν μᾶς νὰ ἰδῶμεν τὸν Οὐρανόν, καὶ τὰς γειτόνων μᾶς τὰ προειργασίας ἀμαρτίαις ἐρῶμεν καὶ ἐξεπίζομεν. Ὑπὸ τῶν πόδας τῶν ἐχθρῶν

καταπατέμεθε, ἢ πάλιν δὲν ἐνέπιόμεθε. κανεία δὲν λυπέμεθε, τινὰ δὲν ἀ-
 λαβέμεθε, ἀλλὰ τὰς πάντας δαγκνέμεθ, τὰς πάντας κατ' ἐρώμεθ, τὰς μικρὰς
 ἢ τὰς μεγάλας, τὰς αἰτίους ἢ τὰς ἀναίτιους, τὰς Ἱερεῖς ἢ Διδασκάλους ἡμῶν, ἐκεί-
 νους ὅπῃ μᾶς ὁδηγῶν, ἢ ὅπῃ μᾶς νουθετῶν, ἐκείνους ὅπῃ μᾶς παραινῶν, ἢ ὅπῃ
 μᾶς ἐπιτιμῶν. Καὶ ὅτ' ἅπαντα ἔρχεται ἡ ὀργὴ τῶ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς, ἢ ὅτ' ἅπαντα παιδεύο-
 μεθε, ἢ πειθαριζόμεσθα εἰς πολλὰς θλίψεις ἢ κινδύνους, ὅτ' ἅπαντα τυφλωσιν καὶ
 ἀγνοήσιν, ὅπῃ μᾶς κρατεῖ, διότι πολλὴ εἶναι ἡ ἐδίκη μὲς τυφλώσεως, πολλὴ εἶ-
 ναι ἡ ὀκνηρία ἢ ἀμέλεια μὲς. Καὶ κανεῖα κατένοχες δὲν εἶναι εἰς τὰ λόγους μὲς,
 ἢτε φόβος Θεοῦ, ἢτε διόρθωσις, ἢτε μετανοία, ἀλλ' ὅπως δὲ ὅλος ὁ νους μὲς εἶναι
 εἰς τὰ φαγοπότια ἢ εἰς μέθαις, ἢ πορνείαις, ἢ περιεμὴν τῶν ζώων μὲς ὅλως εἰς
 χοράς ἢ παιγνίον ἢ ἢ πηλολημματα ἀλόγων· εἰς πηλολημματα, ἢ πηλολημματα, ἢ εἰς
 ἄλλα Διαβολικά καμματα· εἰς ἀεχρολογίας ἢ ἀργολογίας, ἢ εἰς ὅλα τὰ ἔρ-
 γα τῶ Διαβόλου ἀχολογίῃ ἢ δὲν ἀμειβόμεθ, ἢτε εἰς σκολομμεθα ὅλως τῶν ἡμέ-
 ρων, ἀλλὰ καταπορεύμεθ ἢ φαγνῶν, ἢ πιστῶν, ἢ σωτῶν, ἢ πασῶν τῶν ἀναγκαιῶν
 ἡμῶν ὑπηρεσιῶν ὅτ' αὐτῶν. ἢ εἰς τῶν Ἐκκλησιῶν τῶ Θεοῦ, ἢ εἰς τῶν προσδύχων
 ἢ τῶν ἀγνώστων τῶν θείων Γραφῶν, ἢτε κίαν ἄραν δὲν θέλωμεν νὰ σαθῶμεθ μὲ
 προσθυμίαν ἢ δολάβειαν, ἀλλὰ σπουδαζόμεν νὰ φυγώμεθ ἀπὸ τῶν Ἀγίων τῶ Θεοῦ
 Ἐκκλησιῶν, ὡσανύ ἀπὸ τῶν φατίων. Καὶ ἐὰν λάχῃ ἢ εἶναι ἡ ἐρωμένη τῶ Ἀγίου
 Εὐαγγελίου φελοστέρα, ἀνακατήμεθ ἢ συχορνέμεθ ἢ μεγάλως εἰς σκολομ-
 μεσθα. ἐὰν δὲ ἢ ὁ Ἱερέας, ὅπῃ ἴαλλαι τῶν Ἀπολεθίων, ὅτ' ἀπλῶς αὐτῶν ὀλέ-
 γον, ἢ ἀργοπορήσῃ πᾶσι μικρὸν, σκυθραπάζομεθ ἢ βαρυνόμεθε καταπαίνομεθ.
 Ὅταν δὲ προσφέρῃ τῶν ἀνέμεκτων θυσιῶν, τοῦτοι τῶν Ἀγίων Λειτουργίας, ἐὰν
 ἀργοπορήσῃ ὀλίγον, ἀμειβόμεθ ἢ νυστάζομεθ ἢ χασμέμεθ, ἢ σπουδαζόμεν νὰ φυ-
 γώμεθ ἀπὸ τῶν προσδύχων, ὡσανύ ἀπὸ Δικαστηρίων ἢ ἀναγκαζόμεσθα ἀπὸ τῶν Δια-
 βόλων νὰ πηγνέμεθ εἰς τὰ κακά μὲς ἔργα, ἢ εἰς ταῖς ἀσωταίαις, ἢ εἰς τὰ φα-
 γοπότια, εἰς πορνείας ἢ μοιχεύσεις ἢ ἀρσενοκοιτίαις, ἢ ἄλλαις ἀχραῖς πράξεσι.

Πολλὴ εἶναι ἡ ἀμέλεια ἢ ἡ ὀκνηρία μὲς, Ἀδελφοί μὲ ἀγαπητοί, διότι ἔσο-
 ταις ἢ νὰ χρεωσώμεθ νὰ τέκωμεθ εἰς πάσαν προσδύχων μὲ μεγάλως προσδοχὴν ἢ
 σπουδῇ, ὅτ' ὅπως δὲ εἰς τῶν θείων Γραφῶν τῶν Ἀρχαίων Μυστηρίων, χρεωσώμεθ
 νὰ τὰ καμνῶμεν τῶν, νὰ τέκωμεθ μὲ φόβον ἢ ἐρόμην ἢ προσδοκῶν τῶν Δεσποτῶν Χειρῶν
 εἰς τῶν ἄραν ταύτης τῆς θείας Προσδύχης. Ἡμεῖς δὲ ταύτων ἢ προσδύχων μὲ
 καθαρίαν ἢ ἀδόλον θένομεν, ἢ μὲ σωπεριμενίαν ἢ πεπεινωμένον καρδίαν, ἀλ-
 λὰ ταῖς κείταις ἢ ταῖς κυβερνήσεσι τῶν πολλῶν ἢ ματαίων παραγμάτων, εἰς τῶν ἄραν
 τῆς θείας Λειτουργίας διέσκευον νὰ ταῖς κάμωμεθ. ἢ ἄλλοι μὲν δὲν συλλογίζον-
 ται, ἢτε ἐνοιοῦνται μὲ τί λογὴς καθαρότητι ἢ μετάνοιαν τὰς ἀρεπείας νὰ προσελ-
 θῶν νὰ μεταλάβωμεν τῶν ἀρχαίων ἢ ὁσίων Μυστηρίων ἐκείνων, ἀλλὰ συλλογίζον-
 ται μὲ τί λογὴς φορέματα νὰ φορέωμεν. Καὶ ἄλλοι πάλιν δὲν θέλουν νὰ σαθῶν ὡς
 πέλως τῆς Λειτουργίας εἰς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ ἐρωτῶσιν ἄλλως, τί ἴαλλαι εἰς
 τῶν Ἐκκλησιῶν, ἢ ἐὰν εἶναι ὡς τῆς Κοινωνίας, ἢ ἔχοντι παρὰ τοῦ Θεοῦ ὁρμαῖοι,

ἦσαν πηλαλάτοι, καὶ ἀρπάζον τὸν Ἅγιον Ἄρτον, τῆς τῶν Ἀγίων Κοινωνίας, ὡσὰν σκύλοι, καὶ ἐτρεῖ πάλιν ξεβαίνον. Ἄλλοι δὲ πάλιν, ὡσὰν ἔλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἡσυχάζον ἕτε μίαν ἄραν, ἀλλὰ συνομιλῶντες οἷας μὲ τὸν ἄλλον, φλυαροῦσι μάλλον, ἢ προσδύχονται. καὶ ἄλλοι πάλιν ἀφίεν τὴν Μυσταγωγίαν τῆς Θείας Λειτουργίας, καὶ ἔρχοντο νὰ ὑπολαύσων τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός. Ἄλλοι δὲ πάλιν δὲν φοβάζον, ἕτε πάντες δὲ τὰς κακὰς πρὸς ἐργασίας, ἕτε προσέχον εἰς τὴν συνειδήσιν πρὸς, νὰ καταλάβον καὶ νὰ γνωρίσων τὰ ἀμαρτήματά τας, ἕτε νὰ μετανοήσων καὶ νὰ καθαρῶνται ὑπὸ τὸν ρύπον καὶ τὴν λαίρην, ὅπως ἔχον. Ἀλλὰ ἐπ' αὐτὰς εἰς ἐκεῖνα ἀνυγνίσκοντο καὶ ἄλλα φορτία, καὶ συγχάζονται τὰ κάλλη καὶ τὰς ὁμορφίας τῆς Γυναικῶν, καμνοντες τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Θεῶν πορευόντων ἕτε τῆς ἀλόγῃ αὐτῶν ἐπιθυμίας, καὶ ἄλλοι πάλιν συμφωνοῦσι καὶ παζαρεύονται περὶ κτημάτων καὶ πραγμάτων, καὶ κάμνουν τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Θεῶν πραγματευμένων, καὶ τοποῦν ἀγορὰς κάμνουν τὴν φρικωδεστάτην ἐκείνην ἄραν. Ἄλλοι πάλιν περὶ τὴν ἄραν τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς καταλαλαῖς οἷας τὸν ἄλλον, ἢ ἕτε τὰς Γίρεις, ὅπως προσφέρει τὴν Θεῶν Γεργίαν. Εὐρίσκονται δὲ καὶ πολλὰς Γυναικας εἰς τὰς τοιαύτας ἀτυχίας, καὶ μάλιστα ὅσαις δολοῦν τὸν Διάβολον, αἱ ὁποῖαις δὲν πηγάζον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἕτε νὰ προσδύχωνται, ἀλλὰ ἕτε νὰ φαίνωνται εἰς τὰς ἀνδρας, καὶ νὰ πλανῶν πολλὰς ἀγνώστους.

Καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ παραινέσις καὶ νουθεσία με ἐλέγχει καὶ τὰ δύο μέρη, ἦσαν καὶ ἄνδρες καὶ Γυναῖκες, ἀς ἐλθόντες πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λόγου, νὰ εἰπῶ καὶ νὰ κλαύσω τὰ ὅσα ἐκαίοντο εἰς ἡμᾶς, ὅπως λογιζόμεθα πῶς εἰμεθε Χριστιανοί, ἡ ἀμείλεια καὶ ἡ ἀφροσύνη, διότι τί ἄλλο χειρότερον ὑπὸ τούτου, ὅταν κάμνοντες ἀρπαγὰς καὶ πονηρίας, καὶ πλῆθος ἀμαρτημάτων ἔχοντες εἰς τὴν λόγην μας, νυπόμενοι τὰς χεῖρας μὲ ὀλίγον κερὸν, πρὸς κύριον Παρρησίαν καὶ μεταλαμβανόμενοι τὸ Ἅγιον ἐκεῖνο Σῶμα, καὶ τὸ τίμιον καὶ θεῶν Αἷμα, ὅπως ἐχύθη ἕτε τὴν σωτηρίαν τῆς Κτίσεως, ἔσονται ὅπως ἐκείθεν ἀκαθάρτοι, καὶ μεμολυσμένοι; Δὲν βλέπετε πῶς ὁ Γένος, ἕτε νὰ μεταλάβῃ ἀνυγνίσας τὸ σῶμα τῆς Διαποτικῆς, ἐκατεκρίθη παρὰ τοῦτο, καὶ ἔδωκε χάριμα τῇ Διαβολῇ; διότι λέγει, ὡς ἔλαβε τὸ φωμίον, παρὰ τοῦτο ἐσέβη ὁ Διάβολος εἰς αὐτὸν, ὅχι πῶς νὰ ἐκαταφρόνησε τὸ φωμίον ὁ Διάβολος, ἀλλὰ ἐκείνον, ὅπως τὸ ἔλαβε. διότι, εἰπέ μοι, με τί συνειδήσιν μεταλαμβάνεις τὸ θεῶν Μυστήριον; με ποῖαν ψυχὴν; με τί λογισμόν; ἔσονται καὶ νὰ σὲ κατηγορῇ ἡ συνειδήσις σου ὑπὸ μέσσα; Εἰπέ μοι, τὰ κατὰ ἐὰν ἐβάρυνες κοσμον εἰς τὰ χεῖρά σου, ἡ θέλεις πολέμῳ νὰ πιάσῃς τὸν Βασιλέως τὰ φορέματά; καὶ τί λέγῃς τῷ Βασιλεῖ, ὅπως ἕτε τὰ ἐδικά σου φορέματά; ἡ θέλεις δειλὴν νὰ πιάσῃς, ἔχοντας τὰ χεῖρά σου μεμολυσμένα; ἀλλὰ πρὸς τὴν ἡ θέλεις τὰ πλεῖστα καὶ τὰ σφαιρίσματα καλὰ, καὶ τότε ἡ θέλεις πιάσῃ τὰ φορέματά σου. τὸ λοιπὸν ἕτε ὅσον ἕτε σφαιρίσματα καὶ ὅτι τὰ φορέματά σου δὲν τιμᾷς τὸν Χριστόν; Καὶ ποῖαν συγγνώμην θέλεις ἔχειν, εἰπέ μοι, διότι δὲν φθάνει μόνον, πῶς νὰ πηγάζῃ τινὰς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ νὰ βλέπῃ τὰς Εἰκόνας τῆς Ἀγίας, καὶ τὰς τιμὰς Σπυριτοῦ.

καὶ τὰ τὰς ἀσπάζεται, ἅτε ἐὰν πλυῖν κανεὶς τὰ χεῖρά τε μὲ νερόν καθαρίζεται, ἀλλὰ ἐὰν παύσῃ καὶ φύγῃ τὰς ἀμαρτίας, καὶ ὑποπλύνῃ τὸν μολυσμὸν αὐτῶν μὲ τῷ ἔξομολόγησιν καὶ τὰ δάκρυα, καὶ μὲ ψυχῇ ταπεινωθῇ, καὶ ἔτι ἐὰν ἀποπέλθῃ καὶ μεταλάβῃ τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων. Ἀλλὰ ἴσως καὶ δεῖτε εἰπὴ κανεὶς, ὅτι δὸν ἡμπορῶ καὶ δακρύσω καὶ καὶ κλαῖσω τὰ λόγους. Διὰ τί; ὅτι δὸν πονεῖς, ὅτι δὸν αἰδανῶσαι, ὅτι δὸν λογιᾶσαι τὴν φοβερὰν ἡμίραν τῆς Κελεύσεως. Ὁ μὲν, ἐπεὶ δὸν διέσωσαι καὶ δακρύσῃς, καὶ σείαξον ὑπὸ καρδίας, καὶ συνδράψασον ἐκ λυγρῆς, καὶ ὑποκοφον τὰ γέλοια, καὶ ᾤχεσάσῃ με φόβον τῆς Διαπότῃς, καὶ ἔχωντας τὰ ὀμμάτια εἰς τὴν γλῶσσαν, ἔξομολογῇ τὰς ἀμαρτίας σου μὲ ταπεινῶν καρδίαν. Δὸν βλέπεις ἐκείνους, ὅπως ᾤχεσέονται τὸν ἐπὶ γαίῃ Βασιλεῖα; πολλοὺς φοβῶν, αὐτοὶ εἶναι καὶ ἀσεβεῖς, πῶς σέονται μὲ πάσης ὀλιβείας καὶ φόβου, βλέποντες πρὸς αὐτόν; καὶ μίτε σωτηρχῶν, μίτε σαλῶν, ἅτε ἄλλω καρμῶν ὑπερσῶν κάμνουν, ἀλλὰ μὲ ἡσυχίαν καὶ φόβον πηγαινῶν πρὸς αὐτόν, καὶ σέκων ὁμοφροῦς; Ἡμεῖς δὲ, ὡσὺν καὶ ἐμιαδον εἰς θεῶν, ἢ εἰς λαόν, ἔτι σέκομεθα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ γελῶντες καὶ φλυαροῦντες, καὶ σωμιλιῶντες, καὶ πλανῶμεθα τὰ λόγους μας, καὶ θαρρῶμεθα, ὅτι σέκομεθα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Δὸν ἡξάρετε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἰαφεῖον καὶ λιμῆρας; ἐὰν εἶσαι λοιπὸν εἰς τὸ ἰαφεῖον καὶ δὸν ἰαφέσῃς, πότε καὶ ἰαφέσῃς; καὶ ἐὰν εἰς τὸν λιμῆρα κινδυνεύῃς, πῶ καὶ ἡσυχάζῃς; Στεκνῶτε, ᾤχεσθε κατὰ Ἀδελφοί μου, μὲ ὀλιβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰς τὴν ὥραν τῆς Ἀγίας Λειτουργίας, διότι μὲ εἶτι λογῆς ἀγάπῃ, καὶ ὀλιβείαν, καὶ λογισμὸν ᾤχεσθαι κατὰ ὅσας τὴν ὥραν ἐκείνῃ, ἔτι προσαναφέρεται καὶ εἰς τὸν Διαπότην. Διότι, ἔτι τὸ το λέγεται Ἀναφορά, ἔτι καὶ ἀναφέρεται πρὸς τὸν Θεὸν μὲ ἡσυχίαν καὶ κατενύξιν. Ἐξομολογήσῃ τῷ Χρυσῷ καὶ τῷ Γεράν τὰς ἀμαρτίας σου· καταδίκασον τὰς ἀμαρτίας σου, καὶ μὲν ἔχῃς, διότι δὸν εἶναι ἐν ἑσπῇ ἐκεῖνο, ὅπως φέρνῃ δόξαν καὶ χαρὰν. Κατάκεινον τὰ λόγους ἐμπροσθεν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ καὶ σὲ δικαιοσύνη ὁ Κελεῖς ἐμπροσθεν τῷ Ἀγγέλῳ καὶ παντὶς τῷ Κόσμῳ. Ζητῶν ἔλεος, ζητῶν συγχώρησιν, ζητῶν ἀφῆσιν τῶν ἀπερασμῶν ἀμαρτημάτων, καὶ λυγρῶσιν τῶν μελετήτων, καὶ καὶ ἔλθῃς, κατὰ τὸν ὅρον, καὶ μεταλάβῃς τῶν ἀρχαίων Μυστηρίων. καὶ καὶ μεταλάβῃς τῷ Θεῷ Σώματος καὶ Αἵματος μὲ καθαράν καρδίαν καὶ καλῶν συνειδήσεων· καὶ καὶ σὺ γαίῃ εἰς καθάρσιν ἢ Θεῷ Κοινωνία, καὶ ὅχι εἰς κατάκρισιν. Ἀκούσον τί λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος. „Ὁς δοκιμάσῃ κατὰ ὅσας τὰ λόγους, καὶ ἔτι ἀξέσῃ ὑπὸ τὸν Ἄγιον Ἄρτον, καὶ ὅς πίνῃ ἐκ τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου. Διότι, εἴ τις τρώγῃ καὶ πίνει ἀνάξιως, εἰς κατάκρισιν τὴν τὴν τρώγῃ καὶ τὴν πίνει, καὶ καὶ μὴ ὁφείλῃ τῷ Σώματι τοῦ Κυρίου. Διὰ τὸ εἶναι εἰς τὰ λόγους σας πολλοὶ ἀδελφοί καὶ ἀρρώστοι, καὶ μικροὶ ὑποδαίνωνται ᾤχεσθαι. Βλέπεις, ὅτι καὶ ἀδελφοί καὶ θανάτοι ᾤχεσθαι τὸν Θεὸν ὑποπρὸν ἔρχονται, καὶ καὶ μεταλαμβάνωμεν τῶν Θεῶν Μυστηρίων ἀνάξιως; Ἀλλ' ἴσως δεῖτε εἰπὴ, καὶ ποῖος εἶναι ἄγιος; Ἡξάρεται τὸ καὶ ἐγὼ τὸ το, ἀλλ' ὅμως, μόνον ἐὰν θελήσῃς, γίνεσθαι ἄγιος. Κατάλαβε τὰ λόγους σου, πῶς

ἔσαι ἀμαρτωλός· ἔκοψα δὲ τὴν ἀμαρτίαν· λείψαι δὲ τὰς πονηρίας, καὶ δὲ τὴν ὀργὴν. δεῖξον ἔργα μετανοίας· ὅπως ἐν σοὶ σωφροσύνη, πραότης, μακροθυμία· φανέρωσαι συμπάθειαν· δὲς ἐλεημοσύνην εἰς τὰς πτωχὰς καὶ ἐξουκας δὲ καρπὸν δικαιοσύνης, καὶ ἔργους ἀγίου. ᾠδοῦν καὶ ψαλμοῖς τὸν Θεὸν ἐν ψυχῇ σου μετὰ ὁμῶν, καὶ αὐτὸς θέλει σε δάσει ὅλα τὰ ζητήματά σου. εἰ δὲ καὶ δὲ κάμῃς ἐν τῇ, εἰς μάτην κοπιᾷς συνβέχωντας τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ δὲ εἶναι ὁ λόγος ἐδὲ κός μιν, ἀλλὰ Δεσποτικὴ φωνή, ὅπως λέγει· „ Τί με λέγετε, Κύριε, Κύριε, „ καὶ τὸ θέλημά μιν δὲ κάμνεται; διότι ἡ Πίστις χαλεπὰ τὰ ἔργα νεκρὰ ἔστιν. Ἀλλὰ πῶς; ἐπειδὴ ποιητὰ ἔργα ἔχω, δὲ ἀρέπει να προσδύχωμαι; δὲ ἀρέπει να συνβέχω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Θεῷ; Δὲν σε λέγω τὸτο, ἔτε τὸτο σε ἀποδοσῶ· ἀλλὰ σε ᾠδοῦν καὶ να προσδύχῃσαι, ὡς κατὰ ἀρέπει, ὅτι να σικαίμεθον εἰς τὰς προσδύχας, κατὰ ἀρέπει να σὲ κινῇ κανεὶς ἐμφοδον τῷ Θεῷ, εἰς να μὴ εἴπῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς ὁ Χεῖρος, κατὰ ἀρέπει πρὸς τὰς Ἐβραίας· „ Οὐ οἶκός μιν οὐκ, „ κός προσδύχης κληθήσεται, ὑμεῖς δὲ ἐποίησατε αὐτὸν σὺν ἡλίον λησῶν. Καὶ ἐὰν ἐκεῖνοι, ὅπως ἐπωλῶσαν καὶ ἀγρόρασαν εἰς τὸν Ἐβραϊκὸν Νάον, τὰς ἐδίωξαν ὁ Κύριος, διερωνάτας, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, ὅπως ὑβρίζον εἰς τὸν ἄλλον, καὶ κρατῶν ἔχθραν καὶ μισοκακίαν, ἀράγε εἰς ποίαν καταδίκην καὶ κόλασιν θέλουν ὑπάγει; Ἀλλὰ καὶ τί θέλουσι κάμῃ ἡμεῖς, ὅπως ἐσυντάχθῃμεν τῷ Χεῖρ, καὶ πάλιν ὑποταγόμεθα τῷ Διαβόλῳ; διότι ἐπειδὴ μισήσας Θεὸν καὶ ἀνθρώπων εἶναι ὁ Γέρονς, καὶ ᾠδοῦν καλεῖ τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἀφίσσεως τῇ ἀμαρτίᾳ τὰ λαὸν, βλεπέ πῶς ᾠδοῦν καὶ εἰς ὅλους καὶ τὰς σερβάνες, ὡσανὺ να ληγῇ πρὸς τὸν λαὸν τοιαῦτα· „ Οὐτὶ ἐπειδὴ, ὡ ἀνδρες, με ἐβάλετε μιστὶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ λόγους σας, εἰς ταύτην τῇ μυστικῇ βία πείζαν, ᾠδοῦν κατὰ σας να ἀπεδάξετε καὶ ὅσους μετ' ἐμῶν· ἀφήσετε ὅλους ταῖς σπουδαῖς ταῖς βιωτικαῖς καὶ φροντίδες, διότι ἡ ἄρα τέτι εἶναι προσδύχης μεγάλης, καὶ εἰς ἀρχολίας ματαίας. Ἀκούσατε τί κράζει ὁ Διάκων, καὶ λέγει πρὸς ἑσᾶς· „ Σπώμεν, „ καλῶς, σπώμεν μετ' φόβου· ἀποχαιμὲν τῇ Ἀγίᾳ Ἀναφορᾷ· ἡμεῖς ἀς σαθεῖμεν καλὰ, ἀς σαθεῖμεν μετ' φόβον, καὶ ἀς ἀποσέχωμεν εἰς τὴν Ἀγίαν Λειτουργίαν. Ἀς κλινώμεν τὰς αὐχνας, ἀς κλινώμεν τὴν καρδίαν, ἀς κλινώμεν τὴν γλῶτταν, ἀς περᾶσωμεν τὸν νῆν, καὶ ἀς αἰσθῶμεν εἰς τὰς Οὐράνας. Ἐπανα ἀς ἔχωμεν τὸν νῆν καὶ τὰς καρδίας, ἀς σικαίωμεν τὰ ὀμμάτια τῇ ψυχῇ ἐπάνω πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἀς περᾶσωμεν τὸν Οὐρανόν, ἀς περᾶσωμεν τὰς Ἀγγέλους, τὰς Ἀρχαγγέλους, ἀς περᾶσωμεν τὰ Χερυβίμ· ἀς προσδράμωμεν πρὸς αὐτὸν τὸν Θρόνον τοῦ Δεσποτικόν, καὶ ἀς κοπιᾶσωμεν μετὰ καταρκὰ καρδίαν.

Τί ποιεῖς, ἀνθρώπε; οἱ Ἀγγελοι λειτουργοῦν, τὰ Ἐξαπέρυρα σικαίαν τὴν μυστικὴν Τραπεζάν ἐκεῖνῃ, τὰ Χερυβίμ πέτανται τριγυρὰ τῇ Τραπεζῇ, καὶ κράζον μετὰ λαμπρῶν φωνῶν τὸν Τεσσαύριον ὕμνον, τὰ Σεραφίμ σικαίαν μετὰ μεγάλῃ δόξῃ, ὁ Ἀρχιερεὺς δίδται, καὶ ᾠδοῦν καλεῖ καὶ λόγους, να ἱλαρῶν καὶ να κατακρήνη τὸν Κετλὸν καὶ τὰ πολλὰ σε ἀμαρτηματὰ, πάσαι αἱ Δυνάμεις τῇ Οὐρανῶν σέκονται μετ' φόβον καὶ ἔκτομον, ἀπορροῦν, πᾶς σφαττεται ὁ

Α'μνός τῷ Θεῷ, τὸ Α'γιον Πνεῦμα ἔρχεται ἀπὸ τῶν Οὐρανῶν, οἱ Ἀγγέλοι πα-
 ρέχων ἀοράτως εἰς ὅλον τὸν λαόν, καὶ σημειῶν καὶ γραφῶν τοῖς ψυχῶν τῶν Πατρῶν, καὶ
 σὺ δὲ φρίττεται; ἀλλὰ καταφρονεῖς καὶ ἀπαξίσεις τὸν Ἀδελφόν σου, ὡς ὁ Γέδας τὸν
 Χεῖσον; καὶ μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου ἔφεις πολυχροῖς μνησικακίας, καὶ κρύπτεις
 τὸ φαρμάκι τὸ θανάσιμον τῷ Δράκοντι μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου; καὶ πῶς δὲν φρίτ-
 τεις καὶ βοάσεις, λέγωντας πρὸς τὸν Θεόν, ὅπου γινώσκει τὰ κρυπτά τῆς καρδίας,
 ἄφες μοι, καὶ ἔγω ἀφήκα τῷ Ἀδελφῷ μου; Τί διαφέρει τὸ τοῦ κατέρων;
 Γέδας ὅπου λέγεις καὶ ἀποφασίζεις ἀπὸς σε, ἐὰν ἀφίται, ἄφισον, ἐὰν συμπαθῶ,
 συμπάθισον, ἐὰν συγχωρῶ, συγχώρησον· εἰ δὲ βασῶ μνησικακίαν πρὸς τὸν
 Ἀδελφόν μου, βασάσον· ἐὰν ὀργίζωμαι, ὀργίσου· καὶ ἔγω μέμνη, ἔτις ἀς με ἀν-
 τιμέμνηθῃ. ἐὰν με ὑποκρίσιν συγχωρῶ, καὶ ἐχὼ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, με ὑπο-
 κρίσιν ἀς συγχωρηθῶ. Ἐγὼ ἀπὸς με, ὦ Δεσποτῶ, κάμνω τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν
 λόγον μου, διότι ἤκουσα τῆς φοβερᾶς σου φωνῆς, ὅπου λέγει· „ Κατὰ τὸ μέτρον,
 „ ὅπου μέρετε, θέλει σὰς ἀντιμέμνηθῃ, καὶ ἐσὺ καὶ ἐὰν δὲν ἀφήσετε τῷ ἀνθρώ-
 πῳ τὴν σφάλματι, ὅπου σὰς σφάλων, ἔτε ὁ Πατήρ μου ὁ Οὐράνιος θέλει ἀφήσει
 τὰ ἐδικά σας. Ἐύπωλον λοιπὸν τῷ ἀφύδῳ φανῶν ταῖς ἀποφάσεσι ὅπως εἶπα, καὶ
 ἄφισα καὶ ἐσυγχώρησα ἐκεῖνος, ὅπου με ἔπαυσαν· ἄφες λοιπὸν, ὦ Δεσποτῶ, κα-
 θῶς καὶ ἐγὼ ἀφίτω τοῖς ὁμοδόλοις μου. Αὐτὰ λήγουμι πρὸς τὸν Χεῖσον καὶ ἐκά-
 στω ὡραν, ὅπου προσέχουμετε, καὶ καὶ τὴν φοβερὰν ὡραν ἐκεῖνῳ, ὅπου ὡφθαλ-
 μοὺ ἐῖς τὴν Ἀγίαν Λειτουργίαν· τὰ ὅποια ἡ ἐξέδωκας ὁ Γέδας, ὅταν ἀγιάσῃ
 καὶ τελειώσῃ τὴν Οὐσίαν ἐκεῖνῳ τὴν αὐτομάκτον, ὑφάνει τὸν Α'γιον Ἀρτον τῆς
 ζωῆς, καὶ τὸν δέχεται εἰς ὅλας, ἔπειτα κράζει ὁ Διάκονος καὶ λέγει· Πρόχωμι· τὸ
 ὅποῖον θέλει νὰ εἴπῃ, προσέχετε τὸ λόγον σας. Γέδας ὅπου ἀπὸ ὀλίγου ἐμαρτυρή-
 σετε, πῶς ἔχετε τὰς καρδίας σας πρὸς τὸν Κύριον, καὶ πάλιν ὁμολογῶντες τὸ κα-
 „ θαρὸν καὶ ἀμνηστῆσαν, εἴπτε πρὸς τὸν Θεόν, ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡ-
 „ μῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ ἔτε τὸ ἀπαθῆκεν εὐας
 τὸν ἄλλον. Αὐτὰ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ἀνθρώπος εἶμαι, καὶ δὲν γνωρίζω τὰ ἐνθυμή-
 ματά σας, ἴδε ὅπου ἀπορρίπτω τὸ κέσμα ἀπὸ λόγον μου, καὶ σὰς ἀπολέγω, νὰ
 μὴ εἶναι τινὰς ἀξίος τῆς Κοινωνίας τῷ θείῳ Μυστηρίῳ τῶν „ καὶ ἔτε τὸ τοῦ
 „ πνεύματος ἡμῶν νὰ προσέχετε τὸ λόγον σας, καὶ νὰ νουθετήσετε, τίνα ὡφθαλμοὶ ἐκεῖ-
 „ „ Καὶ μὴ ταῦτα κράζει ὁ Γέδας, καὶ λέγει· Τα Α'γία τοῖς Α'γίοις. Αὐτὰ τί
 εἶλεν νὰ εἴπῃ αὐτὴ ἡ λέξις; Βλέπετε Ἀγαπητοί μου, πῶς προσερχοῖτε εἰς τὴν
 Ἀγίαν Κοινωνίαν τῷ θείῳ Μυστηρίῳ· μὴ τύχη, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔλθῃ κανεὶς
 ἀπὸ λόγον σας νὰ μιταλάβῃ, ἀκούσῃ, μή με ἀπὸς, ἤτοι μή με πιανῇ. Φύγε
 μακριὰ ἀπὸ λόγον μου ἐσὺ, ὅπου κάμνεις τὴν αἰομίαν, καὶ ἔχεις μνησικακίαν. Φύ-
 γε μακριὰ ἀπὸ λόγον μου ἐσὺ, ὅπου δὲν συγχωρᾷς τῷ Ἀδελφῷ σου. Ἀφες τὸ δῶ-
 ρόν σου ἐμπροσθεν τῷ Οὐσιασμένῳ, καὶ ὑπάγε πρῶτον κάμε ἁγίασμα μὲ τὸν Ἀδελ-
 φόν σου, καὶ τότε νὰ ἔλθῃς νὰ προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου, καὶ νὰ ἀξιώθῃς τῆς θείας
 Κοινωνίας. Ἀπόρριψον ὅλον τὸν βόρβρον, τίτεις τὴν λάσπην τῆς ἐμαρτίας,

καὶ τότε νὰ δεχθῇς τὸν αἰσθρακα, ἢ γὰρ τὸ κάρβουνο τὸ καθαριστικόν, καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτόν· Ἡ ἑώρα, ὦ Δεσπότη, πῶς εἶμι χρεώστης πολλῶν ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ ἔξω τὴν ἐνοπλίωσιν, ἐσυγχώρησα τοῖς Ἀδελφοῖς μου ὅσα μὲ ἔπαισαν, ἔξω νὰ συγχωρηθῶ καὶ ἐγὼ ὑπὸ ἐσένα, ὦ Δεσπότη.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα μᾶς προεγγέλλει ὁ Ἰερὺς ἔξω τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἐκφανήσεως. ἔξω τὸ ἄς συγχωρήσωμεν τοῖς Ἀδελφοῖς μας, καὶ ἄς δοτορρίψωμεν ὑπὸ λόγον μας πᾶσαν κακίαν καὶ πονηρίαν, ὅσοι θελοῦμεν καὶ ἀγαπήσωμεν νὰ σκεπαπώσωμεν ἀξίως εἰς τὴν κλησιν, ὅπως ἐκαλεσθῶμεν, κατέσιν εἰς τὴν Πίσιν τῆ Χρυσῆς. Μὴ εἴπῃς, ὅτι πολλὰ ἐσυγχώρησα τοῖς Ἀδελφοῖς μου, καὶ πάλιν μὲ ἔπαισι· διότι πρὸς τὰ ἀκείους καὶ ἐσύ προῖα τῷ Δεσπότη. Μὴ εἴπῃς, μεγάλη κακὰ μὲ ἔκαμε, πᾶσι τί μὲ ἐπιβαλόνθηκε, τὸ χωράρι μὲ ἐπῆρε, τὸν ἦόν μου ἐφόνδουσι, καὶ ἄλλα πολλὰ κακὰ μὲ ἔκαμε, καὶ εἰς φυλακὴν μὲ ἐκλείσι, καὶ μὲ ἐπαξάδωκεν εἰς θάνατον, καὶ ἔξω τὸ δὲ δυνάμει νὰ τὸ συγχωρήσω, ἔτε νὰ κάμω ὑπερβαλῶν. Μὴ, ἀγαπῆτε, μὴ λέγῃς ἔτι, προεκαλῶσι, διότι ὅσα ἀφῆσαι τοῖς Ἀδελφοῖς μου, ποσούτε καὶ περισσότερα σὲ ἀφίνει ὁ Δεσπότης. Μιμήσου καὶ ἐσύ τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, ὅπως ἐλεῖται, ὅταν τὸν ἐλιθοβολῶσαν· Κύριε, μὴ σῆσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην· Μιμήσου τὸν Ἀδελφόν σου Γάβριον, τὸν ὁποῖον ἐνδυμνῶνται οἱ παλαιοὶ Χρονογράφοι, πῶς ἐπροσέδωχε καὶ ἐλεγε, Κύριε, μὴ σῆσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, διότι δὲν ἤθελον τί κάμνουν. Μιμήσου τὸν Δεσπότην Χρυσόν, ὅπως ἔξω τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἀνθρώπων ἐκατέδωκεν ἐν θάνατον· καὶ ἐὰν θελήσῃ ὁ Ἀδελφός σου νὰ σὲ σαυρώσῃ, βόησον μὴ τῷ Χρυσῷ καὶ εἰπὲ, Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Γῆδες εἰς ἐκεῖνον, ὅπως ἐχρῶται τὰ μύρια τάλαντα τῷ Δεσπότη. ὅταν δὲ ἀκείους μύρια τάλαντα, τὰ φορτία ἡμῶν ἁμαρτιῶν λόγιαζε. ἐπῆς, ἐπειδὴ ἐπαρῶσι μόνον εἰς τὸν Δεσπότην, ἐπειδὴ ἐμιτανόησαν, ἐπειδὴ ἐπαξάκαλεσαν, ὅλα ἐκεῖνα τὰ τὰ ἐσυγχώρησαν ὁ Δεσπότης. Ὅταν δὲ ἐμνησικακῶσι, καὶ δὲ ἐσυγχώρησε τὸν Ἀδελφόν σου, πλέον δὲν ἔτι συγχωρήσεις, ἀλλ' ἐπαρεδόθη εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. καὶ ἐδυνήθη ἡ μνησικακία, καὶ τὸν ἀπώλεσε προῖα πᾶσι τὰ βαρὴ φορτία ἐκεῖνα ἡμῶν ἁμαρτιῶν. Διὰ τὸ, προεκαλῶ, ἄς φράσωμεν τὸ πονηρὸν τὸ καὶ ἀσυγχώρητον ἁμάρτημα, καὶ αὐτὸς νὰ μάθῃς, ὅτι ὑπὸ πᾶσαν ἄλλω κακίᾳ, χειρότερη εἶναι ἡ μνησικακία, ἄκουσον. Πᾶσα ἁμαρτία εἰς ὀλίγον ὥραν γίνεται καὶ τελειώνεται, ἢ γὰρ πορεύει κανεῖς, καὶ μὴ τὴν ἁμαρτίαν κατορθοῖς τὸ λόγον, καὶ πέφτει εἰς μεταβολήν. Φονδεῖ, καὶ ὕστερον ὥσαν λογισμὸν τὸ μὴ κακόν, ὅπως ἔκαμε, κατεκρίνει τὸ λόγον, καὶ ἔρχεται εἰς μεταβολήν. Ἀλλὰ ἡ μνησικακία ἀκατέπαυσον ἔχει τὸ πάθος, διότι καὶ σέξῃ, καὶ παρῇ, καὶ ἀποστέλλεται, ἀφῆλειπτον καὶ ἀκατέπαυσον ἔχει τὸ φαρμακὸν εἰς τὴν καρδίαν σου. Εἰς κρατεῖται ὑπὸ τὸ τὸ πάθος, καὶ εἶναι δυνάμει εἰς αὐτὸ, μὴτε χάσῃ Θεὸς λαμβάνει, μὴτε ἀφῆσαι ἁμαρτιῶν ἀφῆται· διότι ἐκεῖ, ὅπως εἶναι ἡ μνησικακία φυλακὴν, τίποτις δὲν ἀφίλει, ἔτε πῆται, ἔτε ἀποστέλλεται, ἔτε δάκρυα, ἔτε ἐξομολογήσεις, ἔτε δέσεις, ἔτε παρῆται, ἔτε ἐλπίσιν,

ἔτε ἄλλη καμία ἀρετὴ, διότι ὅλα τὰ χαλὰ ἢ μνησικακία, ὅτῃ ἔχει κανεὶς παρὰ τὸν Ἀδελφόν τε. „ Ἀς προσέχωμεν δὲ καὶ ἐκεῖνο, ὅτι δεὺ εἶπεν, ὅτι ἐὰν πορ-
 „ φήρῃς τὸ δῶρόν σου εἰς τὸ Θυσιαστήριον, καὶ ἐκεῖ ἐνθυμιθῇς, ὅτι ἔχεις τίπο-
 „ τες καὶ τὸ Ἀδελφόν σου· ἀλλὰ ἐὰν ἐνθυμιθῇς, ὅτι ἔχεις ὁ Ἀδελφός σου τίπο-
 „ τες καὶ τὸ λόγόν σου, καὶ ὑπάγῃς καὶ κάμῃς θλασθῆναι, καὶ τότε καὶ ἔλθῃς καὶ
 „ προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου. Καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν χρεώσμεν, καὶ ἱατρούμεν καὶ τὸ
 „ Ἀδελφὸν μας τὴν κακίαν, ποῖαν συγγνώμην ἔχομεν ἡμεῖς, ὅτῃ ὅχι μόνον πῶς
 „ δεὺ κάμνομεν τὸ πο, ἀλλὰ μνησικακούμεν καὶ τὰς Ἀδελφούς μας, καὶ κρυπτοῦμεν τὸ
 „ πονηρὸν φαρμάκι τὸ Δράκοντος εἰς τὴν καρδίαν μας.

Πολλὰς ἀπὸ τὰς πολλὰς, ὅτῃ λέγῃ· ἀλλοίμοιον, πῶς ἔχω καὶ σωθῶ; καὶ
 „ νησίσω, δὲν διώομαι· καὶ ἀρεπνήσω, δεὺ ἡδέρω· καὶ παρθεύω, δεὺ ἡμ-
 „ πορῶ· καὶ ἀναχαρίσω ὅτῃ τὸν Κόσμον, ἀδυνατῶ. πῶς δυναίμαι λοιπὸν καὶ σω-
 „ θῶ ἐγὼ; Πῶς; ἐγὼ καὶ σὺ τὸ δεῖξω· ἀρεῖς, καὶ ἀφιστάσῃ· ἰδὲ σῆς δρό-
 „ μος ἐνκόλος καὶ σωθῇς. Να σὺ καταδείξω καὶ δόλοτερον· ποῖον; μὴ κείνῃ, καὶ
 „ ἐμὴ κρείττε· ἰδὲ καὶ ἄλλος χωρὶς νηρείου, χωρὶς ἀρεπνίας καὶ κόπον. Μὴ κα-
 „ τακρίνῃς λοιπὸν τὸν Ἀδελφόν σου, ἐὰν τὸν ἴδῃς καὶ μετὰ ὁμμάτια σου, ὅτῃ ἁμαρτά-
 „ νει, διότι σῆς εἶναι ὁ Κεῖτης καὶ Δεσπότης, ὁ ὁποῖος θέλει καταδείξει κατ' ἐξῆς,
 „ καὶ τὰ ἔργα τα· καὶ μία εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Κεῖτης, εἰς τὴν ὁποίαν θελήσῃ παρθε-
 „ ναθῇ γυμνοὶ καὶ τετραχιλισμένοι, καὶ τὰς πράξεις ἡμῶν, λαμβανόντες καὶ τὸν
 „ ἔλεον τὸ Θεῷ. „ Διότι ἰδὲ ὁ Πατὴρ κείνῃ κανεῖα, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Κεῖσιν
 „ ἔδωκε τῷ Υἱῷ αὐτοῦ. Εἴτις λοιπὸν κείνῃ παρὶν τῆς παρουσίας τῆς Χεῖς, ἐκεῖνος
 „ εἶναι Ἀντίχριστος, ὅτι ἀρπάζει τὸ ἀξίωμα τῆς Χεῖς. Ἀς μὴ κείνομεν λοιπὸν τὰς
 „ Ἀδελφούς μας, παρθεναθῶν, καὶ καὶ τυχόμεν συγχώρησιν· διότι ἴσως καὶ τὸν βλέ-
 „ πεις πῶς ἁμαρτάνει, ἀλλὰ δεὺ ἡδέρεῖς εἰς τί τέλος τῆς ζωῆς αὐτοῦ θέλει ἀρεπθῇ.
 „ Οἱ ληθεῖς ἐκεῖνος, ὅτῃ ἐστυράθῃ μετὰ τῆς Χεῖς, ἦτον φονεὺς, ὁ δὲ Γέδας ἦτον
 „ Μαθητὴς τῆς Χεῖς, καὶ ὅπο τὸς δώδεκα σῆς, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐγινεν ἡ ἐναλ-
 „ λαγή, ὁ ληθεῖς ὑπὲρ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ δὲ Μαθητὴς αὐτοῦ εἰς τὴν
 „ ἀπώλειαν. Πλὴν ἂς εἶναι, ὅτι εἶναι καὶ ἁμαρτωλὸς ὁ Ἀδελφός, πόθεν γινώσκεις
 „ καὶ τὰς λοιπὰς πράξεις αὐτοῦ; διότι πολλοὶ ἡμαρτον πολλὰς φορὰς φανερώς, ἀλ-
 „ λά ὑπερὶ μετανόησαν μεγάλως κρυπτῶς· καὶ ἡμεῖς μὴ εἰδαμεν αὐτοὺς ἁμαρτά-
 „ νοτας, ἀλλὰ τὴν μετανόησιν καὶ τὴν ὁπισθοφύγην δεὺ τὴν ἡδέρομεν· καὶ ἡμεῖς
 „ μὴ κείνομεν αὐτοὺς ὡς ἁμαρτωλούς, ὁ δὲ Θεὸς τὰς ἔχει καὶ δικαίους. Διὰ τὸ πο,
 „ σὰ παρθεναθῶ, ἂς μὴ μνησικακούμεν, ἔτε καὶ κείνομεν τινὰ ἄνθρωπον, ὡς
 „ ὅτῃ καὶ ἔλθῃ ὁ δίκαιος Κεῖτης καὶ φωτίσῃ τὰ κρυπτά τὰ σκότας, καὶ καὶ φανερώσῃ
 „ τὰς βολὰς τοῦ καρδίας ἡμῶν· ὁκαίρετος δὲ Γερεῖα Θεῷ καὶ μὴ κατακείνομεν ποτὲ
 „ παρθεναθῶν καὶ ἀδελφῶν ἁμαρτημάτων, ὅτῃ καὶ ἡκούσαμεν καὶ λόγόν τε. Μὴ
 „ ἔρχεται ἡ χάρις τῆς Παναγίας Πνεύματος εἰς τὰ Ἄγρια, ὅτῃ προσφέρει. Προσέχῃ,
 „ καὶ μὴ λογιάζῃς τίποτες ποῖον· ἄλλος εἶναι ὁ Κεῖτης τοῦ κρυπτῶν καὶ ἐκείνης.

Γράρισον τὰ λόγια σου, καὶ λόγιασαι, πῶς εἶσαι ἀμαρτωλός, καὶ ἀφ' ἧς τὴν κρίσιν εἰς τὸν δίκαιον Κεῖνῳ· Μόνον γὰρ μὴ σφαλῇ ὁ Ἰερὺς εἰς τὰ Δόγματα τοῦ Θεοῦ, εἰς δὲ τὰ ἄλλα δὴ εἶσαι ἐσὺ Κεῖνός, αἰσῶς καὶ δὴ ἀγῶνις δὴ τὸν νῦν σε, καὶ γνωρίζεις εἰς τί μέγα δόλοισι, καὶ εἰς τί ἀξίωμα. Ἀλλὰ θέλεις εἰπῆ· ἀμὴ πᾶς; δὴ κρίνονται καὶ οἱ Ἱερεῖς δὴ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Κανόνας; Ναί, λέγω σε καὶ ἐγώ· ἀλλὰ δὴ ἐξετάζονται δὴ τὰ λόγια σου, ἀλλὰ δὴ τὸν Θεόν, ἢ πολλὰς φορὰς καὶ δὴ τὸ μέγαλειοτερον Ἀρχιερέως. Ἀμὴ ἐσὺ τὸ ἀνόριστον, ἡγῆσαι ἀνακρίνεις τὸν Ποιῦν, ἡγῶν τὸν βοσκόν; ἡγῆσαι ἀπαΐεις Φαρισσαϊκῶς τὸ ἱερτικόν ἀξίωμα τοῦ Θεοῦ, ὅπῃ δὴ σε ἐδόθη, καὶ σε ἐπιστάθη δὴ τὸν Θεόν;

Διὰ τὸ τοῦ σᾶς ἀφ' ἧς καλῶ, καὶ μὴ κρίνετε κανόν, ἐξαιρέτως δὲ Ἱερεῖς Θεοῦ· ἀλλὰ καὶ ἀποστέλλετε μὴ πίστεως εἰς τὴν Ἀγίαν Κοινωνίαν μὴ μετανοίας ἀληθινῆς καὶ συμπεδότης καθαρῆς, καὶ παύτως θέλετε τύχη τὴν ἀγίαν· διότι, ἐὰν καὶ Ἀγγέλους Θεοῦ εἶναι, ὅπῃ ἀποσφίρει τὴν Οὐσίαν, καὶ ἐσὺ εἶσαι ἀνάξιος, δὴ θέλει σε καθαρίσει δὴ τὰς ἀμαρτίας σου. Καὶ τὸ τοῦ, ὅπῃ σε λέγω, εἶναι ἀληθινόν. αὐτὸς ὁ Ἰούδας τὸ μαρτυρεῖ, διότι αὐτὸς ἐξ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων χειρῶν τὸ Δεσπότη ἐδέχθη τὸν Ἀγίον Ἀρτον, ἀλλ' ὅμως, ἡγῆσαι ἀνάξιος, παρὰ τοῦ ἐσέβη ὁ Διάβολος μέσα. Ὅμως καὶ σᾶς εἰπῶ καὶ κάποιον διήγησιν, ὅτι εἴ τις δὴ κατακρίνει τινὰ, ἐλδοθεῖται τῷ ἀμαρτιῶν αὐτοῦ· καὶ πάλιν εἴ τις κατακρίνει, πληθύνει τὰς ἀμαρτίας. Ἀκούσατε λοιπόν, διότι μάρτυρας εἶναι ὁ Χριστός, ὅτι ἐκεῖνοι, ὅπῃ εἶδαν τὸ τοῦτο θάυμα, ἀκοί εἶναι ζωντανοὶ καὶ σάρκα. Ἐνὰς Κάλυγος ἦτορ εἰς οὐκ Μοναχόν, ὁ ὅποιος ἐπέρασεν ὅλην τὴν ζωὴν αὐτὸς μὲν μάλῃ ἀμέλειαν, ὕστερον δὲ ἐπιστὴν εἰς μάλῃ ἀδείαν, πόσοι ὅτι ἡλθεν εἰς τέλος θανάτου, καὶ ποσῶς δὴν ἐροῦν τὸν θάνατον, ἀλλὰ μὴ πάσης προθυμίας καὶ χαρᾶς ἐχάλετο ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Ἐνὰς λοιπόν δὴ τὸς Γερόντας, ὅπῃ ἐκάθητο σιμά, ἡρώπῃ αὐτὸν, λέγων· πίσυρόν μοι, Ἀδελφε, ὅτι ἡμεῖς, καθὼς σε ἐβλέπαμεν, ἐθαυρόμεθα, ὅτι ἐπέρασας τὴν ζωὴν σου μὲν πᾶσαν ἀμέλειαν καὶ ὀκνηρίαν, καὶ δὴν ἡξίωρον πόθεν σε ἡλθεν ἡ ποσάυτη χαρὰ καὶ ἀφροσύνη εἰς ταῦτα, τὴν ἄραν. Ἀπεκρίθη ὁ Ἀδελφός, καὶ εἶπεν· ἀληθῶς, τίμιε Πάτερ, ὅλην μὲν τὴν ζωὴν τὴν ἐπέρασα μὲν μάλῃ ἀμέλειαν καὶ ὀκνηρίαν, καὶ πᾶσα ἡφ' ἧς οἱ Ἀγιοὶ Ἀγγελοὶ τοῦ Θεοῦ τὸ χειρόγραφον τῶν ἀμαρτιῶν μου εἰς ἐμὴν πτῶν τὴν ὄραν, καὶ ἀνέγνωσαν τὰ ἀμαρτήματά μου, ὅσα καὶ ἐπ' ἐμοῦ ἦν, ἀφ' ἧς ἐγὼν Καλόγυρος, καὶ μὴ εἶπαν, γνωρίζεις ταῦτα; Καὶ ἐγὼ εἶπον· καὶ ἡξίωρον καλὰ· ἀλλὰ ἀφ' ἧς ἐγὼν Καλόγυρος, καὶ ἡλθα εἰς τὸ Μοναστήριον, ἔτε ἐκαπτεκεν κανὼν ἀνθρώπων, ἔτε ἐμνηστικὰκισα, καὶ ἀφ' ἧς καλῶ τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὴν ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὅπῃ εἶπε· „Μὴ κρίνατε, καὶ ἡμὶν κριθῶντες“ καὶ ἀφ' ἧς, καὶ ἀφ' ἧς ἐστὶν ὑμῖν. Καὶ ὡς εἶπον ταῦτα πρὸς τὸς Ἀγγέλους, παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τὸ χειρόγραφον τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ ἡλθ' ὅπῃ πηγέναι πρὸς τὸν Δεσπότην μου Χριστόν μὴ πάσης χαρᾶς καὶ ἀμετρίαν. Καὶ ὡς ἐδέχθη ὁ Ἀδελφός ταῦτα πρὸς τὸς Ἀδελφούς, παρὰ τοῦ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ εἰς χεῖ-

τῶν Οὐρανῶν, ὡσαύτῃ αὐθραυσι Οἰκοκύνει, ὁ ὁποῖος ὀξέβη τὸ περὶ, καὶ
 πιάσῃ ἐργάτας εἰς τὸ ἀμπέλι τα. Οἱ Κυριοὶ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ Θεὸς ἀλη-
 θινός, ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν τα Οἰκοδομητὴν* ἐργάτας δὲ πάλιν ὀνομάζει, καὶ
 καλεῖ ἐκεῖνους, ὅπῃ ὑπῆρχον εἰς τὴν κρίσιν, τὴν ἑαυτῶν, καὶ τὴν ἐναντίον ὧραν,
 ὅλους δηλαδὴ τὰς ὁμοειδῆς Χριστιανούς. Καὶ ἀμπέλιον ὀνομάζει τὰ προσάγματά
 τα, καὶ ταῖς περὶ ἀγγελλίαις τα, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ὀλίγον κόπον καὶ μόχθον, καὶ πο-
 λὺ κέρδος καὶ ἔσχατον. „ Συμφωνήσας δὲ ὁ ἡμεῖς ἐργατῶν, ἐκ δυνάμεως τὴν ἡμέ-
 ραν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτῶν. ἔσωντας, λέγει, καὶ συμφο-
 ρῇ μετ' αὐτῶν, ἦγον μετὰς ἐργάτας, διὰ τὸ ὅσα ἄσπρα τὴν ἡμέραν, τὰς ἐσε-
 λον εἰς τὸ ἀμπέλι τα. Εἰ γὰρ εἶμαι, λέγει ὁ Χριστός, ὁ Οἰκοδομητής. ὅτι
 καθὼς εἶπας Ἀνθρώπων, εἶπας Οἰκοκύνεις ἐνὸς σπιτίου, καθὼς θέλει, ἔτι κτι-
 ζει καὶ κατισχυάζει τὸ σπῆμα, ἔτι καὶ ἐγὼ ὁ Ποιητὴς τῶ Κόσμου ὅλον τὸν Κόσ-
 μον, καθὼς θέλω, ἔτι τὸν ἑαυτῶν. Εἰ γὰρ ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ἔσων-
 τας καὶ ἐνδιδῶν τὴν ἀνθρωπότητα, ἐκατέβηκε εἰς τὴν γῆν, καὶ περὶ ἀπαύτωντας,
 ζητῶ ἐργάτας εἰς τὸ ἀμπέλι με* δεῦρ' ἐρχάζομαι πόσον ἀμπέλωντας, ὅτι ἔχω
 τὰς Ἀγγελλὰς καὶ τὰς Ἀρχαγγελλὰς, ὅπῃ κάμνουν τὰ θελήματα μου, ἀμὴ ἀγαπῶ
 καὶ βλέπω τὰς ἐπὶ γῆς δούλους, καὶ εἶναι μέσα εἰς τὰ κτήματα μου καὶ εἰς τὰ περὶ
 βολία μου. Εἰ γὰρ ἔρχομαι πηγεῖα πανταχοῦ, ποιεῖς καὶ εὐρα, ποιεῖς καὶ ἐργαζό-
 σω, καὶ δεῦρ' ἐλθὼ ἐγὼ ἐξέως κόπης καὶ μόχθους ὅς να πληθύνω, ἀμὴ θέλω καὶ
 κάμω καὶ πληθύνω ἐκεῖνοι, ὅπῃ με ἀγαπῶσι, καὶ ἀκούσι, καὶ ὅπῃ κάμνουν τὰ
 προσάγματά μου. Εἰ γὰρ ἐμάχωμαι τὰς Ἀποστόλους, τὰς καλὰς διδασκάλους τῶ Κόσμου,
 καὶ ἐσυμφωνήσω μετ' αὐτῶν διὰ τὴν δύναμιν τὴν ἡμέραν, διὰ τὸ ὅσα τὴν ῥόγαν τῆς
 καὶ μετὰ δούλων εἰς ὅλην τὴν γῆν. καὶ ἐταξά τας ἑαυτὸν κόπον τῆς, καὶ τὰς δώσω
 τὸν Παράδεισον. ἀμὴ δεῦρ' σὺν τῶν μοναχῶν, καὶ μετὰ χορτάσων τὴν ψυχὴν.
 Δεῦρ' εὐδοκίαν καὶ βλέπω ὀλίγους γαργῶν, ὅπῃ ἐργάζονται τὰ χαράριά μου. σπου-
 χαῖμαι, βλέπωντας μετὰ τὰ ὀφθαλμιά μου μόνον τὸς* ἀκούμι καὶ ἄλλους γαργῶν
 δι' αὐτῶν* ἀκούμι καὶ ἄλλους σοιχητάδες ἀγαπῶ. Πλάτυσ εἶναι ὁ Παράδεισος καὶ μέγας,
 καὶ ὅλους, ὅσους μετὰ δούλων, τὰς χαρεῖ. ὅσον δέχεται τὰς καλὰς καὶ ἐναρετῆς ἐργά-
 τας, πόσον γίνεται πλατύτερος. Λοιπὸν τί καὶ κάμω; διὰ τὴν καὶ γεμίσω τὰ περὶ
 βολία μου; πῶ καὶ εὐρα περὶ τοῦ ἐργάτας; Ἀς εὐρῶ πάλιν εἰς τὰ Σταυροδρό-
 μια* ἄς εὐρῶ εἰς ἐκεῖνους, ὅπῃ πλανῶνται μετὰ τὴν ἑλπίδα τῆς* ἄς εὐρῶ πρὸς τὰς
 ἀμειλῆς* ἄς πηγεῖα πρὸς τὰς πτωχὰς ἐγὼ ὁ πλεῖστος, καὶ τὸς κάμω καὶ ἐκεῖνους πλε-
 σίους* ἄς εὐρῶ πάλιν καὶ μαζῶω καὶ ἄλλους ἐργάτας* ἄς κάμω ἐκεῖνο, ὅπῃ ἀπεί-
 πει. Εἰς ἐμὴν ἔμεινε καὶ τὰς εἰπῶ, καὶ εἰς ἐκεῖνους εἶναι καὶ ἀκούσων* ἄς εἶπαι,
 καὶ θέλω, καὶ τὰς δώσω πληρωμὴν, καὶ εἰς ἐκεῖνους, καὶ πᾶσαν τὴν ῥόγαν τῆς. Ἀν
 μετὰ ἀκούσων, θέλω χαρὴν αὐτοῖς καὶ ἐγὼ, εἰδὲ καὶ δεῦρ' ἀκούσων, θέλω ζημιώσει
 μόνον τὸ λογισμὸς, ὅτι ἐμὴν δὲν θέλω μετὰ λείψιμ' ἐργάται καὶ κλαδέων, καὶ καὶ
 σκαφῶν τὰ ἀμπέλια μου. δὲν εἶναι βολιτὸν, καὶ διδομένην ἀκαταπαύστον καὶ ἀκαταπαύ-
 ταν ἀμπέλι μου.

„ Καὶ ἐξελθὼν ὡρᾷ τρίτῃ ὥραν, εἶδον ἄλλας ἀργύρας ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ κεί-
 ροις εἶπεν· ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνά μου. Ἐξέβηκε, λέγει, καὶ εἰς
 τὴν τρίτῃ ὥρῃ πᾶς ἡμέρας, καὶ εἶδον ἄλλας ἀνθρώπους εἰς τὸ παζάρι ἀργύρας,
 καὶ πῶς εἶπε· σύρτε καὶ ἐσεῖς εἰς τὸ ἀμπελί μου· πῶς ἦδεν τὸ περὶ; πῶς ἦδεν ταῖς
 προφητείας ἡμέρας; πῶς δὲν με ἐγυρᾶτε ἐμὴν, ὅτε ἐγὼ ἦλθα γυρᾶν αὐτάς
 σας; πῶς δὲν ἐπακούετε ἡμᾶς τὸ συμφέρον σας; τί λογὴς ἀνθρώποι εἶσε, καὶ
 δὲν με ἐγνωρίσατε; λοιπὸν καὶ τώρα ξυπνήσατε, τώρα μετανοήσατε, τώρα σω-
 φρονισθῆτε, σύρτε καὶ ἐσεῖς εἰς τὸ ἀμπελί μου. Βλέπετε, πῶς σὰς ἀγῶν, ὅτι
 δὲν σὰς ἐκλίσσα τὴν φράσιν. καὶ ὡρᾷ ὥραν σὰς ἐχάρισα τὴν μετανοίαν· καὶ ὡρᾷ,
 ὅτε νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμὴν, τὸν ἀγκαλιάζομαι· καὶ μικρὰ παιδία φέρων, χαιρών-
 τας τὰ δέχομαι, ἡμέτερον ἐγὼ εἶμαι ὁ Πλάτης τῆς παιδείας, ὅτε τὰ ἀνθρώπων
 καὶ σωτοὶ ἄνθρωποι ἔλθον, τὰς δέχομαι. Ὅλος, ὅσας καὶ αὐτοὶ ἔβλεπον, καὶ ἔλθον με-
 πίσειν, αὐτὰν Ἀδελφός μου τὰς καταφιᾷ. Σύρτε λοιπὸν καὶ ἐσεῖς εἰς τὸ ἀμπελί
 μου. δὲν λογαριάζω τὴν ζημίαν τῆς ἀπερασμῶν ὥραν, αὐτοὶ ἰδοὺ καὶ παρῶντες με
 προσκυμῶν· δὲν κόπῃ τὸ μερομιδιόνας, αὐτοὶ ἀντιτάττετε, νὰ ὀφείθῃτε, μέσα
 σὰς βαίω. Ἀφῆτε τὰ ἔξω ἀμπελία, ὅτε δὲν καρπῶσιν ἄλλο, μοναχὰ ὄξος,
 καὶ σύρτε εἰς τὰ ἐδικά μου, καὶ ἐκείνο ὅτε εἶναι δίκαιον, θέλω σὰς πληρώσει·
 ἡμέτερον εἶμαι πλεονέκτης, δὲν εἶμαι ἀδικός, νὰ σὰς ἀδικήσω· δὲν εἶμαι ἀ-
 χαιετός εἰς τὰς καλὰς μου δόλως, θέλω σὰς πληρώσει τὸν κόπον σας, θέλω σὰς
 δώσει δωρεαίς, ὅτε νὰ καθαρῶνται τὸν ἴδρωτά σας. Καὶ πάλιν εἰς τὴν ἑκτῇ
 καὶ ὀκτῇ ὥρῃ ἐξέβη, καὶ ἔκαμε τὰ ὅμοια. δὲν ἀφῆναι κανένα καιρὸν, λέγει,
 ὅτε δὲν κινῶν ἐκείνας, ὅτε θέλωσι· δὲν ὑποκρίνω, καλῶντας τὰς ἀμαρ-
 τωλὰς εἰς μετανοίαν. Διὰ τὸ ἐξέβηκα μίαν φοράν, καὶ μετὰ τὴν κινῶν ἡσῶν,
 ἐγύρισα· ἐξέβηκα δεύτερον, καὶ μετὰ τὴν φάριφω, ἐπῆγα ὀπίσω· ἐξέβηκα
 καὶ τρίτον, καὶ τέταρτον, καὶ πέμπτον μεγαλύνει, ἐγύρισα. „ Οἶδω ὅτι πάντας αὐ-
 τῶν ὥρας σὺ φιλῶν, καὶ εἰς ἐπὶ γνωστὴν ἀληθείας ἐλθεῖν.

„ Περὶ δὲ τὴν ἑνδεκάτῃ ὥρῃ ἐξελθὼν, εὗρον ἄλλας ἐσώτας ἀργύρας· ἔσαν-
 τας, λέγει, νὰ εὐγῇ εἰς τὴν ἑνδεκάτῃ ὥρῃ πᾶς ἡμέρας, ἦντε καὶ ἄλλες ἀνθρώ-
 πους, ὅτε ἐσέκοντο εἰς τὸ παζάρι ἀργεῖοι. Δὲν παύω νὰ ἐγυρῶν τὸν Διὰ-
 βόλον, ὅτε ὅτε σέκεται τὸς ὁ Κόσμος· δὲν παύω νὰ μὴ σύρνω εἰς με-
 τανοίαν ἐκείνας, ὅτε ἐξέπισαν, ἡμέτερον δὲ τὴν ἑνδεκάτῃ ὥρῃ καταφρονῶ.
 „ ὡρᾷ δὲ τὴν ἑνδεκάτῃ ὥρῃ ἐξελθὼν, εὗρον ἄλλας ἀργύρας, καὶ λέγει τὰς·
 ἡμέτερον σέκετε ἐδῶ ἀργεῖοι; δὲν ἔχετε Ἐκκλησίαν; δὲν ἔχετε Προφητικὰ Βιβλία;
 δὲν βλέπετε τὸν Ἡλιόν, πῶς μετὰ τὸ πρόσαγμα μὴ κάμνει ἀσυναῶς τὸν δρόμον
 τοῦ; δὲν βλέπετε τὸ Φεγγάρι, πῶς ὑπηρετεῖ τὸν Αὐθέντην τοῦ; δὲν βλέπετε τὰ
 στοιχεῖα, πῶς κάμνει κατὰ ἕνα τὸ ἔργον τοῦ; λοιπὸν ἐσεῖς ἡμέτερον σέκετε ἀρ-
 γεῖοι; δὲν ἔχετε ὁμμάτια, νὰ ἰδῇτε τὸν Κόσμον, πῶς εἶναι σολισμῶς, καὶ
 νὰ δοξάζετε τὸν Θεόν, ὅτε τὸν ἔκαμε; δὲν ἔχετε γλῶσσαν, νὰ τὴν κινήσετε
 πρὸς ὑμῶν; δὲν ἔχετε χεῖρα, ἡμέτερον νὰ κάμει ἐλεημοσύνην; δὲν ἔχετε πο-

δύο αὐτὰ νὰ ῥέξτε εἰς ἐράταις ψυχωφελεῖς; ὅτι τέκνιδε ἐδῶ ὀλημῆς ἀργοί;
 „Οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμιθώσατο. Ἀπεκρίθησαν, λέγει, ἐκεῖνοι,
 καὶ εἶπαν, ὅτι τινὰς δὲν μας ἐσοίχισε. Τοῖσιν τοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι ἀποφασίζου-
 νται ποφάσεις ἐν ἀμαρτίαις· τοῖσιν τοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι λέγουσιν, ὅτι ἄς κάμω πώ-
 ρα εἰς τὴν νεότητά μου τὴν ἐπιδουμίαν μου, καὶ εἰς τὸ γῆρας μου θέλω μετανοήσαι· τοῖ-
 σιν τοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι λέγουσιν, τί ἄφθονον ἔχω, ὅτι πηγῶν εἰς τὴν Ἐκκλη-
 σίαν, καὶ χασομερῶς ἀπὸ τῆς δαλείας μου; τοῖσιν τοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι λέγουσιν, τίς
 μας ἐδίδαξε, τίς μας ἐνεθέτισε, καὶ νὰ μὴ ἀκίσωμεν τὰ λόγια ταῦτα; ἀμή καὶ εἰ
 αὐτοὺς τί λέγει ὁ πανοικτίρμων Θεὸς καὶ φιλαδελφός μου. Σύρετε καὶ ἐσθῆς, λέγει,
 τὰ ἀμαρτωλῶν; ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνά μου. Σύρετε καὶ ἐσθῆς, λέγει,
 εἰς τὸ ἀμπελὶ μου· ὦ ἡμέρος καὶ ὑψαλαγχος, ὅτι ἐστὶν ὁ Θεὸς, ἀλογημενοί.
 Ἀδελφοί. ὅτι ἀκύντας τις, δὲν ἔλγχε τὰ ψέματά τις, δὲν ἐφάνερωνε τὰ
 καμώματά τις, δὲν ἀπικρίθη, νὰ τὸς εἴπῃ μὲ τὸ καὶ, τί λέγετε; καθεὶς
 δούσας ἐγύρυσσε; καθεὶς δὲν σας ἐσοίχισε; Διατί λέγετε ψέματα; δὲ σὰς
 ἐφωκάλισαν οἱ Προφῆται; δὲ σὰς ἐδίδαξαν οἱ Ἀποστόλοι; δὲ ἦλθα ἐγὼ
 αὐτοὺς μετὰ τὸς ὁσᾶς; δὲ σας ἐκράξα πολλὰς φορὰς, καὶ ἐσθῆς δὲν με ἀκύνετε;
 δὲν με ἴδετε ὅτι ἐσοίχην, καὶ ἐσυμφώνουν με τὸς ἄλλους; λοιπὸν ὅτι δὲν ἠθε-
 λήσατε, νὰ μιμηθῆτε ἐκείνους, ὅτι ἐκαταπατήσαν, ἀμή ἐμείνεντε ἀργοὶ ἕως
 τέλους, ὅτι ἐγῆραστε; Δὲν εἶπε ποταυτὸ ὁ Χεῖρος. ἀμή τί; σύρετε καὶ ἐσθῆς
 εἰς τὸ ἀμπελὶ μου. Δίχομαι καὶ γέροντας, ὅτι ἀγαπᾶν νὰ ἐργαζώμενται, χαί-
 ρομαι νὰ βλέπω γέροντας νὰ ἀκμυρίζον, νὰ κρατῶσι καὶ Σταυρούς. Παγνύετε καὶ
 ἐσθῆς εἰς τὰ θεμβολία μου. ὅταν ἦδεν τοῖς, ἐδιδόσατε τὸν Διάβολον· καὶ πώ-
 ρα ὅτι ἐγῆρασατε, δαλῶσατε ἐμὴν μετανοήσατε ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας,
 καὶ ὅσα ἐσφάλετε, ἀπὸ τῆς νὰ σὰς εὖρη ὁ Θάνατος· ἀπαγκάστε, ἀπὸ τῆς νὰ βρα-
 χύσῃ, νὰ εὐρεθῆτε μέσα εἰς τὸ ἀμπελὶ μου, νὰ μὴ σὰς εὖρη τὸ βασιλεῖμα τῶ
 Ἡλίου. Ἀν εἶναι καὶ ἀπὸ τῆς νὰ βασιλεύσῃ ὁ Ἡΐλιος, ἀπαγκάστε νὰ εὐρεθῆ-
 τε μαζί με τὸς ἐργάτας μου. Θέλετε ἰδεῖ τὴν δοξάν μου· εἰ δὲ καὶ σὰς καταλάβῃ
 ἔξω ἀπὸ τῆς αὐλῆς ὁ Θάνατος, δὲν θέλω σέρῃ πλέον, νὰ σὰς ἔχω φίλους μου,
 διότι ὁ νεκρὸς δὲν πισθεῖ, δὲν μετανοεῖ, δὲν ὁμολογεῖ. Σύρετε καὶ ἐσθῆς εἰς
 τὸν ἀμπελῶνά μου, καὶ ἐκεῖνοι, ὅτι ἐστὶν δίκαιον, θέλετε τὸ λάβῃ· μετανοήσα-
 τε, μόνον ἔλατε, μόνον σμῖξετε με τὰ λόγια μου, καὶ δὲν θέλετε μεμφοθῇ ὅτι
 ρα, πῶς σὰς ἀνάγκασα. Τινὰς δὲν εἶναι, ὅτι νὰ πισθῇ, καὶ νὰ μὴ δ' ἔχα-
 ρισθῇ, ἐδὲ ἀπέμεινε τινὰς πτωχός, ὅτι νὰ με ὑπηρετήσῃ.

Τοῖς ἐξ ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χεῖρος, ὁ Οἰκοδεσπότης τῆς τῆς ἐκτίσεως,
 ἐγέμισεν ἐργάτας τὸν ἀμπελῶνά μου. καὶ μετὰ ταῦτα, ἔσαντες νὰ ἔλθῃ τὸ τέλος
 τῶ Κόσμου, καὶ νὰ ἀναστῇ οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροί, καὶ νὰ ἔλθῃ ὁ δόκτορας παρ-
 σία τῶ Χεῖρος, ὅτι μέλλει νὰ κερθῇ ὅλος ὁ Κόσμος, τότε λέγει ὁ Δεσπότης
 τῶ ἀμπελῆ εἰς τὸν Ἐπίτροπόν μου. Καλίσαι, νὰ ἔλθῃ δὲν οἱ ἐξ Ἀδάμ· κα-
 λίσαι τὸν Ἀβελ, ὅτι ἐσφάγη ἐξ τῆς θυτίαν· καλίσαι τὸν Ἐνῶχ, ὅτι εὐρέ-

ἔπαιε καὶ ἐμίσητε θὴν· κάλεσαι ὅλους τοὺς Προπάτορας καὶ Προφήτας· κάλεσαι τοὺς Ἀποστόλους· κάλεσαι τοὺς Μάρτυρας, καὶ ὅλους, ὅπως μὲ ἐμιμήθησαν· κάλεσαι τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, ὅπως ἐλιθάθῃ διὰ λόγους μου· κάλεσαι ὅλους τοὺς Ἀσκητὰς, ὅπως ἐκοπίασαν διὰ λόγους μου, καὶ ἐκαλλιέργησαν τὰ κήματα μου· κάλεσαι, καὶ δός τις τὸν μισθόν. Ἀνοίξαι τοὺς θησαυροὺς μου, ἀνοίξαι ταῖς ἀποθήκαις μου, ἀνοίξαι τὰ Βασιλείά μου, εὐγαλε καὶ τὰ Βασιλικά σέφανα, εὐγαλε τὰ Θεῖα χαρίσματα· Μὴ ἀκρεβολογηθῆς τίποτες διὰ τὰ πολυτίματά μου· σόλισαι, καὶ σεφανάσαι τις αὐτὰς ὅλους, ὅπως ἐκοπίασαν, καθὼς ἡθελα ἐγώ. Κανείς ἂν μὴ ἐξέβῃ χωρὶς Στέφανον, κανείς ἂν μὴ πηγυρῇ ἀτίμιτος, τινὰς ἂν μὴ ὑπερηθῇ τὰ χαρίσματά μου. Οἱ ἂν πλῆτισιν, ὅλοι ἂν χαρῶν, νὰ ἰδῶσι διὰ τὰ παράγματα πολυτίματά μου ἐξοίχισα· νὰ ἰδῶσι, τί παράγματα ἐσερδύθησαν ἐκεῖνοι, ὅπως ἐπαύοντο, καὶ δεῦ ἡθέλαν νὰ ἔλθω. Δός τις τὸν κόπον της, καὶ κάμει ἀρχὴν διὰ ἐκείνης, ὅπως ἦλθον ὑσερα, ἕως ὅπου νὰ ὑπάρῃς εἰς τὴν παύσιν· τὴν ὑσερινὴς ὑφρανεν παρῶν μετὰ τὰ χαρίσματα, διὰ τὴν αὐτοὶ φειρόμενον ἔχουσι χρεῖαν τὴν ἀργασίαν μου· λοιπὸν εἰς τῆς τὴν ὑσερινὴς δὲς τὴν πληρωμὴν παρῶν, καὶ μὴ ταῦτα θέλεις δώσεις καὶ εἰς τὴν παύσιν.

„ Καὶ ἔλθοντες οἱ φέρετε τὴν ἐνδεκάτην ὄραν, ἔλαβον ἀπὸ δινάριον· ἦλθον, λέγει, ἐκεῖνοι ὅπως ἐπῆγαν ὑσερα εἰς τὸν ἀμπέλωνα, καὶ ἐπῆραν διὰ τὸ εἶναι δινάριον· καὶ πέρνοντες το εἰς τὰ χεῖρά της, ἐχαίροντο καὶ ἐπανηυρίζαν εἰς τὸ καλόν, ὅπως τὴν νύρε. διὰ τὴν ἐγναίριζαν, πῶς δεῦ τὴν ἔαρετε πόσον, ἐπεὶ δεῦ ἐδόλυσαν ὀλημερῆς. Ἐλθόντες δὲ οἱ παρῶτοι, ἐνόμισαν, ὅτι πλεῖον λήφονται, καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀπὸ δινάριον. „ Λαβόντες δὲ ἐγόγγυζον κατὰ τὸ Δεσπότην, λέγοντες. ἦλθον, λέγει, οἱ παρῶτοι, καὶ ἐνόμισαν, ὅτι θέλουν παρὴν φειρόμενον, καὶ ἔδωκε καὶ αὐτὸν διὰ τὸ εἶναι δινάριον, οἱ ὅποιοι καὶ πέρνοντες το, ἐγόγγυζαν εἰς τὸν Δεσπότην, καὶ ἔλεγον· Ἐπῆται οἱ ὑσερινοὶ, ἐπῆται ὅπως ἐγήρασαν, ὅπως μὴ βίας σὲ ἐγναίριζαν, ἐπῆται ὅπως δεῦ ἐκοπίασαν ποσῶς σκάπτοντες, ἐπῆται οἱ ὑσερινοὶ, ὅπως μοναχὰ μίαν ὄραν ἔκαμαν, ὅπως ἰδῶσι τὸ ἀμπέλι μετὰ τὴν ὀματῖαν της, τὴν ἔκαμες ἴσως μετὰ τὸ λόγους μου, ὅπως ὑπομείναντες τὸ βίον καὶ τὸ καῦμα ὅλης τῆς ἡμέρας; ἡμᾶς ὅπως ἐκοπίασαμεν, ὅπως ἐπαύσαμεν ποῦκα διὰ λόγους μου, διὰ νὰ αὐξανώμεν τὰ τίποτες σου, καὶ πόρα ἔδωκες πληρωμὴν καὶ αὐτῶν ἴσως μετὰ ἐμᾶς; ἐπῆται οἱ ὑσερινοὶ, ὅπως μίαν ὄραν ἔκαμαν, εἰς μίαν ὄραν σιμάσε; διὰ νὰ κλαύσῃ ἐκείνη ἡ πόρνη, καὶ νὰ ἐκπλήσῃ τὰς εἰχλας της, καὶ νὰ κατακερλήσῃ τὰ Ἀγία σου ποδάρι μετὰ χεῖλιν σαυροσιμῶνα, καὶ νὰ σὲ φέρῃ μύρον, τὴν ἔδωκες τὸν Παράδεισον; Εἰς μίαν ὄραν, διὰ νὰ σὲ εἴπῃ ὁ ληστὴς ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν· Μνήθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, τὴν ἀνοίξεις τὸν Παράδεισον; διὰ νὰ μετανοήσῃ μίαν ὄραν ὁ Πάυλος, ὁ διώκτης ἐχθρὸς τῆς Πίστεως, ἔγνωσεν Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστής; Ὅμως ἔσονται νὰ ἀκούσῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Γιστὴς, Χριστὸς, πῶς ἐβαρίσθηκαν, ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς ἕνα αὐθραστον ἀπ' ἐκεῖ

της. Εταῖρε, ἔκ ἀδικῶ σέ· δὲν σέ ἀδικῶ τίποτε, λέγει, Ἀδελφέ μου. Ὡς
 μεγάλη φιλανθρωπία τῷ Χριστῷ· ὁ Δεσπότης κενεῖται, καὶ φιλονικεῖ ὅτι τὸς δέ-
 λους μὲ τὸν δῆλον· ὁ Κριτὴς δόλολογεῖται ὅτι ἐκείνους, ὅπως κενεῖνται. „Εταί-
 ρε ἔκ ἀδικῶ σε. συντύχε μὲ λογαριασμόν, Ἀδελφέ, καὶ μὴ λυπᾶσαι ἐτι ἀπρε-
 πα. Εἰπέ μοι, τί ἀδικήσῃς ἐσὺ, μὲ τὸ νὰ τιμηθῇ ὁ Ἀδελφός σου; δὲν ἐπῆ-
 ρες σωτὸν τὸν κόπον σου; εἰπέ μοι, τί ἐβλάβῃς ἐσὺ, μὲ τὸ νὰ αὐθουδέσῃ ὁ
 Ἀδελφός σου; δὲν ἐπῆρες σωτὸν τὸ μερομίδιόν σου; δὲν ἐπῆρες σωτὸν ἐκείνο,
 ὅπως ἀγάπας; τὸ λοιπὸν, τί ἄλλο ζητᾷς περὶ σωτότερον; δὲν ἐσυμφωνήσῃς μαζί
 μου ὅσο νὰ δυνάσῃς; Βάλετο καλὰ εἰς τὸν νῦν σου, καὶ αὐτὸ εἶναι καὶ ἐκρηκτοῦσα
 ὅσο τὸ δίκαιόν σου, μὲ δίκαιον τρόπον βαρύνεσαι εἰς τὴν λόγαν· εἰ δὲ καὶ σὲ
 ἐπλήρωσα, καθὼς σὲ ἐπῆξα, εὐκέρως μὲ ἐγκαλεῖς, ὅπως δὲν σὲ πταίω. Μὴ
 ὀλιγώδους τὰ χαρίσματα σου; μὴ ἐπῆρα ὅσο τὰ ἐδικά σου, καὶ τὰ ἔδωκα ἀλ-
 λων; λοιπὸν ὅτι γογγύεις ἐπ’ αὐτῶν; ὅτι φθονεῖς τὸν Ἀδελφόν σου, ὅτι
 ἐγὼ ὁ Αὐθέντης δὲν φθονῶ; Ἐπάρει τὴν πληρωμὴν σου, καὶ πάρε· σώνουσί
 σε ὅσα ἔχεις εἰς τὰ χεῖρά σου. Μήπως θέλῃς νὰ βασιλέῃς μοναχός; χωρεῖ ὁ
 Παράδεισος καὶ ἐσένα, καὶ ὅλους, ὅσοι εἶναι ἄξιοι νὰ σέβουν εἰς αὐτόν. Εἰ
 θέλω νὰ δώσω καὶ τίς τὴν ὑστέραν, αὐτὴ καὶ ἐσένα· καὶ ποῖος θέλει νὰ μὲ ἀ-
 τισαθῇ; Εἰ γὰρ αὐτὸς μου ἀγαπᾷ νὰ δώσω ἐπὶ, αὐτὸ καὶ τὴν λόγον σου, ὅτι
 τί δὲν ἠμπορῶ νὰ βλέπω τὴν εἰκόνα μου γυμνῶν; δὲν ἠμπορῶ νὰ βλέπω τὸ
 πλάσμα μου ἀσώλινον, ὅτι τὸ ὅποῖον ἐκατέβηκα ὅσο τὸς Οὐρανὸς εἰς τὴν γῆν.
 Ἀλλ’ ἡθελῶ ὑστέρα ἦλθε, γνωρίζω καὶ ἐγὼ, ἀμὴν ἡφίε με πῶς, ἐμετανοήσῃς,
 ἐσπασίῃς, ἐδάκρυσεν εἰς τὰ ἀμνηστία σου, ἐδείξεν πολλὴν ἀγάπην εἰς ἐμέ-
 να. Ὡς ἦλθεν, ἀμὴν ὁσίλασε τὴν ἑαυτοῦ μου, ἐφίλησε τὰ ἀκαῖα, ὅ-
 πως ἐφόρισεν εἰς τὸ κεφάλι μου δι’ αὐτόν. ἐφίλησε, καὶ ἐσπασίῃς τὸν Σταυρόν,
 ὅπως ὑπέμενα ὅτι λόγον σου. Δὲν διώκομαι λοιπὸν αὐτόν, ὅπως μὲ ἠγάπησεν
 ἐτι, ὅπως μὲ ἐπίσπευον ὀλοφύχως, νὰ μὴ τὸν τιμίσω, καθὼς ἀρτεῖ, καὶ
 νὰ μὴ τὸν συναρτίσω μαζί μετ’ ἐσένα εἰς τὸν Παράδεισον. Δέχομαι καὶ τὸς
 ἀμαρτωλούς, ὅταν μετανοήσῃ· ἀπαρχίζομαι τὴς, ὅταν τὸς ἰδῶ καὶ παύσῃ ὅσο
 πᾶσαν ἀμαρτίαν καὶ πορνείαν· δέχομαι τὴς, ὅταν καθαροὶ καὶ μετανοήσῃς ἐλ-
 θον, γυμνοῦντάς με, νὰ σέβουν εἰς τὸν ἀμπελῶνά με, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μου.
 Δέχομαι τὴς, ὅταν τὸς ἰδῶ καὶ κλαύσῃ καὶ θρήνησῃ ἐμφορὴν μου ὅτι ἐκεί-
 να, ὅτι ἐσφαλὰ εἰς ὅλην τὴν τὴν ζωὴν. Καὶ μὴ ταῦτα, ὡς πολυέλιος καὶ πο-
 λυδάσκαλχος ὅτι εἰμαι, βλέπωντας τὴν ἀποθυμίαν τὴς, ὅτι δίδει ὅτι τὸν
 ὀλίγον κόπον, ὅτι ἐκαμῶν εἰς τὴν μετανοίαν, ὅλην τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρα-
 νῶν, καθὼς ἔδωκα καὶ εἰς ἐκείνους, ὅτι μὲ ἐδίδουσαν ὅσο τὴν αὐτὴν αἶσαν.
 Τὸ λοιπὸν, ὀλιγημῶς Χεῖριαι, ἐπειδὴ ἐχομὴ τοῦτον ἀγαθὸν Δεσπότην,
 καὶ δέχεται τὸς ἀμαρτωλούς, ὅταν μετανοήσῃ, διὰ τὸ αὐτὸ ἀγαθὸν καὶ ἡμεῖς,
 καὶ ὡς δράκον, νὰ βαλῇ καὶ ἡμᾶς εἰς τὸν ἀμπελῶνά με μαζί μετ’ ὅλης τὴς Ἀ-
 γίας, καὶ νὰ δώσῃ καὶ ἡμᾶς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ· ὡς γένοιτο πάντας ἡμᾶς

καὶ ἦλθεν εἰς Γεσιχώ, ταῖς ἐν εἰς τὸ πτώμα τῆς πληγῆς, εἰς τὸν θάνατον τῆς ἀμνησίας. Καὶ ἐμπίπτει εἰς τὰς λησάς, ταῖς ἐν εἰς τὸν Διάβολον, καὶ τὰς ἀντικειμένας δυνάμεις. Ὁ δὲ δὲ ὅτιν ὁ βίος ἔτος, ὅπως θαυμάσιας ὁ Ἀδάμ, ἔπεισε εἰς τὰς λησάς, καὶ ἐξέδυσαν αὐτόν. Καὶ τί αὐτὸν ἐξέδυσαν; Τὴν σοφίαν τῆς ὑπακοῆς, τὴν μετ' Ἀγγέλων φιλίαν, τὴν μετὰ Χριστοῦ ἀγαθὴν, τὴν ἐν Παραδείσῳ τρυφῇ, τὴν ἐπαύριον ζωὴν, ταύτην αὐτὸν ἐξέδυσαν τὴν ζωὴν. Καὶ πληγὰς ἐπιθρόντες, ταῖς ἐν τὰς ἀμαρτίας, πορνείας, μοιχείας, εἰδωλολατρίας, φαρμακείας, φόνους, φθόνους, ἐρις, ζήλον, θυμὸν, καὶ πάσαν ἡνιοχίαν τῇ κακῶν ἐργασίαν. Ταῦτα ὅτι τὰ ἔργα μασιγῶσι τὸν αἰθέρα. ταῦτα δυσωδία, καὶ φθορὰ ἐμποιοῦσι. Καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀκριβῶς μάστιγι παρὰ τὸ Δαυὶδ, πῶς τὰς τῆς Ἀδὰμ πληγὰς εἰς αὐτὸν ἐκονορῶσαν, μωλῶπας, αὐτὰς καλεῖ, λέγων, Προσώξεσάν, καὶ ἐσάπηναν οἱ μωλῶπες καὶ ὑπὸ ἀπορῶ, σώπης τῆς ἀφροσύνης μετὰ πάσα δὲ ἀμαρτία μωλῶπα καὶ τραῦμα ἐργάζεται. Ἐτραυματίσθη τοίνυν ἡμεῖς τῆς φθορῆς, ἐτρώθη ἡμεῖς τῆς ἀπειθείας, ἐπληγῆν ἡμεῖς τῇ ἀνομίᾳ, ὡς φησὶν ὁ Προφήτης. „ Εὐπληγὺν ἀσεί χορτος, καὶ ἐξηραῖ, „ ἢ ἡ καρδία με, ὅτι ἐπελαθόμην τὸ φανεῖν τὸν ἄρτον με, ταῖς, τὸ φυλάττει τὴν Ἐντολὴν τῆς Θεοῦ. Ἡμεῖς δὲ, φησὶ, τὸν κατέλιπον, ἔχων ὡς μὴ βελόμην τὸν ἀνδρῖν, ἀλλ' ὡς τὸ Θεοῦ μὴ συγχωρῶντος. ἔβλεψα γάρ, φησὶ, τὸν θάνατον τῆς ἀμαρτωλῆς, ὡς τὴν μετανοίαν. Καὶ πᾶς αὐτὸν κατέλιπον; Εἰς τὴν ὁδὸν, ἡμεῖς ἐν, εἰς τὸν βίον τῶν. ὁδὸς ὅτι λέγεται ὁ αἰὼν ἔτος, ἐπειδὴ πάντες οἱ ἄνθρωποι δι' αὐτὴν παρέρχονται. Κατεβάς δὲ, φησὶν, ὁ Γεωργὸς ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἐπιταρῆλθεν. Γεῖρα δὲ λέγει τὸν Μακάριον Μαυσῆ, καὶ Ἀράν. „ Μαυσῆς, καὶ Ἀράν ἐν τοῖς Γεωργῶν αὐτῶ, καὶ Σα, „ μὴ ἐν τοῖς ἐπικαλεσμένοις τὸ ὄνομα αὐτῶ. Οὗτος ἐν ὁ Μαυσῆς, ὁ θαυμαστός καὶ αἰδοῦς ὁμοῦμος, ὁ δεκαπληγὴ μάστιγι τῆς Αἰγυπτίας πατάξας, ὁ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν χρίσας καὶ ὑποξηρῶν, καὶ ἀγαγὼν τὸν λαὸν δι' αὐτῆς, ὁ τὸ ἐν Μερρῇ ὕδωρ γλυκαίνας, ὁ τῇ Θεῷ ἡμεῖς ἀποστομῆσας, ὁ πολλὰ θαύματα ἐργασάμενος, ὁ δὲ τὴν ὁδὸν τῆς βίης πάτη, καὶ ἰδὼν τὸν ἄνθρωπον κείμενον, παρῆλθεν αὐτόν, καὶ ἐκ ἀνέστησε. Οἰοίμην καὶ Ἀδελφῆς, τὸ Προφητικὸν τάγμα. καὶ ὅτι ἐκείνοι ὕψον μετὰ τὸν Μαυσῆ ὁμοῦμοι, καὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν τῆς βίης βαδίσαντες, ὁρῶντες τετραυματισμὸν ἄνθρωπον, τὸν Ἀδάμ, ἐκ ἀνέστησαν. Οὐδεὶς αὐτὸν ἤγειρεν, ἔδειξεν αὐτῷ ζωὴν ἐχαρίσατο, ἔδειξεν αὐτὸν ἐκ θανάτου ἐλευθέρωσατο, ἔδειξεν ἐν τῇ ἀμαρτίας τὸ ρύμα. καὶ ὅτι αὐτοὶ ἐν ἀμαρτίας κατείχοντο. εἰ καὶ ἡμεῖς σερνύμεθα πολιτείας Θεοῦ φίλοι ἐγνώσκοντο, ἀλλὰ ἡμεῖς τὸ ὁμοσάρκοι εἶναι τῇ Ἀδὰμ, καὶ ὑπὸ τῆς ρίζης τῆς νεκρᾶς φέρεσθαι, ἐν ἡδύματι, κλάδοι ὄντες, ρίζαν ἀναστῆσαι. Σαμαρείτης, φησὶ, ἀπεδαῖος τῶν ἔργων, εὐσπλαγχνὸς τὴν ἀποκρίσιν, συμπαθὴς πρὸς τὰς ὁμοδύας, ἔλθων ἐπὶ τὸν τόπον, καὶ ἰδὼν αὐτὸν τετραυματισμὸν, εὐσπλαγχνῶς, καὶ ἐπὶ ἡμεῖς ἔλθων, καὶ οἶον, καὶ κατέθηκε τὰ τραύματα αὐτῶ. Τίς τῶν Σαμαρείτης ἀνθρώπων καὶ

εἰκόνα λαμβάνει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· Ἀλλ' ἐρεῖ τις τῷ ἀκροατῶν· Τίς τὸν Κύριον Σαμαρείτου φησὶ; Λέγει αὐτὸν, ἐκ τῆ φύσει τῆς Θεότητος, ἀλλὰ τῇ μιμήσει τῆς ἀσπλαγχνίας· ὥσπερ ἦδ ὁ Σαμαρείτης τῇ μὲν φύσει τῶ σώματος ὁμοιος τοῖς ἄλλοις ὑπῆρχε, τῇ δὲ φρονησέσει τῆς ἀσπλαγχνίας ἐκ ὁμοιότητος, ἀλλὰ κρείττων ἐφαίνετο, ὁμοιος Προφήταις, Πατριάρχαις, καὶ τὸν ἐκ Μαρίας ἀνθρώπον, τῇ δυνάμει τῆς Θεότητος, μείζων πάντων ἀνεδείχθη, ἴσος τῷ ἀνθρώπινῳ γένει, ἐκ ἴσου τῇ ἀφροσύμῃ δοξῇ, ἐκείνοι ἀμελεία καὶ ἀσπλαγχνία χρησάμενοι, ἀνελθὼς παρήλθον τὸν τετραυματισμὸν· ὁ δὲ Σαμαρείτης ἀσπλαγχνος ὢν, δυσέβητος, καὶ ἐλεήμων ἐφαίνετο. Οὕτω καὶ ὁ Χριστός, Πατεράρχων καὶ Προφητῶν ἀφιδόντων τὸν θεὸν ὡς θεοῦ ἐκπεσόντα ἀνθρώπον, μόνος οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ἐφαίνετο, καὶ τὸν Προφῆτῶν τὸν λέγοντα· „Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· καὶ πάλιν, Ὅτι σὺ Κύριος ἀσπλαγχνος· Καὶ ὥσπερ ὁ Σαμαρείτης ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς Ἐρήνης τῷ Γαλιλαίῳ, ἀλλ' ἐξ ἄλλης χάρας αἵματι, ἔτω καὶ ὁ Χριστός ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς Κόσμου, ἀλλ' ἐξ Οὐρανοῦ ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς. Θεὸς ὢν, ἀνθρώπος γέγονε δι' ἡμᾶς· Δεσπότης ὢν, τὴν τῆς δούλης μορφὴν ἐνεδύσατο. Εὐσπλαγχνίδι ὑπὲρ ἡμῶν, κατήλθεν ἐξ Οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, εἶδε τὸν ἀνθρώπον ἐρριμμένον καὶ τετραυματισμὸν ἐν πορνείαις, μοιχείαις, φόνοις· εἶδε καὶ ἀσπλαγχνίδι ἐπὶ τὸ ἴδιον πλάσμα. Ἐβαλεν οἶνον σὺν ἐλαίῳ, καὶ μίξας ἀμφοτέρα, ἐποίησε μάλαγμα, καὶ ἐπέθηκε τῷ ἀνθρώπῳ. Τί ἐστιν, ἐπιμίξας οἶνον σὺν ἐλαίῳ; Τάπει, μίξας τὴν Θεότητά καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, μίξας τὴν ἀσπλαγχνίαν καὶ τῆς σωτηρίας, ἔσωσε τὸν ἀνθρώπον. Μίξας οἶνον σὺν ἐλαίῳ, τάπει, μίξας Πνεῦμα Ἄγιον σὺν τῷ αἵματι αὐτοῦ, ἐζωοποίησε τὸν ἀνθρώπον. τὸ ἦν αἵματος τῆς Κυρίου σάβαντος ἀπὸ τῆς πληρῆς ἐπὶ τὴν γλῶσσαν, ἀπέπλυνον ἡμῶν τὸ χειρότερον τῷ ἀμαρτιῶν. Τί δὲ ἐστὶ, κατέθηκε τὰ τραύματα αὐτοῦ; Τάπει, εἶσε τὸν Διάβολον, καὶ ἔλυσε τὸν ἀνθρώπον· εἶσε τὸ σκάφος, καὶ ἐζωοποίησε τὸν ἀνθρώπον. κατέθηκε καὶ ἐδέλωσε τὰς δυνάμεις τῆς πορνείας, καὶ ἐλὼν ἐρώσε τὸν ἀνθρώπον. Εἰ θέλεις καὶ ἑτέρως νοεῖν, ἄκου. Μίξας οἶνον σὺν ἐλαίῳ· ἔλαμον ἐπάγει τὸν ἀσπλάγχνον λόγον, οἶνον δὲ, τὸν συνηθισμένον, καὶ ἐκείνους τὴν Διδασκαλίαν, συνάραξαν τὴν διανοητικὴν μετάνοιαν, καὶ τὸ ἐρητύον ἀπὸ τῆς Ἀποστόλης· Ἐλεγχον, ἐπιτίμωσον, ἀσπλάγχεσον. Ἐπέθηκε δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος. Τάπει λαβὼν ὁ Χριστός τὴν σάρκα ἐπὶ τὰς ἰδίας ὠμὸς τῆς Θεότητος, ἀπώλεκε τῷ Πνεύματι εἰς τὰς Οὐράνας· ἐκ τοῦ χρυσοῦ, ἢ ἀργυροῦ, ἢ λίθους τιμίας ἀπώλεκε, ἀλλὰ τὸν κατ' εἰκόνα Θεοῦ ὁμοιον γεγονότα ἀνθρώπον· Ἀπώλεκεν ἀπὸ γῆς εἰς Οὐρανὸς, εἰς τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν καὶ ἐρύχθρον πανδοχεῖον· ἀπώλεκεν αὐτὸν ἐκ βαλάντιος εἰς ἐλδοθεῖαν· ἐκ τυραννίδος εἰς Βασιλείαν· ἐκ θανάτου εἰς ζωὴν. Θέλεις δὲ καὶ ἑτέρως νοεῖν; ἄκου. Ἀπώλεκεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον· εἰς ταύτην τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ παρέδωκε τῷ πανδοχεῖ, τῷ μακαρίῳ Παύλῳ, τὸ σῶμα τῷ Χριστιανῶν, τῷ γνησίῳ πανδοχεῖ. Δὲς αὐτῷ δύο δυνάμεις· καὶ δὲ Παύλε, πῶς κατ' ἐκείνην Ἐκκλησίαν

σίαν Ἀρχιερεῦσι, καὶ Διδασκάλοις, καὶ Λειτουργοῖς· δύο λέγει θανάσια, τὴν
 „ Παλαιὰν τε, καὶ Καινὴν Γραφὴν. Ἐπιμελήθητι τὰ ἀνθρώπη ταῦτα, καὶ ὅτι
 „ αὐτὸς προσδαπανήσης, ἐγὼ ἔλθω, ὑποδώσω σοι. Οὗ λέγει, ποιῶν ὅστις. ὁπι-
 „ μελήσει, φησὶ, τὰ λαὸν ταῦτα ὅς ἐστιν, ὅς σοι παρέδωκε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐπει-
 „ δη ἄδενυσίν οἱ ἀνθρώποι, πνευματισμῶι ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, θανάτωσον
 αὐτούς, προσαρμόζων δίκην ἐκπλάσε, τὸ Προφητικὸν ῥήματι. Ὑγιῶν αὐτούς
 ἔξ τῆς πῆς Παλαιᾶς, καὶ νέας Διαθήκης νοθεσιῶν καὶ ἀσκητικῶν, πείθων αὐ-
 τούς ὑποστυλῶν τῆς ἁμαρτίας, καὶ καταλείπει αὐτοὺς τῇ Διαβολῇ. Ἐὰν δὲ καὶ ὁ
 „ πὺς ἀδιόρθωτοι μὴ ὦσι, πείσων αὐτούς ὑπὸ τῆς κατωθωμάτων· κάμψων αὐτούς ἔξ
 τῆς αὐστηρῶν σε λόγων. Τύπος αὐτῶν ἦν, καὶ ὑποχαμμός ἀγαθός ἐν λόγῳ,
 ἐν ἔργῳ, ἐν ἀστροφῇ, ἐν πίσει, ἐν ἀγάπῃ, ἐν σεμνότητι, ἵνα τῇ σὴ τύπῳ
 ἀκολουθήσωσι, καὶ μιμηταὶ σε γίνωνται τῆς ἀγαθῆς πολιτείας. Καὶ τὸτο ἐὰν
 ποιήσης, ἰδὼν τινα προσθήκην λόγῳ, ἢ ἔργῳ ἀσέβητος. „ Καὶ ὅτι αὐτὸς
 „ προσδαπανήσης, ἐγὼ ἔλθω, ὑποδώσω σοι. Τυτέστιν, ἐν τῇ δευτέρᾳ με Παρασίᾳ
 πῆς ἀνταποδόσεως, ἄξιον τὰ καμάτω σε ὑποδώσω σοι πὺν μισθόν. Διὰ τὸτο ὁ
 Παῦλος θάρρῶν εἰς τὰς ὑποσχέσεις, ταῦτα λέγει. „ Ἐγὼ δὲ ἥδιστα ὑπὲρ Χρι-
 „ στὸς δαπανήσω, καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ὑμῶν. Τὴν εἰς τὰ ἐξου-
 „ λεγὴν Διδασκαλίαν, καὶ τὴν ἔκδοσιν τὰ λόγια. αὐτὸς γὰρ ὅστις ὁ πῆς Ἐκκλησίας
 τὸ Θεὸν ἐποικοδομῶν καὶ ἐκείων, καὶ πάντας ἀνθρώπους θανάτωσον ἔξ τῆς Πνευ-
 „ ματικῶν νοθεσιῶν· καὶ ἕκαστος ἀποσφορὰ νέμων, εἰς ζωὴν αἰώνιον ὁδηγεῖ τὰς
 „ ψυχὰς ὑμῶν. „ Τοῖς πᾶσι γάρ, φησὶ, γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντας τινὰς σώ-
 „ σω. Οὐ πῆς ὅστις ὁ καλὸς τῆς Ἐκκλησίας παροχολός· πάντας δέχεται, καὶ πάντων
 „ ὁπιμελεῖται. καὶ μέθυσον, καὶ λοιδορον, καὶ ἄρπαγα ὑποσφύεται, ἐκ Εἰδωλο-
 „ λαβῆς βδελύσσεται, καὶ ἑπὶ τὴν ἀσέβη καὶ ἀκαθάρτον ὑποδιώκει, ἀλλὰ πᾶν-
 „ τας δέχεται. Καθὰ περ Γαβὺς ἀποπλύνει τὰ ῥαῦματ᾽ ἔξ τῆς λαβῆς τῆς Ἀνα-
 „ γνήσεως, καὶ προσφέρει σοι εὐπτικά ῥήματα ὡς οἶνον, πρὸς τὸ μὴ ἀγεῖναι
 „ ταῖς καὶ ἄγνοιαν παραχθείσαις ἁμαρτίαις· καὶ πάλιν θανάτωσει ἔξ τῆς ἀσκητικῆς,
 „ δίκην ἔλαιν, ἀναπομῆρος τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Λέγει καὶ ἄλλως. „ Παρακαλῶ μὲν
 „ δὲ ὑμᾶς, Ἀδελφοί, ἔξ τῆς οἰκτιρῶν τῆς Θεῆς, ἀσθενῆσαι τὰ σώματ᾽ ὑμῶν
 „ θυσίαν ζωῶν, ἄγιαν, τὴν λογικὴν Λατρείαν ὑμῶν. Οἱ σοὶ τοῖνυν τῆς τῆς Παῦ-
 „ λου ῥήματων Μαθηταὶ τυχεῖτε, τὰς Ἐντολὰς τῆς Θεῆς φυλάξατε, ἵνα μὴ πῆς
 „ ἐπικρατῆς Περσολῆς ἐκπέσειτε τῆς Πόλεως Θεῆς τῆς ζωῆς. Γόοιτο δὲ θανάτω-
 „ σενός ἡμᾶς τὰ τῆς ψυχῆς καὶ σώματος τραύματ᾽, ἐν ὑγείᾳ καὶ τελείᾳ Πί-
 „ σεις, ἀσθενῆσαι τῇ Χειρὶ σώας, καὶ ἀνεγκλήτους, μὴ λειπομῆνους ἐν παντί ἔρ-
 „ γῳ ἀγαθῷ· καὶ ὑπολαύσαι τῆς ἐν Οὐρανοῖς ἀγαθῆς ἐπαγγελίας, καὶ οἱ φι-
 „ λανθρωπία τῆς Κυρίας ὑμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶ-
 „ νας τῆς αἰῶν. ἈΜΗΝ.

Δ Α Μ Α Σ Κ Η Ν Ο Υ Μ Ο Ν Α Χ Ο Υ ΤΟΥ ΤΥΠΟΔΙΑΚΟΝΟΥ ΚΑΙ ΣΤΟΤΑΔΙΤΟΥ.

Λ Ο Γ Ο Σ ΙΑ΄.

Πεζῇ φράσει, εἰς τὴν Δεκάλογον τῆ Μωϋσέως.

ΕΓ' ΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Εκα Παραγγελίαι εἶναι, ὅπῃ ὤρισεν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσῇ, νὰ ταῖς εἰπῇ εἰς τὸν Κόσμον· καὶ ὅποιος θέλει ταῖς τηλέωσιν, νὰ ὑπαγῇ εἰς τὸν Παράδεισον, ὅποιος δὲ πάλιν θέλει ταῖς καταφρονέσιν, νὰ ὑπαγῇ εἰς τὴν Κόλασιν. Καὶ πρώτη μὲν Ἐντολὴ καὶ ἀπαγγελία τῷ Θεῷ εἶναι, ὅτι νὰ μὴ προσκυνησῇς ἄλλον Θεόν, ἀλλὰ τὸν Θεόν, ὅπῃ ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, καὶ ὅλον τὸν Κόσμον. β'. Ἐντολὴ εἶναι, ὅτι νὰ μὴ ὀνομάζῃς τὸ ὄνομα τῷ Θεῷ εἰς ἄνυχα καὶ εἰς φάρμακον. γ'. Ἐντολὴ εἶναι, ὅτι νὰ φυλάγῃς καὶ νὰ τιμᾷς τὰς ἑορτάς. δ'. Παραγγελία εἶναι, ὅτι νὰ τιμᾷς τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν Μητέρα σου. ε'. Παραγγελία εἶναι τῷ Θεῷ, νὰ μὴ φονεύσῃς. ς'. Ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴ πορεύσῃς. ζ'. Ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴ κλέψῃς ποτέ σε τίποτες ξένον πρᾶγμα. η'. Ἐντολὴ εἶναι, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσῃς. θ'. Ἐντολὴ εἶναι, ὅτι νὰ μὴ ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναῖκα τῆς ἑταίρας σου, ἢ ἄλλο ξένον ἀνδρώπῃ. ι'. Παραγγελία εἶναι, ὅτι νὰ μὴ ζηλεύσῃς τινὰ, ἢ τίποτες, μηδὲ τὸ σπῆναι, μηδὲ τὴν σκλάβαν σου, μηδὲ ἄλλο τίποτες πρᾶγμα. Αὗται εἶναι αἱ δέκα Παραγγελίαι τῷ Θεῷ, ὅπῃ λέγεται Δεκάλογος. Αὗται τὰ δέκα λόγια ἔγραψεν ὁ Θεός, καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν Κόσμον, καὶ τὰ φυλάξῃ οἱ ἄνθρωποι. Τὸ λοιπὸν, ἀλογημενοὶ Χριστιανοί, καὶ θελήμενοι νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον, ἀς σκεδάξωμεν, νὰ ταῖς ἐπιτελέωμεν ταῖς. Καὶ καταλάβετε καλά, τί θέλει νὰ εἶναι ἡ πρώτη Ἐντολὴ τῷ Θεῷ. α'. ΕΝΤΟΛΗ. Πρώτη καὶ μεγαλύτερη Παραγγελία εἶναι, ὅτι νὰ μὴ πισεύῃς ἄλλον Θεόν, ἀλλὰ τὸν Χριστόν, ὅπῃ εἶναι Θεὸς ἀληθινός, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄλλος Θεὸς δὲν εἶναι. Αὐτὸς ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν· αὐτὸς ὤρεσε, καὶ ἔκτισεν οἱ Ἄγγελοι· αὐτὸς ἐπλασε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· αὐτὸς εἶναι, ὅπῃ δεσποτεῖ ὅλον τὸν Κόσμον· αὐτὸς ἔσται τὰς ἀμαρτίας μας ἐκατέβη ἐκ τῆς Οὐρανοῦ εἰς τὴν Γῆν, καὶ ἐσαρκώθη ἐκ τῆς Ἀγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ ἐφωλύσας εἰς τὴν Γῆν ἔμψωσεν εἰς ἡμᾶς, καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε ὡς ἄνθρωπος. Ὡς τὸν ἐσαυρώθη, καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῆς χεῖρας τῶν ἀνόμων Ἑβραίων· καὶ ὅχι ὅτι ἐσαυρώθη ἡ Θεότης, ἦσαν ὁ Θεός, ἀλλὰ ἡ ἀνθρώπις, ἦσαν τὸ κορμὶ,

ὅπῃ ἐφόρει ὁ Χεῖσος, ἐκεῖνο ἐσαυρώθη καὶ ἀπέθανε. Καὶ μὴ ἦεις ἡμέρας ἀνα-
σῆθι πάλαι τὸ κορμί τε, καὶ ἐφάνηκεν εἰς τὰς Ἀγίας Ἀποστόλους, ὡσαύτῃ καὶ
εἰς τὸν Κόσμον. Ἐπειτα πάλαι ἀνέβη εἰς τὰς Οὐράνας μετὰ τὸ κορμί, ὅπῃ εἶχεν
εἰς τὴν Γῆν, διότι ὡς Θεός, ὅπῃ ἦτον ὁ Χεῖσος δὲν ἔλειπε μήτε ὑπὸ τὸν Οὐρα-
νόν, μήτε ὑπὸ τὴν Γῆν, μήτε ὑπὸ τὴν θάλασσαν, μηδὲ ὑπὸ ὅλον τὸν Κόσ-
μον, ἀλλ᾽ ὡς ἀνθρώπος ὅπῃ ἦτον, μόνον εἰς τὴν γῆν ἦτον· ὡσαύτῃ καὶ Ὁ Ἅγιος,
ὅπῃ εἶναι εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ φωτίζει ὅλον τὴν Γῆν μετὰ ταῖς ἀκτίνεσσι. Αὐτὸ
εἶναι τὸ παρῶν, ὅπῃ θέλει καὶ πισθῆναι καὶ Χριστιανός· διότι ὅποιος δὲν πισθῇ,
ὅτι ὁ Χεῖσος εἶναι ἀληθινὸς Θεός, καὶ ἄλλος Θεὸς ἀπ' αὐτὸν δὲν εἶναι, ἐκεῖνος δὲν
εἶναι Χριστιανός, ἀλλ᾽ εἶναι ὡσαύτῃ τὸ Ἐθνη, ὅπῃ λέγουν, ὅτι εἶναι Περσῆς·
ἢ τὸ τοιοῦτον λεγόμεναι Χριστιανοί, ἐπειδὴ πισθόμενοι, ὅτι ὁ Χεῖσος εἶναι Θεός ἀλη-
θινὸς μόνος. Αὐτὸ εἶναι ἡ παρῶν Παραγγελία τῷ Θεῷ. Καταλάβετε γὰρ, ὁ
λόγιμος Χριστιανός· ὅποιος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ ἀρξάμενος αὐτὴν τὴν παρῶν
Ἐντολὴν τῷ Θεῷ· ὅποιος πισθῇ εἰς ἄλλον Θεόν, ἢ τὸν Χεῖσον, ἐκεῖνος
εἶναι ὡσαύτῃ τὸ Ἐθνος, ὅπῃ ἐπίστανται κατ' ἑκαστὸν Θεόν τε. Καὶ πάλιν, ὅποιος
πισθῇ εἰς οὐεῖρα, καὶ εἰς μάγια, καὶ εἰς μαντείας, καὶ εἰς ὁποσδήποτε, καὶ εἰς φυ-
λακτά, καὶ εἰς ἄλλα δαιμονικά ἔργα, ἐκεῖνος εἶναι ἀθέμιτος καὶ ἔξω πᾶς Χριστῷ
Ἐκκλησίας, διότι αὐτὰ εἶναι δαιμονικά παράγματα, καὶ ὅποιος τὰ πισθῇ καὶ τὰ
κάνει, ἐκεῖνος ὑπάγει μετὰ τὸν Διάβολον εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. ἢ τὸ τοιοῦτον, Χρι-
στῖανοί μοι ἀγαθοί καὶ ὁλοκληρῶν, ποτὲ καὶ μὴ πισθόντες εἰς οὐεῖρα, διότι ὁ
Διάβολος πλανᾷ τὸν ἀνθρώπον, καὶ θέλει καὶ τὸν κολάσῃ. Πολλὰς φορὰς δέ-
χων φαντασίαις εἰς τὸν ὕπνον τὰ ἀνθρώπων, καὶ ταῖς πληρύνει τῇ ἡμέρᾳ, μόνον
ἢ καὶ πισθόμενοι τὰ οὐεῖρα καὶ κολάσμενοι. ἢ τὸ τοιοῦτον ἀς ἀποστήσωμεν ὑπὸ τὰ
ποιῶντα παράγματα. Μηδὲ ταῖς ρητείαις καὶ μὴ ταῖς πισθόντες, ὅτι εἶναι τὸ Δια-
βόλου τέχνη ἡ ρητεία. καὶ ὅποιος ρητεύει, ἢ ρητεύεται, ἐκεῖνος μέρος δὲν ἔχει με-
τὰ τὸν Χεῖσον, ὅτι εἶναι καὶ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι τῷ Διαβόλου ἀρξάμενος. Ἐ-
πειδὴ, κατὰ καὶ ἀνέκατε ἐκεῖ, ὅπῃ ρητεύει ἡ Γυναικα, ὅτι ἀναφέρει τὸ ὄνομα
τῷ Χεῖσι, καὶ πᾶς Παναγίας, καὶ τῇ Ἀγίῳ Μαρτύρῳ, καὶ ἄλλοις Ἀγίοις ὀνό-
μα, ἀλλ᾽ αὐτὰ εἶναι πλάνη δαιμονική. διότι, ὡσαύτῃ ὁ φάρμακ, ὅταν κυνηγᾷ
θάλα εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τὸ ἀγγιστρὸν, δὲν ρίχνει μοναχὸν τὸ ἀγγίζει εἰς τὴν
θάλασσαν, ὅτι ὡσαύτῃ τὸ ἰδὲν τὰ φάρμακα φέρον, ἀλλ᾽ ἐκεῖ καὶ δόλαμα εἰς τὸ ἀγ-
γίζει, ὅμοιος εἶναι καὶ ἡ ρητεία. καὶ ἢ θελῶν ἀναφέρει τῷ δαιμονίων τὰ ὀνόματα
καθεὶς ἀνθρώπος δὲν ἢ θελεῖ ρητεύεται, ἀλλ᾽ ἢ τὸ πλάνηται οἱ Χριστιανοί καὶ
κολάζονται ὑπὸ τῇ ρητείᾳ, ἢ τὸ τοιοῦτον ἀναφέρει τῷ Ἀγίῳ τὰ ὀνόματα. Αἱρεῖται
δε τινες, ἀλλ᾽ πῶς δὲν ἡμπορῶ, καὶ ὡσαύτῃ ρητεύω, σιωπῶμαι; Ναι, ὁ Διάβο-
λος, ἢ καὶ ἐπὶ πλάνῃ πᾶσι ἀνθρώποις, πᾶσι δίδει πρὸς ἄρας μισοῦν καὶ ἀποστῆναι, καὶ ὡσαύ-
τῃ ρητεύει καὶ ἀρξάμενος εἰς τὸν Διάβολον, πέρνει τὴν ἀσθένειαν ἀπ' αὐτοῦ. Διὰ
τὸ τοιοῦτον, ὁλοκληρῶν Χριστιανοί, καθεὶς ἀς μὴ ἐπὶ πλάνῃ εἰς ρητείας, ἢ εἰς μάγια,
ἢ καὶ ὁποσδήποτε τὸ παρῶν καὶ καὶ μὴ τὸ φάγγα λυκοῦ, καὶ ἀνθρώπων καὶ δαιμό-
νων.

ση, μηδὲ ὑποδέματά να μὴ κάμνεται εἰς ἀδοξημὸν αὐθραπον, μηδὲ να πι-
 εδῶντε τὰ οὐεῖρατα· μηδὲ, αἰσῶν λαλήσῃ ὁ κόρακας, ἢ ἄλλον ἐρπετὸν, να λέ-
 γετε, ὅτι κακὸν ἐλάλησε. διότι ὅποιος τὸ λέγει αὐτὸ, κάμνει τὸν Θεὸν πταί-
 ετω, ὅτε ἔκαμει τὸν κόρακα. Τί πταίει ὁ κόρακας, ἢ ἄλλο πνύλ; Μὴ δὲ να λέ-
 γετε, ὅτι ὁδεύσας ἔχει κακὸν ρίζικὸν, διότι ὅλοι οἱ αὐθραποι εἰς Θεὸν εἶναι πλάσ-
 μα. μὴ δὲ να λέγεται, ὅτι ἡ δεῖνα ἡμέρα εἶναι καλὴ, καὶ ἡ δεῖνα κακὴ, διότι ὁ
 Θεὸς ταῖς ἔκαμει ὅλαις ταῖς ἡμέραις, καὶ ὅλαις ταῖς ἔκαμει καλαῖς πρὸς τὸν αὐθρα-
 πον. Οἱ Ἐσθλῶντες, ὅπερ εἶχαν καλὰς Θεοὺς καὶ κακὰς, ἔλεγον, ὅτι εἶναι τὸ κα-
 λὸν τὰ καλὰ Θεῶν, καὶ τὸ κακὸν εἶναι τὰ κακὰ Θεῶν· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ὅπερ
 πιστεύομεν εἰς Θεὸν ἀγαθὸν καὶ καλόν, δεῦν πρέπει να λέγωμεν, ὅτι ἔκαμει ὁ Θεὸς
 καὶ καλὰ καὶ κακὰ. καὶ πάλιν να μὴ λέγωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμει αὐθράπης καλὰς,
 καὶ ἄλλης κακὰς· διότι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ θελεῖ να εἶναι καλὸς καὶ Ἀγγίλοι ὅλοι οἱ αὐ-
 θραποι, ἀλλ' οἱ αὐθραποι, ἔξ να τὸς πειράζῃ ὁ Διαβόλος, γίνονται ὑπὸ τῷ λό-
 γῳ τὸς κακοί, καὶ ἄτυχοι. καὶ ἔξ τὸ ὁ Θεὸς δεῦν πταίει, ὅταν κάμνῃ ὁ αὐθραπος
 τὴν ἁμαρτίαν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἄφῃσι καθε αὐθραπον εἰς τὴν προαίρεσίν τι καὶ εἰς τὸ
 θέλημά τι· καὶ τὸ καλὸν ἀγαπήσῃ, καὶ τὸ κακὸν, μοναχὸς τὸ ὁ αὐθραπος εἶναι
 πταίσης. Λοιπὸν ποτέ σας να μὴ κάμνεται, ὑπὸ ὅσα εἶπαμεν, ὅτι εἶναι κακὰ,
 καὶ ἔξ ὑπὸ τῷ Παραγγελίαν τῷ Θεῷ τὴν ἀράτῃ. διότι, ὅποιος κάμνει, ὑπὸ
 ὅσα εἶπαμεν, ὅτι εἶναι καλὰ, ἐκείνος εἶναι ὑδὸς καὶ φίλος τῷ ἀληθινῷ Χριστῷ τῷ Θεῷ.

β'. ΕΝΤΟΛΗ. Δεῦτέρα Παραγγελία εἶναι, ὅτι να μὴ διομάζῃς τὸ ὄνο-
 μα τῷ Θεῷ εἰς ἄτυχα πράγματα· ἢ να προσέχῃς, ποτέ σε να μὴ ὁμώ-
 σῃς εἰς τὸ Ἀγγιον Εὐαγγέλιον, μηδὲ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μηδὲ εἰς ἄλλο τίπο-
 τες. διότι αὐ καὶ εἰς τὴν ἀληθείαν σε ὁμύης, μεγάλον καὶ μα ἐχῃς εἰς τὴν ψυχὴν
 σε. Μηδὲ, μὰ τὸν Χριστὸν, να εἴπῃς ποτέ σε, μηδὲ μὰ τὴν Παναγίαν, μη-
 δὲ μὰ τὸν Οὐρανόν, μηδὲ μὰ τὴν κεφαλὴν σε, ὅτι δεῦν διώσασαι να κάμῃς μίαν
 τεύχων μαύρην, ἢ ἄσπρην. μόνον μὰ τὸ ναὶ, καὶ μὰ τὸ εἰ να λέγεται, καὶ να ἔχω
 τὴν εὐχὴν· πόνον μόνον να ὁμύης, διότι τὸ σθεναρότερον ἀπ' αὐτὸ εἶναι κόλα-
 σις εἰς τὴν ψυχὴν τῷ αὐθράπῃ. Ἀν ἔλθῃ καιρὸς καὶ εἰς τὴν φυλακὴν να σέβῃς,
 μόνον να μὴ ὁμώσῃς, μηδὲ ἀλήθειαν, μηδὲ ψέματα. Καλλίον να παλιήσῃς
 εἴτι καὶ ὁ ἔχῃς, καὶ να δώσῃς εἴτι σε γυρόσῃς, πρὸς να ὁμώσῃς. Καλλίον να
 τυραννίδῃς εἰς τὸν τὸν Κόσμον ὀλίγον καιρὸν, πρὸς να κολαδῇς εἰς ἐκείνον τὸν
 ἄλλον Κόσμον ἀθανάτα. Καλλίον να θανατωθῇς ἐδῶ, μόνον να μὴ καταπατί-
 σῃς τὸ ὄνομα τῷ Χριστῷ. διότι, αὐ καὶ ἐδῶ παιδεύθῃς ἔξ τὸ ὄνομα τῷ Χριστῷ,
 ἀλλὰ εἰς ἐκείνον τὸν Κόσμον γίνεσθαι Ἀγγιον, καὶ κληρονόμος τῇ Παραδείσῃ. διό-
 τι καὶ οἱ Ἀγγιοι Μεγαλομάρτυρες, αἰσῶν ὁ Ἀγγιος Γεωργίος, καὶ Δημήτριος, καὶ οἱ
 ἄλλοι Ἀγγιοι, ἀπ' ἄλλο τίποτες δεῦν ἀγίασαν καὶ εὐσάθησαν, μόνον ὅτι ἐπαιδεύθη-
 σαν ἐδῶ εἰς τὸν τὸν Κόσμον ἔξ τὸ ὄνομα τῷ Χριστῷ. Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί
 καὶ Χριστιανοί, εἰ θέλετε να ἴητε αἰσῶν τὸς Μάρτυρας, μὴ καταφρονῶντε τὸν
 Θεόν, καὶ να ὁμύητε τὸ ὄνομα τῷ φοβερόν, μηδὲ ἀλήθειαν, μηδὲ ψέματα,

ἀλλὰ

ἀλλὰ μὴδὲ νὰ βλασφημῇτε εἰς τὸν Θεόν, ὥσαν σὰς ἔλθῃ τίποτε ἀδικία ἢ πειρασμός, διότι καὶ αὐτὸ πόλλαισι εἶναι τῆς ψυχῆς τὸ ἀνθρώπου. Ἀμὴν ὅσα καὶ αὐτὰ ἐστὶν ὁ ἀνθρώπος, πάντοτε πρέπει νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν· καὶ κἂν πτωχὴν, καὶ ἀδύνητον, καὶ τὸ παιδίον τῆς ὀδοῦ, καὶ ἡ γυναῖκα τῆς, καὶ ἡ θυγατέρα τῆς, καὶ ἄλλοις τίς ἐδὲ κόσμῳ, νὰ μὴ βλασφημῇ τὸν Θεόν. διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός, καὶ γνωσκῶν τὸ συμφέρον μόνον νὰ λέγῃ, ὅτι ἄξιός εἰμαι καὶ ἄλλα θελωσώτερα κακὰ νὰ πάθω ὑπὸ τὸν Θεόν, ἐπεὶδὴ εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ ἄτυχος. διότι ὁ Θεὸς ὅλα τὰ κακὰ, ὅπῃ δίδει εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅλα ἔχει τὰς ἁμαρτίας μας τὰ δίδει. Διὰ νὰ βλέπῃ ὁ Θεός, ὅτι δὲν ἐπὶ πατὴρ μου ὁρθὰ πρὸς αὐτόν, ἔχει τὸ πρὸς μᾶς ἐργάζεται, καὶ μὴ παιδίζει ὡσανὺ Πατὴρας τὸ παιδί. καὶ πάλιν δὲν μᾶς παιδίζει ὅσον τὸν πικραίνοντα εἰς τὰ κακὰ μας. διότι, ἐὰν ᾔθελε νὰ μᾶς παιδίσκῃ ὅσον τὸ παιδί μου, ὅλας μᾶς ᾔθελε φονεῖν· μίαν ὥραν, νὰ μᾶς βάλῃ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν· ἔχει τὰς πολλὰς μας ἁμαρτίας· ἀλλὰ ὡς φιλήνθρωπος καὶ ἀγαθὸς ὅπῃ εἶναι, δὲν μᾶς παιδίζει μὴ ὅλον τὸν θυμὸν, μόνον ὅτι ὀλίγῃ μᾶς παιδίζει, ἔχει νὰ μετανοήσωμεν ὑπὸ ταῖς ἁμαρτίαις μας. Διὰ τὸ ὅσον καὶ αὐτὸς μᾶς παιδίζει ὁ Θεός, ποτε μᾶς ἀς μὴ τὸν βλασφημίσωμεν, ἀλλὰ ἀς δοξάσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὸ Ἁγίον, καὶ ὅλον τὸ λόγιμα ἀς κάμνωμεν πταίσας, καὶ ἔχῃ τὸν Θεόν, ὅτι αὐτοῖς οἱ δὲ τὸ συμφέρον ἡμῶν.

γ'. ΕΝΤΟΛΗ. Τελὴν Ἐντολὴ εἶναι τῷ Θεῷ, ὅτι νὰ φυλάγῃς καὶ νὰ τιμᾷς τὰς Ἑορτάς ὅλας τῆς χρόνου, καὶ ὅσαις Ἑορταῖς εἶναι μεγάλας. καὶ τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ, καὶ τῇ μεγάλῃ Σαββάτῳ δελεῖται νὰ μὴ κάμῃς. Ὁμοίως καὶ ταῖς ἄλλαις Δεσποτικαῖς Ἑορταῖς, καὶ ἀποστόλων Ἀγίων μεγάλων νὰ κρατῇς, καὶ νὰ τιμᾷς τὰς Ἑορτάς αὐτῶν, αὐτῶν ἑλῃς, νὰ σὲ δώσῃ ὁ Θεὸς πολλὰ καλωσύνην καὶ ἀνάπαυσιν, καὶ εἰς τὸν τὸν Κόσμον, καὶ εἰς ἐκείνον τὸν ἄλογον μὲν Παράδεισον. Καὶ πάλιν, ὅταν ἑορτάζῃς, καὶ δὲν ἐκλύῃς, νὰ μὴ πίνῃς κρασί καὶ νὰ μεθάς, καὶ νὰ κάμῃς ἄλλα Δαιμονικά ἔργα, ἀμὴν νὰ παραίτης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἀκούῃς τὸν Ἐπισκοπὸν, καὶ τὸν Ὁρθρὸν ὁμοίως, καὶ τὴν Ἀγίαν Λειτουργίαν. καὶ τότε νὰ παραίτης εἰς τὸ αἰτίσαι, νὰ χαίρῃται, καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν. Καὶ ἐὰν ἔχῃς καὶ πλεονάζῃς φαγεῖν, νὰ δώσῃς τῇ πτωχῇ, νὰ φαγῇ, νὰ σὲ συγχωρήσῃ, τότε νὰ σὲ δώσῃ ὁ Θεὸς εὐεργεσία θελωσώτερα καλὰ. Καὶ ἐὰν κάμῃς Ἑορτὴν Ἀγίαν, ἢ ἑσπέρην, νὰ μὴ καλέσῃς τὸς πτωχοὺς καὶ Ἀρχοντας ἀνθρώπους, ὅπῃ δὲν σὲ ἔχῃς χάριν, ἀμὴν καλεῖται τὸς πτωχοὺς, ὅπῃ δὲν δύνανται, νὰ σὲ τὸ ἀνταμείψῃ· διότι, ἐὰν φιλοῦσθαι τὸς πτωχοὺς, ὁ Θεὸς χάριν δὲν σὲ ἔχει, ἔτι οἱ πτωχοὶ σὲ τὸ ἀνταποδίδου. Καὶ πάλιν νὰ προσέχῃς εἰς ταῖς Κυριακαῖς τῆς χρόνου, καὶ εἰς ταῖς Ἑορταῖς, νὰ μὴ πιάσῃς καμίαν σὲ δελεῖται, μὴ δὲ νὰ παιζῇς, μὴ δὲ νὰ χορεύῃς, ὅτι τὰ παιγνίδια καὶ χοροὶ εἶναι τὰ Διαβόλου ἑργα. Οἱ ἑσπέραι οἱ ἄθροι καὶ πτωχοὶ μὲν, ὅπῃ δὲν ὀφείδωσαν Θεόν, ὅπῃ δὲν ἠλπίσαν μὴτε Ἀνάστασιν, μὴτε Κεῖσιν, ἐκεῖνοι καὶ ἐκείνων αὐτὰ, καὶ ἐχόρῳσαν, καὶ ἔπινον, καὶ ἐμεθύσαν, καὶ ἐχαίροντο μὴ παιγνίζεσθαι, ἀμὴν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι ἀρετὴν, καὶ κάμνωμεν ὅτι εἰς τὰς

Εὐχαρίστας μόνον, ὅταν εἶναι Εὐοχή καὶ δὲν βελόεις, καὶ κάθισαι ἄργος, ἐνθυμήσῃς, τί ἔπταισες εἰς τὸν Θεὸν ταῖς ἀπειρασμίαις ἡμέραις· ἐνθυμήσῃς ταῖς ἀμαρτίαις σου, ἐνθυμήσῃς τὸν θάνατον, ἐνθυμήσῃς, πῶς μέλλει νὰ κολαθῇς ὅλη τὰς ἀμαρτίας σου, αὐτὸν μετανοήσῃς. Ταῦτα ἐνθυμήσῃς, καὶ ἀναστρέψῃς, καὶ κλαύσῃς, καὶ δάκρυσαι, καὶ λυπήσῃς, καὶ θρηνήσῃς, καὶ θέλει σὴ συμπαθήσῃ ὁ Θεός. Ὑπαγε εἰς αὐθράπον, ὅπῃ ἡδέσθῃς νὰ σὲ διδάξῃ καὶ νὰ σὲ καθοδηγήσῃ· ὕπαγε εἰς καλλίτερόν σου καὶ φρονιμώτερόν σου, νὰ σὲ δείξῃ τί καλὸν νὰ κάμῃς καὶ ὕπαγε εἰς τὸν Παράδεισον. Αὐτὰ νὰ κάμῃς, ὅταν εἶσαι ἄργος, καὶ δὲν βελόεις, ὅχι νὰ κάθῃσαι νὰ ἀργολογήῃς, καὶ νὰ σωτυχεύῃς ἀτυχὰ λόγια μὲ ἀπίστευτος νεύς. Μηδὲ νὰ φελέθῃς εἰς τὸ Κάστρον, ἢ εἰς τὴν Χώραν, ὅχι νὰ βέλῃς γυναῖκες, ὅπῃ σὴ ἀρίστην. Μηδὲ νὰ βῶγῃς, καὶ νὰ πίνῃς ὀλημερῆς, ὡσαύτῃ τὸ θνητὸν, μόνον καὶ τὸ φαγίσον καὶ τὸ ποτιόν σου νὰ εἶναι ὀλιγοσόν. Διότι ἀπὸ τὸ φαγί τὸ φελασόν, καὶ τὸ ποτιόν, ποτὲ καλὸν δὲν ἔγινε, μόνον καὶ νὰ ἄσπρασαι ἐξοφάσεις καὶ τὸ κορμί σου βαρύνῃς, καὶ τὴν ψυχὴν σου ζημιώνῃς, καὶ τὰ πάθη τῶν κορμίσου σου ἀνακαπόνῃς, καὶ κακίαις ὀρεξῇς μαζώνῃς εἰς τὴν ψυχὴν σου, καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου, καὶ χάινῃς τὸν νῦν σου καὶ τὸν λογισμόν σου εἰς ἀτυχὰς ὑπόθεσις, καὶ ἀσοχῆς τὸν Θεόν, καὶ γίνεσαι ὅλος δόλος τῇ Διαβολῇ κατοικηπίειον. Διὰ τὸτο προσέχεις ἀπὸ πολυποσίαν, καὶ πολυφαγίαν. τὸ φελαστότερον ἀπὸ τὴν μέθην, ὅτι καὶ αὐτὴ μετράται μὲ ταῖς ἄλλαις ἀμαρτίαις, καὶ πολλὰς ἔβαλεν εἰς τὴν κολασιν. Διὰ τὸτο, Χειριστοὶ με ἀγαθοί, προσέχετε ἀπὸ τὴν μέθην· πόσον μόνον νὰ πίνωμεν, ὅσον ὅχι δυνάμιν τῶν κορμίσου καὶ ὅχι ὑγίαν, τὸ δὲ φελαστότερον εἶναι τῇ Διαβολῇ. Καὶ τὸτο δὲ νὰ κρατῇς εἰς ταῖς Εὐοχαῖς σου. ὅταν κάθῃσαι δίχως βελόειαν καὶ σωτυχεύῃς μὲ τινὰ αὐθράπον, ποτέ σου νὰ μὴ κατακρίνῃς τινὰ, μόνον ὅλα καλὰ λόγια καὶ ἀγία σωτυχεύῃς. εἴτι εἶναι καλὸν ὅχι τὴν ψυχὴν σου καὶ δι' ἄλλῃ αὐθράπῃ, ἐκεῖνο σωτυχεύῃς καὶ λέγῃς· ἄλλον δὲ ἔξόν αὐθράπον, ὅπῃ δὲν εἶναι εἰς τὸ μίσους σου, νὰ μὴ τὸν κατακρίνῃς, εὐὲν εἶναι καὶ ἐχθρόσ σου· διότι ἡ κατακρίσις εἶναι μεγάλη ἀμαρτία. Καὶ ἀκούσατε τί λέγει ὁ Κύριος· Μη κρινέτε, ἵνα μὴ κριθῆτε. Αὐτὸ εἶναι πάλιν ἡ εἴρη παρρηγογία τῷ Θεῷ, ὅπῃ εἶπεν· οἱ λογισμοὶ Χειριστοί, καὶ φυλάξετε τὴν ὁλοσύαν.

§. ΕΝΤΟΛΗ. Τὰρτῃ Εὐτολί εἶναι τῷ Θεῷ, ὅτι νὰ ἀγαπᾷς τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν Μητέρα σου, καὶ νὰ πᾶς τιμᾷς, ὅσον δυνάσαι. Ποτέ σου νὰ μὴ εἰπῇς κακὸν λόγον πρὸς αὐτάς. ποτέ σου νὰ μὴ τὰς ἀφήσῃς νὰ πεινάσῃν, ἢ νὰ διψᾶσιν, ἢ νὰ κακοπαθήσῃν, καὶ σὲ καταράσῃν, καὶ πότε χίλια καλὰ καὶ αὐτὰς κάμῃς, ὅσοι σε ὠφελῇν. μόνον ὅτι σὲ εἶπεν, νὰ τὸ κάμῃς μὲ ὅλην τὴν καρδίαν· καὶ αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν νὰ σὲ βάλῃς ὅχι τὸ χρεὸς τῷ Πατρί σου, καὶ αὐτὸ νὰ τὸ ὑπομείνῃς, διότι ὁ Πατήρ σου εἶναι δεινότερος ἀπὸ τὸν Θεόν εἰς τὸ παιδί, εἰς πᾶσαν τὸν Κόσμον. Καὶ ὅχι μόνον τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν Μητέρα σου νὰ τιμᾷς, ἀλλὰ καὶ τὰς συγγενεῖς σου, καὶ τὰς γειτόνους σου, καὶ τὸν βραχύτερόν σου Ἀδελφόν· καὶ ὅλης τὰς γειτονίας σου νὰ τιμᾷς ὡσαύτῃ τὸν Πατέρα σου, καὶ νὰ προστικάνῃσαι αὐ-

πὺς, καὶ τὰς ποροσκυῖας, καὶ τὰ σικώναςαι ἐσὺ, καὶ κάθωνται αὐτοί, ἀλλ' ἐλέησεν
καὶ σὺ δώσων τὴν δ' ἐλπίδα καὶ τὴν δ' ἐλπίδα καὶ τὴν δ' ἐλπίδα καὶ τὴν δ' ἐλπίδα
τιμωρίας. διότι, ὅταν τιμῇς τὸν βραχύτερόν σε, τὸν Θεὸν τιμῇς. Μὴ ὑβρί-
σης ποτέ σε γέροντα ἀνθρώπων, ἢ ἑδίκον, ἢ ἑξόν, ἢ πλείον, ἢ πτωχόν. Διό-
τι ὁ Θεὸς δὲ ἀγαπᾷ καὶ ὑβρίζῃ ἐνὰς τὸν ἄλλον, ἐπεὶ δὴ ἔχων Θεὸς μαρτύριον,
καὶ ὅταν ὑβρίζῃς ἀνθρώπων, τὸν Θεὸν ὑβρίζεις. Ποτέ σε, ἐμπρός ἐς τὸν βρα-
χύτερόν σε, ἀπὸλογῶ καὶ μὴ σωτὺ χῆς, μόνον ἀ σωτυχῆσαν οἱ βραχύτεροί σε,
ἐσὺ ἄνθρωπε καὶ μαρτυρῇς. Ποτέ σε ὑπὸ βραχύτερόν σε τὸ σόμα ἀπὸλογῶ καὶ μὴ
ἀρπάξῃς, μόνον ἄνθρωποι καὶ τὴν εἰρήνην, ὡς ἀντὶ τὴν ἡσυχίαν ἐκείνος, καὶ ἔσται,
ἀντὶ σε ἐρωτήσων καὶ ἐσέα, εἰπέ τῷ ὡς ἀντὶ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἐσὺ. εἰδὲ καὶ δούσε
ἐρωτήσων, σὺ πάντα καὶ μαρτυρῇς. Ποτέ σε, ὅταν κάθῃσαι μετὰ βραχύτερόν σε εἰς
βασίλειαν, μὴ ἀπώσῃς ἐσὺ πτωχὸς εἰς τὸ φαγῆναι, μηδὲ καὶ καθίσῃς ἐσὺ πτω-
χὸς ὑπὸ τὸν γινώσκοντά σε, ἐὰν εἴται καὶ πτωχός, μόνον ὑπὸ ὅλης ἐσὺ καὶ κα-
θίσῃσαι πτωχὸς. Πρόσεχε γὰρ καὶ φύλαγε τὰς λογὰς σου, ἀλλ' ἐλέησεν καὶ κληρονο-
μήσῃς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ.

ἑ. ΕΝΤΟΛΗ. Πέμπτη Παραγγλία εἶναι τὸ Θεῷ, ὅτι καὶ μὴ φοβέ-
σης ποτέ σε ἀνθρώπων, μηδὲ Χριστιανῶν, μηδὲ ἑδίκον, μηδὲ ἄλλον τινά.
ἀλλὰ μηδὲ καὶ ἔχῃς ἔχθραν καὶ μνησικακίαν μετὰ τινὰ Χριστιανόν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ
καὶ φόρος εἶναι εἰς τὸν ἀνθρώπων, ἢ γὰρ καὶ μὴ κρατῇς ἔχθραν, διότι δείξει ὁ
Κύριος εἰς τὸ Ἄγιον Εὐαγγέλιον, ὅτι ἐὰν ἀγαπᾷς τὸν φίλον σε, τί χάριν
σὺ ἔχεις ὁ Θεός; ἀμήν, ὅταν ἀγαπᾷς τὸν ἐχθρόν σε, τότε ἔχεις πολλὴν μισθὸν
ὑπὸ τὸν Θεόν. Καὶ πάλιν δείξει, καὶ ἀγαπᾷ καὶ καὶ ἐλεῖται ὅλης τὰς ἀνθρώπων,
ἐὰν θέλῃς καὶ γένηται Παιδίον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς ἔχθραν δὲ ἔχει. καὶ δὲ καὶ
εἶναι ἀγαθὸς καὶ καλός, βρέχει ὅμοια καὶ εἰς τὰς ἀμαρτωλὰς καὶ εἰς τὰς δικαίας, καὶ
ἀγαπᾷ τὸν ἥλιον ἴσως καὶ εἰς τὰς δικαίας καὶ εἰς τὰς ἀμαρτωλὰς. Ὅποιος γὰρ
δὲν κρατῇ ἔχθραν μετὰ τινά, ἐκείνος εἶναι καὶ παιδί τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ γινώσκῃς,
ὅτι, ἐὰν ἔχῃς ἔχθραν μετὰ τινὰ Χριστιανόν, ἢ μετὰ μὴ μόνον, ἢ μικρόν, ὅσα κα-
λὰ καὶ ἀ καμῇς, ὅλα εἶναι χαμῆα. Καὶ ἐὰν ἔπαισις τὸ ἔχθρᾶ σε, ὁ Θεὸς
δὲν τὸν περᾷ. ἀμήν ἀντὶ τὸν ἀφῆσῃς ἐσὺ, καὶ τὸ συγχωρήσῃς, τότε ὁ Θεὸς τὸν
ὀξυδίκῃται ἐκείνον, καὶ ἐσέα σὺ ἔχεις μεγάλην χάριν, πῶς συγχωρήσῃς τὸ ἔχ-
θρᾶ σε. Διὰ τὸ γὰρ λέγει καὶ ὁ Ἀποστόλος Παῦλος, ὅτι. „Εἰὰ πεινᾷ ὁ ἐχθρός
σε, δός τε καὶ φάγη, καὶ ἐὰν διψᾷ, πότισε αὐτόν, καὶ τότε φλόγα ἀνάπτῃς εἰς
τὴν κεφαλὴν τε. Καὶ πάλιν δείξει ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἄγιον Εὐαγγέλιον, ὅτι
Εἰὰ ἀφῆσῃς ἐσέας τὸ ἔχθρᾶ σε τὸ πταίσimon, δείξει ἀφῆσῃς ὁ Θεὸς τὰ
ἐδικά σου πταίσματα. ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆσῃς ἐσέας τὸ ἔχθρᾶ σε τὸ πταίσimon,
μηδὲ ὁ Θεὸς θέλει ἀφῆσῃ τὸ ἐδικόν σου. Καὶ τὰ καὶ ὁ Θεὸς πόσα πταίσμα-
τα ἐδικά σου συγχωρᾷ κατ' ἐκείνῃ ὥραν, καὶ ἡμεῖς καὶ μὴ συγχωρήσωμεν ἄλ-
λους πταίσimon; ὁ Θεὸς δείξει καὶ μὴ ἔχων ἔχθραν, καὶ ἡμεῖς δὲν τὸν ἀφῆ-
σω. Εἰπέτε μου, τί μὴ ὁ καὶ πότος εἶναι καὶ σῶσθαι τινὰς; Ἰδοὺ ὁ Χριστὸς δεί-

ζει, ὅτι ἐὰν συγχαρήσῃμεν ἡμεῖς τῷ ἔχθρῳ μας, συγχαρᾶ καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐὰν ἀφίσωμεν ἀλλαντὸν πταισίμον, ἀφίνει καὶ ὁ Θεὸς τὰ ἐδικὰ μας. ἔξ τούτου ἂν συγχαρήσῃμεν ἡμεῖς τῷ ἔχθρῳ μας, νὰ συγχαρήσῃ καὶ ὁ Θεὸς ἡμᾶς. Καὶ πάλιν ποτέ σε νὰ μὴ χάρις εἰς τὸν θάνατον τῷ Ἀδελφῷ σε· αὐτὴ τοίνυν εἶναι ἡ πέμπτη παραγγελία τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀδελφοί μου.

ζ'. ΕΝΤΟΛΗ. Ἐκτὴ Παραγγελία τῷ Θεῷ εἶναι, νὰ μὴ ἐπιθυμήσῃς τὴν Γυναικα τῷ γειτόνῃ σε, μὴ δὲ ἄλλαντὸν ἕνεκ ἀνθρώπου, διότι ἐκεῖνος, ὅπως ἀγαπᾷ ἕνεκ Γυναικα, καὶ τὴν ἐδικήν τε, εἶναι καὶ πόρνος καὶ μοιχός· ἐκεῖνος εἶναι ὁλος τῷ Διαβόλῳ καὶ δομῆρος. ἔξ τούτου ἀποστείχε δὲ τὸν ἀνθρώπου Γυναικα, ἢ Οὐγατέρα, ἢ σκλαβαν. Βλέπε, νὰ μὴ γιλασθῇς, καὶ ἑσθωθῇ ὁ νῦν σε πρὸς αὐτὴν. Προσέχε νὰ μὴ σε ξεπλανήσῃ τὸ κάλλος καὶ ἡ οὐμορφία τῆς Γυναικός. φύλαγε τὰς ὀφθαλμούς σου, καὶ μὴ μετεωλῆσῃ μετ' αὐταῖς, μὴ δὲ νὰ κατεργάζῃσαι τὸ κάλλος τῆς. Ἐνθυμήσου, πόσοι ἐχλαδίσαν δὲ τοιαύταις ἐργασίαις, πόσοι ἐνφοπιάσθων, καὶ πόσοι ἐφορμάσθων ἀδίκως. Ἐνθυμήσου, πόσοι ἔχασαν τὸν βίον τῶν εἰς τοιαύταις Δαιμονικαῖς ἐργασίαις, καὶ τίποτε δὲν ἐκέρδησαν, μόνον κόλασιν αἰώνιον εἰς τὴν ψυχὴν τῶν. Ὅταν σὺ βάλῃς ὁ Διάβολος ποιῆτον λογισμὸν, ἐνθυμήσου τὴν κόλασιν· ἐνθυμήσου τὴν φοβεράν ὥραν τῷ θανάτῳ, καὶ μὴ νικηθῇς ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ μή σε βάλῃ ὁ Διάβολος εἰς λογισμὸν, καὶ νὰ σὺ λέγῃς, ὅτι καμὲ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ πάλιν θέλεις μετανοήσῃς, ὅτι δὲν ἤξάρεις τὴν ὥραν τῷ θανάτῳ σε. Τί ἤξάρεις, ἐὰν δόξωμαις αὐτοῖς; ἢ πᾶν ἤξάρεις, τότε εἶναι ὁ θάνατός σου; καὶ τότε, τί γίνεται εἰς τὴν ψυχὴν σε; τίς νὰ σε βοηθήσῃ; τίς νὰ σε λυτρώσῃ δὲ τὴν κόλασιν; Ἀλλοίμονον τότε εἰς ἐσθία, ὅτι πορεύσῃς τὴν ψυχὴν σε τῷ Διαβόλῳ καὶ ἀποσκαίρῃς ἁμαρτίαν. Διὰ τούτου ἀποστείχε ὅσον δύνασαι, Χεῖριαν, δὲ τὴν πορνείαν, καὶ γύρομαι τὴν καθαρότητα, ἵνα ἀξιώθῃς τῆς Βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ ἐν Χεῖρῳ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν· Ὡς δόξα καὶ τὸ κράτος, εἰς τὰς αἰῶνας τοῦ αἰῶνος· Ἀμήν.

ζ'. ΕΝΤΟΛΗ. Ἐβδόμη Παραγγελία εἶναι τῷ Θεῷ, ὅτι νὰ μὴ κλέψῃς τίποτε ἕνεκ ἀνθρώπου ποτέ σε· ἀλλ' αὐτοῦς καὶ τῆς χαλκῶν τίποτε ἕνεκ ἀνθρώπου, καὶ ἤξάρεις τίς εἶναι, νὰ τὸ δώσῃς· εἶδ' καὶ δὲν ἤξάρεις τίς εἶναι, νὰ ἐρωτήσῃς μίαν καὶ δύο ἐβδομάδας, ὅσον νὰ ὀρεθῇ ἐκεῖνος, ὅπως τὸ ἔχει· καὶ ἐὰν δὲν ὀρεθῇ τίς εἶναι, τότε νὰ εἶναι ἐδικόν σου. Καὶ πάλιν, νὰ μὴ ἀδικήσῃς τὴν ἀνθρώπων, καὶ πάρος τὸ ἐδικόν τε, ἢ φανερά, ἢ κρυφά, διότι καὶ αὐτὸ κλέψια εἶναι, καὶ χειρότερον δὲ κλέψια. Καὶ πάλιν, ποτέ σε ψεύματα νὰ μὴ εἰπῇς εἰς τὴν παραγματεύσῃς, καὶ εἰς τὸ παζάρεαι καὶ νὰ κερδήσῃς, διότι καὶ αὐτὸ κλέψια λέγεται κρυφῇ. Ομοίως καὶ ἐὰν ἀγοράσῃς τίποτε, καὶ δὲν δώσῃς τὴν τιμὴν τε σωστῶν, καὶ αὐτὸ κλέψια εἶναι. Ποτέ σου, Χεῖριαν, νὰ μὴ ἀγαπήσῃς τὸ ἀδικόν. καὶ ἄκουσον τῶ Προφήτου, τί λέγει· „Ὅτι ὁ ἀγαπᾷ τὴν ἀδικίαν, μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· καὶ τούτου ἀποστείχε δὲ τὸ κλέψια καὶ δὲ τὸ ἀδικίαν, ἵνα μὴ κολασθῇς αἰωνίως.

ή. ΕΝΤΟΛΗ. Ὁ ὅδον Παραγγελία εἶναι τὸ Θεῶ, ὅτι νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσῃς* ἦγαν, ὅταν γνωρίζῃς τὴν ἀλήθειαν, πῶς εἶναι ἡ ὑπόθεσις, καὶ σὲ ἐρωτήσῃ, εἰπέτω. ἀμὴν δὲν γνωρίζῃς τὴν ἀλήθειαν, προσέχε, νὰ μὴ μαρτυρήσῃς καὶ κολάσῃς τὴν ψυχὴν σου. Ἀν καὶ φλογία σὲ δώσῃ, ἔχε τὸν νῦν σου, νὰ μὴ γελαδῇς καὶ ψευδομαρτυρήσῃς, καὶ ὑπολέσῃς τὴν ψυχὴν σου, ὡ Χριστιανέ.

β. ΕΝΤΟΛΗ. Ἐνάντι Παραγγελία εἶναι τὸ Θεῶ, ὅπως ἐπαγγέλλῃς, ὅτι νὰ μὴ πορνέσῃς, μήτε εἰς Γυνῆκα, μήτε εἰς παιδίον, μήτε εἰς τὰ ζῶα. ὅτι ἡ πορνεία ὅπως γίνεται εἰς τὰ Παιδιά, καὶ εἰς τὰ ζῶα, εἶναι μεγαλύτερη ὑπὸ ὅλαις ταῖς ἁμαρτίαις. Μόνον μὲ τὴν Γυναικά σου δὲν εἶναι ἁμαρτία. φυλάγε δ' ὅμως νὰ μὴ τὴν κοιμηθῇς ἢ Κοιμηθῇς, ἢ καμίας ἄλλης Εὐοχίας. φλογία ὅτι ὁ Θεὸς τὴν Γυνῆκα τὴν ἔδωκε ἡμετέροισιν, ἔχε ἡμετέρας ἀκρασίας. Καὶ ἄς ἰδῇμε τὰ ἄλογα ζῶα, πῶς φυλάττει τὴν τάξιν τους, καὶ τὸν χρόνον μίαν φορά συνιστοῦνται, ἡμετέρας νὰ σωφρονισθῶμεν, ἵνα μὴ αἰωνίως κολαδῶμεν.

γ. ΕΝΤΟΛΗ. Δεκάτη Παραγγελία εἶναι τὸ Θεῶ, ὅτι νὰ μὴ ὀψιθῇς τινὸς τίποτες, μήτε χαράφιον, μήτε σπίνιον, μήτε τὴν σκλάβαν σου, μήτε ἄλλο τίποτες πρᾶγμα, ὅτι ἡ ὀψιθμία φλογία τὴν πλεονεξίαν. Διὰ τὸ τοῦ μὴ ὀψιθιμότητος τινὸς τί, ἵνα μὴ γένῃς πλεονέκτης* μόνον κοπιᾷς, νὰ δίδῃς ὑπὸ τὸν κοπον σου καὶ ἐκεῖνα, ὅπως ζητᾷ, νὰ ἔχῃς μισθὸν ὡς καὶ τὰ μισθοποδοῦτε Χριστοὶ τὸ Θεῶ ἡμῶν.

Αὐτὰ γὰρ τὰ λόγια, ὅπως εἶπαμεν, Εὐλογημένοι Χριστιανοί, εἶναι αἱ Δέκα Μεγάλαι Παραγγελίαι τὸ Θεῶ, ὅπως ἐπαρίδωκε καὶ ἀφῆκεν εἰς τὸν Κόσμον* καὶ ὁποῖος εὐρεθῇ καὶ ταῖς κάμν, καλὸς τυχεὶς ἐκεῖνος, ὅτι παγαίνει εἰς τὸν Παράδεισον, ἐκεῖ ὅπως ποτὲ πικρὸν δὲν εἶναι, μήτε νύκτα εἶναι, μήτε χειμῶνας, μήτε πείνα, ἀμὴ ὅλας χαρὰ καὶ ἀγαθότητες. Ἐκεῖ εἶναι οἱ Ἄγγιοι, ὅπως χαίρονται καὶ εὐφραίνονται* ἐκεῖ εἶναι δένδρα πανδμορφα καὶ δυνάμειά, ὅπως ποῖος δυνάται νὰ διηγηθῇ τὴν δυνάμειν τους. ὁποῖος δὲ πάλιν καταφρονέσῃ μίαν Ἐντολὴν τὸ Θεῶ ἀπ' αὐταῖς, ὅπως εἶπαμεν, θίλει ὑπάγει εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν μὲ τὸν Διάβολον, ἐν δὲ μετανοήσῃ. Διὰ τὸ τοῦ, εὐλογημένοι Χριστιανοί, ἄς προσέχωμεν ὑπὸ πᾶσαν ἁμαρτίαν, ὑπὸ πορνείαν, ὑπὸ κλεψίαν, ὑπὸ ἀδικίαν, ὑπὸ συκοφαντίαν, ὑπὸ μαγείαις, ὑπὸ γοητείας, ὑπὸ ὑποδύματα, ὑπὸ φυλακὰς, ὑπὸ ἔχθραν, ὑπὸ μνηστικίαν, ὑπὸ ζηλίαν, ὑπὸ πᾶσαν κακίαν* ὅτι ὁποῖος κάμῃ οὐ μόνον ἀπ' αὐτὰ, εἶναι κολασυμῶς, ἐν δὲ μετανοήσῃ. Καὶ ἄς ἀποδοῦμεν νὰ κάμωμεν τὸ καλόν, ἵνα ἔχωμεν ἀγάπην μὲ ὅλους* νὰ μὴ ἔχωμεν ἔχθραν, νὰ κάμωμεν ἐλεημοσύνην, νὰ συμπόρευομεν εἰς τὴν Εὐαγγελίαν, νὰ μὴ κατακτενοῦμεν οὐδὲν τὸν ἄλλον. Εἰδὲ καὶ μὰς ἐπείραζον ὁ Διάβολος, καὶ ἐξέπισταμεν εἰς καμίας ἁμαρτίαν ἀπ' αὐταῖς, ὅπως εἶπαμεν, καὶ μὴ πιστάμεν εἰς ὑπόμνησιν, μὴ δὲ τὰ λέγωμεν, ὅτι πλέον σωτηρίαν δὲν ἔχωμεν* ἀλλὰ ἄς πιστάμεν εἰς μετανοίαν, ἄς ἐξομολογηθῶμεν εἰς Πνευματικούς, καὶ μὴ ἐν βεβαιότητι νὰ εἰπῶμεν εἰς τὸν Πνευματικὸν ταῖς ἁμαρτίαις μας. Καλλίτερα νὰ εἰπῶμεν

πέμψῃ ἐδῶ εἰς ἀνθρώπον νὰ ἐξομολογηθῶμεν, ἀλλὰ νὰ ἐνθαρρυνῇ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσαν Κεῖσιν, ἐμπροσθεν χιλιάδες καὶ μυριάδες Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων. Διὰ τὸτο ἂς μετανοήσωμεν, ἂς ἐξομολογηθῶμεν, ὅσον ἔχομεν καιρὸν, ὅτι ὁ κλέπτης καὶ ὁ θάνατος εἶναι ὅμοιοι. Δεὴ ἡξόδωμεν πότε θέλει ἔλθῃ ὁ θάνατος, ὅτε τὸτο ἂς μὴ λήγωμεν, σήμερον ἂς κάμωμεν τὴν ἀμαρτίαν, καὶ αὐτεῖον θέλωμεν μετανοήσῃ, καὶ νὰ ἐξομολογηθῶμεν, διότι δεὴ ἡξόδωμεν, τί θέλει ἔλθῃ ὡς αὐτεῖον. Πολλὰς ἐξεπλάυνεν ὁ Διάβολος μὲν τοιαῦτον λογισμόν, καὶ ἀπέθανον αἰφνίδως. Πολλοὶ ἦσαν ὕμνεις διὰ ἐσπέρας, καὶ αὐτεῖον δεὴ ἐξημερώθησαν. Ἄλλοι ἐπύρηνσαν, ἄλλως ἢ ἀσραπὴ ἐκατάκασεν, ἄλλων ἐδέθη ἡ γλῶσσά τας, καὶ δεὴ ἐδυνήθησαν νὰ ἐξομολογηθῶν. Καὶ ὅτε τὸτο ἂς μὴ παραμαρτυρήσωμεν τὴν σωτηρίαν μας, καὶ νὰ γέλωμεν τὸν Θεόν, ὅτι θέλωμεν μετανοήσῃ μόνον σήμερον ἔχεις καιρὸν, σήμερον μετανοήσον καὶ ἐξομολογήσῃ καὶ διορθώσῃ. Αὐτὰ πίνυμι εἶναι αἱ Δέκα Παραγγελίαι, ὅπῃ ἔσειαν ὁ Θεὸς μὲ τὸν Μαυσιῶ εἰς τὸν Κόσμον· καὶ ἐὰν ταῖς φυλάξωμεν, ἐδῶ μὴ θέλωμεν περάσει εἰρηνικὴ ζωὴ, ἐκεῖ δὲ πάλιν θέλωμεν ἀξιώσῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ· ἢς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλευθροπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σου τῷ ἀρχῇ αὐτῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πατρὶ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτῷ Πνεύματι, τῷ, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς πᾶς αἰῶνας τοῦ αἰῶνος. Αἠμήν.

Λ Ο Γ Ο Σ,

ΠΕΡΙ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΓΙΩΝ ΓΕΡΕΩΝ,
ΤΟΥ ΑΓΓΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ.

Περίχων δὲ καὶ ἐτέρων Ἀγίων Κεφάλαια διάφορα.

Ἡμεῖς τὸ Γέρας νὰ εἶναι Ἀγιος καὶ ψυχὴ καὶ σῶματι. νὰ εἶναι σύλος πυρός, νὰ φωτίζῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ εἶναι καθαρώτερος διὰ τὰς ἀκτίνας τοῦ Ἡλίου, ὅτε νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ἔρημον τὸ Πνεῦμα τὸν Ἀγίον. Ἡ Γερασμὴ γίνεται εἰς τὴν Γῆν, καὶ τῆξιν ἔχει ἐπὶ τῶν Ταγματῶν. διότι ὅχι ἀνθρώπος, ἀλλ' Ἀγγελος, ἀλλ' ἂν καμία δυνάμις κτιστὴ δυνάται νὰ τὴν ἐνεργήσῃ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα αὐτῷ τῷ Λειτουργίᾳ τελειοῖ, καὶ ὁ Γέρας κάμνῃ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀγγέλου. Διὰ τὸτο πρέπει καὶ ὁ Γερασμὸς νὰ βαῇ εἰς τὸν νῦν τῶ, ὅταν λειτουργῇ, πῶς γίνεται μὲ τὰς Ἀγγέλους εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, καὶ περι-

πει νὰ εἶναι καθαρὸς ὡσαν ἡ τὰς Ἀγγέλους. Ἡ δὲ ἡξόρπε, πῶς δὲ ἡθελε
 δουλεύῃ ποτὲ ἀνθρώπινῃ ψυχῇ νὰ βασάξῃ ἐκεῖνο τὸ πῦρ τῆς Θυσίας, εὐὸ δὲ
 ἦτον πολλὴ τῆς χάριτος τῷ Θεῷ ἢ βοήθεια; διότι, εὐὸ γνωστὴν τινὰς τὸν ἀνθρώ-
 πον, ὅπῃ εἶναι ἀκόμι σαρκὶ ἡ αἵματι συμπεπλεγμένος, πῶς δύναται νὰ σι-
 μώσῃ τῆς μακαρίας φύσεως ἡ ἀκράτης; τότε θέλει ἰδὴ καλὰ, πόσῃ τιμῇ ἡξίω-
 σε τὰς Γερεῖς ἡ χάρις τῷ Παναγίῳ Πνεύματι. Τῷ Γερασίου λοιπὸν ἡ αὐτοὶ
 οἱ Ἀγιοὶ καὶ Θεοφόροι Πατέρες πολλὰ τῷ δόλαβήθησαν, ὥς ὑψηλῶς, Οὐρα-
 νίῳ, ἡ εὐθεῖον, ἡ μὲν βίαν ἀρέπει ἡ ἀμύζει μόνον τῷ Ἀγίῳ νὰ τῷ ἔχη,
 ἡ δὲ τὸ ὅποιος Γερῶς δὲ εἶναι Ἀγιος, ἀς φύγῃ μακρὰν ἀπὸ τὴν Λειτουργίαν,
 νὰ μὴ καὶ ἡ ψυχικὰ ἡ σωματικὰ. Τόσον εἶναι ὑψηλότερα ἡ Γερασίου ἀπὸ
 τῷ Βασιλείῳ, ὅσον εἶναι εἰς τὸ μέσον τῆς ψυχῆς ἡ τῆς σώματος ἡ ἀφροσύ-
 νη. Ἐκεῖνοι οἱ Γερεῖς, ὅπῃ πηγαῖν νὰ λειτουργῶν τῷ φελετῷ Γερασίου, ἀρέ-
 πει νὰ καθάρῃ ἡ τὰς μικρὰς φαντασίας τῆς ψυχῆς, ἡ καὶ τὸ δυνάτον εἰσελθεῖν
 καὶ μίμῃσιν τῷ Σεραφίμ ἡ τῷ Χερυβίμ. Διότι εἶναι τινὲς τῷ Γερασίου, ὅπῃ ἔτε
 ἀράξει, ἔτε λογῇ, ἔτε γνώσει πολιτεύονται, καὶ τὰς εἰς Κανόνας, ἀλλὰ ἀπο-
 φάσει φιλοδοξίας ἡ φιλοτιμίας, ἡ γὰρ δὲ νὰ τὰς τιμῇ, ἡ νὰ ἔχῃν ὀφείλια ἔγι-
 ναν Γερεῖς, ἡ δὲ τὸ μῆτε τὸ λογισμῶς, μῆτε ἄλλως ἐδουλεύθησαν νὰ σώσῃ. Ἀλ-
 λοὶ δὲ πάλιν, δὲ νὰ εἶναι ἀμειλῆς ἡ ἀδελφίδες, ἡ δὲ δυνάμει νὰ κυβερνήσῃ
 τῷ ζωῶντες, ἔγιναν Γερεῖς. Εἶναι δὲ ἡ ἄλλοι, ὅπῃ δὲ ἡξόρπε τὸ κέσμα τῆς
 ὑπηρεσίας ταύτης τῆς Ἐκκλησίας, μὴδὲ εἰς τὴν βιώντες τῆς ἀξίας τὸ μεγέθος,
 εἰσέβηκαν εἰς τὸ Θυσιασθεῖον, καθῶς ἔτυχον, ἀρεάμματα ἡ ἀπαίδετοι ἡ μὴ
 γνωρίσαντες τὸ τοῖτον φοβερὸν Μυστήριον, ὅποκοτιαν λέγουσιν εἶναι τῷ Γερασίου
 νῦν. Ἀλλοὶ δὲ πάλιν ἦσαν ἐνάρετοι ἡ ἐγκρατεῖς, ἡ ἀέβηκαν εἰς Ἀγιστεύον
 ἡ τὸ βαθμῶν τῆς Γερασίου ἀξιώσαντες, ἐθάρρηνον πολλὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἀξίω-
 μα, ὅπῃ τὰς ἐδόθη, ἡ ἔτο κλαυσύνες ἡ γλαυσύνες, ἀμέλῃσαν τῆς ἀρετῆς αὐ-
 τῶν, ἡ ἔπισαν εἰς πᾶσιν ἡ πτώματι, ἡ ἐκολάθησαν. Ἐτῆροι δὲ δὲ ταπεινώ-
 σεις ἡ καθαρὰς συνειδήσεως λειτουργῶσι τῷ Θυσιασθεῖν, ἡ πανυχῶν τῷ ἀν-
 ταπόδοσιν ἀπὸ τῷ Κυρίῳ. Ἐκεῖνος δὲ, ὅπῃ εἶναι ἀνάξιος, ἡ λειτουργῇ, δότε-
 ρος Γάδας εἶναι, ἡ ὁλοστότερον θέλει κολάθῃ ἀπὸ τὸν Γάδαν τὸν ἀποδέτῃ,
 διότι τὸν Δαθῶν ἡ Ἀβειραὶν ἐχίδῃ ἡ γῆ ἡ τὰς ἐκατάπει ζῶντες, μόνον ἔχῃ
 ὅποκοτιαν νὰ θυμιάσῃ εἰς τὸν Ναὸν τῷ Κυρίῳ ἀνάξιος; πόσον σὰς φαίνεται
 ἐκεῖνος, ὅπῃ καταπατεῖ τὸ Σῶμα ἡ Αἷμα τῷ Σωτῆρος Χριστῇ; ἐκεῖνος βίβλια
 μὲ χειρότερον τιμωρεῖν ἡ κολάσιν θέλει παιδεύῃ.

Ὁ καλὸς ἡ ἀληθινὸς Γερῶς ἀρέπει νὰ εἶναι ὁσιβὴς, σώφρων, διδασκτικὸς,
 ταπεινός, νὰ μὴ εἶναι μεθυστής, νὰ κρατῇ τὴν γλῶσσάν τε, νὰ μὴ εἶναι κη-
 σίκακος, μῆτε φιλόπυρος, ἀλλὰ ἐλεῖμων, καὶ ἀπὸ ὅλα φιλότιμος. Μὴ ὅλλως
 μικρὰς ἡ μεγάλας ἡγαπημένος ἡ ἐρρωικός. νὰ μὴν πύρην κέρδος ἀπὸ ἐκεῖνος,
 ὅπῃ δαρίζει. νὰ μὴν βλασφημῇ, ἡ νὰ ἀφελῇ τινὰ, μὴδὲ παραμαρτυρῇ
 νὰ γὰρ, δὲ νὰ μὴν λέγῃ ψέματι. κατακρίσιν νὰ μὴ δέχεται νὰ μὴ με-

τρωσέται, καὶ νὰ κάμῃ τὰς ἄλλας νὰ γελῶν. Νὰ μὴν ἀργολογῇ, ἀλλὰ νὰ συ-
τυχῇ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκούοντων, καὶ αὐτὰ νὰ εἶναι ὑπὸ τῆς θείας Γραφῆς.
Νὰ μὴ εἶναι γαστρίμαργος καὶ φιληδόνος, ὅθεν νὰ μὴ λυπῆται τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἁγίον· νὰ μὴ ὑποκρίνεται μὴ θυμῷ καὶ ὀργῇ, ἀλλὰ ταπεινὰ εἰς ὅλους· νὰ μὴ
δοῦ καλῶσπίζεται, μὴ δὲ νὰ φθονῇ ἀποκοπῇ ἄλλων. Τὸν ὑβρίζοντα αὐτὸν νὰ
συγχωρῇ ὅτι ὅλος τε τῆς καρδίας, καὶ ἐμπαροδοῦ πάντων πρὶν νὰ βασιλεύσῃ ὁ ἡ-
λίου· νὰ ὀξυτάξῃ μὴ ἀκατάπιστος τὰς ἁμαρτανόοντας, καὶ μὴ φόβον Θεῷ νὰ ἐλέγχῃ·
ὡδὲ ἀρίππει, νὰ σκανδαλίσῃ τινὰ, ἢ πλεσίον, ἢ πτωχόν. Αὐτὰ ὅλα, ὅπως
εἶπαμην, ῥησθεὶς ὁ Γερῶς, νὰ φυλάγῃ μὴ πολλῆς ἀκρίβειας καὶ ἀποσοχῆς, ἵνα
μὴ παρρησίας, καὶ μὴ καθαρὰς καρδίας καὶ ἄλλης διδασκῇ. Εὐὰ δὲ πάλιν ἀμελῇ
τὰ λεγόμενα, καὶ δοῦν τὰ φυλάγῃ καλῶς πρὸς ὠφέλειαν τῶν διδασκομένων ὑπ' αὐ-
τῶ, συμφέρει αὐτῷ μυλολίθον νὰ κρεμάσῃ εἰς τὸν καιρὸν τῶν, καὶ τὸν ῥίξῃ εἰς
τὴν θάλασσαν, διότι ἐπαρέβη, καὶ ἠμέλησε τοιαύτης Διδασκαλίας.

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅτι ὁ Γερῶς, ὅπως νὰ πορεύσῃ, εὐὰ καὶ
εικρὲς ἀνασῇ, πλεον νὰ μὴ πλημῇ νὰ λειτουργήσῃ, διότι διώκεται
μὴ κόπον πολλὸν νὰ γαίῃ Ἀγίος καὶ θαυματουργός, ἀλλὰ Γερῶς ἐχί· διότι
ἀδυσίπτον εἶναι, ὁ ἀκάθαρτος νὰ θυμῇ καὶ νὰ μελίξῃ τὸν Ἀμὸν τῶ Θεῷ,
ὅπως ὡδὲ αὐτοὶ οἱ Ἀγγελοὶ πλημῇ νὰ πῶσιν, καὶ νὰ ἰδῶν τὸ τοιοῦτον
Μυστήριον, μόνον εἰκονταὶ μὴ φόβος καὶ ἔριμος.

Ἐντερον δόγμα, ὅπως ἔγινεν εἰς τὸν καιρὸν

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Γερῶς τις ἦτον εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τῶ Μεγάλου Βασιλείου καθαρὸς καὶ χήσι-
μος· ὁ δὲ παμπόνηρος Διάβολος, ὅπως φθονεῖ πάντοτε τὰς δούλας τῶ Θεῷ,
τί ποιεῖ; Ἦτον τὸν καιρὸν ἐκείνον σιμὰ εἰς τὸ σῆτι τῶ Γερῶς μία γυνὴ μοι-
χαλὴς, καὶ ὅλος δόλος εἰς τὴν Διαβολικὴν ἀγάπην τῆς μοιχείας πῶδαμνη. καὶ
τί ποιεῖ; πῶδαμνη αὐτὴν ὁ Διάβολος εἰς ἔρωτα, ὅτι νὰ κάμῃ αἰχρὰν μίξιν
μὲ τὸν δούλον τῶ Θεῷ τὸν Γερῶν ἐκείνον, καὶ πολλὸν καιρὸν ἐπαράξεν αὐτὸν.
ὁ δὲ Γερῶς, ὡσαύτῃ εἶδεν αὐτὴν παντελῶς νικημένην ὑπὸ τῶ Διαβόλου, καὶ φοβή-
μιμος τὸν Θεόν, δοῦν ἔστρεψε ποτὲ νὰ συντύχῃ μετ' ἐκείνῳ. Καὶ ὡσαύτῃ εἶδεν ὁ
μισόκαλος Διάβολος τὴν ἰσομοιήν τῶ Γερῶς, τί ποιεῖ; ἔφθασεν ἡ Ἐορτὴ τῶ
Γενεθλίου τῶ Χριστοῦ, καὶ ὡς Χριστιανὸς καλέσας αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
τὸν φιλοῦσιν, ὁ Γερῶς ἔπειν οἶνον πολλὸν, καὶ ἐμέθυσε καταπολεῖ. Ὡσαύτῃ ἐπέ-

ρασε πολλή νύκτα, ἀσκηάθη ὁ Γερδός, καὶ ὑπῆλθον εἰς τὸ σπιτί τε· καὶ ὡσαύτῃ φθασον, ἔκρασε πῦν θύραν, καὶ δὸς ἤκουσε τινὰς, διότι ἡ Πρεσβυτέρα τε ἔτυχε τότε καὶ ἐκοιματο βαρέα· ἡ δὲ ποιηρὰ ἐκείνη καὶ μοιχαλὶς γυνή, ὡς ἤκουσεν αὐτὴν, ἐχάρη καὶ πολλὰ. Ὁ δὲ Γερδός, μετὰ τὸ νῆ ἦτον πολλὰ μεθυμένος, ἔπεισεν ἐμπαρὸς εἰς τὴν θύραν τὸ σπιτί τε, καὶ ἐκοιμήθη. τότε ἐκείνη ἡ κακόβροχος γυνή ἦλθε, καὶ ἔπεισε σιμὰ εἰς αὐτόν· καὶ αὐτὸς, ὁπὸ τῶν πολλῶν μέθυ, ἀνομισεν, ὅτι εἶναι ἡ Πρεσβυτέρα τε, καὶ ἐποίησεν (ἀλλοίμονον) τῶν ποιηρὰ ἐκείνῃ παρὰ τῆς ἀμαρτίας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀλησμόνησε τὴν πόλιν μεγίστην ἀμαρτίαν, καὶ ἀφ' ἧς ἐπέρασαν ἡμέραις, ὑπῆγε νὰ λευτερῇσῃ, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἐλειτέργα μέσα εἰς τὸ Ἀγίον Οὐσιασμεῖον, (ὡ τὰ θάματα) τὸν εἶδεν ἡ Πρεσβυτέρα τε ὡσαύτῃ Ἀράπῳ μαῦρον, διότι προπτερά, ὅταν ἐλειτέργα, τὸν ἐβλεπεν, ὅπῃ ἐλαμπον ὡσαύτῃ τὸν Ἡλίου. Λοιπὸν ἡ Πρεσβυτέρα αὐτῷ, ὡσαύτῃ εἶδε τοῖς τῶν Μυσήλειον, ἔλαγε μὲν κλαυθμῷ, ἀλλοίμονον, τί ἔπαθα ἡ ταλαιπώρος; τίς ἐξηπάτησε τὸν ἄνδρα μου, καὶ δὸς εἶναι δεκτὸς μέσα εἰς τὸν Θεὸν Ναόν; ἐσιώπησεν ὁ μὲν ὥς ἐπελείωσε τῶν Θεῶν Λευτεργίαν. Καὶ ἀφ' ἧς ἐπελείωσε, καὶ ὑπῆλθον εἰς τὸ σπιτί τε, λέγει παρὸς αὐτὸν μὲν δακρύων· Ἀλλοίμονον εἰς ἐσθία, ἀλλοίμονον· ποταπὸς ἦσαν παρῶτα, καὶ πῶς ἐκατῶπισες πόρα. Ἀλλοίμονον καὶ εἰς ἐμῖα, ὅτι παρῶτα ἦσαν Ἀγγελοι, καὶ πόρα ἐγίνες Διάβολος. Λέγει πρὸς ὁ Γερδός. τί λέγεις, ὦ ταλαιπώρη; πόθεν με γνωρίζεις, ὅτι ἤμην Ἀγγελος, καὶ πόρα ἐγίνα Διάβολος; Λέγει τε ἡ Πρεσβυτέρα· ὅταν ἐλειτέργας παροπτερά, εἶχες χάριν ἐν Θεῷ, καὶ ἐλαμπε τὸ παρῶταπόνσε ὡσαύτῃ τὸν Ἡλίου, πόρα δὲ ἐλειτέργας, καὶ ἐσέκυσαν μέσα εἰς τὸν Ναὸν ὡσαύτῃ Ἀράπης. Τότε ὁ Γερδός μόλις ἐκατανόησε, καὶ ἐθυμῆθη, ὅτι, μὴ θέλωντας, ἔκαμε τῶν ἀμαρτίαν, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνη ἡ κακόβροχος γυνή τὸ ἔλεγε πανηρὰ εἰς ὅλῃ τῶν Χωρῶν.

Τότε ὁ Γερδός ἔλαβε τῶν Πρεσβυτέρων τε, καὶ ὑπῆλθον αὐτάμα εἰς τὸν Μίγαν Βασιλείον καὶ ἐξαμολογήθησαν. καὶ ὁ Ἄγιος, θέλωντας νὰ τὸς θεραπεύσῃ, τὸς ἐκατόνισε, νὰ κάμνῃ εἰς χρόνον ξηροφαγίαν, καὶ μετανοίας χιλίας πᾶσαν ἐσπέραν. Τότε λέγει παρὸς αὐτὸς· σὺριτε, Τεκνα μου, καὶ ὅταν σωθῇ ὁ χρόνος, πάλιν νὰ ἐλθῇτε ἐδῶ, ὥστε νὰ σὺ συγχωρήσῃ νὰ λευτερῇς. Καὶ ὡσαύτῃ ἦλθεν ὁ χρόνος, ὑπῆλθον ὁ Γερδός μὲν τῆς συζύγου αὐτοῦ εἰς τὸν Μίγαν Βασιλείον, καὶ πάλιν ὁ Ἄγιος, ὡς καλὸς Πατὴρ καὶ Διδάσκαλος, ἐνεθέτισεν αὐτὸς, καὶ τὸς ἐπαρκαλίσσετο πολλὰ, νὰ κάμνῃ τὸν αὐτὸν κανόνα καὶ ἄλλον εἰς χρόνον ἀκόμι. Καὶ αὐτοὶ πάλιν ἐδέχθησαν τὸν λόγον τῷ Ἄγιῳ μὲν χαρὰς καὶ ὑπῆλθον. Καὶ ὡσαύτῃ ἐπελείωσαν καὶ ἐκείνον τὸν χρόνον, ἦλθον πάλιν εἰς τὸν Ἄγιον, καὶ αὐτὸς μὲν χαρὰς τὸς ἐδέχθη· καὶ μετὰ πολλὰς διδαχαῖς καὶ νουθεσίαις τὸς ἐπαρκαλίσσετο, νὰ κάμνῃ καὶ ἄλλον χρόνον. Καὶ ὡσαύτῃ ἐπελείωσαν καὶ ἐκείνον τὸν χρόνον, ἦλθον ἄλλοι τρεῖς χρόνοι, πάλιν ἦλθον εἰς τὸν Ἄγιον, καὶ ἔτυχε πῦν ἡμέραν ἐκείνῃ, καὶ ἀπέθανον εὖας Χριστιανὸς σιμὰ εἰς τῶν Μητροπόλιν. Ἦτον δὲ μέγας ὁ Ἀρχὴν ἐκείτος, καὶ ἔκραξε καὶ τὸν Μίγαν Βασιλείον μετὰ τὸς Κληρικὸς τε ὅλους. ὁ δὲ Ἄγιος ἔκραξε

καὶ τὸν τὸν Γερέα, τὸν ποτὲ ἀνάξιον, καὶ λέγειτε· σύρε, ὦ Ἀδελφοί, καὶ λάβε καὶ σὺ τὸ Ἐπιβαχλίον σε, καὶ ἔλα ἐκεῖ εἰς τὸν νεκρόν. Ὑπῆγε λοιπόν, καὶ ἐπῆρε τὸ Ἐπιβαχλίον τε, καθὼς τὸ εἶπεν ὁ Ἄγιος, καὶ ὑπῆγε, καὶ ἦυρε τὰς Γερεῖς, ὅπῃ ἔφαλλον τὸ λείψαιον. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Ἀρχιερεὺς εἶπε τῷ δὲ χλῷ ἐπαύω εἰς τὸ λείψαιον, εἴτε οἱ ὀπλοῖποι· αὐτὸς δὲ ὁ Γερεὺς ἐφοβέτο ὅτι τῷ ἀναξιοτήτῃ, καὶ ὅτι ὑπῆρχε καὶ διπλῆς Χάρις· ὑπερβίβας ὅμως πάντα φόβον, ὑπῆγε καὶ αὐτὸς σιμὰ εἰς τὸν νεκρόν· καὶ λαβὼν τὸ θυμιατόν, ἀρχισεν νὰ λέγῃ τῷ δὲ χλῷ. Καὶ ὦ τῇ θαύμας, ὅταν εἶπεν· Ὅτι σὺ εἶ ἡ Ἀνάστασις, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς διχῆς, διθέως ἀνέστη ὁ νεκρὸς, καὶ ἐκάθισεν, καὶ ὅλοι ἀρχισαν καὶ ἔλεον, τὸ Κύριε ἐλεησον, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ὅπῃ δίδει πιαύτῳ ἐξουσίαν πῶς ἀνθρώποις. Ἀνθρώπος, ὅπῃ ἦτον ἀκόμι εἰς τὴν ἁμαρτίαν, νὰ ἀναστήσῃ νεκρόν· δόξα τῇ αὐτῇ φιλανθρωπίᾳ καὶ ἀσπλαγχνίᾳ. Ἀφ' ἧ δὲ ἐκάθισεν ὁ νεκρὸς, λέγει μεγαλοφώνως καὶ μὲν παρρησίας μεγάλης πρὸς τὸν Γερέα. Τί ἔν, ὦ Γερεῦ; εἰ καὶ νεκρόν με ἀνέστης, ἀλλὰ δὲ εἶναι βολεπὸν νὰ λειτουργήσῃς, ὡς νὰ ὀπχειεθῇς πλέον τὰ Θεῖα Μυστήρια· διότι ἐὰν καὶ με ἀνέστης, ἀλλὰ ὅτι τὸν πολὺν μόχθον καὶ κόπον, καὶ ταῖς ἡσυχίαις, καὶ ταῖς προσευχαῖς, καὶ ταῖς ξηροφαγίαις καὶ ἀρεσκίαις, ὅπῃ ἐποίησας τὰς τρεῖς χρόνας, πᾶσα καλῶντες τὸν Θεόν, ὅτι τὸ δὲ ἐπαρείδω ὁ Κύριος τῷ δέσποισι. Τότε ὁ πεπεινὸς ἐκείνος Γερεὺς, λαβὼν τῷ ὑπότασιν, ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, χαίρων καὶ ὁμιλοῦν τὸν Θεόν.

Βλέπετε, Ἀδελφοί, πῶς ἐκείτις φθείρη τῷ παρθενίῳ τε, δὲ ἡμπορεῖ νὰ ἱερωθῇ, ἢ νὰ λειτουργῇ; νὰ γὰρ Ἄγιος καὶ Θαυματουργὸς διώκεται, ἀλλὰ εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης δὲ ἡμπορεῖ νὰ ἔλθῃ. Λοιπὸν Ἀδελφοί, ἀς φύγωμεν τῷ μέθῳ, ὅτι ἡ μεθὴ ἐποίησε τῷ ἁμαρτίαν τῷ Γερέως, καὶ ἄλλως πολλὰς ἐκαμῆν ἡ μεθὴ, καὶ ὅχι μόνον ἐποίησαν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα μύρια κακὰ ἐκαμῶν, ὅπῃ δὲ ἔχον ἀειθρόν. Καὶ ὅτι τὸ, Ἀδελφοί, ὅσοι ἐμίαναν τὸν βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης, ὅτι τῆς μεθῆς, ἢ ὅτι ἑτέρω πάθος, ἀς παύσων τῆς λειτουργίας, ὅτι νὰ μὴ πέσων εἰς πάθῃ ἀτιμίας, καὶ ἐμπαίζωσιν αὐτὸς οἱ Δαίμονες, καθὼς καὶ τινες ἐπαθον, ὅπῃ δέλομεν τὸ εἶπῃ πᾶσα κακία. Καὶ ὅχι μόνον ἐδὼ πᾶσιδίδονται τῇ Σατανᾷ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ μεθῇ ὅτι γὰρ ὁ Θεὸς ἀκούσει, ἀπελθε ἀπ' ἐμῆ, λέγω σοι· ἐκ οὐδ' ἴσθαι. καὶ ἀπελθούσεται εἰς τὸν τόπον τῆς βασύης. Ταῦτα ἡμεῖς, Ἀδελφοί, ἀκούοντες, ἀς ποιήσωμεν ὁρᾶν, ἵνα ἀξιωθῶμεν τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῇ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὡς ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΠΕΡΙ ΕΤΕΡΟΥ ΓΕΡΕΩΣ.

Ἰερὸς τις ἐπέσεν εἰς πάθος πορνείας, καὶ ἐλειπέρει ἀφόβως. Ἰδὼν δὲ ὁ Κύριος τῷ αὐτῷ ἀντιχρυσίαν, ἐπὶ χαλάρησε δοθῆναι αὐτὸν τῇ Σατανᾷ.

καὶ ἔγω, τῇ τῷ Θεῷ ᾧ χαρήσῃ, ἤλθεν εἰς αὐτὸν Δαιμόνιον ἀκάθαρτον καὶ ἐδαιμονίσθη. Οὗ δὲ Κωνσταντίνος, ὁ τότε Ἐπίσκοπος, ἔστειλεν αὐτὸν εἰς πολλὰ Μοναστήρια πολλὰς φορεῖς, ὅπως ἔξῃ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Λεβανῶν, καὶ τῆς καρποδωχῆς τοῦ Μοναχῶν ἱαβούδῃ, ἀλλὰ δὲν ἱαβούδῃ. Ὑστερον δὲ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὸν Ἁγίον Βουέδικτον, ὁ ὁποῖος ἦτον δῆλος τῷ Θεῷ, καὶ ἐβόηκεν αὐτὸν ὅτι, καὶ παράυτως μὲν τὴν χάριν τῷ Χριστῷ, ὅξῃ βῆ τὸ Δαιμόνιον τὸ ἀκάθαρτον ὅσοι τὸν Ἱερέα. Τότε ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἐβόηκεν αὐτῷ, λέγων· ἴδε ὅπως ἔγινες καλὰ. φυλάγε πλέον μὲν ἀμαρτήσῃς, καὶ προσεχε, νὰ μὴ φάγῃς κρέας εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν, καὶ νὰ μὴ ἀράξῃς τίποτε τῆς Γερουσίης, ὅτι φοβερὸν τὸ ἐμπσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος. ὅτι, ὅποιον ἡμέραν λειτηργήσῃς, πάλιν σὲ πιαρεῖ τὸ Δαιμόνιον. Αὐτὸς δὲ δὲν ἐφύλαξε τὴν ἐν πολλῷ καὶ ἐβόηκεν αὐτὸν τὸ Ἁγίον Γέροντος, καὶ (ὡς τῆς πικρᾶς συμφορᾶς τῆς ἐχθρᾶς) πάλιν ἐτόλμησε νὰ λειτηργήσῃ, καὶ παρόντος ἐπήδησεν εἰς αὐτὸν τὸ Δαιμόνιον, καὶ ἀηλεῶς τὸν ἐτάραξεν ἕως θανάτου αὐτοῦ.

Περὶ Πρεσβυτέρου ἐτέρου τῷ ἐμπεσόντος εἰς πορνείαν.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ τις ἐν Κωνσταντινπόλει, τῇ τῷ Διαβόλῳ συνωργεῖα, ἔπεσεν εἰς πορνείαν. καὶ παρελθούσων ὀλίγων ἡμερῶν, ἔμνον κατενόησε τὸ πταίσματά, ἀλλὰ καὶ βαλὼν εἰς τὸν νῦν ταύτῃ φοβερὰ ὥραν τῷ θανάτῳ, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Κεῖσεως, ἐθρίβει αὐτὸν λέγων· Οὐαὶ μοὶ τῷ ἀδελφῷ, ὅτι ἐμόλυνε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα· τί ποιήσω, ἵνα τύχω συγχαρήσεως εἰς αὐτὸ τὸ ἀμάρτημα; Οὗ δὲ ἐλεήμων καὶ φιλόφρων Θεός, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τῷ ἀμαρτοῦ, εἰδὲ θέλει τινα νὰ χαθῇ, ἐνέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ὄρος τῷ Ὀλύμπῳ, ἔξῃ νὰ εὕρῃ Πατέρα Πνευματικόν, νὰ ὁμολογηθῇ πρὸς αὐτὸν ἀμαρτίας. Καὶ ὡς καθὼς ἐβόη, εὗρεν σὺν Ἁγίῳ Γέροντι, καὶ ὁμολογήθη πρὸς ἀμαρτίας, εἶπε δὲ καὶ ὡς τῆς πορνείας. Οὗ δὲ Γέροντος εἶπε· καὶ ἄφ' οὗ ἔπειτα εἰς ταῦτα τὸ χαλεπὸν ἀμάρτημα, ἐτόλμησες καὶ ἱερουργεῖς; Οὗ δὲ εἶπε· ναί, Ἁγίε Πάτερ, πάλιν ἐλετήρῃς, καταπαπίσας τὴν συνειδήσιν μου. Οὗ δὲ Γέροντος ἀπεκρίθη· ὁ Γέροντος, ὅπως νὰ πείσῃ εἰς τοιαῦτον ἀμάρτημα, ἀλλὰ ἱαβούδῃ δὲν ἤξομαι νὰ ἔχη, μόνον νὰ παρηγορηθῇ τὴν λειτηργίαν, καὶ μὴ ταῦτα νὰ πείσῃ εἰς μετανοίαν πρὸς τὸν φιλόφροντα Θεόν· εἰδὲ πολήσῃ, μὴ τὸ πείσῃ ἱερουργεῖν, ὡς νομίζω, συγχαρήσιν δὲν ἔχει. Οὗ δὲ εἶπε· καὶ δὲν εἶμαι μετάνοια, Πάτερ; ἀμὴν νὰ πείσω εἰς ἀπόγνωσιν; Οὗ δὲ Γέροντος εἶπε· συγχαρήσόν μοι ἔξῃ τὸν Χριστόν, Τέκνον, ὅτι ποῖος εἰμαι ἐγὼ, νὰ ἀκούσω καὶ νὰ ἡγαλῶ αὐτά; ἀμποτες νὰ ἐδυόμην, νὰ ἔκλαα πρὸς ἐδικὰ μου. Οὗ δὲ ταῦτα ἀκούσας, ἔβαλε μετάνοιαν, καὶ ἀνέγνωσε πικραμένως.

Καὶ ὡς κατέβαινε, ὑπώπισσε τὸν Ἀβελὰ Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἰδὼν αὐτὸν πικραμένον, τῷ εἶπε· τί ἔχεις Τέκνον; Οὗ δὲ λέγει· εἰς τὸν δεινὰ Γέροντα ὑπὸ

γα, σιβάσμι Πάτερ, καὶ εἶπα τὰς λογισμῆς μου, καὶ μὲ ἤφισεν εἰς δόξωσιν.
 Λέγει αὐτὸς ὁ θαυμαστός Πέτρος· νομίζω, Τέκνον, ὅτι δὸν εἶναι ἁμαρτία,
 ὅτῃ νὰ νικήσῃ τὴν φιλανθρωπίαν τῷ Θεῷ· ἐλθε ἔν μετ' ἐμῶ εἰς τὸ καλλίον με,
 καὶ εἰπέ μοι τὰ σὰ, καὶ ὡς οἰεῖται ὁ Θεός, θέλεις οἰκοδομηθῇ. Ἦλθε ποίηται
 μετ' αὐτὸν εἰς τὸ καλλίον, καὶ οὕτως τὸ ἁμάρτημα τῆς πορνείας ἐξομολογήθη.
 Ὁ δὲ Γέρον εἶπεν, ὅτι ἀληθεῖς εἰπέ σοι ὁ Πνευματικός, ὅτι εἰς τὸν Γέρα
 τὸ τὸ ἁμάρτημα βαρὺ εἶναι καὶ ἀσυγχώρητον ἀληθῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγιμε, τί
 ποιήσωμεν; σὺ δὲ ποῖρα, μὴν ἱερουργήσῃς, καὶ γίνῃ Μοναχός, καὶ μετανόησον
 ἐξ ὅλης ψυχῆς· καὶ ἐλπίζομαι εἰς τὴν ἀγαθότητα τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ,
 ὅτι θέλει κάμῃ ἕλως νὰ σὺ συγχωρήσῃ, ὡσαν καὶ ὁλοῶν ὅπως ἐμετανόησαν.
 Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πρεσβύτερος, ἔπαισεν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ λέγων· ἐπειδὴ ὁ
 Θεός μὲ ἔβαλεν εἰς τὰς Ἀγίας σου χεῖρας, νὰ μὴν δόξαρχῶσαι ὑπὸ ἐσέως.
 Ἰδὼν ἔν ὁ Γέρον αὐτὸ τὰ δάκρυα καὶ τὸ συντηριμὸν πρόσημα, εἶπεν αὐτῷ
 εἰς ἀρίστην, Τέκνον, νὰ εἴσαι μετ' ἐμῶ, δὸν σὺ δώχῃς. διότι εἶπεν ὁ Κυ-
 ρίος, ὡς τὸ ἡξούρις· „ Ὅτι τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, ἐ μὴ ἐκβάλλω ἔξω. καὶ
 „ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τὸν ἐδέξαίξε, καὶ τὸν ἐκαρῶσι Μοναχόν, καὶ ἦτον μετ'
 αὐτῷ ἐν μετανόῃ καὶ νηστείᾳ καὶ ἐν δάκρυσι, πᾶσι καλῶν τὸν Θεόν. εἶχε δὲ κατό-
 γιον ὁ Γέρον, καὶ πειράσσωντας καιρὸς, ἐπαρκαλεσεν τὸν γέροντα, νὰ τὸν ἀφίσῃ
 νὰ καίῃται εἰς αὐτὸ, καὶ τὸ τὸ ἔδωκεν. Ὁ δὲ Πρεσβύτερος ἐδέχθη καὶ ἐκαρῆν ἀ-
 λυσον, καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸν λαιμόν τε, καὶ τὴν ἀκρίν τῆς ἀλύσεως ἐκαρφώσεν
 εἰς τὸ ἄκρον τῆς τείχε. Καὶ ὡσαν ἐπέρασαν ἑξῆς ἡμέραις, καὶ δὸν ἀνέβη εἰς τὸν
 Γέρα, τότε ἐκατέβη αὐτὸς πρὸς αὐτόν· καὶ ὡς τὸν εἶδε μὴ τὴν ἄλυσον δεμῖον,
 εἶπε· τί εἶναι ὅτῃ ἔκαμῃς, Τέκνον, καὶ ὅτῃ εἴσαι δεμῖος; πῶς νὰ εὖγῃς νὰ
 κάμῃς τὴν χεῖράν τῷ σώματι; Ὁ δὲ ὑποκρίθεις, εἶπεν· ἐγὼ, Πάτερ Ἀ-
 γιε, πολλὰ μυετικά· μυετικά· καὶ ἀρέπει με, ὡς καθῶς ἐχόρτασα ἐκεῖνα τὰ
 μυετικά, νὰ χορτάσῃ καὶ τὴν βρώμαν, ὅτῃ δὲρῶναι ὑπὸ ἐμῶ. καὶ αὐτὸν ὁδηγή-
 σῃ ὁ Θεός τὴν Ἀγιοταῖνίαν, δίδε με καθε δύν, ἢ ἑξῆς ἡμέρας ὑπὸ κομ-
 ματί ψωμί· καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως. Ἐστρέψε γὰρ ὁ Γέρον εἰς τὴν ὁδοῦ
 καλεσίν τε, καὶ καθε δύν, ἢ ἑξῆς ἡμέραις τῷ ἐδίδε κομματί ψωμί καὶ νερόν, καὶ
 τὸ ἔβαλε με τὰ δάκρυα, καὶ τότε τὸ ἔφαγε· ἐκατέρησε δὲ ἑξῆς χρόνος εἰς τὴν
 αὐτὴν μετανόαν. Καὶ πληροφορηθεὶς ὁ Γέρον ὑπὸ Θεῷ, δὲ ἐπιστάσις, ὅτι
 προσεδέξατο ὁ Θεός τὴν μετανόαν αὐτῶ, καὶ μέλει νὰ ὑπάρῃ εἰς τὸν αὐτὸν Κόσ-
 μον, ἐκατέβη ὁ Γέρον, νὰ τὸν λύσῃ ὑπὸ τὴν ἄλυσον, λέγωντας τε, πῶς μέ-
 λει νὰ τελευτήσῃ. Ὁ δὲ πᾶσι καλῶν, νὰ μὴ τὸν λύσῃ, ἀλλὰ δεμῖον νὰ τὸν
 ἀφίσῃ νὰ τελευτήσῃ, ὁ Γέρον εἶπεν· ὅχι, Τέκνον, δὸν εἶναι τὸ τὸ ἀρέπον, νὰ
 γέγῃ. Καὶ αἰς καθῶς τὸν ἔλυσεν, τῶ εἶπε, νὰ σταθῇ εἰς προσοχίαν, καὶ ἀκόμη
 λέγωντας τὴν εὐχὴν, παρέδωκε τῷ Θεῷ τὸ Πνεῦμα.

Ἐ΄τερον διήγημα φοβερόν ἢ παράδοξον πρὸς τὴν Γερέων Ἀνα-
ξίω, ὅτι ἡ Θεία Δίκη ἐκ ἀργῶς ἐκδικεῖ τὰς
τολμητὰς ἔς αὐτάδας.

Εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς Φειστόπων Βασιλείων Λέοντος καὶ Ἀλεξάνδρου, Ἀρχὸν
τις εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀγόρασε σκλάβον Τάταρον τὸ γένος, καὶ τὸν
ἔδωκε τῇ Γερέῳ, ὅπῃ εἶχεν εἰς τὸ Παρακλήσιόν τε καὶ εὐεργα, καὶ τὸν
μάθη θεάμματι. Καὶ ὡς ἐμάθαιεν τὸ Παιδίον ἐκεῖνο τὰ θεάμματα, καὶ ὅπῃ
ἔτε καὶ τὸν Γερέα εἰς ταῖς χρεαίαις τε, ἔγινεν ἕως δώδεκα χρόνων. Καὶ μίαν ἡμέ-
ραν ἐρώπησεν ὁ Ἀρχὸν τὸ Παιδίον, καὶ τὸ εἶπε· Χεῖσιανοὶ εἶναι οἱ Σκύθαι,
ἦσαν οἱ Τάταροι; τὸ δὲ Παιδίον ἀπεκρίθη· ἐγὼ Αὐθρόνη με, δὴ εἶναι Χει-
σιανοί. καὶ ὡς νομίζω, καὶ ἐγὼ ἀβάπτιστος εἰμι. Καὶ εἶπε τὸ Ἀρχὸν καὶ
ἐπειδὴ ἦσαν ἀβάπτιστος, ἕκτι ἐκοινῶνεις τῇ ἀρχαίων Μυσηρίῳ; ἐγὼ ἐνόμι-
ζα, ὅτι ἦσαν Χεῖσιανός, καὶ ἔτε το δὴ ἐμπόδισα ποτε τὸν Πρεσβύτερον, ὅτι
νὰ μὴ σε μετὰ λαβὴν τὸ ζωοποιόν Σῶμα, καὶ Αἷμα τὰ Κυρία ἡμῶν Γισὲ Χεῖστ.
Τὸ δὲ Παιδίον ἀπεκρίθη· καὶ ἐγὼ Αὐθρόνη με, μὴ ἡδύραντας, ὡσὰν ἐβλεπα,
ὅπῃ ἐκοινῶνισαν τὰ ἄλλα Παιδιά, ἐκοινῶνεν καὶ ἐγὼ. Τότε ἔκραξε τὸν Γερέα,
ὅπῃ εἶχεν εἰς τὸ Παρακλήσιον τὴν αἰτίαν, καὶ τὸ εἶπε, νὰ βαπτίσῃ τὸ Παι-
δίον. Λοιπὸν ἐβάπτισεν ὁ Γερεὺς τὸ Παιδίον καὶ τὴν ταξίν, καὶ ἀρχισὲ καὶ τὴν
Θεῖαν Λειτουργίαν. Καὶ ἀφ' ἧς ἐτελείωσεν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἦλθε τὸ Παι-
δίον εἰς τὸ αἰτὶ τῇ Αὐθρόνῃ, κρατῶντες καὶ τὴν λαμπάδα. καὶ λέγει τὸ Ἀυ-
θρόνης, γύρῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἔλθῃς μαζί μετ' ἐκείνους, ὅπῃ σὲ
ἐβάπτισεν. Εἰσέεισε τὸ Παιδίον εἰς τὸ Παρακλήσιον, καὶ ἦνεν τὸν Γερέα, ὅπῃ
ἀπὸ με δὴ εἶχε τελειώσῃ τὴν Ἀγία, νὰ κάμῃ δόξουσιν· καὶ εἶπεν τὸ Παιδίον
εἰς τὸν Ἀρχόντα, τὸ λέγει· Αὐθρόνη με, δὴ εἶναι ἐκεῖ ἐκεῖνος, ὅπῃ μὲ ἐβά-
πτισεν. Οἱ δὲ Ἀρχὸν θαυμάσας, πῶς τόσον γλῆγορα ἐγίνεον ὁ Γερεὺς ἀπὸ
τὴν Ἐκκλησίαν, πάλιν λέγει πρὸς τὸ Παιδίον, σὺρε, καθὰς σὲ εἶπα, νὰ
κράξῃς ἐκεῖνον, ὅπῃ σὲ ἐβάπτισεν. Ὑπῆγε τὸ Παιδίον, καὶ ἦνεν τὸν Γερέα μόν-
ον, καὶ πάλιν ἦλθε, καὶ εἶπε, δὴ εἶναι ἐκεῖ Αὐθρόνη ἐκεῖνος, ὅπῃ μὲ ἐβά-
πτισα. Καὶ θαυμάσας ὁ Ἀρχὸν, τὸ δούτερον, ἀπέστειλε ἄλλο παιδίον, νὰ
κράξῃ τὸν Γερέα, ὅπῃ ἐτελείωσεν τὴν παντῶν, καὶ ἔκραξεν αὐτόν. Ἀφ' ἧς ἦλ-
θεν ὁ Γερεὺς, καὶ τὸν εἶδεν ὁ Ἀρχὸν, λέγει πρὸς τὸ Παιδίον· δὴ σὲ εἶπα,
ὅτι νὰ κράξῃς ἐκεῖνον, ὅπῃ σὲ ἐβάπτισα; καὶ ἐστὶ ὑπῆγες, καὶ ἦλθες, καὶ μὲ ἔλε-
γες, ὅτι δὴ εἶναι ἐκεῖ ἐκεῖνος, ὅπῃ σὲ ἐβάπτισεν; ἀμὴν τί εἶπες αὐτός; Τὸ δὲ
Παιδίον εἶπε· δὴ μὲ ἐβάπτισεν αὐτός, Αὐθρόνη με, δὴ ἐκεῖνος, ὅπῃ μὲ
ἐβάπτισεν, εἶχε τὸ πρῶτον πᾶν, ὅπῃ ἔλαμπεν ὡσὰν τὴν ἀστράτῳ, καὶ τὴν
Θεῖαν Λειτουργίαν ἐκεῖνος τὴν ἐτελείωσεν, καὶ ὅπῃ εὐεργα ἐκεῖνος ὁ φοβρός,

ἐπὶ τοῦ ἐσέκετο ἔξω εἰς τὸν Ναὸν δεδεμένος ὑπὸ τὸν λαϊκὸν, καὶ τὰς χεῖρας μετὰ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐκρατῶσαν δύο Αἰθίοπες φοβεροὶ καὶ ἀρχαῖοι. καὶ ὡσαύτῃ ἐτελείωσεν ἐκεῖνος ὁ Ἡλίομορος τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀκόμη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐγὼ ἦλθα εἰς ἐσθίαν, Αὐθροῦν με, ὅταν με ἔσειλας νὰ τὸν κραῖω, ὑπῆγα, καὶ δεῦν τὸν ἦρα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀρχὼν ἐκείνος καὶ θαυμάσας, τὸν ἔπιασε φόβος καὶ φόβος ὑπὸ τὰ λόγια τῆς Παιδείας. Ἐπίασε λοιπὸν ὁ Ἀρχὼν τὸν Γερά ὑπὸ τὸ χεῖρ, καὶ ὑπῆγε τὸν μέσα εἰς τὸ κεβεκλίον, καὶ τὸ λέγει· τί εἶναι αὐτὰ ὅπου λέγει τὸ Παιδίον; Τότε ὁ Γερὺς ἔπισεν εἰς τὰ ποδάκια τῆς Ἀρχοντοῦ, καὶ μετὰ δακρύων εἶπεν· ἐπειδὴ ὁ Θεὸς σὺ ἐφάνερασες τὰ κατ' ἐμὲ, θελωνίης τὴν μετανοίαν μου, καὶ ἐγὼ νὰ μὴ κρύψω τίποτες· ὁ ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς μου Διάβολος ἐνήργησεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἔπεσα εἰς ἀμαρτίαν μετὰ Γυναικᾶ ἀνδρός. καὶ ὡσαύτῃ τὸ ἔμαθεν ὁ Ἐπίσκοπος μου, μετὰ ἐπαρήγγελον, ὅτι πλέον νὰ μὴ ἐνήργησω τίποτες τῆς Ἱερουσιμῆς. καὶ ἐγὼ, μετὰ τὸ νὰ εἶμαι πτωχός, καὶ χαεῖς νὰ λειτουργῶ, δεῦν ἡμῶν νὰ ζήσω, ἐφυγα ὑπὸ τὴν Παφίδα μου, καὶ ἦλθα ἐδῶ. καὶ ἐσύ, Αὐθροῦν με, μετὰ ἀσπλαγχνισμοῦ, καὶ μετὰ ἐλυσίης τὸν ἔκρινεν καὶ πολλὰ πτωχόν, καὶ μετὰ ἐδεχθῆς εἰς τὸ σπῆναι. ἐγὼ δὲ ὁ ταλαίπωρος ἐκαπαπίσθη τὴν ἰδίαν συνειδήσιν, καὶ ἐκαταφρόνησα τὴν δικαιοκρίσιον τῆς Θεῆς, καὶ τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ ἐλειπέρην ὡς τώρα. καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐλεήμων Θεὸς σὺ ἐφάνερασες τὰ κατ' ἐμὲ, πλέον δεῦν εἶμαι ἀξίος, νὰ βλέπω ἐσθίαν τὸν Αὐθροῦν με καὶ Ἄγιον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀρχὼν, εἶπε πρὸς αὐτόν· ὦ ἀνδραπε, καλλίτερόν σε ἦτον νὰ ζητᾷς, δεῦν τὴν ζωὴν σου τὴν πρόσκαιρον, ἀλλὰ νὰ καταπατίσῃς τὴν συνειδήσιν σου, καὶ νὰ θανατώσῃς τὴν ψυχὴν σου, μετὰ τὸ νὰ κατατολμᾷς εἰς τὰ ἀφαντα καὶ Θεῖα Μυστήρια· ὅπου, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς Ἀπόστολος, οἱ Ἄγιοι Ἀγγελοὶ εἰς αὐτὰ τὰ Θεῖα Μυστήρια ἐπιθυμοῦν νὰ πρὸς κύναι, νὰ ἰδεῖν, καὶ πάλιν σκεπάζον μετὰ τὰς πτέρυγας τὸ πρόσωπόν τε. ἀμὴ ἐσύ, ἐπεὶ ἦσεν ἀνάξιος, πῶς ἐτόλμας καὶ ὑπερέτας αὐτὰ τὰ Θεῖα Μυστήρια; Ὅμως, ἐπειδὴ ἔχομεν φιλάνθρωπον Θεόν, ὅπου δεχεται προσθύμους ὅσας μετανοῶν ἐξ ὅλης καρδίας, ὑπάγει εἰς Μοναστήριον, καὶ μετανοήσων γνησίως τὸν κατελεπόν χρόνον τῆς ζωῆς σου, ἵσως γένῃ Ἰλαὸς Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ σὺ συγκληρονομήσῃς τὴν πιαυτίαν ἀσέβειαν· διότι, ὡς νομίζω, δεῦν εἶναι ἄλλη χειρότερη ἀμαρτία ἀπ' αὐτῆς, ὅταν ὁ Γερὺς εἶναι ἀνάξιος, καὶ ὑποτολμᾷ καὶ λειτουργᾷ τὰ Θεῖα Μυστήρια· καὶ ὡς εἶπὼν, ἀπέλυσεν αὐτόν.

ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΣΙΝΑΙΤΟΥ,

ΓΕΝΕΣΙΣ, ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΡΑΤΙΚΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΟΣ.

Εἰς τῆς Λαοδικείας τὸ Κάστρον ἦτον εὖως Γερὺς δ' ἁγίου καὶ φοβερός τὸν Θεόν. καὶ μίαν νύκτα ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν ὁ πρῶτος τῶν τόπων, ἀναγκάζων τὸν νὰ σικαθῇ, νὰ ὑπάγῃ, νὰ βαπτίσῃ τὸ Παιδίον αὐτὸ τὸ ἐν πῶν, ὅτι ἦτον

εἰς κύνδιον θανάτου. Ὁ δὲ Γερὼς, ὡς ἤκουσε τὸτο, ἐσπεύθη παρὰ τοῦ χωρὶς καμῖαν ἀμείλιαν, καὶ ἄρχισεν ὑπὸ τῆς κλίνης νὰ λέγῃ πρὸς Εὐχὰς τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματος· καὶ ἔπος ὑπῆλθεν εἰς τὸν τόπον, ὅπῃ ἤθελε νὰ βαπτισθῇ τὸ Παιδίον. τὴν ὥραν δὲ, ὅπῃ ἔφεραν τὸ ὕδωρ καὶ τὸ Ἁγιον ἔλαιον, ἀπέθανε τὸ Παιδί ἀβάπτιστον. Καὶ λαβὼν αὐτὸ ὁ Γερὼς ἐκεῖνος, τὸ ἔβαλεν ἐμφορὸν τῷ Θυσιαστηρίῳ, καὶ εἶπεν· ἐσθὲν τῷ ὁμοδόλῳ μου Ἀγγέλου τῷ Θεῷ λέγω, μετ' ἐκείνης τῆς ἐκκρίσεως, ὅπῃ μᾶς ἔδωκεν ὁ Χεῖρς, νὰ δεσώμῃ καὶ νὰ λύσῃ μὴ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν Οὐρανῷ, ὁπόθεν τὴν ψυχὴν τῷ Παιδίῳ εἰς τὸ καρμὶ, ὥστε νὰ βαπτισθῇ, διότι δὸν λογιάζω, νὰ σὲ ἐπαρώξῃς ὁ Θεὸς, νὰ πάρῃς αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἀβάπτιστον. διότι γνωρίζει ὁ Δεσπότης σου καὶ Δεσπότης μου, ὅτι δὸν ἀρέλῃσα, ἀλλὰ τὴν ὥραν, ὅπῃ ἐξυπνίσθην, μετ' αὐτὴν τῷ Πατρὶ τῷ Παιδίῳ, παρὰ τοῦ ἄρχισα τὴν Εὐχὴν τῷ Βαπτίσματος. Ταῦτα τῷ Γερῷ ἀπὸς τὸν Ἀγγελοῦ εἰπόντος, αἶσθη τὸ Παιδίον, ἐλθούσης τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τῷ Ἀγγέλῳ εἰς τὸ σώμα. καὶ ὅταν τὸ ἐβάπτισεν ὁ Γερὼς, τότε πάλιν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, καὶ παρέλαβεν ὁ Ἀγγελὸς βεβαπτισμένῳ τὴν ψυχὴν τῷ Παιδίῳ. Τὸτο εἶναι ἄξιον, νὰ μᾶς φανερώσῃ τὸ Ἀξίωμα τῆς Γερασμῆς, πᾶς ἐκὼ εἰς τὸς Ἀγγέλους ἔχον δύναμιν καὶ τὸ ἀλαβένται, πόσῳ μᾶλλον εἰς τὸς ἀνθρώπους νὰ μὴ εἶναι ἄξιον καὶ δυνατὸν, νὰ λύῃ καὶ νὰ δούρῃ;

ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΥ.

Κεφάλαιά τινα διάφορα καὶ πανὺ ὠφέλιμα.

ΚΕΦΑΛ. α. Ἀποῖος Γερὼν Ἁγιος ὑπὸ πρὸς Ἀσκητικῆς εἶχε παρρησίαν ἀπὸς τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ θέλημά του, καθὼς λέγει ὁ Προφητὴς Δαβὶδ, „θέλημα τῷ φοβουμένῳ αὐτὸν ποιήσει, καὶ τῇ δεινότητι αὐτοῦ ἐισακούσεται. Λοιπὸν ὁ Ἁγιος Ἀββᾶς πῶτος μίαν φορὰν ἔλεγε δεόμενος ἀπὸς τὸν Θεόν. δι' ἃς ὁν με, τίς εἶναι ἡ κείνης αὐτῆς; ἐν βλέπω ὁ δειλός σου ποτὲ μὴ ἀνδρᾶς δικαίους καὶ ἀλαβεῖς καὶ ἐρίσκειται εἰς πῶσαν καὶ δυσχερίαν, ποτὲ δὲ πάλιν βλέπω ἀδίκους καὶ ἀμαρτωλοὺς καὶ εἶναι εἰς πλῆτον καὶ ἀνάπαυσιν· καὶ πολλοὶ δίκαιοι καὶ ἀλαβεῖς ἀδικεῖται καὶ βασανίζονται ἀδίκως, καὶ πολλοὶ δὲ ἀδικοὶ καὶ ἄξιοι θανάτου ἀμαρτωλοὶ καὶ ἄδικοι ζῶσι καὶ ἐπιπορεύονται. Ταῦτα προσεχόμενος ὁ Ἀββᾶς, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ, νὰ τοῦ δοτακαύψῃ τὸ Μυστήριον, ἤκουσε φωνὴν, ὅπου τοῦ ἔλεγε· μὴ ζητᾷς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δὸν φθάνει ὁ νοῦς σου, καὶ ἡ διάνοια τῆς γνώσεώς σου, μηδὲ νὰ ἐρῶνός περὶ δότικρυφα, διότι τὰ κείμενα τῷ Θεῷ, ἢ γὰρ αἱ κείνης τῷ Θεῷ, ἐκεῖνα ὅπῃ κέμει καὶ κἀμνει, εἶναι ἀβυσσὸς καὶ βάθος μέγα.

καὶ πολὺ· πλὴν ἐπεὶ ἐξήγησας τὰ μάθη, κατέβη εἰς τὸν Κόσμον, καὶ καθίσταται εἰς τὸ μέρος, καὶ ᾤκισεν εἰς ἐκεῖνα ὅπῃ θέλεις ἰδεῖν, διὰ τὴν καταλάβειν ἀπὸ τῆς δοκιμῆς ταύτης τὴν μικρὰν, μικρὸν μέρος τῆς κειμένων τῶ Θεῷ, καὶ τὴν γνωρίσας, πῶς εἶναι ἀνεξέρου ἵκτος καὶ ἀνεξιχνίαστος ἡ πορονοτικὴ τῆς πλάτων τῶ Θεῷ ὁγκοκυβερνησις. Λοιπὸν ὁ Γέρον, ὡς ἤκουσε ταύτης τῆς φωνῆς, ἐκατέβη μετ' αὐτῆς εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ὑπῆλθον εἰς μίαν σφάταν πλατείαν, ὅπου ἐπύρηνσαν πολλοὶ, καὶ εἰς τὸ μέρος ἦτον εἷς αὐτῶν λιβάδι καὶ μία βρύσις νερὸν καθαρόν· ἦτον δὲ ἐκεῖ καὶ εἷς δένδρον, τὸ ὅποτον εἶχε τὴν ῥίζαν κυρτὴν, καὶ μέσα εἰς τὴν ῥίζαν ἐκείνην τῶ δένδρου ἐσέβη ὁ Ἀββᾶς, καὶ ἐκρύφθη· καὶ ἔβαλεν ὁμοίως τὰ δότ' αὐτῶν τὰς τρεῖς σφάτας τῶ δένδρου, καὶ ἐσκειπάθη, καὶ ἀφῆκεν ὀλίγην ἔστυαν, καὶ βλέπει τὰ γινόμενα. Λοιπὸν εἶδε, καὶ ἐπέραν εἷς αὐτῶν πλάτος, καὶ ὡσαύτως εἶδε τὴν δροσερόν ἐκείνην καὶ χλοοφόρον ἀμυγον τῶ λιβάδου, καὶ τὴν γλυκοφύχον καὶ καθαράν τινι βρύσιν, ἀρέχθη καὶ πείσθη, ὅτι ἦτον καὶ νῦν τὸ ἀναπαυθῆναι· καὶ ἔτι ἐκατέβη ἀπὸ τοῦ ἀλογόνου, καὶ ἐκόνευσεν ἐκεῖ τὴν φωνήν· Ὁ μὲν ἐκεῖ, ὅπου ἀναπαύεται, ἐφαίνετο, καὶ ἀνάλγη τὸ πηγγί, ὅπου εἶχε σιμᾶν μετ' ἐκείνου φλωεῖα, καὶ τὰ ἰδὼν, καὶ τὰ μετρήσας· καὶ ἀφόντισεν τὰ ἐμετρήσας, ἡθέλησε πάλιν καὶ τὴν βάλειν εἰς τὸν τόπον, ὅπου τὰ εἶχε· καὶ ἀπὸ μίαν διπλομάδα τῶ φορέματός τινι ἐλατῶσθαι, καὶ παρρῶντας, πῶς τὰ ἔβαλε μέσα, ἐκεῖνα ἐπισυνέξω, ἐπύαυ εἰς τὴν γλῶσσαν. Λοιπὸν ἀφόντισεν ἐφαγε, καὶ ἐπίε, καὶ ἐκοιμήθη, ἐσκεπάθη, καὶ ἐκαβαλλίσθη εἰς τὸ ἀλογόνον καὶ ἐδίαβεν, ἀφίοντας τὰ φλωεῖα ἐκεῖ. Καὶ ὁ βραβάντης ἄλλος στρατοκόπος, ὑπῆλθε πρὸς τὴν βρύσιν καὶ πύρην, καὶ ὄρρηκε τὰ φλωεῖα, καὶ ἐπῆρε τὰ καὶ ἐδίαβεν· καὶ δὲ ὑπῆλθε τὴν ἴσκιαν σφάταν, ἀμὴν ἐπίσας τόπας ἀφῆκεν ἀπὸ ἀμπέλια καὶ χωράφια, καὶ ἔγινον ἄφαντος. Λοιπὸν ἦλθεν ἕτερος πεζοδρομὸς πορτομυῖος καὶ κρασιμυῖος, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν βρύσιν ἐκείνην καὶ ἀναπαυθῆναι καὶ παρηγορησθαι τὴν δίψαν αὐτῆς, καὶ εὐχαλε τὸ καυκίον τινι, καὶ τὸ ἐγέμισεν νερόν, καὶ ἔβαλε καὶ εἷς παξιμάδι μέσα καὶ βραχὺ· καὶ καθεζόμενος καὶ ἀναπαυόμενος ἔβρισκε.

Καθὼς ὁ μὲν λοιπὸν ποικιλοτρόπως ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος, καὶ τρώγωντας τὴν ταπεινὴν ἐκείνην καὶ πτωχικὴν τροφὴν, τὴν ὥραν ἐκείνην ἐσάφη καβαλλάρης ἐκεῖνος, ὅπου ἄρκειν ἐκεῖ τὰ φλωεῖα. καὶ εἶχε μεγάλῃ σκεδῇ τρεχάμμος, ἔχωντας, τὰ ὁμαλὰ τὰ ἀρετὰ καὶ ματωμένα, καὶ τὸ πρὸς αὐτοὺς αὐτῶν ἀλλοδαπικόν· καὶ ἦλθε κατεπαύων τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον, λέγων μετ' αὐτοῦ· γλῶσσο καὶ μὴ δώσης τὰ φλωεῖα, ὅπου ὄρρηκες ἐδῶ· ὁ δὲ πτωχὸς ἐκεῖνος ἔλεγε μετ' αὐτοῦ μεγάλως, πῶς δὲ εἶδεν ἐκεῖ τοιοῦτον ἄρμα. Αὐτὸς δὲ, ὅπου τὰ ἔχασε, θυμωμένος ὡς ἄχρειον λεονταίη, ἀρχίσας καὶ τὸν δῆρην, καὶ τὰ τὸν κυτῶ καὶ κεφαλῆς μετ' αὐτῶν βίβζων τῶ λυεῖν τὴν ἀλόγην. καὶ ἐπεὶ δὲ ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος ὤμειν, πῶς δὲ ἔχει τίποτας, θυμωθεὶς ὡς ἄλλοτερον ὁ καβαλλάρης ἐκεῖνος, εὐχαλε τὸ πελαγίον τινι, καὶ ἔκρησε τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον εἰς τὸν μῆλυκα, καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν. Λοιπὸν ἐκατέβη ἀπὸ τοῦ ἀλογόνου, καὶ ἐρύθησεν ὅλα τὰ ῥῆμα, καὶ τὴν σκακίαν τὴν πεζοδρομὸν ἐκεῖνον, καὶ ἐπεὶ τίποτες δὲ ἦνεν, ἐδίαβεν λυπηρὴς ποικίλῃ. Ὁ δὲ Ἀσκητικώτατος Γέρον ἐκεῖνος ἐβλέπετο αὐτὰ ὅλα μέσα ἀπὸ τῆς κα-

ράλλαν τὰ δένδρα, καὶ ἐξεπλήττετο καὶ ἐθαύμαζε· καὶ ἠλυπᾶτο πολλὰ, καὶ ἔκλαιε δια-
τὸν ἀδίκον φόνον, ὅπως εἶδε, καὶ ἐσφάζετο ἡ καρδίαν, καὶ ἡ δακρύων δόρυμνος
παρὸς Κύριον, ἔλεγε· Κύριε, τίς ἐστὶν ἡ βλάβη σοι αὐτῇ; γνωρίσαι μὴ τὴν τῶ
ἀμαρτωλοῦ, πᾶς ὑπομῖναι ἡ ἀγαθότης σου; ἄλλως τὰ ἔχασε, καὶ ἔπερος τὰ ἔρρη-
κε, καὶ ἄλλος ἀδίκως νὰ φονεύσῃ; Λοιπὸν ταῦτα δεικνύει τὸ Γέροντος, κατέβη
Ἀγγέλος Κυρίου διδάσκων, καὶ σαφηνίζων αὐτῷ τὰ παράγματά, ὅπως εἶδε, καὶ
εἶπε παρὸς αὐτόν· μὴ λυπᾶσαι, Γέρον, μηδὲ νὰ σὲ κακορμίνεται καὶ νὰ νομί-
ζης, ὅτι πᾶσα χωρὶς θάλημα Θεῷ γίνονται ταῦτα· διότι ταῦτα μὲ θάλημα Θεῷ
γίνονται, ἄλλα καὶ ἀποχάρησιν, ἄλλα δὲ παιδὸςιν, καὶ ἄλλα διὰ οἰκονομίαν.
Διότι αὐτός, ὅπως ἔχασε τὰ φλαεῖα, εἶναι γνέστορας ἐκεῖνα, ὅπως τὰ ἔρρηκε, καὶ
ἐκεῖνος, ὅπως τὰ ἔρρηκε, εἶχεν εὖα περὶ βόλιον ἄξιον φλαεῖαν ἐκατόν, αὐτός
δὲ ὁ πλοῖσιος ἦτον πλοῖονικτης καὶ ἀδίκης, καὶ ἐπῆρετο διωστικῶς μοῦνος δὲ περ-
πύκοντα φλαεῖα. ὁ δὲ πτωχὸς ἐκεῖνος, μὴ ἔχων τί ποιῆσαι, ἐπὶ ἀμαρτίαν τὸν
Θεὸν νὰ κάμῃ τὴν ἐνδίκην, δὲ τὸ οἰκονομῆσεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτὸν ῥόπον, καὶ
τὴν νὰ ἔδωκε διπλὰ, αὐτὸς τὰ περπύκοντα, ἐκατόν, τὰ ὅποια ἔχασεν ὁ πλο-
νέκτης, ὅπως ἐπῆρε τὸ περὶ βόλιον τῷ ἐκατῷ φλαεῖαν δὲ περπύκοντα. ἐκεῖνος δὲ
ὁ ἀνθρώπος ὁ κερασμύρος, ὅπως δὲ ἔρρηκε τίποτε, καὶ ἐφρονέθη ἀδίκως, εἶχε
κάμῃ μίαν φορὰ φόνον, ὅμως μὴ τὸ νὰ ἔχη ἔργα Χριστιανικά καὶ Θεάρετα, θέ-
λωντας ὁ Θεὸς νὰ τὸν σώσῃ, καὶ νὰ τὸν καθάρσῃ ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν τῶ φόνου,
ὅπως ἔκαμῃ, ἡ θάληματικῶς, ἡ θαντικῶς, δὲ τὸ οἰκονομῆσι, καὶ ἐφρονέθη ἀ-
δίκως καὶ ἀποχάλογως, δὲ νὰ σωθῇ ἡ ψυχὴ αὐτῆς. Αὐτὸς δὲ ὁ πλοῖονικτης, ὁ-
πως ἔχασε τὰ φλαεῖα, καὶ ἔκαμῃ τὸν φόνον, ἐμῆκε νὰ κολαθῇ ὑπὸ τὴν πλοῖον-
ξίαν αὐτῆς καὶ τὴν φιλοργυρίαν, καὶ δὲ τὸν τὸν ἀφῆκεν ὁ Θεὸς, καὶ ἔπεισε εἰς τὸ
ἀμαρτήμα τῶ φόνου, δὲ νὰ πονέσῃ ἡ ψυχὴ τῆς φανερῶς ἀμαρτίας, νὰ ζητή-
σῃ μετανοίαν. Καὶ ἰδοὺ ὑπὸ τὴν ἀφορμὴν ταύτῃ ἀφίνει τὸν Κόσμον καὶ τὰ τῶ
Κόσμου, καὶ ὑπάρχει νὰ ῥύσῃ Καλόγνωμος νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν τῆς. Λοιπὸν πᾶ-
γαντες εἰς τὸ κελίσι, καὶ μὴ πολυεπέχης πᾶς κρίσεις τῶ Θεῷ· διότι ὁ Θεὸς ταῖς
κάμει δικαίως, καὶ κατὰ ἡξίαν, καὶ ἐσὺ νομίζεις, ὅτι γίνονται ἀδίκως. Γι-
νασκε λοιπὸν, ὅτι καὶ ἄλλα πολλὰ γίνονται εἰς τὸν Κόσμον μὲ θάλημα τῶ Θεῷ,
διὰ ἀφορμῆς, ὅπως δὲ γνωρίζον οἱ ἀνθρώποι, καὶ ὁρᾷται νὰ λέγῃ κατ' εὐσας·
,, Δίκως εἰ Κύριε, καὶ εὐθεὶς αἱ κρίσεις σου.

ΚΕΦΑΛ. β'. Ε'περος Ἀναχωρητῆς ἦτον ἀσκητῶν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ δι-
μῆρος τῶ Θεῷ, καὶ ἐπαρκαλῆκε μὲ δακρύων, νὰ τῶ δείξῃ τινὰς κρίσεις αὐτῇ ὅπως
γίνονται, καὶ δὲ ταῖς γνωρίζον οἱ ἀνθρώποι, ἀμὴ νομίζον, ὅτι εἶναι ἀποχάρησιν
καμάρματα. Ὁ δὲ Θεὸς δὲ ἡθέλει, νὰ τῶ δείξῃ τίποτες πολλὰ καρὸν, ἐπειδὴ
δὲ δύναται ποτὲ ἀνθρώπος νὰ ἀγλήξῃ καὶ νὰ εὕρῃ ὅλα τὰ Μυστήρια τῶ Θεῷ. καὶ
ὁ Ἀσκητῆς δὲ ἔπαιε νύκτα καὶ ἡμέραν ὑπὸ τὴν δειψὴν ἐκείνην. Λοιπὸν μίαν τῶ
ἡμερῶν θέλωντας ὁ Θεὸς νὰ τὸν πληροφορήσῃ, ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς λογισ-
μὸν, νὰ σιωπῇ νὰ ὑπάρχῃ νὰ ἰδῇ εὖα Γέροντα Ἀσκητῶν, ὅπως ἦτον εἰς ἄλλον

τόποι πολλῶν ἡμερῶν δρόμον ὄψεσθαι. Καὶ ὡσὰν ἄρχισε τὸν δρόμον ὁ Ἀναχωρητής, ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς σὺν Ἀγγελον, ἐν σήμερι Κελοχίρῳ, καὶ σωμαπαντὰ τὸν Ἀναχωρητὴν ἐπέτρεψε, καὶ τὸν χαιρετᾷ ὡσὰν Καλόγηρος, λέγων, διλόγησον Πάτερ. καὶ ὁ Ἀναχωρητής ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἀρετὴν ὁποῦντοισιν. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀγγελὸς πρὸς τὸν Γέροντα· πᾶ ὑπάγεις Ἀββᾶ; καὶ ὁ Γέρον εἶπεν, ὅτι ὑπάγω πρὸς τὸν ὁδεῖνα Ἀσκητὴν νὰ τὸν ἰδῶ. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀγγελὸς, ὅτι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ ὑπάγω, καὶ ἄς ὑπάγωμεν οἱ δύο σινοδίᾳ. Καὶ συμπάσαντες οἱ δύο τὴν πρωτὴν ἡμέραν, ὑπῆσαν πρὸς ἑσπέραν καὶ ἐκόνεψαν εἰς σὺν χωρίον, ὅπου ἦσαν σὺν αὐθροπῶς ὀρθοῦν, καὶ πρὸς ἑσπέραν, καὶ ἦσαν εἰς τὴν ἑσπέραν δίσκον ἀργυρεῖν. καὶ ἀφορτίς ἔφαγαν, ἐπῆραν ὁ Ἀγγελὸς τὸν δίσκον ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἐπέταξε εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐμάθη. καὶ ὁ Γέρον, ὡς εἶδε τὸτο, ἐλυπήθη. Εἰτα ὁξέβηκαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ὑπῆσαν τὴν δευτέρην ἡμέραν καὶ ἐκόνεψαν εἰς ἄλλο χωρίον, εἰς τὸ σπῆτι σὺν Χριστιανῶν φιλοχρίστῳ, καὶ ὀρθοῦν, καὶ ἐκεῖνος ὁμοῦς πρὸς ἑσπέραν, καὶ ἔφαγαν σὺν ὁδὸν μοναχῶν, τὸν ἦφεν νὰ τὸν διλόγησεν, καὶ νὰ τὸν εὐχρησθῇ. Ὁ δὲ Ἀγγελὸς, ὅταν ἤθελε νὰ παρῇ μετὰ τὸν Ἀσκητῆν, ἐπίασε τὸ Παιδίον ἐκεῖνο σὺν τὸν λαμὸν καὶ ἐπνίξετο. καὶ βλέπωντα, τὸτο ὁ Γέρον, ὁξέπληγν, καὶ οὐκ εἶχε τί νὰ εἴπῃ. Περιπατήσαντες δὲ καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν, ὑπῆσαν καὶ ἐκόνεψαν εἰς μίαν αὐλήν, ἐπειδὴ δὲν εἶρηκαν κινεῖν νὰ πρὸς ἑσπέραν, καὶ ἐκεῖνη ἡ αὐλή ἦτον ἔρημος, καὶ εἶχον σὺν τοῖς, καὶ εἰς τὴν σινοδίᾳ τοῖς τοῖς ἐκόνεψαν, καὶ εὐχαλιν ὁ Γέρον σὺν τῷ πατριάρχῳ, ὅπου εἶχον εἰς τὸ σακελίον, καὶ ἔφαγαν. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔφαγαν, σοχαίνεται ὁ Καλόγηρος, ἦσαν ὁ Ἀγγελὸς ἐκεῖνος, σὺν τοῖς, ὅπου ἐμίλλε νὰ γκρεμισθῇ, καὶ ἐστικώθη καὶ ἀνασκομπτώθη, καὶ τὸν ἐχάλασε, καὶ τὸν ἐξουσίησε παρῶντος ἐκ Θεμελίων.

Βλέπωντας δὲ ταῦτα ὁ Γέρον, δὲν ἐδυνάτο νὰ βασάζῃ, ἀλλ' ἄρχισε καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτόν. Τί εἶναι πρὸς τὰ πατριάρχῳ ὅπου βλέπω; Ἀγγελὸς εἶπαι, ἡ Δαίμονας, ἡ τί εἶναι; τὰ ἔργα ὅπου ἔκαμεις, δὲν εἶναι ἀνθρώπου ἔργα. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀγγελὸς, τί ἐποίησα; Καὶ ὁ Γέρον εἶπε· χθὲς καὶ προχθὲς μᾶς ἐδέχθησαν ἐκεῖνοι οἱ φιλόχριστοι, καὶ μᾶς ἐφιλοξένισαν, καὶ σὺ τῷ μὲν σὺν τὸν ἀργυρεῖν δίσκον ἐπνίξας, καὶ ἐρρίψας εἰς τὸν αἶρα καὶ ἠφανίσθη, τῷ δὲ ἑτέρῳ τὸν ὁδὸν ἀπέπνιξας καὶ δὲν ἠλθαμεν, καὶ δὲ μᾶς ἔδωκεν καμίαν παρηγορίαν, ἡ φιλοξενίαν, καὶ ἐπίασας καὶ κτίσεις; Τότε εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἀγγελὸς· ἄκουσον, Ἀββᾶ, καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ φανερῶ τὴν ἀλήθειαν τῷ παραγμᾶτον. Ἐκεῖνος ὁ πατριάρχῳ, ὅπου μᾶς ἐδέχθη, εἶναι αὐθροπῶς Θεοφίλης, καὶ Δίκαιος, καὶ καὶ Θεὸν διοικε καὶ κυβερνᾷ τὰς ἐκκλήσιας αὐτῶν· ὁ δὲ ἀργυρεῖς ἐκεῖνος δίσκος ἦτον σὺν αἰσῶν κληρονομίας, καὶ δὲ νὰ μὴ χάσῃ σιμᾶ εἰς ἐκεῖνον καὶ τὸν μισθὸν τῷ ἀγαθῶν, δὲ τὸτο ἦτον Θελημα Θεοῦ καὶ ἐπρόσβαλε με νὰ τὸν ἀφανίσω, δὲ νὰ εἶναι ἡ φιλοξενία καὶ καθαρὰ καὶ ἀδόλος, καὶ ὁ ἑπερος δὲ, ὅπου μᾶς ἐφιλοξένισε, καὶ ἐκεῖνος ὀρθοῦν καὶ καλῶς ἀρετῶν αὐθροπῶς εἶναι, καὶ αὐτὸς ἤθελε ζήσει ὁ ὁδοῦς ἐκεῖνος, ἐμίλλε νὰ γνήν ἑργαλεῖον τῷ Σατανᾶ, νὰ ἀλλομορφοῦσι τὰ ἔργα τῷ Πατριάρχῳ· δὲ τὸτο ὡς οὐκ ὁ

Θεός νὰ ὑποσάῃ ἢ ἐκεῖνο ἔτι μικρόν, ὅτ' νὰ σωθῇ ἢ ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη, ἢ τὸ Παῖδός αὐτῶ. Καὶ εἶπεν ὁ Γέρον· καλῶς ἔκαμες ταῦτα παῖτα· ἀμὴν ἐὰν τί ἔχῃς νὰ εἰπῇς; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀγγέλος· γίνωσκεις, Πάτερ, ἢ πρὸς τὰτα, ὅτι ὁ Οἰκοκύριος τῆς αὐλῆς ταύτης εἶναι ἄτυχος ἀνθρώπος ἢ ἀδικητής, ἢ θέλει νὰ κακοποιήσῃ πολλὰς, ἀμὴν δὲν δύναται ὑπὸ τῆς πτωχείας αὐτῶ. Οἱ δὲ πάππος αὐτῶ, ὅταν ἔκτιζε τὸν τοῖχον ἐκείνον, ἔκρυψε μέσα εἰς αὐτὸν χρυσάκια πολλὰ, ἢ αὐτὸν ἠθέληα ἀφήσῃ νὰ πείσῃ, ὁ κακόβροχος αὐτός, ὅτ' αὐτὸν ἐξενίσταται, ἀφορμὴν δ' αὖ νὰ τὸν κτίσῃ, ἀνακαπνώνωντας, ἠθέλον εὖρῃ τὸν βίον αὐτὸν, νὰ τὸν χεῖρῃ δ' ἰς τὰ κακά τε καμώματα· ἢ δ' αὖ τὸ ἦτον θέλημα Θεοῦ νὰ ἐκρίνωται ὁ πτωχός, νὰ μὴν ὀρεθῇ ὁ βίος ὑπὸ τὸν ἀνθρώπον τῆτον, ὅτ' ἔμελλε νὰ τὸν σκορπίσῃ εἰς κακὰ θελήματα, ἢ εἰς βλάβην ἀνθρώπων. ἀμὴν ἔχει ὁ Θεός· μικρόν νὰ τὸν φανερῶσιν εἰς ἀνθρώπον, ὅτ' ἀρτεῖ νὰ τὸν χεῖρῃ εἰς καλὰ ἔργα. Αὐτὰ εἶναι ὑπὸ τὰς κρίσεις τοῦ Θεοῦ, ὅτ' ἐλπίεις νὰ μάθῃς. λοιπὸν πηγαίνε εἰς τὸ κελίόν σου, ἢ μή σε μέλῃ δ' αὖ τὰ παράγματα τοῦ Κόσμου, πᾶς, ἢ ὁρατὶ γίνονται, διότι, τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ ἄβυσσος πολλή, ὡς εἶπε ὁ Πρεσβύτερος, ἢ αἱ ὁδοὶ αὐτῶ εἶναι ἀνέξεχνιστοι, ἢ γιν, οἱ ὁδοὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνέξεχνιστοι καὶ ἀνεξερεύνητοι, ἢ δὲν δύναται ὁ ἀνθρώπος καὶ ἀνελθεῖν νὰ γνωρίσῃ πᾶν. μό-, ἢ ἰον, ὡς λέγει ἡ Γραφή· Ὁ Δίκαιος ἐκ Πίστης ζήσεται, ἢ γιν, ὁ δίκαιος ἀνθρώπος ὑπὸ τῆς Πίστις θέλει σωθῇ, πιστεύων, ὅτι ὁ Θεός εἶναι δίκαιος, ἢ δὲν κάμνει καμίαν ἀδικίαν· μόνον ὅσα ἀφίει ἢ γίνονται, ὅλα δικαίως γίνονται. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀσκητής ὑπὸ τὸν Ἀγγέλον, ἐδόξασε τὸν Θεόν. ἢ ἐσπείρε εἰς τὸ κελίόν αὐτῶ, πλέον δὲ ἐχέτοξε τίποτας.

ΚΕΦΑΛ. γ'. Παρβαλοῦν ἢ ἐνταμιωμλήσασθαι ὁμάδῃ ἐγὼ, ἢ ὁ Σοριστὴς Σαφρόνιος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ τὸν Ἀββαὶ Παῦλον, ὅτ' εἶχε Μοιαστήριον εἰς τὸν Λιθαζόμβιον· ἢ ἀφικνέσθαι παρ' αὐτῶ πολλὰ, λέγοντες αὐτῶ· εἰπέ ἡμῖν, Πάτερ, πῶς γέγονας Μοιαχός; Οἱ δὲ Γέροντες σενάξας, λέγει· πισδυστέ μοι, Τέκνα, δὲν σὰς τὸ κρεῖσσιν ὅταν ἦμεν κόσμικὸς, πολλὴν πίσιν ἢ πόσον εἶχα εἰς τὰς Μοιαχάς, ἢ ὅτ' ἢ καὶ εὐέλκω Μοιαχόν, παιδὶ τῶ π' ἠγγόχερον αὐτῶ, ἔπειτα αὐτὸν ἢ ἐφίλουν, ἢ εἴτι ἐχρεώζετο, τῶ εἶδα. Ἐσπείρεν δὲ μίαν ἡμέραν, ἢ ἡδ' ἐκίνοσεν ἢ θυγατέρα με, ἢ οἱ Γατροὶ εἶπαν, ὅτι ὑποδαίνει, ἢ πᾶν παν ἡμῶν, ἢ ἡδ' συγγενῶν ἢ φίλων ἢ γειτόνων ἀπὸς ἡμᾶς συναθροισθέντων, λέγει ἀπὸς με ὁ Ἀδελφός με· ἀπελθε, φάησιν τὸν Στυροφυλάκην νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἢ νὰ ἐξυψώσῃ τὸν τοῖχον, ἢ νὰ μὴν παιδεύεται ἔσως. Καὶ ἐλθέοντες με, ἀπαντήσε με ὁ Ἀββας Ζαχαρίας, ἢ βλεπῶν τὸς ὀφθαλμούς με μὴ τὸ δάκρυα, με λέγει· τί ἔχεις; Λέγω αὐτῶ· θυγατέρα μοι ὄντως ἔχω ἢ ὑποδανίσκει, ἢ παρὰ τοῦ εἰς τὸν Στυροφυλάκην, ἢ νὰ ἔλθῃ νὰ με ἐξυψώσῃ, νὰ ἐξυψώσῃ τὸν τοῖχον. Λέγει με ὁ Γέρον· ὑποσπείρε νὰ ὑπάρῃ νὰ τῶν εἶδῃ, ἢ καὶ εἶναι τινὲς ἐκεῖ, εὐχαρίστησιν ἀπ' ἐκεῖ. Ἐλθόντα λοιπὸν, ἢ ἔλαμα πρὸς τὸν ἐκκλησίαν νὰ ὑπάρῃ εἰς ἄλλο πᾶν· ἢ ἐλθόντων ὁ Γέρον, ἠΐστα πρὸς χεῖρας αὐτῶς,

Ἰσὺ μὲ λέγει· εἰς ὁ Θεός· ἰδοὺ φανία καίει χερσὶς ξύλα καὶ λάμψιν, καὶ κοιτάζων-
 τας με εἰς τὸ πρόσωπον ὁ Γέρων, μὲ λέγει· Φυλάγεις εἴτι σε εἰπῶ, καὶ νὰ σε
 χαρίσῃ ὁ Θεὸς τὴν ζωὴν αὐτῆς· Εἰγὼ δὲ ἔπεισα εἰς τὰς πόδας αὐτῆς, καὶ ἔταξα
 νὰ τὸ κάμω. Καὶ λαβὼν ὕδωρ, καὶ δὴξάμενος, καὶ σφραγίσας αὐτὸ, ἐβράστιον
 εἰς τὸ πρόσωπον τὴν Κόρην· καὶ ὡς ἐπὶ Κυρίᾳ τῆς δόξης, δὴξέως ἀνεκάλυπτον
 ἡ Κόρη, ὡσαύτῃ νὰ μὴ εἶχεν ἴχνος ἀδυναμίας, καὶ λέγει με· ἰδοὺ ὁ Θεὸς δι' ὁ-
 χῶν τῇ Πατέρων, ὅπῃ ἐφιλοξενήσονται εἰς τὸν οἶκόν σου, σὲ τὴν ἐχάρισσε· μὴ
 εἶναι τὴν ὑπανδρόσους, ἀλλὰ νύμφουσον αὐτὴν τῇ ἐπερανίῳ Νυμφίῳ Χρυσῷ τῇ
 Θεῷ ἡμῶν. καὶ ἐξελεῖται ὁ Γέρων, ἐπορεύθη. εἰγὼ δὲ, καὶ ἡ Μητὴρ αὐτῆς, καὶ
 πάντες οἱ ἀκούσαντες, ἐδοξάσαμην τὸν Θεόν. ἦτον δὲ τὸ Κοράσιον ὡς ἐτῆρ διπλῶ.
 Ἀπὸ τότε ἐν ἐβίαζα τὴν Γυναικὰ με, ὅπως νὰ τὴν ὑπᾶνθῃ εἰς Παρθενῶνα,
 αὐτὴ δὲ μὲ ἔλεγε· ἀφισαίτω, ἕως νὰ γυνὴ νόμος ἡλικίας. Γενουμένης δὲ αὐ-
 τῆς ὡς ἐτῆρ δεκαεταύρων, λέγω τῇ Μητρί αὐτῆς, ἰδοὺ γέγονεν ἡ Παις ἐν νό-
 μῳ ἡλικίας, τί εἶναι τὴν κρατῶμεν; Λέγει με ἡ μητέρα με, εἰγὼ δὲ τὴν ἀφίνα
 νὰ γυνὴ καλοχραία, ἀλλὰ τὴν ὑπανδρόσω. καὶ ἔκαμα εἷσα χρόνον, νεφετῆρ αὐ-
 τῇ καὶ κολακίδων, ποτὲ δὲ καὶ τὴν ἔδερνα, ἕως ὅτε ὑπήγαμην καὶ εἰς Κερίτεια.
 Ἐκείθεν δὲ ὑπὸ τῶ Συγκέλλου, καὶ τῶ Σταυροφύλακος, καὶ εἶπαν, νὰ ἐρωτηθῇ
 ἡ Κόρη νὰ ἰδῇ, ποῖον θέλει ὑπὸ τῶ δού; ἡ δὲ Μητὴρ αὐτῆς μετὰ καὶ ἄλλων Γυ-
 ναικῶν τὴν ἐρμηνεύσαν νὰ εἴπῃ, ὅτι αὐτὴ θέλω, ὅτι αὐτὴ θέλω, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε. Τότε με
 λέγει ὁ Σταυροφύλαξ μὴ λυπηθῆς, ἀλλὰ ἀπελθε, καὶ ἀγόρασαι μίαν Κόρην
 Παρθένον, καὶ βάλε ἐκείνην, ὡς αὐτὴν, εἰς τὸ Μοισήγειον, καὶ ὁ Θεὸς τὴν
 προσδέχεται. Εἰγὼ δὲ μετὰ προσθυμίας ἐδέχθηκα τὸν λόγον, καὶ ἀπελθὼν, ἠγό-
 ρασα μίαν Παρθένον, χρονὸν εἷδεκα, ὅτε νομίσματα εἴκοσι, καὶ ὑπῆγάτην εἰς
 Μοισήγειον, εἰπὼν τῇ Ἀμμᾷ Προκοπία· δέξαι τὴν Παιδα ταύτην, καὶ παρ
 ἐμὲ νὰ ἔχη τὴν ἑσπέρην καὶ τὴν εὐδυσιν αὐτῆς, ἕως ὅτε ζῶ, καὶ εἴαν ὀνομαζῶ,
 τῆς ἀφίνα νομίσματα οὐδοκοίτη. Εὔτ' ἐν ὑπανδρόσασαμην τὴν θυγατέρα μας.

Καὶ ὡσαύτῃ ἐπληρώθη ἡ ὁγδοὴ ἡμέρα τῶ γάμου, εἶδον εἰς τὸν ὕπτιον με, ὅτι
 ὑπήγαμεν με κάποιον εἰς τὴν Εὔμεσαν· καὶ πληρώμενος, ἐφάσαμην εἰς εἷσα
 κάμποι, καὶ ἦτον ὡσαύτῃ νὰ ἔκαμναι Πανήγειον· καὶ λέγει με ἐκεῖνος, ὅπῃ ἦτον
 μετὰ ἐμὴν· ὡς ὑπᾶνθῃ εἰς τὴν Πανήγειον ταύτην, ὅπως ἡ κερδήσῃ, ἡ χά-
 ρης, ἡ ἀνακατωθῆς. Φθάσαντες δὲ ἐκεῖ, εἰσήλθομεν, καὶ θεωρῶν τὰς καλύβας
 καὶ τὰς ἐπιστῆκας καὶ τὰς βεζας τῆς Πόλεως ἐκείνης γιμάτης Αἰτίσπας. Ἦσαν
 δὲ οἱ σφραγιστοί, ὡσαύτῃ Ἀράπιδες ἐκείνης, τέκτονες, καὶ ἐπελεγκῶσαν καὶ ἐφτια-
 ναν παγίδας. καὶ ἐβλεπα ἄλλως μὴ ἀπ' αὐτῆς ὅπῃ εἶχαν βρόχος, καὶ ἐβρόχιζαν
 τὰς αἰσώρως· ἄλλως ὅπῃ ἔσκαπταν λάκκους καὶ ἐβόθειζον αὐτῆς· ἄλλως ὅπῃ
 ἐσκέλιζον ἐκείνης, καὶ ἐτίτρωσκον· ἄλλως ὅπῃ τῇ ἔβαναι καπίτεια εἰς τὸ εἶ-
 μα, καὶ τὰς ἔστειραν εἰς λίμνιν βορβόρεν, καὶ ἄλλως ὅπῃ ἔκαμναι με γυναικῆς
 αἰσώρως ἐφθαλμοφανῶς. καὶ ἦσαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ αἰσώρτοι μετὰ τὸ θελήμα
 τῆς, ἀκούσαντες τῆς Ἀράπιδος χαρῶμενοι· καὶ ἀπλῶς εἰπὼν, δεῦρ δύνεται

ἄνθρωπος νὰ εἶπῃ καὶ νὰ ἀειδήσῃ πρὸς μεθοδίας αὐτῆς καὶ τῶν ἀγχιμοσυίων, μὲ τῶν ὁποίων ἐδίδασκον πρὸς ἀνθρώπους. Ἦρχοντο δὲ τινες ὅπῃ τῶς Αἰθίο-
 πας ἐκείνης, καὶ ἠσπάζοντό με, καὶ πρὸς ἀσπάζεσθαι καὶ ἐγὼ χαράμηνος· καὶ μὲ ἔλε-
 γαν, πότε ποιεῖς τὸν γάμον ἵνα καὶ ἡμᾶς χαροποιήσῃς; καὶ λέγω πρὸς, ἰδὲ θεί-
 ρετε, ὅτι ἀγωνίζομαι, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτῃ νὰ εἶχα σύγχυσιν πολλὴν διὰ τὸν γάμον.
 Καὶ ὡσαύτῃ νὰ ἐσωθῶμεν ἀπὸ τοῦ λαοῦ καὶ οἱ Παράνυμφοι, ἔχοντες καὶ τὸν διέφρον, ἡ-
 γαν τὸ ἀμάξι ἐξώσαν πρὸς πύλῳτος. καὶ εἰσελθόντες ἐγώ τε καὶ ἡ Γυναικίς μου, δι-
 γάλακτον τῶν θυγατέρων μας, καὶ ἦτον τὸ πρόσωπον καὶ ὁ τράχηλος αὐτῆς, καὶ οἱ
 βραχίονες, καὶ τὸ σῆθος, καὶ αἱ παλάμαι τῆς χειρῶν, ἕως πρὸς ζώνης αὐτῆς, ὅψι-
 δος μικρὰ καὶ μεγάλα ἐντετυλιγμένα, καὶ κολλημένα εἰς αὐτήν. καθίσαντες ἄν ε-
 παύω εἰς τὸν διέφρον, τότε ἀνέβη εἰς τὴν Αἰθίοψ μικρὸς, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ ζερ-
 βὸν πρὸς μέρος, καὶ ἄρχισε νὰ ἰσαλῇ καὶ νὰ σφειδρῇ. Ἐξελθόντες δὲ τῶν θυρῶν,
 δρέθησαν οἱ Αἰθίοπες πλείους τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγέλασαν ἄσμενα, καὶ ἄρχισαν
 νὰ φωνάζουν καὶ νὰ τραγῶδαν, καὶ νὰ κρῶν τυμπανὰ καὶ ἤρξαντο τινες ἀπ' αὐτῶν
 συμφωνεῖν ἐπαύω ἡμῶν, καὶ ἄλλοι ὡς τριβλία ἔχοντες, ἐποίησαν ὁσφραίνεσθαι.
 καὶ ἵνα μὴ λέγω πολλὰ, ἐφθάσαμεν πλησίον πρὸς Ἐκκλησίαν, καὶ ἐσέβηνκαν πάν-
 τες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' οἱ Αἰθίοπες ὑδρίας ἐσέβην μετ' ἐμᾶς εἰς τὴν Ἐκ-
 κλησίαν. Καὶ πάλιν, ὅταν ἐξήλθαμεν, ἐπίασαν τῶν παρόντων πρὸς τῶν καὶ
 εἶδον, ὡσαύτῃ ὅτι δρέθηκα μετὰ τῶν λαμπαφόρων ἐκείνων, ὅπῃ ἐσφραγίσαντο ἀπ'
 ἀρχῆς. Καὶ σφραγιστὴν ἡμῶν, ὁσφραίνονται διωδίῳ, ὅπῃ ποτὲ με δεῖ ὡσφ-
 ραίνεσθαι ὡσαύτῃ ἐκείνῳ· καὶ λέγει με ἐκεῖνος, εἰσες, ὅτι δεῖ εἶσαι ἄγιος, νὰ
 ἔλθῃς σφραγισμένος. Καὶ θειώω τὸν Πόλιν, πρὸς ὁποῖα τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀριότητά
 καὶ τὸ μέγεθος δεῖ δυνάμει γλαῦσα ἀνθρώπων νὰ διηγηθῇ καὶ ταύσας τῶν θυ-
 ρων, με δείχνει τῶν Πόλιν, καὶ λέγει με· ἀπ' ἐδῶ εὐχαλεῖ τῶν θυγατέρων σας,
 καὶ τῶν ἑταδῶν εἰς τὸν βόρβορον ἐκείνον ὅπῃ εἶδες.

Καὶ εὐθὺς ἐξύπνισα, καὶ τὸ διηγεῖμαι πρὸς Γυναικὸς μου· καὶ λέγει με καὶ αὐ-
 τή, ὄντως, Κύριε, καὶ ἐγὼ μετῴω, ἀλλὰ τὰ ἡρώδη ἐγείνω· ἔχω γὰρ ἔτι
 νύκτας, ὅπῃ βλέπω Αἰθίοπα πάντοτε σαρκοειδῆ, ὅπῃ με ἀγαλίζει συχνῶς,
 καὶ καταφιλῶντάς με, με λέγει· χάριν μεγάλῃ σε ἔχω, ὅτι με ἀγάπησες,
 καὶ σαρκοειδῆς ἐμῶν, πλὴν πρὸς Γυνῆ, ἀλλὰ ἐφοβέμεν νὰ σε τὸ εἰπῶ. Τό-
 τε λέγω πρὸς, εἰσες τὸ ἀρεῖν καὶ ἐγὼ; ἀλλὰ ποῦ αὖς μονάσωμεν ἡμεῖς, καὶ
 νὰ κλαῖσιν καὶ τὸ πόρα πρὸς ἀμαρτίας μας. Καὶ λέγει με· ἐγὼ ἡ ἀθλία καὶ
 ταλαιπώρος ἐβόδισα τῶν θυγατέρων μου, καὶ πόρα πᾶς νὰ τὴν ἀφῶσαι; ὅπως
 τῆτο δεῖ γίνεται. Ἀναστὰς ἔν ἐγὼ τὸ πρῶν, ἀπῆλθον πρὸς τὸν Ἀββᾶ Ζακ-
 χαῖον, καὶ δεῖ ἡθελῆσαι νὰ με δεχθῇ, ἡδὲ νὰ με ἰδῇ, ἀλλὰ ῥαφίμα εἰς
 πινυκτίδιον λέγαν· συγχώρησόν μοι, Ἀδελφε, διότι ὁ ὦτος σε ἀπεσπάρη,
 καὶ ἡδὲ ἐγὼ δεῖ δυνάμει νὰ σε δεχθῶ. Τότε ἀπῆλθον εἰς τὴν Μονὴν πρὸς
 Ἀγίῳ Εὐθυμίου, καὶ ἐδιηγήσάμην τῇ Ἀββᾷ Παύλῳ καὶ ἐναρτίῳ τῶν συμβάντων
 μοι. Καὶ λέγει μοι ὁ Γέρον· ὄντως, Τέκνον, ἐπλάκυσας, καὶ ἔδωκας πρὸς Κό-

ρης ἀνδρα· καὶ ἐκεῖνος, ὅπῃ σὲ ἐσυμβέβηκε πρὸς τῆς ἀλλῆς Παρθένου, δὲν ἀγάπα τὴν Σωτηρίαν σου· διότι ἐδίωκετο ὁ Ἀβραάμ, ὅταν τὴν εἶπεν ὁ Θεὸς νὰ σφάξῃ τὸν υἱόν τε, νὰ δώσῃ, ἀντὶς αὐτόν, δέκα δαλῆς· καὶ ὁ Γεφθὰς, εἰς ἐργαζέμενον, ὅτι προσδέχεται πῶς ὁ Θεὸς, εἶχε σφάξῃ, ἀντὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, δέκα σκλάβαις· καὶ ὁ Γαβὼβ τὴν Ραχὴλ ἀγαπήσας, καὶ αὐτὴ αὐτῆς τὴν Λείαν εἰράν ἐν τῇ θαλάμῳ, δὲν τὸ ἐπείρεον, ἀλλὰ καὶ τὴν Λείαν ἔλαβε, καὶ τὴν Ραχὴλ ἐκ ἀφῆκε. καὶ ὁ Θεὸς τὴν Παῖδα ἐκ σὲ προσεδέξατο, καὶ τὴν θυγατέρα σου ζητεῖ ἀπὸ ἐσθῆ· καὶ μέλλετε καὶ σὺ καὶ ἡ συμβίβασις τοῦ αἰωνίου πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι, ὡς σκλάβάται· ἐπὶ δὲ οὕτω, ὅτι Θεὸς ἐμυκτηρίζεται, διότι εἶναι γεγαμημένος· „Τὰ ἐκπορεύοντα ἐξ ἡμῶν χελίων με, ἐμὴ ἀσθένεια. ἀλλὰ ἀπελθε, Τέκνον, καὶ κλαῦσον τὰς ἀμαρτίας σου. Τότε ἐγύεσσα εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας εὗρον Μοναχὸς, ὅπῃ ὑπῆλθον εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, καὶ συνοδύσας αὐτὸς, γέγονα, καὶ ἐν Χερσὶ Μοναχός, καὶ ἔδωκα τὰς ἀμαρτίας σου, νύκτα καὶ ἡμέραν πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως συγχωρήσῃ με τὰς πολλὰς ἀμαρτίας. Ταῦτα ἀνέσταντες ἐδοξάσαμεν τὸν Θεόν.

ΚΕΦΑΛ. δ'. Εἴνα καὶρὸν ἐσμίχα με πρὸς Ἀβραάμ Γαστήρ εἰς τὸν Εὐννατον, καὶ ἵπτον ἐμαδὶ καὶ ὁ Ρήτωρ ὁ Σωφρόνιος. καὶ σμύροντες ἡμεῖς μετὰ τὸν Γέροντα, νὰ καὶ ἦλθον εἰς κάποιον ἀπὸ Ἀἰλᾶ, καὶ τὴν εἶδε τρία φλωεῖα, λέγωντας· δέξαι τὰ, Πάτερ τίμιε, καὶ νὰ ἀρχήσῃς τὸ καράβι με, ὅτι ἐφόρτωσάν τοι, καὶ τὸ ἐπιμύα εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. καὶ ὁ Γέροντας ὁλοτελὲς δὲν τὴν εἶδον αὐτή. Λέγει λοιπὸν εἰς τὸν Γέροντα ὁ Σωφρόνιος· δέξαι τὰ, Πάτερ, καὶ δόσετα πάλιν εἰς Ἀδελφὸν γεγαμημένον. Ἀπεκρίθη ὁ Γέρον· διπλὴ ἐνέσπῃ εἶναι, Τέκνον με, νὰ λάβω ἐκεῖνα ὅπῃ δὲν χρειάζομαι, καὶ μετὰ τὰ ἴδω με χεῖρα νὰ τρίψω ἐξέας ἀκύνθας· ἄμποτε νὰ ἡμῶν νὰ εἶδω τὰς ἀκύνθας τῆς ἐδικῆς μου ψυχῆς. διότι εἶναι γεγαμημένος· „Εἰς ἀπείρη, ἀπείρη τὰ ἐδικά σου, διότι τὰ ἐξέας εἶναι πικρότερα „ἀπὸ τῶν ἑσῶν τὰ ἐσῶν, καὶ θελατότερον, ὡς Τέκνον με, ὅτι δὲν εἶναι, πρὸς ἀφορμὴ νὰ ἡμῶν ἡ ψυχῇ. Τὰ εἶπεν ὁ Σωφρόνιος· τὸ λοιπὸν ὅσα καὶ ὁ ἀνδρῶπος ἐλημοσιῶν, δὲν τὰ τὴν λογαριάζει ὁ Θεός. Ἀπεκρίθη ὁ Γέρον, πολλὰ εἶναι καὶ ἐξ αφορμῆς εἰς τὸν σκοπὸν τῆς Εὐλημοσιῶν. διότι εἶναι ἀνδρῶπος, ὅπῃ καὶ ἐλημοσιῶν, καὶ νὰ ἐλλογῇ τὸ πᾶν τι, καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἐλλογῇ. ἄλλος καὶ τὸ καράβι, καὶ ὁ Θεὸς τὸ κατεβιδάσκει. ἄλλος καὶ τὰ Τέκνα, καὶ ὁ Θεὸς τὰ ἀνιᾷται. ἄλλος καὶ νὰ δεχάσῃ, καὶ ὁ Θεὸς τὸν δεχάσῃ· ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν κατακρινεὶ κανεὶα, καὶ ὅ,τι θέλει ὁ κατεῖς, τὰ δίδει, ὅταν δὲν βλάπτεται ἡ ψυχὴ. Καὶ πᾶσι ὅλοι ἐχέσι παρὼν τὸν μισόν της, διότι πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπῃ ἐκαμῶν τὴν Εὐλημοσιῶν, ὁ Θεὸς τὴν εἶδω, καὶ ἀδελφίτες τὴν χρειάζεσθαι εἰς τὸ μέλλον. Λοιπὸν ἐσὺ, ὡς καὶ ἐλημοσιῶν, καὶ μετὰ τὴν καὶ τὴν ψυχὴν σου, καὶ θέλει σὺ δώσῃ ὁ Θεὸς ἐκεῖνο, ὅπῃ ἐπὶ θυμῶς, διότι εἶναι γεγαμημένος, ἄμποτες ὁ Θεὸς νὰ σὲ δώσῃ καὶ τὴν καρδίαν σου. εἶναι ὅμως μέλλοι, ὅπῃ φαίνονται νὰ κάμνω· σὺν Εὐλημοσιῶν, καὶ θυμῶνσι θελατότερον τὸν Θεόν. Καὶ ὁ Σωφρόνιος εἶπε·

ἐκαστάς τὸν με, Πάτερ, τὸν λόγον. Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ὁ Θεὸς ἐπρόσδεξαι τὰς ἀρετὰς ὑμῶν, καὶ ὅλον τὸν καρπὸν, καὶ τὰ καθάρὰ ζῶα τὰ ποσφάροντα καὶ τὴν δόλογίαν τῇ ἐπιλοίπῳ, καὶ ἅς τὴν συγχώρησιν τῇ ἁμαρτιῶν· ἀκόμι καὶ ὅσοι τὰ πρωτοθνήσκοντα βρέψῃ τὰ τὰ ἀφαιρανῶσι. Καὶ οἱ πλείστοι κάμνουν τὰ ἐναντίον, τὰ ἀφελιμώτερα κρατῶσιν αὐτοὶ, καὶ τὰ ἄχρηστα μεράζουσιν εἰς τὰς πτωχὰς καὶ Ἀδελφάς των. Λόγῳ χάριν τὸ καλὸν κρασί πίνουσιν αὐτοὶ, καὶ τὸ ξυλὸν, ἢ βρωμῆρον τὸ δίδουν εἰς τὰς χήρας καὶ ὀρφανὰ· καὶ τὸ πωρικὸν τὸ φυλαγμῆρον ἑωύκσι, καὶ τὸ σάπιον ροζόκσι· καὶ τὰ τίμια καὶ χρῆσιμα φορέματα εἰς τὰς λόγους των δποδίδουσι, καὶ τὰ ἐξοσιμὰ καὶ παλαιὰ ρίπτουσιν εἰς τὰς πτωχὰς· καὶ τὰ πτωχὰ δια τὴν ὑγιὴ καὶ εὐμορφὰ ἐτοιμάζουσιν εἰς γάμους καὶ ὑπανδρείας, καὶ κύναντι πάλιν αἰνοῦν καὶ αὐτὰ, ἀλλὰ τὰ ἀρρώστημὰ, ἢ μονοφθαλμα, ἢ κολοβά, ἢ ἄλγημα, ἀφαιρῶντες εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὰ βυάουσιν εἰς Μοναστήρια.

Διὰ τὸ τοιοῦτον ἀπορόσδεκτα ἐκεῖνα, ὅπως ποσφάρονται, διότι τειοῦς λογῆς ὁ Κύριος ποσφάροντας, ὅχι μόνον δὲν ἐχάρυν τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐξυμῶσεν. Ἐπειὸν ἐπίτοι νὰ μερῶσιν, ὅτι αἰσῶς καὶ διδόναν νὰ τιμῶσιν ὁμοίως μας ἀνθρώπους, σπεδάζον νὰ ποσφάρονται ἐκεῖνα, ὅπως τῇ φαινοῦται μάλιστα τιμώτερα, πόσῳ φελοτότερον τὸν Θεόν τὸν Πάτερ μας, ὅσοι τὸν ὁποῖον ἐχομεν καὶ ἐκεῖνα τὰ ἔχον, ὅπως ποσφάρονται. Τῆτον ὅταν δέλωμεν νὰ τὸν ἡμερῶσων καὶ τὴν Ἐλεημοσίαν, χρῶσμεν νὰ τὰ φέρωμεν τὰ τιμώτερα ὑπὸ ὅτι ἐχομεν, ὅπως μὴ ἡ ποσφορὰ ἡθελε τραπῇ εἰς τὸν κόλπον μας μὲ ἐν- ἑσπῶν μας, καὶ ἡ θυσία μας ἡθελε γρῆ συχαμῆρη καὶ ἀπορόδεκτος. διότι, ὡς καθὰς ἡ θυσία τὰ Νῶε εἶσα κτίσας καὶ κτηνός, καὶ τὴν καλὴν γνώμην ἐκεῖνη, ὅπως τὴν ἐποσφάρον, ἐλογαρεύθη εἰς τὸν Θεόν μυρωδία δάδης, ὡς εἶναι γε- ρημῶν, ὁ Κύριος ἐμωρῶτη μυρωδία δάδης, ἔττι καὶ ἡ καρποφορία, ὅπως ποσφάρονται ὑπὸ καλὴν γνώμην, ἀγκαλὰ φαίνεται καλὴ καὶ τὸ φαινόμενον, ὅπως λογαρεύεται σύχαμα εἰς τὸν Κύριον, ὡσαύτῃ θυσία καὶ τὸ θυμίαμα τῇ Γεδάειν, ὅπως ὁ Θεὸς τῇ εἶπε δια τὰ Προφῆτας· τὸ θυμίαμά σας εἶναι σύχαμα. Καὶ ὁ Γέ- ρων καταλαμβανόντας ἡμᾶς, ὅτι ἀμφιβάλλομεν εἰς τὰς λόγους, σικανόμενος ἐμωρῶν μας, καὶ ὑμῶντας τὰ χεῖρα καὶ τὰ ὀμμάτια εἰς τὸν Οὐρανόν, εἶπεν εἰς ὑπὸν μας· Πάτερ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅπως ἔκαμιν τὸν Οὐρανόν, τὴν Γῆν, τὴν Θάλασσαν, καὶ ὅλα ὅπως εἶναι εἰς αὐτὰ, ὁ ἐλεῖ θανάτως τῇ ψυχῶν μας, αἰσῶς ἐκεῖνα ὅπως εἶπα εἰς τὰς Ἀδελφάς, εἶναι ψύματα, ὡς μείνη τάπη ἡ πέτρα ἀβλα- βής, (ὡς ἐπὶ σιμὰ ἦτον κομμάτι κολῶνα πτωρεν πύχων) εἰδὲ ἀλλοθιὰ, ὡς κερῆ, καὶ μὲ τὸν λόγον ἐκόπη ἡ πέτρα εἰς πέντε κομμάτια· καὶ ἡμῶς θαυμάζοντες καὶ ἀφελιμῶντες ἐμωρῶσμεν. Καὶ σινωδῶντας μας ὁ Γέρον, εἶπεν· Τεκεῖα, ἐλάτε εἰς ἐμὲ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον, διότι ἔχω χρῆσαν ὑπὸ ἡμῶν· καὶ φθάνοντες τὸ Σάββατον, ὡρα τρίτη, τὸν εὐρεῖαν ἀπεθαμῶν· καὶ θάποτες των, ἀνιχαί- ρουσιν, ἐχαιρῶντες τῇ Θεῷ, ὅπως τὰς ἡζῖως νὰ κηρύσσιν τοιαῦτον Ἀγγιον.

Πρώτων τῇ παρατημῶν ὑφ' ἡμῶν τὸν σκοπὸν ζητῇ ὁ Θεός, εἶτε δι' αὐτὸν

παρατόμῳ, εἴτε δι' ἄλλου αἰτίαν. ὅταν ἀκέρως τῆς Γραφῆς λεγέσῃς· „ Ὅτι
 „ σὺ δοποδῶσεις ἐκάστῳ καὶ τὰ ἔργα αὐτῶ, εἰ δὲ τὰ ἔργα τὸν ὀρθὸν σκοπὸν
 παρατόμῳ, εἰ καὶ δοκῇ καλὰ εἶναι, ὁ Θεὸς καλὰ δοποδῶσιν, ἀλλὰ εἰ τὰ καὶ
 τὸν ὀρθὸν σκοπὸν παρατόμῳ. εἰ δὲ ὃ εἰς τὰ γινόμενα, ἀλλ' εἰς τὸν σκοπὸν
 τῶν γινόμενων ἢ κελύουσιν τὸ Θεῷ ἀφορᾷ. Εἰσὶ τινὰ πολλὰ φύσει καλὰ ὑπὸ τῆς
 ἀνθρώπων γινόμενα, ἀλλ' εἰ καλὰ πάλιν εἴτινα αἰτίαν· οἷον ἡ νηστεία, καὶ ἡ
 εὐαλωδία, ἡ ἑλεημοσύνη, καὶ ἡ ἐξουδοχία· φύσει ἐν ταῦτα καλὰ ἔργα εἰσὶ,
 ἀλλ' ὅταν εἰς κενοδοξίαν γίνωνται, οὐκ εἰσι καλὰ. Μισοὶ τῶν πόνων τῆς ἀρετῆς
 εἰσὶν ἡ ἀπάθεια, καὶ ἡ γνῶσις· αὗται δὲ ἀποξένου τῆς αἰωνίου ζωῆς.

ΚΕΦΑΛ. ε. Ἐλθόντες πρὸς τὸ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντες τῷ Ἀρ
 χιεπισκόπῳ τῆς παλαιᾶς Ρώμης, ὅτι πρὶν τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ, ὀλίγον κυρὸν,
 ὑπῆλθον εἰς τὸν τάφον τῷ Μεγάλῳ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ, καὶ ἔμενον ἐκεῖ πεσάραινον
 τε νυχθήμερα νηστεῖας, καὶ ἐπὶ δακρύων τὸν Ἀπόστολον καὶ δακρύων πολλῶν, καὶ
 δειθῆναι τῷ Θεῷ, καὶ τῷ συγχωρήσῃ εἶτι ὡς ἀνθρώπος ἡμερῶν εἰς τὸν Κόσμον
 τῶν. Καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς πεσάραινον ἡμερᾶς φαίνεται εἰς αὐτὸν τὴν νύκτα ὁ
 Κορυφαῖος Ἀπόστολος, λέγων· Ἐπὶ δακρύων πρὸς τὸν Θεὸν πολλὰ εἴτι λόγους, καὶ
 ἰδοὺ ὅπῃ σὺ ἐσυγχώρησεν ὅλας τὰς ἀμαρτίας σου, χωρὶς τὰς χειροτονίας, διό-
 τι δὲ μὴ ὑπῆλθες πρὸς τῶν ὁ φιλήνθρωπος· καὶ ἡ καλῶς ἐχειροτονήσας, ἡ
 κακῶς, ἔχεις καὶ δάσους δόπορῃν πρὸς τῶν. Ὅ δὲ πρὸς ἀκέρως, εἴτι πε-
 εἰλυπος, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐξεδήμιση πρὸς Κύριον.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΓΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Τῷ Γρηγόριος, ἀσκέντος ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς Λαύρας·

Γω, Ἀδελφοί, ἀναγιγνώσκοντες τὰ Βιβλία, δέισκω θαύματα,
 ὅσα ἐδίδου Θεὸς, ἵνα παιδείῃ τῆς ἀνθρώπου τῆς κακοῦς καὶ
 κακογνώμονας, πλὴν εἶναι σκοτεινὰ καὶ δυσνόητα, καὶ δὲ δύνανται
 οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ καταλάβωσι, καὶ ἔκαστος κόπον καὶ ἐξήγησιν μετ-
 κά καὶ θαύματα εἰς ὠφέλειαν τῶν δεισσομένων· Ἀκούετε λοιπὸν ἐκδύκωσιν, ὅ-
 πῃ κάμνει ὁ πανάγαθος Θεὸς εἰς ἐκείνους, ὅπῃ ἔκαμνεν κακὸν εἰς τὸν ἀεργέ-
 τας τῆς, ὅπῃ τῆς ἔκαμνεν καλόν.

Ἡ τὸν σὺν ἀνθρώπος, καὶ δὲ ἔκαμνεν Παιδεία, ὅτι ἦτον σείρα ἡ Γυναικὶ τῇ,
 ἡ δὲ ἔκαμνεν εἰς παιδὶ ἐρριμύθιον εἰς τὴν εὐάταν, καὶ ἐπῆρε το, καὶ τὸ ἀνάνθρωπον.
 Τῆρον, ὡσαύτῃ ἡλικίαν τῇ, δὲ γῆκε κακῆς προαιρέσεως ἀνθρώπος,
 καὶ ἐβλάδθη κακὰ πρὸς ἐκείνον, ὅπῃ τὸν ἀνάνθρωπον. Σῶντας πόνων ἐκείνος παρ-
 ματῶν ἀνθρώπος, ἐπῆρε καὶ αὐτὸν μετὰ τὸν λογιστὴν εἰς τὴν παρματῶν. ἐκεί-
 ος

νος δὲ ὁ ἀσυνείδητος ζηλοῦντας τὸν βίον καὶ τὰ ἀργύρια, τί ποιεῖ; ἐφόνδισε τὸν Πατέρα τοῦτον ἀνεργῆναι, ἐκείνον ὅπως τὸν ἀνέσφιξε, καὶ ἐπῆρε τὰ ἀργύρια. Ὑπερὶ ἐμετανοήσας, ὡς περὶ καὶ ὁ Γάδας, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐξωμολογήθη τῷ ἀμάρτιᾳ τοῦ εἶς τὸν Πνευματικόν τε. καὶ εἶπε τοῦ Πνευματικὸς* μέγα εἶναι τὸ ἀμάρτημα, ὅπως ἤκαμεις, ἀμὴν ὕπαγε δότε τὸν βίον ἐκείνον, ὅπως ἐπῆρες μὲ τῷ ἀδικίᾳ ἐκείνῳ εἰς τὸς πτωχοὺς, καὶ δότε καὶ τὸν ἐδικόν σου βίον, καὶ ὁ Θεὸς εἶναι πολυδύσσωλον, καὶ θέλει κάμῃ ἕως εἰς τέλος. Καὶ ὁ Θεὸς θέλωντας νὰ παιδεύσῃ ἐκείνας, ὅπως δείχνων κακῶς ἀποαίρεισιν ἀπὸς τὰς ἀνεργίας τας, ἔδειξε μέγα μυσῆλον. Ὑπῆλθον ἐκεῖνος ὁ ἀσεβὴς νὰ περάσῃ διὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπως τοῦ ἔχασε, καὶ ἤκουσε φωνὴν καὶ ἔκραξε, Κεῖσις, ὦ Κεῖσις. καὶ θαυμάζων ἐκεῖνος, τί εἶναι τὸ φῶμα αὐτό, ὅπως λέγει, Κεῖσις, ὦ Κεῖσις. Ἐξέβη εἰς τὸν Πνευματικόν τε, καὶ εἶπε τὸ θαῦμα ἐκεῖνο* καὶ ἤκουσεν ὁ Πνευματικὸς, καὶ ἐθαύμασεν, ὅτι ὁ νεκρὸς ἐλάλει καὶ ἔλεγε, Κεῖσις. Ἐρωτήσῃ τοῦ Πνευματικὸς, καὶ λέγει τα, μίαν φορὰν τὸ ἤκουσες, ἢ πολλὰς; καὶ λέγει ἐκεῖνος, ὅποτε καὶ ἂν περάσω, ἀκούω το. λέγει τοῦ Πνευματικὸς* μέγα εἶναι τὸ ἀμάρτημα, ἐπειδὴ ἔδωκες τὸν βίον τοῦ καὶ τὸν ἐδικόν σου ὅλον, καὶ πάλιν κράζει, Κεῖσις. ἀμὴν σὺν πάλιν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ὡσαύτως ἀκούσας τὸν λόγον ἐκεῖνον, εἶπε, ὡς τότε; καὶ θέλεις ἀκούσαι τί δοποκρίνεται ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος ἀπὸς εἶσεν. Οὕτως ἐποίησε τὸ λοιπὸν, ὡσαύτως εἶπεν ὁ Πνευματικὸς* καὶ περιῶντας διὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἤκουσε πάλιν διὰ τὸν νεκρὸν, ἐκείνον τὸν λόγον, ὅπως ἤκουε πάντοτε, Κεῖσις, ὦ Κεῖσις. Καὶ ὡσαύτως τὸν ἤκουσε ἐκεῖνος, λέγει, ὡς τότε; Ἀπεκρίθη ὁ νεκρὸς, καὶ εἶπε, ὡς δέκα χρόνος. Ἐξέβη πάλιν εἰς τὸν Πνευματικόν τε, καὶ εἶπε τὸ μυσῆλον ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἐδωκεν μήτε ἐκεῖνος, μήτε ὁ Πνευματικὸς νὰ καταλάβῃ τί βεβλήται ὁ Θεὸς, μόνον τοῦ εἶπεν ὁ Πνευματικὸς, ὕπαγε ἀνάνημι τὸν κειρὸν, καὶ ὅταν σωθῶν οἱ δέκα χρόνοι, νὰ ἐλθῃς πάλιν ἀπὸς ἐμένα. ὑπόμνην λοιπὸν ἐκεῖνος μὲ πολλὸν φόβον, καὶ μέγαν φόβον τὰς δέκα χρόνος, λογιζόμενος ὁ τελαίπωνρος, τί δόξασιν καὶ Κεῖσιν βεβλήται ὁ Θεὸς καὶ τὸ δῶσθαι. καὶ ὡσαύτως ἐπελείψαν οἱ χρόνοι, ἐξέβη εἰς τὸν Πνευματικόν τε καὶ τὸν λόγον, ὅπως εἶχε. Καὶ ὅταν ἐγυεῖται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Κάστρον, ὑπῆλθον εἰς τὸ μακίλλιον καὶ ἀγόρασεν ὅσα κεφάλια. καὶ ὑπαγαγόντας εἰς τὸ σπυρίδιον τε, (ὡς τὸ θαῦμα τοῦ) διὰ τὸ σακκέλι, ὅπως ἐβλήθη τὸ κεφάλι, ἔβλεπον αἷμα. (φοβερὸν τὸ δεινόν) καὶ οἱ αἰθρῶποι τὸν ἐπὶ τῷ λόγον, τί ἔχεις εἰς τὸ σακκέλι, καὶ ἔβλεπον τὸ αἷμα ὅλον σε; τί ποτὶ τὸ αἷμα; Καὶ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε* δεῦρ ἔβλεπον, κεφάλια ἀγῶνισαν διὰ τὸ μακίλλιον, καὶ ἔχω το μέγα νὰ ὑπάγω νῦν τὸ μακίλλιον. Τότε οἱ αἰθρῶποι ἀνοίξαντες τὸ σακκέλι, βλέποντες καὶ εἶναι κεφάλια αἰθρῶπων. καὶ πεινῶντας τὸν, ἐφῆρκε τὸν αἰθρῶνον εἰς τὸν Κεῖσιν. καὶ τότε ὁμολογῶντας πάντες τῷ ἀλήθειαν, ὅτι πῶς ἐσκοτώσε τὸς χρόνος ἐκεῖνον, ὅπως τὸν ἀνέσφιξε, καὶ ἔλαβε τῷ ἀντιπρόσωπον τιμωρίαν. καὶ ἰδοὺ ὅπως ἐπληρώθη μετὰ τὰς δέκα χρόνος ὁ λόγος, ὅπως ἤκουσεν διὰ τὸν νεκρὸν, Κεῖσις.

Ἀκούσατε ἢ ἄλλω διήγησιν, ἢ ἢ ἐνδίκησιν, ὅπῃ ἕκαμην
ὁ Θεὸς εἰς αὐὰ λησῶν Φονέα.

Εἷνας κλέπτης ἢ φοιδὸς, εἷα καιρὸν, ὑπάγει ἢ πύτει εἰς εἷα Κασρότε-
ρον παλαιὸν τὰ κοιμηθῆναι εἰς τὸν ἴσκιον· ἢ ἐφανῆ εἰς τὸν ὕπνον τῶν, ὅτι κά-
ποιος τὸ ἐλάλησε ἢ εἶπέ τε, σικώσῃ ἀπ' αὐτῆς ἢ πρὸς αὐτοὺς, διότι πύτει τὰ
σὲ πλακώσῃ. Ἐκεῖνος, αἰσῶν ἤκασεν, ἐσικώθη ἢ ἔφυγε, ἢ παρῶντος ἔπε-
σε τὸ Κασρότερον. Καὶ αὐτὸς ὁ αἰμοπότης ἔβαλεν εἰς τὸν νῦν τῶν, ὅτι καλὰ κά-
μνει, ἐπειδὴ τὸν κίνδυνον τὸν ἐγλύτωσεν ὁ Θεός, ἢ ὅτι δὲν τὸν μισεῖ δὲ
τὰ ἔργα τε ἢ πὺς φέρεται. Ἐπύρε λοιπὸν θυμίαμα ἢ κηρὸν, ἢ φθάνοντας εἰς
Ἐκκλησίαν λέγει· ἀχαιεῖσσι σοι, Κύριε, ὅτι μὲ ἐγλύτωσες ἀπὸ τὸν κίνδυνον,
ἢ δὲν ἤθελον ὁ Ἰσραήλ, ὅτι ἄλλο βλάπτει ὁ Θεός, ὑπῆλθον εἰς τὸ ὀπί-
τιόν τε, ἢ φθάνοντας ἢ πίνοντας καλὰ, ἔπεσε τὰ κοιμηθῆναι. ἢ ἐκεῖ ὅπῃ ἐκοι-
μάτο, ἐφανῆ πάλιν ἐκεῖνος, ὅπῃ τὸν ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸ τειχίον, ἢ λέγειται.
ἢ τί μὲ ἤφερες τὸ θυμίαμα ἢ τὸ κηρὸν; ἢ βάνεις εἰς τὸν νῦν τῶν, ὅτι μὲ ἀρε-
σεν τὰ ἔργα τε τὰ πρὸς αὐτόν; ἤθελε, ὅτι δὲν τὸν ἐλάττωσας ἀπὸ τὸν κιν-
δυνον ἐκεῖνον, δὲν τὰ μὲν ὑποθάνεις ἀναπαυτικά, καὶ δὲν σε ἰδῇ τινὰς· ἀμὴν
βέλομαι τὰ σὲ βάλω εἰς τὸ συμβῆναι, δὲν τὰ σὲ ἰδῇ οἱ αἰθρωποὶ, ὅπῃ ἄρῃ
ἐκεῖ. Καὶ ἐκεῖνος, αἰσῶν εἶδε τὸ ὄραμα ἐσικώθη Ἰσραήλ, ὅπῃ βλέπει
ἔξω, ἢ ἐξέκοντο τινὲς τὰ πᾶσαν· ἢ αὐτῇ τῇ αἰῶν φέροντες τὸν θυμὸν εἰς
τὸν Κεῖν, ἀποφάσισεν ἢ Κεῖν τὰ τὸν βάλειν εἰς τὸ συμβῆναι, μέσα εἰς τὸ πα-
ράει, δὲν τὰ τὸν ἰδῇ μικροὺς ἢ μεγάλους. ἔτι ἐκπύει δὲν ὁ Θεὸς εἰς ἐκεῖνον τὸν
φονέα. Καὶ τὸ τὸ καμνεῖ ὁ Θεὸς πολλαῖς φοραῖς, δὲν τὰ παιδύσῃ τὸς κακοῦ
πας, ἢ τὰ ἔχῃ ἢ ἐκεῖνοι, ὅπῃ παιδύονται, ὀλιγοτέρως κολασιν· διότι ἐκεῖνοι,
ὅπῃ δὲν παιδύονται ἰδῶν, ἄλλοι μόνον εἰς αὐτὰς, ὅτι δὲν κολάζεσθαι αἰωνίως.

Αἷλλος πάλιν ἦτον παραματότης, ἢ εἶχε κονάτις εἷα σκυλάκι μικρὸν. ἢ
σὺν ἀπατήματι τὸν λησῶν σιμὰ εἰς τὸ Κασρόν, τὸν ἐφένδισαν. Καὶ βλέ-
πων τὸν Θεὸς τὴν ἀδικίαν ἢ τὰ ἔργα τῶν τὰ πρὸς αὐτόν, ἔδραμε εἰς τὸν
σκυλάκι, δὲν τὰ τὸς φανερῶσθαι. ἔδραμε λοιπὸν τὸ σκυλάκιον εἰς τὸ Κά-
σρον, ἢ παρῶντος εἰς εἷα Καπηλίων, ἢ καθεζομένων ἐκεῖ, ἐκοιτάζει καλῶς ἐκεῖ-
νας, ὅπῃ ἤρχοντο καὶ ἐπιρῶν κρασί· ἔβλεπε ἢ ὁ Καπηλίας, ἢ ἐθαύμαζε τὸ
σκυλάκιον, πῶς τὸς κοιτάζει. ἤλθε τὸ λοιπὸν καὶ εἷας ἀπὸ ἐκεῖνης, ὅπῃ
ἐφένδισαν τὸν Αὐθελίαν, καὶ βλέποντας τὸν σκυλάκιον, τὸν ἐγνώρισε, καὶ
πάραιτας τὸν πιάει ἀπὸ τὴν ποδίαν, ἢ φραβίζοντας τὸν, ἐφάνησεν αἰσῶν λυ-
σιμῶν. Τὸ ἰδὼν ὁ Καπηλίας, ἢ οἱ ἄλλοι αἰθρωποὶ, ἔβαλαν νόσον, ὅτι
τὸ σκυλάκιον εὐκρεα δὲν γαυρίζει. αἰς ὅπῃ πιάοντες τὸν αἰθρωπον, ἔβα-
λάν τὸν εἰς ὅλῃσιν ἀκρίβῳ, ἢ ἀπολόγησεν ἐν τῇ αἰῶν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν,

ὅτι ἐγὼ καὶ ἄλλοι δύο συνίθροιοι ἐροῦντάμεν τὸν Ἀυτοκράτορα τῆς σκυλίας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς μᾶς ἐφανερώσῃ με τιῶτον τρόπον θαυμαστὸν, πῶ νὰ φύγωμεν; ὑπῆσαν λοιπὸν καὶ ἐπίασαν καὶ τὰς ἄλλας δύο, καὶ τὰς ἡμέρας εἰς τὸν Κερατῶ. καὶ διηγήμενοι πῶς ἐθαυμαστήρησαν ὁ Θεός, βλέποντας τὴν ἀδικίαν, καὶ ὅτ' αὐτὸ ἐσεῖλε τὸ σκυλακίον καὶ τὸν ἐπίασαν. ἀκούσας ὁ Κερατῆς, καὶ ὅσοι εὐρέθησαν ἐκεῖ, ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ὅτι με τιῶτον τρόπον ἐφανερώσῃ τὰς λησάς. Καὶ κινώντας τὴν δόξασιν ὁ Κερατῆς, τὰς ἐθαύμασαν πικρῇ θανάτῳ, ἦγεν τὰς ἐσέβλισαν, καὶ τὰς ἐβαλαν μέσα εἰς τὸ παζαῖ, ρεάφαντες καὶ τὸ θαῦμα αὐτοῦ, ὅτ' ἐδείξεν ὁ Θεὸς τὴν ἀνομίαν τῶν μεγάλων, ὅτ' αὐτὰ παιδιδωνται οἱ κακότεροισι, ὅτι τὰ σκυλῖα καὶ τὰ θηρία συλαγχίζονται καὶ λυπῶνται τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὁ ταλιπάρως ἀνθρώπος τὸν ἄνθρωπον δὲν λυπᾷται, ἀλλὰ φονδεῖ καὶ χύει τὸ αἷμά τιν. Καὶ αὐτὸ ἀπ' ἄλλο δὲν γίνεταί, μόνον ἀπὸ τῆς φιλαργυρίας, ὅτ' εἶναι ρίζα εἰς ὅλα τὰ κακά. καὶ τὸ βλέπομεν καὶ τὴν σήμερον, ὅτι οἱ φιλοπονοῦντες καὶ τὰ ἀργύρια κρύπτουσιν τὰς φόνους, καὶ φάνεταί, ὅτι ἡ θάλασσα καὶ ἡ γῆ διὰ τὸν πλεόν γέμει λησάδες· οἱ ὅποιοι ἀπὸ τῆς φιλαργυρίας τυφλωμένοι, δὲν βλέπουν, εἰδὲ λυπῶνται τὴν φύσιν τινος· μόνον τόσον ἔχει ὁ ληστής νὰ φονδύσῃ ἕνα θηρίον, ὅσον τὸν Ἀδελφόν τιν. διὰ τοῦτο λέγει ὁ Ἀπόστολος, ὅτι ἡ Φιλαργυρία εἶναι ρίζα πάντων τῶν κακῶν.

Ακούσατε καὶ ἄλλω διήγησιν θαυμασίην. Εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν ἦτον ἕνας ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, ὅτ' ἐπαῖξε τὴν λύραν, τὴν ὁποίαν λέγει ἡ Γραφή καὶ θάραν, ἡ ψαλτήριον. καὶ τόσον τὴν ἐπαῖξαν εὐμορρα, ὅτι καὶ τὰ θηρία τὰ ἄλογα ἐνοοῦσαν τὴν μελωδίαν τιν. Αὐτὸς ἐξέσκητο εἰς τὸν Πόλιν, καὶ ἐξελθὼντες νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον τιν εἰς τὴν Ἀθήναν, ἐσέβηκεν εἰς ἕνα καράβιν, ἔχωντας εἰς αὐτὸν οὐκ ὀλίγον τὸν βίον τιν. Ἐνοήσαντες δὲ οἱ ναῦται, ὅτι ἔχει ἀδυναμικὸν, ἐβαλαν βελὺν νὰ τὸν φονδύσῃ· καὶ ἐκείνος κατανοήσας τὴν βελὺν πὸς τὴν ποτινήν, καὶ συνίθροον δὲν ἔχωντας, ἔπε βοηθῶν, ἐπειδὴ ἦτον μοναχός, ἔκαμε μόνον προσέχων με τὴν καρδίαν τιν, καὶ ἐπαρκαλίσεν τὸν Θεόν νὰ τὸν βοηθήσῃ. ἐπειδὴ πικρὰς τῆς λύρας, ἐλάλησε ἀδυναμικῶς, διότι ἐγνώρισε τὸν Θεὸν αὐτόν τιν. Τότε, ἔχωντας ὑπὸν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, ἐσεῖλε δύο δελφίνας μεγάλας, ὡσὰν ἡκαστα τὴν μελωδίαν τιν, καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸ καράβιν (ὅτι λέγουσιν οἱ Φιλόσοφοι, ὅτι τὰ τὰ ζῶα εἶναι φιλόθρονα, ἦγεν ἀγαπῆν τὰς ἀνθρώπους· καὶ λέγουσιν, ὅτι εἰς αὐτὰς καὶ νεκρὸν, τὸν ἀγαπῶν ἔχει εἰς τὴν γλῶσσαν.) ὡσὰν εἶδον ἐκεῖνος τὰς δελφίνας, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπῆραν τὸν τὸν θηρία ἐκείνα βασαντά, ἔχωντας καὶ τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας τιν, καὶ εὐχαλῶντον εἰς τὸν ἡμέραν τῆς Ἀθήνας, ὅτ' ἦσαν καὶ ἄλλα καράβια βασιλῆα. Εἶδαν τὸ θαῦμα καὶ οἱ Ναῦται, ὅτ' αὐτὸν ἦσαν οἱ δελφίνας, καὶ τὸν ἐρέσαν εἰς τὴν στερεὴν γῆν, καὶ ἔδραμαν νὰ τὸν ἰδοῦσιν. Ἐκεῖνος ἀναστὰς πρῶτον εἰς τὸν Θεόν, ὅτ' αὐτὸν ἐλυθῶσαν, ἐπίασε μετέπειτα τὴν λύραν, καὶ λαλῶντας ἀδυναμικῶς ἔκλασεν· ἐκλάσαντες δὲ καὶ

ἐκεῖνοι ὥσων τὸν εἶδαν, καὶ ἐρωτήσαντες τον, τί αὐθραπος εἶσαι; καὶ πῶς σὲ ἤφισαν οἱ δελφῖνες; ἀπαλαμύσει νὰ μᾶς διηγηθῇς. ὥσων ἔπαυσε τὴν λύραν καὶ τὰ δάκρυα, ἀρχισε καὶ ἐδιηγεῖτο πῶς ἔπαθεν. Ἐκεῖ ὅπῃ ἐδιηγεῖτο πῶς ἔπαθεν, ἰδὲ ὅπῃ ἔφθασε καὶ τὸ καράβι ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν οἱ ληστές, ὅπῃ ἤθελαν νὰ τὸν φοιδοῦν, καὶ ἐκράτησαν τὸν βίον τε. Ἐνδραμὸν τὸ λοιπὸν οἱ αὐθραποὶ, καὶ ἤφισαν ὅτῳ τὸν Κεῖτικὸν τὸ τόπῳ αὐθραπον, καὶ τὴς ἔπιασαν καὶ τὰς ὑπῆγαν εἰς τὴν Κεῖσιν· καὶ ἔξεταχθεῖσα ἡ ὑπόθεσις, ἔσφιξαν τὸν βίον τε, καὶ ἐκείνους τὰς ἐθανάτωσαν· βλέπετε πάλιν τί φόνους ἔκαμψεν ἡ φιλαργυρία;

Α Ἄλλος πάλιν, (ὁ ῥῆκα χαμυλὸν εἰς τὰ Βιβλία με) ὅτι ἐδιάβαινον εἰς σῶα τόπον, καὶ εἶδε μίαν κεφαλὴν αὐθράπος νεκρῆς. καὶ δὴ ἐλυπήθη τὴν φύσιν τε, εἶδε ἐδάκρυσεν, ἀμὴν ἐπῆρε μίαν πέτραν, καὶ ῥῥιψεν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τὸ ξηρόν· καὶ ὡς τὰ θάματα, ἐπήδησεν ἡ κεφαλὴ, καὶ ἐτύφλωσεν ἐκεῖνον τὸν ἀνελθόμενον αὐθραπον. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμψεν ὁ Θεός, δὴ νὰ ἔχωμεν ὀλίγα βίον, καὶ νὰ λυπημέθε τὴν φύσιν μας, καὶ τὸ πλάσμα τῶ Θεοῦ, καὶ ἐχὲ νὰ τὸ καταφρονέμεν, καὶ νὰ τὸ ἀτιμάζωμεν, καὶ νὰ τὸ πείζωμεν ὡς νεκρόν.

Α Κρίσατε πάλιν καὶ ἄλλο, ὅπῃ ἔκαμψεν ὁ πανάγαθος Θεός. Ἦτον σῶας Γερβός, ὅπῃ εἶχε σῶα φίλον καὶ ἐκεῖνος ἐθάρρηνσεν εἰς τὴν φίλιαν, ὅπῃ εἶχε σῶας τὸν Γερέα, καὶ ἔχωντας εἰς τὸ σακελί τε ποντικὸς ἡ φλωρία, τὰ ἔδωκε τῷ Παπᾷ τὸ φίλον τε, νὰ τὰ φυλάξῃ, ἕως ἡ νὰ ἔλθῃ ὅτῳ τὸ ταξιδίον τε, καὶ ἔπως ἐμίσθωσεν. Οἱ δὲ Γερβός λημβανώμενος, ἔσκαψε μέσα εἰς τὸ Ἀγίον Βῆμα, καὶ χώνειται. Μετὰ καιρὸν ἔρχεται ὁ αὐθραπος, καὶ ζητᾷ ὅτῳ τὸν Γερέα τὴν παρακαταθήκην, ὅπῃ τὸ ἔδωκε καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀπεβίης, ἀποστεφλωμένος ὅτῳ τὴν φιλαργυρίαν, ἐφόνωσε τὸν φίλον τε, καὶ ἀγάζωντας τὰ φλωρία, ἔχωνσεν ἐκεῖ τὸν νεκρὸν μέσα εἰς τὸ Ἀγίον Βῆμα. Οἱ δὲ Θεός βλέπωντας τὴν πῶδον ἐκεῖνὴν σφαλὴν, τί ποιεῖ; παρῶντος τὸν φανερώνει μὲ τοῖτον τρόπον. Εἶχε δύο παιδία ὁ Γερβός ἀκομὴ μικρὰ καὶ λαλὰ, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἔπαιζαν εἰς τὸ σπῆτιόν τε, ἔσκαψε τὸ σῶα παιδί τὸ ἄλλο. καὶ ἡ Μιόνας, ὥσων εἶδεν, ἐπῆρε ξύλον, καὶ ἐβάρετο καὶ τὸ ἄλλο Πυδῖον, καὶ ἐσκότωσέ το. Ἐνδραμὲ καὶ ὁ Παπᾶς ἐκεῖνος νὰ ἰδῇ, καὶ βλέπει τὰ δύο Πυδία ἀπεθαμμένα, καὶ πένοντας καὶ ἐκεῖνος ξύλον, βαρὺ τὴν Παπαδίαν καὶ τὴν φονδὴν. καὶ ὥσων εἶδε τὰ τέρα φονικά, ἔβαλε φωνὴν, καὶ ἔδραμιν οἱ γειτόνοι· καὶ τότε μὴ ἔχωντας πῶ νὰ φύγῃ τὴν ὀργὴν τῶ Θεοῦ, ἔπεσον ἐμπαροῦσεν εἰς τὰς αὐθράπας, καὶ ἐξομολογήθη καὶ εἶπεν· ἐγὼ ἔκαμα ταῦτα τὰ φονικά, ὅτι ἔκαμα μεγάλῃ ἀμαρτίαν, καὶ ἐφόνωσα τὸν φίλον μου, καὶ ἔλατῃ νὰ ἰδῇτε πῶ τὸν ἔσφα. καὶ παγμένοντες μὲ τὰς αὐθράπας, ἔσκαψε, καὶ τὸν εὐγάλετο ὅτῳ τὸ Βῆμα τῆς Ἐκκλησίας· καὶ θωρῶντες οἱ αὐθραποὶ τὸ ἀνόμημα, ὅπῃ ἔκαμψεν ὁ Γερβός ὁ λαιπρότος, ἐξέτισσαν ῥομαντικοί. καὶ ἐκεῖνος ὁ τελισα-θλιος εἶπεν· ἐπειδὴ ὁ Θεός μὲ ἐφάνησεν, μὴ μὲ λυπηθῇτε, μόνον σῦρετέ με

εἰς τὸν Κεῖτλῳ, νὰ δώσῃ τῷ Λότφασιν. Οὕτω τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν Κεῖτλῳ, διηγήμῃροι τὸ Σαῦμα, ὅπῃ ἔδειξεν ὁ Θεὸς, καὶ ἐφοιδόησαν ἀλλήλους. Καὶ Σαυμάζοντας ὁ Κεῖτλῳ, ἐπρόσβαξε, καὶ ἀπικειράλισαν αὐτὸν, πέρωντας καὶ τὸν βίον τε ὅλον· ἔγραψε δὲ τὸ Σαῦμα, καὶ τῷ ἐκδίκησιν, ὅπῃ ἐκαμῆ ὁ Θεὸς, καὶ ὀλέσκειται ἕως τῷ σήμερον εἰς ὠφέλειαν τῇ δυστυχιστῶν ἀνθρώπων. Βλέπετε πάλιν ἡ μιὰ Φιλαργυρία τί φόνος ἐποίησε; Διὸ ἀφθαλῶ ὑμᾶς, καὶ τε Μοναχοί, καὶ τε κοσμικοί, νὰ προσέχετε ὅσον διώκατε ἀπὸ τῷ θανάτῳ Φιλαργυρίαν, καὶ νὰ μελετᾶτε καὶ νὰ βασάτε τὸν λόγον τῷ Ἀποστόλῃ, ὅπῃ λέγει.

„ Ἐχετε τροφὰς καὶ σκιπασμάτῃ, σώνεισας μὲ ταῦτῃ νὰ πορεύεσθε, ὅτι ἐκείνοι, ὅπῃ βέλονται νὰ πλεπίσιν, πίπτειν εἰς ταῖς παγίδες τῷ Διαβόλῳ. καὶ τὸ ποῦρεται νὰ ἀγαπῶν μόνον τῷ αὐτάρκειαν, ἤγειν μόνον ὅσα νὰ μᾶς σώνῃ νὰ πέρωνῃ τὸν καιρὸν μας, καὶ ἄσπρα, καὶ φωμὶ, καὶ κρασί, καὶ ἄλλῃ ἄλλα καὶ αὐ εἶναι, ἵνα καὶ ἀπὸ τῆς πολλὰς φροντίδας ἐλδοθῇσθῶμεν, καὶ τῆς Οὐρανίῃ Βασιλείας ἀξιωθῶμεν, διὰ τῆς Θεαρῆς ἡμῶν πολιτείας καὶ ἀγαθῆς. ἥς γνέοιτο πάντας ἡμᾶς ὀπτιχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ω, ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, εἰς τὸς αἰῶνας τῷ αἰῶνα. Ἀμήν.

ΤΟΥ ἈΓΓΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΓΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΝΟΤΘΕΣΙΑ.

Βλέπωντας ἐγὼ τῷ Λότφασιν, ὅπῃ ἔχετε, ὀλογημῇροι Χρειανοί, καὶ δὴ ἔχετε τινα, νὰ σᾶς διδάξῃ καὶ νὰ σᾶς εἰπῇ τὸν λόγον τῷ Θεῷ, ἔγραψα πρὸς ὑμᾶς τὰς Χρειανοὺς διδάχῃ τινα καὶ παραίνεσιν ἀπλυσάτῃ, καὶ συντομον, καὶ ἀφθαλῶσας, νὰ τῷ δεχθῇτε μὴ πάσης ποροθυμίας. Ἀκούσατε τὴν αὐτῇ φιλικῶς, καὶ ὁμάδι τὰ λεγόμενα κάμψτε.

Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέβη εἰς τὴς Οὐρανὸς, ἐπαρήγγειλε τοῖς Μαθηταῖς αὐτῷ καὶ Ἀποστόλοις, λέγων· „ Ὑπάγετε εἰς τὸν Κόσμον, καὶ βαπτίζετε τὸς ἀνθρώπους εἰς τὸ ὄνομα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τὴν καταδύσεις· καὶ ὅσων τὸς βαπτίσετε, ἀφθαγγείλετε τὸς, νὰ φυλάσῃ ὅσας ἀφθαγγείας σᾶς ἀφθαγγείλα εἰς τὸν Κόσμον. Καὶ ὅσοι θέλῃ φυλάξῃ ἐκεῖνα, ὅπῃ σᾶς ἀφθαγγείλα, θέλῃσιν ὑπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον, νὰ χαίρῃται, καὶ νὰ ὀφραίνωται αἰώνως, καὶ πλέον θαύατον νὰ μὴ ἴδῃσιν, ἀλλὰ καμίας λύτῃ· ὅσοι δὲ πάλιν δὴ φυλάξῃ ἐκεῖνα, ὅπῃ σᾶς ἐπαρήγγειλα, θέλῃ ὑπάγῃ εἰς τῷ αἰώνιον κόλασιν, νὰ κολάζωνται αἰώνως μὲ τῆς Δαίμονας, ὅτι ἐγάρπῃσιν τὰ ἔργα τῷ Διαβόλῳ. Καὶ ποῖα εἶναι ἐκεῖνα, ὅπῃ ἐπαρήγγειλε ὁ Κύριος; Ἀκούσατε καὶ μάθετε. Ἐπαρήγγειλε, ὀλογημῇροι Χρειανοί, ταῦτῃ· μὴ πορεύεσθ, μὴ μοιχεύεσθ, μὴ φονεύεσθ, μὴ κλέψῃ, μὴ ἀδικήσῃ, μὴ ἐχθροκακίης, μὴ πέρῃς ἔξωρον, μὴ μαγείας, μὴ μεθύσεως, ὅτι ἁσώτῃα τῷ ὀνομάζει ὁ μέγας Παῦλος τῷ μῆθῃ· τίμα τὸν Πατέρα καὶ τῷ Μιτέρα σου, καὶ ἀγάπα καὶ πᾶσαν ψυχῇ ἀνθρώπου βαπτισμῇ, καὶ

Αὐτοὶ σε, διότι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐμὲθεν Ἀδελφοὶ ὑπὸ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα.
 Ἐγὼ δὲ λάχῃ ἁμαρτία ὑπὸ τῷ ἔχθρῳ μας τῷ Διαβόλῳ, τότε νὰ δράμετε πρὸς
 τὸν Πνευματικόν σας Πατέρα, νὰ ἐξομολογηθῆτε, νὰ λάβετε συγχώρησιν, καὶ
 τότε καὶ ὁ πανάγαθος Θεὸς συγχωρεῖ τὸ ἁμαρτήμα. ἔαν δὲ μὴ θελήσῃτε νὰ ἐξο-
 μολογηθῆτε, δὲν συγχωρεῖται τὸ ἁμαρτήμα καὶ χωρὶς ἐξομολογήσεως, καὶ χωρὶς
 ἑλπίδι διέλθῃτε εἰς τὰς πτωχὰς Ἐλεημοσύνας. ὅτε ταῦτα τὰ δύο συγχωρεῖται αἱ
 ἁμαρτίαι τῷ ἀνθρώπῳ. Καὶ ὅταν ἐξομολογηθῆτε, νὰ προσέχετε πλέον νὰ μὴ
 πέσετε πάλιν εἰς ἐκεῖνα τὰ κακά. Ἀλλὴ μία ἁμαρτία γίνεται εἰς τὰς Χρεια-
 τες, καὶ ἔχον τινὲς ὡσὺν καλόν, ἢ γιν. μαζὶ, μανθάν, ὑποδεύ, λύκας, καὶ
 ποιεῖσι φυλακτὴν, τὰ ὅποια κρᾶζει ὁ μέγας Βασίλειος καὶ αἱ ἄλλαι Σύνοδοι Εὐ-
 δωλολαβεῖαν, ὅθεν τὰς κυνοῖζον φοβερά. εἰ μὴ εἶναι Γερῶς, ἔσω καθηγρημέ-
 νος, εἰδὲ κοσμικὸς, ἀφαιρισμὸς, καὶ νὰ τὰ κρατῇ καὶ τῷ Κοινωνίᾳ χροῖας.
 Οἱ οἱ πειρασμοὶ γίνονται ἐξ ἁμαρτιῶν· καὶ τὸ το μᾶζετε, ἔαν θέλετε νὰ σω-
 θῆτε. Καὶ ὅταν τὰς ᾠδῶν γελίας τῷ Θεῷ ποιῆτε, καὶ τὰ κακά τῷ ἀνθρωποκτόνῳ
 Διαβόλῳ ἀπαρηθῆτε, τότε καθαρῶς κοινωνεῖτε, καὶ γίνεται ἡ Ἁγία Κοινωνία
 εἰς τὸ κορμίσας φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ υἰεία, καὶ εἰρήνη, καὶ ἀγιασμός. ἔαν δὲ ἀνα-
 ξίας βέλῃτε κοινωνεῖν, γίνεται ἡ Ἁγία Κοινωνία εἰς ὑμᾶς πῦρ καταφλέγον. καὶ
 ἀπ' ἐκεῖ ἀδύναται, πειρασμοὶ, ὑποταῖ, δυστυχίαι, καὶ τελευταῖον ὁ θάνατος.
 Καὶ ὅτε σὰς ᾠδῶν γελίας, νὰ συντρέχετε τῷ Ἐκκλησίᾳ, ὅχι μόνον τῷ Κυ-
 ριακῷ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλῃ Ἐκκλησίᾳ νὰ μὴ λείπετε. ᾠδῶν γελίας δὲ καὶ εἰς
 ἑσᾶς τὰς Γερῶς, νὰ μὴ πίνετε δῶρα, ὅτε νὰ κοινωνῆτε τὰς Χρειατὰς, ἔτε ἀρ-
 γύριον, ἔτε ὡά, ἔτε ἄλλο τί. Τὰ Μυστήρια δὲν πωλεῖται, ὅτι ἑῷ τις Γερῶς
 πέρη τιποτες ὅτε τῷ Ἁγίᾳ Κοινωνίᾳ, γίνεται ὡσὺν τὸν Γάδον, καὶ ὅτε τὰ το
 νὰ προσέχετε· σῶναι σε μόνον ἢ πληρωμὴ τῆς Δειτηργίας καὶ τῆς μνημοσύνας.
 Καὶ νὰ ἐξετάζετ' ἐκεῖνον, ὅτε θέλει νὰ κοινωνῇ, αὐ εἶναι ἐξομολογητὸς· εἰ
 δὲ μὴ καὶ δὲ εἶναι ἐξομολογητὸς, νὰ μὴ τὸν κοινωνήσετε, διότι καὶ ἑσῆς κο-
 λάζεσθε, καὶ ἐκεῖνος. Διὰ τὸ το, ᾠδῶν γελίας, προσέχετε, ἐπειδὴ ἔαν ᾠδῶν γελίας
 τοῖς λογικοῖς, ἑσῆς, καὶ ὅχι ἐγὼ, ἔχετε νὰ δαίσετε λόγον τῷ Θεῷ ἐμπαροῦν τὰ
 φοβερά. Καὶ ὅτε πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκυνήσεις, σὺν τῷ ἀρχαγγ-
 ῳ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτῷ Πνεύματι, νῦν, καὶ
 αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἈΜΗΝ.

Τ Ε' Λ Ο Σ,

Καὶ τῷ ἐν Τελαδί Μόνῳ Θεῷ Δόξα.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Α
 Ε
 τὸν
 τὸν
 μο
 αὐ
 αὐ
 πε
 τῶ
 πα
 δα
 ρος
 Ο
 θ
 Δ
 εἰς
 εἰς
 ἀπ
 Κα
 εἰς
 εἰς
 γύ
 πέρ
 νά
 Κα
 εἰς
 λα
 πῶ
 φο
 αὐ
 εἰς

καὶ
 καὶ